



111

H

33

NAPOLI

111

H

33.



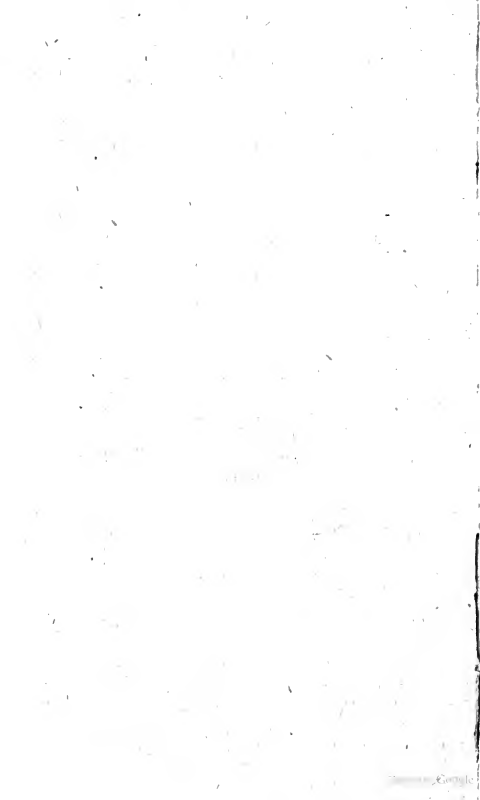
ANTHOLOGIA GRAECA.

TOM. IX.

C O M M E N T A R I U S.

VOLUMINIS SECUNDI PARS SECUNDA.





FRIDERICI JACOBS
ANIMADVERSIONES
IN
EPIGRAMMATA
ANTHOLOGIAE
GRAECAE

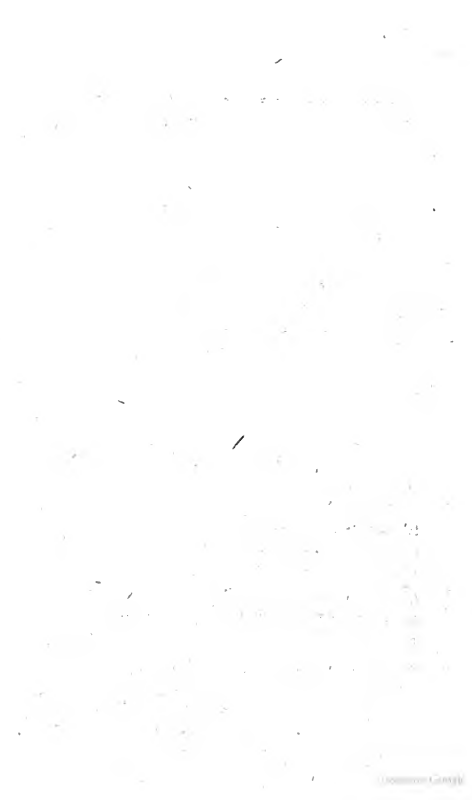
SECUNDUM ORDINEM ANALECTORUM

BRUNCKII.



VOLUMINIS SECUNDI
PARS SECUNDA.

LIPSIÆ
IN BIBLIOPOLIO DYCKIO
MDCCC.



P R A E F A T I O.

Quod in praefatione ad primum hujus commentarii volumen testatus sum, laboris a me suscepti onus nulla fere re magis sublevari, quam cogitatione summae doctissimorum virorum erga me benevolentiae, quae mihi in praesidiis ad longum iter parandis contigerat plane eximia, id non solum ad grati animi sensum significandum valuit, verum etiam boni faustique vim ominis habuisse videtur. Nam post illud tempus Anthologiae illustrandae exornandaeque studium communisque bonarum literarum amor conciliavit mihi amicitiam viri doctissimi et humanissimi, *Hieronymi de Bosch*, qui, cum antea poëticae facultatis laude inter Bataviae suae lumina conspicuus esset, nunc pristina illam gloriam splendida Planudeae collectionis editione vehementer auxit et cumulavit. Qui

vir, cum me ad eundem fere, quem ipse petebat, finem totis viribus tendere intellexisset, tantum abfuit, ut, quod plerique in his literarum certaminibus facere instituunt, studium meum invidia et malevolentia frangeret, ut potius, singulari humanitatis exemplo, currentem exhortaretur atque incenderet, cursus impedimenta submoveret, omnia denique, quae mihi prodesse posse cerneret, summa cum liberalitate suppeditaret. Contra enim atque alii faciunt, omnia communi literarum utilitati, nihil suae ipsius tribuebat gloriae. Erant autem huic viro, quibus me sublevaret, praesidia et plurima et praestantissima. Quum enim inde ab eo tempore, quo primum animum ad Anthologiam edendam applicuit, neque curae neque sumptibus ad comparandam criticam suppellectilem pepercisset, tantam hujus generis subsidiorum nactus est copiam, ut, si a *Dorvillio* discesseris, viz alius quisquam hujus aetatis criticus plura et meliora habuisse videatur. Hos omnes thesauros mihi ultro reclusit, simulque permisit, ut quidquid in rem meam esse arbitrarer, inde exciperem. Quum igitur jam in hoc novo commentarii nostri volumine apographa quaedam Anthologiae passim commemorentur, et doctorum quorundam virorum modo emendationes modo explicationes pro-

ferantur, quorum in prioribus voluminibus nulla facta est mentio, jam recensum omnium, quos *Boschius* mecum communicavit, librorum institutam; unde lectores simul de nova illa rerum accessione, simul de clarissimi viri liberalitate existimare poterunt.

Initium faciamus ab editis. Inter hos exoptatissima mihi venit editio perrara Anthologiae Plamnudeae, quae prodiit Venetiis an. 1550. ap. Petrum et Jo. Mariam Nicolinos Sabienses. De hac editione, cujus uberiores notitiam nemo, quod sciam, eruditorum dedit, quid statuendum sit, quasque dotes habeat, eo ipso tempore, quo Prolegomena nostra prodibant, primus docuit Vir doctissimus *Chardon de la Rochette* *), qui cum vasta rariorum librorum et universae literarum historiae exquisita cognitione eximiam graecae eruditionis conjungit scientiam. Sed doctissimi hujus viri de Sabiensium editione et de quibusdam aliis ad Anthologiam pertinentibus rebus sententiam, omne illud, quod superest, iter emensi, Adhendis insertam cum eruditis lectoribus communicabimus. Ceterum cl. *Boschius* rarissimae huic

) (2

*) *Magasin Encycloped.* 1798. T. IV. nr. 6. p. 215. sqq.

Planudeae editioni addiderat librum, nec ipsum frequenter obvium, Epigrammata ex Planudea collectione *Henrici Stephani* studio selecta, quibus me aegre caruisse intellexerat ex Prolegg. p. CXXIX. ejusque libri me dono mastravit. — Manuscriptorum ut major copia, ita insignior praestantia atque utilitas. In duobus quidem Wecheliana exemplaribus, quorum alteri multae versiones metricae, alteri doctorum virorum lectiones et emendationes ex libris editis adscriptae erant, vix quidquam reperi, quod ad rem meam faceret, quodve non antea cognitum habuerim. Hos igitur libros longe multumque utilitate superabant bina apographa Anthologiae ineditae, quorum alterum *Guyeti*, alterum *Ruhnkenii* *) nomine insignivimus. Utrumque profuxit ex communi fonte celeberrimi, multorumque manibus studiose tractati *Guyetani* codicis, de quo diximus in Prolegg. p. CXLII. sq. In utriusque margine multa leguntur notata, conjecturae inprimis illae, quas *Albertus*, *Dorvillius*, *Brunckius* modo sub *Guyeti*, modo sub *Salmasii* nomine laudant. At illas, maximam

*) Ruhnkenianum appello; non quod Ruhnkenii manuscriptum sit, sed quod ex doctissimi hujus viri, qui illud in itinere gallico comparaverat, libraria suppellectile in Bescii bibliothecam venit.

quidem partem, ad *Salmasium* referendas esse, jam olim multis argumentis commovebar ut crederem, et nunc etiam magis persuadet nomen *Salmasii*, in Ruhnkeniano Apographo multis animadversionibus additum, quae in altero sine auctoris nomine prostant. Nec tamen negaverim, *Salmasianis* illis notulis quasdam etiam admistas esse *Guyeti*, cujus nomen uni certe conjecturae in Ep. Meleagri XVI. fortasse etiam aliis appictum est. Ceterum Ruhnkenianus liber, quanquam in multis cum altero conspirat, nonnullis tamen gaudet dotibus propriis ipsi et peculiaribus, aliunde quam ex communi *Salmasii* et *Guyeti* fonte derivatis. Habet enim notatas recentiorum quorundam criticorum, *Kusteri*, *Berkelii*, *Rigaltii*, aliorum, emendationes; latinæ graecorum Epigrammatum versiones ad verbum factas, easque totas ad *Salmasii* conjecturas attemperatas, multas etiam gallico sermone compositas. Latinae quidem illae horrido orationis genere, ut plurimae ad verbum factae graecorum poetarum versiones, conscriptae sunt, quaedam prorsus ineptae, in quibus auctorem graecae linguae imperitia in jocularis errores induxit. Inde a p. 365 — 400. sequuntur Epigrammata, quae *Salmasius* Planudeae adscripserat, cum notis latinis et gallicis, sed gallicis pluribus. Sepulcralia car-

mina, quae leguntur inde a p. 400. omnia descripta sunt ex schedis *Salmasii*, ut intelligitur ex verbis passim occurrentibus: *Dans le Manuscrit de Mr. Saumaise on trouve etc. A la marge de la main de Saumaise etc.* et similibus. Multa hinc carmina bis terve leguntur sine varietate et cum iisdem animadversionibus. Ceterum in utroque hoc apographo textus membranarum multis in locis interpolatus est, *Salmasii* emendationibus admissis, sed in Ruhnkeniano saepius quam in altero. Est haec communis fere omnium Anthologiae apographorum conditio, quorum paucissima genuinum Palatini codicis repraesentant textum.

Haec bina apographa mox sequebatur tertium, idque illis etiam praestantius. Hic liber, quem *Ennepianum* appello, quanti faciendus sit, intelligitur quodammodo ex indice in fronte libri, quem hic transcribimus.

Hoc Volumine continentur:

- I. Epigrammata ex Anthologia inedita Vossii, quae in Cod. Scaligeri non reperiuntur.
- II. Scholia graeca inedita ad Simmiae ovum et aram ex cod. Vossiano.

III. Anthologia inedita, in qua Στρατωνος παιδὸς
 Μοῦσα, Ἐπιγράμματα διαφόρων μέτρων, Ἑρα-
 τικά, ἀναθηματικά, ἐπιτύμβια, Παύλου Σιλα-
 ρίου πιαρίου ἐκφρασις τῆς μεγάλης ἐκκλησίας τῆς
 αἰγίας Σοφίας et nonnulla alia.

Cl. Salmafii

IV. Boivini (sic) Notae ineditae ad Antholo-
 giae graecae editionem Aldinam.

V. Epigrammata ex Anthologia edita, a Planude
 mutilata, sed ex vetustissimis codd. Mss. in inte-
 grum restituta.

VI. Lud. Casp. Valckenarii Lectiones publicae in
 Lyfidis Pythagorei Epistolam ad Hipparchum.

Huic indici adscripta nota manu Petri Fonteinii,
 ex cujus bibliotheca hic liber transiit ad Boschium:

*Caetera haec, exceptis nonnullis notulis marginalibus,
 scripta sunt manu V. C. Joannis Danielis a Lennep,
 graecae linguae, dum fuit, Professoris; teste Cata-
 logo Codd. Mss. Bibliothecae Schraderianae nr. 15.
 17. 18. ex cujus auditione ad me pervenerunt.*

In his nihil animum meum advertit magis,
 quam notae illae ineditae, quas indicis auctor pri-
 mum Boivino, deinde mutata sententia Salmasio
 tribuit. Quod quam recte fecerit, primo loco quae-
 rendum est. Et primum hujus sententiae gravem

habemus auctorem *Davidem Ruhnkenium*, qui illas notas ad *Salmasium* referendas esse minime dubitabat in literis ad cl. *Boschium*, in quibus se hoc apogr. apud *Lennepium* vidisse narrat *), nec nos dubitare patitur cum scribendi genus, cui *Salmasiani* ingenii notae impressae sunt ita perspicuae, ut, si vel nulla alia argumenta accederent, his solis res confecta videri posset; tum vero alia vestigia, ita manifesta, ut nihil praeter ea ad *Ruhnkenii* sententiam stabiliendam requiri videatur. Utriusque generis plurima egregie animadvertit cl. *Boschius*, ex cuius literis ad me datis ea hinc adscribam, quae ad rem faciant: „Cur ego illas annotationes potissimum „*Salmasii* esse arbitror, primum illud est, quod ubique, quae ipsius erat, ut omnes, qui cum eo vixerunt, testantur eruditi, non toleranda in litteris humanioribus docendis arrogantia, solemni quadam sua dicendi formula utatur: *haec alias docuimus; haec nos alibi pluribus ostendimus; sed haec alias pluribus declarabimus, explicabimus, expendimus vel plana faciemus*; quae verba in quavis pagina occurrunt. His adde ea, modesti sane animi

*) Ex hoc apogr. transcriptae videntur *Salmasii* notae in *Callimachi* Epigrammata, quas *Ruhnkenius* cum *Ernesto* communicaverat, cum *Lennepiensis* illis ad verbum conspirantes.

»signa: ita omnino legendum; inepta lectio est, quam
 »viri docti dum emendare conantur, id recte facere
 »non potuerunt; jam pridem, aut etiam, jam pueri
 »ita legebamur, (nam admodum puerum se Antho-
 »logiam emendasse fatetur ad L. III. tit. 23. ep. 20.)
 »postea in membranis ita exflare comperimus; quae
 »omnia Salmasii, ut nobis depingitur, ingenio
 »dignissima sunt. Deinde quis non ejusdem viri
 »insolentiam agnoscat in eo quo Planudem tractat
 »modo; cum ait: Planudes ingeniose fecit, et nos
 »illi pro hac emendatione decem plagas remitti-
 »mus, quas aliis locis propter insignia decem pec-
 »cata mereri debuisset. (ad L. I. tit. 54. ep. 2.) His
 »véro non contentus vocat Planudem, cui Antho-
 »logia graeca, si tempora spectes, quibus vixit, mul-
 »tum sane debet, quoties in ipsius nomen incurrit,
 »audaculum, ineptum, insulsum, imperitissimum mona-
 »chum; neque aliter invehitur in Palladam, cujus
 »tamen elegantissima, ni fallor, supersunt epigram-
 »mata, ut L. I. tit. 80. ep. 6. 7. et alibi. Undique
 »mihi hujus viri arrogantia, cum summa festina-
 »tione et audacia conjuncta, elucescere videtur. —
 »Sed si alia habere velis, quae meam sententiam
 »confirment, conferas velim quae disputat ad L. I.
 »tit. 5. ep. 17. seu 20. cum iis, quae habent Ber-
 »kelius et Holstenius ad Stephanum v. Μανύειν.

et quae leguntur ad tit. 78. ep. 4. cum Brunckii
 Lect. p. 220. quaeque afferuntur ad L. II. tit. 43.
 ep. 7. cum Salmasii notis ad Hist. Aug. Script. T. II.
 p. 361. Sic ab eodem Salmasio has annotationes
 profectas esse, apparebit, si, quae proferuntur ad
 L. II. tit. 52. ep. 11. compares cum iis, quae af-
 fert Salmasius ad Ael. Lamprid. in vita Antoni
 Heliogabali c. 21. T. II. p. 840. Consule et Tuas
 animadversiones Vol. I. p. 142. et quae hic dicta
 sunt ad L. III. tit. 6. ep. 17. tum p. 408. ad ea verba:
Hinc conjectura enata est nescio cui, qui codicem
traxit et in margine notavit etc. hunc hominem,
 qui Tibi erat incognitus, Salmasium esse agnosces,
 si ea, quae ad L. III. tit. 23. ep. 26. seu 27. scripta
 sunt, attento animo considerare velis. Quae
 Brunckius de Macedonia, Pauli aut Maesdonii
 filia, commemorat Lect. p. 250. plane conve-
 niunt cum iis, quae in his annotationibus reperi-
 untur, ad L. III. tit. 23. ep. 9. Videtur sane vir
 ille doctus in Wecheliana editionis exemplo,
 quod e Bibliotheca Claudii Gros de Boze, ut ipse
 ait, praefationis p. XXVII. utendum acceperit,
 mutilam quandam harum annotationum partem
 habuisse, unde saepius, auctore non nominato, hic
 apud illum novae enatae sunt lectiones. Denique
 ad Dosiadae aram, quam primus in lucem dedit

Salmasius, provocat L. VI. tit. 15. ep. 26.^a Hactenus vir doctissimus; cujus argumentis, etiamsi per se satis valeant ad rem, quam voluit, in clarissima luce collocandam, nonnulla tamen adjiciamus, quae ipsi, notas illas diligenter excutientes, ad eandem sententiam confirmandam idonea reperi-
mus. Libro primo Anth. Plan. T. 38. Ep. 4. quod est Leonidae Tarentini XXIX. *Casaubonus* postquam versum aliquid deesse putans, integrum distichon de suo interposuerat. Hunc designat auctor ineditarum notarum, dum scribit: *Viri docti aliquid deesse putant, et distichon de suo reponunt; Epigramma integrum esse alias docebimus.* Fidem datam exsolvit *Salmasius* ad Scr. Hist. Aug. T. I. p. 311. (conf. Animadv. T. I. P. II. p. 89.) Quam autem in eodem Commentario T. II. p. 741. expromsit emendationem lemmatis ad Ep. Agathiae L. I. T. 2. ep. 61. ea reperitur etiam in notis ineditis. Unum addam, prioribus illis gravius. In Ep. Meleagri L. III. 6. 17. (Anal. CXXVII.) *μειχτερος* perperam emendavit in notis ineditis; eandem lectionem profert in Exercitatt. ad Solin. p. 607. B. ubi olim eum hunc locum cum alio simili confudisse arbitrabar (Animadverss. T. I. P. I. p. 142.), at ipsius notis inspectis, suspicionem meam minus veram esse intellexi.

Quod Brunckium excerpta ex his notis habuisse suspicatur cl. *Boschius*, id et eo loco evincitur, quem ipse laudavit, et aliis quibusdam, ubi *Salmasii* verba profert ita concepta, ut in notis habentur ineditis. v. c. ad *Antip. Theff. Ep. XLVI.* (*Animadv. T. II. P. I. p. 327.*) ad *Lollii Bassi Ep. VIII. coll. Lect. Br. p. 167.* ad *Antipatr. Sid. Ep. LXXIII.* (*Animadv. T. II. P. I. p. 68.*) — Sunt autem hae *Salmasii* annotationes modo copiosiores, modo contractiores; breviorum tamen longe major numerus. Nihil ita expolitur et instructum, ut id *Salmasius* hoc habitu in lucem videatur amissurus fuisse. Longe plurimae versantur in membranarum Pali varietate indicanda et dijudicanda, id quod paucis plerumque verbis conficitur; in aliis conjectura expromitur; aliae denique interpretationem continent. In posteriori hoc genere saepe numero illam animi fluctuationem deprehendimus, cui vehementer obnoxium fuisse virum; doctissimum, omnia ejus opera, quae quidem critici argumenti sunt, abunde docent. In iis autem notis, in quibus elegans et vera membranarum lectio exhibetur, se jamdudum ita emendasse saepius addit, ut nunc in membranis invenerit. Haec omnia ejusmodi sunt, primum ut *Salmasii* has notas esse evincant, deinde, ut eas juvenili potius calore et

impetu effusas, quam maturo judicio elimatas et expolitas esse doceant.

Trium horum codicum usus, quos in novo hoc commentarii nostri volumine passim laudatos reperies, unde et ad priorum voluminum notas haud contemnenda fiet in Addendis accessio, plurimum mihi profuit ad textus Brunckiani rationem et veluti historiam accuratius et cognoscendam et dijudicandam. Plurimarum enim lectionum, quas *Brunckius* in textu exhibuit, fontes atque originem non aliunde cognovi, quam ex his apographis, quorum similia habebat vir doctissimus, *Salmasii* conjecturis interpolata. Nec tamen his finibus omnis illorum librorum circumscribatur utilitas. Offerebant illi praeterea nonnullas ab aliis editoribus nondum usurpatas animadversiones, quibus edendis me apud eruditos lectores gratiam initurum esse spero.

Ad hos autem codices accedebat etiam apographum *Cornelii de Pauw*, cujus mentionem fecit cl. *Boschius* ad Praefat. Vol. II. Anthol. Plan. p. IX. Hic liber, ex *Guyeti* codice descriptus, praeter illas notas, quae in archetypi margine leguntur, immensa fere instructus est *Pavonis* notarum farrage.

gine, quibus, ut *Boschii* verbis utar, *hunc librum adeo referfit et opplevit, ut in longis et sat largis foliis vix locus appareat, quo manum imponas.* Ex hoc igitur apographo illae petitaе sunt cum conjecturae tum explicationes, quas in notis nostris passim sub *Pauwii* nomine deprehendes commemoratas. Ex plurimis, mira et molesta loquacitate ab auctore expositis, eas excerpfi, quae bonae frugis esse viderentur, multo plures omittens, in quibus aut dura erat et contorta emendatio, aut inutilis et inepta interpretatio. Habebat enim hoc vir ille, alioqui nec sagacitate destitutus, nec graeci sermonis imperitus, ut miro quodam ingenii errore difficilia sectaretur prae facilibus, ut obscura perspicuis, contorta et longe petita planis et liquidis anteponeret; in hac quidem parte *Reiskii* non dissimilis, cui tamen et universae eruditionis copia, et graeci quoque sermonis per omnes partes fusa scientia, ut mihi quidem videtur, multum cedebat.

Praeter has copias, quas debeo humanitati cl. *Boschii*, cui pro summa hac erga me benevolentia publicas gratias ago, obvenit mihi Apographum Epigrammatum graecorum ex cod. Bibliothecae Dresdensis descriptorum, quod inter *manuscripta*

Biblioth. Gottingensis asservatur. Continet illud Epigrammata CXXX, ex Musa puerili *Stratonis* omnia, quorum partem *Klotzius* ex schedis *Vinariensis* edidit, quas ex eodem *Vossiani* libri, unde *Dresdense* apogr. derivatum est, fonte fluxisse constat. Gottingensem illum librum pro singulari sua erga me amicitia mecum communicavit Vir illustris *Heynius*, de cujus in me meritis cum loquor, minus mihi verendum est, ne ipsarum dixisse videar, quam ne nimis. Magis enim mihi considerandum est, quid aures praestantissimi viri pati possint, quam quid ejus virtutibus debeatur.

Antequam praefandi finem facio, non possum quin gratias agam *Godofredo Henrico Schäfero*, AA. LL. M. viro graece doctissimo, qui et speciminibus typographicis accurate corrigendis, et notis quibusdam, quae diligentiam meam effugerant, humanissime communicandis, institutum meum egregie adjuvit. Hujus viri accuratam eruditionem, civibus suis probe cognitam, in posterum etiam exteri admirabuntur, cum *Herodotus* curis

ejus emendatus et ex politus in lucem prodierit.
Ad hunc aliosque quos parat labores ut ei et
otium et bona valetudo suppetat, cum ipsius
doctissimi viri, tum bonarum literarum causa vehe-
menter opto.

Scribebam Gothae, mense Maio 1800.

BIANORIS BITHYNI

EPIGRAMMATA.

¶ 154.] I. Anth. Plan. p. 348. St. 488. W. In statuam Arionis cum delphino, eam fortasse, quam ad Taenarum positam memorat *Pausan.* L. III. 25. p. 275. Sed tum fallitur *Bianor*, qui eam a Periendo dedicatam ait. Vide *Wesseling.* ad *Herodot.* L. I. 24. Vide Cl. *Heynium* in Comment. T. X. p. 101. et quae notavimus ad *Arionis* Ep. II. Vol. I. P. I. p. 181.

II. Vat. Cod. p. 393. Edidit *Jensf.* nr. 121. Anth. *Reisk.* nr. 772. p. 163. Historia de piscatore, qui polypum in leporis lustrum jaculatus, illum in litore dormientem cepit. Comparandum Ep. *Antiphrasti* XXIII. et *Isidori Aegaei*. Ep. I. — V. 1. ἀκταίων θῖνα. in litoris arena. — V. 2. ἰχθῦα. Vat. Cod. *Reisk.* quae lectio ob formam rariorem fervanda. — V. 4. ἄγχι δασύν. argute! ne a capivo caperetur. — V. 6. πτωλὶ παχυσκύνῃ. »Haec est Cod. scriptura; sed corrupta. Reiskio gratiam »suae emendationis facio, reponenti παχυσκύνῃ. Non »felicior fuit *Salmasius*, qui conjiciebat παχυσκύνῃ, »sita voce, quae graeca non est, cujus compositio ab- »surda, et quae, si boni esset commatis, versus modulo »hic repugnaret. Nam in πτωλὶ prima corripitur. »Quod ipse conjeci in textum inferre nolui, quia nimis »a corruptae lectionis vestigiis discedit; at hic propo- »nam. Scribendum itaque censeo: πτωλὶ δασυκύνῃ. »Leporibus frequenter tribuuntur epitheta δασύπους,

πιδεύκνημος, λασιόκνημος. *Br.* Putabam olim scribendum esse: πτωκί· βαθυσχόνη καίτο γὰρ αἰγιαλῷ. Hoc *Schneidero* displicuit, cujus iudicio tantum tribuo, quantum fere nemini. Apud *Antipbilum* lepus ἐν θάμνῃ in litore jacet; quod aptius naturae leporum lustrum quam σχοῖος; quamvis nec in nostra lectione lepus necessario in juncis delituisse putandus est, voce βαθύσχοιος ornatus causa τῷ αἰγιαλῷ adposita. Ulterius tamen inquirenti ex comparatione *Antipbili* — ἐς εἰκὴ δειλὰ λαγωῦ Εἰληλὸν TAXINOT πτωκὶ; ἴδουσι πόδας — sic ap. nostrum corrigi posse visum est:

κατακαίριος ἔμπεισι δειλῷ

πτωκὶ TAXTEKAPOMΩ· καίτο γὰρ ὑπναλῶς.

Ex voce ταχυσκάρθμῃ, syllaba αε forte omissa, facile fieri potuit παχυσχοῖνη. Epitheton lepori accommodatissimum. Εὐσκάρθμοιο λαγωῦ est ap. *Nicandr.* in *Alexiph.* 325. quam vocem de equis usurpavit *Serabo* L. XII. p. 537. εὐσκάρθμους ἵππους λέγεσθαι διὰ τὸ τάχος, ex *Homero* Il. ε. 31. — Ad Myrinam Amazonem hoc transtulit *Hom.* Il. β. 814. πολὺσκαρθμος Μύρινα — quam pedum pernecitate valuisse probabile est: ἡνιοχικὴ καὶ πολυκίνητος. *Eustath.* p. 266. 26. — τὸν ταχύπουν οὐατέντα λαγὺν dixit *Meleag.* Ep. CXX. πόδας ταχύς πτώξ. *Hom.* Il. ε. 676. Ob celeritatem Spartani leporem non, ut caeteri Graeci, λαγῷ, sed ταχύναν vocare solebant. Vid. *Hesych.* v. ταχίνος. *Aelian.* H. A. VII. 47. — V. 7. ἐξ ἄγρην. ex ing. *Reisk.* — *Antipbilus*: σὺ δ' ἄελπτον ἔχεις γέρας ἡμφοτέρωθεν ἄγρης χερσαίης, πρέσβη, καὶ εἰναλῆς.

III. Cod. Vat. p. 401. Edidit *Jensf.* nr. 14. Anth. *Reisk.* nr. 665. p. 117. — Criton, auceps, postquam cicadam arundinibus ceperat, impietatis poenas luit, infelix ab eo inde tempore exercens aucupium. Comp. *Apollonid.* Ep. XXV. — V. 2. διγλάσση quo sensu dictum sit, non exputo. Minime enim probanda inter-

pretatio *Reiskii*, cui nec ipse auctor satis fidebat, διγλωσσον στόμα cicadae tribui, quod simul ex ore, simul ex podice sonum ederet. Vix dubito, corrigendum esse:

φθίγγει' ἐν ἀγλώσῳ μελπομενος στόματι.

Aelian. H. A. I. 20. p. 25. τὰ μὲν ἄλλα τῶν Ἰνδικῶν ὀρνέων εὐστομῇ καὶ τῇ γλώττῃ φθίγγεται, δίκην ἀνθρώπου· οἱ δὲ τέττιγες κατὰ τὴν ἰξὺν εἰσι λαλιστατοι. Etiam ea, quae ap. *Aelianum* sequuntur, praeclare faciunt ad hoc distichon illustrandum. Sed illud ἀγλώσῳ στόματι, quod reponendum censemus, maxime confirmat Ep. *Simmiae*, quod *Br.* edidit in *Notis* ad Aeschyl. p. 346. (Ed. *Lips. Anth.* T. I. p. 138.) ubi de cicada:

ὄφρα μοι εὐερκεῖ καναχὴν δόμῃ Ἰνδοθι θείῃ,
τερπνὰ δὲ ἀγλώσσου φθιγγόμενα στόματος.

Echo ap. *Satyr. Thyill.* Ep. II. ἀγλωσσος ἀν' ὀργάδα μέλπειται. *Antipbil.* Ep. XVII. horologium τρισάκις ἀγλώσῳ φθιγγόμενον στόματι. Scripsimus autem ἐν ἀγλ. ob vitandum hiatus, quamvis etiam ferri possit, φθίγγετο ἀγλώσῳ —. Praepositio ἐν tamen in talibus saepe eleganter abundat. — V. 3. 4. Hoc distichon edidit *Salmas.* in *Exercit. Plin.* p. 83. A. ubi de arundinibus agit. Vide not. ad *Apollonid.* l. c. — V. 4. ἐξοβολῶν *Vat. Cod.* ἰξοβόλον *Jensf.* et R. Nostrium ap. *Salmasium* habetur. — Quum *Crito* auceps cicadae insidias strueret, exercebat μελέτην οὐκ ἰδίην, opus, artem non suam. Docte igitur poeta locutus est, pro οὐ τὴν ἰδίην ἄγην μελετῶν. — V. 155.] V. 6. πήξατο. Proprie arundines *figuntur, struuntur*; hoc ad ipsam capturam, ἄγην, translatum est.

IV. *Cod. Vat.* p. 401. Edidit *Jensf.* nr. 138. *Anth. Reisk.* nr. 789. p. 170. Corvi *sicuculosi*. (Luf. iu Pr. LXII. 12.) artificium narratur. *Plin.* L. X. 60. p. 568. Tradendum putavere memoriae quidam, visum per *sicim lapides congerentem in siculam monumenti, in qua pluvia aqua durabat, sed quae attingi non posset: ita descendere*

χερμάδα; ἐκ ψάμμων σφαιρῶν, ποτὸν ἄρπαγι χεῖλαι
ἔφθαν', ἐνιμάσσων λαοτίνακτον ὕδωρ.

lapillos ex arena conglobans et congestans, potum nactus est, aquā lapidibus elevatā et in superiores vasis partes adductā. *Br.* comparavit *Plutarch.* l. c. — τὸ τῶν ἐν λιβῇ κορέων, οἱ ποτεῦ δεύμενοι, λίθους ἐμβάλλουσιν ἀναπληροῦντες, καὶ ἀνάγοντες τὸ ὕδωρ, μέχρις ἂν ἐν ἐφίκτη γένηται. *Reiske* sic dedit: χερμάδα δ' ἐμβάλλον σφαιρῶν, ποτὸν ἔ. χ. ἔφθανε μαϊμάσσων πευλυλίλακτον ὕδωρ. *globosum enim saxum immittens corvus in aquam, rapaci rostro valde desideratum ad humorem pertigit.*

V. Cod. Vat. p. 402. Plan. p. 105. St. 155. W. Puer quidam, cum cistam, paterna ossa continentem, undis videret abripi, illam quidem servavit, sed ipse in torrente periit. — *V. 1.* πατρεῶν in Vat. Cod. correctum. — *V. 4.* πικρὴν. opem, ipsi perniciosam. — In Ed. pr. hoc Epigr. ἄδηλον est. *Bianoris* nomen *Alaus* invenit in Cod. In fine carminis *Jos. Scaliger* ἐφθίστε conjecit. Nihil mutandum.

VI. Cod. Vat. p. 557. *Bianori* vindicat distichon, quod in Plan. p. 107. St. 157. W. sine auctoris nomine prostat in Capite εἰς πτωχούς. Sensus obscurus. Vulgo ἐρεῖται legitur, interrogandi signo in utriusque versus fine posito. *Scaliger* in not. mlt. εὐτοὺς ἐρεῖται; 'Εστὶ τις φ. interpretatione non addita, non magis quam ap. *Huet.* p. 13. In Vat. Cod. λειτὸς et ἐρεῖται. Hoc recepit *Br.*, distinctione immutata; sed quo sensu verba acceperit, non dixit. Lusum continent, risus captandi causa propositum. Agitur de homine infimi loci, egeno et serviente. Qui cum nihil haberet proprium, jocosae poëta quaerit, num animam habere putandus esset. Tum sibi ipse respondet: animam quidem, verum, ut reliqua omnia, non suam, sed alienam et mutuo sumtam.

VII. Cod. Vat. p. 399. Plan. p. 19. St. 30. W. In puerum, qui inter ruinas domus servatus est. —

Similem casum, qui Antiochiae in terrae motu ann. U. C. 868. contigit, narrat *Dio Cass.* LXVIII. 25. p. 1140. — V. 2. *Ζεφύρου*. Domus in puerum corruens, *levior Zephyro*, dubito an imaginem satis aptam faciat. Vix tamen putaverim, depravatam esse vocabulum. — V. 3. *φέσσαντο*. Ald. sec. — V. 4. *ἀδύων*. h. l. pro caritate, qua matres amplectuntur liberos. *Grosius* vertit. *O gloria matrum, Concedis quarum parvulus ipse lapis.*

¶ 156] VIII. Cod. Vat. p. 408. Plan. p. 62. St. 89. W. Historia de Arione. — V. 1. *ἄνη* h. l. pro ipso mari. — V. 2. *ἀκάτου ὑπερβόδιον*. Docte pro ὑπὲρ τοῦ ἀκάτου θῆκαν, ἔβαλλον ἐς τὸν βυθόν. — V. 4. *ἐνθρονον*. eum ad lyrae sonum canentem statim delphinus excepit. Hoc *Br.* recepit ex duobus Plan. codd. pro vulgato *ἐνθρονον*, quod etiam in Vat. Cod. habetur. — Paulo ante *λυγυηχί* est in Plan. — *νηχετ' ἐλ*. Vat. Cod. — V. 5. *κορίνθιον ἄρα θ*. Vat. Cod.

IX. Cod. Vat. p. 540. Plan. p. 166. St. 241. W. De navi, quae, cum in litore pice induceretur, flammis consumpta est. — V. 3. *ἐπὶ ζυγά*. usque ad transtra constructam et finitam. Transtra enim, reliquis omnibus perfectis, addita esse puta. — V. 4. *πέυκης νοτίδι*. Picem *δάρυα πέυκης* appellat *Nicand.* Alexiph. v. 544. unde ap. *Hesych.* *πέυκινον δάρυον πύσαν*, ut optime emendavit *Arnaldus* in *Leßt.* gr. p. 114. quem vide. — V. 5. *Pix*, vehementi calore incensa, navem, quam in fluctibus fidam esse voluerant, in terra minus fidam esse monstravit; hoc sensu, ni fallor: navem in continente gravioribus etiam malis expositam esse, quam in undis.

X. Cod. Vat. p. 392. Plan. p. 29. St. 44. W. Expressum videtur ex *Apollonida* Ep. XXI. qui eandem historiam narrat. — V. 1. *γὰρ* Ed. Fl. Ald. pr. Junt. *αὐτὰρ* emendavit Aldus. — V. 3. *ἐνταλιντο*. Vulgo. — V. 5. *ἐλαθε νόμος*. Vulgo. Nostrium est in Vat. Cod. —

Non *solus* latuit Iustitiam, quae omnes assequitur; quod non valde commode dictum. Arbitrabar olim, scribendum esse:

Ζηνὸς δ' οὗτι Δίκην ἔλαθε· τρέχος ἔμπεσον ἔρως
ἀνδρῶν — — —

τρέχος ἔρως. avis Jovis nuntia. *Eustath.* ad *Od.* 3. 199. 2. τρέχος κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὁ ἄγγελος. ἔτι δὲ καὶ ὁ δρεμνος. Eodem sensu τρέχης ap. veteres usurpabatur. *Aeschyl.* *Prom.* 940. τῶνδε τὸν Διὸς τρέχον. Dubitatur tamen, num hoc sensu scribendum sit τρέχος, an τροχός. Illud *Eustathius*; hoc *Etym. M.* p. 686. 10. praecipit. Vide ap. *Valcken.* ad *Ammon.* p. 216.

XI. *Cod. Vat.* p. 405. *Plan.* p. 45. *St.* 66. *W.* In equum animosum, qui navem recusabat conscendere. — *V. 1.* τῶν. *Ed. pr. Asc. Steph.* τὸν correxit *Aldus.* — ¶. 157.] *V. 3.* μὴ θάμβει. ne mireris. — *V. 4.* δεσμὰ βιαζόμενον. lucrantem contra vincula, quibus constrictus in navem transfertur. — *V. 5.* εὐ γὰρ ἐπ' ἄλλοις. Non vult aliis imponi, ab aliis ferri, cum ipse sit celerrimus.

XII. *Cod. Vat.* p. 430. *Plan.* p. 101. *St.* 150. *W.* In Sardes, terrae motu everfas fluctibusque submersas. *Tacit.* *Annal.* L. II. 47. res anni U. C. 770. enarrans: Eodem anno duodecim celebres Asiae urbes conlapsae nocturno motu terrae, quo improvisior graviorque pestis fuit. Neque solum in tali casu effugium subveniebat, in aperta prorumpendi, quia diductis terris bauriebantur. Sedisse immensos montes: visa in arduo, quae plana fuerint: effulsisse inter ruinam ignes memorabant. Asperissima in Sardianos lues plurimum in eosdem misericordiae traxit. Qui praeterea hujus calamitatis mentionem fecerunt, vide ap. *Schneiderum* in *Anal. crit.* p. 17. — *V. 1.* τὸ πάλιν. *Vat.* — ῥόγην mallet *Jos. Scaliger.* Sic *Archiloch.* *Fr. X.* *Alexander Aet.* *Ep.* III. — *V. 2.* »Editi ἂ βασι-
ν λῆν. *Vat. ai.* Emendavi αἰς βασιλῆν. Quibus Persarum

„in Asia stabat imperium, quibus Persae in Asia regnabant, quae caput erant Persici in Asia imperii. βασιλει »est imperfectum omisso augmento.“ Br. Huic et emendationi et interpretationi vix accesseris. Lectionis Vat. Cod. hic esse videtur sensus: Sardes, quae urbs magno regi quasi altera fuit Persis in Asia minori; fere tanta, quam Persia; urbs regni ad instar. Sic Grosius;

*Gygiacae Sardes, Halyattae regia, quondam
Persarum dominis altera Persis erat.*

Pro Ἀσιᾶδι Vat. Cod. ἁεῖδι. — V. 3. Vulgo αὶ Κροίσῳ, quam pessimam lectionem iudicat Br. κροισῷ Vat. Cod. a pr. m. Superscriptum αὶ. Haec saepissime inter se permutantur. Cf. *Pierſon*. Verisim. p. 47. Pactolus ψήγμα χρυσοῦ καταφορεῖται ἐκ τοῦ Τριώλου, medium urbis forum interfluebat. *Herodot.* V. 101. p. 428. ubi laudant Intrpp. *Dion. Chryſ.* Or. LXXXIII. p. 659. A. Hunc amnem διὰ μέσων ἁφ. κνεόμενον Σάρδεων ἵτοιμα χερήματα κομίζειν, dixit *Sirabo* L. XIII. p. 430. Hinc Sardium aedes lateribus, non ex limo, sed auro coctis, exstructas esse *Bianor* gloriatur, pro poetarum more rem in miraculum augens. Obversabantur ei, ni fallor, aurei illi lateres, a Croeso Apollini missi. Cf. *Herodot.* L. I. 50. p. 23. *Lucian.* *Contempl.* II. T. III. p. 45. ed. Bip. — V. 6. ἐξ ἁφανούς Vat. Cod. — In profundum cecidistis, ingenti terrae hiatu exorto. — ἁχανὲς χάσμα. vastus et late patens hiatus. ut ἁχανὲς πέλαιος ap. *Hesych.* in ἁ. ἁχανὲς βάθος ap. *Suidam* v. ἁνέχαιν. — ἁπιδούσα εἰς βάθος ἁχανὲς ἐκπλαγίσα *Lucian.* T. I. p. 313. ed. Reiz. — V. 7. „In „Plantudea βοῦρα καὶ εἰς Ἑλίκην κεκλωσμένα. In Vat. Cod. „κεκλωσμένα. βοῦρα accusativus pluralis esset a βοῦρον. Sed „auctores omnes urbem hanc βοῦραν vocant. *Stephanus:* „βοῦρα. πόλις Ἀχαΐας θηλυκῆς. Harum Achaëcarum urbium subversionem narrat *Diodor.* Sic. ad Ol. CI. 4. „T. II. p. 39. ubi videndus doctissimus *Wesseling*.

»Fluctibus fuerunt obrutae. At Sardes terrae motu
 »quassatae, et magnis hiatibus absorptae. — Ex ob-
 »servatis variis lectionibus scribendum censui: Βούρα κ'
 »κ' ἑ' Ἑλικῇ κεκλωσμένα. *Simile factum, quo olim evanescere*
 »*Bura et Helice, tibi destinatum erat, quaeque mediter-*
 »*ranea eras urbs, eundem exitum habuisti, quem illae*
 »*quae maritimae erant.*» Br. κεκλωσμένα est vet. edd.
 lectio, usque ad Ascens. quae κεκλωσμένη legiti. Hoc re-
 cepit Steph. *Jos. Scaliger* margini adscripserat κεκλωσμέ-
 να, διῶκόν. Duali numero accipienda etiam correctio
Huetii p. 13. κεκλωσμένα. In Vat. Cod. κεκλωσμένα habetur;
 reliqua, ut in Plan. Mihi in syllabis καὶ εἰς tertiae
 cujusdam urbis nomen latere videtur, quod suppeditat
 poeta, nescio quis, ap. *Philonem* T. II. p. 514. κατὰ
 Πελοπόννησόν φασι τρεῖς πόλεις,

Λίγειραν Βούραν τε καὶ ὕψιλῃν Ἑλικεῖαν,

εὐδαίμονας τὸ πάλαι γενομένας, πελαγῇ τοῦ πελάγους ἐπικλωσθῆ-
 ναι φερέ. Hinc legendum puto:

Βούρ', Λίγειρ', Ἑλικῇ τε κεκλωσμένη.

Quantillum interfit inter *αἰγεις* et *και εις*, in oculos incur-
 rit. Idem nomen restituere conati sumus *Crinagorae*
 Ep. XX. αὐτίκα δ' Αἰγείρας χθαρμαλότερη, εἴθε, κέρινθε, κέ-
 θεν, καὶ Λιβυθῆς ψάμμου ἰσημοτέρη. Saepissime commemo-
 ratur clades urbium Burae et Helicae. *Phavorinus* ap.
Steph. T. CIII. p. 562. 10. non homines tantum et fami-
 lias, sed totas civitates funditus periisse dicens, alias
 aliis casibus, αἱ δὲ, addit, τῆς θαλάσσης ἐπιβούσης. ποῦ
 μοι Ἑλικῇ; κατεπύθη. ποῦ Βούρα; καὶ αὐτὴ κατεπύθη. δύο
 πόλεις Ἑλληνίδες ἐπώλοντο ὥσπερ πλέυσαν. *Ovid.* *Metam.*
 XV. 293. *Si quaeras Helicen et Burim, Achaïadas urbes,*
Invenies sub aquis. Si plura cupis, adi *Spanh.* ad *Callim.*
 H. in Del. 100. p. 463. et *Gatack.* ad *M. Antonin.* L. IV.
 p. 131. — V. 8. ἐν βυθίοις Vat. et Plan. Sed recte
 emendatum ἐμβυθίοις.

XIII. Cod. Vat. p. 215. *Bianori* inscribit. In Plan. p. 274. St. 395. W. sine auctoris nomine prostat. Euripidis in Macedonia sepulcrum, fulmine percussum, et quicquid ei ineffet mortalis materiae lustratum esse narratur. Plurimum huc faciunt verba *Plutarchi* Vit. Lycurg. c. 31. Tom. I. p. 143. ed. Tubing. ubi Biographus κεραυνὸν εἰς τὸν τάφον κατὰσχῆσαι παρτάτ. τοῦτο δὲ αὐτὸς ἑαυτῷ ἐν τῷ τῶν ἐπιφανῶν, πλὴν Εὐριπίδου, συμπεσεῖν ὅτερον, τελευτήσαντι καὶ ταφέντι τῆς Μακεδονίας περὶ Ἀλέξανδρου ἄστ' ἀπολόγημα καὶ μαρτύριον μέγα εἶναι τοῖς ἀγαπᾶσι τὸν Εὐριπίδην, τὸ μὲν συμπεσεῖν αὐτῷ μετὰ τελευτῆν καὶ γενέσθαι, αὐτῷ θεοφιλεστάτῳ καὶ δεισιτάτῳ πρότερον συνέπαισι. — V. 2. κεραυνάει. Ed. Flor. et Vat. Cod. κεραυνῶ. Ald. pr. et tert. cum Asc. Deinde omnes πᾶσαν ἀπημφίεας. Vat.

Cod. παιαν ἀπ' ἡμέρας. — "Scripsi ἀπημφίεας, ita requirente linguae usu. ἀπημφίεας activum est, ut in *Dioscor.* XXI. *Philipp.* LXXX. et alibi passim. Hic verbum debet esse reciprocum." Br. Si vera est Br. lectio, in eum sensum accipi debet, ut Euripides, terrena natura penitus abjecta, ad superos abiisse dicatur. Sed aliud quiddam latere suspicor. — γαῖαν ἀπημφίεας protulit *Dorville*. *Huerius* p. 26. ἀπημφίεας suspicabatur. — V. 4. *Barnesius* in Vita Eurip. §. 32. tanquam diversam lectionem profert σώματος. — ἱστορίην quo sensu h. l. sit positum, non satis video. Sive enim *notisiam*, *cognitionem*, sive *historiam* verteris, obscurum est. Sed *ἱστορία* etiam est ἡ θάλασσα, ut *ἱστορήσαι*, *θάλασσεσθαι*. Fuerit igitur periphrasis. ἡ θνητὴ ἱστορίη σώματος, id quod in hoc summo mortale esse videbamus, intelligebamus. Vide *Albersi* ad *Hesych.* v. *ἱστορίη*. not. 28.

XIV. Cod. Vat. p. 264. Εἰς τινὰ Κλειτώνιον τύραννον, οὐκ εἶδα ὅστις. Bis exstat in Planud. p. 31. et 248. St. 47. et 360. W. Non in tyrannum Clitonymum, sed in tyrannicidam hujus nominis scriptum carmen. Qui

eum in fluvium projectus esset, ut piscibus praeda fieret, litore tamen casu ruente sepultus est. — V. 1. *ἡχθῶσι καὶ πεταμῶ.* ut undae eum abriperent, pisces comederent. Hoc *ἐν ἡχθῶσι ταφῆναι* dixit *Lucian.* T. I. p. 243. Similia collegit *Abresch.* anim. in *Aesch.* T. I. p. 154. — *ἡχθῶς ὄμιλος.* tyranni satellites, ut videtur. — V. 2. *εἰς ἄκρην.* Recte *Brodaeus* interpretatur de acropoli, ubi tyrannus habitabat. — V. 3. *Δίκα.* Vat. et Plan. loco pr. — *ἡχθῶ.* Ejusmodi quid ut Paeto contingat, precatur *Propertius* L. III. 5. 37. *Reddite corpus humo, positumque in margine ripae Paetum sponse sua vilis arena tegar.* ut eleganter h. l. emendavit *Marklandus.* Comparavit *Burmannus* et Epigr. nostrum et *Petron.* c. 114. *aut quod ultimum est, iratis etiam fluctibus, imprudens arena componet.* — V. 5. *αἰδομένη.* Vat. Cod. et Plan. loco pr. et sic vers. sq. *γὰ* et *ἰὰ.* — *Clitonymus ὄρμος κλευδιστῆς* vocatur, quandoquidem in eo libertatis recuperandae spes erat posita. Terra hunc virum, libertatis suae strenuum defensores, sepulcro condidit. *Senatum Romanum Cicero regum, populorum, nationum portum et refugium vocat,* *Offic.* II. 8. 2. De *Titinio Capitone Plinius* L. VIII. Epist. 12. *colit studia, studiosos amat, provebit; multorumque, qui aliqua componunt, portus, finis, praemium.*

9. 158.] XV. Cod. Vat. p. 450. Plan. p. 54. St. 77. W. De puero apum stimulis confecto. Eandem historiam narrat *Ansip. Tbeff.* Ep. LIII. — V. 3. *ἡγροῦσεν ὁ δειλῆος.* vulgo. quod in *δειλὸς* mutandum esse, praecelare vidit *Scaliger.* Et sic est in Vat. Cod. Deinde *μάλιστα* omnes edd. veteres usque ad *Asc.* et *Steph.* — Ignorabat puer, se ad vos, ut ad apes, venire; eratis autem ipsi infestiores viperis. — Haec si sensum habent, hic esse debet: ignorabat naturam apium, nec qualibus telis instructae essent. Sed sic antithesis perit;

ex qua apparet, vocem *μελισσας* ad mellificium respicere.
Hoc sensu *Grotius*:

Se velut artifices ad apes miser ille ferebas;

At vobis nec erat vipera deterior.

Nostrum locum cum archetypo *Antipatri* comparantibus,
τὸ βρέφος, κηρία μαίμενον — fortasse probabile videbitur,
sic olim scriptum fuisse:

Ἡ μαίμενον ὁ δειλὸς ἐς ὑμέας οἷα μελισσας
ἐλθεῖν.

Idem *μαίμεται* et *μαίμεται*. *Hesych.* *μαίμην. ὀρέμεται.*
ἐπιθυμῶμαι. μαίμεται. ἐρμῶν. ζητῶν. — V. 5. *δοίης.*
mellis loco, quod se apud apes inventurum esse spera-
verat. — *ἐναιμάζετε* Vat. Cod. *ἐσεμάζετε* Plan. vulgo.
Nostrum *Br.* in tribus codd. invenit. — V. 6. *ἀντίπαλοι.*
naturam muneri vestro, melli, plane contrariam ha-
bentes.

XVI. Cod. Vat. p. 313. *ἄδελον. οἱ δὲ βιάνορες.* In
Plan. p. 210. St. 306. W. *ἄδελον.* De Attali immatura
morte. Confer *Crinag. Ep. XLII. 3. 4.*

XVII. Cod. Vat. p. 309. *βιάνορες γραμματικοῦ εἰς*
τινα γυναῖκα κλειστέτην τὸν ἴδιον νῖδν ἐδυρομένην καὶ διωλγίον
ἀνακράσαν, (ὥστε) τὴν ψυχὴν ἀπορρήξαι. In Plan. p. 231. St.
335. W. *κῆσποτον, οἱ δὲ βιάνορες.* Auctoris nomen accessit
in Ed. Steph. Hinc ductum *Ep. Eutolmii III. T. III.*
p. 8. — V. 3. *ἐχάνθαν.* Fortasse secundum locutionem
Homericam *Il. A. 462. ἔσσι κεφαλὰ χάρει φρεσίν.* — Se-
quentia sic expressit *Eutolmius*: οὐδ' ἔσχι καλίνεσσον ἀνα-
πνεύσασα γοῆσαι. Hic memineris eorum, quae ex Satyro
narrat *Biogr. Sophoclis p. XI. 13. poetam, Antigonom*
recitantem, καὶ ἔμπεδόντα περὶ τὰ τέλη νόηματι μακρῷ καὶ
μέσσην ἢ ὑποστιγμὴν πρὸς ἀνάπνευσιν οὐκ ἔχοντα, ἅγαν ἀποτεί-
ραντα τὴν φωνήν, εὐν τῇ φωνῇ καὶ τὴν ψυχὴν ἀφείναι. — *τῶναι*
πνεύματος. partes illae, quibus spiritus emittitur. Sunt
enim

enim τῶνοι ap. medicos, modo nervi, modo membranae, modo venae. Hoc loco per fistulam spiritalem, ubi animae meatus, optime explicaveris. — V. 6. εἰς omit- tit Vat. Cod.

XVIII. Cod. Vat. p. 265. Anth. Plan. p. 236. St. 343. W. De filiis Oedipi, ap. inferos etiam sibi invi- cem infestis. *Ausonius* Epigr. CXXXIX.

*Nec Stygiis lucis ineunt sua foedera fratres
Oedipodionidae, de misero ab miseri!
Namque etiam ex uno surgentes aggere flammae
In diversa sui diffiliunt cineris.
Infandos juvenes! quos nec discordia cassos
Luce, nec in semet linquit atrox animus.
Atque utinam ei Thebas quissent partivier ipsas,
Regnorum et metas, ut cinerum nebulas.*

Conf. Anth. Lat. T. I. p. 100. CLXXXVII. — V. 2.

■ In Plan. αἰεθάνεται δοράτων. errore librarii, cujus oculi in ultimum versum aberrarunt. In Vat. membr. recte πολέμων. Br. ζώντων, bellum adhuc vicens. Vid. ad *Antip. Thess.* Ep. XXXVI. — V. 4. τάφος ἀντίπαλος. Res incredibiles accumulans *Ovidius* in *Ibid.* v. 36. *Es nova fraterno veniet concordia funio; Quem vetus accensa se- parat ira pyra.* *Philostrat.* L. II. Icon. XXX. p. 855. de igne in Oedipodarum busto: τὸ ἐνταῦθεν ἄλλην καὶ ἄλλην τρέπεται καὶ τὸ ἄμικτον ἐηλοῖ τοῦ τάφου. ubi vide *Olearium.* *Antipbil.* Ep. XXXVI. quod totum compa- randum: ἦλθε πυρκαϊῆς ἄνισον φλόγα· δαιομένα γὰρ ἔξ ἐνθς εἰς δισσοὺν δῆριν ἀποστρέφεται.

¶. 159.] XIX. Cod. Vat. p. 264. Plan. p. 261. St. 377. W. Continet hoc carmen querelas viri, ipsius, ni fallor, *Bianoris*, qui conjugem et, brevi post tempore, unum, quem habebat, filium morte amiserat. — V. 1. Θειονόεις Vat. — ἑμῆς γάρμεν. In Vat. non minus quam in
Vol. II. P. 2. B

Plan. Sed in illo Cod. supra emendatum γγ. μέρον. — V. 2. Sensus apertus: Spes, quam in filio collocabam superstitē, efficiebat, ut dolorem de conjuge levius ferrem. In verbis haeremus. στήναι εἰς ὁδόν pro ἐν ὁδόναις accipias. Ingemiscebam in doloribus minus gravibus propter spem filii. At hoc quam contortum! — V. 3. Editus hic versus ex Plan. In Vat. Cod. habetur: φθονερὸν ἅπ' ἐνδοφρεσὶ μοῖραν. — V. 4. Videtur scribendum καὶ εἰς λειπομένον. εἰς emendatum ab ignota manu in Scaligeri codice repererat Huetius.^a Br. — V. 5. Περιφάνη τῶδε — ἄκουσεν Vat. Cod. τῶδε etiam Planud. — V. 6. ἅπ' οἰχομένης Vat. Cod.

GERMANICI CAESARIS

EPIGRAMMA.

Cod. Vat. p. 360. Plan. p. 44. St. 64. W. — Herodot. L. III. 108. p. 251. ὁ λαγὸς ὑπὸ παντὸς θηρέσσεται θηρίου καὶ ὀρνέου καὶ ἀνθρώπου. Cf. Athen. IX. p. 400. E. Leporem omnium praedae nascentem dixit Plin. L. VIII. 81. p. 483. Ex nostro carmine ductum Ep. Hadriani III. quod Planud. etiam Germanico tribuit. Auson. Ep. XIV.

Trinacrii quondam currentem in litoreis ora

Ante canes leporem caeruleus rapuit.

At lepus: In me omnis terrae, pelagique rapina est,

Forfitan ex coeli; si canis astra tenet.

LOLLII BASSI EPIGRAMMATA.

¶ 160.] I. Vat. Cod. p. 105. Plan. p. 482. St. 626. W. Jovem poëta ridet, quod, puellarum in gratiam, formam tam crebro mutaverit, cum ipse sine fraude dolove cum puella sua congregiatur. — V. 1. *Acbill. Tat. L. II. 37. p. 100. διὰ γυναῖκα Ζεὺς ἠμυκῆσθε, διὰ γυναῖκά ποτε Σάτυρος ἀρχέσθε, καὶ χρεσθὲν ποιοῖμην ἑαυτὸν ἄλλῃ γυναικί.* Cf. *Lycian. D. D. II. 1. T. II. p. 4. ed. Bip.* — V. 2. ἄλλος χ' ὡ μελόθρους κ. ἐπ' ἡϊόνος. Vat. Cod. et Plan. nisi quod Pl. μελόθρους habet et ἐπ' ἡϊόνος. Recte sine dubio *Br.* emendavit ἐπὶ θένος. Reliqua an item recte constituerit, non dixerim. — V. 4. καὶ πέτομαι. ad cygnum referendum. Frigidum acumen. *Antipater Sidon. Ep. II.* unde haec petita, melius:

Ἐσπύρας δ' ὦν χαλκὸς ἄτερ δόλου αὐτὸς ἠναγγῆς
πάντας καὶ πάσας, οὐ μεταβαλλόμενος.

II. Cod. Vat. p. 518. Βάσσει Σμυρναίου. In Plan. p. 134. St. 194. W. *Nicarcho* hoc carmen tribuitur. — Poëta vetulae cujusdam longaevitatem cogitans, veretur, ne Pluto ipse obierit. — V. 1. *Κοτυτταρίς.* Vat. Cod. Nostrium est in Plan. Hoc nomen ap. *Theocrit. Eid. VI. 40. γραῖα Κοτυτταρίς* pro nomine p̄prio habendum esse negat *Watson*, veneficam, circa Cotytus sacra operantem, significari existimans. Dicendum potius, nomen a Cotytto derivatum esse. Vide *Intrpp. Hesychii v. Κοτυττά.* — V. 3. ἔλαφος Vat. Cod. — *Quater egredisur cornicis secula cervus.* *Auson. Eid. XVIII. secundum Hesiodum ap. Plutarch. T. II. p. 415. C. ἔλαφος τετραπύρηνος.* Vetula ap. *Martial. L. X. 67. Pyrrhae filia, Nestoris poverca* — *Jam cornicibus omnibus superstes.* — ἡ χειρὶ λαίρ. Hunc locum *Brodaeus* ex *Beda* commentario de digitorum opera explicat. Poëta vetulam Cotytta-

rim decem millia annorum implevisse ait. Laeva quidem manus numeros omnes citra centenarium indicabat, dextra centenos, ducentos, millenos et qui eos superant, usque ad myriadem. Porro decem millia cum dicis, *Beda* verba sunt, laevam medio pectore supinam appones, digitis tantum ad collum erectis. Jam vero rursus, δεύτερον, sinistram adhibebat vetula nostra. In eundem modum haec verba explicat *Sirmondus* ad *Sidon. Apollin.* p. 98. *Wouwer.* de Polymath. VII. p. 50. *Juvénalis* Sat. X. 248. de Nestore:

*qui tot per secula mortem
Distulit, atque suos jam dextra computat annos.*

quem locum ex nostro carmine expressum esse, vix recte statuit *J. Rutgers.* Var. Lectt. IV. p. 351. —

V. 5. κλεπουσα. Sic Vat. Cod. Fuit itaque καὶ βλέπουσα, quod sensus patitur, metrum respuit.

III. Hoc quoque carmen in Plan. p. 135. St. 195. W. *Nicarcho* tribuitur. *Bassi* est in Vat. Cod. p. 518. sq. Conqueritur de ancilla furda, cujus ridiculos errores enarrat. — V. 1. Onesimus, Lollii nostri fortasse patronus, eum domi ap. se habebat. — V. 3. εἰπομεν. Ed. Flor. „male. At scribendum credo: εἶπα μὲν.“ *Br.* — V. 5. πύγανον. Rutam contra capitis dolores efficacem putabant. *Dioscorid.* L. III. 47. πύγανον πὺν ῥοδίνῃ τε καὶ ὄξει κεφαλαιολογῶσι βοηθεῖ. *Plinius* L. XX. 51. p. 208. — V. 6. τέγγανον. idem quod τέγγνον. Est *sartago*, *frictorium*, in quo carnes aliaque oleo infuso friguntur. Vide *T. II.* ad *Polluc.* X. 98. p. 1273. — §. 161.] V. 7. ὀπέν. *Hesych.* ὀπέν. πιτύν. βοτάνη τις, δι' οὗ πύγνυται τὸ γάλα, καὶ τὸ τῶν δένδρων δάκρυον. καὶ τὸ γαλακτῖδες, ἐκ τῆς εὐκῆς ἀνέμμενον. *Myrrham* hac voce significavit *Oppian.* Hal. L. III. 409. ἥς ἐνιμίσην θεῖον ὀπέν. quod notavit *Arnaldus* Lectt. gr. p. 105. Inter condimenta numeratur

ap. *Asben*. L. III. p. 100. F. ubi laferis succum significat. *Casaubon*. p. 198. *Salmas.* ad Solin. p. 256. B. — Ingeniose *Jos. Scaliger* conjecit: ἦν πόνον αἰτήσω. quod melius respondet τῷ δοκόν. — V. 4. πινῶν. Vat. Cod. — λάσανον eo sensu accipe, quo usurpavit *Eupolis* ap. *Moer.* p. 250. ἱμοὶ γὰρ οὐκ ἔστ' οὐδὲ λάσανον, ὅπου χέσω. ubi *Pier-son* et nostrum locum laudavit, et *Horas.* I. Serm. VI. 9. pueri, lasanum portantes oenophorumque. — V. 9. ἀνδρὶ τῷδε. Vat. Cod. — V. 10. ὁδῶς α. Vat. Cod. — V. 11. κήρυκα. me alta voce tanquam praeconem vociferari. Sic qui publice, alta voce loquuntur, κηρύσσειν dicuntur; ejus usus exempla vide ap. *Wersten.* in N. T. I. p. 255. — V. 12. μελετῶν. non de oratoribus tantum, qui commentantur, sed de omnibus, qui in aliqua arte exercentur. De histrionibus, vocem exercentibus, *Aristotel.* Problem. XL. 22. Etiam athletae dicuntur μελετῶν. Vide *Mercurial.* Art. Gymn. III. 7. p. 206. Praedones, in ludis gymniciis certaturos, vocem crebro exercuisse, verisimile est. Eo fortasse respexit poeta. — Ceterum me lecturis gratum facturum esse spero, *Grotii* versione, sive imitationem malis dicere, hic apposita:

Exige, per superos obtestor, Onesime, surdam,
Quae mihi perpetui causa laboris, anum.
Caeus ad mensam si forte petatur ab illa,
Nescio quem casum me timuisse putat.
Ruta petita caput fuerat mihi forte dolenti,
In corbis nobis attulit illa rusa.
Si succis opus est aegro, fert anxia foccos,
Et mycillum cupiam si mihi, fert matulam.
Pro vino vannus; pro seta fertur accitum.
In vanum, quicquid dixero, verba cadunt.
Ut mediterne foris totis ego noctibus, aequum est,
Quid loquar, et praeco nunc ero propter anum?

IV. Cod. Vat. p. 394. Plan. p. 98. St. 144. W. Trojae profuisse docet, quod expugnata et everfa fuerit. Hac enim calamitate factum esse, ut Aeneae progenies Romanum populum orbisque terrarum imperium conderet. — V. 1. ἀόρηκτοι ὄρκοι. immutabilia Parcarum consilia. Inter res natura sua firmissimas τὸν ὄρκον recenset Ajax ap. *Sophocl.* in Trag. cognomine v. 648. κοῦκ ἔστ' αἰσπτεῖν οὐδὲν, ἀλλ' ἀλίσκεται χ' αἰ δαυδὸς ὄρκος, χ' αἰ περισκελαιῖς φρένας. Dii, quae secundum fatorum ordinem in homines statuunt, jurejurando se obstringere dicuntur. *Aeschyl.* Agam. 1300. Ὁμώμοται γὰρ ὄρκος ἐκ θεῶν μέγας, post quem versum nonnulla excidisse videntur. Hoc loco igitur ὄρκος idem est, quod alibi θεσμοί, foedera. — σφραγίζειν, statuere, confirmare, ut in Epigr. XLII. T. III. p. 27. σοὶ κλέος δῆμος ἐπεσφράγισσε θανόντι. — V. 2. Πριάμου. Priamus ad aram Jovis Hercei immolatus. Vide quae notavimus ad *Tzetzae* Posth. 732. p. 171. — V. 3. σό. Vat. Cod. ex Ald. pr. — V. 4. ἔχεις. Ed. Fl. et Ald. pr. ἔχεν. correxit Ald. quod receptum in Ald. sec. et tert. ἔχει *Steph.* ex Ascens. — φροῖμιον. adventus Aeneae quasi prooemium et initium Romani imperii. Simili, sed minus audaci metaphora, Tragici passim φροῖμιον λόγων dixerunt, quod illustrat *Valcken.* ad Phoen. p. 452. — Clamores, caedem praecedentes, φροῖμιον φόβου appellat *Eurip.* in Herc. Fur. 753. φροῖμιον πρὸ θανάτου *Aeschyl.* in Suppl. 837. Longius progressi sunt in translato hujus vocabuli usu Sophistae, ex quibus exempla dedit T. H. ad *Lucian.* T. I. p. 176. ed. Bip. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 443. — V. 5. ἡ γὰρ vulgo. ἡ correxit *Huet.* p. 12. — Junge πόλις ἐν ὅπλοις κλισίαν ἔνασσα. urbs, quae armis sibi orbis terrarum imperium paravit.

V. Cod. Vat. p. 404. Plan. p. 74. St. 108. W. De naufragio illo, quod Graecorum classis ad saxa Capharea fecit. — V. 1. Καφερέδας, πέτραι scil. Vide *Lenner.*

ad Phalar. p. 50. qui nostrum quoque carmen protulit. — νόστου. Vat. Cod. et edd. veteres omnes usque ad Ascens. Num forte graeci ποίηται verbum ἑλλόντες privandi sensu usurparunt, ut νοσφίζειν? Tum scribendum foret, haud paulo elegantius:

— αἱ ποτα νόστον
αἰθέρατ' ἑλλόντων, φῦ, στέλον ἱλιόθεν.

— V. 3. ψεύστας. Vat. Cod. — V. 4. σέλας idem. σέλας πρὸς αἰθεράν. Hesiod. Theog. 867. Cf. Munker. ad Anton. Lib. c. 41. p. 276. — πρὸς ψεύστης. De Nauplii face, ductum ex Crinagorae Ep. II. — V. 5. ἱλιος. calamitas, decenni illo bello etiam gravior. Propert. L. III. 5. 54. Saxa triumphales fregerē Capbarēae puppes, Naufraga cum vasto Graecia tracta solo est. Vide Bronkhus. ad L. IV. I. 115. — V. 8. „πᾶν ἑλλὰς ἔκλαυσε δάκρυ. Sic libri omnes, quos sequi fatius esse credidi, quam aut aliorum conjecturis indulgere. Notanda phrasis κλαίειν δάκρυ, et quidem πᾶν. propter te Graecia omnigenas lacrymas fudit. Pater filium, uxor maritum, filius patrem luxit. “ Br. Nihil huius Epigrammatis exitu vidi ineptius, nec ad sensum, nec ad numeros. Fac scriptum fuisse:

οἱ Ναύπλις· σὴν δ' ἑστὴν ἑλλὰς ἔκλαυσε μακρὸν.

et sensum habebis probabilem, et numeros satis elegantes. Ductus literarum in δακτύλῳ et σαρπῶν tam inter se similes, ut hanc saltem emendationis partem veram praestare ausim. δακτύλῳ autem non solum de robore et fortitudine, sed de quavis peritia, arte, facultate usurpatur. Recte autem Bassus hoc vocabulo in hoc contextu utitur. Graecia, quae Trojanorum exercitus fuderat, Trojanorum heroum virtutem superaverat, tuae navis virtuti, o Nauplie, succubuit. — μακρὸν κλαίειν dictum, ut μακρὸν αὔρειν ap. Homer. II. γ. § I. v. 101. Theocris. Eid. IV. 37. Alta voce canentes Nymphae ἐν

μακρὸν — Εἶπαν Ἑλεῖθους ἱερὸν μέλος ap. *Callim.* H. in Del. 256.

VI. Cod. Vat. p. 504. Plan. p. 69. St. 101. W. Mediocritatem in omni vitae conditione amico commendat. — V. 1. ἄγαι et γαλήνην ἀργήν. vulgo. Nostrum mēnbranac Vat. suppeditarunt, ubi praeterea legitur: τὴν πάλιν ημεμένην. unde apparet, olim fuisse scriptum:

— οὐδὲ γαλήνης
ἀργῆς ἡσπασμένην τοῦμπαι ημεμένην.

In simili mediocritatis commendatione *Horatius* II. Carm. X. init.

*Rectius vives, Licinī, neque altum
Semper urgendo, neque, dum procellas
Cautus borrescis, nimium premendo
Litus iniquum.*

ad quem locum comparant *Senecae* Agam. 100. sqq. *Salmasius* in not. mltis corrigit: οὐδὲ γαλήνης ἄγρης ἢ τὴν πάλι ημεμένην. non satis video, quo sensu. — V. 4. καὶ πάλαι. vitiose Vat. Cod. — ¶ 162.] V. 6. θύλλας. vitae conditionem puta, quae tempestatibus est exposita. — Ζέφυροι. vita tranquilla, nec tamen plane otiosa.

VII. Cod. Vat. p. 402. Plan. p. 9. St. 16. W. De trecentis illis Spartanis, qui cum Leonida ad Thermopylas occubuerunt. — V. 1. Ληθαίης ἀκάτοιο, *Tibull.* L. III. El. V. 23. *Elyfios olim liceat cognoscere campos Lesbæamque rarem Cimmeriosque lacus. Theocrit.* Eid. XVI. 40. εὐρεῖαν σχιδίαν στρυγνοῦ Ἀχίοντος. — δεύτερον. Trecenti Spartani occisi etiam in pugna de agro Thyreatico. Cf. Ep. *Gaetul.* II. *Simonid.* Ep. XXVI. — Pro ὅχ' Aldin. sec. ὅχ', unde *Scalig.* εἰλχ' fecit. — V. 3. κρέβητα. *Dioscorid.* Ep. XXXIII. τραύματα δεξάμενος, Δευκλὲς ἀντὶα πάντα. Vide not. p. 403. — V. 4. καὶ στ. Vat. Cod. — In pectore tantum pugnae apparent vestigia. —

V. 5. εἰς ἑμὲν ἡμπαύσασθε ἴπνον, in meum somnum requiescite, insolenter dictum. Tu corrige:

καὶ αἴσιμον ἡμπαύσασθε

ἴπνον.

Mutatio minima, et, ut mihi quidem videtur, certa. ἴπνος αἴσιμος, somnus fatalis, quem πότμον ὀφειλόμενον vocat *Leonid. Alex.* Ep. XXXVIII. αἴσιμον ἡμᾶρ *Homer.* II. 9. 72. ἡ ἀμπεμένη ἡμέρα. *Schol.* — V. 6. ἀνικάτου. *Vat. Cod.*

VIII. *Cod. Vat.* p. 243. *Plan.* p. 204. *St.* 297. *W.* In tumultum eorundem trecentorum Spartanorum, Leonidae inprimis, cui leonis imago imposita. *Herodot.* L. VII. 225. p. 611. ὁ δὲ κολωνός ἐστιν ἐν τῇ ἐσόδῳ ὅκον ὡς δ' αἰθιρὸς λέων ἵστηκε ἐπὶ Λεωνίδῃ. Cf. Ep. *Simonid.* XXXV. *Antipatri Sid.* XCI. — V. 1. γὰρ. vet. nonnullae edd. — V. 3. ἡμπαύσαντες. qui primi fregerunt belli inter Perfas et Spartanos impetum. — Male haec acceperunt *Interpp.* — V. 4. μῆδον καὶ Λακεδαιμόνιον. *Vat. Cod.* vitiose pro Λακεδαιμόνιον. — V. 5. »In Planudea corrupte legitur: ἐπ' ἡμεῖς βοστρυχὸν εἰκόνα θήρης. In *Vat.* »βοστρυχὸν εἰκόνα θήρης. farto sic metro et paulo meliori »senſu. βοστρέχου reponerat *Salmaſius*. Sed βοστρυχος, »etiāſi Graecum eſſet, nihil aliud eſſet, quam βοστρυχος »χος ſubſtantivum, et hic epitheton requiritur, quod »vel ad εἰκόνα vel ad θήρης referatur. Emendationem »*Toupii* ad *Suidam* P. III. p. 462. recepi. « *Br.* Hoc diſtichon protulit *Suidas* in τρυγὸς T. III. p. 423. ſic ut in *Plan.* unde hoc ulcus inveteratum eſſe apparet. βοστρυχὸν jam *Opſopoeus* coniecit. *Brodaeus* legebat ſic: ἐπ' ἡμεῖς πυροβοστρυχὸν ſive διαβοστρυχόν. in quo praeſiit *Schol. gr.* *Leicbius* in not. ad *Carm. Sepulcr.* p. 13. legit: — ἐπ' ἡμεῖς λῆν βοστρυχόν, εἰκόνα θήρης. quod nihili eſt. *Bernardus* ad *Reiſk.* in *Epist.* p. 326. — ἐπ' ἡμεῖς βλοσυρὸν λῆν εἰκόνα θήρης. ſimul laudans locum *Ptolemaei He-*

phæst. L. II. p. 309. ed. Gale. ubi docetur; cur olim lapidei leones tumulis sint impositi. *Casaubonus* in not. msc. tentabat — ἐκ' ἡμεῖς πάντρεχος ε. θηρός. *Jos. Scaliger* denique sic plane, ut *Toupius*, hunc locum restituit.

IX. Cod. Vat. p. 263. Anth. Reisk. nr. 602. p. 87. — Niobe loquitur, — V. 1. ἀδ' ἐγὼ ἤ. Vat. Cod. — τοῦ-
 πικ λῖθος. Frigida hyperbole. — V. 2. ἐκ' μαστῶν . . .
 ἔπηξα. Sic Vat. Cod. lacuna relicta, et Reisk. qui tamen
 ἔτηξα emendavit. In Latinis dedit *candidum lac*, quasi
 λευκὸν γάλα in Cod. legeretur, quod non minus bonum,
 quam θεῖμὸν, quod Br. inseruit ex conjectura *Salmasii*
 in apogr. Guyeti, lectoribus ne monitis quidem. —
 V. 3. οὐδῖνος ἐριθμοῦς ἢ τέκον. Vat. Cod. et R. qui vertit:
Plutonis nunc est illa quondam uteri mei beata copia, cohors
liberorum enixi. At ἐριθμοῦ non est *copia*, sive *cohors*,
 sed absolute positum *paucitatem* significat. — Optime
 haec emendavit Br. cui ᾗ videtur deberi. ἐριθμοῦς enim
 in marg. ap. Guyet. reperio. *Magnus ille liberorum nu-*
merus Plutonem ditat; Huic enim, non mihi peperit. *Sophocl.*
Oedip. T. 29. μέλας δ' Ἀιδῆς στενωγυῖς καὶ γόοις
πλευτίζετο.

X. Cod. Vat. p. 264. Edidit *Leicbius* in Sepulcr. I.
 p. 2. Anth. Reisk. nr. 603. p. 88. In Germanici mor-
 tem, quem Pluto Diis, non inferis deberi, pronuntiat.
 » Germanicus Antiochiae supremum diem obiit A. U. 77 I.
 » veneno, ut multi crediderunt, a Pisone ei dato. In
 » ejus mortem factum hoc Epigr. cujus lemma in apogr.
 » Buheriano depravatum, sic reformandum est: Εἰς Γερ-
 »μανικὸν τὸν Καίσαρα Ἀδελφιδεὺν Νέρωνος [In Vat. Cod. est:
 » εἰς Γ. τὸν Καίσαρος Ἀδελφιδεὺν, τὸν πατέρα Νέρωνος] i. e. Ti-
 »berii Neronis fratris filium. Tiberium autem simpli-
 » citer Νέρωνα appellabant, ut supra in Crinagorae Epi-
 »grammatis XVIII. lemmate εἰς εὐμένα Νέρωνος. Br. Ti-
 »berius Neronis nomine appellatur etiam ap. *Horas.* L.

Epist. VIII. 2. IX. 4. Recte se habet lemma Vat. Cod: Erat enim Germanicus, Drusi filius, Tiberii Imperatoris ~~κλειδοῦχος~~, idemque Neronis pater, ejus, qui cum Druso, Tiberio criminante, hostis judicatus est. *Sueton.* Vit. Calig. c. VII. — Cf. *Reimar.* ad *Dion. Cass.* T. II. p. 866, 35. *Fabricius*, p. 894. 79. — V. 1. Nexus sententiarum in duobus his distichis non satis perspicuus. *Reisk.* ita interpretatus esse videtur, ut Pluto Orci custodes omnes portas claudere omnesque aditus obstruere jubeat, ne Germanicus, astris debitus, in inferorum regnum penetret. Profecto nisi alia est hujus carminis expediendi ratio, fatendum est, poetam nugae egisse. Longe aptius luset *Julian. Aegypt.* Ep. LX. ubi Cerberum hortatur, ut Orci portas diligenter observet, ne defuncti, Archilochi rabiem timentes, aufugiant. Fortasse post v. 2. aliquid excidit. Fortasse etiam prius distichon ad aliud carmen pertinet. Certe posterius pro integro Epigrammate haberi potest. — *κλειδοῦχοι*, qui Orci claves tenent. Aeacum *κλειδοῦχον* habemus in Ep. ~~κλειδοῦχοι~~. DCXIII. Idem ap. *Apollodorum* L. III. 12. p. 254. *τὰς κλεῖς τοῦ ᾄδου φυλάττει*. Haec attigit *Wesseling.* in *Obss.* L. I. p. 10. Fufius tractavit. *T. H.* ad *Lucian.* T. II. p. 502. Bip. — V. 2. *δέχοισθε* Var. Cod. *δέχεσθε*, emendatum in apogr. Guy. et *Ruhnck.* *εἰσόδους* foramina esse videntur, quibus clavis inseritur. Comparavit *Leibniz* Axiochum c. XIX. p. 112. ed. *Cler.* *τὰ δὲ πρόπυλα τῆς εἰς Πλούτωνα οὐδοῦ σιδηροῖς κλειδοῖς καὶ κλειδὸν ἔχοντες*. *Propert.* L. IV. 11, 7. *ubi portitor atra recepit, Obferas umbrosas lurida porta domos.* — V. 4. *νῆα τέσσην*, tantam navem, quantam hujus viri magnitudo requirit. Frigidum acamen!

[V. 163.] XI. Cod. Var. p. 261. Plan. p. 213. St. 310. W. *Αουλλίου*. In Atymnium, qui Thebis profectus Tarenti diem obierat. Intelligendum esse oppidum Italiae, Thebam sive Thebas dictum, monuit *Opferetus*;

idque probat *L. Holsten.* ad *Stephan.* p. 137. qui ex hoc ipso carmine colligit, illam urbem non procul a Tarento fuisse sitam. — V. 2. *δαίμονες.* Fallax et incerta spes hominum, mendax fortuna. — V. 4. *ὕπ' ἡμίεστο.* *Vat. Cod.* — V. 5. *ἐπὶ παιδὶ λιπὼν βλον.* obiit relicto filio, cui custos et tutor esse debebat, eumque ideo oculis moriens privavit, illo, patre amisso, tanquam coeco errante. *Pausan.* L. III. 19. p. 259. Polyxo, ait, Argivam Tlepolemo μετασχεῖν φύγῃς τῆς ἐς Ῥόδον καὶ τῆς νήσου τηλικαῦτα ἔρχειν ὑπολειπομένην ἐπὶ ὀρφανῷ παιδί. *marito superstitem una cum pupillo filio.* Pluribus exemplis hunc usum prae-positionis ἐπὶ illustravit *T. H. ad Lucian.* T. II. p. 436. ed. Bip. Non igitur opus est emendatione *Casauboni,* *ὀρφανὸν δ' ἰ. παῖδα* — hoc sine dubio sensu: orbem relinquens filium, hujus vitam privavit oculis. — Pro *ὀφθαλμῶν* *Vat. Cod.* *ὀφθαλμὸν* legit.

THALLI MILESII EPIGRAMMATA.

§. 164.] I. *Cod. Vat.* p. 184. Edidit hoc carmen, quod scriptum videtur in natales Tiberii imperatoris, *Boivin dans les Mémoires de l'Acad. des Inscr.* T. II. p. 291. *Anth. Reisk.* nr. 484. p. 36. — V. 3. *βαμβός.* *Reisk.* male. — V. 5. *παππῖος.* *Vat. Cod.* Recte hoc emendatum in *Apogr.* Tu vestigia in avitis vestigiis posuisti. Hoc verba significant; nihil amplius. Nam ἴχνης ἐρεῖδαι dicuntur, qui pedes aliquo ponunt, sive ingredientiēs, sive stantes. *Paul. Silens.* Ep. XXXVI. Εἰ καὶ τηλοτέρῃ Μοῖρῃς τὴν ἴχνη ἐρεῖσαι. *Zenodos.* Ep. II. T. II. p. 61. ὡς ἐπ' ἐμοὶ μὴδ' ὄρνις ἐν εἰασι κοῦρον ἐρεῖδοι ἴχνης. *Meleager* Ep. XIX. τὴν ἐκ πελάγους ἐπὶ γαῖαν ἄρτι με πρῶτόπλου ἴχνης ἐρεῖδμενον. Jam vides, quid statuendum sit de *Boiviniis* et interpretatione et conjectura. Sic enim vertit:

Puissiez-vous, affermissant vos pas sur le trône de votre ayeul, demeurer avec nous un grand nombre d'années, comme nous le demandons par nos prières. Quum inter duodecim priores Caesares Tiberius et Caligula avia successerint, ad Tiberium potius pertinere censet *ὁ ἐπιθεὶν ἔχων, qui avait d'autant plus besoin de s'affermir sur le trône; que de son tems les Romains n'avaient pas encore entièrement perdu le goût de l'ancienne liberté.* Haec sponte concidunt, verbis recte expositis. De Tiberio tamen et ipse agi puto, qui juvenis avi Augusti virtutem referre videbatur. Sensus est, qui ap. *Theocritum* Eid. XVII. 121. de Ptolemaeo secundo: *μῶνός ὄλα προτέρων τοκίων ἔτι θερμὰ καίη, στειβόμενος καθύπερθε, ποδῶν ἐκμάσσεται ἔχνη.* — V. 6. *μέλοις* Vat. Cod. a pr. man. Super scriptum *γρ. μένις.* *Serius, in coelum redeas diuque Laetus inter fis populo Quirini.* *Horat.* I. Carm. II. 45.

II. Cod. Vat. p. 158. *ἀνάθημα τῇ Ἄρει παρὰ τινῶν ὁάλου Μιλ.* Edidit *Kuster.* ad *Suid.* T. I. p. 457. ubi v. *βροτολογός* vers. ult. a Lexicographo excitatur. *Anth. Reisk.* p. 4. nr. 404. — V. 3. *μαλάντας.* Vat. Cod. *μαλάντας* est in apogr. Guy. et *Ruhn.* — V. 6. *δοίης* *Reisk.* *δοίης* *Suid.* et Cod. Vat.

III. Cod. Vat. p. 170. *Θυλλάου,* quod aut in *Θάλλου,* aut in *Θυάλλου* mutandum esse judicabat *Br.* post *Reiskium* nr. 446. p. 18. qui etiam de *Εὔηνου* cogitabat. At hoc longius abest. Sine auctoris nomine edidit *Kuster* ad *Suid.* v. *κμφιλαφῆς* T. I. p. 152. *Lucus* describitur circa fontem, *Pani* sacer. — V. 1. *τανυμήκεες.* Cod. *λεθιο. τανυήκεες.* apogr. *Lips.* — V. 2. legitur ap. *Suid.* l. c. qui ἡ 3' *ἱερὰ* recte dedit cum Vat. non, ut *R.*, ἡ δ' *ἱερὰ.* In marg. Guy. et *Ruhn.* ἡ *διερὰ, huiusmorem amans, φίλυδρος.* — Iterum Lexicographus v. *τανυμήκεες.* αἱ *μῆκος ἀπαιρον ἔχουσαι. καὶ αἱ τανυμήκεες αὐτὰν ἰτάει.* T. III. p. 429. — *κμφιλαφῆς πλάτανος.* Solemne *platani* epitheton post

Platonem in *Phaedr.* p. 338. A. Vide *Rubnk.* ad *Tim.* p. 27. Pulchre illud vocabulum circumseripit *Ovidius* in *Nuce* v. 17. *At postquam platanis sterilem praebeantibus umbram Ueberior quavis arbore venit bonos; Nos quoque frugiferae, si nux modo ponor in illis, Coepimus in patulas luxuriare comas.* — V. 3. Hunc vers., omisso πᾶν, *Suidas* laudat v. λεβάδα T. II. p. 444. Hinc idem sumsit βετηρικὰ κύπελλα T. I. p. 443. — V. 4. ἀγασίας. *Vat. Cod.*

¶ 165.] IV. *Cod. Vat.* p. 391. Θαλλῷ Μιλησίῳ. Edidit *Jensius* nr. 118. *Reisk.* Anth. nr. 769. p. 162. In platanum, vitibus junctam, quae patulis ramis diffusa amantium mysteria tegebat. — V. 1. φιλεῦντων ὄργια. *Aristoph.* *Lyfistr.* 832. τοῖς τῆς Ἀφροδίτης ὄργοις εὐχαιμένους. Vide not. ad *Ansip.* *Sid.* Ep. LXXIV. — Male seq. v. *Bernardus* Epist. ad *Reisk.* p. 507. conjicit: ὄργια ταυρεῖαν φ. τ. — V. 3. ἀμφὶ δ' αἶν. *Vat. Cod.* αὐ dedit R. αἶν' est in marg. *Guyet.* — V. 5. φυλλὰς ἀπὸ σοῦ. i. e. θ' σου φυλλὰς. *Scolion* XXII. 4. αἶνον ἀπ' ἡμπέλου. ubi vid. not. p. 308. — V. 6. τοὺς Παφίης ἐτάρους. Amantes *Paphias* sodales fuisse dictos, vix putem. Scribendum potius:

τοὺς Παφίης ὄαρες.

minima mutatione. Sunt autem οἱ ὄαροι Κύπριδος, dulces amantium fermocinationes et amplexus. *Leontius* Ep. XIV. ὅς ποτ' ἡγρὰς ἤλυθεν ἀγνὸς ἐὼν κυπρίδιαν ὄαρον. *Agathias* Ep. I. mulieribus κυπρίδιους ὄαρους πόντα δέδωκε Κύπρις. *Carm. Heroic.* XXI. 16. πολλὰκι δ' εὐνείων ὄαρων βεβηκέντες ὄρη. *Epigr. ἀδέσπ.* CCLIII. amorem περιέμενον νυχθίους ἡδίστων ὄαροις. *Callimach. Fr.* CXVIII. εὐνείους ὄαρισμούς.

V. *Cod. Vat.* p. 261. Θαλλῷ Μιλησίῳ. Plan. p. 192. St. 280. W. In duos juvenes *Milesios*, qui in Italia obierant. — V. 3. ἡλλάξω. *Vat. Cod.* — στεφάνων sensu translato pro gloria, ornamentis, quorum illi patriae suae

spem excitaverant, videtur positum. — V. 4. ἐν βασι
 πύλοις, Soph. Electr. 1142, σκηπὶς προσήκεις ὄγκος ἐν σκηπῶ
 πύλοις.

CNEII LENTULI GAETULICI

EPIGRAMMATA.

V. 166.] I. Cod. Vat. p. 90. Γαιτουλλίου. Edidit
 D. Heinsius in Carm. gr. p. 149. junctim cum Rufini
 Ep. I. Sic etiam Reisk. in Misc. Lips. IX. p. 102. nr. 282.
 In Cod. Vat. tamen haec sejuncta sunt. Venerem ma-
 rinam poëta, ad puellam profecturus, donis placare stu-
 det. — V. 2. Hunc vers. cum parte primi laudat Sui-
 das T. III. p. 701. ψαιστά. ἀλφίτα ὑπὸ μύλης καταψυμένα,
 ut h. l. emendavit Toup. P. III. p. 577. Pauperiorum
 haec fuisse munera, docet Kuster ad Aristoph. Plut. 138.
 et 660. et Spanhem. ibid. p. 249. — V. 4. ὑμετέρης.
 Cod. Vat. et R. ἡμετέρης dedit Heinsius. — V. 5. ἑρ-
 amanti et naviganti propitia appareas, — Philodem.
 Ep. XXIV. κόπρι φιλοψυμέναια, φιλόργισ, εὖζέ με, κόπρι,
 ῥαμμαϊκοὺς ἤδη, δεσπότη, πρὸς λιμένας. Antip. Sid. Ep. LIII.
 νεταρὴς δεσποτικὸς ἥϊόνος.

II. Vat. Cod. p. 243. sq. Γαιτουλλίου. Plan. p. 204. St.
 297. W. In trecentos Spartanos et Argivos de agro
 Thyreatico pugnantes. Conf. Loh. Bass. Ep. VII. —
 V. 1. βίβρα. Vat. Cod. — V. 2. Laudat h. v. cum parte
 praecedentis Suidas v. Γούργον T. II. p. 201. — μάχης
 ἀνάγγελον, unde nemo revertebatur. — V. 3. ἐπ' ἄλλῃ.
 Vat. Cod. a man. sec. — V. 4. θυρία. Idem hemisti-
 chium habet Chaeremon T. II. p. 55.

III. Vat. Cod. p. 174. Γαιτουλλίου. Plan. p. 420. St.
 555. W. Γαιτουλλίου. Leonidas, a morbo sanatus, sacra

facit Veneri, ut ipsum a pauperie quoque liberer, precatus. Optime noster Leonidae dicendi genus imitatus est. Hinc expressum Epigr. *Longini* I. p. 200. — V. 1. 2. laudat *Suid.* T. I. p. 664. ubi αἶψα τὰδε κλυτὰ legitur. κλυτοῦ Cod. Vat. Vix vera lectio ΑΙΨΑ. Legendum puto:

ΛΙΤΑ ΤΑΔΕ ΚΛΕΙΤΟΥ ΔΩΡΑ ΛΕΩΝΙΔΕΩ.

In Codd. ψ pingitur ut +; hinc error. Nihil aptius huic loco vocabulo λιτά. Noster Ep. I. σοὶ τὰδε πέντω φαιστία καὶ λιτῆς δῶρα θυγατρὶς. *Leonid. Tar. Ep. XV.* εἰ δὲ τὰ δῶρον ῥηκιδόν, ἃ λιτὰ ταῦτα φέρει πέντα. *Antip. Sid. Ep. LIII.* λιτὸς τοι δόμος οὗτος. — Nolim audacior esse, sed ipsa Vat. Cod. et *Suidae* lectio eo ducit, ut praeterea corrigamus:

ΛΙΤΑ ΤΑΔ' ΕΚ ΛΙΤΟΥ ΔΩΡΑ ΛΕΩΝΙΔΕΩ.

Lenissimam vides emendationem, unā nimirum literā mutatā. λιτὸς est *pauper*, et de personis non minus ac de rebus usurpatur. *Callimach. H. in Apoll. 10.* Ὅς μιν ἴδῃ, μέγας οὗτος· ὃς οὐκ ἴδῃ, λιτὸς ἐκείνος. Ὁψόμεθ', ὦ Ἐκάργε, καὶ ἰεσόμεθ' οὐποτε λιτοί. *Antipbil. Ep. VI.* λιτὸς ἐγὼ τὴ τέχῃς. Cf. ad *Leonid. Alex. Ep. XXX. 7.* Paupertatis suae mentionem fecisse poetam, colligas ex imitatione, *Longini*:

Ἐκ πέντης, ὡς οἶσθα, ἀκραιφνέος, ἀλλὰ δικαίης,
Κόπεις ταῦτα δέχου δῶρα Λεωνίδεω.

Sed magis etiam ex ipso *Leonida Tar. Ep. XIII.* unde totum carmen expressum:

— ἐν πέντῃς καύτην χάριν, ἣν τε πέντεσσιν
μήξ' ἐλιγησιπέσω δέξο Λεωνίδεω.

quae nostrae lectioni ad amussim respondent. — V. 5. ἀλινήκτειραν. Olivae in aqua falsa affervabantur, unde ἀλμάδες. Vide *Athen. L. II. p. 56. B. C.* — Excitat h. v. *Suidas* T. I. p. 113. ἀλινήκτειραν· τὴν ἐν ἁλὶ ὑψημείην.

ην. et v. ἀπέτηλον T. I. p. 258. — V. 6. *Suidas* T. III. p. 74. vitiose: καὶ ψαιστῶ ὄλγον δράμα πενιχραλλόν. Veram lectionem servavit in ψαιστὰ T. III. p. 701. — In Vat. Cod. a pr. m. ψεστῶν. — V. 7. *Suidas* v. σπονδή. — καὶ σπονδήτις καὶ σταγὼνα σπονδήτιν. T. III. p. 364. Idem σπονδήτιν legit v. κύλιξ T. II. p. 393. ubi totum laudat distichon. Vat. Cod. σπονδήτιν. ex v. sq. τὴν κ. βαιῶ. Hoc *Suid.* quoque confirmat. Vulgo τῆς κύλικος βαιῶ. Incidebat *Brodæus* in βωβῶ, quia ap. *Hesychium* reperitur: βωβός. πηρός. βωπούς. πηρούς. χαλούς. quod nihili est. *Jos. Scaliger* conjecit in not. msc. βυθίη πυθμένη. — ¶ 167.] V. 10. »In membranis scriptum δάσει et supra »correctum γρ. δώσει. Utrumque mendose. At ex comparatione aliorum carminum in idem argumentum, »scribendum censeo δύσω. *Leonidas*: δέξο χιμαίροδύτην. »*Longinus*: καὶ τότε βουδυντόντά μ' ἐδύσαι. Vide *Philippi* X. α. Br.

IV. Cod. Vat. p. 203. γαιτουλίκον. Anth. Plan: p. 427. St. 562. W. γάτρων. Historia de Alcone, qui, cum filium serpentis nodis constrictum videret, belluam, non sine gravi periculō filii (Phaleri), sagitta confecit. *Valerius Flaccus* L. I. 398. Phalerum narrat hunc casum in armis expressum gestasse: *vacua nam lapsus ab arbore parvum Ter quater ardenti tergo circumvenit anguis: Stat procul insidens dubium pater anxius arcum. Manilius* L. V. 304. eundem casum respexit:

*Quin etiam ille pater tali de fidere cretus
Esse potest, qui serpentem super ora cubantem,
Infelix, nati, somnumque animamque bibentem,
Sussinuiss missō petere ac prosternere selo.*

Veterum loca de Alcone collegit *P. Leopardus* *Emend.* L. VI. 5. p. 148. sq. et *Sirmond.* ad *Sidon.* *Apollin.* p. 118. — V. 4. βαιδν lineae superscriptum in Cod. Vat. Displcebat *Gilberso Wakefield* vulgata lectio, eamque sic

corrigebat, Silv. crit. IV. ἡξ', ἀτρώτου βαιόν. — V. 5. Idem bene corrigit παυσάμενος δὲ φόβοιο. *metu feliciter deposito*. Vera videtur haec emendatio.

V. Cod. Vat. p. 258. Γαιτουλίχου. Plan. p. 219. St. 320. W. Γαιτουλίου. In tumulum filiorum Medae. — V. 1. Μηδείης. Vat. Cod. Plan. — V. 2. Γλαύκης. *Schol. Eurip. Med. 19, περί δὲ τῆς Κρέοντος θυγατρὸς οὐχ ἐμοφωνοῦσι τῇ Εὐριπίδῃ οἱ ξυγγραφεῖς. Κλειτόδημος μὲν γὰρ Κρέοντος φησι καλεῖσθαι, γήμασθαι δὲ Ζούθῃ* (confundens nimirum Erechthei filiam, Atheniensem, cum Creontis filia, Corinthia:) Ἀναξικράτης δὲ Γλαύκην. Vide imprimis *Munkers ad Hygin. Fab. XXV. p. 64. Wesseling. ad Diodor. L. IV. 34.* — V. 4. μητρὶς ἀμειλίχου. Plan. Medea ap. *Euripidem v. 1378. pueros occisos in Junonis lucum latura, γῇ δὲ τῇδε Σισύφου, αἶτ, Σεμεὴν ἰορτὴν καὶ τέλη προσάψομαι Τελιοπὼν ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου.* Annua his pueris sacra ap. Corinthios fuisse facta, etiam *Pausanias* narrat L. II. 3. p. 118. Conf. *Aeliani V. H. L. V. 21.*

VI. Cod. Vat. p. 218. Γαιτουλ. In Plan. p. 271. St. 391. W. sine auctoris nomine prostat. In Archilochi tumulum. Praetereuntes poeta hortatur, ut vel defuncti acres iambos caveant. — V. 1. «πικρὴν. Cod. Vat. μινερήν. In Meleagri praefatione, ubi de Archilochi carminibus — μικρὰς στράγγας ἀπ' ὠκεανοῦ, contra Hemsterhusium, reponentem πικρὰς, recte tuctur *Dorville* ad Char. p. 711. At hic πικρὴν absque controversia verum est. *Br.* Nec aliter iudicavit *Dorvillius*. πικρὰ Μοῦσα, genus poëseos irae et conviciis sacrum, quod quia Archilochus praecipue excoluit, Musam dicitur imbuisse *veneno vipereo*, quod nullum exitiosius. In Vat. autem Cod. πικρὴν superscriptum est. — V. 4. ἄμματα *suspensivum* h. l. significat. — V. 5. Ducta sunt haec ex *Leonida Tar. Ep. XCVII. de Hipponacte: μὴ τὸν ἐν ὕπνῳ Πικρὸν ἐγείνηται σφῆκ' ἀνικταυμένον.* Cf. *Philipp. Ep. LXXXIII.*

— V. 6. ἐφ' ἐξομένου. Vat. Cod. — κινήσεις. Ed. vett. usque ad Ascens.

VII. Cod. Vat. p. 247. Γαιτούλλου. In Plan. p. 246. St. 357. W. Γαιταυλικού. ut Aldus invenit in Cod. sup. In Ed. pr. et Ascens. Γετούλλου. In cenotaphium naufragi ejusdam Cretensis. — V. 1. Πελοπόννησος. Plan. Πέλο-
πος νᾶσος. Vat. Cod. superscriptum γε. πόννασις. — Vocī
ἐξοκλῶς substantivī vim tribuit Brodaeus, quod sine
exemplo puto fieri. Fortasse in κρητᾶ substantivum latet,
velut πόντος vel simile. Certe illa voce facile carebimus,
cum v. 3. diserte indicet, Aastydamantem Cretensem
fuisse. — V. 2. Μαλίον. Erat proverbium ap. Graecos:
Μαλίαν δὲ κάμψας, ἐπιλάθου τῶν οἰκαδῶ. quod attigit Wesse-
ling. ad Diod. Sic. T. I. p. 592. 53. et Bergler. ad Al-
ciphr. p. 40. — Προ τυφλῇ Bernardus ad Theoph. Non.
XIX. Tom. I. p. 83. conjecit στιφλαῖ ex Lycophrone 737.
Sed bene se habet vulgata. ἐπιλάδες sunt saxa sub undis
latentia et proinde caeca. — V. 4. ἔπλησεν θνητῶν. Plan.
et Vat. Cod. — γ. 168.] V. 5. ψεύσταν. Ductum est
hoc cum praecedentibus ex Leonid. Tar. Ep. XC. κῆρυγ
μὲν πότιν δινεόμενος, ἰχθύει κύμα, οἰχέυμαι· ψεύστης δ'
εὐτος ἔπεισι λίθος. Hoc cum acumine extulit noster: Non
mirum, fallax monumentum conspici ap. Cretenses, ubi
ipsius Jovis monstretur sepulcrum. Praeclare huc facit
Callimach. H. in Jov. 8. κρητες καὶ ψεύσται· καὶ γὰρ τάφον,
δ' ἄνα, σιὸ κρητες ἐτεκτέγναντο, σὺ δ' οὐ θάνεις. Lucianus
L. VIII. 871. Atque erit Aegyptus populis fortasse nepo-
tum Tam mendax Magni tumulo, quam Creta Tonantis.

VIII. Cod. Vat. p. 244. τοῦ αὐτοῦ (Γαιτούλλου). Plan.
p. 200. St. 290. W. Γετούλλου. Ed. Flor. Γετούλλικου.
Aldin. sec. tert. γαιτούλλικου. Aldus invenit in Cod. Γετου-
λλου. Steph. Brodaeo iudice hoc carmen scriptum est in
eos, qui pro Graeciae libertate ad Chaeroneam cum
Macedonibus pugnantes occubuerunt. — V. 1. κρήνη.
Vat. et Plan. κρήνη Brodaeus legit.

IX. Cod. Vat. p. 565. Γαιτουλικίου. Plan. p. 136. St. 196. W. Γαιτουλίου. De vetula vinosa. — V. 1. ἀμφορέας conjecit *Opfop.* male. — Sequentia ducta fortasse ex *Meleagr.* Ep. XCIV. εἴθ' ὑπ' ἡμοῖς νῦν χεῖλασι χεῖλα θείσῃ. — V. 2. Σηληνίς. Vat. Cod. et omnes veteres edd. usque ad *Steph.* — ἐξεφόρησε. Vat. et Plan. ἐξερέφρησε emendavit *Huesius* p. 14. et *Jos. Scaliger* in not. msc. In idem incidere *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* T. I. p. 617. qui tamen in vulgata nescio quam venustatem inesse putabat. — V. 4. οἷος περ. Vat. Cod. — V. 5. »Vat. Cod. »lectionem exhibui. Planudca ἀφειδὲς ἐς ἄγος ἔχουσα. »Scribendum censeo ἀφειδὲς ἐς ἄ. ἐλοῦσα. Nam illud ἀφειδὲς »pro neutro ἀφειδὲς graecum esse non credo. »*Br.* Nec sic hunc locum perlanatum puto; nec certius quid habeo, quod afferam. Hoc tamen mihi intelligere videor, scribendum esse:

τοῖόν σε προῦπινεν ἀφειδέα — —

Alcaeus ap. *Asben.* X. p. 430. B. ἐν δὲ κίρκις οἶνον ἀφειδέως μελιχρὲν.

ANTIPHILI BYZANTINI EPIGRAMMATA.

V. 169.] I. Cod. Vat. p. 429. Εἰς ναῦν ἐταιρικὴν, ἐν ᾗ πόντος διεπύρην τὴν θάλασσαν. Edidit *Jensius* nr. 1. *Reisk.* Anth. nr. 652. p. 112. Lusus est in ambiguo. Graeca verba de navi et meretrice explicari possunt. Similis lusus est ap. *Meleagr.* Ep. LXXVII. et ap. *Philipp.* Ep. XXVIII. Cf. *Rigaltium* ad *Artemidor.* Onirocr. p. 26. Nos in interpretando hoc carmine *Reiskium* sequimur. — V. 1. σὺν ἔμπορος. Vat. Cod. κέρδους συνέμπορος, quae-stus et lucri socia. Cymbam piscatoris noster Ep. XLII.

πιστὴν ἰχθυοβολαῦντι συνέμπορον vocat. Idem quod *συνεργός*, *συνεργός*; nam hoc quoque vocabulum sensu translato usurpant poëtae et sophistae. Vide *Rubnk.* ad *Timae.* p. 242. et *Valckenar.* in *Fragm. Eleg. Callim.* p. 207. sq. — *ναυτολογεῖν*, quo verbo augenda sunt Lexica, navis dominus sive mercator dicitur, cum vectores quaerit. Hoc ad lenonem translatum, qui juvenes invitat in Veneris volgivaegae (*δημοτέρης*) navigium. Caeterum Cod. Vat. *ναυτολόγει* habet. — V. 3. *λεύσσει*. Cod. Vat. et R. — Priora verba obscuriora sunt. In *κίθιν* fortasse latet *κίθρι*, *subtus*, in *inferiore parte*. Sed nec proxima mendae sunt expertia. *Carinam compingere* ad obsoenum sensum deflecti potest. — Venus, amantium et navigantium dea, et navem undas fulcantem, et meretricem *βεβορμένην*, i. e. *σαλευομένην*, *subagitatam*, respicit. —

V. 5. *ἑταίριος ἡμολ.* omisso *μὲν* Vat. Cod. In marg. *ἑταίρειος ἡμολ.* et sic R. Optime haec emendavit *Br.* ex marg. apogr. Guyetani. — *στῆλος* h. l. non cum *Reiskio* *classē*, sed *apparatum et ornatum* verterim, quam significationem huic vocabulo vindicavit *Markland.* ad *Suppl.* 1055. — V. 6. *κάρτασα*. Vat. Cod. et R. *κάρβασα* et vela sunt et tenues mulierum vestes. In *σανίδων* aliquid obsoeni latet, quod quid sit, intelligitur ex *Aristoph.* *Thefm.* 1135. *τῇ σανιδότησας ὀξοπιδιοπρώκτισαν*. Jam quid *φῶκος* sit, interpretatione non indiget. Proprie algam marinam, fucum, muscum marinum significat. Alii *βρύον θαλάττιον* vocant. Nascitur *ἐπὶ τῶν δατράκων καὶ τῶν λίθων*. Vid. *Salmasius* ad *Solin.* p. 805. *Bodaens* a *Scapel* ad *Theophr.* L. IV. p. 411. Hoc loco autem simul significat *τὴν ἐπαυδοῦσαν τρίχα* ap. *Aristoph.* *Eccl.* 13. — V. 7. *ἐπιβαίνει*. Simili lusu *Aristoph.* in *Lystr.* 59. *ἐκείναι γ' οἶδ' ὅτι 'ἐπὶ τῶν κελήτων διαβεβήκας' δεδρουν*. Cf. *Ecclef.* 38. Hac imagine utebatur Julia, Augusti filia, quae, cum conficii flagitiorum mirarentur, quomodo fini-

les Agrippae filios pareret, quae tam vulgo potestatem sui corporis faceret, ait: Nunquam enim nisi navi plena tollo vectorem, narrante Macrobio II. Saturn. c. V.

II. Cod. Vat. p. 103. Plan. p. 473. St. 615. W. — V. 3. τὸν μάντιν. Propert. L. III. El. VI. 17. His ego tormentis animi sum versus aruspex: Has certas didici saepe in amore notas. — 13' ὁ χεῖνος, Vat. Cod. et Plan. — V. 4. τεύματος. Quamvis in huiusmodi rebus non semper diligentissimi sint poëtae, nostrum tamen, in eadem metaphora manentem, scripsisse autumo:

καύματος ἡσδανόμεν.

Ducta sunt haec ex Epigr. Philodemi XV. quod in eodem argumento versatur: μάντις ἔγωγ' μεγάλης αὐτίκα πυρεκάϊης.

III. Cod. Vat. p. 140. Plan. p. 470. St. 611. W. Tabula picta, in qua Leda cum cygno conspiciebatur, huic carmini occasionem videtur dedisse. — V. 2. Κροῦνίδης. Vat. Cod. a pr. m. — V. 3. κατέθεται. Vat. Cod. κατέθειν. idem quod κατέθειν, ab antiqua forma ἔειν. (Vide ad Callim. Ep. XXVI. l. p. 279.) Sed recte Planudes κατέθεται. Amores poëta alloquitur. — Vos, qui me misere amantem torquetis, num et me avicolam vultis fieri? — Quae sequuntur, spectant ad proverbium κόρυδος κύκνου, quod attigi ad Dioscorid. Ep. XX. 6. Jovem imitaturus poëta, religioni tamen sibi ducit, eandem cum deo speciem induere. Si is cygnus est factus, me, mortalem, alaudae speciem decebit sumere.

§. 170.] IV. Cod. Vat. p. 158. Primus edidit Kuster ad Suidam T. II. p. 207. v. θείαξ, et post eum Alberti ad Hesych. v. Διὸς T. I. p. 936. Anth. Reisk. nr. 407. p. 5. Parmis, agricola, agriculturae instrumenta Cereri ponit. — V. 1. laudat Suidas T. II. p. 588. μύθος. — ἡ μάντις τοῦ ἱππου, τὸ σιδήριον, ὃ ἐστὶ τοῦ ποδὸς

φορεῖται κειτούντας τοῦ ἵππου. Hoc loco virga esse videtur
 five arundo, cui cuspis ferrea praefixa. — ἀπηλητήρα.
 ap. Lipf. vitiofe. — V. 2. μέτρον Vat. Cod. et Suid. in
 πήρα T. III. p. 111. μέτρον, ut *Salmasius* in describendo
 emendasse videtur, exhibet etiam apogr. Guyet. et
 Ruhnk. πήρα σιτοδόκος μέτρον σκορίμον doctius pro σπέρου
 σιτοδόκου, five τὸν εἶπον δεχόμενον. ut Ep. VII. τὸν Ἀδριακοῦ
 γέκταρος οἰνοδόκον. — V. 3. Suidas in γαμψὸν T. I. p. 467.
 — V. 4. Suidas in θρίναξ T. II. p. 207. τὸ πτόν, ὄργανον
 γεωργικὸν ὀδοντικόν. καὶ παλιουροφόρον . . . Kuster et Reisk.
 παλιουροφόρον et θέρους. In apogr. Lipf. παλιουρ. Illud est
 ex conjectura *Salmasii*; qui praeterea scribere conatus
 est: καὶ παλιουροφόρον φθιραθιρῇ θρ. *paliuro lectum, per-
 dens et dissipans aristas ventilabrum.* Non poterat infe-
 licius. Nostra lectio debetur acumini *Toupii* Em. in
 Su. P. II. p. 197. Idem παλινυρός et παλινύρος. Hinc
 παλινυροφόρος, qui huc et illuc, rursus prorsum, jactatur.
Philipp. Ep. XIV. καὶ τρήνακας ξυλῖνας, χεῖρας ἀεουροκόπων.
 Praeclare huc facit Scholion in *Homeri* Il. v. 588. a
Valckenario editum in *Mantissa* Dissert. ad *Ursini* Virgil.
 c. Gr. comp. p. 123. Τινὲς δὲ τὰ μὲν σιδηρᾶ, πτόα, τὰ δὲ
 ξύλινα, καὶ τρέπον χειρὸς ἔχοντα, εἰς καὶ τοὺς στά-
 χους ἀναρρίπτουσι, θρίνακας καλοῦσιν. — θέρους. Vat. Cod.
 a man. sec. — V. 5. 6. Suidas T. III. p. 136. ποδιῶνες.
 εἶδος γεωργικόν. ubi *Kuster* corrigit: εἶδος ὑποδήματος
 γεωργικοῦ. At haec correctio vix aliam auctoritatem ha-
 bet. Pro *saccis* accepit *Reiske*. Est ποδιῶν proprie five
 ima five extrema pars uniuscujusque rei, ut orificium
 sacci propendens, substricto funiculo interceptum.
Aegeus de prole fuscipienda oraculum interrogans, re-
 sponsum tulit: ἀκού τὸν προὔχοντα πόδα, μέγα φέσταις
 λαῶν, μὴ λύσης. ap. *Plutarch.* Vit. Thef. c. 3. Cf. *Apol-
 lodor.* L. III. 15. 6. quod explicans *Schol Euripid.* in
Medea 679. πόδα δὲ τὸ μέριον, παρέσσον ὡς ὁ ποδιῶν τοῦ ἀκού
 προέχει. Veterum loca, ubi ποδιῶν occurrit, collegit P.

Leopardus Em. VII. 13. p. 183. sq. Ad nostrum locum inprimis facit *Schol. Aristoph. Vesp.* 670. τοὺς ἀργαλέφους, τὰ περιττὰ καὶ ἄχρηστα. ἀργάλοφοι γὰρ τῆς μάλιστα οἱ πόδες, οὓς ποδῶνας καλοῦσι. Tenemus igitur propriam vim hujus vocabuli, qua extremitates pellis ovinae, qua pastores amiciebantur, significat, et quidem proprie pedes, quibus pellem sibi sub collo alligabant, ut Amycus leonis exuvias ap. *Theocritum* Eid. XXII. 51. ὑπὲρ νάτοιο καὶ ἀχίνος ἤρετο ἄλκων δέρμα λόντος ἐφηνιμένον ἐκ ποδῶνων. Hanc igitur amictus partem, sive totam μάλιστα Parmis Cereri dedicasse videtur. Pellibus autem humeros amicare agricolam jubet *Hesiodus* *Ἔ. κ. Ἡ.* 543. sqq. — V. 6. πάρις. apogr. Lips.

V. Cod. Vat. p. 175. Edidit *Kuster* ad *Suid.* T. II. p. 81. Anth. *Reisk.* nr. 454. p. 21. Antiphilus, ab itinere redux, Dianae in via collocatae pileum dedicat. — V. 1. Legitur hic versus in πιλύσσει ap. *Suid.* T. III. p. 115. sed ad πῖλος pertinet. — *Ἑκάτη*. proprie Hecate, viarum custos. *Orphei* Fragm. XXXIV. p. 395. — φίλη Cod. Vat. quod verum puto. Elegans haec epitheti collocatio. — V. 2. πῖλον peregrinantes gestare solebant, quod passim observatum. Vide *M. Solan.* ad *Lucian.* T. II. p. 330. ed. Bip. *Graev.* in *Leßt.* *Hesiod.* XII. p. 60. sqq. — V. 3. *Suidas* v. ἡοθα T. II. p. 81. ubi veteres edd. ἡοθα habent, ut est in Vat. Cod. *Apographia* ἡοθα. recte. — V. 6. εὐλαῖν. ne parva quidem impune rapere licet.

VI. Cod. Vat. p. 187. Edidit *Kuster* ad *Suid.* T. II. p. 569. v. μινιστὸν, ubi v. 3. et 4. sine lectionis diversitate leguntur. Anth. *Reisk.* nr. 492. p. 40. Generosae cuidam mulieri munera poeta mittit. — V. 1. In Cod. scriptum, non, ut *Br.* ait, λιστὸς ἐγὼ τέχνης, sed ἐγὼ τέττοχης. plane ut ap. *Suid.* in λιστὸς T. II. p. 452. Hinc *Kuster* et *Tourp.* Epist. crit. p. 128. ἐγὼν' ἀτυχὲς τ', ἄ.

Salmasius autem in marg. ap. Guy. λ. ἐγὼ τέχνης. *Minervam* videtur alloqui artem magistranti. Recte *Br. Reiskii* emendationem praetulit. — In apogr. Lipf. δέσπονα. — V. 2. Parva sunt mea munera, ut ex angusta domo; at si voluntatem, unde proficiuntur, spectaveris, me multorum divitias superare intelliges. In hoc quoque versu constituendo *Br. Reiskium* sibi praeferentem habuit. Cod. Vat. enim et *Suid.* τὸν ἐὼν ἀπὸ κρ. *Tour.* tentabat: πολλὰν ἑ. ὅ. τὸν ἐὼν. multa tua sumptuosa donaria, i. e. quae a multis donantur. τῶσόν fuscipabatur *Kusterus*. — V. 3. Vocem μυιαροῖο *Kuster.* in μαλακοῖς mutare conabatur. Deinde explicat: musci instar mollis. χλιαροῖο dedit *Reisk.* Codicis scripturae patrocinator *Tour.* Em. in *Suid.* P. II. p. 269. μυιαρὸν derivandum a μυοῦς. ζῆτον. ἀπαλλάττον. *Hesych.* Vide ad *Philod.* Ep. X. 2. Videntur igitur esse tapetes villosi, molli lana, vetuli musco, obducti. Ejusmodi tapetes μαλλωτὰς appellabant, iisque opponuntur οἱ ψιλοί. *Eustath.* ad *Odyss.* κ. p. 378. 39. — In βαθυρρήνοιο, sic enim habet Vat. Cod. et ap. Lipf., varia tentat *Reisk.* parum feliciter. βαθυρρήνοιο *Kuster.* habet ex *Suida*. Obscura hujus vocabuli significatio. ἴσως sunt πρέβρατα. ἄρως. ap. *Hesych.* *Homeri* πολύρηνος in *Od.* λ. 256. per πολυρρήμων explicatur ap. *Eustath.* p. 430. 28. Puto igitur, tapetem ex ovium lana confectum, densum, et cum ipsius ovis pelle comparandum significari. τάπητος ἰνδυτον. Infra χιτῶν vocatur. — V. 4. εὐανθεῖ. Purpurae εὐανθεῖ tribuitur, ut omnibus coloribus, sed purpurae prae omnibus. — V. 4. εἰβέμανον *Reisk.* corrigit. — V. 5. 6. laudat *Suidas* v. νάρδος T. II. p. 597. et v. 6. *Salmas.* ad *Solin.* p. 753. G. de unguento nardino agens; *Westen.* denique ad N. T. I. p. 515. sed hic vitiose. — ὑάλου Succos in vitreis vasis servabant veteres. Vid. *Bernard.* ad *Theoph. Non.* T. I. p. 21. — V. 7. ἱγγα. In lana, quam misit (v. 5.) poeta, mulier manuum dexteritatem poterit ostendere, χιτῆς enim

pro peritia ponitur. Vide *Rigalt.* ad *Artemid.* p. 18. *Bareb.* ad *Stadium* T. I. p. 152. — V. 8. *αὐαδης δ. ἔχρη* Vat. Cowl. Nostram lect. exhibet *Kusterus*. Nec aliter apogr. Guy. et Ruhnck.

VII. Cod. Vat. p. 191. Totum hoc carmen dedit *Suid.* v. *ἀμφιφορη* T. I. p. 155. Anth. *Reisk.* nr. 506. p. 48. Amphora, vino destinata, conqueritur, quod frumento asservando sit adhibita. — V. 2. *ἀνδρικοῦ*. *Suid.* Vinum Adriaticum pro Italico, quod supra mare Adriaticum live Ionium in Graeciam mittitur. De *Ἀνδρικοῦ* non cogitare debebat *Oudendorp.* ad *Thom. M.* p. 818. praesertim cum meliorem Codicis lectionem non ignoraret. — *νέκταρος οἰνοδόκον* dictum, ut supra Ep. IV. *πῆραν μέτρου οἰνοδόκον σπορίμου*. — T. 171.] V. 3. *τις δ φθ*. Cur Bacchi mihi invidentur munera? anne tanta penuria vasculorum, Cereri servandae proprie destinatorum? — V. 5. Laudat *Suid.* in *συλῶ* T. III. p. 394. — V. 6. »In Cod. et ap. *Suid.* male et contra Epigrammatis sensum scriptum *οὐ δέχεται*.« *Br.* At si *οὐ δέχεται* significat *abhorreere, non ferre*, nihil est, quod in illa lectione reprehendas; quin longe gravior est ea, quam *Br.* in textum immisit. Jam vero satis nota significatio verbi *δέχεται*, in amicitiam recipere, *admittere, probare*; unde apparet, *οὐ δέχεται* positum pro, *odio habet, ferre recusat, improbatur*. *Thucyd.* L. II 72. *δέχεται δὲ ἀμφοτέρους φίλους*. *Polyb.* L. I. 45. 4. *ἐκινέσας καὶ δεξιόμενος τὴν προθυμίαν*. Vid. *Bud. Comm.* L. Gr. p. 1253. *Abresch.* Anim. in *Aesch.* T. I. p. 368. *Hesych.* *οὐκ ἐδέξατο. οὐ προσήκατο*. *Aeschyl.* *Eum.* 226. *οὐκ ἂν δεχοίμην ὥστ' ἔχαι τιμὰς εἶδεν*. *Plato Gorg.* p. 415. E. *οὐκ ἂν δεξαίμην*. *Ibid.* p. 468. E. *οὐκ ἂν δέξαιο ἐξεῖναι σοι ποιῆν δ τι δοναί σοι*. Noster Ep. XXXVIII. *οὐ δέχομαι*. In his omnibus locis *recusare, nolle, improbare*, significat. — Sensus est igitur: Et Bacchus jure suo privatur, et Ceres indignatur, quod ebrietatem in contubernio habeat.

VIII. Cod. Vat. p. 190. Plan. p. 28. St. 42. W. Nobili cuidam mulieri, fortasse Caesaris conjugī, poëta hiberno tempore malum ex praeteriti anni proventu sine macula servatum mittit. — V. 1. *μήλον στρουθίου*. malum lanatum, mali cydonii species. *Galenus* de Sanit. tuend. c. ult. τῶν Κυδωνίων μήλων τὰ μείζω τε καὶ ἥδιω, καὶ ἤττον στρυφνὰ, ἢ στρουθία καλοῦσιν οἱ κατὰ τὴν ἡμετέραν Ἑλλάδα. Nostrum carmen laudat, ubi de hoc malorum genere disputat, *Bod. a Storp.* ad *Theophr.* IV. p. 340. — *στρουθίου*. Vat. Cod. et *Suid.* T. I. p. 356. ἄσπιλος. ὃ μὲν ἔχων σπῖλον τινά. ἐν ἐπιγρ. μέλον ἐγὼ στρουθίου, ἄσπιλον, ἡβητιδωτον. Idem duo priora disticha laudans T. II, p. 552. in *μήλον, στρουθίου ἀπὸ προτέρης*, et T. III. p. 228. in *ἀναυτὸς, στρουθίου ἀπὸ προτέρης* habet. In Planud. *στρουθίου ἀπὸ ἐκλαττέρης*. Hanc lectionem *Suidae* et *Vaticani* Cod. lectioni praefert *G. Wakefield* in *Delect. Trag.* T. I. p. 272. a *juniore, pubescente anno*, contra poëtae mentem. Idem *ἔχω* pro *ἐγὼ* corrigit, ut *Huer.* p. 6. ἄγω. Neutrum equidem vulgatae praetulerim. — V. 2. Ita servatum, ut tempestivo fructui similis, cutem geram prorsus juvenilem, laevem, nullisque rugis maculisve dehonestaram. Cod. Vat. *νιάρῳ* a pr. manu. : Suspiceris *φιαρῇ χειρὶ*. cute splendida vestitum. Sed in vulgata acquiescendum esse puto. — ἄσπιλον, ἡβητιδωτον. *Liban.* Or. VI. p. 205. B. τίνι σπῖλος ἦν ἐν τῇ σώματι — ἡβητιδωτος. — V. 3. *ἰσόχνοον*. χνοῦς hujusmodi malis tribuitur. Vide ad *Diodor. Zon.* Ep. III. De pueri lanugine *Martial.* L. X. Ep. 42. *Celanitur simili ventura Cydonia lana, Pollice virgineo quae spoliata nitet.* — V. 4. ἐν πετάλοις εὐφύει. *Suid.* l. c. Idem tamen vulgatam lect. exhibet v. *ἡκμῶ* T. I. p. 86. — Haerebat illud malum adhuc in fronde viridante. — V. 5. 6. Profert *Suidas*, paucis omissis, in *χευιδε* T. II. p. 383. et in *νιφετὸς* T. II. p. 627. utroque loco *ἄνασσα* exhibens. In Plan. *ἄνασσαν*. — *εἰς δὲ σ' ἢ*. Vat. Cod. In tuam, o regi-

na, gratiam etiam hiems fructus edit. Non proprio sensu accipiendum ἐπιπροφερῶς, sponte apparet. Similis argumenti carmen est ap. *Corynag.* Ep. IX.

IX. Cod. Vat. p. 159. Plan. p. 443. St. 576. W. Alexandri, regis Macedonum, hastam, in templo Dianæ dedicatam, veneratur poëta. — V. I. δοῦρατ' Ἄ. Vat. Cod. — ἰκεῖνου. idem. — γράμμα. Est epigramma rei dedicatæ additum. — V. 4. ἔκκ' κρ. Vat. Cod.

X. Cod. Vat. p. 381. Plan. p. 99. St. 146. W. — In equum Trojanum. — V. I. δεκτὴς λόχος. Non potest esse exercitus, qui decem per annos urbem oppugnaverit, sed ipse est equus ille insidiosus. Sic apparet, epitheton δεκτὴν parum esse commodum. Vertit *Grosius*: *Annorum meditata decem*; nimirum λόχος, insidiae, quibus fruendis decem annos impenderunt Graeci. At hoc et durum et falsum. δεκτὴν fortasse ex Ep. *Agathias* LXIII. quod ex nostro derivatum est, in contextum venit. Fortasse fuit: ξόλινον λόχον. Vel etiam, quod mihi maxime arridet:

Δουρατὸν Τροίας δέρεαι λόχον — —

Agathias l. c. αἴθε δ' Ἐπειδὲ Κάρθανε, πρὶν τοῦξιν δουρατίαν παύσαι. *Euripid.* Troad. 14. δοῦρεος ἵππος, κρηάτην ἐμπύκτων θίρεν. *Homer.* Od. 9. 492. ἵππον κέρμεν ἔκιστον Δουρατῆος, τὸν Ἐπειδὲ ἱκοῖσεν εὐν' Ἀθήνη, "Ὅν ποτ' ἐκ ἀκρόπολιν, δόλον, ἤγαγε δῖος Ὀδυσσεύς. Quod si tamen mutationem admittere nolis, λόχον accipe de Graecis, intra recessus equi in insidiis collocatis, decennique bello firmatis. — V. 2. ἔκκον. Ductum ex *Eurip.* Troad. 11. Ἐγκύμον' ἵππον τοῦξιν ἐναρμόσας, Πόργων ἱπμὸν ἔντε, ἐλθέριον βάρος. Hoc *Ennius* expresserat ap. *Macrobius* Sat. VI. 2. nam maximo saltu superavit gravidus armatis equus. et hinc *Virgil.* Aen. II. 237. Scandit fatalis machina murōs Fera armis. *Petronius* in Trojae Hal. v. 8. ubi scribendum videtur: Huc decenni

proelio Firmata virtus abditur: stipant graves Equi recessus Danaï. Macrobi. Saturn. II. 9. Cincius in suafione legis Fanniae objecit seculo suo, quod porcum Trojanum mensis inferant: quem illi ideo sic vocabant, quasi aliis inclusis animalibus gravidum: ut ille Trojanus equus gravidus armatis fuit. — ἡ εὐόπλου ἡσυχίᾳ. Sic libri omnes, et recte Opsopoeus: silentibus Graecis probe armatis plenum. Ita ut emendationem, minime tamen con-temnendam, Jac. Philipp. de Medenbach [in Amoen. liter. p. 44.] reponentis ἡλικίᾳ, admittere necesse non sit. Br. — V. 4. ὑπὲρ νότον. Vat. Cod. et Plan. inepte. — V. 5. ἡ βᾶ. Temere profectio tantus exercitus periit, si ad Martem, i. e. ad bellum conficiendum, dolus Atridis efficacior fuit pugna. πόλεμος oppositus τῷ δόλῳ, apertam vim significare debet.

¶. 172.] XI. Cod. Vat. p. 387. Plan. p. 91. St. 133. W. Iliadis et Odysseae argumentum indicatur, cum insigni Homeri laude. — V. 1. ἵππας ἱερῆ. Sic Vat. Cod. At Planudeae lectio praestat et reponenda est, τίνος ἱερῆ. Huic enim quaestioni congrua responsio, ὁ θυγατέρας Μαιονίδου. Br. Etiam in Sched. Krohnianis τίνος a pr. man. — V. 2. Μαιονίδου. Plan. et Vat. Cod. Ad sensum conf. Ep. ἐδέσπ. CDLI. Homeri filiae vocantur ipsius carmina, ut Sapphus poemata ap. Dioscorid. Ep. XXV. Θιοῖς ἴσας γὰρ κοιδᾶς Ἀθανάτας ἔχομεν εἰς ἱπποθυγάτας. ubi vide notas. — V. 3. Ἀχιλλεύς Sch. Krohn. a pr. m. — χερδὲς ἑκτορέας. Plan. χερδὲν ἑκτορέας Vat. Cod. miro librarii errore. ἑκτορέας ortum ex ἑκτορέας. Quare haec ipsa lectio confirmare videtur lectionem χερδὲς. — δεκτρους. vulgæ. — V. 5. ὀδύσσους. Sched. Krohn. a pr. man. — V. 7. Post duo haec carmina edita non novem, sed undecim Musae exstant, Homeri filibus illarum numero additis. — V. 8. αἰών. Tempora dicunt, se habere — ferri fortasse potest; melius tamen scripseris :

εἶπεν ἔχειν Ἑλικῶν ἑνδέκα Πιερίδας.

Tale quid certe, ut Ἑλικῶν, οὐρανός, Ὀλυμπος, expectabatur. Id, quod posuimus, a vulgatae lectionis ductibus proxime adest. Haud aliter novem poëtrias in Helicone collocat *Ansip. Theff.* Ep. XXIII. τὰςδε θεογλώσσους Ἑλικῶν ἔδραψε γυναῖκας Ὕμνοις, καὶ Μακεδῶν Πιερίδας ἐκπέπλος.

XII. Cod. Vat. p. 368. Plan. p. 26. St. 40.W. Poëta in umbra quercus caloris refugium quaerit. — V. 2. ἄκρητον καῦμα. non temperatum, vehemens. — V. 3. κεράμων στεγανώτεροι. *ipsis tectis densiores.* De loco umbroso *Propert.* IV. 4. 5. *Silvani ramosa domus, quo dulcis ab aestu Fistula poturas ire jubebat oves.* *Tibull.* I. EL. IV. 1. *umbrosa tecta* vocat. Facit huc, quod Themistocles solebat dicere, cum quercubus sese comparans, ὅτι ἐκείνας ὑπέρχοντες οἱ Ἀθηναῖοι καὶ δέοντες αὐτῶν, ὅταν ᾖ, στέγην ἐκ τῶν κλάδων ποθεῖντες. ut haec scribenda videntur ex VV. DD. emendatione ap. *Aelian.* V. H. IX. 18. Cf. *Plutarch.* in Vit. Themist. c. 18. T. I. p. 300. ed. Tubing. — οἰκία φωτῶν. arboris ramos, „quibus insidunt cicadae, quorum οἰκία dicuntur, hominum etiam habitationem appellari, ineptum mihi videtur, unde hunc versum in mendo cubare existimo. „Pro φωτῶν aviculae nomen desidero.“ *Br.* Una litera mutata scribe

οἰκία φαττῶν.

Coalescentibus literis at factum est u. *Horat.* I. Carm. II. 9. *Piscium ex summa genus haesit ulmo, Nota quae sedes fuerat palumbis.* *Virgil.* I. Ecl. 52. *Hic inter flumina nota Et fontes sacros frigus captabis opacum — Nec tamen interea rauce, tua cura, palumbes, Nec genere aëria cessabis tursur ab ulmo.* — οἰκία passim de animalium lustris nidisque. Ep. XXIII. οἰκία δουλῶ λαγωῦ. Vide *Burmamn.* ad *Phaedr.* Fab. I. 3. p. 22. — V. 5. τὴν ὑμετέροισιν ὦ. κῆμαισιν. Vat. Cod. καὶ τὸν ὑμε-

τίγρησι — κόμῃσι. Plan. — V. 6. ῥέσασθ' quaedam edd.
vett. — φουλάδων. Vat. Cod. a pr. man.

XIII. Anth. Plan. p. 319. St. 459. W. Opus,
quod hoc carmine describitur, sive anaglyphum fuerit,
sive tabula picta, Andromedam exhibebat rupi affixam,
et Perseum cum bellua marina pugnantem. Jejunum
carmen. Conf. *Arabii* Ep. IV. T. III. p. 110. Notavit
Heynius in Comment. T. X. p. 111., inter Niciae pictu-
ras commemorari Andromedam ap. *Plin.* L. XXXV. 39,
28. — V. 3, ἀδοδεκτός. quae adspicientes in saxa mu-
tabat. — ἄθλον. Andromedam, sua virtute servatam,
sibi pactus erat Perseus ante certamen initum. Est igitur
pugna cum illa bellua ἄθλον ἔρωτος, certamen ab
amore propositum. Cf. *Huetium* p. 31. — V. 4. ἀλάλος.
— *Immeritam maternae pendere linguae Andromedam poe-
nas immixtis jusserat Amymon.* *Ovid.* IV. Metan. 669.
Hinc apparet, nihil esse, quod cum *Huetio* p. 31. statua-
mus, Cassiopam a poeta nostro cum Niobe esse confu-
sam. At hoc male nos habet, quod epitheton ἀλάλος non
Cassioepae, sed ejus proli, (ἐντεκνία pro καλή παιδί) tribui-
tur. *Brodaei* conjecturā ἄλαλος non valde juvamus.
Videant alii. — V. 5. »In Planud. legitur: χαλᾷ πέδας
»ἡθάδι ναρκᾷ νυθρόν, ubi non prava est *Brodaei* emendatio
»δέμας ἡ. ναρκᾷ ν. At Vat. Cod. lectionem exhibui, in
»qua notanda vox σῆπάς, qua carent Lexica: torporē
»prutredinem inducente. « *Br. Heynius* V. Cl. loco lau-
dato sibi fingit Andromedam jam liberatam et de sco-
pulo descendentem. Accipit itaque verba: πέδα σῆπάδι
νάρκα ν. de tardō incesso ex cōstrictis ad rupem et tor-
pentibus membris. σῆπάδι, malit deducere idem a σῆψι,
vipera, quae morfu torporem inducit — V. 6: ὁμοσπῆρ.
Protiūsus Andromedam et tanti praemia facti Indosatā
rapit: tacidas Hymenaeus Amorque praecutiunt. *Ovid.* l. c.
756. — νυμφονομί, in matrimonium ducit. *Schol. Eu-*

ripid. Med. 985. νυμφοκομήσει δὲ δέσσι τὴν νόμῳ κοσμήσει. ἐντὶ τοῦ νυμφευθήσεται.

[§. 173.] XIV. Anth. Plan. p. 381. St. 519. W. Junctum cum subsequente carmine in Cod. Constantini Lascaris ap. Iriarten. — Narratur historia de Diogene, qui, quamvis satis curta instructus supellestili, tamen, cum rusticum quendam manu aquam haurientem videret, se aliqua ejus parte carere posse intelligebat. Idem narrat *Diogen. Laërs.* VI. 37. p. 533. et alii, quos laudat *Menagius* p. 238. Vertit *Aufonius* Ep. LIII.

Pera, polenta, tribon, baculus, scyphus, arcta supellex
Ista fuit Cynici: sed putas banc nimiam.

Namque cavis manibus cernens potare bubulcum,
Cur, scypho, te, dixit, gesto supervacuum.

— V. 1. πικρῶς. Significatio verbi πικρῶς locum vix hic habere potest. Scribendum credo φερῶς. — Br. — V. 3. μέτρα βίβω ἀρκία. Haec Cynico ad victum cultumque videbantur sufficere. — V. 5. βοῶτης. rusticus, ut βοῦτης. Hinc βοῦταιν. ἀροῦν. Λάκωνες. *Suid.* βοῦταιν. ἀροῦν. ὅτε δ' Ὀρίων δόνη. Λάκωνες. *Hesych.* *Hesiodus* 'Ε. κ. 'Η. 391. γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοῦταιν. — ὄστρακον. ἀπὸς ὄστράκινον.

XV. Anth. Plan. p. 381. St. 519. W. Totum hoc carmen profert *Suidas* in φιλέκος Αἰγινήτης T. III. p. 603. et *Diog. Laërs.* in Vit. Diog. L. VI. p. 351. qui statuæ, Diogeni a civibus positæ, insculptum fuisse narrat: ὅσπερ δὲ καὶ οἱ πολῖται αὐτοῦ χαλκαῖς εἰκῆσιν ἐτίμησαν αὐτὸν καὶ ἐπέγραψαν οὕτω· Γηράσαι . . . — V. 1. χαλκός. nec aeneæ statuæ vetustati resistunt. *Horatius* Carm. III. 30. 1. carminibus editis *Exegi monumentum aere perennius.* — V. 3. μῦθος. tu praecipue. nemo te melius. Sic saepe μῦθος. Vide *Westen.* ad N. T. I. p. 942. — δέξαν αὐταρχία. i. e. αὐταρχίας. philosophiam fruga-

frugalitatis et continentiae. ἔκτισας αὐτάγκειαν. Zenodorus Ep. T. II. p. 78. δέξα, ut Latinorum poetarum rasio, de praeceptis philosophorum usurpatur. Vide Bud. Comm. L. Gr. p. 506. 30. et 507. 28. — Ceterum v. 1. Ald. in Cod. invenit γηράσει. — V. 3. μῦθος γὰρ β. Plan.

XVI. Cod. Vat. p. 262. Εἰς τὴν ἐν Δικαιαρχίᾳ θάλασσαν καὶ εἰς τὰ ἐκτὶ γ' νῆερα καὶ τοὺς λιμένας. Edidit L. Holsten. ad Stephan. p. 99. Anthol. Reisk. nr. 599. p. 86. Celeberrimi Dicaearchi finis, quos cum laude commemorat Stasius II. Sylv. II. 110. sive portus Julius, quem M. Agrippa condidit A. U. 717. Vide Dion Cass. XLVIII. 50. f. p. 565. ubi vide not. Hujus portus commoda describit Strabo L. V. p. 245. Pausan. L. VIII. 7. p. 611. Conf. Sueton. in Aug. c. 16. Calig. c. 19. et Philippus Ep. LXXIV. in eandem molem. — V. 1. Mare loquitur. Δικαιαρχία. Vat. Cod. — γενομένην πελάγους. moles, quae usque in medium mare producitur. Sic de promontorio Rhegio auctor Ep. ἀδιστ. DXXVIII. αἰὲ θρηναίου γενομένην ὕδατος. — V. 3. Κυκλάπων χ. Ductum ex Antip. Sidon. Ep. LI. Τίς τῶδε μουνόγληνος ἄπαν δαμύσατο Κύκλας — χῶμα. Stasius V. Sylv. III. 48. aëriamque educere molem, Cyclopyum scopulos ultra, atque audacia saxa

Pyramidum. — V. 4. βιαζόμενα. Sic Vat. Cod. unde apparet, cur alii βιαζόμενα, alii βιαζόμεθα dederint. „Neptunus seu mare Terram alloquitur. Hinc intelligendus hic versus, qui recte in Buheriano cod. scriptus: μέχρι πύσσου, Γαῖα, βιαζόμεθα. Male Holstenius βιαζόμενα.“ Br. Huc facit Horat. III. Carm. I. 33. Contracta pisces aequora sentiunt factis in altum molibus. Seneca Declam. V. 6. maria projectis molibus submoventur. i. e. βιάζονται. — V. 6. Responder urbs sive portus: Factus sum ad recipiendam classem populi, quo orbis terrarum regitur. Quodsi Romae vicinae magnitudinem et potentiam con-

fideraveris, me non nimis magnum esse fateberis. — Hoc voluisse poetam, sponte apparet. Sed in verbis haeremus. Legitur enim in Cod. *ἐπ' αὐτῆς μέτρον*, (non, ut *Br.* ait, *ἐπ' αὐτῇ μέτρον*, quae lectio est in apogr. Guyet. et Ruhnck.) plane ut *L. Holstenius* exhibuit. *ἀπ' Br.* recepit ex conjectura *Reiskii*, (qui etiam tentat *ἐι ταύτης μέτρον ἔχω λ.*) *μικρόν* ex *Salmasiana*, quam veram putat. Mihi secus videtur. Fortasse scribendum:

ἐι ταύτῃ σύμμετρος ἔστι λιμήν.

σύμμετρον in talibus idem quod *ἀνάλογον*. Conf. *Bud. Comm. L. Gr. p. 232. Eurip. Electr. 532. εἰ δ' εἰς ἔχονος βᾶς*, *ἀρβύλης σέψαι βάσειν*, *Εἰ σύμμετρος εἴ ποδὶ γενήσεται*.

XVII. Cod. Vat. p. 308. cum nota: *ζήτηι τὴν τοῦ ἀπυγρέμματος ἔννοιαν, ὅτι δόσληπτον*. Adscriptis manus rec., *Εἰς ἀπολόγειον ἀμύβζει τὸ Ἐπίγρ.* Plan. p. 382. St. 520. W. ubi *ἀδελον*. — » Illustrat *Salmas.* in *Plin. p. 449. De » Athenaeo Mechanico Fabricius Bibl. Gr. T. II. p. 587. » [T. IV. p. 223. ed. Harl.] Epigramma hoc tanquam » ineditum protulit *Dufresne* in *CP. Christ. P. II. p. 192.* » *Br.* Agitur de horologio aquario. *Plin. L. VII. 60. p. 420.* postquam de solario dixit: *Etiam tum tamen núbilo incertae fuere horae usque ad proximum lustrum. Tunc Scipio Nasica, Collega Laenatis, primus aqua divisit horas aequae noctium ac dierum.* De clepsydris vide *Vitaru. L. IX. 9.* In Athenaei horologio aer aquae violentiâ angusto canali expressus, ter sonum edebat, quo significabantur horae. Conf. *Ep. Pauli Silens. LVI. — V. I. δωδεκαμ.* quia diei noctisque tempora ap. veteres in duodecim partes distributa erant. — *ἀφωγγός* ἢ coelo nubibus obducto, cum nullus est aliorum horologiorum usus. — *V. 2. τρισάκις*. Non satis apparet, cur *ter* signum ediderit horologium nostrum; nec utrum *ter* per totum diem, an *ter* quavis hora. Fortasse fuit*

τοσάκις

i. e. *duodecies*. — *εγλάσθη εὐθυμῆτι*. Vide ad Ep. *Bianoris* III. 2. — *φθγγόμενος*. Vat. Cod. — V. 3. quando aër, aquâ in tenui fistula compressâ, sonum reddit, *ἀνδρ* habet Plan. Quod in *ἀνδρ* mutavit *Salmasius* et *Huetius* p. 37. — *ὕδατος ἄκρον* exhibet *Ducange* et apogr. *Guyet*. et *Ruhnck.* — Idem *αὐλός*. — V. 174.] V. 5. De *Athenaeo* quaedam dedit *Reisk.* in Not. Poët. p. 192. — *ἐναργής*. ut sol conspiciatur, appareat, vel nubibus eum celantibus. *ἡέλιος* igitur pro tempore, quod sol indicat.

XVIII. Cod. Vat. p. 399. Plan. p. 70. St. 103. W. Divinationis genus, quo *Eubule* hoc carmine usa esse narratur, explicuit *H. Valesius* Emend. II. 5. p. 53. ubi *Antiphili* ope emendavit *Dion. Chrys.* Or. XIII. p. 419. éd. *Reisk.* qui locus unice huc facit: *Ὅποιον λεγόμενον ἔστι περὶ τὴν μαντείαν τὴν τῶν γυναικῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς. Ἰκεῖναι γὰρ βῆλὸν τινα ἢ λίθον ἐπαίρουσαι, σκοποῦσιν ἐν τούτῳ περὶ τοῦ πράγματος, οὗ πυνθάνονται· καὶ δὲ ταῖς μὲν αὐτῶν φασὶ γίνεσθαι κούφον, ταῖς δὲ βαρὺν, ὥς μὴδὲ πυνθίσθαι δύνασθαι βῆλως.* Hac igitur divinatione usa *Eubule* nostra, si quid noller, lapis ei gravis erat; sin cuperet quidquam, vel folio levior. — V. 1. *γναῦς* vitiose in Anal. pro *γναῦς*. — V. 3. *πειρίζουσα*. Vat. Cod. — καὶ si β. idem. — V. 5. *ἢν ποθ' ἀμάρτυ*. Sic *Planudeae* Codd. quatuor. In editis n(et in Vat. Cod.) *soloece ἀμάρτοι.* Br. — *τὰς ἁλίστους χεῖρας*. manuum errorem, quibus idem modo leve modo grave videbatur, imputabat *Apollini*.

XIX. Cod. Vat. p. 385. Plan. p. 82. St. 119. W. *Rhodus* insula beneficium sibi a *Nerone Caesare* tributum jactat. Carminis argumentum non satis certum. Si *Nero* est *Tiberius*, (vide ad *Lollis Bassi* Ep. X.) dixeris, agi de hujus in hac insula commoratione. Quatuor autem annos *Tiberium Rhodi* degisse, satis constat. Vide ad *Apollonid.* Ep. XIV. Ad hanc igitur rem *Epigr.* no-

strum retulit *Salmasius* ad *Tertull.* de Pall. p. 152. sq. Majus tamen quoddam beneficium, quodque magis ad Rhodiorum felicitatem faceret, ab *Antiphilo* celebrari videtur. Quare pronior sum in *Brodæi* sententiam, qui de Claudio Nerone agi non sine magna probabilitate suspicatus est. Eandem *Lipsius* amplectitur ad *Taciti* Ann. XII. 58. ubi Nero narratur, ut studiis honestis et eloquentiae gloria nitesceret, effecisse, ut Rhodiis libertas redderetur, adempta saepe aut firmata, prout bellis externis meruerant, aut domi seditione deliquerant. Cf. *Sueton.* in Vit. Ner. c. VII. *Dio Cass.* T. II. p. 961. *Tristan*, T. I. p. 225. — V. 1. Ἀσλίου. clara Sole Rhodod. *Lucan.* L. VIII. 248. — V. 3. Pristino meo splendore fere extincto novus me fulgor illustravit. ἄστρυνοςθαι sic passim sensu translato. *Agathias* Ep. XXXIX. οὐνακα τοίην, ἃ μέγα νηλεὺς, ἔσβεσεν ἀγλαίην. *Paul. Silent.* Ep. XXXV. σβέσεν ἀγγορίην. — Pro με νῆα *Vat. Cod.* γενεάν legit. — V. 5. Hic, Sol, me ex undis protraxit, hic, Nero, me iterum desidentem servavit. *Pindar.* Ol. VII. 127. βλέσσε μὲν ἐξ ἄλδς ὕγρᾶς Νῆσος· ἔχει δὲ μιν ὀξειᾶν ἢ γενέθλιος ἀκτίων πατήρ. De Rhodo Soli sacra veterum loca collegit *Fabric.* ad *Dion. Cass.* T. I. p. 514.

XX. *Anthol. Plan.* p. 317. St. 457. W. In *Medeam* *Timomachi*. Vertit hoc *Epigr. Ausonius* Ep. CXXIX.

Medeam vellet cum pingere Timomachi mens,

Volventem in natos crudum animo facinus;

Immanem exhaussit rerum in diversa laborem,

Fingeret affectum matris ut ambiguum.

Ira subest lacrymis, miseratio non caret ira.

Alterutrum videas, ut sis in alterutro.

Cunctantem fas est. Nam digna est sanguine mater

Natorum; tua non dextera, Timomache.

Multi hanc tabulam descripserunt, *Timomachi* peritiam et intelligentiam admirati. Cf. *Philipp.* Ep. XLII. In-

cert. CCCI. Medeam, diversis affectibus distractam, descripsit etiam *Callistras*. Stat. XIII. p. 905. quem ex nostro Epigrammate passim emendavimus in Exercitt. crit. T. II. p. 59. sqq. Ex *Neophronis* Medea illam Colchidis εἰς οἴκτου καὶ μανίας ἑνδείξιν διηρημένης imaginem ductam esse, suspicatur *Nic. Lotnsis* Misc. Epiphyll. L. IV. 17. Quaedam huc pertinentia nuper monuit *Boettiger* in *den Vasengemälden* T. I. Fasc. II. p. 188. not. — V. 3. ἤθια διασά. *Alcinoi* Isagog. in Platon. Doctr. c. XXIV. Ὁρᾶται δὲ γὰρ ἐπὶ μὲν τῆς Μηδείας ὁ θυμὸς λογισμῷ μαχόμενος, λέγει οὖν.

Καὶ μανθάνω μὲν, οἷα δὲ μὲν μέλλω κακὰ,
Θυμὸς δὲ κρείσσειν τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.

In re diversa, sed similiter dubitantem Medeam descripsit *Pbiloftras*. Jun. VII. p. 871. — V. 7. αἶμα. Si Medeae furorem decebat liberos obtruncare, non tamen Timomachi intelligentiae consentaneum erat, nefandum hoc scelus repraesentare. Similem pictoris prudentiam *Lucianus* laudat in tabula Clytaemnestrae caedem exhibente, T. III. p. 204. σιμῶν δὲ τι ὁ γραφεὺς ἐπυνόησε, τὸ μὲν κατὰ τῆς ἐπιχειρήσεως δείξας μόνον, καὶ ὡς ἤδη πεπραγμένον παραδραμόν.

¶ 175.] XXI, Cod. Vat. p. 407. Plan. p. 46. St. 67. W. De musculo, qui auro corroso periit. Egregie huc facit locus *Plutarchi* T. II. p. 526. B. ubi de avaris agit, qui liberis suis divitias congerunt; ὥστε τῶν μὲν τῶν ἐν ταῖς μετάλλοις τὴν χρυσίτην θεδιόντων, οὐκ ἐστὶ τοῦ χρυσίου μεταλαβεῖν, εἰ μὴ νεκρῶν γενομένων καὶ ἀνατμηθέντων. *Plin.* H. N. VIII. 82. p. 484. de muribus agens: *Aurarii quidem in metallis ob hoc alvos eorum excidi, semperque furtum id deprehendi; tantam esse dulcedinem furandi.* Conf. *Beckmann*, ad *Aristot.* Mir. Aufc. c. 24. p. 56. ad *Anrig.* Caryst. c. 21. p. 32. — V. I. In Plan. ψῆγμα ὑπερῶν, et hoc *Brodaeus* pro πύρρον positum ait. ἄπορον ε

Scaligeri cod. notavit Huetius. Scribendum videtur *ἡ ἀπὸ τοῦ*. Br. In membranis junctim *ψηγμακυρτόν*. — *ἔδόντων*. limae morfu. — V. 2. *ψαμμάδου*. Ed. pr. et Ald. pr. — V. 3. *πᾶσα*. Venter gravi depressus cibo muris incessum reddidit tardissimum. Hinc factum, ut deprehenderetur. — V. 5. *δ'* om. Vat. Cod. — V. 6. Aurum, quod inter homines omnium malorum fons et origo est, bestiolam quoque magno mactavit malo.

XXII. Cod. Vat. p. 370. Plan. p. 46. St. 66. W. Item in murem, ab ostrea tanquam in muscipula captum. — V. 1. *ἐρηστιάς*. edd. vett. usque ad Ascens. Vide *Antip. Tbeff.* Ep. LIII. — *λυχνόβροτος* etiam ex Ascens. in contextum venit. Vett. edd. et Vat. Cod. *λυχνόβροτος*. *φιλόλιχνον* murem vocat *Leonid. Alex.* XXX. — *δῶμα*. Cod. Vat. — V. 3. *διεριοῖο*. Vat. Cod. Idem *νόθην*. — Conchae carnem *spuriam* vocat, quae revera caro non est. Sic Atys ap. *Catullum* LXIII. 27. *notha mulier*, et Luna ap. eundem XXXIV. 15. *notha lumine* splendere dicitur. — V. 5. *ἀμύδα*. Plan. et Vat. Cod. — *ὀστρεακτεῖς δέμος*. conchae, quibus inclusum animal. *Ορριαν.* Hal. II. 192. *δ' δ' οὐ φρονέουσιν ἀμύδας Δήγματι κεράλλῃ πίνυν ἴλαν' ἢ δ' ἐδόνησιν* "Ὀστρεα συμπλατέγγου, ubi vide *Schneiderum*. — V. 6. *τόμβον ἐπ.* Vat. Cod. Ed. Fl. et Ald. pr. *Stephan.* secutus est lectionem ab *Aldo* e Cod. erutam *πτόμον*. — Duriuscule dictum *αὐτόφονον τόμβον ἐπεσπάσατο*, pro *ipsa sibi comparavit sepulcrum*. Similiter locutus est *Philos-tras.* II. icon. IX. p. 824. *Πανθία — Κόρου οὐχ ἡττάτο καὶ Ἀβραδάτη ἐβόλυτο κοινὴν γῆν ἐπείσασθαι*. quod sollicitandum esse non puto. *Antip. Tbeff.* Ep. LII. *ἐν δὲ μελαίνῃ φορεῖται τῇ Ἑλλῃ μοῖραν ἐπεσπάσατο*.

XXIII. Cod. Vat. p. 360. Auth. Plan. p. 61. St. 88. W. Historia de lepore polypodis cirris irretito. Conf. *Bianor.* Ep. II. p. 154. — V. 1. *αἰγιαλὸν τενέγγου*. in brevibus ad liq. vadis. — *λαθραῖα εἰσεῖν*. Vat. Cod. —

V. 2. πολυπόδην. Vat. Cod. — V. 3. ἔξος. Vulgo. — V. 4. βρόγην. Respondet latinorum *mordicus*, a *βρόκειν*, *mordere*, βρόγμα, *morsus*. — ἱλικας. πλεκτάνην ap. *Aelian*. H. A. I. 32. — V. 5. θάμενον. *Homer*. II. XVII. 676. αἰετὸν — ὃν τε καὶ ὀφείδ' ἰόντα, πῶδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτώξ θάμνη ὑπ' ἡμφικέμῃ κατακείμενος. *Alciphron* L. III. 9. p. 296. λαγῶν ἐν τινι θάμνῃ διαστροβήσας. — V. 6. εἰλιδόν. Vulgo. Derivandum vocabulum ab *εἰλεῖν*, *εἰλέω*.

XXIV. Cod. Vat. p. 363. Plan. p. 75. St. 109. W. Invehitur poëta in hominum audaciam, quae primam commisit pelago ratem et non tangenda transiit vada. *Horat*. I. Carm. III. 9. sqq. — V. 1. τέλμα. *Oppian*. Hal. I. 355. ἀνδρὲς τολμήεις πρώτιστος ἐπεύξατο κύμα περιῆσαι. *Statius* III. Sylv. II. 61. *Quis rude et abscissum miseris animantibus aequor Fecit iter? — Audax ingenii.* — ¶ 176.] V. 3. ὀλίγον ξόλον. Respexit fortasse *Aratum* in *Phaen*. v. 300. ὀλίγον δὲ διὰ ξόλον εἰς' ἰσθμῶν. passim a veteribus expressum. Vide *Bergler*. ad *Alciphron*. I. 3. p. 17. *Propert*. L. III. El. 5. 59. *Hunc parvo ferri vidis nox improba ligno. Juvenal*. XIII. 17. *In nunc et ventis animam committe, dolato Confusus ligno, digitis a morte remotus Quatuor aut septem, si sis latissima caeda.* — ἡνείκα. Vat. Cod. — Quantum animis hominum inveniisti lucri studium, quod nonnunquam morte rependitur. — V. 5. *Theocrit*. Eid. XII. 15. ἢ ἢα τότ' ἦσαν χρέσσοι οἱ πάλοι ἄνδρες. — In sequentibus pro' εἰ γ' ἀπὸ fortasse legendum εἴτ' ἀπὸ. Obversabatur *Antipho*, ni fallor, locus a *Stobaeo* servatus *Tit*. LVII. p. 376. ὡς ἡδὲ μὲν θάλατταν ἀπὸ γῆς ὁρᾶν, ὃ μῆτερ, ἔστι μὴ πλεονῶντα μετὰ τοῦ. qui versus relati sunt inter fr. *Callimachi* p. 571. Hinc colorem duxit *Horatius* I. Epist. XI. 8. *tamen illic vivere vellem — Neptunum procul e terra spectare furemsem.*

XXV. Cod. Vat. p. 363. In Plan. p. 78. St. 114. W. *Cyllenio* tribuitur, cujus est Epigr. praecedens. In

membranis Vat. recentiori manu adscriptus est versus:
 ἄτλην· φεῦ πάσαις δακῶσι μοῖρα κλύδων, qui *Cyllenii* est ex
 Ep. II. Ejusdem argumenti est Ep. ἀδίσκ. CCCCXXXIV.

XXVI. Cod. Vat. p. 363. In navem in ipso litore
 flammis consumtam. — V. I.¹ »με τρέψασαν. Sic codd.
 »omnes et vet. edd. Stephanus primus μόρια μετρήσαν-
 »σαν. Br. Non Stephanus, sed Ascens. sic legit primus.
 Ducta lectio ex *Leonid. Tar.* Ep. LXII. unde ductum ar-
 gumentum: ἐλκᾶδα πῦρ μ' ἐνέφλεξε, τόσην ἄλα μετρήσαν.
Secundus T. III. p. 6. ἐλκᾶς ἀμετρήτου πελάγους ἀνύσαντα
 κέλευθον. — V. 4. ἀπιστότερον. Halcyon, pullis in undis
 pereuntibus, δειλία ἔγωγε, inquit, ἥτις τὴν γῆν ὡς ἐπίβου-
 λον φυλαττομένη, ἐπὶ ταύτην κατέβυγον, ἥ μοι πολλῷ γόγανεν
 ἀπιστοτέρη. *Aesop.* Fab. LXXXVI. *Bianor* Ep. IX. 6. —
 V. 6. Male haec accepit *Brodæus*. ἐλπίς, ut Latinorum
 spes, ambiguae significationis vocabulum, hoc loco mala
 illa significat, quae navis sibi ab undis et tempestatibus
 timuerat, naufragium scil. Hoc etiam *Huetius* vidit
 p. 10. ex cuius binis interpretationibus haec sola pro-
 bari meretur.

XXVII. Cod. Vat. p. 407. Plan. p. 80. St. 116. W.
 »Lemma in Vat. Cod. εἰς μονόξυλα ἐκ δερμάτος κατισκευασμέ-
 »νη ὑπὸ τινος Σαβίνου στρατηγού. Tiberii aevo notus Pop-
 »paeus Sabinus consularis et triumphalis, Moesiae, Ma-
 »cedoniae et Achaiae praefes, cujus mors a Tacito et
 »Dione narrata contigit A. V. 788. Sed utrum hic an-
 »alius hic notetur, dicere non possum. Non repugnat
 »temporum ratio, si quidem Antiphilus sub Tiberio
 »vixit. Br. *Schneiderus* comparavit locum *Dionis Cass.*
 XLVIII. p. 539. ubi Rufus Salvidienus in bello cum
 Sexto Pompejo coriaceas naves construendas curavit,
 (δερμάτινα πλοῖα, κατὰ τοὺς ἐν τῷ ὕδατι πλέοντας — ἐνδεῶς
 μὲν ῥάβδοις αὐτὰ κοῦφαις διαλαμβάνων, ἔξωθεν δὲ δέρμα βοῶς
 ὡμὸν ἐς ἑκατὸς κυκλωτοῦς τρέπον περιτείνων) iis tamen non

usus est. Diverſum igitur factum ab eo, quod h. l. narratur. Qua occasione Sabinus ejusmodi navigiis uſus ſit, plane non conſtat. De coriaceis navibus vide *Fabric.* l. c. *Weſſeling.* ad *Herodos.* L. II. 194. p. 92. *Cafaubon.* ad *Strabon.* L. III. p. 234. C. D. *Salmaſ.* Exercitt. in *Plin.* p. 174. D. E. — V. 1. ὑλτόμον. Vat. Cod. — V. 3. Non amplius tabulae aëneis ferreisque clavis compinguntur. — ἀρμονίῃ τοίχων. laterum compages. — V. 5. Ejusmodi naves modo per undas labuntur, modo in terra plauſtrorum funguntur vice. » πικτόν. Sic Vat. » Cod. et tres Planud. in quorum uno leſtio vulgata » πικτόν etiam indicatur, » ſupra » ſcripto. Corruptus » videtur hic pentameter. Sensus eſſe debet, has rates » navium in mari, et plauſtrorum in terra uſum prae- » buiſſe. Subductae enim, ſuppoſitis rotis, plauſtra fie- » bant. Br. ἀμαξίτην. Vat. Cod. — κειρομένας. Vat. Cod. et Plan. — V. 8. παλλὰς. quae Argo navem fabricata eſt. *Casull.* LXIV. 8. *Divā quibus, retinens in ſummis arboribus arces, Ipſa levi fecit volitantem flamine currum.*

¶ 177.] XXVIII. Cod. Vat. p. 428. ſq. Εἰς νῆσον Τερέβινθον. ἡ Τερέβινθος νηλείδων ἐστὶ σάουγος πρὶν νῆπον. Sic lemma ſcriptum. Plan. p. § 1. St. 119. W. Inſula Terebinthus ſi unquam fuit, (nam de Judaeae Terebintho h. l. non cogitandum) nuſpiam occurrit, niſi in hoc uno loco. Varia hariolatur *Brodaeus*, quae h. l. recoquere nihil attinet. — V. 1. ἐλιγάμπ. quae nonniſi paucas vites edo, propter anguſtum ſolum. — V. 2. νήσεις. Vat. Cod. — V. 3. πολό. Plan. et Vat. Cod. — Vicinae mihi inſulae ſpatioſiores quidem, ſed me longe aſperiores. — τοῦτο. κατὰ τοῦτο μόνον. hoc uno, quod majores ſunt, me ſuperant. — V. 5. αὐλαξ. terra arabilis, foecunda, opponitur infoecundae arenae Libyae. Eleganter *Grotius*:

*Fruſu, non ſpatio res penditur. Aene Libyſſa,
Nile ſerax, glebis certet arena tuis?*

XXIX. Cod. Vat. p. 427. Plan. p. 84. St. 124. W. Apum et mellificii laudes. Confer *Diodor. Zon. Ep. VI.* — V. 1. ἃ καλόν. Insolentius hujus carminis initium. Nec tamen propterea probaverim conjecturam *Jos. Scaligeri* ἀευκλον, quod cum voce μεῦμα non congruit. — *in alioq.* Mellis aërii dona *Virgil. Georg. IV. 1.* ubi vide *Interpp. Salmas.* ad Solin. p. 718. *Bod. a Stapel* ad Theophr. L. III. p. 149. — V. 2. „Cod. omnes et redd. antiquae αἱ πλαστοὶ χερῶν. Primus Stephanus κερῶν. Aliam emendationem tentavi ἀπλαστοὶ χερῶν. „manibus hominum non fictas, sed quas sibi ipsae construunt apes, cellae.“ *Br.* Sed tum saltem scribendum ἀπλαστοὶ δὲ χερῶν. *Scaliger* in not. msc. χερῶν conjecit, quod in hoc contextu non satis intelligo. *Huetius* p. 10. ἃ πλαστοὶ κερῶν. Mihi *Brunckii* emendatio magis probatur. Ceterum Vat. Cod. αἱ non αἱ πλαστοὶ exhibet. — *Θαλάμω.* κηροπαγεῖς *Θαλάμω* sunt ap. *Apollonid. Ep. VI.* — V. 3. ἀνδράτε. Vat. Cod. — Munus hominibus gratis oblatum, nullo nimirum illis labore et sudore constans. Sic *Leonid. Tar. Ep. LX.* dicada πρόκιος ἀνδράτοις κλεινὴν δήτησιν κοῦδος. — *μακέλλαις.* Vat. Cod. — V. 5. γλαυκοῦ δέ. Vat. Cod. *Salmasius* in not. msc. suspicatur καυκοῦ, ejusque vocabuli explicationem se olim daturum esse promittit. — V. 6. σκήνους δαφνῆδες (in marg. δαφνῆδες) ἐξ ὁλόγου. Vat. Cod. Apes dulcem laticem ex parvo corpore destillant. *πηγάξει. ἐναβλᾶζει. Hesych.* — V. 7. *Illae continuo salus silvasque peragrant (ποιμαίνοντα) Purpureosque metunt flores, et flumina libant Summa leves (εὐαγέες). Virgil. Georg. IV. 53.* — *αἰθερίου νέκταρος.* Vide *Apollonid. Ep. VI.* — *ποιμαίνουσιν.* Vulgo.

XXX. Cod. Vat. p. 305. Plan. p. 96. St. 142. W. Historia de pastore, qui favos in rupe quaerens, fune, quo tenebatur, rupto perierat. — V. 1. βόρνος. Ald. sec. — ἤρπεν Vat. Cod. a pr. man. — *εχόνω.* funis ope, quo tenebatur. — V. 3. „In aliis libris legitur: αἰσθη-

οὐ σκυλάκων τις ὁ καὶ βῶσιν* ὁ φάγε. fatis inepto sensu.
 »Lectiōem, quam in quodam exemplari reperisse se
 »testatur Opsopoeus, secutus sum. Nescio an alibi βουτ
 »pro βουεὶ occurrat, hinc notatum a Maittaire p. 306.
 »qui saepe corruptis librorum lectiōibus deceptus
 »fuit.« Br. Sequebatur pastorem unus e catulis, qui
 tenuem restim, quasi cibus esset, abrosit. βῶσιν ὁ Vat.
 Cod. — V. 4. ἀνελκομένη Vat. et Plan. — V. 5. κάππι-
 σεν. Flor. Ald. pr. tert. et Ascens. quamvis jam Aldus
 κάππισι δ' in Cod. invenerat. — V. 5. ἀτρυγῆς. Mel,
 cujus alii propter rupis asperitatem compotes fieri non
 potuerant, Borchus vitā sibi comparavit. — τρυγῆν. de
 mellis vindemia. τὸ τῶν κηλῶν τρύγημα βλάπτειν λέγουσι.
Moeris Atticista.

XXXI. Cod. Vat. p. 402. Plan. p. 104. St. 155. W.
 Ad torrentem; imbris auctum et magno cum impetu
 ruentem. Comparandus Ovidius III. Amor. VI. 5. *Parvus*
eras, memini; nec te transire refugi: Summaque vix talos
contigit unda meos. Nunc ruis apposito nivibus de monte
solutis, Et turpi crassas gurgite volvis aquas. — At tibi
pro meritis, opto, non candide torrens, Sine rapidi soles
ficcaque semper hiems. — V. 1. λαβροπόδη. qui incitato
 cursu fertur. Male Brodaeus λαβροπότη conjecit. —
 §. 178.] V. 3. ὄμβροισι. Vat. Cod. Et haec structura
 bene se habet; sed ὄμβροισι praefero absonum suavio-
 rem. — V. 4. θολερῆς δ' ἤρανις ἐν νεφέλαις. Vulgo et in
 Vat. Cod. Huetius p. 13. ἤρανισι. Joseph. Scaliger in
 not. msc. ἡ βανδς corrigit, sensu parum expedito. Facilis
 est Brunckii lectio, undecunque manaverit: τὸ νῆμα
 ὃ, τι φέρεις θολερὰ νεφέλαι ἤρανισαν σοί. — V. 5. *Flumine*
perpetuo torrens solet acrius ire. Sed tamen haec brevis
est, illa perennis aqua. Ovid. Remed. Amor. 651.

XXXII. Cod. Vat. p. 368. Planud. p. 51. St. 73. W.
 De Euripo, fluctus mirum in modum reciprocante. —

V. 3. Junge ὅσον χιῶμα πέμπαις δανειζόμενον, i. e. δανείζῃ ναυῶ, τεταγμένον, i. e. τεταγμένως, ἑ; τρεῖς ἡμέλῃ καὶ τοσάκις νυκτί. Statis temporibus, ter die, ter noctu, undas Euripum ait reciprocare. *Suidas* v. Εὐριπός. ἐπτάκις δὲ τῆς ἡμέρας τὸ ἡκάυτε τέτταται. *Plinius* L. II. 100. p. 118. *Et quorundam tamen privata natura est, velut Tauromenitani Euripi saepius, et in Euboea septies die ac nocte reciprocantis.* ubi vide *Harduin.* et *Casaub.* ad *Strabon.* L. I. p. 95. D. — V. 5. μαντιῶν, Vat. Cod. — Non inquirō in causas et originem hujus miraculi. Naturae haec arcana sunt, quae retegere nefas. ἄρρητος φῶσις sic crebro ap. *Aelianum* de Hist. Anim. — Respexit *Antipbilus*, ni fallor, ad notam illam de Aristotele fabulam, quem, cum illius reciprocationis causas indagare frustra conatus esset, prae pudore mortuum esse narrant. Vide *Brucker.* *Histor. Phil.* T. I. p. 792. *Fabric.* *Bibl. Gr.* T. III. p. 205. ed. Harl.

XXXIII. Cod. Vat. p. 406. Plan. p. 5. St. 9. W. Argumentum diserte indicat lemma. — V. 2. μόνον. Vat. Cod. — Notanda elegans translatio in verbis βέβηλος ἡέλιου. Solent enim ii, qui nulla alicujus rei cognitione imbuti sunt, ἀμύητοι αὐτῆς dici; ut ἀμύητος κάμων ap. *Philodem.* Ep. XIX. Diana γάμων ἀμύητος *Oppian.* Hal. I. 34. Jam qui ad ejusmodi rei notitiam adducuntur, μυσταγωγεῦνται, μυσθύνται. De Protefilao, qui Trojanos primus Graecae virtutis notitia imbuerat, *Philipp.* Ep. LXXV. πῶ — ἀμύησας Ἴλιον Ἑλλαδικοῦ θυμὸν ἰδοῖν ὁράτος. — Recte igitur, qui nondum diem viderat, βέβηλος sive ἀμύητος ἡέλιου dicitur. — V. 3. οἶδα. Illa initiationis nocte tenebras simul ab animo et ab oculis discussi. — Usam verbi οἶδα cum participio multis exemplis allatis illustravit *Abresch.* in *Lecht. Aristaen.* L. I. p. 18. sq. — V. 6. ὅμμασι τρανότερον. Vulgo. ὅμμασι τρανότερον. Vat. Cod. Hoc verum esse puto.

XXXIV. Cod. Vat. p. 392. Plan. p. 61. St. 89. W.
In belluam marinam, delphinum puto, quae, postquam
naufragi cadaver in terram portayerat, ibi exspiravit. —
V. 1. Pone comma post θήρ. Haec enim sibi opponun-
tur sic: Hominem bestia, terrestrem animal marinum,
spirans vivensque defunctum. — λοφίης ὑπερθε. in ter-
gum sublatum. λοφίην. νῦτον. τένοντα. αὐχένα. *Hesych.*
Homer. Od. τ. 446. φρίξας αὖ λοφίην, πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι
διδорκώς. — V. 3. ἐνόμισα. Vett. edd. quaedam et Vat.
Cod. Vide *Clark.* ad ll. β. 183. — ἐς γῆν. Vat. Cod.

T. 179.] XXXV. Cod. Vat. p. 307. Plan. p. 223. St.
324. W. Historia de vespillone quodam, qui cum fere-
tro, quod gestabat, lapsus animam reddidit. — V. 2.
ἔνδον ἔφη. Vat. Cod. — V. 4. πρέφασις. Vat. Cod. male.
— Philonis senectus, in Orcum prona, nonnisi prae-
textum quaerebat mortis, i. e. impulsum aliquem, qui
prorum everteret, πρέφασις in talibus causam significat.
Cf. Ep. ἐδέσπ. CCCCLXI. *Antip. Theff.* CIX. ἦν ἄρα
μέσση Γήρας καὶ θανάτου λειπομένη πρέφασις. — V. 5. τὸν δ'
ἄλλοις. Vat. Cod. Bene. — νεκροστόλον. Nove h. l. fere-
trum, cui imponuntur cadavera, νεκροστόλον vocatur,
quali mortuos ad inferos transmittens, trajiciens. Ple-
rumque de Charonte usurpatur. Hinc *Jos. Scaliger*
νεκροστόλος corrigit in not. msc. ipsum Philonem, libiti-
narium, significari autumans. Non male. — αὐτὸς ἐπ'
αὐτῷ. Vat. Cod. — ἐκάντην. σήμερον. δίδρον εἶδος. ἢ τὸν
πρέφρατον. *Schol. Aristoph.* Nub. 633. Cf. *Suid.* in ἄσκαν-
τον. *Pollux* L. X. 35. *Eustath.* ad Od. ψ. p. 810. 19.

XXXVI. Cod. Vat. p. 266. Edidit *Leichius* in Se-
pulcr. 11. p. 3. Anth. *Reisk.* nr. 606. p. 89. Expres-
sum hoc carmen ex *Bianor.* Ep. XVIII. ubi vide not. —
V. 2. ἐπ' ἄλλ. apogr. Guy. et Ruhnck. unde hanc lectio-
nem habet *Leich.*, qui hoc distichon male distinctum de-
dit. Emendavit *van Eldik* in *Susp.* p. 17. comparato

Cypriano de Idol. Van. c. IV. Sic Thebanorum germanitas rupta et permanens rogis diffidentibus etiam in morte discordia. — V. 5. δαίμωνα. ex uno busto flamma surgens diffilit discors in duos apices. Sic verba sic διεσπῶν δῆρον explicanda videntur. Aptè comparavit Leicbius Ovidium in Trist. L. V. 5. 33. Ipsa sibi discors, tanquam mandetur ab illis, Scinditur in partes atra favilla duas. Statius XII. Theb. 431. Exundans diviso vertice flammae, Alternosque apices abrupta luce coruscant.

XXXVII. Cod. Vat. p. 227. Plan. p. 236. St. 343. W. In Protefilaum, in cuius tumulo ulmi, Trojam versus spectantes, exarescebant. Rem narrat Plin. L. XVI. 88. T. II. p. 40. Sunt bodie ex adverso Iliensium urbis, juxta Hellespontum, in Protefilai sepulcro, arbores, quae omnibus aevis, cum in tantum accrevire, ut Ilium adspiciant, inarescunt, rursusque adolescunt. quem locum tractavit Salmas. in Exerc. Plin. p. 610. F. G. Quintus Smyrn. L. VII. 407. Πρωτεσιλάου Σῆμα πέλει πελάγῃ· κατὰ σκιον αἰπεινῆσι. Αἱ δ' ὀπότε' ἐδρῆσθαι ἐκτεχόμενον δαπνέοιο Ἥλιον, αὐτίκα τῇσι θεῶς ἀδαινεῖται ἄκρα. Cf. Philostrat. Heroic. c. II. p. 672. et Philippi Ep. LXXV. τάφον καὶ τέμενος Protefilai fuisse prope Eleunta, satis constat ex iis, quae narrat Herodotus L. IX. 116. p. 744. ad quem locum respexit Pausan. L. III. 4. p. 213. — V. 2. Conf. Homer. Il. β. 695. et quae notavimus ad Tzetzae Antehom. v. 222. p. 32. — V. 3. »In Planud. excusis male »legitur σῆμα. Præter Vat. Cod. σῆμα habet etiam optimus Planudeae reg. liber. Hoc autem ex Homero adumbratum Il. ζ. 419. ἣ δ' ἐπὶ σῆμ' ἔχει· περὶ δὲ πελάγῃ »ἐφ' ὅτευσεν Νόρμης Ὀρεστιάδης, κοῦρας δὲ αἰγιόχοιο. Br. σῆμα corrigendum esse, sponte viderat Huetsius p. 23. ἀμφικυμένους. ornant, instruunt. κομῶν, ἐπιμελείας ἐξιοῦν, ἐπιμελεῖσθαι. Θεραπεύων. Hesych. — V. 4. ἐπ' ἐχθρομένης. Vat. Cod. — V. 5. »In Planudea inepte legitur δένδρεα »δυσμήμητα. Non melius Suidas [in δυσμήματος T. I. p. 636.]

21 *δυεμισσητα*. quod quam bene hic conveniat, ex hujus
 22 vocis expositione judicari potest: *δυεμισσητος*, ὁ πᾶν
 23 *ἡπαρδόμενος*. Alieno loco exemplum hoc protulit, quod
 24 ad *δύεμης* pertinebat, *βαρβυμος*, *ἰργίλος*, *μνηστῆρας*.
 25 Forte turbati sunt Suidae codd. Vera lectio est *δυεμή-*
 26 *νιτα*, quam transpositis vocalibus habet Vat. Cod. *δυε-*
 27 *μίνιτα*, quae vox est nihili et forte ad pravam emen-
 28 dationem Planudem seduxit. Vir doctus in margine
 29 Flor. emendaverat *δυεμειλκτα*.^a Br. Legendum esse
δυεμήνιτα, *Prodaeus* praeclare vidit, eamque emendatio-
 nem probavit *Stephanus*, cui ipsi *δυεμειλκτα* in mentem
 venerat. Illud etiam conjecit *Anonymus* Bibl. Bodl. et
Salmasius in not. mfrs. — V. 6. *αὔαλιν*. Vat. Cod. a
 pr. m. — *αὔαλιν φυλλοχοῦσι*. *Suid.* — V. 7. 8. laudat
 hoc ditichon *Suid.* T. I. p. 86. v. *ἡμῶν*. *ἔντι τοῦ ἔτι*. Ibi
 pro *τὸν* habetur *πὸν*. — *οὐ μέγας*. Vat. Cod.

XXXVIII. Cod. Vat. p. 405. Plan. p. 42. St. 61. W.
Leonidae manes vestem purpuream, qua *Xerxes* ejus
 cadaver tegendum curaverat, aspernari finguntur. Idem
 argumentum tractavit *Philipp.* Ep. LX. Ceterum longe
 diverso in *Leonidam* animo fuit *Xerxes*, si fides *Hero-*
doro L. VII. c. 238. p. 616. — V. 1. *Λεωνίδη*. Vat. Cod.
 et Sched. Krohn. — V. 2. *θαμβήσας* emendavit *Scaliger*
 in not. msc. Non male. Nec tamen vulgata spernenda.
 Nam *ταρβᾶν* idem est, quod *αἰδέσθαι*, *τιμᾶν*, ut ex *Sophocle*
 observavit *Suidas* T. III. p. 431. — §. 180.] V. 3. *ἔχει*.
 Vat. Cod. recte. Cogitandum de more Spartanorum mor-
 tuos in scuto domum ferendi. *Philippus* de scuto tumulo
 imponendo accepit: *ὥς μοι τύμβου κέσμος μέγας*. Vide
Potter. in Arch. L. III. 12. p. 497. ap. *Γρονόν.* —
 Sponte apparet, *Leonidae* verba esse: sed ponendum est
 β. in versus initio. — V. 4. ὁ πλεῦτος. Abstractum, quod
 vocant, pro concreto; *divisiae* pro *veste divise*. — *ἱ-*
εῶπιον. Proprie quaevis ornamenta, quibus cadaver in-
 structum in atrio collocatur; imprimis autem vestes pre-

tiosae, quibus mortui induebantur. Vide *Cuper*. Obss. II. 9. *Perizon*. ad *Aelian*. V. H. I. 16. 2. *Dorvill* ad *Cbarit*. p. 421. — V. 6. *λευδαίης*. Vat. Cod. et Sched. Krohn.

XXXIX. Cod. Vat. p. 450. Plan. p. 55. St. 79. W. In fontem, qui post Agricolaе cujusdam mortem exaruerat. Hoc carmen in Plan. l. c. Ἀντιφίλου inscribitur; sed p. 89. St. Ἀντιπάτρου. vitiose. Omnes enim edd. ante *Stephanum* et Cod. ap. *Bandin*. in *Catal. Bibl. Med.* p. 100. Ἀντιφίλου etiam in hoc altero loco exhibent. — V. 2. ἀνάου corr. Aldus in *Leßt*. Ed. pr. quod nonnisi Ald. tertia recepit. — ἡέλειν. Omnes vett. loco pr. et Vat. Cod. — V. 3. »Vat. Cod. ἀγρικέλας τετρώμεθα. In »duobus Planud. τετρώμεθα. In optimo bis legitur. Hic »absque lectionis discrimine; tum Cap. εἰς πηγὰς ubi »ἀγρικέλας τετρώμεθα; [sic Ed. Flor. Ald. pr. tert. loco »altero.] in ultima nominis ἀγρικέλα supercripto, ut »sit ἀγρικέλας. Genuinam restitui lectionem: *exhaustae »sumus lacrymis, quas Agricolaе luctu effudimus.*» *Br. Salmasius* in not. mstis δάκρυα ἐκ' Ἀγρικέλας τετρώμεθα corrigit. — Quaedam edd. legant τετρώμεθα. Vetus Cod. quidam, teste *Stephano*, τετρώγμεθα. — Omnem latincem, quo olim abundabam, bibuli illius cineres imberunt. — Nihil hoc carmine frigidius.

XL. Cod. Vat. p. 261. Edidit *Leich*. in *Sepulcr*. p. 24. *Anth. Reisk*. nr. 596. p. 84. — V. 2. ἐρθὰ τινασσόμενον. Haec paulo obscurius sunt dicta. Interpretatio *Reiskii* vix congruit cum verbis ἐρθὰς ἐπὶ τῷ θάλαμῳ. *Thalamus*, in quo gravis illa mulier habitabat, planè non concidit, parietibus concussis quidem, sed ἐρθὰς, impetu terrae eos non ex transverso quassante, sed motu ab imo fundo ad superiora rectà tendente lineà. Quo factum, ut parietes, licet concussi, ruinam tamen non paterentur. — V. 3. αἶς *Leich*. ut est in apogr. *Guy*. et *Ruhnke*.

Ruhnk. ὑπὸ φιλίουσιν. Var. Cod. Utrumque emendavit Reisk. — V. 4. σεισμῷ. novus timor ad illum priorem accessit. Non metri solum causa quod R. existimabat, ἔμιξα a poeta positum est pro ἔμιξαν, sed quia illud exquisitius et poeticae orationi accommodatius est. — V. 5. φύσις. sine obltetricis ope. ἀμφότεροι. mater cum infante recens nato. Similis casus contigit in Antiochiae ruina, de qua Dio Cass. L. LXVIII. p. 1140. καταστάντος δὲ ποτε τοῦ κακοῦ, θαρσύνας τις ἐπιβήνη τῶν πεπτωκότων, γυναικὶς ζωῆς ᾗσθετο. αὕτη δὲ ἦν οὐ μόνη, ἀλλὰ καὶ βρέφος εἶχε, καὶ τρέφουσα τῇ γάλακτι καὶ ἑαυτὴν καὶ τὸ παιδίον, ἀντήρκεσεν. ἐκείνην τε ἀνορύξαντες ἀνεσώσαντο μετὰ τοῦ τέκνου — —. Alia his similia recentiori aevo animadversa sunt in illò terrae motu, quo magna pars Calabriae vastata est, et alia alibi.

XLI. Cod. Vat. p. 395. sq. Plan. p. 75. St. 109. W. In senem portitorem, qui, cum in cymba sua mortuus esset, simul cum ea concrematus est. — V. 1. νησαίοιο. »Veram hanc lectionem dedit Var. Cod. Planudea corrupta νεσσαίοιο, quod Anthologiae interpretibus nomen »est proprium: Glaucus Neffaei filius. νησαῖος πορθμὸς, »fretum quod insulam inter et continentem fluit.« Br. qui sequitur sententiam Salmasii in not. mltis. — Senex noster θασιὼν αἰγιαλῶν ἑταίρος dicitur. Jam insula Thasus posita est ad ostium fluminis, quod Thraciam rigat, Νέσσευ sive Νέστου, utroque enim modo scribitur. Vide Harduin. ad Plin. T. I. p. 235. LIV. Quae ap. Herodotum L. VII. p. 554. 27. et 560. 22. de Νέσθῳ narrantur, eadem de Νέσθῳ tradit Aristotel. in Hist. An. VIII. 28. p. 254. Cf. Wesseling. ad utrumque Herodoti locum, et ad Diodor. Sic. T. II. p. 642. 2. Salmas. ad Solin. p. 112. A. B. Noli itaque dubitare, quin legendum sit:

Γλαῦκος δ' Νεσσαίοιο διαπλώουσιν ἄδηγος
πορθμῷ.

Intelligitur enim *fresum Nefsaenum* inter Thasum et Thraciam. Hoc non fugere potuit doctissimum Anthologiae interpretem, *H. Grotium*, qui vertit:

Per Nefsa diu ductor fresa Glaucus euntem.

— V. 3. πόντου ἀστρευντήρ. *Aequor arare* multi latinorum poetarum dixerunt. — Mox *Stephanus* primus legit οὐτοῖ' ἔκνωσσε, quum omnes ante eum edd. cum Vat. Cod. οὐδ' ἔτ' exhibuerint. Neutra lectio probanda. Non credibile est, Glaucum per longam aetatem nunquam dormivisse; qui sensus ex *Stephani* lectione emergit; multo minus poeta sic laudare potuit nautam peritissimum, ut diceret, eum, cum obdormivisset, gubernaculum erranti manu rexisset. Quare procul dubio scribendum:

οὐδ', ἔτ' ἔκνωσσε,

πλᾶζομένην στρωφῶν πηδάλιον παλάμη.

Haec est laus insignis et huic loco accommodata. Glaucus, vel per somnum, gubernaculum certa dirigebat manu. Sic emendandum esse dixeram in *Emend. in Epigr. gr.* p. 34. Postea, acceptis *Schneideri* schedis, doctissimum hunc virum non aliter h. l. emendasse intellexi; nec *Grotius* aliter legit, quod ex ejus versione apparet:

Doctus arator aquae, nec habet dum lumina somnus,

Flexit aberranti frena marina manu.

— V. 5. αἰλίσιο. Vat. Cod. — βλον βᾶκος. detritum puta et tantum non consumtum marinis laboribus. *Lucian.* Tim. 32. T. I. p. 102. Bip. μαλθακὸν, καὶ ἀγερνῆ, καὶ ἀνέητον ἀποφύνας, ἀποδῶ πάλιν ἡμοὶ βᾶκος ἥδη γεγενήμενον, quae egregie illustravit, nostro loco non omisso, *T. H.* p. 398. sq. Vide ad *Crinagor.* Ep. XXXVI. — οὐδ' ἄρ' ἱμελλε. Vitiose Vat. Cod. — V. 7. ἠῆκλεισαν. Sic Planud.³ libri excusi. At manu exarati ἔκλυσαν aut ἔκλυσσαν. Horum prius est in Vat. Cod. Si per metrum liceret,

» ἔκλυσσαν verum esse crederem. Major forte corruptela
» locum hunc subiit. An scribendum ἔκλεισαν? « *Br.*
ἔκλυσσαν habetur in Ald. sec. Vat. Codicis lectio ἔκλυσσαν
ad veram lectionem ducit. Scribe:

τοὶ δὲ κέλυφος ἔκλυσσαν ἐπ' ἀνέρι —

cymbam simul cum viro combusserunt, ut suo ipfius
navigio inferorum flumina trajiceret. Jam confer *Ad-*
daei Ep. V. — τὸν ἡμελιχὸν ἵκτο πρὸς αἶν' Ἀτταρέτης,
ἰδίῃ νηὶ κομισσάμενος. « *Hn γὰρ ἔχε ζωῆς παραμυθίον, ἔσχεν δ*
πρίσβυς καὶ φθίμενος πύματον πυρκαϊῆς ἄφελος. Hetrusc.
Messen. T. II. p. 307. item piscatorem cum cymba con-
crematum esse narrans, addit:

ὄλβιος δ' ἡγεπιδὲς ἰδίῃ καὶ πόντον ἐπέπλει
νηὶ, καὶ ἐξ ἰδίης ἔδραμεν εἰς αἶδην.

Notandum vocabulum κέλυφος de cymba. Vide *Valcken.*
ad *Ammon.* p. 125. *Crinagor.* Ep. XXXV. ibique not. —
Pro τόφρ' δ' ἡγε. Vat. Cod. legit: τόφρα ἡγε.

§. 181.] XLII. Cod. Vat. p. 307. cujus auctoritate
Antiphilo tribuitur carmen, quod in Plan. p. 80. St.
117. W. *Μακρίου* inscribitur. Conf. Epigr. *Hetrusci* supra
laudatum. *Julian. Aegypt.* XLVI. *Addae.* Ep. V. —
V. 2. σύνοδον, συνέμπορον, comitem sociamque itineris.
Hesych. σύνοδος. συνοδοιπόρος. — V. 3. ἐκείνος. Vat. Cod.
— V. 4. πονευμένη. Vat. Cod. et Ald. sec. *πονησαμένη.*
Ed. pr. Ald. pr. et tert. *πονεύμενον* correxit Aldus in
Leist. idque recepit Ascens. et Steph. — V. 6. ἐκτέρισαν.
Vulgo et in Vat. Cod. — » In Vat. Cod. συνέπλω δ'
» ἄχρως αἶδω. Unde scribendum ἄχρως ἐς αἶδω. quod Pla-
» nudea lectione longe elegantius. Sic in Theocriti
» Eid. I. 130. e Flor. ed. Valkenarius ἢ γὰρ ἐγὼν ἐπ'
» ἔρως ἐς αἶδος ἄλκομαι ἦδη. ubi minus bene ceterae edd.
» ἐς αἶδαν. « *Br.* ἄχρως ἐς αἶδω emendavit etiam *Salmasius*
in not. mssis. Planud. habet: ἄχρως καὶ εἰς αἶδαν.

XLIII. Cod. Vat. p. 306. Plan. p. 251. St. 364. W. Nauta quidam, qui, cum post longam peregrinationem, in patriae conspectu, postridie se in terram eschensurum esse dixisset, subito coorta tempestate naufragio perierat, suo exemplo docet, quantum Nemesis valeat. — Vehementer a vero sensu aberravit *Opsopoeus*. — V. 2. δυσπλοίην Vat. Cod. — Cras tandem molesta illa navigatio finem habebit. — V. 3. ἴσος Ἄϊδι. ventis vehementer turbatus et exitium nobis afferens. *Macedon*. Ep. XXIII. de nave, Neptuno dedicata, ἥς ἐπὶ δουλῆς Πολυλάκης αἰσάμεν εἰσελάαν Ἄϊδην. — V. 4. κατέτρυχε. Vat. Cod. recte. — κοῦφον ἴπος. illud verbum fiduciae plenum. Vide ad *Philodem*. Ep. XXIV. 5. — V. 5. τὸν λόγον τὸν αὔριον. verba, quibus aliquid in crastinum diem destinatur et designatur.

Ex Lect. p. 172.] **XLIV.** Cod. Vat. p. 449. Edidit *Jensius* nr. 68. Anthol. *Reisk*. nr. 718. p. 141. *Brunckius* hoc et sequens Epigr. sic exhibuit, ut in apogr. Buheriano leguntur, cum omnibus lectionis vitiis, ut inde doctiores verae lectionis indicia pterent. — In priore hoc Epigr. navigantium oblectamenta recensentur. — V. 1. ὑπὲρ αὐτὴν Vat. Cod. et R. — Vel in puppi mihi nonnunquam cubile obtingat, ubi pluviae guttas in rhenonibus sonantes exaudiam. — πρῶμνη. Intellige navis tabulatum sive catastroma, quod est in puppi. Ibi enim navigantium vulgus cubare solebat. Vide *Casaubon*. ad *Theophr.* Char. XXII. p. 216. sq. Delicatiores sub tabulato cubilia habebant. — Pro τέμματα cum R. legendum τέμματι. Quis hic non meminerit loci ap. *Ciceron*. II. ad Attic. 7. *Cupio istorum naufragia ex terra insueri; cupio, ut ait tuus amicus Sophocles*, καὶ ὑπὸ στέγῃ Πυκνῆς ἀκοῦσιν ψαλάδος εὐδοίας φρενι. quem locum *Heynius* comparavit ad *Tibull*. I. El. I. 48. — διαφθερίδες pelles sunt navibus obductae, quas segestra appellabant Romani. Vide *T. H.* ad *Polluc*. X. 134.

p. 1305. — V. 3. *μυλάκων*. Non sollicitanda haec lectio. *μόλακες* h. l. non sunt lapides, ex quibus ignis elicitur; huic enim rei quis, quaeſo, molarem adhibuerit lapidem? sed potius saxa in focum exstructa αὐτοσχιδιαστικόν, quales struuntur, ubi subito ignis ad cibos parandos alendus est. Inter illa saxa cum passim interstitia relinquantur, hic illic flamma prorumpit; hoc est πῦρ βεβημένον ἐκ μυλάκων. Quidquid enim, difficultates et impedimenta ut superet, luctatur et laborat, βιάζεται dicitur. Vide *Dorvill.* ad *Charit.* p. 114. sq. Hanc interpretationem nostram firmant sequentia. Cave igitur cum R. *μιλάκων* live *μαλακῶν* corrigas, qui farmenta interpretatur hederæ sive malvæ, igni alendo inepta; quippe in quibus ignis scintillet tantum et fumet;

quare poeta πῦρ βεβημένον dixerit. — V. 5. καὶ κρῖ ἔπτοντα εἶδοιμι διήκονον ἤδη τ. Sic Vat. Cod. In margine scriptum εἶδοιμι διήκονον ἤδη τράπεζαν. In calce paginae legitur sic: καὶ καὶ ἔπτοντα εἶδοιμι διήκονον ἤδη τρ. *Jensius* καὶ κρόπτοντα et ἡδὲ edidit. *Reiskio* in mentem venit κήρυγγων ἐπίδοιμι sive κήρεπτοντ' ἐπίδοιμι. Neutrum feliciter. Si vera esset glossa *Hesychii*: κρόπτει, σκάπτει, dixeris, *Anzibulum* scripsisse: καὶ κρόπτοντ' εἶδοιμι διήκονον, procacem et dicacem vernam. *Horat.* II, Serm. VI. 65.

O noctes coenaeque Deum, quibus ipse meique
Ante Larem proprium vescor, vernasque procaces
Pasco libatis dapibus.

Sed illam ap. *Hesychium* glossam depravatam esse literarum ordo arguit, secundum quem κρόπτει legendum est; quod vocabulum nullam auctoritatem habet. Cogitabam etiam de καὶ βέγγοντ' εἶδοιμι — stertentem in purpura ministrum, ut *Mercurium* ap. *Lucian.* *Contempl.* §. 13 T. III. p. 30. ed. Bip. ἀλλὰ σὺ μὲν βέγκει; ἐπὶ τοῦ καταστρέμματος ἐκταθείς, ὅμους οὕτω καρτεροδὲς ἔχων. — Mox Vat. Cod. *ἴστωμα*. *Reisk.* dedit: ἡ δὲ τράπεζα ἔστω μοι ἡ πρώτη

v. ὅ. c. *mensa sit mihi primus quisque in navis tabulato asser.* Brunckius: ἡδὲ τράπεζα ἔστω μοι πηκτὴ v. . . In πρώτῃ aliud quid latere suspicor. Caeterum huc facit *Persius* Sat. V. 146. *Tun' mare transilias? tibi torta cannabe fulio Coena sit in transtro?* — V. 7. ψιθρίσμα τὸ ναυτικόν, dulcis garrulitas nautarum. ψιθροὶ vocabantur procaces illi et arguti pueri, quibus Romani juxta ac matronae tantopere delectabantur. *Dio Cass.* T. I. p. 560. 62. παῖδον τι τῶν ψιθρῶν, οἷα αἱ γυναῖκες γυμνὰ ὡς πλῆθει ἀθρόουσαι τρέφουσι. Vide *Reimar*, T. II. p. 1114. 74. — ὁδὲ, λάβε. Est ludi genus, ad quod etiam *Sirato* respexit *Ep.* XLVI. ὁδὲ, λάβε παίζει Σωσιάδας ὁ καλὸς καὶ Διοκλῆς ὁ καλός. Quum ibi ad sensum nequam traducta sint verba, *Br* hic quoque aliquid nequitiae subesse ratus, τὸ παιδικόν corrigit pro ναυτικόν. Sed sic nihil est, quod a conjectura satis tutum sit. — Pro εἰ καὶ (εἴ κε *Jens.*) *R.* optime scripsit: εἴχε τ. — τὸν φιλόκοινον; qui non exquisitas voluptates quaero, sed vulgaria capto.

Ex *Lefft.* p. 173.] *XLV.* Cod. Var. p. 450. Edidit hoc carmen *Jensius* nr. 69. *Anthol. Reisk.* nr. 719. p. 142. Corruptelae, quibus scatet, et historiae, ad quam respicitur, ignorantia argumentum obscurum reddunt. Causam *Antipbilus* enarrat, cur ardea, sancta apud alias gentes avis, apud Colchos, (si vera est lectio) gravissimo odio habeatur. Vide *Schneiderum* ad *Eustechium* de Aucupio L. II. 4. p. 431. Hujus enim avis indicio factum est, ut hostes maris vadum animadverterent, per quod in urbem penetraverunt. — V. 1. «In Κυκλάδων»
 »latet gentile nomen urbis cujusdam ab hostibus captae,
 »quibus vadum in stagno indicaverunt ardeae media in
 »illuvie stantes. Nomen hoc in genitivo plurali esse
 »debet, nam substantivum est ἰχθῆς, unde pender:
 »quod ideo moneo, ne quis *Reiskii* conjecturam pluris
 »faciat, quam aequum est. Leves mendas cuique tol-
 »lere facile est, at graviores non elui posse videntur,

„nisi melioris cod. ope.“ *Br.* Cod. Vat. non κυκλάδων habet, sed κολχιδίων. unde *R.* fecit κόλχος τὸν δόστηνον *l.* *Vir Colchus infelicem in erodium ad inimici instar facit.* Colchorum nomen in hoc versu oblitteratum esse, probabile fit ex vers. 8. ubi Cod. lectio est κόλχους καὶ βέρων. Fortasse legendum:

Κόλχων δόστηνον τίς ἐρωδίδν ἔχθρα κολάζει,
 τεῦ τε χάριν προδότης ὄρνις καὶ λέγεται,
 Φοῖβος ἐρεῖ — —

Phoebus indicabit, quae inimicitiae Colchorum ardeam persequantur, et cujus rei causa haec avis proditoris nomine appelletur. — V. 2. τοῦ χ *Jens.* Hunc vers. *R.* interrogative accepit; minüs recte. — V. 3. ἀλα, non ἀλλὰ, in Cod. habetur. *Jensius* et *R.* dederunt: φοῖβος ἐρεῖ· ἐνα γαίτην ὅτ' εἰς ἀλα κ. *l.* στήσας (sic Vat. Cod. non νήσας). Lacunam post ἐρεῖ esse putavit *R.* Sed divinitus hunc locum restituit *Rubkenius* in Epist. crit. I. p. 121, sic:

Φοῖβος ἐρεῖ· τένανγ' ἵτιν' ὅτ' εἰς ἀλα κέλλον ἱλαφρὸν
 στήσας ψαμμίτην ὁδὸν ἐθημολόγει.

comparans *Apollon.* *Rhod.* L. IV. 1264. ἐπὶ ταναγῶδιαι λεύσσω τῆλε περισκοπίων ἀλα πάντοθεν. Adde Ep. Nostri XXIII. αἰγιαλοῦ τινάγισσιν ὑποπλάοντα — πούλυκδοην. Verbum ἐθημολόγει *Reiskius* derivavit a θημῶν, cumulus, aceruus. Vertit enim: ex acervo arenae suum sibi cibum colligere. Malim ab ἐθμος derivare, unde ἐθμοσύνη, consuetudo. Effet igitur ἐθημολόγειν, pro more suo colligere. Notandum verbum. *Bernardus* in Epist. ad *Reisk.* p. 507. suspicatur: ἐθυμολόγει. — V. 6. πυροβατῶν. Cod. Vat. Optime *Reiskius* πεζοβατῶν. Tandem intelligebant hostes urbem oppugnantes, ubi pedibus mare transiri possit. *Parmenio* Ep. IX. Persarum exercitum ναύτην ἡπίετον, πεζοπέδον, πελάγους appellat. *Meleag.* Ep. LXXX. οὐ νόσταν, ποσειδὼν πεζοπέδον. — V. 8. κόλχους καὶ βέρων. Poste-

riorem hanc vocem metrum respuit. *Jensius* ἐκδυῶν et βριον legit. Prius verum. Quid in altero lateat, haud facile dictu sit. At in praecedente versu legerim:

ἐπεὶ βαρὺ ἤρατο μῖσος,

ἐκδυῶν Κόλχους — — — —

Ferite malam hanc avem, quia tam grave sibi constavit odium Colchorum urbe vastata.

Antipbilo in Cod. Vat. tribuitur Ep. ἀδέκ. CCCCL.

JULII DIOCLIS CARYSTII

EPIGRAMMATA.

§. 182.] I. Cod. Vat. p. 574. Edidit Klotz ad *Tyrtaeum* p. 100. Alterum distichon *Watson* ad Theocrit. T. II. p. 264. Puero pulcritudine sua elato poeta superbiae vindictam auguratur. — V. 1. προσῖτα. apogr. Lips. et in marg. apogr. *Rubnkeniani*, — V. 2. εὐδέ. ut *Philodem*. Ep. IV. ὦ σοβαρεῖ, ὕλαιν' εὐδ' ὕλαινε λέγεις. — V. 4. ἄρχη. Vat. Cod. et *Wart.* ἄρξει est in apogr. Lips. ἄρξῃ in marg. apogr. *Rubnk.* — Verba οὐκ ἀποκρινόμενος h. l. sensu passivo accipienda sunt. Tum pilis foedatus prior dicet: Salve, nec responsum feret.

II. Cod. Vat. p. 173. 'Ιουλλίου Διοκλέους. In Plan. p. 433. St. 567. W. 'Ιουλιανοῦ. quod *Reiskio* fraudi fuisse in notitia poetarum p. 206. animadvertit *Br.* Trias fratrum *Pani* offert munera. Vide *Archiam* Ep. VI. et sqq. — „V. 3. in omnibus codd. deest. Vacuum relictum spatium in Vat. membr. his verbis repletum a recentiori manu: δεκτυβέλει τοῦτο δὲ παρ' ἡδόνων προκάλαισι. Quod reponi posse ad perficiendum sensum ratus sum, minoribus literis uncis inclusis excudi cura-

πνί. Br. — V. 4. *Suidas* in ἄγκη T. I. p. 29. ἀκροβόλῃ τοῦτον δ' ἄ.

III. Cod. Vat. p. 374. Plan. p. 72. St. 106. W. De scuto, quod dominum insidentem e fluctibus servavit. Idem argumentum tractavit *Leonidas Alex.* Ep. XV. *Theo Alex.* Ep. I. T. II. p. 405. *Zosimus* Ep. IV. T. II. p. 453. Cogitandum de scuto e viminibus contexto, ἀσπίδι ελαυνῇ. Vide *Eustath.* ad Od. ε. p. 221. 50. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 626. sq. et *Heynium* ad *Virgil.* Aen. I. 119. De nonnullis Milesiorum, urbe ab Alexandro expugnata, narrat *Arrianus* L. I. 19. 5. οἱ μὲν αὐτῶν βιπτοῦντες σφῆς ἐν τῇ θαλάσῃ, ἐπὶ τῶν ἀσπίδων ὑλτίων ἐς νησίᾳ τινὰ ἐκινύμενον τῇ πόλει ἐπικειμένην διενήχοντο. —

V. 4. ὀλλυμένους. Vat. Cod. — Π. 183.] V. 5. In proeliis tu me a Martis ira defendisti, in undis ex Nerei furore servasti. — ἔν τε θ. Vat. Cod. — ὅπλον. Memineris, ὅπλα, ut arma, defendendo potissimum corpori inservire.

IV. Cod. Vat. p. 265. Διοκλέους Καρυστίου. Edidit *Reiske* in Anth. nr. 604. p. 88. Naufragus in litore jacens et saepius pulvere inspersus, quem tamen undae semper abluebant, precatur praetereuntes, ne inanem in posterum infumant operam. Passim depravatum est carmen. — V. I. νόμι κε. τί γάρ; πάλι μὲν δ' ταύτας ἦι. οὐκ ὄνοτῶν γ. δ. τίστες. Sic R. qui ex mendosissima scriptura sensum elicere non potuit. In Vat. Cod. ταύτας ἦοις οὐκ ὄνοτῶν γ. δ. τίστες legitur. Br. emendationum suarum, quas *Salmasio* debebat, rationem non dedit. Lectio οὐ γινωτὴν γαῖαν vix vera. Nihil enim ad rem facit, pulvis naufragi nostri ossibus inspersus utrum de patria terra an de peregrina, ignotaque ideo terra desumptus sit. Fortasse scribendum:

μὲν δ' ἐπὶ ταύτας

ἦοις οὐ μινωτὴν γαῖαν ἔμοι τίστες.

me in hoc litore terra haud mansura me inspergite. μενε-
τρε, ὁ δυνάμενος μένειν. *Thom. Mag. p. 608. Ap. Aristoph.*
in Av. 1619. μενετοὶ θεοὶ sunt μένιμοι καὶ βέβαιοι, inter-
prete Scholiaſte, γαῖα μένιμος, βέβαια, huic loco conve-
nientissima. Jam haec explicantur in ſequentibus. —

V. 3. ^{eis}μαινετὲ δ' ἔμε. Sic Vat. Cod. μαινετο δ' εἰς με dedit
R. et in proximis εὐρίσκειν. quod Brunckiano εὐρίσκει
praetulerim, niſi duplex illud με impediret. *Salmaſ.* in
marg. ap. Guy. et Ruhnck. correxit: μαινέτω εἰς με, et
mox ἐκρίψαι ῥαχλαῖς αὐτὴ με χεῖς Ἰλίου. Pro χεῖρσιν, quod
R. adjectiva ſignificatione acceptum cum ῥαχλαῖς jungit,
in deſertis liſoribus, Schneiderus corrigit χεῖρσιν. —
V. 5. „Ultimum diſtichon exhibui, ut in Cod. ſcriptam
„eſt. Maniſta corruptela. Fortaſſe etiam huc non
„pertinet: nam priora duo ſententiam abſolvunt, cui
„nihil deeſſe videtur.“ *Br.* In Vat. Cod. ἐπεκβαίνει ha-
betur. In ap. Lipſ. ὑπεκβαίνει, et mox Παιρ κριμα σ. μ. ὦ.
ἄταφοι. *Reiskio* haec ſic corrigi poſſe videbantur: πᾶρ
κῦμα σταθεροὶ μένοντες ὡς ἄταφοι. et ſic *manentius ſemper*
inſepulti ad fluctus. χεῖρσιν ὑπεκβαίνει corrigit *Schneider.*
ad *Oppian. Hal. IV. 134. p. 413. Crinagor. Ep. XXXI.*
χεῖρσιν ἐπεκβαίνοντι καταπασθεῖσα κλύδων. Hoc mihi in-
telligere videor, in hexametro ſcribendum eſſe: χεῖρσιν
ὑπεκβαίνειν εἴ μευ χεῖριν ὕδατι θυμός. At in pentametro
minus certa emendatio. Quae olim tentavi in *Emendd.*
in *Epigr. Gr. p. 36.* nunc vix placent. In *σταθερῶν* for-
taſſe τέφρῃ ſive τέφρην latet. Haec aliquando fortaſſe
expedientur. Certe non accedendum ad *Salmaſii* ſen-
tentiam in marg. Guy. et Ruhnck. qui hoc diſtichon pro
ſpurio et additio habet.

POLEMONIS REGIS

EPIGRAMMATA.

T. 184.] I. Cod. Vat. p. 512. sq. *Polemoni* hoc carmen tribuit, quod in Planud. p. 180. St. 263. W. ἀδελον est. Viso anaglypho, in quo ἀρτολάγυρος, corona et calvaria exhibebantur, ad vitæ fructum hortatur. — V. 1. ἀρτολάγυρος. ἄρτος καὶ λάγυρος interpretatur *Brodaeus*, sive petam, in qua panis et lagena. Huic interpretationi accedit *Schneiderus* in Lex. crit. p. 213. comparans *Plin. Epist. I. 6. Proinde cum venabere, licebit, auctore me, ut paparium et lagunculam, sic etiam pugillares feras. Atbenaeus* narrat L. X. p. 422. D., Cratetem Cynicum ob-
 jurgasse Demetrium Phalereum οὐκ τῇ πῆρ τῶν ἄρτων καὶ λάγυρον περιψαύτα εἶναι. *Huetius* p. 19. autem vocem ἀρτολάγυρος de panis offā interpretatur in lagenarum usum excavatā. — V. 3. Vbi hic versus distinctione laborat. Oïdo est, monente *Brunckio*, καὶ τοῦτο ἱερὸν ὄσταυν, προάστιον ἐγκεφάλου. Hic προάστιον est πρόβαγμα, propugnaculum. Multa ἀπορροδίδνυσαι ad hunc locum protulit *Brodaeus*. — Facit huc mos ap. Aegyptios receptus, in conviviis mortis imaginem circumferendi, cum voce: ἐς τοῦτον ὄρεον πίνε τε καὶ τέρπειν ἕσται γὰρ ἀποθανὼν τοιοῦτος. *Herodot. L. II. 78. p. 140. Conf. Scaliger. ad Asconii Cent. Nupt. p. 503. sq. ed. Toll. — V. 5. τὸ γλῶμμα. Huetius* de excavato pane interpretatur; rectius *Brod.* de anaglypho. — περικαιο ἄνθρα. *Plutarch. Vit. Arati T. I. p. 328. στεφάνους περιχέμενος. Plura* hujus locationis exempla vide ap. *Dorvill. ad Char. p. 68. — Martial. II. Ep. 59. Frange toros; pete vina; rosas cape; tingere nardo: Ipse jubet mortis te meminisse deus.*

II. Cod. Vat. p. 98. Λουκιλλίον ἢ Πολέμωνος τοῦ Ποντικῆ, *Lucillio* soli tribuitur in Plan. p. 474. St.

615. W. Comparandum Ep. Rufini XXI. *Ausonius*
Ep. LXXIX.

*Hoc, quod amare vocant, misce aut dissolve, Cupido;
Aut neutrum flammis ure, vel ure duos.*

*Tibull. L. IV. 5. 13. Nec tu sis injusta, Venus; vel servias
aeque Vincit usque tibi, vel mea vincla leva: Sed potius
valida teneamur uterque catena. ubi similia comparavit
Dousa.*

> III. Cod. Vat. p. 478. Plan. p. 350. St. 489. W.
Totum expressum ex *Platon. Ep. XVI.* — V. 3. ἀπο-
σφύτω. Compositum a σφύω. in Lexicis non comparet. ^a Br.
Obversabatur ei editori, ut videtur, Latinum verbum
reperio (ἔρπω). *Schneiderus* conjiciebat: καὶ τάχα μὲν πυν
ἀφύσσει. — V. 3. κέκλεισται. Vulgo.

DIODORI SARDIANI

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

7. 185.] I. Cod. Vat. p. 186. Διοδώρου. Edidit
Kuster. ad *Suid. T. I. p. 67.* Anthol. *Reisk. p. 39. nr. 490.*
In Diogenis vestem, quam e tempestate servatus Ca-
biris dedicaverat. — V. 1. Laudat *Suid.* in ἀγής. —
V. 2. Idem in Βορβῆς T. I. p. 442. λαίλαπι Βορβῆν κλασθῆν
ἐπέληκε. at T. II. p. 420. in λαίλαψ, habet idem Βορβῆν et
ἐπεῖδε κέρως. In Vat. Cod. Βορβῆν κ. ἐς εἶδε κ. In apogr.
Lipsf. ἔσεισε. Βορβῆν *Salmasii* est emendatio in marg. ap.
Guy. et Ruhnk. Ad verbum ἐπεῖδε ex ultimo versu Διο-
γῆνης assumendum. — V. 3. χαϊώτις. vitiose apogr. Lipsf.
καὶ γε suspicatur *Kuster.* male. Vestis enim loquitur,
καὶ με Vat. Cod. — Βοιῳτίς Κάβειρε. In ligni religione
Cabiri colebantur ap. Boeotios. Vide *Pausan. IX. 25.*
p. 757. sqq. : *Dionys. Halicarn. Ant. Rom. 1. 68.* —

V. 5. Hunc versum cum seq. laudat *Suid.* v. λήπιον T. II. p. 462. τὸ εὐτελὲς ἱμάτιον. λαῖφος. Qui Cabirorum mysteriis initiati erant, ab illis ex periculis servari credebantur, ut notavimus ad *Callimachi* Ep. XXVI. p. 278. His naufragi vota persolvebant, crines detontos, si nihil aliud supererat, aut vestes, quibuscum ex undis enataverant. Huc facit inprimis *Horat.* Carm. I. V. 13.

— me tabula sacer

Votiva paries indicat nuda

Suspendisse potens

Vestimenta maris deo.

— V. 6. ἀλγους. Vat. Cod. ἐλκους emendavit *Reisk.* et ante eum *Salmasius.* *Gaetulic.* Ep. III. εἰ δ', ὥς μιν βαρύγυιον ἐπύσσο νοῦσον, ἐλάσσεις καὶ πεύλην. ubi vide not.

II. Cod. Vat. p. 186. Διοδώρου. Plan. p. 426. St. 560. W. Maximus quidam, patales celebrans, Junoni sacra cum precibus facit. — V. 1. ἱμβρασον. ἱμβρασίης ἴδος ἦεν. *Apollon. Rhod.* L. I. 187. Ad Imbrasum, Sami fluvium, Junonem natam esse, tradebant veteres. Vide *Schol. Apoll. Rhod.* L. II. 868. qui servavit versum *Callimachi*: ἐντὶ γὰρ ἐκλήθης ἱμβρασε Παρθενίον (fr. CCXII). Totam insulam olim Partheniam fuisse appellatam, ait *Lactant.* Inst Div. L. I. 17. *Insulam Samum scribis Varro prius Partheniam nominatam, quod ibi Juno adoleveris ibique Jovi nupseris.* Cf. *Stephan. Byz.* p. 327. *Strabon.* L. X. p. 457. et *Spanhem.* ad *Callim.* p. 416. sq. — V. 3. μόσχων. Vitulis Junoni litatur; alii ei juvenca, alii agna fieri narrant. — V. 4. ἴσμεν ex Plan. εἴη ἔσοι vitiose Vat. Cod. — μακάρων θεσμόν. qui res sacras, sacrorum ritus intelligimus. Hinc probabile est, Maximum Junonis sacerdotem fuisse. — V. 5. ἐπὶ σπένδων. Vat. Cod. — ἐπένευσεν ἱμπεδα. *Aeschyl.* Eumenid. v. 335. μοῖρ' ἐπέκλωσεν ἱμπεδὺς ἔχειν. *Hesych.* ἱμπεδὺς ἐπιτελῆ. βέβαια. ισχυρά. ἀμετάλλακτα. ἀσφαλῆ. — Parcae non inviderunt ei id,

quod Juno sacrificanti annuerat. Paulo insolentius *Callimach.* H. in Pall. 104. ἐπὶ Μοῖραν ὧδ' ἐπένυσε λίνα; Ἀνίκα τὸ πρῶτον νυν ὀγνύατο. Nec tamen cum *Bentleio* locum mendosum existimaverim. Si enim λίνα Μοῖραν dici possunt μεγαίρειν, quidni etiam ἐπινύειν dicantur?

III. Cod. Vat. p. 482. Εἰς κρύσταλλον γυγλυμμένον. Plan. p. 350. St. 489. W. Verba hujus carminis satis sunt perspicua, sed in re ipsa haeremus. De scalpta imagine Arfinoës accepit is, qui lemma addidit, et *Heynius* in Commentatt. T. X. p. 119. At huic interpretationi nec verbum γράφας favet, nec id, quod de colore imaginis dicitur, Ζεῦξιτος ἡ χροὴ καὶ ἡ χέρις, quae verba sic interpretatur *Huetius* p. 33.: Adeo elegans est haec imago, ut a Zeuxide picta videri possit. — Picta igitur esse debuit; nam in scalpta imagine coloris mentio fieri non poterat. Videtur igitur crySTALLUS Saturejo pro tabula fuisse. — V. 2. δαίδαλλον, h. l. pro δαίδαλμα. ποίημα interpretatur *Hesychius*. — V. 3. γλόφας tentat *Brodaeus*. — V. 4. μεγάλης ἀνάσσης, magnae huic reginae simillima sum.

§. 186.] IV. Cod. Vat. p. 366. Edidit *L. Holsten*, ad *Srephan.* p. 341. *Jensf.* nr. 46. Anthol. *Reisk.* nr. 696. p. 132. In Pharum. Vid. de hac turri, in insula Pharo a Sostrato Cnidio exstructa, *Salmas.* ad *Solin.* p. 340. C. ubi hoc distichon profert, ut etiam ad *Achillem Tat.* L. V. 6. p. 418. ed. Bod. *Isaac. Vossius* ad *Pomp. Mel.* II. 7. p. 204. sq. *Casaub.* ad *Strabon.* XVII. p. 1141. — V. 2. σύμβολα Vat. Cod. σύμβολον edidit *Salmasius*. signum portus; ubi portus sit, navigantibus indico.

V. Cod. Vat. p. 427. Plan. p. 41. St. 60. W. Drusum puerum, multis jam laudibus insignem, Adrasteae divae commendat. Referendum videtur ad Drusum, Germanici filium, qui per Tiberium periit A. U. 787.

— V. 1. φυλασσει Vat. Cod. — Ἀδρήστεια. Eadem cum

Nemefi, ut constat ex *Antimacho* ap. *Strabon.* XIII. p. 588. *Ammian.* Marc. XIV. p. 34. Vide *Schellenberg.* in fr. *Antim.* p. 72. — Ἰχναίη dicta Nemefis, quia Ἰχνηλατεῖ τὸ δίκαιον, ut *Lycophronis* graecus interpres ad hunc versum: τῆς θ' Ἥλίου θυγατρὸς Ἰχναίης βραβεύς. seu, ut *Tzetzes*, διὰ τὸ κατ' ἴχνος ἵππεσθαι. Vel Ἰχναίη a Thessaliae urbe Ἰχνη. *Strabo* p. 435. καὶ Ἰχνη, ὅπου ἡ Θέμις Ἰχναίᾳ τιμᾶται. ubi vide *Casaubon.* et *Hesychii* Interpp. ad Ἰχνημῆ. Br. Ἰχναίη Θέμις prima occurrit in *Hymno* *Homer.* in *Apoll.* 94. *Philo* de *Mose* L. I. p. 96. ἡ γὰρ κόλασις ἵπομένη κατ' ἴχνος, μελλόντων μὲν ἑβραῶν, πρὸς δὲ ἀδικήματα θέοντας ἐπιδραμεῖσα καταλαμβάνει. *Stephan.* Byz. v. Ἰχνη. — Ἰχναίη Θέμις — καὶ ἀπὸ τοῦ διαχθῆναι κατ' ἴχνος ἀνενεμάσθαι. — V. 2. ἡ πολλὰ. Quae multorum mentes decipit, qui, quoniam pulcritudine, ingenio et honoribus florent, in superbiae crimen incidunt. — V. 3. δεῖδαι. Jam enumerantur ea, quae *Drufum* *Adraesteae* obnoxium facere possint. — V. 5. τοιάδε. Haec ejusmodi sunt, ut in divinam potius quam mortalem naturam cadant.

VI. Cod. Var. p. 391. Plan. p. 34. St. 51. W. Διοδώρεν Σαρδιανῶ τοῦ Διοπεΐδους. Vehementer a vero hujus carminis sensu aberravit *Ducker.* in *Addendis* ad *Thucyd.* p. 666. *Casaubonus* illud ad *Neronis* reditum e *Graecia* retulit, de quo *Suetonius* in *Nerone* c. XXV. *Reversus e Graecia Neapolin — albis equis introiit, disjecta parte muri, ut mos hieronicarum est.* Verba poetae tamen non satis conveniunt hieronicae; nec, cum dicitur κούρος ἀρτιγένειον ἔχων χιτῶν, *Nero* significari potest, qui, cum ridiculam illam pompam ducebat, triginta annos natus fuit. *Diodorus* noster sub *Tiberio* claruit. De ipsius tamen *Tiberii*, quem saepe *Neronem* vocari supra monuimus, reditu ex bello *Rhaetico* quominus hoc carmen accipias, vetant verba versus quinti. Agebat enim *Tiberius* eo tempore annum aetatis vicesimum

septimum. Cogitaveris de Nerone, Germanici filio, Drusi (vide Ep. praeced.) fratre. Sed hunc bellicis laudibus floruisse, non constat. — V. 1. Qualis olim Neoptolemus, Scyro relicta, Ilium venit, sic Nero Romam. *Λιγυβότου. Strabo* L. IX. p. 437. τὴν Σκύρον — καὶ τὰ τοιαῦτα θρυλλῆσθαι ποιεῖ, οἷον αἱ τῶν αἰγῶν ἔρεται τῶν ἑκφυῶν. *Eustath.* ad *Dionys. Perieg.* v. 521. θαυμασταὶ δὲ αἶγες αἱ Σκύριαι. *Athen.* L. I. p. 28. Α. Σκύριαι δ' ἐς ἀμείξιν γάλακτος αἶγες ἐξοχόταται. ex *Pindaro*. — *Ἰπλων.* Vat. Cod. et sic invenit Ald. in Cod. idque receptum ab Ald. sec. et tert. — V. 2. μανπτόλεμος. Vat. Cod. — V. 5. Ille, Neoptolemus, nonnisi fortitudine excelluit; hic, Nero, utroque, et fortitudine et sapientia.

VII. Cod. Vat. p. 205. Edidit *Kuster.* ad *Suid.* v. αἴλιον T. I. p. 650. *Weissen.* ad N. T. II. p. 135. *Anthol. Reisk.* nr. 545. p. 65. In Athenaidem, Lesbiam, Iasonis et Melae filiam, quae, puerpera, morte immatura exstincta est. — V. 1. 2. laudat *Suidas* l. c. — με. Marmor tumulo impositum loquitur. Verba sic jungo: τοῦτο τὸ αἴλιον γράμμα (tristis haec inscriptio, quae Athenaidis luctuosum indicat fatum) τῆς Διοδώρου σοφίης (Diodori poetae) λέγει με κακῶθαι ὀκυμῶρι λεχιδί. — V. 3. κατὰφθιτο. Vat. Cod. — μήλας idem. *Reiskius* Μηλαῦς edidit. — Ad κλαῖεν *Reiskius* Diodorum subaudit, ejus nomen in Διοδώρου latet, cumque Athenaidis maritum fuisse statuit. Hoc probabile; at δεξάμενος vix acceperim pro ἐν matrimonium ducens. Et quam dura, quaeso, verborum structura! Mili poeta hunc quoque versum tumulo sive cippo tribuisse videtur. Quare legerim:

παῖδ' αὖ δὲ Μηλαῦς

δεξάμενος, θαλερὴν κεύθῃ Ἀθηναῖδ'.

Nihil verbo κεύθει in hoc contextu aptius. *Euripid.* *Hecub.* 325. ὦν ἤδε κεύθει σῶματ' ἰδαία κένος. *Epigr. ἀδέσπ.* DCLXVIII.

DCLXVIII. οὐ κούθει φθιμένην βαιὴ κόνις. DCCXXII. ἀλλὰ τὰ μὲν κούθει μικρὰ κόνις ἀμφιχυθεῖσα. In hoc contextu etiam verbum *δεξιόμενος* propriam sibi significationem retinet. — V. 8. *Θηροφόρων ἔμελεν*. Vat. Cod. — Tu, o Diana, cum Athenais tuam opem imploraret, venationi intenta preces puerperae non audisti. Simile acumen in dicto ejus, qui Dianam circa Alexandrum oecupatam, templo flagranti opem ferre non potuisse dixit; quod *Cicero Timaeo* tribuit, de Nat. Deor. II. 27. rectius *Plutarchus Hegeſiae* in Vit. Alex. T. I. p. 665. F. Vide *Rubnkem*, ad *Rusil. Lup.* I. p. 26. sq.

Π. 187.] VIII. Cod. Vat. p. 317. *Διοδώρου τοῦ γραμματικοῦ*. *Jensius* nr. 36. Anthol. *Reiskii* nr. 687. p. 129. Paula Tarentina maritum a caedis crimine testimonio suo liberat. — V. 1. *ἔκρυψεν*. Vat. Cod. *ἔκρυφεν*. apogr. Guy. et *Rubnk.* — Testatur sepulcrum, ubi caligine et tenebris circumdatur. — V. 2. τ' omittit *Jens.* — V. 3. *κατέκτανε*. Vat. Cod. — V. 4. *ὄνομα 'Ρουφίνος*. Vat. Cod. mira lectio, quam R. sic refingere conatus est: *παπταίνων γαμμετής, ὄνομα 'Ρουφίνος*. Sed hoc jejunum. Ingeniosius *Bernardus* in Epist. ad *Reisk.* p. 508. τί ματαιὴς τοῦτομα; 'Ρουφίνος. *Brunckius* audacter recepit conjecturam *Salmasii*, ne monitis quidem lectoribus. Quid? quod inepta est lectio, et auctoris ingenio indignissima. — V. 5. *ἀλλά με*. Vat. Cod. — Fatum fatale me ad inferos detrusit; nec sane sola sum mulier, quae celeri fato perierit. *ὠκύμορος* duplicem interpretationem admittit: et ea est, quae immatura morte periit; et quae subito exstincta est. De subito casu hoc loco agi, probabilius.

IX. Cod. Vat. p. 306. Plan. p. 262. St. 378. W. Emendatius edidit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 504. — V. 1. *ἡμιτελὴ θάλαμον*. Duſtum ex *Homeri* II. β. 695. quod multi expreſſerunt. Vide not. ad *Tzek.* Antehom. v. Vol. II. P. 2. F

222. et 227. — καὶ ἐγγύθι. dum nuptiae parabantur. — V. 3. Θώνιον Ἀ. τε μ. ἤ. σὶ σε. Vulgo. Quaedam edd. vett. tamen habent δὲ et ἤ σε. Haec lectio, quam Vat. Cod. praebet, qui insuper μάλ' legit pro μέγ', unice vera est. Hipparchus noster, quem anno quarto et vicesimo aetatis suae extinctum esse docemur vers. 5., ducturus erat puellam Thonium, Astacenam. Ἀστακος nomen est pluribus urbibus commune. Vide *Steph. Byz.* p. 127. τὸ θώνιον Ἀστακινὸς — καὶ Ἀστάκιος καὶ Ἀστακία. Bithyniae fortasse urbem significavit. Certe Ep. XIV. Bithynum hominem luget. Pro Θώνιον Cod. quidam ap. *Dorvill.* θόνιον. — V. 5. In Cod. Vat. adscripta nota: ζήτεις εἰ ἐν τῷ ἐπιγράμματι εἰς Ἰππάρχον. Nulla quaestione opus est. Pro Ἰππάρχου *Wakefield* in *Sylv. crit.* T. II. p. 69. Ἰππάρχει corrigit. Mihi vulgata elegantior videtur. — ποίας, ἀππος. *Rhianus* ap. *Pausan.* IV. 17. χεῖματά τε ποίας τε δῶκα καὶ εἴκοσι πάσας. Comparavit *Dorvill.* *Virgil.* *Ecl.* I. 70.

X. Cod. Vat. p. 218. Διοδώρου. In *Plan.* p. 198. St. 287. W. *Germanici* est. In Cod. Constantini Lascaris, quem *Iriarte* describit, p. 86 — 120. hoc Epigr. *Germanico* inscriptum jungitur Epigrammati *Tullii Gemini* X. p. 287. — In monumentum Themistocli ap. *Magnesium* exstructum. *Plutarch.* *Vit. Themist.* c. 32. τάφον μὲν αὐτοῦ λαμπρὸν ἐν τῇ Ἀγορᾷ Μάγνητες ἔχουσιν. Ejus cineres tamen clam Athenas transtullos esse narrat *Pausan.* L. I. 1. p. 3. ex *Thucyd.* L. I. 138. μνημεῖον μὲν οὖν αὐτοῦ ἐν Μαγνησίᾳ ἐστὶ τῇ Ἀσιανῇ, ἐν τῇ Ἀργεῖ. — τὰ δὲ δευτέρῳ κομισθῆναι αὐτοῦ οἱ προσήκοντες οἴκαδε, κελεύσαντος ἐκείνου, καὶ τεθῆναι κρύφα Ἀθηναίων ἐν τῇ Ἀττικῇ. Hinc apparet, cur *Diodorus* noster hoc monumentum κενὸν ἦσαν vocaverit. At haec quomodo cum sequentibus conspirant, ubi Themistocles θάψαντα χεῖμα ὑπεδύναι, i. e. in peregrina terra sepultus esse dicitur? Haec corruptelae suspicionem faciunt. Adde, quod enuntiatio interposita,

ἐτ' ἐκ Μήδων πατρίδα βυσσόμενος, sequentibus non satis bene aptatur. Dicendum enim erat, articulo interpolito: ὅτε δ — βυσσόμενος. Quare vide, an ap. nostrum scribendum sit:

Τοῦτο Θμιστοκλεῖ καλὸν ἔργον εἴσατο Μάγνης

λαβὼς· ὃ δ' ἐκ Μήδων πατρίδα βυσσόμενος

ᾧ θνήσκον ὑπέδωκε χθόνα καὶ λίθον —

Sic omnia cohaerent optime: *Pulchrum hoc monumentum Magnesii exstruxerunt Themistocli* Hic autem, qui patriam a Persis liberaverat, non Athenis, sed in per-gr. na terra sepultus est. Sic invidia statuerat. Quae majores enim virtutes sunt, eo minora eas praemia sequi solent — *Diodorus* igitur illam famam, quae Themistoclis ossa Athenas translata esse ferebat, aut ignorabat, aut se ignorare simulabat. *Grotius* pro κενὸν fortasse κενὸν. vel simile quid legit. Vertit enim: *Vile Themistoclei gens dat Sipylea sepulcrum.*

XI. Vat. Cod. p. 242. Διοδώρου Τάρεως. Plan. p. 198. St. 288. W. gentile nomini non addidit. Non ex tumulo ap. Magnetios, sed ex rebus praeclare gestis Themistoclis gloriam aestimandam esse docet. Idem sentiens Agefilas vetabat, ne ipsi statua poneretur, dicens: εἰ γάρ τι καλὸν ἔργον πεποιήκα, τοῦτό μου μνημεῖον ἔσται· εἰ δὲ μὴ, οὐδ' οἱ πάντες ἀνδριάντες, βαναύσων οὐδενὸς ἀξίων ἔργα ὄντες. *Plutarch.* T. II. p. 191. C. — V. 3. τεκμαίρου Σαλαμ. Sic passim loca, ubi illustris cujusdam viri virtus eluxit, ejus monumenta dicuntur. *Vellejus* L. I 12. 9. *Eamque urbem — funditus sussulis, fecitque suae virtutis monumentum, quod fuerat avi ejus clementiae.* *Horat.* IX. Epod. 25. *Neque Africano, cui super Carthagini Virtus sepulcrum condidit.*

§. 188.] XII. Cod. Vat. p. 214. Διοδώρου. Huic hoc carmen vindicavit *Dorvill.* in Sicul. T. I. p. 133. cum in Plan. p. 273. St. 394. W. ἀδελον sit. Scriptum

in Aeschylum in Sicilia sepultum. Vide ad *Antip. Theff.* Ep. LVII. — V. 3. γελᾷ. Vat. Cod. γέλας. Plan. Veram lectionem vidit *Huetius* p. 26. Dicitur τοῦ γέλα, ut τοῦ ἱμέρα, τοῦ φιντία. — Partem hujus vers. eum seq. laudat *Suid.* T. I. p. 671. in ἔγκοτον. ἐχθρόν. ἐνδιδέσμετον. ubi φθόνος αὐτὸν legitur, plane ut in Vat. Cod. Sic iterum in *Θησείδας* T. II. p. 196. Emendavit *Toup.* Emend. in *Su.* P. II. p. 193. et *Cur. nov.* p. 195. Fortasse tamen in hac lectione aliud quid latet, quam quod Planud., ex conjectura procul dubio, reposuit; nimirum:

τίς φθόνος, αἴ, αἴ,

Θησείδας ἀγαθῶν ἔγκοτος αὐτὸν ἔχει.

Sic solent poëtae. *Theff. Miles.* Ep. V. 3.

XIII. Cod. Vat. p. 260. Plan. p. 212. St. 308. W.

In Menandrum. Hoc carmen, in quo tumulus loqui fingitur, omnino planum esse et expeditum pronuntiat *Opfopoens.* Mihi secus videtur. Antithesin esse in prior e ejus parte, et in verbis, εἰ δὲ Μένανδρον —, satis apparet; sed ea, aut ipsius poëtae, aut librariorum culpa, paulo obscurior est. Alterum membrum quidem expeditum: Ipsum si quaeris Menandrum, ille apud Jovem sive in beatorum insulis versatur. In protasi igitur sensus esse debet: Ego nihil nisi cineres Menandri, non ipsum poëtam, contineo. Hic sensus ut existat, verba, τὸν Διοπίθου Κεκροπίδην Μένανδρον, sic accipienda: Atheniensem illum virum, Diopithis fil., quem, dum viveret, Menandrum appellabant, intra me contineo; is enim in pulverem et cineres conversus est; at verus ille Menander etc. — It sic apparet, verba, Εἰς καὶ Μούσῃ με μολότα, parum opportune cum protasi conjuncta esse. — Haeremus etiam in v. 3. ubi Menander dicitur ὀλίγην κόνιν ἐν πυρὶ ἔχειν, pro οὗ ὀλίγην κόνιν ἔλπετ τὸ πῦρ. Haec omnia, fateor, depravationis suspicionem movent; sed quomodo carmen restituendum sit, non dixerim. Sensus, quem quaerimus, existeret, si legeretur:

Κεκροπίδην οὐ μὲν, ξείνε, Μένανδρον ἔχω,
 ἣν δὲ τὸ πῦρ ὀλίγην ἔλιπεν κόνιν — —

Sed tam audacibus in emendando esse non licet. Vide-
 rint alii, quomodo se ex his salebris expediant. In po-
 stremis color ductus ex *Callimachi* Ep. L. ἣν δίδυμι Τίμαρχον
 ἐν αἶδος . . . θήεις αὐτὸν ἐν εὐσεβείῳ. — Ad ἡ μακάριον sub-
 audio νήσοις.

XIV. Cod. Vat. p. 317. sq. Anth. Plan. p. 214. St.
 311. W. In Achaei cujusdam, fortis viri, tumulum, ab
 ejus patre Diomede exstructum. — V. 1. ἦνεσ' vulgo et
 in Vat. Cod. Lectionem ἦνεσ' commemorat *Brodaeus*;
 et sic emendavit *Jos. Scaliger* in not. msc. — γεῖμα,
 ut supra Ep. VII. pro inscriptione. — Ἀσκανίη λίμνη in
 Bithynia. Vide *Strabon.* L. XII. p. 847. et *Steph. Byz.*
 p. 122. — V. 3. δέ με. Vat. Cod. — V. 4. ὑψιφαῖ... ἡ.
 sic Vat. Cod. — Pro ἀντίκρως *Casaubon.* in not. msc.
 tentat κέρως. Emendatione opus esse non videtur.
 ἀντίκρως h. l. idem est, quod ἀνυγίσις. Vide *Budaei*
Comm. Gr. L. p. 972. sq. — V. 6. ὕψι φ. Plan. et Vat.
 Cod. ὕψις οἱ emendavit *Scaliger* et *Casaub.* in not. msc.
Brunckius unde hanc emendationem sumferit, non in-
 dicavit. Mire hoc distichon interpretatus est summus
Grotius.

XV. Cod. Vat. p. 306. sq. Plan. p. 222. St. 322. W.
 In puerum vernam, qui de scala delapsus cervicem fre-
 gerat. — V. 3. ἐπεὶ δ' ἴδε θεῖον ἄ. Vat. Cod. et Plan.
 Vera lectio, quam *Br.* non mutare debebat cum *Opso-*
poto, qui offendebatur *Diodori* insolentia se ipsum θεῖον
 ἀνακτα vocantis. Sed poëtam ex pueri servi mente locu-
 tum esse dixeris. — V. 6. Vulgo litera minori κέρως;
 quod inepte interpretatur *Opsopoeus* de Aethiope; idem
 tamen proprium fortasse nomen esse suspicabatur. Sic
 quoque *Brodaeus*. Non igitur opus est cum *Anonymo*
Bibl. *Bodl.* et *Scaligero* corrigere κέρως. *Scaliger* ad-

scripsit haec: κάλακος. διὰ τὸ ἐκτείνειν ἑρχομένου τοῦ δεσπότης ἐν τῇ θνήσκειν τὰς χεῖρας.

¶ 189.] XVI. Cod. Vat. p. 305. Plan. p. 253. St. 367. W. In mare Ionium poëta invehitur, quod cum alios permultos, tum nuper Aegeum et Labeonem merferit. — V. 2. νηλής, Ἰλίου — Vat. Cod. quòd perinde est « Br. — V. 3. Quis enim mala, quae patraſti, enarrare queat, tot infelicium misera mortè observata? — Verbum ὀπιζομαι, si sana est lectio, non vulgarem significationem habet, sed pro ὀπιπτεῖν est positum. — V. 5. ἄλγεια καὶ λαβέων ὃ εὖν (obscurum an εὖν) Vat. Cod. et sic vulgo λαβέων εὖν. In marg. Wechel. ἴσως βλαβέων δεῖ γράφεισθαι. Stephanus λαβέων tentat, et v. sq. βρύχας suspectum habet. Brodaeus interpretatur: *Aegei et Labeonis, quos cum sociis absorpsisti, et εὖν ἄκνυ. jamjam et illico perituris*. Meliorem igitur lectionem perspectam habuit Jof. Scaliger in not. msc. legit: ἄλγεια καὶ λαβεῖνος ἐν ᾧ. jungens, ut videtur, αἶσαν δυστήνων καὶ ἄλγεια Λ. At quanto facilius et elegantior lectio Brunckiana! Huetius denique p. 24. Αἰγία καὶ Λαβεῖνος ἐν ᾧ. i. pro Aegeum, Labeonis fil. — V. 6. Bene se habet βρύχας, quod suspectum erat Stephano. Philipp. Ep. LXXVII. ἔλειτο δ' οἰκτιρῶς βρυχθεὶς ἄλ. Hinc βρύχας et ὑποβρύχας, submersus. βρυχή ἄλ. ap. Apollon. Rhod. I. 1310. mare strepitosum est. Vide Arnald. in Animadv. crit. p. 216. — Huic Epigrammati in Vat. Cod. jungitur distichon, quod huc non pertinet, sed ad Antipatri Sid. Ep. XCVII, ubi vide.

ACERATI GRAMMATICI
EPIGRAMMA.

Cod. Vat. p. 226. Plan. p. 238. St. 346. W. In Hectorem, Homericis carminibus immortalem gloriam adeptum. — V. 1. Ὀμηγεῖσιν. Vat. Cod. — V. 2. δρυμόντροπον. Plan. et Vat. Cod. a man. sec. Haec lectio mihi alteri Vat., quam Br. recepit, videtur praeferenda. Non moenia Trojae, quamvis a diis exstructa, sed tu, o Hector, patriae praesidium majus et fortius. Similiter Anth. Lat. I. Ep. CII. p. 84.

*Defensor patriae, juvenum forsissimus, Hector,
Qui murus miseris civibus alser eras.*

— V. 3. ἔν σοι. In tuo funere. — V. 4. ἱερὴ θύη. carmen de bello trojano conticuit. εἰγᾶσθαι sic utitur Eurip. in Alc. 79.

LEONIDAE ALEXANDRINI

EPIGRAMMATA.

¶ 190.] I. Vat. Cod. p. 571. Edidit Klotz ex Schedis Vinar. in Musa puer. nr. 35. p. 67. Burmann. ad Propert. p. 251. In Vat. Cod. Ἰλίου Λεωνίδου reperitur. — Miratur poeta, quod Jupiter Periamdram, formosum puerum, non e terra rapuerit. — V. 1. πάλιν τ. εὐλαπίναισι. Vat. Cod. εὐλαπίναισιν. ap. Lips. Respicitur Homer. II. α. 423. Jupiter aut in remotissimis terris versatur, aut alio quodam amore occupatus tenetur. — V. 2. ἔργον. Klotz. Propert. L. II. 2. 55. Cur haec in seris facies humana moratur? Jupiter, ignoro pristina

fursa tua. quem locum comparavit *Valcken.* in Epist. ad Roev. p. XIII. ubi prius hujus carminis distichon excitavit. — V. 4. ἢ minus placet. Scribendum ἢ φιλέταις — ut *Burmannum* video edidisse. Tertiam enim causam poeta attulit, cur *Periander* adhuc in terris moretur. — Comparandus *Petronius* c. CXXVI.

*Quid factum est, quod tu, projectis, Jupiter, armis,
Inter coelicolas fabula muta taces?
Nunc erat a torva submittere cornua fronte;
Nunc pluma canos dissimulare tuos.
Haec vera est Danaë: tenta modo tangere corpus:
Jam tua flammifero membra calore fluens.*

II. Vat. Cod. p. 369. *Leonidae Tarentino* tribuit; nescio quam recte. In Plan. p. 66. St. 96. W. gentile non additur. Poëta in astrologos, homines imperitos et stolidos, invehitur. — V. I. ἀπερβέσαν κέλαιον. *Signaque et adversos stellarum noscere cursus.* *Manil.* l. 15. Dictum pro κέλ. ἄστρων.

III. Cod. Vat. p. 535. Λεωνίδου. Plan. p. 140. St. 204. W. In *Sosipolim*, ingentis nasi hominem. Similiter in Ep. ἀδισκ. XC. Ἡ βίς Καστορέας ἐστιν — Ἐν πλοίοις ἄγκυρα, κατασπίροντι δ' ἄστρον* Ἀγκιστρον γρικῆϊ ὀψοφάγοις κρεῖα γα.

IV. Cod. Vat. p. 535. τοῦ αὐτοῦ. Plan. p. 140. St. 204. W. *Zenogenes*, aedibus, ubi habitabat, igne flagrantibus, effugium quaerens, *Antimachi* naso pro scala usus effugit. — V. I. πολλὰ δ' ἐμύχθαι. *Hermesian.* El. 35. πολλὰν ἐνατλάς. *Philetas* fr. IV. καὶ πολλὰ μεγέσας. — V. 2. ὑπεκχάλασαι mallet *Josf. Scaliger* in not. msc. quod verum puto. *Aristoph.* Vesp. 379. ἀλλ' ἐξάψας διὰ τῆς θυρίδος τὸ καλῶδιον, εἴτα καθίμα Δήσας στυτὴν. καθίμα δὲ τὸ ὑποχάλα. *Plutarch.* T. I. p. 769. A. διὰ στενῆς θυρίδος παρὰ τὸ τεῖχος ἐμυγρῶμενες αὐτὸν καὶ παῖδα καὶ γυναῖκα. —

Vulgo αὐτὸν legitur. — V. 3. οὐκ ἔφθανε. nihil profecit. De mensura mediae syllabae in ἔφθανε, quae naturā suā longa, ab Atticis tamen corripitur, *Brunck.* in *Leât.* p. 157. ad *Apollonid.* Ep. XII. et *Clark.* ad II. β. 43. — V. 4. ἔφυγεν. Plan. et Vat. Cod.

¶ 191.] V. Cod. Vat. p. 537. Λευίδου. Plan. p. 145. St. 211. W. In Diodorum, malum pictorem. — V. 1. ἔθηκεν. Vat. Cod. — Similiter lusit *Lucill.* Ep. XCIV.

VI. Cod. Vat. p. 533. sq. Λευίδου. In Plan. p. 151. St. 219. W. τοῦ αὐτοῦ inscribitur. Praecedit autem Ep. *Nicarchi* XXXII. quod in veteribus edd. Λευίδου, in Steph. Λουκιλλίου nomen gerit. — Scriptum in Simylum pſalten, qui omnes vicinos suos cantando necavit, praeter unum Origenem, surdum. — V. 3. τοῦνεκεν. auditum, quem natura ei negaverat, vita longiore compensavit.

VII. Cod. Vat. p. 518. Plan. p. 134. St. 194. W. In Philinum, qui juvenis vetulam, fenex virginem duodecim annorum duxerat. Simile Epigramma exstat in puellam, quae immaturā aetate juveni, firmior annis seni nupserat, Anthol. Lat. T. II. p. 470. quod tamen an vetustum sit, dubitatur. *Mommsen* in *Menagian.* T. IV, p. 163. sqq. in *Margaretham*, Caroli V. filiam, putabat scriptum. — V. 3. τὸν γὰρ ἄ. δ. ποτὲ σ. εἰς. Vat. Cod. Liberos non procreavit; τότε, cum vetulam haberet conjugem. στείρων. agrum colens sterilem. Nihil notius, quam metaphorae ab aratione ad liberorum procreationem traductae. — V. 4. νῦν. nunc, cum puellam habet. ἀμφοτέρων, τοῦ στείρειν καὶ τῶν παιδῶν.

VIII. Cod. Vat. p. 415. Edidit *Jensius* nr. 144. Anth. *Reisk.* nr. 795. p. 172. Leonidas Poppaeae, natales celebranti, sphaeram coelestem dono mittit. Conf. *Ansip.* *Tbeff.* Ep. XV. — V. 1. Οὐράνιον μίμημα. Globum

coelestem, mundi imitamentum. Aptè confert *Meinecke*, qui haec carmina una cum *Leonidae Tarentini* Epigrammatis edidit Lipsiae 1791., *Lucianum* in Nigrin. 2. T. I. p. 29. ed. Bip. προῦκειται δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκῳ τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καταγεγραμμένον, καὶ σφαῖρα καλάρου πρὸς τὸ τοῦ παντὸς μέγεθος, ὡς ἰδοῦναι, πεποιημένη. — V. 3. Ποππαία. Neronis conjux, quam, Octavia repudiata, duxit a. U. 815. Haec cum perierit a. U. 818., tenemus tempus, intra quod hoc Epigr. scriptum fuit. — V. 4. καὶ λήκτρων. dignitate regia, quam a conjuge tenes. λήκτρων de cubiculo thalamove male accipitur. Est conjugium hoc loco, ut multis aliis. Jam intelligis, quare globus coelestis λήκτρων Ποππαίας dicatur ἄξιος; — σοφίης. Elegantis ingenii mulier Poppaea fuit, teste *Tacito* Ann. XIII. 45. Huic mulieri cuncta alia fuere, praeter honestum animum. — opes claritudini generis sufficebant; sermo comis, nec absurdum ingenium.

IX. Cod. Vat. p. 415. Edidit *Berkel.* ad *Stephan.* Byz. v. Θόμβρις p. 404. qui *Leonidam* existimat gratulari Caesari A. U. C. 708. post devictum Pompejum Romam redeunti. Nihil hac opinione falsius. *Reisk.* Anth. nr. 658. p. 115. aut ad Neronis triumphum (vide ad *Diodori Sard.* Ep. VI.) aut ad Vespasiani ex Aegypto reditum (*Sueton.* Vit. Vesp. c. 7. 8.) existimabat respici. At de ejusmodi reditu in hoc carmine non agitur. Poëta Alexandrinus, Νειλογενής, ut est Ep. VIII., imperatori Romano, nescio ex quo periculo servato, gratulatur. Hoc tumida oratione sic extulit: Nilum ad Tiberim festum agere, votaue fuscipere pro incolumitate Caesaris. Verba, Καίσαρι σωζομένῳ, nihil habent, quod nos de bello sive e bello reditu cogitare cogat, illis praefertim temporibus, quibus *Leonidas* scripsit. Agitur de festo propter servatum Neronem habito. Jam vero constat, supplicationes factas plurimasque hostias mactatas esse, cum Nero, post *Agrippinam* interfectam, se ab ea insidiis petitam esse

diceret. *Tacitus* Annal. XIV. 12. *Miro certamine procerum decernuntur supplicationes apud omnia pulvinaria, usque Quinquatrus, quibus apertae essent insidiae, ludis annuis celebrarentur; — dies natalis Agrippinae inter nefastos esset.* Conf. *Dio Cass.* T. II. p. 995. 11. — V. 3. αὐχένα ἔμειξαν βομοῖς. *Enallage* pro αὐχένι ἤμαξαν βομοῖς. *Br.* βομοῖς potius dictum pro περὶ βομοῦς, quod dicendi genus multis exemplis illustravit *Reiskius* ad *Carm. Sepulcr.* p. 136. *Secures hostias ad aras percusserunt.* βουπλήξ. βοόκεντρον ἢ πέλακος βοῦς ἀναισθητικός. *Emstatb.* ad II. ζ. p. 485. 9. Non igitur opus est emendatione, quam *Abreschius* proposuit in *Add. ad Aesch.* p. 649. βομοῦς, ut αὐχένα a βουπλήγες pendeat; secundum observationem, quam *Abreschius* passim inculcavit, cum docet, substantiva a verbis derivata verborum casus adsciscere. — ἔμειξαν αὐχένα. *Propert.* I. III. El. I. XII. *Idem Agamemnoniae ferrum cervice puellae Tinxit.* — ἐκούσιον eo pertinet, quod victimarum inter immolandum tranquillitas pro bono omine habebatur.

V. 192.] X. Cod. Vat. p. 415. Edidit *Jensius* nr. 5. *Anthol. Reisk.* nr. 656. p. 111. Emendare conatus est *Heringa* in *Obfl.* p. 186. cuius conjecturas occupaverat *Wesseling.* in *Epist. ad Venem.* p. 6. ipso *Heringa* moneute in *Addendis* p. 308. Bene de eodem meruerunt *Rubnk.* in *Ep. crit.* p. 116. et *Toup.* *Ep. cr.* p. 56. *Locis veterum de aquis Cutiliis in agro Sabinorum, quae laudat Heringa, adde Strabon.* L. V. p. 349. ubi τὰ ἐν Κοτιλῖαις ψυχρὰ ὕδατα commemorantur, ἀφ' ὧν καὶ πίνουσι καὶ ἐγκαθίζοντες θαλαπέδουσι νόσους. *Idem V. D.* hoc carmen ad *Vespasianum* refert, propter locum *Suetonii* in *Vesp.* c. 24. *Consulatu suo nono tentatus in Campania motiunculis levibus ac propeinus urbe repetita, Cutilias ad Reatina rura, ubi aestivare quotannis solebat, petiit.* Eodem loco extinctus est A. U. 832. Μετέλλαξεν ἐν τοῖς ὕδασι τῶν Σαβίνων, τοῖς Κοτιλῖαις ὀνομασμένοις. *Dio Cass.*

T. II. p. 1090. 60. — *Wesselingius* tamen hoc carmen ad Marcum Antoninum referebat, propter Marci nomen, quod occurrit Ep. XVIII. At unde noverat, Marcum illum non alium esse quam imperatorem? Nec temporum ratio huic conjecturae favet. *Leonidas* sub Nerone floruit; ob quam solam fortasse causam auctor lemmatis in Vaticano: ἐν τοῖς γυναικείοις Νέρωνος Κτίσας. — V. 2. σωρὸν Ἀκιστορίης. Vat. Cod. Vide not. ad *Theocriti* Ep. XVI. p. 205. ζωρὸν Ἀκιστορίην emendavit *Rubnk.* et *Toup.* *Dioscorid.* Ep. XXIV. αὐτῶματ' αἱ κρήνη ἀναβλάζουσιν ἄκρητον. — ζωρὸν Ἀκιστορίην, meram sanitatem. dictum, ut ἄκρητος δικαιοσύνη, χάρις, μανία et similia, de quibus nos passim. Ἀκιστορίη ut dea quaedam salutis commemoratur ap. *Theoseb.* T. II. p. 450. εἶδεν Ἀκιστορίη τέλα πένθους. De arte medica *Apollon.* Rhod. L. II. 512. Αἰσθάνει Ἀκιστορίην τε θεοπροπίαν τ' ἰδίδεσθαι. *Leontius* Ep. XIV. ἔργα δ' Ἀκιστορίης ἐξέπων. — V. 3. τρεῖς a Vat. Cod. omissum, restituit *Toup.* Alii aliter. *Heringa*: πάππον πάλιν α. *Wesseling.*: πάππον περιανγάζηται. *Reiskius*: π. τρεῖς περιανγάζηται. *Bernard.* in Epist. ad *Reisk.* p. 325.: π. 9' ὥς ἀνγάζηται ὃν π. τ. Si hoc carmen ad *Vespasianum* pertinet, verba, τρεῖς εὐτοκίη, i. e. τρεῖς εὐτόκια, de *Tito*, *Domitiano* et *Domitilla* interpretanda sunt. *Spanhem.*, qui hoc distichon edidit diff. VIII. de Ufu et Pr. Num. p. 359. εὐτοκίης exhibet.

XI. Cod. Vat. p. 202. Plan. p. 428. St. 563. W. „Epigramma hoc, ut et *Leonidae* hujus pleraque, ἰσὺν-
 „φον est, aut pro ἰσὺφῶν δatur. Versus autem ἰσὺνφῶν,
 „et disticha ἰσὺνφῶν dicuntur, quorum singulae literae
 „tanquam notae numerales consideratae eandem confi-
 „ciunt summam. Hic literae prioris distichi eundem
 „numerum conficere debent, quem literae posterioris,
 „quarum rationem subducatur, cui otium est, et inde videat,
 „utra quarto versu vera sit lectio, an βαλλῆς, quod habet
 „Cod. Vat. [superscripto α], an βαλλῆς, quod est in

»Plan. Cuique disticho in Vat. Cod. appositae hae notae $\epsilon\psi\beta$ i. e. 5782. quae summa esse debet numero-
 »rum. Aliis Epigrammatibus similes appositae notae,
 »quas suo loco singulas referre, inutile duco. Nam ex-
 »perimento in quibusdam facto, quas falsas esse depre-
 »hendi, aliis non magis fidendum esse arbitror.“ *Br. Cl. Meinecke*, computatione instituta, summam literarum
 cujusque distichi 5982. esse invenit, eamque constare,
 $\text{fi } \beta\alpha\lambda\lambda\alpha\iota\varsigma \text{ legas. — V. 1. } \Lambda\acute{\omicron}\kappa\tau\iota\omicron\nu$. Apollini tribuitur $\acute{\alpha}\epsilon\mu\mu\alpha$
 $\Lambda\acute{\omicron}\kappa\tau\iota\omicron\nu$ ap. *Callim. H. in Apoll. 33.* ubi vide *Spanhem.*
 Ejusd. Ep. XVIII. $\delta \Lambda\acute{\omicron}\kappa\tau\iota\omicron\varsigma \text{ Μενόστας. — V. 3. Sagittas,}$
 quarum copiam in pharetra solebat gerere. ἐν λαγόνεσσιν.
 in lateribus pharetrae; ut $\gamma\alpha\sigma\tau\acute{\eta}\varsigma$. Vide *Jungerm. ad*
Polluc. II. 175. Ducker. ad Schol. Thucyd. p. 606.
 Color ductus ex Ep. *Callimacbi XVIII. sive Mnasilcae*
 Ep. VI.

$\text{ιοὺς δὲ πτερόεντας ἐνὰ κλόνον ἄνδρες ἔχουσιν}$
 $\text{ἐν καρδίαις, ὅλοα ξείνια, δυσμενέας.}$

XII. Co⁴ Vat. p. 182. *Λεωνίδου*. In Plan. p. 49. St.
 71. W. $\acute{\alpha}\delta\eta\lambda\omicron\nu$ est. *Tarentini Leonidae* hoc carmen esse,
 suspicatur *Br. Recte.* Alexandrino certe tribui non de-
 bebat. Narratur historia de leone, qui, cum nocte in-
 tempesta, nivem fugiens, in caprili latuisset, orto die,
 nec hominibus nec pecudibus laesis abierat. — V. 1.
 χαλαζήντα συρμόν, pro συρμόν χαλάζης, pro poetarum con-
 suetudine. Hinc manifeste colorem duxit, *Leonidae Ta-*
rentini perpetuus imitator, *Antip. Sid. LXVII. οὐχὶ χά-*
 λαζαν, $\text{Ὅς νιφετῶν συρμούς, οὐ καταγεῦσαν ἄλα. Marc. Ar-}$
 $\text{gent. Ep. XXXIII. συρμός δ' ἔ' ἱερῶνος ἀνιστρέφῃσι θαλάσσης}$
 $\text{πένθος Aescbin. Axioch. p. 158. περυστήρων ἰξείσιος συρμός.}$
 in quibus omnibus locis συρμός impetum, cursum, pro-
 gressum, *tractum* significat. Hoc sensu *Valer. Flacc. I.*
614. Induxere biemem, raucoque ad litora tractu Unani-
mi freta curva ferunt. Claudian. de R. Pr. L. III. 242.

Ut rauco reduces traētū detorſit habenas, Nox ſua proſe-
quitur currum. — V. 3. *μουνελέων*, ut *μόνιος λύκος* et
μόνελυκος, de magnis et ferocibus videtur dictum. Vide
 ad *Leonid. Tar. Ep. VI. Tom. I. 2. p. 64.* — *ἄρβα γυῖα*,
 magnum et robustum corpus, membra firma et valida
 ſignificare videtur. — V. 4. *αἰγινόμεν*. Vat. Cod. —
 V. 5. *ἡμελημένοι*, non caprarum, ſed ſui curam haben-
 tes. Eodem ſenſu verbum *μέλομαι* adhibuit *Apollonius*,
Ῥhod. L. III. 1172. qui locus in omnibus editionibus
 corrupte legitur:

οἱ δὲ δὴ ἄλλοι

ἡγεθῶσιν, τῆμος μὲν, ἐπεὶ κνέφας ἔργαθε νυκτὸς,
 εὐκῆλοι δὲ μέλοντο περὶ σφίσιν.

Alii *μέλλοντο*, alii *μελέοντο*. Prius contra ſententiam eſt:
 aliud *μέλειν*, aliud *μελέειν*, quae ſaepe librariis permu-
 tata: poſterius ne graecum quidem eſt. — V. 6.
σωτήρα 2. ſalutem ſibi precabantur. — V. 7. Vulgo le-
 gitur: *χείμα δὲ δὴ μείνας θῆρ νόκτιος*. *Guil. Conſerius N.*
Leſt. L. III. 23. emendat: *χείμα δὲ δειμήνας θῆρ*, quod,
Brunckio iudice, ſententiae repugnat. Vat. Cod. *θῆρ*
μείνας, *θῆρ νόκτιος*. Eleganter cl. editor *διανόκτιος* emen-
 davit. — V. 8. *βροτῶν βλ. οἶχετ' ἐπ' αὐλ.* male Vat. Cod.
 et ap. *Suidam* T. I. p. 789. v. *ἵπταλις* — καὶ *ἵπταλῶσιν*,
 ὅς τις τὴν *ἵπταλιν* ἰών. Sed *ἵπταλις* de pecudum ſtabulis,
 non de luſtris ferarum uſurpatuſ. Quare recte Plan.
ἵπταλῶσιν, *ſtabulis relictis*. — V. 9. *εὐ δὲ παθόντες ἄγαλ-*
μα τόδ' εὐγραφεῖς. Plan. *εὐ δὲ πάθης ἔργον τόδε δ' εὐγρ.* Vat.
 Cod. cujus lectionis partem recepit *Br.* Sed praeterea
 ſcribendum videtur:

οἱ δὲ πάθης ἔργον — —

ἔργον *εὐγραφεῖς*, opus bene pictum, tabula, ubi illa hiſto-
 ria picta erat. *πάθης* idem quod *πάθος*. *Suid.* Cf. *Lucian.*
 de *Dea Syr. T. III. p. 469. 27. ed. R.* — *ἀερολοφίται*.
 Vat. Cod. Accedo *Schneidero*, qui *ἀερολοφίται* corrigit.

Epigr. ἀόιστα. CCXXXVI. εὐ γὰρ ὀρειοχαρὲς, ὠρεῖα, οὐδ' ἀκρολοφίτας. Praeterea idem V. D. pro Ζηνὶ mallet Πανί. Huic enim deo illud epitheton optime convenit. πᾶν λοφίηται. *Agathias* Ep. XXXVII. σκοπιῆται. *Rhian.* Ep. VIII. — V. 10. τῷδ' ἀνθ. Vat. Cod.

XIII. Cod. Vat. p. 202. ubi numeri τῶν ψήφων adscripti τοβ. Plan. p. 429. St. 563. W. Leonidas Caesari (Neroni, ut videtur) tertium suorum carminum librum mittit. — V. 1. χάρτεα. carmina sunt. Vide ad *Nossidis* Ep. XI. Vol. I. I. p. 420. — V. 2. » ἡσέριθμος εὐεπίη. » ars faciendi versus, quorum in singulis literae, pro » numeralibus notis sumtae, eandem conficiunt summam. « *Br.* — V. 4. » Vat. Cod. πέμψαι. [superfscr. η.] » τῇ χθονίῃ quid sit, dicere non habeo. Latet genuina » lectio. Forte τοῖς Κρονίοις, ut infra XVIII. Sed obscurus est totius distichi sensus. Videtur Epigramma Neroni missum, cum in Graecia esset. « *Br. Schneiderus* pro τῇ χθονίῃ acute conjecit Ἀθωνίην. — Fortasse hoc tetra- stichon in duo Epigrammata solvendum est, quorum alterum sic fere correxerim:

Νεῖλος δ' ἄ' Ἀσκητὴν, διὰ δ' Ἑλλάδος ἰθύνουσιν
Ἀθωνίῃ πέμπει, δῶρον κοιδότατον.

δ' ἄ' Ἀσκητὴν, quod a vulgatae ductibus οὐασκαίτην proxime abest, de carminibus diligenter elaboratis et expositis accipio. Sic enim verbum ἀσχεῖν et ἀσκητὴς usurpari solet. Cf. *Abresch.* ad Aeschyl. T. I. p. 179. sq. *Wesseling.* ad Herodot. p. 166. — δ' ἄ' δι' Ἑλλάδος ἰθύνουσιν vocat carmina per Graeciam sonantia, sive graeco sermone conscripta, sive per Graeciam nota et illustria. ἰθύνειν est ὀρεῖσθαι.

§. 193.] XIV. Cod. Vat. p. 415. sq. In Plan. p. 65. St. 94. W. ἀδελφον est. — Se novum carmina per ἑδύφηνα scribendi consilium sequi poeta proutetur. —

V. 1. ἐξ ἑτέρας. Ex novo fonte, aliis nondum usurpato. Conf. ad Ep. *Callimachi* I. Vol. I. 2. p. 253. Insolentius dictum οἶνον μεν πῶμα. — ὥστε. unde novum scribendi genus, nova *Leonidae* carmina, haurire licebit. Vulgo μουσοπέλον legitur. — V. 3. διστιχα ψήφοισιν ἰσάζονται. numeris inter se aequalia sunt disticha. Planus est horum sensus ex iis, quae supra Ep. XI. notavit Br. Nihil hic vidit *Brodaeus*, cuius interpretatio erudita, sed falsa. — V. 4. ὀδόντα. Simili metaphora *Horat.* IV. Carm. III. 16. *Et jam dente minus mordeor invido.* I. Epist. XVIII. 82. *qui Dente Theonino cum circumroditur.* Alia imagine utitur *Alcacus Meff.* Ep. V. μῦθος — Μύθου λαιψήρας ἐξέφυγε πτέρυγας.

XV. Cod. Vat. p. 384. Ἰουλίῳ Λαων. Plan. p. 72. St. 105. W. In scutum, cuius ope Myrtilus ex undis enataverat. Conf. *Diocl. Caryst.* Ep. III. Quem noster Myrtilum vocat, is ap. *Dioclem* Anaximenes appellatur. De Myrtilo, Ocnomai aurigā, ne cogitandum quidem. — V. 1. El ἐν. Vat. Cod. — V. 3. Ἄ. δ' ἔτ', et deinde ἐπεὶ ἔσχον. Cod. Vat. — V. 4. κεκρυμένον. Ed. pr. κόματι καὶ. Vat. Cod. Scribendum puto :

κόμασι καὶ πολέμῳ.

Scutum et in undis et in pugna probatum, δοκιμασθέν.

XVI. Cod. Vat. p. 293. sq. Ἰσάφυλον. Plan. p. 217. St. 316. W. De Nioba, linguae intemperantiam lucente poenis. — V. 3. γέν. Vat. Cod. *Propert.* L. II. 16. 7. *Nec tantum Niobe bis sex ad busta superba Sollicito lacrymas depluit e Sipylo.* ubi vide *Burmamn.*

XVII. Cod. Vat. p. 202. In marg. notati numeri σxxθ. Planud. p. 428. St. 562. W. Caesari, natales celebranti, carmen poeta offert, meliora in posterum promittens. — V. 3. ἀκαπνον θῶς. Carmina donat, carminibus litat, non hostiis. Vetus enim dictum: ἀκαπνα αἰσθ

ἀσθιδε

καὶ οὖν θύομεν. ap. *Athen.* L. I. p. 8. E. quod illustravit, *Leonidae* loco comparato, *Casaubon.* p. 26. sq. — V. 4. ἢν ἐθέλεις Vat. Cod. a pr. man.

XVIII. Cod. Vat. p. 202. In marg. numeri γομ. Plan. p. 428. St. 562. W. Marco cuidam Epigrammata ἰσόψηφα mittit Leonidas. *Wesseling* in Epist. ad Venem. p. 6. de M. Antonino Imper. cogitabat. Sed vide ad Ep. X. — V. 2. εὐθίκτον. Lusus disertae et facetae eloquentiae Epigrammata sua vocat. Condonandum hoc poetae vanitati; lectores enim in his carminibus vix quidquam reperiant, quod εὐθίκτον, i. e. *acutum* et *ingeniosum* appellari mereatur. De seusu hujus vocabuli vide inprimis *Ernest.* in Lex. Technol. Rh. p. 139. sq. — V. 2. Verba καὶ παρὰ μουσείοις quo spectent, non satis video.

¶. 194.] XIX. Cod. Vat. p. 202. In marg. numeri θριζ. Plan. p. 428. St. 562. W. Mars placentas, uvas rosasque in ara sua politas respuit, sanguine conspersa sacrificia postulans. Conf. Ep. *Leonid.* Tar. XLVII.

XX. Cod. Vat. p. 202. Appicti numeri εὐνυ. Plan. p. 428. St. 563. W. Ad Eupolin quendam carmen, donum natalitium, mittit. — V. 1. Respexit fortasse *Archiae* Ep. VI. ταῦτά σοι ἔκ τ' ὀρέων, ἔκ τ' αἰθέρος, ἔκ τε θαλάσσης, πᾶν, ἔδωκαν. — V. 3. Μουσῶν Plan. et Vat. Cod. — V. 4. μέμνεις Vat. Cod. et Edd. vetr. usque ad Ascens. et Steph. qui μέμνεις receperunt.

XXI. Cod. Vat. p. 202. Numeri adscripti φεθ. Plan. p. 428. St. 563. W. Ad Agrippinam duo disticha ἰσόψηφα mittit. — V. 1. Dum tibi, natales celebranti, ditiores pretiosa munera mittunt. Color, ut in *Horatii* L. IV. Od. VIII. 1 — 12. et ap. *Martial.* L. X. 37. 7 — 20. — V. 2. πέμψουσιν. Vat. Cod. — V. 3. Ἀγριππίνης suspicatur *Steph.* citra necessitatem. Intelligenda est mater *Nero*.

nis, quae periit A. U. 812. — *ἰούσας*, quoad numeros duo disticha exaequans. — V. 4. Ejusmodi donis tribuendis par sum, quae invidia non tangit: *Carmina possum Donare, et pretium dicere muneri*. Munera *πλοῖσια* enim φθονερὰ, invidiae obnoxia.

XXII. Cod. Vat. p. 202. Numeri additi *δρμα*. Plan. p. 428. St. 563. W. Se majorem etiam, quam antea, in Epigrammatis scribendis brevitatem promittit sectaturum, non distichon disticho, sed versum versui (pentametrum hexametro) exaequando.

XXIII. Miro errore hoc carmen inter *Leonidae* Epigrammata receptum est. In Plan. p. 34. St. 51. W. *ᾄδων* est. In Vat. Cod. p. 454. *Λουκιλλίου* inscribitur, ut etiam in Cod. Bibl. Medic. ap. *Bandin.* p. 99. Prooemium secunde carminum suorum libere circumspiciens, nullum sibi aptius occurrere ait commemoratione beneficii a Nerone accepti. — V. 4. *Ὅμηρος στόματι*. Musae, Homeri ore locuta. *G. Wakefield* in *Sylv. crit.* T. II. p. 87. mallet *ἢ π' ἐν Ὄμ.* Bona lectio, si legeretur in codice; at scriptori obtrudendam non puto. Idem v. 5. *καί με τι δαΐ* corrigit. — 7. 195.] V. 7. Periissem, Musae, nisi a Nerone accepissem pecuniam.

XXIV. Anthol. Plan. p. 324. St. 464. W. Miratur poeta, quod Venus armis utatur, quibus ei ad mortaliū pectora expugnanda non opus sit. Locum huic lusui dedit statua Veneris armatae. Vide *Heyne* in *Commentt.* IX. p. 108. — V. 1. *Ἄρως ἔντα*. Martem enim spoliassē videbatur. *Philipp.* Ep. LIV. *Ἐς τί δὲ ταῦτ' ἐνέδωκε ἀνδρεκτόνα; μὴ θρασὺν Ἄρη συλήσας ἀρχαῖς;* — V. 3. Haec verba praecedentibus, *καὶ νενδὸν βάρος*, explicationis causa subiiciuntur. Si inermis Martem, deum, spoliare potuisti, quid opus mortales armis petere?

XXV. Cod. Vat. p. 415. Edidit *Jensius* nr. 6. *Anth. Reisk.* p. 114. nr. 657. Emendationes Viri D. in

Miscell. Lips. IV. p. 109. hoc carmen invita Minerva tentantis, exagitat *Wesseling*. Ep. ad Venem. p. 5. Conf. *Heringam* Obs. crit. p. 189. *Tourop.* Epist. crit. p. 56. Scriptum ad Dionysium quendam, qui poetæ chartam et calamos miserat, atramenti oblitus. — V. 1. ἴτρεια μ. β. ἀτρώδεα ε. καλάμοισιν. Vat. Cod. *Jensius* ἀλωνώδεα dedit. Primam vocem in ἴτρεια mutavit *Heringa*, probante *Touropio* et *Wesselingio*. Est autem ἴτρειον, λεπτόν τι ὕφασμα, interprete *Galeno* in ἑξηγητασμένον. *Hesych.* ἄτρειον. ὕφος λεπτόν. καὶ εὐάτριοι, εὐὺφοῖς. *Leonid. Tar.* Ep. VIII. τὰν ἄτρεια κρεναμένην κερκίδα. Vide inprimis *Rubnker.* ad Tim. p. 135. Vides, quam aptum sit vocabulum de papyri *textura*. Cf. *Plin.* L. XIII. 23. p. 601, ubi vide *Harduin.* et *Caylus Abbandlungen* T. I. p. 223. yersionis germ. In hanc igitur emendationem omnes conspirant praeter *Reiskium*, qui ἱκρεία - ἀλοκώδεα edidit. ἱκρεία de scapis interpretatur, i. e. de rotundis, terebibus papyri aegyptiacae voluminibus. Papyrus vero ἀλοκώδεα videri, *sulcatam*, sive propter fibras, sive ob lineas in ea ductas. Idem tamen in Notis etiam γλοιώδεα tentat. *Bernardo* in Epist. ad Reisk. p. 206. δονακώδεα in mentem venit; *Wesselingio* ἀχνώδεα; *Heringae* ἀλοκώδεα (ut *Reisk.*) et ἐνιμώδεα; sed in neutra sibi lectione satisfacit; *Br.* recepit correctionem *Touropii* χιονώδεα, *chartas nitidas et puras in scribendi usum*. Nonn. *Dionys.* XXXV. καὶ λευκῷ ἡσμήσσε δέμας χιονώδεϊ πέπλῳ. Aliud quid latere puto in lectione Cod. ἀτρώδεα, quod alii fortasse aliquando indagabunt. — V. 2. πέμπει. Vat. Cod. Νειλῶρον. Idem. Utrumque in Apographis emendatum. — *προβολῆς*. In marg. Msc. *Jens.* notatum: *προχοῆς*, ab ostio *Nili*. Vulgata de ripa, excursionibus fluvii praestructa, aggerisque ad instar eminente accipienda videtur. *προβολαὶ* de ripis simpliciter dixit *Dionys.* *Perieg.* v. 1118. ἄλλοι δ' ἱχνεύουσιν ἐπὶ προβολῇσιν ἀναύρων.

XXVI. Cod. Vat. p. 415. Edidit *Berkel*, ad *Stephan.* v. Νεῖλος p. 585. *Jensius* nr. 8. Anthol. *Reisk.* nr. 659. p. 115. Pappo amico Leonidas munus natalitium mit- tit. — V. 2. βεβαιώτατε. Vat. Cod. Si πάππῃ appellati- vum sit, *Rubuken.* in Epist. crit. I. p. 116. legendum censet πάππῃ εἰς βεβαιώτατε; siu nomen proprium, idem corrigit: καὶ βίον ἐν φιλῇ, Πάππῃ, βεβαιωτάτῃ. Hoc propius accedit ad codicis scripturam, quam id, quod *Br.* ex *Reiskii* emendatione recepit. Sensus est: Ingenium et orationem multifaria rerum scientia exornasti; animum praeterea ita excoluisti, ut in amicitia nemo te certior et constantior existimari possit. — V. 4. κοιδοπόλων. Cod. Vat. quod *Heringa* emendavit.

XXVII. Cod. Vat. p. 414. Plan. p. 96. St. 140. W. — V. 1. γραμμαῖσιν. geometriae et astrologiae. quem di- cendi usum exemplis docuit *Brodaeus*. Add. *Bud.* Comm. L. Gr. p. 252. Dum geometriae dabam operam, nobi- libus Romanis ne per somnum quidem notus eram; nunc, postquam ad poësin incumbere coepi, omnibus amabilis videor. — οὐδ' ἔναρ. Vide ad *Callim.* Ep. XV. 3. — V. 4. »In omnibus libris Οὐρανίην Καλλιόπῃ προφέρει, »contra graecae linguae usum. Non desunt tamen simi- »lium constructionum exempla ap. Auctores, qui ex Ro- »manorum commercio latinas loquendi formas in grae- »cum sermonem intulerunt. Οὐρανίην προφέρει, *Uraniam* »superat.“ *Br.* Οὐρανίης emendavit *Jos. Scalig.* in not. msc. Musae nomen astronomiae scientiam significat. Respicitur autem satis lepide ad *Hesiod.* Theogon. v. 78. — Οὐρανίη τε Καλλιόπῃ θ' ἡ δὲ προφερεστέτῃ ἐστὶν ἀπάσῃων.

[196.] XXVIII. Cod. Vat. p. 313. Plan. p. 252. St. 365. W. Poëta, in navigatione cum multis periculis confictatus, mari in posterum renuntiat. — V. 1. γαλή- νην Vat. Cod. vitiose. *Lucian.* de Dom. 12. T. III. p. 197. 18. ed. R. καὶ ἡ θάλαττα ἰκονὴ προκαλέσασθαι,

καὶ εἰς ἐπιθυμίαν ἐπισπάσασθαι ἐν γαλήνῃ φανῆσα — ὥστε εἰ
καὶ παντάπασιν ὑπειρώτης καὶ ἀπειρόπλους εἶναι, πάντως ἂν ἰθε-
λήσεις καὶ αὐτὸς ἐμβῆναι καὶ περιπλεῦσαι. *Lucres. L. V. 1003.*
*Nec poterat quenuquam placidi pellacia ponti Subdola pelli-
cere in fraudem videntibus undis* Conf. *Moschum fr. V.*
1-3. — *V. 2.* φρεῖκα. *Ductum* fortasse quod monuit
cl. *Meinecke*, ex *II. η. 63.* Οἷον δὲ *Ζαφύροιο* ἐχέοντο πόντον
ἐπὶ φρεῖ. quem locum recentiores certatim sunt imitati).
Alciphron L. I. 1. χρηστὴν ἡμῖν ἡ θάλασσα τοτήμερον εἶναι
τὴν γαλήνην ἐστέραισι — καὶ ἐπαφείκει μὲν ὁ πόντος μελαινώμενος.
ubi vide *Berglerum*. ἐπιφειττούσης ἡρέμα τῆς θαλάσσης navi-
gare, optabile, secundum *Polluc. L. I. 106.* *Casull.*
LXIV. 270. flatu placidum mare maezino Horrificans
Zephyrus proclivas incisas undas. — *V. 3.* μ' omittit
Vat. Cod. — *V. 4.* ἀντιγορυσσάμενος. *Vulgo.* — *Ut*
venti, (luctantem fluctibus Africum. Horat.) sic nautae
quoque cum undis tempestatibusque luctari dicuntur.
Asian. Epist. XVIII. ἐνέμοις μάχεται διαφθεροῖς. *Alciphron*
L. I. Ep. 11. p. 44. ἐρετῶν ἐμπλῆων ἐνέμοις καὶ κύμασιν
ἀπαμάχεται.

XXIX. Cod. Vat. p. 415. τοῦ αὐτοῦ (Λεων. Ἀλεξ.).
In Plan. p. 19. St. 30. W. Archiae inscribitur. *Historia*
de puero, quem, in rupe repentem, mater mamma
exserta et ostensa revocavit. Idem argumentum tracta-
vit *Parmenio Ep. VIII.* qui puerum non de rupe, sed
de tecto, ἐκ τοῦ περάμνου, despexisse narrat: παῖδες ἐφ' ὑψηλὸν
περάμνον ὑπὲρ ἄκρα μέτωπον Κόπτοντος. quod haud paulo ve-
risimilius. ἐκ τοῦ κρημενοῦ habet *Vat. Cod.* — *V. 4.* λιμοῦ
omnes edd. veteres. λιμοῦ ex *Ascens.* dedit *Stephan.*
Verum vidit Huetius p. 5. — ῥύτιον ex membranis re-
ceptum pro λόγον.

XXX. Cod. Vat. p. 199. Λεωνίδου. Plan. p. 48. St.
70. W. » Leonidae Tarentini est hoc Epigramma, ut e
» stylo et comparatione Ep. XIII. T. I. p. 203. mani-
» festum est. » Br. Quaedam hinc sumfit Aristo Ep. II.

p. 258. — Mures Leonidas e paupere suo tugurio in opulentiorum domos ablegat. — V. 1. 2. profert *Suidas* in *σύντομοι* T. III. p. 337. — V. 2. Apogr. Gudian. cujus varietates enotatas habebat *Schneiderus*, ἔχει pro αἶθε exhibet; quod manifestum glossēma. In Vat. Cod. *μυσιπύη* fuit a pr. man. *μοι σιπύη* man. sec. De *σιπύη* vide ad Ep. *Leonid.* *Tar.* IX. p. 71. — V. 3. *Suidas* laudat v. *κρίμων* T. II. p. 375. ubi *ἔχων* legitur, quod *Schneiderus* probavit, et, ejus judicium amplexus, *Br. κρίμων* *Schol.* ad h. l. τοὺς ἐκ κριθῶν ἄρτους interpretatur. Apud *Babrium* (vide *Tyrtobitti* fr. *Babrii* p. 56. ed. Harl.): Ἐγὼ δὲ λιτῆς οὐκ ἀφίξομαι βώλον, ᾧ τὸ ἦν τὰ κρίματα μὴ φοβούμενος τρώγω. *Me sylva cavusque Tuius ab insidiis tenui solabitur ervo.* *Horat.* II. *Serm.* VI. 121. *Persius* III. 25. *rure paterno Est tibi far modicum, purum et sine labe salinum.* — V. 4. ἐκ πατέρων. Plane ut *Theocrit.* *Eid.* XVI. 33. ἀχὴν, ἐκ πατέρων πινὴν ἀκτήμενα κλαίων. In fine praecedentis versiculi comma ponendum. — V. 5. »Hic recte Stephanus edidit *φιλόλιχνη*. *Planudae* »Codd. et edd. vet., ut et *Suidas*, *φιλόλιχνη*.« *Br.* Vide ad Ep. *Antipbili* XXII. Ap. *Suidam* tamen in *μετάλλαις* T. II. p. 539. *φιλόλιχνη* reperiō, saltem in Ed. *Kusteri*. Sic etiam Vat. Cod. qui cum *Suida* conspirare solet. — V. 6. 7. *Suidas* in *σκυβαλλίζεται* T. III. p. 339. exhibet ἐκ δειπνίδου γεόμενος. Sic plane Vat. Cod. γεόμενος est in Ed. pr. et Ald. pr. γευσόμενος Aldus invenit in Cod. Hoc verum. — Quid est, quod hunc perferuteris angulum, ubi ne purgamenta quidem et reliquias cibi gustabis? — V. 7. τὰ μὲν δὲ λιτά. *Aristo* l. c. ἐπὶ λιτὴν οὐκ ὄντα καλῶσθην. *Gastulici* Ep. III. λιτά τὰ δ' ἐκ λιτοῦ ὄντα *Λεωνίδου*, ut nos quidem scribendum esse putamus. — V. 8. *Suidas* in *ἀρμαλιά*, ἢ *τροφή*. T. I. p. 332. Cod. Gudian. εἶσαι et *ἀρμαλιν*. *Theocrit.* *Eid.* XVI. 35. ἀρμαλιν ἔμμενον. *Apollon.* *Rhod.* L. I. 393. ἐν δὲ οἱ λετὸν, λαίφια τ' εὐπείγητα, καὶ ἀρμαλιν ββάλλοντο.

XXXI. Cod. Vat. p. 414. »In Planudea p. 119. St. »173. W. adscriptum est Archiae. In Var. Cod. titulus »του αὐτοῦ, et sequitur post aliud Leonidae, quod ἰσόψυ- »φον est. Hoc etiam ejusdem forte nugatorii generis est, »quod alii viderint. Idcirco lectionem codicum omnium »repraesentavi, quam in alius poëtae carmine confiden- »ter vitiatam pronuntiarem. Sed arithmeticae inten- »tus Leonidas eam in nomine proprio licentiam sibi »sumere potuit. Scilicet in Var. Cod. et quatuor Pla- »nudeis, quos sequuntur editiones veteres, οὐ τόσον »Ἀθάμας ἐπεμύνατο. Stephanus primus edidit: οὐ τόσον »οὐδ' Ἀθάμας. Potuisset, meo quidem judicio, melius; »οὐχὶ τόσον Ἀθάμας. Br. Cl. Meinecke, computatione »instituta, invenit, non esse ἰσόψυφον. Archiae ingenium »refert. Initio fortasse scribendum οὐ τόσσον Ἀ. Posterior »syllaba in τόσσον propter caesuram producitur. Sic *Opso-* »*poeus* habet. — Zelotypiam insaniā graviolem esse, do- »cet ex comparatione Athamantis cum Medea. — V. 2; »G. Wakefield Sylv. crit. IV. p. 180. malit ἐταυροφόνου, »caedem liberorum medisatur. Suidas: φονῆν. ἐτοίμως πρὸς »τὸ φονεύειν ἔχειν.

§. 197.] XXXII. Cod. Vat. p. 508. Plan. p. 172. St. 251. W. Ad hominem, nescio quem, qui in con- »vivio lautiores cibos in fine epularum apposuerat. — »V. 1. πειθῶν. languente stomacho et plura recipere re- »cusante. πλῆθῶν notaverat *Casaubonus* in Schedis. — »V. 2. οὐθῶτα. In deliciis habebant Romani. Vide *Castel-* »*lan.* de Carn. Esu L. II. 2. Thesaur. Gronov. T. IX. »p. 385. sq. — ἄρεα. Var. Cod. quod probabat *Salma-* »*fius* in not. mstis. ἄρεα vocari τὰ τεμάχην, quia suspende- »rentur. — τεμάχην χείρων. frustra suillae. — V. 3. ἔργον- »*αἰνοῖσιν.* agricolis. vox alibi vix obvia. ἔργον de agris cul- »tis poëtae usurpare solent. Cf. *Insupp. Hesych.* v. ἔργον »p. 1417. Suspectum tamen fuit vocabulum *Casaubono*, »qui adscripsit ἔργοναἰνοῖσι. Frequenter ἔργον et ἔργος per-

mutantur. Vid. *Dorvill.* ad *Charis.* p. 732. — Pro
 μετὰ Vat. Cod. vitiose μέγαν legit.

XXXIII. Cod. Vat. p. 202. Bis legitur in Planud.
 p. 416. et 428. St. 551. et 562. W. »Leonidae tribuit
 »Vat. membr. itidem in duobus Plan. codd. Leonidae
 »adscriptum, sed etiam in sexto libri capite positum,
 »cui titulus Ἰσέψηφα. Sic inverso ordine legitur: Ἐκ
 »πρῶτης τυφλὸς ἦν παλάμης, καὶ γίνετο πόσις Μητέρι, καὶ
 »ταύτων ἦν πόσις Οὐδὲπὸδης.^a Br.

XXXIV. Cod. Vat. p. 359. Λεωνίδου. Plan. p. 4. St.
 8. W. Historia de coeco et claudo. Idem argumentum
 tractavit *Plato jun.* Tom. I. p. 175. *Philipp.* Ep. LXIX.

XXXV. Cod. Vat. p. 415. *Leonidae Alexandrino*
 tribuit, quod in Plan. p. 7. St. 12. W. *Archiae* tribuitur.
 Miles fortissimus, gravi morbo laborans, ensē sibi in
 pectus adigit. — V. 1. ἐν πόλεμος. is, cui Mars prae
 timore pepercit. Frigida hyperbole. — V. 2. θλίβει ἐν.
 Vat. Cod. — ἐν ἰδίῳ πολέμῳ. Morbum indicat, tanquam
 bellum, quod quis cum sua ipsius natura gerit. — ὄλος.
 Edd. vett. ὄλες, usque ad Ascens., quae ὄλος dedit. —
 Similem de Aelio Romano historiam narrat *Apollonid.*
 Ep. XII. *Philipp.* Ep. XXV.

XXXVI. Hoc quoque carmen in Cod. Vat. p. 414.
Leonidae nostro adscribitur, cum in Plan. p. 43. St. 63. W.
 iterum sit *Archiae*. Hoc verius puto. Videtur erratum
 esse ab eo, qui Vat. Cod. concinnavit, ut in hoc capite
Leonidae quaedam cum *Archiae* carminibus confunde-
 ret. — Scriptum est in boves, navibus trahendis adhi-
 bitos. — V. 1. πλάσσαν ex *Leët.* Aldinae pr. in Ald.
 fec. et tert. venit. — V. 2. κῆκ. Vulgo. κῆν πόντου. Vat.
 Cod. — ἀφελύμεθα. Plan. Nostra lectio, quam Vat.
 membr. praestant, unice vera. Boves navigia ex ponto
 ad litora trahunt; hinc ἀφελύμεθα. — V. 3. ἴσως γὰρ

ειρήνης, Vitium his verbis inhaeret, a nemine interpretum animadversum. Boves, naves trahentes, Non terram solum aramus, inquiunt, sed rei nauticae quoque navamus operam. Didicimus enim opera pacis. — Quae sunt, quacso, illa pacis opera, *ειρήνης ἔργα*? Navium certe e ponto trahendarum negotium non majori jure *pacis opus* vocetur, quam aratio. Huic difficultati ut obviam irent interpretes, verba, *ἔργα γὰρ εἰρήνης δαδιδάγμεθα*, sic explicare conati sunt: At huic negotio non sumus nati. Pacis enim opus (*arationem*) didicimus. Sed, ne quid dicam de enuntiationis illius ellipsi, quae in hoc contextu nullo modo ferri potest, ne sic quidem bene procedit interpretatio. Quid est enim, quod aratio eximie appelletur *ειρήνης ἔργον*? cum praesertim navigatio quoque non belli solum causa suscipiatur, sed multo saepius ob merces arcessendas commutandasque. Hinc apparet, quanti facienda sit Scholiastae interpretatio: αἱ γὰρ τριήρεις ὡς ἐπὶ τὸ πλεον ἐπὶ ναυμαχίαν εἰς τὴν θάλατταν ἔλκονται. λέγει οὖν ἄρα, ὅτι τῆς πολιορκουμένης οὐκ ἔξεστιν ἔρῳν καὶ τὰ περὶ ναυργίαν διαπονεῖσθαι ἀνθρώποις. Unde is, qui hoc scholion concinnavit, noverat, de irremis agi? — Sed ne longum faciam, scribendum videtur:

ἔργα γὰρ εἰρεσίης δαδιδάγμεθα.

En, naves ex ponto adducimus; jam enim rem nauticam didicimus facere. Hanc lectionem sequentia confirmant. Quum nos mate sulcemus, boves inquiunt, delphinos nostram vicem arare par est. — Similis argumenti Epigr. infra legitur inter *Philippi Ep. XXVII.* — V. 4. γαίης Vat. Cod.

¶. 198.] XXXVII. Vat. Cod. p. 310. sq. τοῦ αὐτοῦ. Praecedat Ep. *Leonidae Tarentini LXXXII.* Huic igitur reddendum. In Plan. p. 213. St. 310. W. gentile non additur. Supervacaneum esse ait sumtum circa moni-

menta, quae defunctos non juvent, sed onerent. — V. 1. γαίης μικρὰ κόνις. *exigua pulveris munera*. — V. 2. ἐπιθάβει. Mausolo de monumento ipsi exstructo glorianti respondet *Diogenes* ap. *Lucian*. M. D. XXIV. 2. T. II. p. 217. ed. Bip. εὐ δὲ, ὃ βέλτιστε, οὐχ ὀρώ ὅτι ἁπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῆς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λόγοις πιεζόμενος. — V. 3. οἱ με θανόντα. Haec sic expedire conatus est *Brodæus*: *mibi cippi et elogii vice erit posteritas, cui mei memoriam relinquens humo me attollam*. Sensus, per se quidem minime ineptus, quomodo ex graecis verbis elici queat, non video. Si est pro οἱ τοι, (hi me defunctum scient, noverint,) primum non apparet, ad quos referendum sit pronomen; nec τοῦτο sensum habet idoneum. Codices nihil juvant. In Vat. habetur: γνῶσοντ' Ἀλκάνδρην. *Jos. Scaliger* Ἀλκάνδρην emendavit; utinam et reliqua expedire suscepisset! In Ed. pr. Ἀλκανδρὸς. Hos fortasse verum. Scripserim equidem:

οἱ με φιλοῦντες
γνῶσοντ', Ἀλκανδρὸς τῆδ' ὅτι Καλλιτέλειος.

Qui me amant, sciens, quamvis nullo elogio edocti, blc Alcan drum Callitelis filium jaccere. Sensus certe bonus, quamvis veritatem lectionis φιλοῦντες praestare non ausim.

XXXVIII. Cod. Vat. p. 293. Plan. p. 286^a. St. 414. W. In Bianorem, filiae duodecim annorum cippum inscribentem. — V. 2. πότμον ὀφειλόμενον. quos eum secundum naturae leges et ordinem praecedere fas erat. πότμον ex Vat. Cod. receptum. Vulgo τῶμβον. — V. 4. ἀλλ' αἶδω. Vide similia ad *Meleagr*. Ep. CXXV.

XXXIX. Cod. Vat. p. 253. *Λεωνίδα* ἢ Ἀντιπάτρου. Uni *Leonidae* inscribit Plan. p. 218. St. 317. W. Elegans hoc Epigramma nisi *Ansipatri* est, Alexandrino certe *Leonidae* tribui nequit. Timon loquitur, praeter-euntibus mala imprecatus. Conf. Ep. *Callimachi* XXXIX.

— V. 2. μήθ' ὅστις, μή τις. Vulgo. In vita Platonis edita in Bibl. Lit. et Art. V. p. 14. haec sic leguntur sine auctoris nomine: Τήνδε σὺ τὴν στήλην παραμείβειο· μήτε με χαιρεῖν· Εἰπὼν, μὴδ' ὅστις, μή τις; εἰρόμενος. — In Vat. Cod. ἐξετάσας a man. sec. — V. 3. Quod ni feceris, viam, quam instituisti, ne perficias, precor. Sin, ut volo, tacitus praeterieris, nec sic tamen perficias eam. Praeclara conversio ad Timonis in omnes odium significandum. — Notandum, ἀνόειν ὁδὸν h. l. esse simpliciter *ire, incedere per viam, sive festinare*, cum sapientius *viam perficere* significet.

XL. Cod. Vat. p. 313. ἰσόψυτον. Plan. p. 252. St. 365. W. Expressum ex Theodoridae Ep. XVI. Naufragus verba ad nautas facit, — V. 2. ἐπαντοπόρει. Vulgo. ἀνηπόρει. Vat. Cod. et sic Aldus in Cod. scriptum invenerat. Stephan. Ascensianae lectionem sequitur, quae ipsa Ed. princ. expressit.

XLI. Cod. Vat. p. 312. Λεωνίδου. »Male in Plan. »p. 261. St. 376. W. ultimum distichon a superioribus »avulsam. Περιστερὶς nomen est matris duobus liberis »orbatae: in Vat. Cod. scriptum περιστερή. Hoc etiam »Leonidae Tarentini esse credo. »Br. In marg. Wechel. legitur: Θεοκρίτου Συρακουσίου. Est in puellam septem annorum, quae fratris bimuli desiderio extincta est. — V. 2. πολίης. Vulgo. In marg. Wechel. πολλῆς notatur. Et sic Vat. Cod. Vulgatam reponendam iudicat Wakefield in Sylv. crit. T. II. p. 34. Totum hoc hemistichion vehementer languet. — V. 5. Περιστερή. Cod. Vat. ut Aldus quoque in Cod. reperit. In marg. Wechel. notantur haec: γρ. (ὡς λέγει τις) καὶ αἱ αἱ ἑλεῖνθ, ἐνθ' ὧν ἄλλος ἂν λέγοι, αἱ ἑλεῖνθ, καὶ ἐξῆς παθοῦσα, καὶ οὕτω τὰ λοιπά. — V. 6. ἀνθρώπους. Vat. Cod. — Ad τὰ δεινότατα in marg. Wechel. habetur: γρ. καὶ λυγρότατα.

¶ 199.] XLII. Cod. Vat. p. 414. τοῦ αὐτοῦ (Leon. Alex.), Plan. p. 103. St. 152. W. Ἀρχίου. In Hecaton-

num furem, vite usque ad necem verberatum. Bene monuit *Brodaeus*, Hecatonymum illum militem videri gregarium. Milites enim vite caedebantur. Vide *Pichenam* ad *Taciti Annal.* I. 23. et praecipue *Fabricium* ad *Dion. Caff.* T. II. p. 798. Caterum Draconis et Solonis leges uvarum furibus mortem destinabant. *Alciphron* L. III. Ep. XL. μέμφομαι τῷ Σόλωνι καὶ τῷ Δράκοντι, οἱ τοὺς μὲν κλέπτοντας σταφυλᾶς, θανάτῳ ζημιοῦν ἐδικαίωσαν, τοὺς δὲ κ. τ. λ. ubi vide *Bergler*.

XLIII. Cod. Vat. p. 293. Ἰερόψηφον. Plan. p. 209. St. 305. W. — V. 2. » Vat. Cod. et Planudeae plures his » Δικαιοτέλους. Utrum verum sit, viderint, quibus orium » fuerit, calculum subducere notarum. Nam hoc, ut » fere omnia, Ἰερόψηφον est. « *Br.* Cl. *Meinecke*, experimento facto, literarum summas in utroque disticho sibi non respondere invenit. — V. 1. Δαίμων Ἀργεῖος. Has voces cippo insculptas fuisse apparet. Δαίμων nomen proprium est viri, ejusque Argivi. Quærit viator, quis ille fuerit; an forte idem cum Dicaeotelis fratre. — Reliqua expedita sunt. — Δαίμων *Brodaeus* de daemone quodam accepit; sive Echo sic appellari existimavit. Utrumque perperam. Pro ἐκ' ἡστέμ vide an ἐκ' ἡστέμ legendum sit.

CAPITONIS DISTICHON.

Capitoni hoc distichon tribuitur auctoritate Cod. Vat. p. 98. In Plan. p. 481. St. 625. W. *Nicarcho* inscribitur, et conjunctum est cum Ep. *Archiae* II. Separanda esse haec disticha, viderat *Huet.* p. 48. et *Jos. Scaliger* in not. msc.

CORNELII LONGINI
EPIGRAMMATA.

¶ 200.] I. Vat. Cod. p. 174. Plan. p. 420. St. 555. W. Leonidas, pauper, sed justus, Veneri sacrum facit. Idem argumentum exornavit *Gaetulicus* Ep. III. ubi vide not. — V. 1. 2. laudat *Suidas* T. I. p. 92. in *ἡκραιφνοῦς*, *ἡκηροφανοῦς*, *εἰσινὲς ἡβλαβοῦς*. καὶ γὰρ ὁ θάνατος. Nihil hac interpretatione ineptius. *ἡκραιφνής* derivandum ab *ἡκρέαιος*, *κεράω*. non mixtus purus, Hinc *πενία* *ἡκραιφνής*, ut *ἀκηρτος*, magna paupertas. *Hesych.* *ἡκραιφνής*. *καθαρός*. *ἡκριβής*. *ἡληθής* *Heliodor.* V. p. 224. *ἡμεθύσων* δὲ *Ἀλθιοπίδος* *ἡκραιφνής* μὲν καὶ ἐκ βάρους *ἡκενὴ τις ὄρεα* *περσεύεται*. — Magna, sed justa, paupertas Leonidae, ut *Menae* illius *Horatiani* I. Epist. VII. 56. *sepius censu, sine crimine noti*. — V. 2. *κόπρις*. Vat. Cod. — V. 3. ἐπὶ *φυλλίδα*. Vat. Cod. *Suidas* T. I. p. 841. *ἐπιφυλλίδα*. *μικρὸν βοτρυδιον*. Vide *Schol. Aristoph.* *Ran.* 92. *Uvae sunt parvae, nullius pretii, quas vindemiatores relinquunt*. — V. 4. *ὑδρόπιτα*. Sic Vat. Cod. et *Planudeae* quatuor. *ὑδρόπιτα* praeferebat *Salmas.* veteris atticismi vocem nescire notans. At diversa sunt *δρυπίτης* et *δρυπέτης*, de quorum permutatione videndus *Pierfon* ad *Moerium* p. 121. Scholion in Cod. Ja. *Lascaris*: *δρόπιτα*. *ἐλαίαν*, *ἣν ἐπὶ τοῦ δένδρου πεπανθεῖαν. ὡσαύτως καὶ ἡ ἰσχάς*. Unde videre est, recte a *Kustero* *Suidam* emendatum fuisse in *δρυπέτης*, qui tamen non audiendus, quando hic ait reponi debere *δρόπιαν*. « *Br.* De discrimine inter *δρυπέτις* et *δρυπέτις* disputavit etiam *Bod. a Stap.* ad *Theophr.* IV. p. 313. Illas enim esse olivas ob maturitatem deciduas; has autem, quae in arbore ad maturitatem pervenissent. Sunt tamen, qui semper *δρυπέτις* scribendum existiment, unde *Latinorum drupis* originem duxit. Vide ad *Phanias* Ep. V. — *ἀλκαστον*. Olivam

ἀλινῆντιραν vocavit *Gaetulicus* l. c. Ceterum δρόπετα h. l. legitur in Ed. Fl. et Ald. pr. δρόπετα in Ald. sec. et tert. Alc. et Steph. — τὴν νομίστην Vat. Cod. a pr. man. — V. 5. σπ. τὴν κ. Vulgo et in Vat. Cod. — Vini libationem affert, unde faecem delibavit, et quidem ἀσάλευτον, cado vel poculo non commoto, ne scil. faex cum vino commisceretur. — V. 6. νόσον. Ed. Flor. — V. 7. Si me a paupertate servaveris, majoribus tibi hostiis litabo. Quare festina, precor, o Diva, me opulentiores facere, ut mox lautiora a me accipias munera.

II. Desideratur hoc carmen in Vat. Cod. ut fere omnia quae in artis opera conscripta sunt Epigrammata. Plan. p. 313. St. 453. W. Phasis laudatur, quod Cynegirum non, ut alii, manibus privatum pinxerit. Statuae Cynegiri sine manibus meminit *Lucian.* in *Demonaste* p. 1013. Eundem in Poecile fuisse pictum, ait *Plin.* L. XXXV. 34. p. 690. et alii, quos laudat *Wernsdorf.* ad *Himerii* Or. X. 2. p. 564. sq. Idem loca veterum de Cynegiri facinore excitavit ad Or. II. 21. p. 404. — V. 1. Κυνέγειρε. Hunc pedestris orationis scriptores Κυνάγειρον appellare solent. Vide *Weffel.* et *Valcken.* ad *Herodot.* L. VI. 114. p. 491. Vulgo legitur Κυνέγειρε τὸν ὧς κ. quod *Brunckius*, ex ingenio procul dubio, sed parum feliciter, mutavit in καὶ ὧς. Mihi emendandum videtur minima mutatione:

Οὐ σε, μάκαρ Κυνέγειρ', ἐτόμως Κυνέγειρον ἔγραψε
Φᾶσις, ἐπεὶ βριαραῖς σ' ἄνθετο σὺν παλάμαις.

Phasis, pictor, Cynegirum, cui hostium navem manibus retinente utraque manus amputata est, non tamen mutilum, ut post nobile illud facinus *revera* fuit, sed integris manibus pinxerat. Idque non sine causa idonea. Prudentissimus enim pictor eum manibus noluit privare, qui per manus suas immortalem nactus est gloriam. ἐτόμως ἔγραψε, vere et ad vivum expressis. ut *Erinna* Ep. 1.

ταύταν γοῦν ἐτόμως τὴν παρθένον ὅστις ἔγραψεν,
αἶκ' αὐτὴν ποτέθην', ἥς Ἀγαθαρχίς ὄλη.

Theocrit. Eid. XV. 81. ποῖσι ζωγράφοι τάκριβτα γράμματ'
ἔγραψαν· ὡς ἔτυμ' ἐστήκασιν, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι. ad
quem versum *Valckenar.* potestatem verbi ἐτόμως illustra-
vit p. 375. A. — V. 4. τῶν χειρῶν. Vulgo. τὴν ex *Ste-
phani* emendatione receptum est.

PARMENIONIS MACEDONIS

EPIGRAMMATA.

§. 201.] *I.* Cod. Vat. p. 414. Plan. p. 65. St. 94. W.
In Epigrammate brevitatem sectandam esse. Vide *Cyriilli*
Ep. T. II. p. 491. *Plato* de Legg. L. XII. p. 958. E.
de iis, quae circa sepulturam curanda sunt, agens, *μίσθον*
ἐπιστήματα, αἶτ, μὴ μείζω ποιεῖν ἢ ὅσα δόχασθαι τὰ τοῦ τετε-
λευτηκότος ἀγκώμια βίου, μὴ πλείω τεττάρων ἡρώικῶν στίχων.
— V. 1. φαι. Vat. Cod. — V. 2. σταδίμ. Paroemiace
dictum. Dolichos quatuor et viginti stadia continet, se-
cundum *Snid.* v. *δολιχός*. Sed vide *Kusterum*. Ad rem
praesentem nihil facit, quot stadia τοῖς δολιχοδρομοῖς per-
currenda fuerint; sensus vel sic perspicuus. — V. 3.
ἀνακυκλοῦται. Vat. Cod. — Dolichodromis stadium sae-
pius percurrendum. — Ad *ἐλαυνόμενος* repetendum vi-
detur *δρομος*. In stadio cursus, celeri impetu peractus,
nonnisi una respiratione indiget.

II. Cod. Vat. p. 93. Plan. p. 480. St. 624. W. —
V. 1. ἐς Δ. Vat. Cod. — *ἔριυνας*. Edd. vett. — μὴ τέτση.
Conqueritur Jupiter ap. *Lucian.* D. D. II. 2. quod a
mulieribus non ametur: *καλλὰ με δεῖ — κρόπτειν ἑμμαντόν·*
*αἱ δὲ τὸν μὲν ταῦτον, ἢ κύκλον φιλοῦσιν, ἐμὰ δὲ ἢ ἱλασι, τεθῆ-
σιν ὑπὸ τοῦ θεοῦ.*

III. Cod. Vat. p. 93. Plan. p. 480. St. 624. W. — V. 1. χρυσού. Elegans aposiopesis: ἐντὶ χρυσοῦ εἶχε. ut ap. *Lucian*. D. D. XV. 2. ἐγὰρ δὲ ἤδη ποτὶ τὴν Ἀφροδίτην. — Fabulam de Jove *Parmenio* interpretatur, ut supra *Anxip. Theff.* Ep. III. — δοκίμω δ', ὅτι καὶ Δανάη Ζεὺς Οὐ χρυσός, χρυσοῦς ἦλθε φέρων ἱκατόν.

IV. Cod. Vat. p. 517. Παρμενίωνος. Edidit *Reiske* ex Schedis Lacrozianis in Not. Poët. p. 257. ubi παρμενίδος inscribitur. In pauperem quendam, qui, ne fame consumeretur, cum vetula cubabat; at, in vetulae amplexibus haerens, famem minus gravem existimabat. Rhetor ille ap. *Lucian*. T. III. p. 26. ed. R., qui vetulam duxerat, τὰ ψυχρὰ ἐκείνη, αἶτ, τὰ ἐκ τῆς σφοῦ φιλήματα, ὑπερή- διαστά μοι ἐκείνη ὁ λιμός. Facit huc *Asieth*. L. XIII. p. 584. B. Παρασίτου τινὸς ὑπὸ γράδος τρεφομένου καὶ τὸ σῆμα εὖ ἔχοντος, χαρίεντως, ἔφη, ὃ νεανίσκος, τὸ σαμάτιον διάκεισθαι. τί εὖν εἶμι, εἰ μὴ δευτεροκοίτευς; τῇ λιμῇ ἔην, ἔφη, ἐπέθανες. — V. 2. δ' εἰ τὸ δυνηρότερον. Vat. Cod. Nostrium habet R. Malim praeterea:

ἢ καίτη δ' ἔστ' ὀδυνηρότερον.

— V. 3. Priore loco Vat. Cod. εὖχετο, altero ἡύχετο exhibet; R bis εὖχετο. Equidem bis ἡύχετο scripserim. — V. 4. φυλλίς. *Reisk.* Nomen φύλλις supra legitur ap. *Persam* Ep. VIII. — *Id.* Vide, quae so, pauperis hujus pueri inconstantiam, animique levitatem. — V. ἀκλήρος sic usus est *Homer.* Od. λ. 488. ubi Achilles, βουλοίμην, αἶτ, ἐκέρουρος ἐὼν θητεύμεν ἄλλῃ Ἄνδρϊ παρ' ἀκλήρῃ, ἢ μὴ βίωτος πολλὸς εἴη.

¶ 202.] V. Anth. Plan. p. 333. St. 473. W. Junonis hoc signum, Polycleti opus, in folio sedentis, ex auro et ebore concinnatum, memorat *Pausanias* L. II. 17. p. 148. — V. 1. ὄμμασιν ἐθρήσας. Artifices, qui deorum speciem cum praestanti arte exprefferunt, deos ipsos vidisse dicantur; ut in *Platon.* Ep. IX. ubi Venus,

Venus, simulacro suo Cnidi conspecto, τοῦ, αἶτ, γυμνὴν εἶδέν με Πραξιτέλης; — V. 2. ὅσῃν. Nisi ad magnitudinem et amplitudinem statuæ referendum est, quod mihi optimum videtur, de iis divini corporis partibus accipi debet, quas Polycleto videre licuisset. Erat autem illud signum μεγέθει μέγα, *eximiae magnitudinis*, ut *Pausanias* ait. *Arnaldus* in *Anim. Crit.* p. 15. ὅσῃν pro οἷῃν positum existimat; quod an fieri possit, dubito. — V. 3. κάλλος ἰδοῖξεν. Haud scio, an haec obversata sint *Maximo Tyr.* Or. XIV. p. 260. ed. R. μηδὲ αὖ τὴν Ἥραν, οἷαν Πελοκλείτοσ Ἀργείοις ἰδοῖξε, λιυκώλενον, ἐλεφαντόπηχυν, εὐώπιν, εὐείμονα, βασιλικὴν, ἰδρυμένην ἐπὶ χρυσοῦ θρόνου. — ὅσον θέμις. *Plato* Ep. XI. Πραξιτέλης οὐκ εἶδεν, ἃ μὴ θέμις. *Anacreon* Od. LI. 9. de Venere disco insculpta: ὁ δὲ νῦν ἰδοῖξε γυμνὴν, x' ὅσα μὴ θέμις ὀρεῖσθαι, Μόνα κόμῃσιν καλύπτει. *Democrit.* infra p. 260. item de Venere *Anadyomene*: στήνα μόνον φαίνουσα, τὰ καὶ θέμις. *Libanius* in *Opp.* T. II. p. 667. C. ἰδοῖξε δὲ Ἀκταίων, ἰδὼν, ἃ μὴ θέμις. Idem p. 727 C. τὰ δὲ μετὰ τὸν μαζὸν συνέχει ζωστήρ, οὐκ ἔστιν τὸ πλεόν ὑπορεῖσθαι παντάπασι, καὶ παραχεῖν ἀνδρῶν ὀφθαλμοῖς, ἃ μὴδὲ γυναῖκα θέμις ἰδοῖν. ut h. l. emendavit *J. Pierſon* in *Verisim.* p. 85. — μορφαί. *forma singulorum membrorum sub palla lateantium* explicat *Heynius* in *Comment.* X. p. 105.

VI. Plan. p. 334. St. 474. W. In *Nemefin Rhamniam*. Unice huc facit, ad *Epigrammatis* argumentum explicandum, *Pausan.* L. I. 33. p. 81. Δοκεῖ δὲ καὶ τοῖς ὑποβᾶσιν ἐς Μαραθῶνα τῶν βαρβάρων ἐπαντῆσαι μήνιμα ἐκ τῆς Θεοῦ ταύτης (*Νεμέσεως*) καταφρονήσαντες γὰρ σφίσιν ἐμποδὼν εἶναι τὰς Ἀθῆνας, εἰλεῖν λίθον Πάριον, ὃν ὡς ἐπ' ἀξιογραφημένοις ἦγον ἐς τροπαίου πείνησιν. τοῦτον φειδίχας τὸν λίθον εἰργάσατο, ἄγαλμα μὲν εἶναι *Νεμέσεως*. Conf. *Theaeteti* Ep. IV. Ep. ἐδέετο. CCLVII. *Meursium* de *Popul. Att.* v. Γαρυεὺς. — Alii hanc statuam *Phidiae*, alii *Agoracriti* opus esse dicebant. Cf. *Junius* in *Catal. Pic.* p. 8. — V. 3. ἰδοῖ.

κες. Persarum superbia et insolentia pro merito punita;
— V. 4. σοφίης. Peritiam in artibus significare videtur;
ut passim. Vide ad *Anacreont.* Ep. III. V. I. I. p. 197. sq.

VII. Cod. Vat. p. 367. Plan. p. 70. St. 102. W. In nevercas. Cf. inprimis Ep. ἐδέσπ. CCCCXXX. Fortasse Hippolyti imago quaedam huic disticho occasionem dedit. — V. 1. χέλος. Novercae malus in privignos animus nunquam non ira incitatur. Si Cod. praeberet νόος, id non spernerem. *Euripid.* *Alcest.* 309. Ἐχθρὰ γὰρ ἡ πίουσα μητρὶα τέκνοις τοῖς πρὸς θ', ἐχθρὴς οὐδὲν ἡπιωτέρα.

VIII. Cod. Vat. p. 374. sq. In Plan. p. 120. St. 173. W. *Antipatro Thessalonicensi* tribuitur. Eandem historiam narrat *Leonid. Alex.* Ep. XXIII. — V. 1. μέτωπα, de testō despiciens, super τὰ μέτωπα incubuit. — V. 2. μοῖραν vulgō. quod non habet, unde pendeat. *Br.* recepit lectionem Cod. Vat. μοῖρα ἄφοβον, χεῖμα scil. Infantes mortem non timent, non magis ac pericula. — V. 3. ἐξόπισθε et μετέστρεψε. Vat. Cod.

IX. Cod. Vat. p. 407. Plan. p. 7. St. 12. W. In trecentos illos Spartanos, qui Persis ad Thermopylas resistenterunt. In Ed. pr. hoc carmen ἄδμελον. *Parmenionis* nomen in Cod. invenit Aldus. — V. 1. ἡμειψόλεκτοις καλεῖσθαι. Viis terrae marisque commutatis, terrā nimirum navibus, mari pedestri itinere transmissō. In hoc Persarum itinere exornando veteres scriptores inter se certarunt. Inprimis hoc facit *Isocrates* in Paneg. c. 25. qui Xerxen eo insolentiae progressum esse ait, ὥστε τῇ στρατοῦντι πλεῖσται μὲν διὰ τῆς ἡπείρου, πεζοῦσται δὲ διὰ τῆς θαλάσσης. quod expressit *Cicero* de Fin. II. 112. Xerxen maria ambulasse, terram navigasse dicit. *Virgil.* *Culex* 32. Non Hellespontus, pedibus pulsatus equorum, Graecia cum simul venientes undique Persas. *Lucan.* L. II. 672. Tales fama canis tumidum super aequora Persen Construxisse vias — Incessitque fretum rapidi super Helles-

ponsi, *Non Eurum Zephyrumque siment: quum vela ratesque In medium deferretis Asbon.* Anth. Lat. T. I. p. 190. *Idem commisit longo duo litora ponsae Perses, et fecit per mare miles iter.* — V. 3. *τρέσσει.* Cod. Vat. — *ἵσταται.* cohibuit, sustinuit. Hoc sensu *Diodor. Sic.* XI. 25. *οὐδὲ γὰρ τὴν ὁρμὴν καὶ βίαν τῶν ἑλλήνων ἵσταται οὐδὲ τὸ κατεσκευασμένον τεῖχος.* Plura exempla pete, si libet, ab *Elisero* in Obsl. sacr. T. II. p. 119. — *αἰσχύνας* vett. quaedam. *αἰσχύνεσθ'* Ald. tert.

V. 203.] X. Cod. Vat. p. 364. Plan. p. 14. St. 25. W. Se paucis contentum impatientemque contumeliae regum non sectari coenas, poeta confirmat. Conf. *Martial.* L. II. Ep. 53. — V. 1. *λιτὸν σέπας. τογῶ,* quae defendere frigus, *Quamvis crassa, queat.* *Horat.* I. Serm. III. 14. *Hesych.* σέπας. σέπη. ad quem *Toup.* in Em. in *Hesych.* I. p. 286. laudat *Porphyr.* de Abstin. IV. 12. p. 159. *ζωσάμενοι τε σέπασι λιτοῖς.* — *οὐδὲ τραπίσαι.* *Antimian.* Ep. XXV. *μή σὲ γ' ἐπ' ἀλλοτρίης, ἢ ὠδραφ', ἰζοιο τραπίσης.* — V. 2. *ἄλδρα.* Ut cicadae, poetae flores pascuntur. — V. 3. *παρ' ὀφρύν.* nutum divitis observans et horrens, ut *Horat.* ait I. Ep. XVIII. 11.

XI. Cod. Vat. p. 374. Plan. p. 10. St. 19. W. ubi *Aldus* in Cod. invenit *παρμονίδου*, quod inde in Ald. sec. et tert. fluxit. — Lusus est verborum in *κέρει* et *κέρως*, *ἐκκορίζειν* et *κορεῖν*, quem explicuit *Alberti* ad *Hesych.* v. *ἐκκορεῖν*, *φθίρεν*, *ἐκκαλλόνουσι.* — Cimices usque ad fastidium de me saturati sunt; at ipse quoque saturatus, i. e. fatigatus sum cimices perdendo et everrendo. — *κέρει* pro *κέρει.*

XII. Cod. Vat. p. 243. Planud. p. 239. St. 347. W. Habet etiam *Suidas* v. *φάτις* T. III. p. 584. ubi *φθιῶδη* legitur, ut in Vat. Cod. — Respicitur ad oraculum, Alexandro ab invita Pythia datum. *Plutarch.* Vit. Alex. c. 14. *Αὐτὸς ἀναβὰς βίῳ πρὸς τὴν ναὶν εἶλεκε αὐτήν. ἡ δ' ἄσπερε*

ἐξηγτημένη τῆς σπουδῆς εἶπεν· ἀνέκτος εἴ, ὦ παῖ. Cf. Ep. λέεσκ. T. III. p. 28. XLV:

Ἄφθιτε Κωνσταντῖνα· θανεῖν δέ σε μή τις ἐνίσχυ·
τῶν γὰρ ἀνέκτων ἔπεται οὐδ' Αἰδῆς.

XIII. Cod. Vat. p. 233. »Ad oram libri sui e Vat. »Cod. descripsit Salmasius.« Br. In puellam Helenam, luctu de fratris sui morte consuuntani. Ejusdem fere argumenti Ep. *Leonidae Alex.* XLI. — V. 1. ἀελοφῶ. Vat. Cod. — V. 2. »τὴν προκαλῆς ἰφθασε. Reposui δειλῆς. »Scribi etiam potest ῥαδικῆς. Helych. ῥαδικῶν. ἀπλῶν. »Hoc cod. scripturae propius accedit: magis placet tamen prior emendatio.« Br. — V. 3. εἰς δὲ γάμους. Vat. Cod. quod *Salmasius* inter describendum emendasse videtur. Certa emendatio, ut apparet ex *Erinnae* Ep. III. Καὶ σὺ μὲν, ὦ Τμῶναι, γάμων μολπαῖαν κοῖδαν Ἐς θρήνον γαστρὸν φθέρμα μεθήμευσα. Vide not. ad *Meleagri* Ep. CXXV. Vol. I. 1. p. 140. — τὰς γὰμ. ἐλπίδας. Sponforum spes non, ut alias fieri solet, puellae nuptiae praeciderunt, sed mors evertit. *Anacreontis* Ep. XXII. ἀλλ' ἐπὶ πάντων (νυμφίαν) ἑλπίδας οὐλομένη Μαῖρ' ἐκόλισσε πρόσω.

XIV. Cod. Vat. p. 234. Plan. p. 260. St. 375. W. Expressit *Eutolmius* Ep. IV. T. III. p. 8. — V. 2. ἀπλῶν. Duriuscule dictum. Sensus est: Helena fratris mortui desiderio exstincta est. Hinc duplex matri luctus, quae ob puerum et puellam tumulum lacrymis suis irrigavit, — V. 4. ἢ πάντων ἐλπίς. omnes, qui se eam ducturos esse speraverant.

Ex *Lefft.* p. 177.] XV. Hoc Epigramma, quod an integrum esset dubitabat Br., exstat in Vat. Cod. p. 507. ubi initio non, ut in ap. Buheriano, αὐτῇ τῇ, sed αὐτῶν τις legitur. Nomen proprium viri desideranti *Brunckio* proptus accedo. Hoc autem quod fuerit, haud facile dictu sit. Ad sensum tamen carminis nihil plane refert,

quomodo appellatus fuerit is, de quo hoc carmine agitur. Fortasse scribendum:

Αὐτοκλῆς γήμας Πιθάνην τὴν γέλτονα, βέγχει.

Autocles Pirhanam, impudicam mulierem, duxerat, non ut eam pro uxore haberet, — nihil enim impedit, quominus totam noctem stertat — sed ut ipsa habeat, cujus nomine flagitia sua tegat et occultet. In hujus officii mercedem Autocles largiter nutritur. Tali conditione fuit Pausimachus parasita, quem ὑπὸ τινος γράδας τριφόμενον *Philoxenus* dicebat τοῦναντίον πάσχειν τῇ γὰρ εὐδύντῃ αὐτὸν γὰρ ἐν γαστρὶ λαμβάνειν. *Athen.* L. VI. p. 246. B. — V. 3. μὴ πλεῖν, μὴ ἐκάπτειν. Fere paroemiacum. *Lucian.* T. III. p. 222. *Rip.* τυχεῖ γὰρ ἂν εἰκότα εἴη ταῦτά γε, μὴ πενήσαντα, μηδὲ καμόντα ἔτοιμον ἀργύριον λαβεῖν. — V. 4. ἁλλοτρίῃ cum *Br.* legendum.

Parmenontē, qui *Parmenio* esse videtur, *Vat. Cod.* tribuit Ep. ἐδέετο, CXXI.

ANTIPHANIS MACEDONIS

EPIGRAMMATA.

§. 204. (male in *Ed. Lips.* marg. 240.)] I. *Cod. Vat.* p. 157. Ἀνάθημα τῇ Ἀφροδίτῃ παρὰ Ἡνοῦς. Sic nomen puellae etiam in contextu Epigrammatis scribitur. Vulgatum λουσαμένη emendatum ex *Vat. Cod.* ubi tamen haec ipsa lectio superscripta voci λουσαμένη. Sic jam *Jos. Scaliger* emendavit in not. msc. — Puellae venustae illecebrisque suis omnes allicienti *Venus* cestum suum tribuisse videbatur. *Liban.* T. II. p. 710. δοῦναι τὴν κέρην τὴν τῆς Ἀφροδίτης κιστὴν διαζώνουσαι; καὶ διὰ τοῦτον τοῦς νέους θηρῶν. ut haec emendavit *Abresch* in *Lectione Arif.*

L. I. p. 5. Argutius etiam *Martialis* L. VI. Ep. 13. de Julia:

*Us Martis revocetur amor, summique Tonantis,
A te Juno petas ceston et ipsa Venus.*

Prius distichon laudat *Suid.* in *ἱερθόντα* T. II. p. 116. omiſſis verbis *ἰνὰ λυσσάμενη*. *Reiskius*, qui hoc Epigr. in apogr. Lips. invenit nr. 402., puellae nomine offensus, *Νινῶ* scribendum censebat. — V. 3. *Suidas* in *Θελκνύοις* T. II. p. 170. — V. 4. Tu omnibus tuis illecebris in me unum usa es. Simile acumen in Ep. *ἑλέσκ.* LVII. ubi Amor puellae arcum et sagittam donasse narratur: — *εἰς ἡμὲ τὴν φαέρτρην ἐξελίνας κέρη.*

Ex Tom. III. p. 331.] *Is.* Cod. Vat. p. 553. *Antiphanis* tribuit hoc carmen, quod in Plan. p. 19. St. 30. W. *ἡδέσποτον* est, ut etiam ap. *Stob.* Tit. XCVI. p. 531. 22. *Gesn.* 413. *Grot.* Hominem, omnibus animalibus infectum, ab omnibus odio haberi docet. — V. 2. *παντοδύτης*. Vat. Cod.

II. Cod. Vat. p. 504. Hoc quoque carmen in Plan. p. 178. St. 261. W. *ἡδέσποτον* est. — Brevitas vitae nos admonet, ut tempore utamur, priusquam senectutis hiems ingruat. — V. 2. Verba *κῆν - μέν* arcte jungenda cum *ὀλίγης χρόνης*. Quae interposita sunt, alterius epitheti vim habent. Tempus ad vivendum concessum nobis et exiguum et saepe calamitosum est. Hoc *Εμψόρον* queritur ap. *Stob.* T. XCVI. p. 526. 38.:

*ὦ Ζεῦ, τί ποῖ' ἡμῖν δαδὲς χρόνον τοῦ ἔην βραχὺν,
πλέθειν ἀλύτως τοῦτον ἡμᾶς οὐκ ἔστι;*

et *Antiphanis* ap. eundem p. 530. 28. *ἀλλὰ πάντα μικρὰ καὶ ἀσθενὴ καὶ ὀλιγοχρόνια καὶ ἀναμειγμένα λύπαις μεγάλαις.* — In Vat. Cod. *μῆνι* soloecō. — V. 3. *καὶ μᾶλλον, ὀλίγης χρόνος* scil. — *ἔριος* Ald. pr. — *Horas.* I. Carm. IX. 15. *nec dulces amores Sperne, puer, neque tu choreas:*

Donc viventi canities abest Morosa. — V. 5. γήρας βαρὺ.
 Vat. Cod. Videtur legendum:

χειμῶν τοῦντεῦθεν γήρας βαρὺς —

postilla gravis senectutis hyems irruit. Plane sic Ovidius, quem apte comparavit Brodaeus, Metam. XV. 212. ubi vitae humanae tempora cum anni temporibus conferuntur: *Inde senilis hiems tremido venis horrida passu.* — V. 6. »στόσεις. Male in Planud. στήσεις. Haec saepe »permutata. Vide Guil. Canter. N. L. V. 3. « Br. στόσεις Vat. Cod. — Nec puella, decem minis emta ut arrigas, efficiet. — ὀρχιπύδη. Recte explicavit Brodaeus, (qui confert verba δεραιοπύδη, λαμποπύδη, γυιοπύδη) de testiculorum torpore, quo perinde ac pedica constrikti teneantur. ὀρχιπύδην tamen etiam scrotum significasse, apparet ex Aristoph. Avv. 142. ubi ὀρχιπύδην, *scrotum manibus stractare*, occurrit. Vide Schol. Grotius hoc distichon sic vertit:

Bruma senectutis veniet cito: semisalenzo

Nil facies: nervos contrahet illa tuos.

III. Cod. Vat. p. 428. Edidit Jensonius nr. 11. Anth. Reisk. nr. 662. p. 116. »Quum venustum hoc Epigramma, cujus exemplar circumferebatur valde corruptum, a doctissimis viris, Ruhnkenio [Ep. crit. »p. 117.] et Toupio [Em. in Suid. p. 499.] emendatum »fuerit, quos non ubique sequor, operae pretium est, »Codicis lectiones accurate enotare. « Br. Pro mortuo habendum esse, poeta ait, qui, lucro unice intentus, viuo, cantui amorique non, dum possit, indulgeat. — V. 1. »Cod. λατοῦ χέλυς. Male. λατὸς est tibia; χέλυς cithara. Hac emendatione, quam praeceperat elegantissimus Ruhnkenius, nihil verius, ut mirer, Toupium »dedisse λατοῦ μίλας. « Br. Non Toupium est lectio, sed Reiskii, qui sic edidit. Similia junguntur ap. Ovid. Remed. Am. 753. *Enervant animos citharae, lotosque ly-*

raequo, Et vox et numeris brachia mota suis. Alexis ap. Aibepacum L. II. p. 47. C.:

Ἐπὶ δὲ ἰδιώτην ἄνδρα μονοσιτοῦντ' ἰδὼς,
ἢ μὴ παθοῦντ' ᾧδ' αἶς, ποιητὰς καὶ μέλη,
τὸν μὲν ἰδιώτην τοῦ βίου τὸν ἡμῶν
ἀπολαύσασθαι νόμιζε, τὸν δὲ τῆς τέχνης
τὴν ἡμίσειαν· ζῶσι δ' ἀμφότεροι μόλις.

— V. 3. »παρθενικά, κοῦροι. Sic perspicue Codex. Recte!
»Puellae, pueri optime junguntur. In Gaulmini Cod.
»sive e literarum compendio, sive e scribae ignorantia
»πῦκα. Ineptae hae taedae multum excitarunt fu-
»mum.“ *Br.* Male cl. Editor interpolati Apographi
lectionem pro ipsa Codicis scriptura habuit. Membranae
Vat. legunt: ἢ πῦκας, κοῦροι. Hinc *Reiskius* vehementer
inepte conjicit: ἢ πῦκας κοῦφοι στέφανοι, μέγα λὶτὰ δὲ
δεικνύν — non leves pineae coronae; contra vero tacris
victitans moris. — *Ruhnkenius* eleganter: ἢ πῦκα,
κοῦροι. Haec nimirum omnia ad commissationem spectant,
ubi facibus locus, non minus ac corollis et unguento.
Cbarisio L. I. p. 5. 5. ἐν δὲ τῇ νυκτὶ ταύτῃ φανερώς μὲν εὐδαίε
ἐτόλμῃσαν ἐπικωμῶσαι· κρύφα δὲ καὶ ἐδήλως ἐπελθόντες σημεῖα
κώμῃ ἦσαν καὶ κατέλιπον· ἐσταφάνωσαν τὰ πρέθοντα, μέθοις
ἔρριψαν, οἶνον πολλὸν ἐποίησαν, δῶδας ἔρριψαν ἡμικαθόντες. —
κοῦροι ad puerorum amores spectat, ad quorum limina
commissationes habentur. Quare non est, ut cum *Toupio*
corrigas: ἢ πῦκα, κῶμοι, στί. . — Mox Vat. Cod. λοιτὰ, quo
errore nihil in membranis frequentius. — V. 4. »Cod.
»λατρικάδας πρέκτας. quod vere a *Ruhnkenio* emenda-
»tum, mutatione quam minima. Longius a veteri scri-
»ptura discedit *Toupius* scribens λάδρα πολυτρέκτας.
»quod tamen elegans, et summo sagacissimi viri inge-
»nio dignum.“ *Br.* Hic iteram interpolatum Apogr.
imposuit cl. Editori. In Cod. Vat. habetur: λαδρεκάδας
τρέκτας. Sic quoque *Jensius* edidit, apud quem praes-

terea τρακτὰς legitur. Nihil hīc igitur emendavit *Rubnkenius*; (nam τρακτὰς ille non dedit.) — τόκει λαθρόποδες sunt usurae, quae sensim sensimque procedentes, patrimonium rodunt et consumunt denique. τρακτῆς. δ ἐκ παντὸς κερδαίνων, οἷον ἀπατρώγων. *Suid.* Cf. *Eustath.* ad *Od.* p. 541. 24. et p. 582. 44. — Quo sensu autem τρακτὰ χεῖρας accipiendae sint in recepta lectione, doctissimus Editor non explicuit. — τόκους χερσὶ τίθηναι foenerator dicitur, qui usuras digitis computat, sive, ut *Palladas* ait Ep. LXXXVI., ἐν δακτύλοις τοὺς τόκους ἐφίγγει. — V. 5. Formulam, οὗτος ἐμὸν τέθνηκε, illustravit *Rubnkenius* de homine perduto et desperato, laudans *Sophocli.* Antig. 1284. τὰς γὰρ ἡδονὰς Ὅταν προδῶσιν ἄνδρες, οὐ τίθηναι ἐγὼ Ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἡγαῦμαι νεκρόν. *Lyfii* ap. *Jamblich.* de Vit. Pyth. 17. p. 62. εἰ μὲν ἂν μεταβάλοιτο, χαρήσομαι· εἰ δὲ μή γε, τέθνηκας. Hinc ἔμψυχον νεκρόν mutuatus est *Lucian.* M. D. VI. 2. T. II. p. 143. Bip. — V. 5. »Cod. περιμνηστικ. Toupīi emendationem recepi, »quae unice vera est; saltem elegantia sua aliorum con- »gitationes superat. Nomen proprium hīc locum habere non videtur. Deridentur in genere foeneratores »avari omnes. *Salmasius* παρὰμνηστικ reponerat vel παρὰμνηστον: cujus obiter tantum meminimus, cujus sepulcrum praeterimus, α παραμνάσμαι. vel cujus memoria »perit. Quae quidem non unius sunt assis. In alia »deinde ivit. Nam in *Plin.* p. 859. hinc μνηστικ pro »tumulo profert. ubi partem hujus versus sic laudat: »περὶ μνηστικ δὲ παρέρπων. Br. Olim *Rubnkenius* περιμνηστικ pro nomine proprio habuerat; in secunda autem Epist. criticae editione hanc lectionem rejecit, nec tamen aliorum post se conatus probans. *Reiskius* μεριμνητικν suspicabatur. Equidem Toupīi vestigia premens, legerim:

οὗτος ἐμὸν τέθνηκεν ἀνὴρ· νῆστικ δὲ παρέρπων — —
jejunum illud cadaver praeteriens. Ansiphanes ap. *Athen.*

L. XIV. p. 662. C. δ σπλὴν σισάχθω νῆστις, ἀπολεῖ μ' εὐνοσί. Attrigit hoc vocabulum *Pierfon.* ad *Muer.* p. 270. — V. 6. φάρυγα. Cod. Vat. Apographa φάρυγας. — Qui ἐς ἀλλ. φάρυγας φείδεσθαι, is est, quem *Horatius* *parcum ob heredis curam* vocat I. Epist. V. 13.

7. 205.] IV. Cod. Vat. p. 531. Plan. p. 183. St. 267. W. *Stobaei* Floril. T. X. p. 126. 15. Gesn. 71. Grot. Etiam hoc carmen avari foeneratoris stultitiam exagitat. — V. 1. δ χρόνος. Temporis progressus, ut usuram gignit, sic etiam canos et senectutem adducit. Inepte vulgo *ἐπερχόμενον*. Verior lectio ex Vat. Cod. recepta est. Ad sensum totius carminis comparandus *Horat.* II. Carm. III. 6. sqq. — V. 4. Hic quoque vulgata lectio γνούς τι μελισμᾶτιον ex Vat. membranis emendata est. γλαφυρὸν de oratione, carminibus etc. frequenter quidem usurpatur; at etiam de concinna specie, concinnis moribus apte dicitur. Vide ad *Ansipar. Theff.* Ep. XXVIII. 3. — V. 5. μεγάλην διαθήκην. De Staberio quodam divite et avaro *Horat.* L. II. Serm. III. 91. *Quoad vixis, credidit ingens Pauperiem visium, et cavis nihil acrius, ut si Fortis mihi us locuples uno quadrante perires, Ipse videretur sibi paucior.* — V. 6. ὀβολῶν vulgo.

V. Cod. Vat. p. 550. Plan. p. 137. St. 198. W. In Grammaticos invehitur, magna ingenia calumniantes, mediocria ad coelum efferentes. Cf. *Philipp.* Ep. XLIII. *Herodic.* T. II. p. 65. — V. 1. βιζώνυχα. Vat. Cod. Accusativus a βιζώνος (vide *Polluc.* II. 145.) hic locum non habet. — γένη βιζώνυχα Μούσης ἀλλοτρίης Grammaticos designat, qui, cum ipsi nihil ex suo ingenio progignant, in alienis carminibus perscrutandis rimandisque versantur, neq. tamen flores in Musarum hortis decerpentes, sed radices effodientes. — V. 2. σῆτες κκανθοβάται. Fuisse, qui *κκανθοβάται* corrigerent, notavit *Casaubon.* ad *Athen.* L. III. p. 186. 51. ipse tamen vulgatae unice favens. Cynulcus, unus interlocutorum ia

Athenaei convivio L. III. p. 97. D. alium vituperat, quod omnia a reliquis prolata anxie perscrutaretur, τὰς ἐκάνθας συνάγων, ὡς αὐτὸν ἐχρῆσθαι καὶ ἀπὸ τρυφῆς ὄντων καὶ διατρίβων, ἐνθὺν δὲ ἡδίστων μὴδὲν συναθροίζων. *Hesiodus* ap. *Lucian.* T. III. p. 243. ed. R. οὐχ ἄρα, ait, ὅσα τῆς ποιήσεως καλὰ· συνδάλουμεν δὲ καὶ ἐκάνθας τινὰς ἐκλήγεις, καὶ λαβὰς τῇ συνοφαντίᾳ ζητεῖς. Ap. *Philipp.* Ep. XLIV. Grammatici σῆτες ἐκαστολόγοι vocantur. σῆτες autem sunt tineae, qui lanam chartasque arrodunt. Hinc ad Grammaticos translatum vocabulum. — V. 3. κηλίδες, magnis ingeniis labem adspergitis. — ἐπ' Ἑρίνῃ. Paucos versus *Erinna* reliquerat, tales tamen, unde conjectura fieret, quid praestare potuisset, si ad maturos pervenisset annos. *Eustath.* ad Il. β. p. 247. 30. οἱ δὲ στίχοι αὐτῆς ἐκρίθησαν ἐν ἀμίλλοι τοῖς Ὀμήρου. Conf. Ep. ἠδέσπ. DXXIII. Non omnes inter antiquos Criticos idem sensisse, ex hoc loco apparet. Et profecto *Erinnam* ob paucos versiculos *Homero* aequare vel etiam antepone, ridiculum. — κομῶντες, gloriantes. Vide *D. Heins.* in *Lectt. Theocr.* c. X. p. 327. *Spanb.* ad *Aristoph.* *Plut.* 170. et 572. — V. 4. Καλλιμάχου πρέκυνες. *Philippus* eosdem *Ζηνοδότου* ἐκύλακας, Καλλιμάχου στρατιώτας appellat. *Callimachum*, ut illustrem aliquem Grammaticum, eumque in illustribus scriptoribus et poetis judicandis non valde clementem, nominat. κύνες pro custodibus, satellitibus, passim occurrunt. Vide inprimis *Ruhnken.* *Epist. crit.* I. p. 93. sq. *Procyon* ante *Canem* oritur, eumque praecedit, multum *Canis* splendore cedens. Hinc intelligitur, cur Grammatici vocentur *Callimachi πρέκυνες*. — V. 5. ποσὶ ex. *Vat. Cod.* — V. 6. Facessite vos, qui tanquam cimices poetas canoros clanculum mordetis. κότες. *Horat.* L. *Serm.* X. 78. Men' moveat cimex *Pansilius*? — In his quid offensionis esse possit, non video. Tamen *Bernardus* ad *Thom. M.* p. 549. εὐφρόνων λαβροδάκνυι tenet; omnino male et contra metricas leges.

VI. Cod. Vat. p. 370. Planud. p. 72. St. 106. W. Pastor navis carinam fluctibus in litore agitatam videns, illam manu prehendit, infelici eventu; ipse enim illâ carinâ in mare tractus periit. — V. 1. *πλακτόν*. Vat. Cod. et *πλακτής*. — V. 2. *βλοσυρής*. Vat. Cod. — V. 4. *οὔτω*. Vulgo. — V. 5. *ἔσχι*. omnes edd. rett. *ἔσχεν*. Steph. et Vat. Cod. male. — V. 6. *δρομοί*. Ad pastorem referendum; *σύλvae* enim pro *pascuis* frequenter ap. poëtas; *λαμίνες* ad nautas, qui nave fracta perierant.

VII. Cod. Vat. p. 399. Plan. p. 88. St. 130. W. Argumentum vide ad *Apollonid* Ep. XI. — V. 4. *ἀνδρόφωνον*. Vat. Cod. *κῆλδ'* omnes rett. usque ad Steph. — *κῆλδ;*, τὸ μίσμα. *Eurip.* *Iphig.* T. 1200. *εἴπερ γε κῆλδς ἄβαλέ νιν μητροτόνος*. *Sophocl.* *Oedip.* C. 1134. *ἢ τις οὐκ ἔνε κῆλδς κακῶν ἔξοικος*. — §. 206.] V. 5. *κούρη*. Nymphæ, quæ h. l. pro ipsa aqua ponuntur. — *εἰς βάκχην*. Vide *Meleagr.* Ep. CXIII.

VIII. Cod. Vat. p. 398. Edidit *Jensius* nr. 135. Anth. *Reisk.* nr. 786. p. 168. Malus, arbor, cujus dimidia pars exaruerat, de invidia conqueritur, quod eruca unum, quod progenvisset, malum comederit. — V. 1. *ἦ. μὲν*. *Jens.* *μὲν*. *Reisk.* Sic est in Cod. — Sed qui hîc veram leſionem teposuit, in fine versus male scripsit *καὶν γε λούσαν* (sive *δεδορκώς*), quæ conjectura ex prava totius loci interpretatione enata est. Unice vera est scriptura Codicis. *καὶν*, τὸ ἥμισυ, illa pars, quæ adhuc supererat (alterâ intermortuâ), unum malum progenuit in summo cacumine. Hoc carmen haud scio an *Longo* obversatum sit, qui L. III. p. 97. malum describit, cui *γυμνοὶ πάντες ἦσαν οἱ κλέδοι, καὶ ἐν μέλυν ἐπέθετο ἐν αὐτοῖς ἄκροις ἀκρότατον, μέγα καὶ καλόν*. Hoc *Daphnis* decerpit, metuens, *μὴ ἔρπετον φαρμάξῃ συρόμενον*. — V. 3. *κόων δένδρον*. eruca, quæ arbores laedit. Laudavit hoc distichon, ubi varias vocis *κόων* significationes illustrat,

Schneiderus in *Peric. cr.* p. 89. — καρποφόρος. Cod. — ἡ πτερόνυτος. Dubiae significationis vocabulum. πτερόνυτος. *Hesych.* πτερόν. πτερόν ἀπαλώτερον. *Suid.* De plumis usurpavit *Sophocl.* ap. *Clem. Alex.* p. 716. Jupiter ἐκχυψισμένος πτερόν κύκνιον. De pinna *Aristoph.* in *Acharn.* 1182. Priore significatione si accipiendum est πτερόνυτος, ad dorsum erucæ pilis, tanquam lanugine, tectum respicitur: si alterâ, vox κύκνη de eruca intelligi nequit, sed aliam quandam bestiolam, tenuibus alis instructam, significare debet. De insectorum alis vocem πτερόν usurpari, notavit *Schneiderus* in *Lexic.* p. 461. — V. 6. In Cod. sic scriptus hic versus: πορθεῖ καὶ τοὺτους γηρὸν ὡς μ' ἔλεγεν. quae verba nec augur, nec Sibylla exposuerint. *Salmasius* tentabat: καὶ τοῦτοις κῆρας ἄγχι μελίαις. in quibus parum est lucis, et adeo obscurae, ut novae potius obduciae tenebrae quam veteres discussae videantur. Audaciori conjectura locus sanandus erat, aut in menda relinquendus. *Br.* Hoc profecto longe fuisset melius, quam novum versum procedere, in quo membranarum lectionis nec vola, ut ajant, nec vestigium. Non melius *Reiskio* emendandi conatus processit, qui ipsam Invidiam h. l. loquentem induci existimans, ex conjectura dedit: ὁ φθόνος, ὃς πολλὸν ὄχλον ἀπέβλεπον* ὃς δὲ τὰ μικρὰ πορθεῖ, καὶ τοῦτον γυνὴ βάναιε, ἔλεγεν. Ad haec Invidia: Ego quidem, ait, magnam lacdere oculis turbam solco; at qui pauca corrumpit, illius assa libens equidem spargerem. Quae merae sunt tenebrae. Partem veri, pro meo quidem iudicio, *Salmasius* vidit; in cuius emendatione, quamvis plurima tenebrosa sunt et minime probanda, illud tamen praeplacet, quod γηρὸν in κῆρας mutavit. Vide, an corruptissimus locus in hunc modum emendari queat:

ὁ φθόνος εἰς πολλὸν ὄχλον ἀπέβλεπον* ὃς δὲ τὰ μικρὰ πορθεῖ, καὶ τοῦτον κῆρας καλεῖν ἔσπεκε.

Haec et sensum efficiant omnino bonum, et a lectionis,

quam Cod. praestat, vestigiis parum recedunt. In tanta mea egestate, arbor ait, non putaram fore, ut uno hoc malo privarer. Invidia enim copias et amplitudinem Iuscis oculis limare solet: qui autem ne egenis quidem et exiguis parcit, nunc illum non invidiosum, quod lenius, sed pestem et perniciem appellare fas est. — Primum scripsimus εἰς πολλὸν ὄγκον. Solet enim ὁ ὄγκος ταῖς μικροῖς ὀπποῖν. Euripides in Melanippe fragm. XV.:

ὦ τέκνον, ἀνθρώποισιν ἔστιν οἷς βίος

ὁ μικρὸς εὐκτὸς, γίγνεται δ' ὄγκος κακόν.

ut h. l. olim emendavimus in Exercitt. crit. T. I. p. 217. Sed plurimum huc faciunt verba *Incerti Poetae* ap. *Stobaeum* T. CIII. p. 561. Ὁγκον δὲ μεγάλου πτόμα γίνεται μέγα. Πρὸς γὰρ τὸ λαμπρὸν ὁ φθόνος βιάζεται, Σφάλλει δ' ἀκρίτου, οὗς ἂν ὑψώσῃ τύχη. Sententia eadem ap. *Ovidium* Remed. Am. 369. *Summa petit livor: perflant altissima venti: Summa petunt dextrâ fulmina missa Jovis.* — καὶ pro infesto et pestifero daemone; ut κῆρας pestes, ap. *Synesium* p. 38. ἡξίων αὐτοὺς πάσης ἐλαύνεσθαι γῆς καὶ θαλάττης, ὡς ὄντας κῆρας πόλεων τε (pestem et perniciem civitatum) καὶ πολιτείαις. Cf. *Valcken.* ad Hippol. p. 283.

IX. Cod. Vat. p. 396. Plan. p. 32. St. 49. W. Historia de puella, quae, cum sponsi amplexus timens e cubiculo aufugisset, a canibus lacerata est. — V. I. ἐν παύσει. Vat. Cod. De παύσεως et παύσεως vide ad *Philipp.* Ep. LIV. — Παύσεως ancillae nomen ap. *Propert.* IV. 7. 39. — V. 3. ἐν μόνῃ. Sic Vat. Cod. optime. In Planud. μέθοιν, quod quid esset, non mirum, interpretum nullum dicere potuisse. Br. *Huetius* p. 6. coniecit πύσις. Idem in ora Cod. *Scaligeri* invenit γ' ἀρμύβειν, (et sic in not. msc. Bibl. Rodl.) quod nempe prima illa Veneris initia vi coalescant; vel quod Venere consent et coalescant vitae principia. μέθοις legendum putabat *Opfopoulos*, ut esset nomen proprium viri, genitivi casus.

Brodaeus tentabat δειμᾶται τὰ βοῖν πρώτα ζυγά. sive δειμαθῶ
 δεμα βοῖν πρώτα ζυγά. ut haec per parenthesis dicta
 sint: primum jugati boves timent. Haec nullius sunt af-
 fis. — V. 4. παρθευκαῖσι. Vat. Cod. — V. 6. αἰφνης.
 Vulgo. quod ex Cod. Vat. mutatum est.

AUTOMEDONTIS CYZICENI

EPIGRAMMATA.

¶. 207.] I. Cod. Vat. p. 574. Primus edidit *Tour.*
 in Addendis ad Theocrit. T. II. p. 398. ultimo versu
 omisso. De paedotriba quodam, a pulchris pueris cir-
 cumdato. — V. 1. παιδοτριβην. qui pueros palaestricam
 docet. — V. 3. profert *Alberti* ad *Hesych.* v. ὑποκῶπιον.
 ubi ὤμων legitur, ut in Cod. Vat. ὤμων *Tour.* dedit. Co-
 lor, ut ap. *Melaegr.* Ep. V. ἀγκὰ; ἔχουσ Διδώμερον, δ δὲ γλυκὺς
 ἄντλος εἶδος Δωρόθεος, κείθω δ' εἰς γένυ Καλλικράτης. — ὑπο-
 κῶπιον. Sic *Paul. Silenz.* Ep. XII. ἄλλην ὑποκῶπιον εὐθὺς
 ἔλξεις, ubi vide. — V. 6. παιδοτριβοῖς. Lusus est in am-
 bigua significatione verbi τριβεῖν, quod, in arte palaes-
 trica technicum, ad obscœnam libidinem transfertur.
 Cf. *Syrason.* Ep. LXIV.

II. Cod. Vat. p. 550. Primum distichon expromsit,
 ubi nomen κόνιχος illustrat, *G. Koen.* ad *Gregor. D. D.*
 p. 134. Ad puerum de mutata formae pulcritudine,
 ipsiusque mente simul immutata. — V. 1. καὶ om. *Koen.*
 qui recte habet λάσαι, ut Cod. Vat., ubi *Br.* apogr. λάσαι
 exhibet. — V. 2. κλάσει. Vat. Cod. — Quae sequun-
 tur, per interrogationem accipienda puto: Κόνιχε, τοῦτ'
 ἐγένου; talis igitur evasisti? — V. 3. Iterum vitiose *Br.*
 apogr. οὐκ ἔλειον. Vat. Cod. ἔλεγον. Hic interrogandi
 signum ponendum, in fine pentametri delendum. Seq.

versu *Br.* cum invenisset *ἐν ναι καί* —, hoc perperam mutavit in *γίνεο ναι* —. Veram lectionem jam dudum restitui in *Emend.* in *Ep. gr.* p. 41.:

οὐκ ἔλεγον; μὴ πάντα βαρὺς θάλα, μὴδὲ βάνυσος
εἶναι. καὶ κάλλους εἰς τινος Νεμέσιος.

quam emendationem nunc confirmavit Apogr. nostrum, quod quin hoc quoque in loco genuinam *Vat. Cod.* lectionem exhibeat, noli dubitare. Monuerat poeta Connichum suum, ne nimis sit saevus, neque nimis facilis. Idem *Strazo* sic expressit *Ep. II.*:

μήτε λίην στυγρὸς παραέκλινος, μήτε κατηφὴς,
Δίφιλο, μὴδ' εἰς παιδίων ἐξ ἁγέλης.

Voce βάνυσος de puero meritorio idem usus est *Ep. LXXVI.* — Recte deinde *Cod.* καὶ κάλλους. *Etiam pulcritudo suam habet Nemefin*, quae superbientes et insolentes puniat. *Philosfrat.* *Epist. XIX.* p. 921. ad puerum: ταχέως σε θοσπαίμην γεινῶντα καὶ παρὰ ἑλλοτρίαις θύραις κείμενον. ναι ἔρως, ναι Νέμεσις, ὅξαις θεοὶ καὶ στρεφόμενοι. *Conf. Straton. Ep. LXXI. Agath. Ep. XIII. 9.* Plane ut noster, *Meleager Ep. XXII.*:

ἀλλὰ, Πολυξενίῃ, τάδ' ὄρω, μὴ γὰρ φραδάσσου
ἴσθι καὶ ἐν γλυυτοῖς φουμένη Νέμεσις.

Facit ad hanc paederastrae admonitionem dictum Bionis ap. *Stob. T. LIX.* p. 410. Βίων πρὸς τοὺς λέγοντας, ἵτι τὸ κάλλος τυραννίδα ἔχει, Φεῦ, ἔλεγε, τυραννίδος τριχῇ καταλυμένης. ubi τριχῇ legendum esse, apparet ex *Plutarcho*. *Amor. T. II.* p. 770. B. ἵτι δὲ φορτικώτερον ὁ σοφιστὴς Βίων τὰς τῶν καλῶν τριχὰς Ἀρμόδιους ἐκάλει καὶ Ἀριστογυίτους, ὡς ἅμα καλῆς τυραννίδος ἀπαλλαττομένους ὑπ' αὐτῶν τοὺς ἱερατάς. In verbis, quae hunc locum praecedunt, vulgo etiam legitur τριχῇ αἰετῆσαι τὴν φιλίαν pro τριχῇ διατρεῖσθαι, ut praecclare emendavit *Rubnken.* ad *Tim.* p. 190. — V. 5. ἴσω μάνθης. in caulam venisse videris, hirco similior quam puero

puero scilicet. In eadem re Auctor Ep. ἀνθ. XXXVIII.
ἐν Στέρας ἐξ ἐρίφου τρηχὺν ἰθαπε τράγον. — δτε β. Cod. Vat.
male. — ἔχειν σε φρένας. Horatius IV. Carm. X. 6. ad
Ligurinum:

*Dices. Heu, quoties te in speculo videris alterum,
Quae mens est bodie, cur eadem non puero fuis?
Vel cur bis animis incolumes non redeunt genae?*

III. Cod. Vat. p. 106. Εἰς πόρνην ἀρχηστρίδα. Edidit
Reiske in Misc. Lips. T. IX. p. 142. nr. 421. Lubricas
saltatricis cujusdam asiaticae artes describit et miratur. —
V. 1. κακοτέχνους σχήμασιν. figuris libidinem excitantibus.
Philodem. Ep. XXI. ὃ κακοτεχνωτάτου κινήματος. Mulier
κακοτεχνούσα τοὺς νέους est ap. Aristaeen. II. Ep. 18. p. 99.
Vide Abresch, in Lectt. p. 286. — Ejusmodi autem
artes inde a teneris unguiculis edocta exercebat. Horat.
III. Carm. VI. 17. *Maius doceri gaudet Ionicos Masura
virgo, et fingitur artibus: Jam nunc et incestos amores
De tenero meditatur ungue.* Item de Dionysia quadam
Anth. Lat. T. II. p. 271. *Cujus in octava lascivia surgere
messa Coeperat et dulces fingere nequitias.* — ὀνόχων κινώ-
μετην fuit primitus in Cod. Vat. sed error emendatus. —
7. 208.] V. 3. παθαίνεταί. Sic Vat. Cod. et Salmas. qui
hoc distichon laudavit ad Scr. Hist. Aug. T. II. p. 427.
Apogr. Lips. πυθαίνεταί. Laudatur autem pantomima;
quod omnes affectus artis ope praeclare exprimat et imi-
tetur. παθαίνεσθαι proprie dicuntur oratores affectu con-
citati. Cf. Ernesti in Lex. Techn. Rh. p. 237. — βάλλει
τὰς χεῖρας, ad tibiae sonum manus apte jaecat. Propert.
IV. 5. 45. *Si brachia jaecat, I comes et voces ebria junde
suas.* Idem L. II. 18. 5. *Sive aliquis molli deducis can-
dida gestu Brachia.* quod expressit Ovid. II. Amor. 4. 29.
Ille placent gestu, numerosaque brachia jaecat. — V. 5.
τρίβαλον πάσσαλον hinc profert Albersi ad Hesych. T. II.
p. 1413. In obscena significatione vocabuli πάσσαλος
Vol. II. P. 2.

suo more ludit *Aristophanes* in *Eccl.* 1011. ταῖς περιβου-
ταῖς γυναιξὶν ἔστω τὸν νόον ἑλκεῖν ἑνατὶ λαβομένης τοῦ πατ-
πάλου — τρεῖς καὶ κατὰ τετραμμένα *Suid.* Proprie *rappo-*
sunt, multo usu detritum. Laudatur igitur mima, quod
nec fenes respuat, sed in his quoque libidinis scintillas
excitare noverit. *Salmasium* hunc versum explicare in
Not. ad Achill. Tat. p. 732., notavit *Schneiderus* in *Per.*
Crit. p. 11. — V. 7. γλωττίζει. Hinc γλωττίσματα, im-
pudica ofcula. Vide ad *Crat.* Epigr. T. II p. 3. Ad
glossam *Moeridis*, καταγλωττίσματα, τὰ περιεργα φιλήματα
p. 224. *Pierseus* hoc distichon expromsit, qui ἐπιτερίψῃ
habet, ut *Reisk.* emendavit lectionem apogr. *Lipf.* ἐπι-
θερίψῃ. In *Sched. Lacroz.* ἐπὶ μέψῃ. Sic *Cod. Vat. Reposia-*
pus in *Anth. Lat.* T. I. p. 47. Saepe *levi cruris sacu per-*
movit amantem In flammis. *Aristoph.* *Acharn.* 737.
πέτρην, ἥτις τὰ πῶς τρεῖς καὶ τὴν ὀσφύν. — V. 8. κορύνην.
Nicander Alex. 408. δεινὴν βρωμήμεντος ἐναλδήσασα κορύνην.
Schol. αἰδοῖον ὄνου.

Ex T. III. p. 331.] *III*^a. *Cod. Vat.* p. 511. Se-
cum loquitur Automedon, convivio, ut videtur, parato,
ad quod meretricem arcessi velit. Sed mox eum faci
poenitet, timentem, ne se ridendum proponet. —
V. 1. Πέμπει, κάλει. Haec ad se ipsum. Jam licet mittas,
qui meretriculam arcessat; omnia enim parata sunt. —
Deinde se ipsum ab hoc consilio revocat. — V. 3. αὐτή.
Sic pronomina saepissime ponuntur ad res obscenas
significandas. Ceterum in *Cod.* legitur: αὐτὴ γὰρ λαχέ-
νουσι σαρωτέρη πρὶν ἡκάμπης ζῶσα νεκρά. Probabilem sensum
emendando effecit *Br.*: an ipsa poetæ verba divinaverit,
dubitare licet. *Schneiderus* hoc distichon post v. 6. collo-
candum censebat, ut αὐτὴ ad κόπην referretur; quod
mihi necessarium non videtur. Praeterea corrigit:

αὐτὴ γὰρ λόγχης στιβαρωτέρη, ἢ πρὶν ἡκαμπῆς
ζῶσα, νεκρά . . .

Ingenioſe] et fortafſe vere. Lectio λαχάνου tamen habet, quo ſe tueatur. Fortafſe legendum eſt:

αὕτη γὰρ λαχάνου ſυβρωτῆρη, ἥ περὶν ἀκαμπῆς
ζῆσα, νεκρὰ μὲν πᾶσα δέδουκεν ἔσω.

Hefych. ſυβροί. ἰσχυοί. λαγαροί. ἀβροί. (ſic lege pro τᾶφροι.) Haec enim, quae, dum viveret, inflexibilis erat, nunc demortua, quavis beta languidior pendet et ſe intus femora, recepit. — *Catull.* LXVII. 21. *Languidior tenera cui pendet ſicula beta.* *Ovid.* L. III. *Amor.* VII. 66. *Noſtra tamen jacuere, velut praemortua, membra Turpiter, beſterna languidiora roſa.* *Encolpius ap. Petronium c. CXXXII.* illam ſui partem quaſi devoram videns, *Illā, ait,*

*Non magis incepto vultus ſermone movetur,
Quam lentae ſalices, laſſove papavera collo.*

Conf. ſi tanti eſt, *Anthol. Lat.* III. 273. p. 690. — V. 4. πᾶσα δέδουκεν ἔσω. *Petronius* l. c.: *Namque illa metu frigidior rigente bruma confugerat in viſcera mille operata rugis.* — V. 5. ἐνέμενος. *Proprie* navis instrumento nautico non inſtruita. *Conf.* ad *Antipbili Ep.* I. 8.

IV. *Cod. Vat.* p. 514. *Plan.* p. 174. *St.* 254. W. — V. 1. ὅτ' ἐπινόμην. *Excusi* omnes, vitioſe. *Codd.*, quos conſuluit *Br.*, ὅτε πίν. quod ſenſus flagitat. *Vesper*, dum vino calemus, humanis invicem animis ſumus; mane autem, vini vaporibus diſſipatis, nihil niſi inimicitiae et ferina rabies. — In laudem vini ſcriptum videtur, quod animos conciliet.

V. *Cod. Vat.* p. 553. *Automedonti* vindicat carmen, quod in *Plan.* p. 144. *St.* 209. W. *Apollinario* tribuitur, cujus *Epigramma* praecedat. *Scriptum* in *Polycarpum* quendam, *trapezitam*, ut videtur, et *decoctorem*, ut *Huetius* p. 15. exiſtimat. — V. 1. πρὸς παράστει τραπέζης. *Parastum* vocat *menſarium*, qui aliena pecunia, ipſius fidei concredita, ad vitam ſuſtentandum uteba-

tur. Sed jam mensa, ad quam antea alebatur, vacua, pecuniâ illâ deperditâ. — V. 2. λέγει. Vat. Cod. — Vulgo κρηματίοις ψευδόμεν' ἄλλοις; ubi *Scaliger* ad *Properz.* L. I. VIII. p. 360. vocativum pro nominativo positum esse contendit. Non opus est ad talia confugere post repertam lectionem Vat. Cod. — V. 3. Polycarpus, et suis et alienis bonis concoctis, cum jam premi coepisset a creditoribus, rarius in forum prodibat, et conspecto e longinquo aliquo ex creditoribus suis, se in pedes dabat. — V. 5. τὸ εὖν αὖριον. Omnes veteres edd. τὸ εὖν ἀργύριον. quod in ἀργύρεν mutandum censebat *Jos. Scaliger*. *Stephanus* primus αὖριον dedit ex Cod. Idem conjecturâ affectus est *Orsoroensis*. Hanc lectionem confirmant Vat. membr. Omnibus quidem promittebat Polycarpus, cras, dicens, tuum habebis, veni, quaeso, et aufer. — κοῦδ' ὀμώσας. Duplex negatio. Ne juratus quidem fidem apud quenquam invenis. — V. 7. „Vat. „Cod. πάλαι. Scribendum videtur πάλαι: nōdum enim abierat; supra ὑποκείμετοις ἤδη καὶ ζηταῖς.“ *Br.* Nihil Polycarpo superesse ait *Automedon*, nisi ut asylum quoddam quaerat. Hoc autem parodia significavit, quam *Schol.* notavit in marg. Wechel. Ἰλιόθεν με φέρων ἄνεμος κινύσσει πάλαι. *Odyss.* ι. 39. Qui enim Samothracum deorum mysteriis initiati erant, singulare Cabirorum praelidium in tempestatibus experiri putabantur. Vide ad *Diodor. Sard.* Ep. I. Hoc igitur ad Polycarpum, in alienae pecuniae fluctibus laborantem, jocosè transtulit.

VI. Cod. Vat. p. 549. Ἀυτομέδοντος. In Plan. p. 146. St. 213. W. ἄθλον est. Ad Athenienses, minimo pretio jus civitatis vendentes, hoc carmen pertinere, apparet ex nominibus Atticis Triptolemi, Cecropis, Erechthei et Codri. Jam antiquis temporibus, Demosthenis aeo, Athenienses propter facilitatem, quam in jure civitatis vendendo ostendebant, notabantur. Vide *Spanhem.* in *Orb. Rom.* c. XVI. p. 123. sq. ed. Lond. et, qui ejus fa-

cilitatis exemplum narrat, *Plutarch.* T. II. p. 182. D. Hanc ob causam Augustus Atheniensibus interdixit, μηδὲνα πολίτην ἀργυρίου ποιεῖν. *Dio Cass.* T. I. p. 736. 2. — V. 1. ἀνδρακίων. Carbones vestigialis loco ap. Romanos dabantur. Vide *Sæwech.* ad *Vegesium* L. IV. 8. p. 239. Simile quid olim de Claudio dictum esse, *Schneiderus* me monuit, apud *Dion. Cass.* T. II. p. 955. eum civitatem vendere, καὶ ὑάλην τις σκεύη ταπεινὰ δῶντι, quo spectant haec ap. *Senecam* in *Apocoloc.* p. 852. *Consul numulariolus, qui vendere civitatulas solebat.* — V. 2. αὐτὸς τῆς. omisso δ Vat. Cod. — V. 3. ὑπηγύρεσι. Vat. Cod. Quo sensu ὑπηγύρες hoc loco sit positum, obscurum est. *Brodæus* vertit, duci, qui te introducat et insinuet. *Subpraetori, Opsopoeus.* *Boettigerus* in *den Vasengemülden*, Fascic. II. p. 200. interpretem intelligit, qui in templis peregrinos circumducit resque visu dignas ostendat. Quum ὑπηγύρεται sit viam monstrare, praecire, auctorem esse, suadere, (vide *Bud. Comm. Gr. L.* p. 260.) ὑπηγύρεαι autem sive ὑπηγύρεας dux et auctor, (vide *Sallier.* ad *Thom. M.* p. 878. sq.) facile adducor, ut h. l. rhetorem intelligam, qui, parva mercede accepta, jus civitatis compareret studioso hujus beneficii. Fortasse etiam is est, qui civitatis jure donandum ad tribules adducebat, inscribendumque curabat. — Sed, ut dixi, res est obscurior. — V. 4. ἡ rec. man. additum in Vat. Cod. — V. 5. ταῦτ'. Hoc si mente servaveris, licebit te ex nobilissimis Atheniensium familiis oriundum esse dicas. Quantum vero Athenienses antiquissimis temporibus generis nobilitati tribuerint, satis constat. A prisco illo Athenarum rege, Κόδρῳ, qui genere praeclaro conspicui erant, Κόδρῳ αὐγυῖστατοι dicebantur. Vide *Diogen.* Cent. IV. 84. et *Arnald.* in *Leßt.* gr. p. 82.

§. 209.] VII. Cod. Vat. p. 550. Plan. p. 185. St. 269. W. *Stob.* Tit. X. p. 127. 37. Gesn. 75. Grpt. — *Timeo poeta, ne hospes, apud quem coenaverat, eum*

iterum invitet. — V. 2. ἀσπάραγον κρέμβης. Asparagus
 five cyma brassicae, proprie cauliculus olerum primitus
 e terra exeuntium. Vide *Salmas.* de Hom. H. I. c. XXX.
 p. 33. μέλιον, lutei coloris, ut veteris, decem nimirum
 dierum. *Martial.* XIII. 17. Ne tibi pallentes moveant
 fastidia caules, Nitrata viridis brassica fiet aqua. Isti au-
 tem brassicae cauliculi in coena nostri, magis erant simi-
 les culmis cannabinis; tam tenues, tamque macilenti
 erant. De κανάβινος dedit quaedam *Huetius* p. 17. —
 V. 3. Cavebo, ne ejus, qui me hac coena acceperit,
 nomen prodam. — ἔστι γὰρ ὄξος. i. e. ὄξύθυμος, ut ap.
Theocris. Eid. XIV. 10. — V. 3. φόβος οὐχ ὁ τυχαῖν.
 ingens metus, ne me iterum ad coenam vocet.

VIII. Cod. Vat. p. 550. Plan. p. 129. St. 187. W.
 Facetum carmen in Arrium quendam, Phoebi aedituum,
 qui munera et victimas deo oblatas statim auferens,
 Apollini ne minimam quidem earum partem permitte-
 bat. — V. 2. καὶ σὺ γὰρ. Vulgo. — V. 4. ἰκτίνου χεῖρα.
milvinas manus. Imperatorem rapacem *vulturium* appel-
 lat *Cicero* Or. in Pison. 16. *Famem*, quae ad raptum
 faciendum exstimulat, *milvinam* *Plautus* vocat in Me-
 naechm. I. 3. 29. — V. 5. ἡ κενύσσειν. Vat. Cod. perpe-
 ram. Vide ad Archiam XVI. a Br. ἀνίσσειν βωμὸν Apol-
 lo aram suam appellat, in qua propter Arrii rapacita-
 tem nihil hostiarum comburebatur. Erat autem τὴν νεω-
 κέων sacrificare, deorum simulacra custodire, ludos et
 certamina in dei honorem habita curare. De horum
 hominum dignitate et officiis diserte disputavit *Selden*
 in Marm. Arund. Operum T. II. p. 1571. sqq. —
 V. 6. si quis hostias adduxerit. τὴν πομπήν, sacrificium,
 ut ap. *Aristoph.* Acharn. 248. ὃ Διόνουσι δέσποτα, Κεχο-
 ρισμένως σοι τήνδε τὴν πομπήν ἡμὲ Πέρψαντα, καὶ Θόσαντα.
 Av. 848. Ἰνα Θόσω τοῖσι καινοῖσι θεοῖς, τὸν ἱερὰν Πέρψαντα
 τὴν πομπήν καλλῶ. — V. 7. ἐν Διὶ. Vulgo et in Vat. Cod.
 Hoc si emendatione indiget, scripserim:

ὅτι, Διὸς ἀμφοσὶ πολλὰ χάρις.

Quae sequuntur, parum commode dicta: Unus ex vobis, i. e. mortalis essem, si deum fames attingeret. Dicendum erat: Consumerer, fame enecarer; sive, ut *Grosius* vertit: — *namque heic conderer. ut vos, Ipse, deos posset si sesigisse fames.* Fac, scriptum fuisse:

εἰς αἶδεν γὰρ

ἦλθον αὖ, εἰ λιμοῦ καὶ θεὸς ἡσθάνετο.

et nihil ad sensus integritatem desiderabis. Sed tam audacibus conjecturis quod pretium statuendum sit, non ignoro. Alii itaque viderint.

IX. Cod. Vat. p. 556. sq. »Epigramma hoc, quod »in codicibus meis non habeo, uberioribus instructus »copiis in lucem protulit primus cl. d'Orville in Siculis »p. 271. mutilo ultimo versu, cujus postrema haec tantum, νέην ἴσθα βοσκόμεναι, in codice lecta fuerant. Admodum probabiliter supplevit vir eruditissimus, scribendo »ἡ ἐλάφου, κενεὴν ἡέρα βοσκόμεναι. ἡμίονοι pro ἡ ἐλάφου placuit cl. Toupio Epist. de Syrac. p. 343. Cur autem »huic illud praetulerit, nullam idoneam rationem excogito, quam ipse dixerit. Festinanter e Theocrito, »qui mihi ad manum erat, epigramma descripsi, non »inspecto Orvilliano exemplo, quo nunc collato et re »attentius considerata, illius conjecturam ἡ ἐλάφου praefero. Vide Lucillii XCVII. «*Br. Toupii* emendandi pruriginem damnat et *Dorvillii* lectioni merito patrocinatur *Burmanni* in Anth. Lat. T. II. p. 698. sq. — Describitur hoc carmine mulorum macilentorum jugum. De usu mulorum in re vehiculari vide *Bochart*, in Hieroz. P. I. L. II. c. 9. et *Scheffer*. de Re Vehic. 1. 8. — V. 1. κοιμέουσιν. Vat. Cod. — V. 2. λιταῖς ἵκελαι. Sic Cod. Vat. Non λιταῖς εἵκελαι, ut ait *Dorvill*. Respicitur locus notissimus *Homer*. Il. 1. 499. unde seq. vers. ἐφθαλμῶν restitutum est pro vitioso ἐφθαλμῶν, — V. 4. ἠφαίστου

πομπή. Vulcani sacrificium *Dorvill.* interpretatur. *Τομπίους* autem mulos, dignos, qui in Vulcani comitatum reciperentur, quia claudi scilicet. Prius praefero, ita tamen, ut muli Vulcani appellentur hostiae propter id ipsum, quod claudicant. — σκότινα δαίμονια. non veri muli, sed mulorum umbrae. Manes δαίμονια vocantur et δαίμονες. In *Euripid.* *Alcest.* 1140. Hercules Admeto conjugem reducit μάχην ξυνάψας δαίμόνων τῇ κοίρῳ, *μη-brarum regi.* Vide *Dorvill.* ad *Charit.* p. 178. — σκότινα, coriaceae, autem vocantur, quibus nihil nisi pellis et ossa relicta erant. Macilentorum philosophorum adumbrans imaginem *Antiphanes* ap. *Asben.* XIII. p. 565. F. σοφιστῶν, λεπτῶν, ἡσίων, σκυτίνων. Sic σκυτίνη ἵπικουρία, respectu habito ad σκυτίνην ἵπικουρίαν, *Aristoph.* dixit in *Lystr.* 110 ubi vide *Flor. Christ.* p. 226. — V. 7. κορώνης ἢ ἐλάφου. Duclum ex versu *Hesiodi* ap. *Plutarch.* T. II. p. 415. C. Ἐνθα τοι ζῶει γενεὴς λακέρυζα κορώνη Ἀνδρῶν ἡβώντων ἔλαφος δὲ τε τετρακέρωνος. Vide *Davissum* in *Ciceron.* *Tusc. Qu. L.* III. 28. et *Rubnken.* *Epist. crit.* p. 112. sq.

X. Cod. Vat. p. 514. Plan. p. 20. St. 32. W. Veram philosophiam per compendium poeta docet, Epicuri somniis omisiss. Explicat hoc carmen *Erasmus* in *Proverb. Chil.* II, VII. 98. — V. 1. εὐδαίμων. Similem rerum ad beate vivendum pertinentium enumerationem facit *Philemon* ap. *Lucian.* de *Lapfu* c. 6. *Fragm. nr.* 71. p. 364. Αἰτῶ δ' ὕψιαν πρῶτον, εἴτ' εὐπραξίαν, Τρίτον δὲ χαλεπὴν, εἴτ' ὀφείλειν μηδένι. — ¶. 210.] V. 3. Dicta sunt haec ad mentem *Hipponactis* ap. *Srob.* Tit. LXVI. p. 418. 25. Δὲ ἡμέρῃ γυναικὸς ἐστὶν ἡδιστὴν, ὅταν γαμῇ τις, κἀκφέρει τεισ-ηκυῖαν. quod etiam *Chaeremon* expressit ap. eundem p. 419. 15. γυναῖκα θάπτειν κρείττον ἐστὶν ἢ γαμεῖν. — V. 5. μάτην cum ζητῶν jungendum.

XI. Cod. Vat. p. 493. Plan. p. 65. St. 95. W. Nicetae rhetoris eloquentia per comparationem laudatur.

Vide de hoc Niceta *Philostrot.* in *Vita Soph.* p. 510. qui eum Nerva imperante floruisse tradit. Eundem commemorat *Plin. Epist. VI. 6. Julius Naso — prope quosidie ad audiendos, quos tunc ego frequentabam, Quintilianum et Niceten Sacerdotem vensitabat.* Ejus nomen *Freinsheimius* restituit in *Dial. de caus. corr. eloq. c. 15.* — V. 1. Veluti ventus leniter surgens, sic Nicetae oratio a principio fedata et lenis. *ἡνίκη ἐκὶ προτόνοισιν.* Aura esse videtur, quae funes percurrit, circum funes ludit. Sunt enim οἱ πρότοναι, οἱ ἐκπτόμενοι τοῦ ἰστέου σχοῖνοι ἐκτεταμένοι εἰς τὴν πρῶσαν καὶ πρῶμναν. *Hesych.* Similitudines a navigatione ad dicendi artem translatae passim obviae. Apud *Aristoph.* in *Ran.* 1029. Chorus Aeschylum, causam contra Euripidem dicturum, hortatur, ne se ira patiatur abripi: *ἀλλὰ συστίλας ἄριστοι Χρῶμενος τοῖς ἰστίοισιν, εἴτ' αὖ μᾶλλον μᾶλλον ἄξεις, καὶ φυλάξεις, ἥντι' ἂν τὸ Πνεῦμα λαῖον καὶ καθιστηνὴς λάβῃς.* *Quintil. Inst. Or. X. 7. 23.* de extemporali dicendi facultate agens: — *deliberare, non haesitare videamur. Hoc, dum egredimur e portu, si nos nondum aptatis satis armamentis ager ventus; deinde paulatim simul euntes aptabimus vela et disponemus rudentes et impleri sinus optabimus. Id potius, quam se inani verborum torrenti dare quasi tempestatibus, quae volens, auferendum.* Ejusdem similitudinis vestigium est ap. *Ciceronem* in *Brut.* c. 24. ubi cum dixisset, Galbae orationem et gravem et incitatam fuisse, addit: *dein cum otiosus stilum prebenderet, motusque omnis animi, tanquam ventus, hominem defecerat, flaccebat oratio.* — V. 3. Procedente oratione vehementius inflatur, omnibus velis expansis navigat, *ἰστιοδρομεῖ.* — V. 4. *πακτώσας.* antennis malo firmiter alligatis, quod vento fortius flante fieri solet. — V. 6. *ἱμπεροῦσιν εἰς.* *Vat. Cod.* Latet aliquid. *Salmasius* in notis ad *Aldin. edit.*, non dubito, ait, quin *ἱμπερος* sit ex-emporio *Planudis*, quod huic loco ineptum est.

Automedonti Aetolo in Vat. Cod. tribuitur Ep. inter Theocritea VIII.

PHILIPPI THESSALONICENSIS
EPIGRAMMATA.

¶ 211.] I. Hoc secundae Anthologiae prooemium legitur in Vat. Cod. p. 83. cum inscriptione: "Ἐτερος στέφανος Φιλίππου τοῦ Θεσσαλονικέως" ὃν ἐποίησε κατὰ μίμησιν Μελεάγρου, συνήξε δὲ καὶ αὐτὸν ἀπὸ τῶν ἐμφερομένων ποιητῶν, ὃς Ἄντιπάτρου, Κριναγόρου, Ἀντιφίλου, Τυλλίου, Φιλοδήμου, Παρμενίου, Ἀντιφάνους, Αὐτομέδοντος, Ζωνᾶ, Βιάνου, Ἀντιγόρου, Διοδώρου, Εὐήνου καὶ αὐτοῦ Φιλίππου. ἔγραψε δὲ εὖτος ὁ Φίλιππος στέφανον πρὸς τινὰ Κάμιλλον. Ut omnis haec nova collectio Epigrammatum ad *Meleagri* exemplum instituta fuit, sic hoc quoque prooemium conscriptum est ad imitationem prooemii illius, quod Gadarenis poetae Coronae suae praefixit. Editum est a *Vavassore* de Epigr. p. 179. sq. *Fabricio* in Bibl. gr. Vol. II. p. 687. *Martino* in Epistol. T. I. p. 192. *Reiskio* in Notit. Poët. p. 267. — V. 1. κλυτόδενδρος. Pieria nobilibus arboribus confita. Ad poëtas, cum arboribus comparatos, hoc epitheton spectat, quod an ab antiquiore poeta usurpatum sit, ignoro. — V. 2. πρωτοφότους. Fallitur *Martinius*, qui πρωτοφότους κάλυκας opponi putat τοῖς ἑρτιφότοις ἀνθεσι v. ult. Duo haec vocabula idem significant, recentiores flores, qui paulo ante prodicrant. Sic noster Ep. VII. πρωτογῆμι γάλακτι de recenti lacte usurpavit. — V. 3. νεανῆς Vat. Cod. Mart. Fabr. Vavass. νεαρχῆς *Reiske* dedit ex ap. I. ipf. σελλῆς νεαρχῆς, poetarum recentiorum opera. *Antip Thessal.* XXIII. poëtrias vocat ἀνὰ καὶ ἐργάτιδας σελλίδαν. et de *Aristophanis* carminibus idem Ep. XXV.

ἡνὶδ' ἔσον Διδόνυσον ἔχει σελίς. — ἀντανέπλεξα diferte scriptum in membranīs, et sic *Mart.* *Vauassor* ἀντα ἔπλεξα. Ap. *Lipf.* et hinc *Reisk.* αὐτὸν ἔπλεξα. Codicis scriptura procul dubio vera, quae *Philippum*, cum *Melcagro aemulantem*, novam coronamnectere significat. — V. 4. μελισσῶν. Vat. Cod. μελισσῶν *Mart.* Nostrium *Vauass.* et *Reisk.* — V. 5. Quum veterum poetarum opera legeris, haec quoque pauca, quaeso, legas recentiorum carmina. παλαιότερων κλέος, illustres illos antiquitatis poetas. — Κάμιλλα, *Mart.* vitiose. Nihil de hoc *Camillo* constat. — δλιγοστιχίη. Sive de brevioribus carminibus, qualia sunt Epigrammata, sive de collectione non adeo ampla accipiendum. — V. 9. Τόλλιαι vitiose *Martin.* — μελίλων. Sic lotus vocabatur apud Naucratis. Plurimus ejus ad coronas usus. μελιλάντους σταφάνους, πάνυ εὐώδεις καὶ καύσμονες ἄρα ψυκτικώτατους commemorat *Athen.* III. p. 73. A. B. Cf. L. XV. p. 678. C. p. 685. F. *Salmas.* Exerc. Plin. p. 686. sq. *Bod. a Stapel* ad *Theophr.* VII. p. 903. — ἐμάρακον. Vid. *Meleager* I. 41. — V. 10. Apogr. *Lipf.* μέρεα δ' ὥς. unde *Reisk.* fecit μέρε' ὥς. Reliqui omnes membranarum lectionem exhibent. — V. 11. Συνός. Vat. Cod. Συνός. *Mart.* — V. 12. ἐλάη. Vat. Cod. et *Mart.* Reliqui ἐλέη. Hac vocis forma noster iterum utitur Ep. XX. καὶ πέρικην ἤδη χρυσοχίτων' ἐλάην. — Pro ἴον in fine versus *Reiskius* ἴφν dedit, non indicata lectionis varietate. — V. 13. συνεπίπλεκε. Vat. Cod. Omnes edd. συνεπίπλεκε, praeter *Martinum*, qui συνεπίπλοκα dedit. *Reiskius* ex apogr. *Lipf.* δὲ inseruit post *Εὐήνην*. — V. 14. ἐθέλεις. Vat. Cod. et *Reisk.* ἐθέλεις *Vauass.* In hoc quoque disticho agnoscimus imitatore *Meleagri*, cujus sunt haec in Prooemio ad finem: ἄλλων τ' ἔρνεα πολλὰ νέγγραφα.

II. Vat. Cod. p. 590. Ἀθῆλων. Editum est inter *Callimachea* nr. XLVII. p. 314. cujus poetae id esse suspicabatur *Albertus* ad *Hesych.* T. I. p. 839. Tanquam

ἐξήλου idem carmen exhibuit *Dorvill.* ad *Charis.* p. 332. *Brunckius* secutus est conjecturam valde probabilem *Jo. Pierfoni*, qui id *Philippo*tribuendum esse censebat propter Ep. III. ubi Arcestrati pueri fit mentio, Verisim. p. 83. sq. Expressit *Philippus* Epigr. *Meleagri* XXXIV. Arcestratum puerum, quem pulchrum esse negans poeta in Nemesis iram incurrerat, precibus placare conatur. — V. 3. συνήρπασε *Dorvill.* neglecto dorismo. συναρπάζειν positum videtur pro ἀναρπάζειν, ad poenam rapere, ut συμμέρπταιν in eadem re ap. *Herodotum* L. VI. 86. p. 478.:

— κραίνως δὲ μετέρχεται, εἴσους πᾶσαν
 συμμέρπτας ὅλως γενεὴν καὶ οἶον ἅπαντα.

Simplex μέρπταιν ap. *Euripidem* Stob. Eclog. Grot. p. 121. sq. Δίκη — βραδεί ποδὶ στείχουσα μέρπται τοῦ; κκοδὲ καὶ βροτῶν. Idem verbo συναρπάζειν eodem sensu utitur in Bacch. 443. Βάκχας — ἄς συνήρπασας. et 728. καὶ γὰρ ξυναρπάζει, ὡς ξυναρπάζει θεῶν. — καὶ εὐθὺς ap. *Lipf.* — ἐκείμην ἐν πυρὶ. Etiam hoc ductum ex *Meleagro* Ep. XVI. πὸ γὰρ πλέον ἐν πυρὶ παίδων θαλλόμενος κῆμαι. *Horat.* I. Carm. XIII. 8. arguens, Quam lentis penitus macerer ignibus. — V. 4. πᾶς δ' ἐν ἡμῶν. Vat. Cod. Eleganter hoc correxit *Pierfson*. Haud aliter *Meleager* Ep. XXIII. ὥς ἢπ' Ὀλύμπου Ζεὺς, νέον εἶδεν δ' παῖς μακρὰ κεραιναβολεῖν. *Asclepiades* Ep. XIII. τόξοις μὴ βάλλετέ μ', ἀλλὰ κεραινοῖς, καὶ πάντως τέφρην θέτε με κῆνθρακίην. — V. 5. λασσόμεθ' Vat. Cod. quod correxit *Anna Fabri* et alii. In apogr. *Ruhnck.* λασσόμεθα τὸν θεόν. et in marg. λασσώμεθ' ἢ τὰν θ. Pro ἢ *Ernestus* dedit ἄ. male. — V. 6. κρέσσων. Vat. Cod. — Puerum magis vereor quam Nemefin; quare illum placabo, haec valeat.

§. 212.] III. Cod. Vat. p. 512. Edidit *Pierfson*, in Verisim. p. 84. V. 3 — 5. laudat *Albertus* ad *Hesych.* v. ἐμπυράζουσαν T. I. p. 1200. In puerum, qui, dum flou

querat pulcritudine, poetam spreverat; nunc, *in faciem mutatus bispidam*, ultro se ejus amplexibus offerebat. — V. 2. *οἰνωπός*. Vat. Cod. *οἰνωπός* edidit *Pierſon*. et sic cor-
rexit *Cornel. de Pauw* in Apogr. ſuo. Sed vereor, ut ſic recte procedat oratio. Nam ad *οἰνωπός* ſubaudiendum foret ἤ: quo factō, pendent verba *ψυχὰς ἱφλέγες ἡϊθέων*, cum apodofiſis ſequentibus verbis contineatur. Alia eſſet ratio, ſi v. 1. legeretur: *ἡνίκα μὲν καλὸς ὤν*. Nunc veram puto membranarum lectionem, *οἰνωπαῖς*. ἀμφὶ παριαιῖς enim non eſt circa genas, ſed διὰ παριαιῶν: *flaveſcentibus genis*. Hic praepoſitionis ἀμφὶ uſus frequens eſt apud *Pindarum*, cujus haec ſunt: Olymp. VIII. 55. *Πύργαμος ἀμφὶ τοαῖς — χερσὶς ἐργασίαις ἐλίσσεται*. Iſthm. VII. 11. *ἀμφὶ πυκναῖς Τριφυλίας βουλαῖς*. *Dionyſus* perſonatus in *Euripidis* *Bacchis* v. 236. deſcribitur *οἰνωπός*, ὅσσοις χάριτας Ἀφροδίτης ἔχων. et v. 438. οὐδ' ἡλλαξεν οἰνωπὸν γένον. Conf. *Valckenar.* ad *Phoeniſſ.* 1167. — V. 4. *παίζων*. De amoris luſibus accipe. In *Sardanapali* epitaphio (vide T. I. p. 185.) quod vulgo ſic proferitur, *ἔσθ' αἶ, πῶς, παῖζέ*, ut ap. *Arrian.* *Expedi.* *Alex.* II. 5. 5., illud *παῖζε* cum *ἡφροδιſταζε* commutatur ap. *Plutarch.* T. II. p. 336. C. — Jejunum eſt in proximis, ὥς —, *pulchritudinis florem ut roſam perdidisti*. Putabam:

τὴν ἀκμὴν ἤρινδ' ἡφάνισας.

Similiter ap. *Rufinum* Ep. VIII. ſcribendum videtur:

οὐδὲ τὸ καλὸν

τῶν ἱλαρῶν μέλων ἤρινδ' ἐξέφυγεν.

ubi vulgo ἡ βῆδον legitur. *Galenus* in *Protrept.* c. VIII. τὴν τῶν μελαγχολῶν ἥραν τοῖς ἡρινοῖς ἀνθίσιν δοικῶσαν. — *ἡφάνιζε* in hac re proprie dicitur. *Philophras.* *Epist.* XXXV. p. 929. φθονερὸς γὰρ ὁ χρόνος καὶ τὴν κάλλους ἀκμὴν ἐφάγει καὶ τὴν ἀνδρὸς ἥραν ἡφάνιζει. *Síraso* *Epigr.* LIV. οἷόν μου παιδίον ἡφάνικεν. *Xenoph.* *Ephes.* I. p. 10. ἤδη δὲ αὐτῷ τὸ εἶμα πᾶν ἡφάνιστο καὶ ἡ ψυχὴ καταπίπτουσα. ubi vide cl.

Locella p. 149. — V. 5. ἐπιπερκάζεις. Metaphora de uva, quae ubi nigrescere incipit, ἐπιπερκάζειν dicitur, translata ad puerum, cujus genas prima lanugo obumbrat. *Hesych.* ἐμπερκάζουσιν. ὑποθάλλουσιν. μελανίζουσιν. περκάζει. μελανίζει. ποικίλλει. *Aristaenet.* L. I. 3. p. 19. βότερος δὲ οἱ μὲν ὀφθαλμοῖν, οἱ δὲ περκάζουσιν. Fortasse apud *Philostratum* Epist. X. p. 918. legendum, ὥς περ τῶν βοτρῶν οἱ εὖ περκάζοντες, pro πρᾶττοντες. Vide *Salmas.* ad *Solin.* p. 364. *Variat* *liventibus uva racemis.* *Propert.* IV. 2. 13. cum quo conspirat *Horat.* II. Carm. V. 8. ubi de puella immaturis annis — tolle cupidinem *Immitis uvae: jam tibi lividos Distinguet autumnus racemos Purpureo variis colore.* quem illustrat *Cunningham* p. 264. — V. 5. φίλον ἴλακον. *Vat. Cod.* et *Pierfon.* qui nihil hic corruptelae suspicatus est. *Brunckius* recepit conjecturam *Toupii* in *Emend.* in *Suid.* II. p. 201. νῦν φίλος accedis, antea φίλας οὐδὲν λόγος. *Theocrit.* Eid. XV. 144. καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι, καὶ ὅκ' ἄφικη, φίλος ἦξει. Mihi tamen vulgata ferenda videtur. φίλον ἴλακον est, ἀμικτὰ ἰμνιῶν; ut ap. *Straton.* XVII. καὶ κεῖ Τριγείην ἢ Τάνταλον ἔς πόντον ἴλακα. Frequentius hoc sensu ἐφέλκεσθαι ponitur. *Leoncius* Ep. X. κάλλει καὶ τέχνῃ πάντα ἐφέλκομένη. — V. 6. Stipulas mihi largiris, cum aliis ipsam messiem permiseris. *Asclepiad.* Ep. I. καὶ τις ἂν εἴποι Κρῆσσονας ἀρχιμερῆς ὑσταχῶν καλῆμας. ubi vide notas p. 22.

IV. *Cod. Vat.* p. 608. πεντάμετρον μένον. Unum hoc exemplum est graeci carminis e continuis pentametris, quo poeta Venerem, cujus deae manifesta ubique potentia, invocatur. Nemo ante *Brunckium* edidit, qui postremos duos versiculos sic, ut in *Analectis* habentur, refinxit, usus cum *Reiskii* conjecturis, in margine apographi, quod nunc in bibl. Suhmiana affervatur, tum emendatione docti viri in apogr. Lips. qui ἐργασίας τε καλῆς conjecit. In membranis autem legitur:

ἐν πᾶσι, μέθοις ἔργοισιν τε καλῶς
πάντη γὰρ πᾶσι σὺν ἀηλοῦς τιμῇ.

Vereor, ne *Brunckius* versuum numeros corrigens, poetæ aliena affinixerit. Certe τιμῇ, quod membranae habent, elegantius est, quam quod librariorum oscitantiae aut glossatoris sedulitati tribui queat. Quis, quaeso, sponderit, verum esse, quod lemmatis auctor dicit, totum hoc carmen pentametris conscriptum esse? Quid, si *Philippus* varia metra conjungere voluit, ut alii ante eum fecerant? Vide *Dorvill.* Vann. crit. p. 185. sqq. Perperam enim saepenumero librariorum de istorum carminum metris statuisse, ex multis exemplis satis constat. Haec nos certe ab audaci mutatione retrahere debent.

V. Cod. Vat. p. 157. Edidit *Reiske* in Anthol. nr. 403. p. 3. et *Toup.* in Epist. crit. p. 124. Archicles piscator anchoram, nassas et reliqua piscaturae instrumenta Neptuno dedicat. — V. 1. laudat *Suid.* T. I. p. 459. cum interpretatione, ἡ ἄγκυρα ἡ τὸν βυθὸν οἰκοῦσα; nisi fuit ἡ τὸν βυθὸν οἰκοῦσα. Est enim βυθὸν muscus marinus, praecipue id ejus genus, quod in scopulis nascitur. Vide *Hesych.* v. ἀβύσσος. Quid intersit inter βυθὸν et φῦκος, docuit *Bod. a Stap.* ad *Theophr.* IV. p. 411. Cf. III. p. 132. Apud *Philostrat.* Icon. II. 16. p. 833. Glaucus sic describitur: φεῦ, τῶν στέρνων, ὡς λάχνη μὲν αὐτοῖς ἐγκατέπαρται, βυθὸν κομῶσα καὶ φυκίαν. — ἐρυσινήδα, quae navem retinet. *Theaetes.* *Scholastr.* Ep. I. ἄγκυραν ἐρυσινήδα. Similiter *Sophocles* ap. *Athenaeum* L. III. p. 99. D. anchoram appellat νηὸς ισχύδα. — V. 3. μελοβυθόν. Vat. Cod. quod et ipsum verum. Vide de hac diversitate scripturae *Intrpp.* *Moer. Ast.* et *Thucyd.* T. I. p. 370. ed. Bip. Agitur hoc v. de plumbo retis ἀψίδι appenso. Sunt autem ἀψίδες proprie τὰ κύβητα τῶν τροχῶν, αἱ περιφέρειαι. *Hesych.* *Scheffer.* de Re Vehic. I. 6. p. 52. Hinc etiam

retis περιφέρεια. Rem illustrent similes loci in carminibus dedicatoriis. *Julian. Aegypt.* Ep. VI. εὐκόλου ναλινον περίπλοα κύκλα μολίσθῃ. Ipse *Philippus* Ep. XXII. λινον ἀερομόλιθον, rete, in superiore margine plumbo instructum, haber. Emendatione non opus, qua hunc versum tentavit *Salmas.* in marg. ap. Guyet. δικτυον μολίσθον; eamque recte impugnât *Cornel. de Pauw* in not. misc. ubi tentat: δικτυον μολίσθῃ ἡψιδωμένον; quod se bene haberet, sed membranarum lectioni non praefendum est. — V. 4. ἐπ' ἰσφραγισμένους. Vat. Cod. Nassas munitas, metaphorâ a sigillo ductâ. interpretatur *Salmas.* in ap. Guy. Αὐτὸ σφραγισθῆναι, ut latinorum *signari*, nonnunquam ponitur pro *instructum, distinctum esse*. Vide ad *Rufin.* Ep. II. Nassis aptari solet suber, quod in aquae superficie natans, ubi nassa lateat, significat. Vide *Bergler.* ad *Alciphr.* I. I. p. 12. ed. Wagn. et quae notavimus ad *Archiam* Ep. X. p. 255. — Ceterum *Reiskius* τοῦς posuit ante φελλοῖς, quod certe vulgari verborum positioni accommodatius. Membranarum tamen scriptura versum molliorem reddit. — V. 5. ὕδασι τεγῇ. Vat. Cod. unde *Salmas.* in marg. ap. Guy. ὕδασι τεγῇ fecit. *Reiskius* cum in ap. Lips. ὕδασι τεγῇ reperisset, dedit ὕδασι τεγῇ. pileum caput ambientem et imbres huiusmodi omnem arcensem. Idem ἀμφικρήνος in notis derivat a κρᾶς, κρᾶτος, ἀμφικρήνος. Melius derivaveris a κρήνον, quod e κρήνον contractum est. Hoc certe rectius et verius, quam cum *Salmasio* in marg. ap. Guy. ἀμφικρήνον legere, quod ipse emendationis auctor de pileo ab utraque parte reciso interpretatur. *Corn. de Pauw* membranarum lect. tuetur, eamque a κρήνη derivat, quam vocem de aqua pluviali usurpari non dubitabat. Eidem tamen etiam ἀμφίτρητον in mentem venit. In piscatorum suppellectili *Theocritus* Eid. XXI. 13. πέλους commemorat, qui *Reiskio* propter aberrationem Aldinae temere suspecti fuerunt. — V. 6. πυρητόκον. Sic membr. Apogr.

πυροπλόκον. *Reisk.* πυροστόκον. Vox alibi non occurrit. λίθον πυροστόκον dixit *Theaet. Schol.* Ep. I. μητέρα πυροῦν τήνδε λίθον *Julian. Aeg.* Ep. VI. — V. 7. Ποσειδῶν. apogr. *Lipf.* et *Reisk.* — Ἀρχικλής. Hoc nomen perperam legit auctor lemmatis: ἀνάθημα τῷ Ποσειδῶνι παρὰ Χαρίκλους. Laudat h. v. cum seq. *Suidas* v. ἄλῃ T. I. p. 108. — V. 8. ἡϊόνων. Vat. Cod. et duo Codd. regii in *Suidae* I. ubi vulgo ἡϊόνος habetur. *Toupius* legendum censet: τῆς δ' ἡϊόνων ἄλῃς. vitae litoralis, qualem piscatores agunt. Haud aliter *Cornel. de Pauw* h. l. constituit. ἄλῃς est ap. *Suid.* et in membranis Vat. nec mutati debebat in ἄλῃς, quod *Salmasii* inventum in apogr. Guy. et *Ruhn.* legitur. ἄλῃ. πλάνῃ. *Suid.* quod huic loco convenit, ubi piscator loquitur, molestias et labores navigationis non amplius ferens. Sic venator Ep. VIII. δαμῆς χρόνῃ Ἀπείπεν ἤδη τῆς θρενόμεν πλάνῃς. et Ep. XXIII. piscator Neptuno instrumenta sua dedicat, ἐπεὶ μογερῆς πάσσαλ' ἀλιπλάνῃς. Delus insula ap. *Callimach.* H. in Del. 205. ἄρρητον ἄλῃς ἡππαύσατο λυγρῆς. Idem est ἀλητὺς, ap. eundem in fr. CCLXXVII. μαστός ἀλλότ' ἔκαμνον ἀλητῶν. ubi legendum: ἀλλ' ὅτ' ἔκαμνον, postquam fatigati erant.

VI. Cod. Vat. p. 158. Edidit *Kuster.* ad *Suid.* v. κύμβαλα T. II. p. 394. *Reiske* in *Anthol.* nr. 405. p. 4. Gallus Clytosthenes furoris instrumenta Rheae ponit. Cf. *Erycii* Ep. II. Incert. Ep. CLXXIV. — V. 1. κραξίχαιρα. Vat. Cod. et ap. *Lipf.* in ejus marg. κραξίχαιρα notatum. Hoc recepit *Reiskius*. Nostrium inveni in ap. *Guyet.* et *Ruhn.* idque tuetur *Suidas*, qui h. v. cum v. 6. laudat v. τύμπανον T. III. p. 516. — V. 2. *Suid.* v. κύμβαλα. l. c. Cymbala intus cava, κοιλοχείλαια, quo vocabulo hujus instrumenti ratio paulo obscurius indicatur. ὀξόδονκα. Ap. Anonym. Ep. CLXXIV. ὀξόφθογχα κύμβαλα. — V. 3. κροβάς. tibias (hoc enim λωτοί, nulla materiae ratione habitae) ex cornu factas, soni gravioris. Ep. Incerti l. c. βαρυφθόγων ἀπαλητῶν Ἀδλῶν; οὗς μὲσχον λοξὸν

ἑκαμψα κίτρας. Haec Gallorum instrumenta conjungit *Catull.* LXIII. 21. *Ubi cymbalum sonat vox, ubi tympana reboant, Tibicen ubi canit Phryx curvo grave calamo.* Qui de his disputavit *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. IX. 8., *tympana* cum *cymbalis* confudisse videtur. Vide, quae collegit *Burm.* ad *Anth.* Lat. T. II. p. 503. — ¶. 213.] V. 4. *στροβιλισα;* et ἐπ' ὠλόλυξεν. C. V. Prius derivandum a *στροβίλος*, quod *trochum* significat; hinc *στροβιλῆν* et *στροβιλίζειν*, quo verbo rotatio capitis eorum, qui gallico furore correpti erant, pingitur. *Catullus* l. c. 23. *Ubi capita Maenades vi jaciunt bederigeræ, Ubi sacra sancta acutis ululatibus agitant.* Ceterum metro nihil cum *Kustero* timendum. *στροβιλίζειν* antepenultimam modo corripit, modo producit. In *στροβίλος* certe media producitur ap. *Ion Chium Aibeniæ* L. III. 91. E. *στροβίλος ἡμῶν ἄκαθ' ἀνελίξας δέμας.* et ap. *Aristoph.* *Eir.* 864. in tetrametro jambico: *αἰδαιμονέστερος φανείς τῶν Καρύνου στροβίλων.* — V. 5. *σάγαρις.* κοπίς ἢ πέλικος. *Suid.* T. III. p. 274. ubi h. v. laudat. *αἵματι φοινχθέντα φάσγαν.* Ep. incert. CLXXIV. *Saxum acutum Attini tribuit Ovid.* in *Fast.* IV. 237. *acutam silicem Catull.* l. c. 5. — *λυσιφλεβή.* quo vena demeritur. *φλέψ,* vena. *Alcaeus* Ep. VIII. *κειράμενος γούμην τις ἄπο φλέβα.* Vide ad *Leonid.* *Tar.* Ep. XXVI. — V. 6. *Suid.* l. c. *λιοντίδης σοι ῥαίη κ. θῆκη.* — V. 7. *γχεσας* pro ἀναπαύσας πῶδα γχεσάων.

VII. Cod. Vat. p. 159. Edidit *Reiske* in *Anthol.* nr. 410. p. 7. Eleganti hoc carmine caprarius Pani, quem ipse rudi manu edolaverat, sacra facere fingitur. — V. 1. ἐκ φηγού. *φάγινος* *κολοσσός* *Herculis* ap. *Erycius* Ep. IV. — *αὐτόφλοιος.* Vide ad *Apollonid.* Ep. X. T. II. P. I. p. 359. — V. 3. *αλγιβάτην.* *Reisk.* — V. 4. *μεθύσας.* imbuens. Infra Ep. XXIII. *κώπην ἄλμης τὴν μεθύουσαν ἔτι.* Vide ad *Philodemi* Ep. XVII. — V. 5. *διδυμάτεκες.* *Reisk.* Formam *διδυματέκων* agnoscit *Theocrit.* *Eid.* l. 25. VIII. 45. — Mox *ἴσοιτο* malit *Brunkius*; in talibus enim dedi-

cationibus, quae voto terminantur, optativum adhiberi. At quid impedit, quominus is, qui preces fundit, se voti damnatum iri confidat, eamque confidentiam verbis significet? Notandum tamen, verbum *ἔσονται* in codice recentiori charactere scriptum esse. — V. 6. Pro *τηχὸν* *Reisk.* *πικρὸν* dedit, errore sive suo, sive ejus, qui cod. Lips. scripsit. — Nullius pretii est conjectura *Salmasii* in marg. Guyet. *κακτοῖσι φεύγουσι* sive *φεύξουσιν*.

VIII. Cod. Vat. p. 161. Editum a *Majo* in Catal. Bibl. Uffenb. p. 583. *Alberto* ad *Hesych.* v. *ἐπισφύρια* T. I. p. 1392. *Reiskio* in Anth. nr. 412. p. 8. Quum in quibusdam apographis in duo carmina divulsus esset, *Kusterus*, vitio non animadverso, quatuor priores versus pro integro Epigrammate exhibuit ad *Suid.* T. I. p. 525. Recensum poeta instituit instrumentorum attis venatoria, quae Gelon, venator decrepitus, Pauli dedicat. — V. 1. *ὕλησκόπων*. Cod. Vat. *Guyetum* in marg. *ὕλησκόπων* emendasse, notavit *Albertus*. Recte. Sic *ὕλησφόρος*. *ὕλημαρσι*. *ὕληκοίτης*. Ipse tamen *Hesychii* editor *ὕλοσκόπων* mallet, ut *Kusterus* edidit. — V. 2. *ἀπέρτερος* *Kuster.* *ἀπέρτερε* *Salmas.* in ap. *Guyet.* Vera est vulgata. Vide Interpp. *Hesychii* in *ἰθρῖος* et *ἀπέρτερε*. Male etiam *Majus* *ἐν ἰθρῷ* tentat pro *ἐν ἰθρῷ*. Halta Gelonis nostri longo tempore in ipso venationis opere (non aeruginis igitur) detrita erat. — Mox codex *ἄνω πολυστρεβῶν*. Nostrum edidit *Albertus* et *Reisk.* *ἄνω πολυστρεβῶν* *Kuster.* *γρηαλέον νεβλάς τρέχος* appellat *Antip. Sid.* XVII. quod carmen *Pbilippus* expressisse videtur. — V. 4. *ἡδιστὰ*. Sic recte scriptum in apogr. Bnher. [et in Cod. Vat.] Hinc *Suidas* *διστὰ* *πάγας*, τὰς τὴν δέξιν ἀγχοῦσας, quam vocem supra *Archiae* reddidi VIII. 3. ubi malo editum erat *διστὰ* pro *διστὰ*. *Brunck.* — V. 5. *νεροπλακεῖς*. ap. Lips. — Vers. seq. Cod. *ὠκεῖς*. *Salmasius* reposuit *ὠκεῖς*, i. e. *ἰμάντας*. Ordo est: *νεροπλακεῖς τὰ ὠκεῖς*, *κινδάλων ἐπισφύριον*. Lora e nervis, quibus fera-

»rum crura constringuntur.“ *Br. Reiskius* dubitans, an ποδίστρας pro ποδιστήρας poni possit, ὥκεις ποδιστὰς dedit ei junxit: nervis plexas pedicas, subito ferarum maleolos implicare doctos. At vox ποδιστῆς non magis obvia quam ποδίστρα. In *Salmasiana* emendatione mihi parum arridet substantivorum accumulatio, ἐχέεις, ποδιστήρας, ab hujus carminis indole aliena. Nec video, quid in ὥκεις π. tantopere reprehendi possit. Certe celeritas in pedica non indigna erat, quae commemoraretur. — V. 7. κλοιοῦς. Vide ad *Antip. Sidon.* Ep. XVII. 3. p. 25. κυνόχους h. l. eodem sensu accipiendum, quo ap. *Leonid. Tarent.* Ep. XI. ὁ τὸν κύνα κρατῶν δεσμός. Vide not. T. I. P. II. p. 73. — V. 8. ἀπ' εἵπεν. Vat. Cod.

IX. »Incertum, utrum Leonidae Tarentini an Philippin. Edidit *Salmas.* in *Plin.* p. 73. ex eo emendatius »Toup ad *Suidam* II. 170. [II. p. 285.]“ *Br.* Qui *Leonidam* hujus carminis auctorem fecerit, novi neminem. In Vat. Cod. inscribitur p. 177. ἐνάθημα ταῖς Νύμφαις. παρὰ γρηῶς πενιχρῆς. Λάκωνος, οἱ δὲ Φιλίππου Ὀϊσσεῖα. et sic *Dorvill.* in *Sicul.* T. I. p. 166. *Reisk.* Anthol. nr. 458. p. 22. Scriptum est in anum, quam pedibus graviter laborantem aquae calidae Symaethi sanarunt. — V. 1 – 3. laudat *Suidas* v. γρηῶς T. I. p. 495. sine varietate. Semper mihi suspectam fuisse fateor lectionem Codicis et *Suidae*, γρηῆ πόδας, *varis pedibus*. Quomodo enim, quaeso, fieri poterat, ut, quae hoc vitio laboraret, quod non morbi, sed naturae est, aquarum vi sanaretur? Quare mihi non sic videtur scripsisse *Philippus*, sed

ἢ παρὰ πόδας.

luxatis pedibus laborans. Schol. *Homeri* II. p. 599. πηδὲς καλεῖται ὃ κατὰ τι μέρος τοῦ σώματος βεβλαμμένος. *Noster* Epigr. XIV. γυῖ' ἀναπηρωθείς. Ep. LXIX. πηδὲς ὃ μὲν γούσις, ὃ δ' ἄρ' ὀμμασι. *Pausan.* III. 8. τὸν γὰρ δὴ ἔτερον τῶν ποδῶν

ἐπεκέρματο δ' Ἀγασίλοος. *Agath. Histor. L. II. p. 56. ἄμω
τῷ πόδε πεπηρωμένος.* Cum hac lectione plane conspirat
V. 8. ἀμφίχωλον σκέλος. — V. 2. laudat *Suidas* v. παιώ-
νειον T. III. p. 68. παιωνίοις τισὶ φαρμάκοις, σωτηρίοις, ἰερα-
πειυτικοῖς, ἰατρικοῖς. Pro nomine proprio habebat *Salma-
sius*, sine causa idonea. — V. 3. 4. *Suidas* in διισκῆριπτε
T. I. p. 579. — μὲν vitiose ap. *Toupium*. Vide *Tyrwhitt.*
in Notis ad Toup. Emend. T. IV. p. 420. — τετρωμέ-
νην. Cod. Vat. *Suidas* et edd. usque ad *Reiskium*, qui
diu ante *Toupium* τετρωμένην emendaverat. Epigr. inc.
DCXLIX. γῆραι καὶ πινύ τετρωμένος. *Addaeus* Ep. III. τε-
τρωμένον ἀργατίην βοῦν. Vide ad *Anyses* Ep. VII. At vetula
nostra non dicitur *detrita* sive *confecta* aetate, sed mor-
bo male affecta, τετρωμένη, ut recte Codex. *Eustath.* Od. ε.
p. 219. 26. τὸ τρώσκει ἰωνικῶς τὸ βλάπτει δηλοῖ. Od. φ. 295.
αἰνός σε τρώει μελιγδῆς, ὅστε καὶ ἄλλους βλάπτει. —
V. 5 — 7. laudat *Suidas* in οἶκος T. II. p. 665. »In cod.,
»ut et apud *Suidam*, scriptum αἴ τ' ἐρινόμου λίτνης π. Εὐμέ-
»ρου. Hoc postremum recte a doctissimo *Wesseling* emen-
»datum, Probabil. c. 29. extremo, ubi mirum a viris
»diligentissimis, *Wesselingium* dico et *Hemsterhusium*,
»non observatum fuisse hoc Epigr. in *Salmasii* *Plinianis.*
»ἐρινόμου in metrum peccare videtur. *Salmasius* emen-
»dabat ἐρινόμου. *Hemsterhuys* ἐριβρόμου, αὐτ' ὀρεινόμου,
»relatum ad αἰ Νόμφη. His longe praestat *Toupii* con-
»jectura πυριπνίου. Br. αἰ ἔν πυρηνόμου dedit *Reiske.* —
Pro εἶλεν *Salmasius* εἶχεν tentabat, in marg. ap. *Guyet.* —
η. 214.] V. 6. Συμαῖρου idem primus emendavit. Est
fluvius in agro Catanaeo, hodie *Lagiaretta* sive *Lala-
retta*, (vide *Cluver.* Sic. Ant. L. I. p. 124. 48.) cele-
bratus etiam Jovis amoribus, qui juxta eum *Nymphiam*
compressit *Thaliam*, ex quo concubitu nati sunt *Palici*,
tradente *Macrobio* Saturn. V. 19. Conf. inprimis
Valcken. ad *Callimachi* Eleg. p. 175. — V. 8. ἀμφίλω-
λον *Salmas.* vitiose. Mox in contextu ap. *Guy.* et *Ruhnke.*

ἄρτεμι legitur; in marg. ἄρτεμις. Haec est genuina scriptura codicis. Ordo est: αἰβὰς Αἰτυαίη διαστήριζεν (i. e. ἰθὺς) τὸ ἀμφίχωλον αὐτῆς σκέλος ἄρτεμις. *debiles vetulae pedes aqua Aetnaea quasi fulsis et firmavit.* Quare neque cum *Reiskio* ἄδρανις, neque cum perspicacissimo *Wakefield* in Sylv. crit. T. I. p. 143. ἄσδρανις σκέλος legerim. — V. 9. διαστήριζεν. Cod. Vat. *Dorv.* et *Salm.* — V. 10. ἐπύμισαν. Nymphae dono delectatae aniculae de salute congratulatae sunt; ut haec explicat *Toupius*. At haec explicatio cum reliquis minime coit. Est potius: consentientes inter se tribuerunt ei, ut sine baculi ope domum rediret.

X. Cod. Vat. p. 183. sq. Edidit *Kuster* ad *Suidam* v. κεχρητίσιν T. II. p. 288. ubi Lexicographus v. quintum profert. *Reisk.* in Anthol. nr. 480. p. 34. Isidi Damis, ex undis servatus, sacra facit, deamque precatur, ut eum ex paupertate quoque eripere velit. Conf. Epigr. *Gaetul.* III. T. II. p. 166. et *Corn. Longini* Ep. I. p. 200. — V. 1. *Suidas* hunc versum laudans T. II. p. 521. v. μελέμβωλος, exhibet λινόπεπλε, ut Cod. Vat. In ap. Lips. λινόπεπλος. *Isis linigera* ap. *Ovid.* ex Ponto l. 1. 51. Amor. II. 2. 25. Cf. *Heinsf.* ad A. A. l. 77. Etiam Isiaci lineas vestes solebant gerere. *Plutarch.* T. II. p. 352. C. — V. 2. βῆθι. Cod. Vat. et *Kuster.* *Reiskium* apogr. Lips., quod θῆθι habet, in errorem induxit. — V. 3. *Suid.* v. λαγαρόν T. II. p. 408. Tenuem placentam significat, vel talem, quae facile frangi et comminui queat. *Schol. Aristoph.* Vesp. v. 672. λαγαρίζόμενον, τὸ λεγόμενον ἐσθίοντα ὃ ἐστὶν εὐδραस्ता (i. εὐδραυστα) καὶ εὐτελέη. Ejusmodi autem placentas diis aegyptiis fuisse dicatas, apparet ex *Juvenal.* Sat. VI. 540. *anser magno Scilicet, et tenui porcum corruptus Osiris.* In marg. ap. Guyet. et *Reisk.* γλαγαρόν notatur. — V. 4. *Suid.* v. ἐνυδροβλήν T. I. p. 758. Anser Isidi sacer et in deliciis fuit. *Ovid.* Fastor. l. 453. *Nec defensa juvant Capitolia, quo minus anser*

Det jecur in lances, Inachi lausa, tuas. Cf. Intrpp. *Juvenalis* l. c. et *Petron.* c. 37. — V. 5. *Suid.* in κεγχρήτις T. II. p. 288. et ψαφαρῶ T. III. p. 701. νάρθη ψαφαρῶ Vat. Cod. et *Suid.* Emendavit *Salmas.* in marg. ap. *Guy.* et *Kusterus.* Hunc sequitur *Toup.* Epist. crit. p. 3. emendationis auctorem non indicans. *Tenne* unguentum significari videtur, cujus majus est pretium, teste *Plinio* L. XIII. p. 680. Audaci conjectura *Reiskius* edidit γάστρα ψαφαρή, *fragilis gastræ caricis onusta*; quod minime probandum est. — κεγχρήτις (in Cod. Vat. κεγχρήτισιν legitur) ισχάδες *Salmas.* interpretatur caricas, nigris veluti milii granis sparsas, sive omnino coloris varii, ad *Solin.* p. 240. sq. Melius caricam cum granis interioribus, quæ milii granis simillima, intelligas. — V. 6. *Suidas* in ἀσταφίς T. I. p. 358. — V. 7. πελάγους. Cod. Vat. non, ut *Br.* in notis affirmat, πελάγους. *Suidas* hoc distichon profert v. κεράς T. II. p. 295. In marg. ap. *Guyet.* tentatur: εἰ δ' ὥς ἐκ πελάγους ῥύσῃ τὸν Δ. ἄ. Κῆκ πενίης θύσει κρ. κ. Hinc θύσει in quaedam apographa venit; nam in Cod. Vat. θύσει legitur, ut etiam ap. *Suidam.* Multa hic parum recte posuit *Brunckius*, cujus notam adscribere supersedeo. Expressa sunt hæc sive ex *Gæzunico* l. c. sive ex eodem exemplo (*Leonid. Tur. Ep. XIII.*), unde *Gæzunicus* duxit sua:

εἰ δ', ὥς μὲν βαρβύγιον ἀπόσας νοῦσον, ἐλάσσει
καὶ πενίην, θύσει πικλὸν χρέμαρον.

Hinnulum promittit *Isidi*, quia hinnuli *Dianæ* mactabantur, cum qua *Isis* saepenumero confunditur. χρυσόκερων respectu habito ad cervas *Dianæ* currai junctas. *Callim.* H. in Dian. 102. κεράων δ' ἀπελάμμετο χρυσός. *Quintus Smyrns.* in recensu laborum *Herculis* T. II. p. 475. χρυσόκερων ἔλαφον μετὰ ταῦτ' ἤγρευσε.

XI. Cod. Vat. p. 187. sq. Edidit *Holsten.* ad *Steph. Byz.* p. 21. *Kuster* ad *Suid.* T. I. p. 455. *Reiske* in *Anth.* nr. 493. p. 41. Apollinem *Asiacum* poeta secundam

navigationem rogat. — V. 1. Λευκάδος. *Virgil*, *Aen.* III. 274. *Mox et Leucatae nimboſa cacumina montis, Et formidatus nautis aperitur Apollo.* ubi vide ill. *Heynium*. In Leucatae cacumine templum fuit Apollini consecratum. *Strabo* L. X. p. 452. B. Hinc *Leucadius deus* ap. *Ovidium* *Trist.* V. 2. 76. et passim. Cf. not. ad *Antipatri Theſſ.* Ep. XXXIII. T. II. P. I. p. 314. sq. — Laudat h. v. *Suidas* in αἰπὸ T. I. p. 655. — V. 2. τὸν ἡϊούμ Cod. Var. Sinceram lectionem vidit *Salmasius*, unde plurima apogr. ἡϊούμ legunt. — V. 3. *Suidas* in χειφερέα T. III. p. 664. et in δαῖτας T. I. p. 516. Panes deo offert, quales nautae comedere solent. — V. 4. *Suidas* hunc vers. laudans v. ὀλίγον T. II. p. 678. ὀλίγην exhibet. Apogr. Lips. κριναμένην. Etiam in hoc Epigr. color ductus ex *Leonid.* *Tur.* XIII. et *Gaetul.* Ep. III. quorum hic σταγόνα σπονδῖτιν — τὴν κύλικος βαίῃ πυθμένι κευδομένην offert Veneri. — V. 5. *Suidas* in βραχυφεγγίτης T. I. p. 455. Lucerna, cui parum olei affusum, cujusque adeo flamma non diu durabit. αἰκόμορον φλόγα appellat *Oppian.* *Κυνηγ.* I. 131. Vide ad *Meleagr.* Ep. LXXVIII. — V. 6. „Cod. οἶγνης [οἶγνης]. quod Kusterus probabiliter emendavit, reponens ὄλης. οἶγνης esse posset ab οἶγω, unde οἶγέω, οἶγνυμι. apertura, foramen.“ Br. ὄλης jam in marg. Guyet. et Ruhnk. reperitur. In eandem lectionem incidit V. D. in *Miscell. Obſſ.* Nov. II. T. IV. p. 241. *Reiskius* στόπης dedit: *stuppam igni alendo adhibitam.* Quanto illud elegantius! Flamma nutritur ex ampulla, quae parce et guttatim (βιοφειδῆς, quae suis bonis parcit) ex ore, cujus nonnisi dimidia pars lumentatur, oleum affundit. Epitheta cum dilectu posita rem mirifice extenuant et diminuunt. — V. 8. σύνδρομον. qui nos comitetur. πόμπιμον ἄνεμον. *Euripid.* *Hecub.* 1290. *Homer.* *Od.* 3. 360. οὐδὲ ποτ' οὔροι Πνείοντες φαίνοντ' ἀλῖες, οἳ βὰ τε νηῶν Πομπῆες γίνονταί ἐκ' εὐρέα νῆτας θαλάσσης.

XII. Cod. Vat. p. 404. Anthol. Plan. p. 41. St. 60. W. Lysistratus, in mediis undis cum vehementi tempestate urgeretur, a Dioscuris sive Cabiris servatus est. — V. 1. ἐκ ζήτου. Vulgo. Sed jam dudum ἐξ αἵτου correxerat Aldus in edit. pr. quem aliae secutae sunt, aliae non. Edit. rarissima, quae prodiit ap. Nicol. Sabienfes, utramque lectionem coniungens legit ἐκ αἵτου. Siuceram lectionem, quam *Toupius* ad Suid. P. II. p. 152. tanquam ex ingenio profert, etiam *Brodaeus* habet. Sic quoque Vat. Cod. ἐξ αἵτου. ἐξ ἀνέμου. *Hesych.* — Mox Vat. Cod. ἀλζαυὸ νότος. Ζαῆς νότος, impetuofus. *Homer. Odysf. μ. 313.* ἄρσεν ἐπὶ Ζαῇ ἄνεμον νεφεληγερέτα Ζεὺς. i. e. σφοδρῶς πνέοντα. Tempestatem ex diverfis ventis ortam describit. *Horat. l. Carm. III. 12.* nec timuit praecipitem *Africum Decertantem Aquilonibus*, Nec tristes *Hyadas*, nec rabie *Nozi*. *Virgil. Aen. l. 84.* Incubuerunt mari, totumque a sedibus imis *Una Eurusque Notusque ruunt creberque procellis Africus*, et vastos volvunt ad litora fluctus. Conf. *Heinrich. ad Musaeum v. 316.* p. 164. sq. — ¶ 215.] V. 3. βυθίτης. Vat. Cod. ἐκ νεώτων μυχῶν. ex infimo mari. Sic ap. *Theocrit. Eid. VII. 59.* τὸν τε νότον, τὸν τ' εὐρον, ὃς ἔσχατα φουλὰ κινεῖ. — V. 4. ὄλισθεν. Vat. Cod. — ἰστές. Malus fractus, laborans, in tempestatum descriptionibus passim obviis. *Horat. l. Carm. XIV. 5.* Ex malus celeri saucius *Africo*. *Alcaeus ap. Heraclid. de Allegor. p. 15.* Nusquam aliquid reperitur, quod huic loco, οὐκ ἄλλα πτόσας, sit simile. *Toupius* quidem l. c. *Philippum* respexisse monet *Theocrit. Eid. XV. 133.* κύματ' ἐπ' αἰόνοι πτόοντα. Haec quidem satis sunt expedita; frequenter enim undae cadavera naviumque tabulas dicuntur ἐκπτόειν. *Oppian. Hal. V. 596.* τὰδ' ἥσιν ἔπτυσαν αὐταῖς κύματα. *Leonidas Tar. Ep. XCVI.* τί μ' οὐκ — τηλὲς ἔπτο ψιλῆς ἔπτυσας ἥδονος; ubi vide not. et *Valck. ad Theocr. Adon. p. 408. C.* Sed haec loquendi ratio a nostro loco aliena est. Recte igitur *Toupius* reprehendit cl. *Wake-*

feld in Sylv. crit. T. I. p. 54. quod *elegantem* dixerit locutionem, quae ne sensum quidem habeat, et corrigendum proponit: εἰς ἄλλος πτοχάς. Gravius mendum hunc versum deturpare suspicor, in quo fortasse nec ἄλυσεν sincerum, quod verbum pro rei ratione et modo nimis videtur ignarum. — V. 5. »πλανώμενος ad Ἀναστράτος refertur: prava distinctione turbatus hic erat »locus. Libri omnes εἰς ἄλυσαν, quod ex oscitantia, non »consulto, mutatum est. Melior est sic versus, jambo »in quarta sede posito, loco anapaesti. Br. Vulgo comma post πλανώμενος ponitur. Deinde in Analect. εἰς ἄλυσαν erat. — Lectio Cod. Vat. φορτὶς δὲ εὗρεν κῆδαν πλανώμενον — majoris depravationis suspicionem movet. *Gilb. Wakefield* l. c. ἀνιῶμενος corrigit. Nec *Grotium* vulgatam secutum esse, apparet ex ejus interpretatione: *Hians ad Orcum jam trabebatur navis.* — V. 6. ἀρωγὸν αὐτῶ. Edd. veteres omnes, praeter ed. Nicolin, Sabienf. ubi ἀρωγόνουκας, quod *H. Stephanus* tacite recepit sive ex conjectura *Brodaci*, sive *Adriani Junii* in Animadversf. L. II. c. IX. Nihil *Opsopoei* interpretatione ineptius. Deos ἀρωγοναύτας *Junius* interpretatur de Dioscuris, de quibus nota res; nec minus dii Samothracii nautis opitabantur. Vide not. ad *Callimachi* Ep. XXVI. T. I. P. II. p. 278. — V. 7. νεκρόν deberet *Toupii* sagacitati; vulgo et in membranis νεκρόν, *navis custodi.* *Lyfistratus* nimirum Dioscuris a sacris erat: quae causa fuit, ut homini opitarentur. Sinceram lectionem perspexisse videtur *Grosius*, qui vertit:

illi concitum sedans fretum:

Unius hoc valvæ cultoris preces.

Huetius p. 7. poetam in verbis νεκρόν et νεκρόν ludero putabat. — V. 8. μένω mallet *Brunck.* — ἐνολύσαν, male Cod. Vat. *Stasius* III. Sylv. II. 1. Dī, quibus audaces amor est servare carinas, Saevaque venoso mulcere peri-

cula ponsi, Sternite molle fretum. Anrip. Sidon. LXVII.
οὐκέτι κοιμήσεις ἀνέμων βρέμον.

XIII. Cod. Vat. p. 160. Anth. Plan. p. 438. St. 571. W. Coquus, Timasion, Vulcano artis suae instrumenta dedicat. Comparandum inprimis Epigr. *Aristonis* I. T. II. p. 252. Coquorum instrumenta recenset *Eustath.* ad Il. λ. p. §20. 3. *Pollux* VI. 88 – 90. et iterum X. 95 – 111. — V. 1. laudat *Suid.* in κνώδαλον T. II. p. 335. ubi *Kusterus* de vocabulo κνώδαλον recte statuit, ad omnia animalium genera pertinere. Conf. quae nuper de eodem fufe disputavit cl. *Ilgen* ad Hymn. Homer. p. 413. lqq. — V. 2. *ῥιπίδας*. Vide ad *Dioscorid.* Ep. XII. et *Arcbiae* Ep. V. — *πυρηνέμευς* quo sensu dictum sit, divinari magis quam doceri potest. Flabelum describitur *flammam vento*, quem facit, excitans. Sed idem sensus continetur epitheto *πυριτρέφους*. Fortasse fuit:

ῥιπίδας τηρηνέμευς.

Arcbias l. c. ὁθρον κρόθουσαν ἄημα *ῥιπίδα*. — V. 3. »In
 »Planudeae excusis libris male legitur *ῥυμέν*. Vat. et cod.
 »Jani Lascaris *ῥυμέν*. Hujus ad oram scriptum hoc Scho-
 »lion: ῥυμός, ὃ διῶλιστήρ· ἐργαλεῖον διατετρημένον πολλὰς
 »τρεῖς, δι' οὗ τὸ ὑγρὸν εἰσὶν διακρίνεσθαι τῶν παχυτέρων.
 »ὁθρον ἀπηθῆσα. καὶ ἀπὸ βιβλίων ἀπηθῶν· Ἀριστοφάνης. (Ra-
 »nis 974.) ἀπὸ τοῦ ῥῶ, ῥῶω, ῥυμός, καὶ ῥυμός. δι' οὗ διη-
 »θεῖται καὶ διαβιβάζεται. Quibus similia leguntur in Ety-
 »mol. M. p. 422. ubi l. 35. διακρίνεσθαι scribendum est
 »pro διακρίνειν. Br. ῥυμέν legendum esse, non fugit Bro-
 daeum, nec *Jos. Scaligerum* in not. msc. Conf. *Polluc.*
 X. 108. ῥυμέν legit etiam *Suidas*, qui hunc vers. cum
 seq. excitat in *ἰσχάρα* T. II. p. 335. — V. 4. *ἰσχάρα*.
Aristoph. Acharn. 887. δμῶες ἐξενέγκαστε τὴν ἰσχάραν μοι
 δεῦρο καὶ τὴν *ῥιπίδα*, ubi Schol. *ἰσχάραν* per ἀρουραν inter-
 pretatur. Inprimis huc facit *Glossa* in Exodum Msc. ab

Hemsterbusio prolata ad *Polluc.* X. 101. p. 1275. *Arula* vas acutum et quadratum, quatuor pedes habens, in quo carbones posuerunt, et super ipsum erat craticula et sic assabant carnes. Rem diserte exposuit *Casaub.* ad *Asben.* I. 6. p. 22. Cf. *Intrpp. Hesychii* v. *ισχάρα*. Hinc apparet, eam *κρηδῶκον* vocari, quia carnes assandae huic arulae imponebantur. Alterum vero, quod additur, *πυρὸς γέφυραν*, significare videtur arulam in ipso igne collocandam. — V. 5. »Scholion in cod. Jani Lascaris: »*ζωμήρυσσις*, ἡ καὶ *ζωμαρῦστρις* καὶ *ἐτνήρυσσις*, ἐν ᾗ τὸ ἔτνος κέρευνται, ὥσπερ οἰνήρυσσις. πᾶν τὸ ταρώσσον.“ *Br. Aristo* l. c. *ζωμεῦ* τ' ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἄρυστριδα. In *Vat. Cod.* *ζωμήρυσσιν* vitiose. Facetus locus est de instrumentis artis coquinariae *Anaxippi* in *Citharoedō* ap. *Asben.* L. IV. p. 169. B. C. qui emendatione indiget:

*Ζωμήρυσσιν φέροις, ὀβελίσκους δώδεκα,
κρεάγραν, θυῖαν, τυροκνήστιν παιδικήν,
στελεὺν, σκαφίδας τρεῖς, δορίδα, κοπίδας τέτταρας.*

Nemo facile dixerit, quid sit *τυροκνήστις παιδική*; nam *Dalechampi* interpretatio nullius est assis. Fortasse scribendum:

τυροκνήστιν, δολδουκα.

In *Aristophanis Αἰολοσίκωνι* ap. *Polluc.* X. 104. junguntur haec: *δοῖδουξ, θύεια, τυροκνήστις, ισχάρα*. — V. 7. *σοῦ* *Vat. Cod.* — V. 8. »*γυῖων ἠρφανισμένος*. Vulgo. *γυῖον* habent etiam tres *Planudei*, ut metri lex poscit.“ *Br.* *Plurimae* edd. vett. *ἠρφανισμένος*. *Brunckiana* lectio nititur auctoritate *Vat. Cod.* *γυῖον* ex *cod. Scaligeri* laudat *Huet.* p. 41.

XIV. *Cod. Vat.* p. 160. *Anthol. Plan.* p. 419. St. 554. W. *Lyfixenus*, agricola, senectute confectus, Ceteri instrumenta sua consecrat. Expreslit *Philippus* Epigramma *Antipbili* IV. T. II. p. 170. Quaedam hinc sumlit *Agathias* Ep. XXX. — V. 1. *ὠλεσίβυλον σφόδραν*.

instrumentum malleo simile, quo glebae comminuuntur. Cf. *Phaniae* Ep. IV. p. 53. Apud *Agathiam* ipsum aratrum *κλασιβύλαξ* vocatur. *σφύραν βωλοκῆπον* vocat *Pellux* X. 129. — V. 2. laudat *Suidas* in *γαμφῶν* T. II. p. 467. *πυρίλαγους* Cod. Vat. vitiose. Quod si tamen codex offerret

πυρετόμους

id vulgatae anteponerem. *Ansipbil.* l. c. *γαμφῶν τε δρέπανον, σταχυητόμον ὄπλον ἡρούρης.* — V. 3. Laudar h. v. *Suidas* T. I. p. 406. *ἄχουρια. οἱ τόποι, εἰς οὓς τὰ ἄχουα ἀποφέρεται λιμνόμενα.* — *τριβόλους.* quae Latini *tribula* appellant. *Varro* de R. R. I. 52. p. 200. *Oportet — e spicis in area excusi grana. Quod fit apud alios jumentis junctis ac tribulo. Id fit e tabula, lapidibus aut ferro asperata, quo imposito auriga aut pondere grandi trahitur jumentis junctis, ut discutiat e spica grana: aut ex assibus densatis cum orbiculis, quod vocant plostellum poenicum.* *Columella* L. II. 20. 4. Conf. *Schneiderum* ad *Varron.* p. 362. sq. ad *Columell.* p. 121. ubi nostrum quoque locum attigit, et *Longum* *Pastor.* III. p. 93. *περιήλαυνε τοὺς βοῦς καὶ τοῖς τριβόλοις κατεργάσατο τὸν ἐτάχυν.* — V. 4. *Suid.* T. III. p. 530. *ὕνις. γεμεγικὸν ἐργαλεῖον, καὶ ῥόπαλον.* Hunc versum laudans *ὕνιν* scribit, adjecta nota: *τὸ δὲ ὅ μακρόν.* Est ea pars aratri, quae terram fecat, vomer. Vide *Salmas.* ad *Solin.* p. 576. Cod. Vat. vitiose *ὕνην.* — V. 5. *Suid.* T. I. p. 448. ubi legitur *καὶ κέντρ' ὀπισθονογῆ.* — *δεσμά.* lora, quibus boves reguntur. *βουστρ. τιν.* docte pro *δεσμά στρέφοντα τοὺς τῶν βοῶν τένοντας.* — V. 6. *ἡρουροπῆνου.* *Planud.* *Antipbil.* l. c. καὶ *παλινουροφῆρον, χεῖρα θέρους, θρίνακα.* — V. 7. *ηγυῖ' ἀναπηρωθεῖς.* Sic omnino legendum. Nam corrupta est *λεθῖο γυῖα πέπηρωθεῖς.* *Salmasius* conjiciebat *πεπειρωθεῖς* *νηβηγυῖα γε πεπηρωθεῖς,* vel *γυῖ' ἐπιπηρωθεῖς.* Cod. J. *Lafca-* *ris,* ut *Florentina,* *γυῖα πεπηρωθεῖς.* *Br.* *πεπηρωθεῖς* est in *Vat. Cod.* et in *tribus Aldin. Bad, Steph. Nicol. Sab.*

γυνὴ ἐκτενερῶς; conjecit *Josf. Scaliger* in not. mssis. Sed vide, an verbis, quae augmentum per ἀνακρίπλαισιν praefigunt, ut πεπιθῶ, ἐκτελῶ et similibus, etiam addendum sit verbum πεπηρεῶ. Cf. quae collegit *Fischer* in Anim. ad Gramm. Veller. T. II. p. 314. sq. — αὔλακι πολλῷ. multum arando, assiduo arandi labore debilitatus. Minus recte *Grosius*: *Corpore et ipse ferens sulcos Lysistratus omni.*

XV. Cod. Vat. p. 160. Anthol. Plan. p. 447. St. 580. W. Leontichi, fabri lignarii, instrumenta recensentur. Expressum carmen ex *Leonidae Tar.* Ep. IV. ubi vide not. T. I. P. II. p. 61. sq. — V. I. μολυβαχθία. Vat. Cod. Perpendicularum, plumbo gravatum. — Verba δευριτυπῇ σφύραν hinc excitat *Suid.* T. III. p. 418. Partem verf. 2. idem in ἀρίδης T. I. p. 320. — "Conferendum cum *Leonidae Tar.* IV. In utroque τῶν ἀρίδων mentio, τεκτονικὸν ἐργαλεῖον esse, nobis dicunt grammatici, sed quodnam, ab iis non docemur. *Stephanus scobinam* interpretatur; perperam. ἀρίς instrumentum est, quod fabri nostri *la plane* appellant, duobus instructum manubriis, et ideo *Philippo ἀμφίδετον* dictum." Br. — ¶. 216.] V. 4. "Scr. μιλτήρ βάμματι. Sic e Vat. Cod. profert *Salmasius* de Homou. H. I. p. 95. Ἰνυδρον τε κριονα μιλτήρ βάμματι πειδόμενον. Ἰνυδρον etiam melius videtur quam Ἰνδρομον." Br. In Vat. Cod. legitur, ut in *Planudes*: Ἰνδρομόν τε Πρ. μ. στάγματι πειδόμενον. Prius igitur *Salmasius* memoriae vitio mutasse putandus est; alterum sumit ex *Suida* v. κριον T. III. p. 174. Ad eundem locum respicere videtur *Salmasius* ad *Solin.* p. 245. B. ubi memoria eum iterum fefellit, cum scriberet, σχοῖνος βάμματι πειδόμενος. Significatur serra, quae lineam, minio signatam, sequitur. Vocabulum στάγμα nulla in Lexicis auctoritate nititur; quare hoc nomine lectio βάμματι praeferenda videtur. Sed elegantius fortasse scripseris:

μιλτήν τάγματι πειθόμενος.

quo minium jubet, secutus. Galenus de Artib. c. V. p. 5. C. πρὸς τὸν θεὸν ἀποβλέπουσι, κοινῇ προστάγματι πειθόμενοι. — V. 5. μιλοφυῆ. Leonid. Tur. l. c. καὶ μίλην φερόμενοι καὶ θῆτες. Suidas in ἐφεύριζαν T. I. p. 920. σχοῖνον τε ἐφεύριζαν μίλην. ἀντὶ τοῦ ἔφυραν καὶ περιέφριζαν. Vitiose Aldinae et Ascens. μιλοφυῆ exhibent, quae perperam secutus est Steph. μιλοφυῆ Suidas habet in μίλος T. II. p. 562. et in ψαλλομένη T. III. p. 699. τιλλομένη. κυρίως δὲ ψάλλειν τὸ τῷ ἄκρῳ τῶν δακτύλων τῶν χειρῶν ἄπτεσθαι. Cf. Tourp. ap. Suidam P. II. p. 268. Salinas. in Plin. p. 821. D. hunc locum videtur respicere, et iterum p. 813. A. — V. 8. ἀπέδουσι habent etiam membrae: sed scribendum ἀπέλυσαι. Br. Hujus emendationis necessitatem non video; imo vulgata lectio Brunckianae emendationi haud paulo praestare viderur. Ut totum corpus, sic etiam species corporis, juvenus senectusque, cum vestimento comparatur, quod tempus, anni, mors denique mortalibus detrahit. Sic Epigr. Incert. DCLXIV. ἐς οὐρανὸν δ' ἄρ' ἀταρπύους Ψυχὴ παπταίνει σῶμ' ἀποδυσμένη. Serpentes passim dicuntur τὸ γῆρας ἀποδύσασθαι. Vide Barib. ad Stasii Theb. IV. 97. sq. p. 926. Schneider ad Aelian. H. A. IX. 16. Et simili ratione γῆρας ἀποσυλῆν Himer. Or. Ecl. X. 13. p. 190. Quidni igitur iisdem δ χρόνος τὸ γῆρας ἀποδύειν dicatur? Et si hoc, etiam aetas τὸ ἄνθος τῶν γυλίων mortalibus detrahare dici potest.

XVI. Cod. Vat. p. 158. Anth. Plan. p. 447. Str. 579. W. Demophon, faber aurarius, cum senectus ejus oculos caligine obduxisset, Mercurio artis suae instrumenta dedicat. — V. 1. Suidas T. I. p. 381. in αὐλῶ. — δ ἐπιμήκης φυσήτης. et iterum in φιλήνιος T. III. p. 600. Intelligitur fistula follis, quae in caminam inserta, flammam excitat. Folles ipsi sunt φύσαι, ap. Apollon. Rhod.

IV. 763. five *πρηστῆρες* ap. eundem IV. 776. — In Edit. pr. Flor. et Ald. *αἰλου*. vitiose. — V. 2. *»πρησίχρυσον*. Sic Vat. Cod. recte. In Planudeorum uno lectio-
»nem a vera non longe remotam reperi, πρησίχρυσον. alii
»pessime τησίχρυσον. Br. Veram lectionem jamdudum
 perspexerat *Brodaci* acumen, eamque probavit *Kusterus*
 ad *Suid.* in βίνη T. III. p. 260. ubi *τεχνησίχρυσον* exhi-
 betur, quod a vero proxime abest. *πρησίχρυσον* conjece-
 rat *Jos. Scaliger* in not. msc. — V. 3. *δίχην*. forceps
 bifida, cancro, unde nomen duxit, sinillima. In de-
 scriptione cancrorum *Plin.* IX. 51. p. 518. *Praeterea*
bina brachia denticulatis forcipibus. *Statyll. Flacc.* Ep. V.
 p. 263. *βαίβοσκελῆ, δίχην, ἀμμοδύταν.* Perperam Vat.
 Cod. *δίχειλον*. — V. 4. Leporis pede aurifices utuntur
 ad scobem et ramenta colligenda. — V. 6. *»κανθός*.
»Frequentem usum hujus vocis ap. sequioris aetatis poetas
»damnarunt critici quidam, quos Philippi et antiquio-
»rum etiam exemplum defendere posset. Moschio ap.
»Stob. in Floril. Grot. p. 437. κανθός τ' ἐξέτηξε δα-
»κρυβοίς. Br. Noster iterum Ep. XVII. et LIII. *κανθός*
ὑφαίματος.

XVII. Cod. Vat. p. 152. Anth. Plan. p. 444. St.
 577. W. Callimenes scriba, cum aetate provectus,
 oculis minus valeret, Musis consecrat artis suae instru-
 menta. Confer *Phaniae* Ep. III. ibique notata T. II.
 P. I. p. 161. 199. — V. 1. *πλευρῆς*. De chartae super-
 ficie accipiendum. *Paul. Sil. Ep. L. γυρὸν κυανῆς μέλιτον*
σημάντοφα γραμμῆς. — V. 2. Vulgo *σμίλην*. Doricam ter-
 minationem profert Vat. Cod. et *Suid.* in *σμίλη* T. III.
 p. 343. — V. 3. *κανόνες* procul dubio idem, quod apud
 alios *κανών. regula.* — *»παραθῖνα*. Pumices aquae inna-
 »tant, et a fluctibus ad litus impelluntur, ubi colligun-
 »tur. Sic vulgata lectio intelligenda. Sed aliud quid
 »scriptum fuisse reor, scilicet *παραθῆγα*, ut in *Damocha-*
»ridis Ep. T. III. p. 69. *τρηχαλῆν τε λίθον, δονάκων εὐθνήγα*
»κύσμον.

» κέσμεν. Hic enim epitheton requiri videtur, quod pri-
 » micis usum declaret, et quum sequatur πόντου λίθον,
 » quid necesse erat παρὰ θῖνα addere? Est autem παρα-
 » θῖγα pro παραθνήτα. ut in Sapphus IV. νεοθῆγι σιδάρη,
 » pro νεοθαγῆ. Br. Suidas h. v. laudans T. II. p. 343.
 » περι θῖνα legit. Idem excitat v. 4. in κίσσηρις T. II. p. 319.
 » Brunckii conjecturae favet nonnihil Paul. Silens. Ep. LI.
 » καὶ λίθον ἀκριβέστα, δόναξ ὅθι δισσὸν ὀδόντα θήγεται ἐμβλυ-
 » θεις ἐκ δολιχογραφίης. Julian. Aegypt. Ep. X. λαὸν, ὃς ἐμ-
 » βλεῖται θῆγι γένον καλῶμεν. Id. Ep. XI. λίθος ἐσχιδῶν θῆ-
 » γαλῆ καλῶμεν. Mihi tamen, ne quid dissimulem, vulgā-
 » ta lectio non videtur sollicitanda. — αὐχμηρόν. aridum
 » ruiticet. Vide Schwarz de Orn. Libr. p. 210. —
 » V. 5. 6. ἐπὶ πανσῶμενος et ἐπ' ἐυκῆστο. Vat. Cod.

XVIII. Cod. Vat. p. 187. Anth. Plan. p. 424. St.
 559. W. Vetula Minervae artis textoriae instrumenta
 consecrat. Comp. Leonid. Tar. Ep. VIII. Archias Ep. XI.
 Antip. Sid. Ep. XXII. XXVII. — V. 1. ὀρθρολάοισι. Vat.
 Cod. ὀρθρολάοισιν tres Aldinae. — Laudat h. v. Suid.
 T. II. p. 714. Ὀρθρολόη χελιδών. λέγεται καὶ ὀρθρολάος.
 De pectinis sonitu vide notata ad Antip. Sidon. Ep. XXII.
 Tom. II. P. I. p. 30. — V. 2. Σιδ. λειομίτου T. II.
 p. 436. ubi λειομίτου κάμακος legitur, ut in Vat. Cod.
 Probā est vulgata. κάμακος, quod verbum per appositio-
 nem cum κερκίδας jungendum, pectinis perticas signifi-
 cat, quibus fila seu stamina laevigantur. Rem docte et
 diferte explicavit cl. Schneider v. Tela in Indice Scr. R. R.
 p. 370. ubi docet, κερκίδα esse pectinem, quo confusa
 stamina discriminantur, telaque percutitur. Hinc tot
 epitheta, quae ad sonitum applausi pectinis spectent. —
 » V. 3. κτένα ποσμοκῆμν. pectinem lanificum, quo comas
 lanarum ordinantur. Vide Schneider. l. c. p. 362. —

V. 3. δακτυλοσφῆβον. Vat. Cod. Excitat h. v. cum seq.
 Vol. II. P. 2. L

Suidas T. I. p. 373. Fusum suspensum e filo, quod verticillo torquetur. *Catullus* LXIV. 313.:

Dextera tum leviter deducens fila supinis
Formabat digitis; tum prono in pollice torquens
Libratum tereti versabat turbine fusum.

— V. 5. σχολοις. Vat. Cod. — ἐδόντι. Habet *Suidas* in σάλαρος T. III. p. 426. et Vat. Cod. Vulgo ἐδόντων. Cogitaverit aliquis de dente nentis mulierculae, cum ap. *Catull.* l. c. habeatur: *Atque ita decerpens aequabas semper opus dens, Lanacque aridulis haerebant morsa labellis.* Sed intelligendus dens pēdinis, quo lana carpitur. πολὸν enim est glomus lanarum carptarum, carminatarum et ad nendum paratarum, ut *Schneiderus* docuit l. c. p. 363. 364. — §. 217.] V. 7. Παλλαντιάς. Sic nonnulli Minervam appellabant, ut Pallantis filiam. *Clem. Alex.* Cohort. p. 24. ed. Ox. Cf. *Heyn.* ad *Apolodor.* T. II. p. 746.

XIX. Cod. Vat. p. 147. Anth. Plan. p. 418. St. 553. W. Soficles Cereri post messem primitias offert. — V. 1. χώρου μικραύλακος. Fortasse ductum ex *Apollonid.* Ep. V. οὐ πάλιν πολυαύλακος. Ap. *Diodor. Zon.* Ep. II. agricola munera offert πενιχέης ἐξ ὀλιγηροσύνης. — V. 3. αὐτίς vet. edd. omnes praeter Steph. — V. 4. cum parte tertii laudat *Suidas* in ἡμβλὺ T. I. p. 135. et iterum in καλαμητομίας T. II. p. 229. utroque loco αὐτίς et φέροι. Vat. Cod. φέρι. male. Similiter *Theocritus* VII. 155. post sacra Cereri facta descripta: ἄς ἐπὶ σωρῶ Ἀΐδιος θυγὶ πάξαιμι μέγα πτόον.

XX. Cod. Vat. p. 160. Planud. p. 430. St. 564. W. Munera a Damone, hortulano, Priapo oblata recensentur. Expressum ex Ep. *Diodori Zonae* III. p. 80. — V. 1. *Suidas* T. I. p. 477. in γεραιόε. — Malum punicum flavo tegmine (ξανθοχίτων) cum ab eo colore, quem

vulgo habet, abhorreat, *Schneiderus* ad *Nicandri Alexiph.* p. 339. dubitat, an a vulgari diversum significare voluerit poeta. *Columella* X. 243. *punica, quae rusilo mitescit tegmine grani.* — γεραιόφλοια. rugosae ficus. βυτιδόφλοιον εὔκων. *Zonas* l. c. — V. 2. ῥοδάς στ. *Mira* haec. Quis unquam uvae rosaceum sive colorem sive odorem tribuit? — ὤμιν ἀποσπάδιον. uvam de vite decerptam. ἄμφικος ὤμας *Theocritus* Eid. XI. 21. Uvam, maturam quidem, sed nondum flaccescentem, aridae et passae opponi puta. — V. 3. ap. *Suid.* v. ἄχνη T. I. p. 404. Hoc loco usitatus esse ἄχνη, quod de lanugine malorum et genarum proprie dicitur, notavit *Rubnken.* in *Epist. crit.* p. 150. De malis cydoniis agitur, ut ap. *Zonam.* ubi vide not. *Virgil.* *Ecl.* II. 51. *Ipse ego cana legam tenera lanugine mala Castaneasque nuces.* *Calpurn.* *Ecl.* II. 91. *Cereā sub tenui — cydonia luce.* — V. 4. κάρυα χ. ἐκφάνε' ἐκ λ. vulgo. Ad verbum fere *Zonas*: καὶ κάρυον χλωρῆς κερτιδαρον λιπίδας. — V. 5. Ap. *Suid.* in σίκυνον T. III. p. 313. et ap. *Schol. Aristoph.* *Acharn.* 519. qui χροάοντα per πίποντα interpretatur. Vulgo σίκυνον χλοάοντα. Utrumque vocabulum passim confunditur. Vide *Wernsdorf.* ad *Himer.* *Orat.* VII. 3. p. 515. σίκυνον *Scaliger* conjectura afflictus est. — In *Vat. Cod.* χροάοντα. — V. 6. περκὴν est in ed. *Flor.* et duabus *Ald.* περσικὴν *Ald.* pr. Reliquae περκνήν. περκην revocavit post *Brunckium* cl. *de Bosc.* περκη ἐλάη (vide *Ep.* I. 12.) est περκάζουσα. *miscere incipiens.* Idem est πέρκος et περκός. *Hesych.* περκόν. μέλαν. ποικίλον. περκός. γλαυκός. μέλας. περκώματα. τὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου ποικίλματα. — ἐλάη *Vat. Cod.* — V. 7. φιλοδῆτα. *Vat. Cod.* Idem λάμων, ut *Planud.* quod fortasse ne consulto quidem a *Brunckio* in δάμων mutatum est. — V. 6. γυλοῖς θαλάθιν. Cf. ad *Meleagr.* CXXVIII. p. 144. *Archilochi* fr. XXVII. p. 170. *Horat.* *Epod.* XIII. 6. *Dumque virens genua, Et decet, obdūcta solvasur fronte senectus.* *Theocrit.* XIV. 70. ποιήν

σι δαί, ἃς γένον χλαῖβιν. *Laberius ap. Macrob. Saturn. II. 7. cum vigebam membris praeviridantibus.*

XXI. Cod. Vat. p. 191. Planud. p. 412. St. 547. W. De Mercurii statua, ab Hermogene, qui inter pueros victoriam e cursus certamine reportaverat, ad carceres posita. Hermogenem, aliunde non notum, hinc laudat *Corfinus* in Catal. Nemeonicarum et Isthmionicarum. — V. 1. Hunc versum excitans *Suidas* in ἄχωνες T. I. p. 405. et in ὑσπληγῆ T. III. p. 567. utroque loco ὑσπληγγεσι legit, et sic Plan. Uno γ Cod. Vat. De ejusmodi defectu literae γ vide *Dorvill.* ad *Charis.* p. 660. et quos laudat *Fischer* in *Animadv.* ad *Velleri Gr.* p. 162. — ὑσπληγγεσιν. Steph. ex Ascens. — V. 2. »δαίμονες in »metrum peccat: in membranis δαῖμον ἰός. Ad oram cor- »rectum δαίμονες. « Br. V. 4. »Partem hujus penta- »metri ap. Suidam deprehendit sagacissimus Toup »Emend. III. 154. [p. 437. in στάδιον T. III p. 366.] »ubi scriptum, ἐν σταδίοις ἰσθμοδύκην νέμειν. Kusterus ἐν »omisit, quod est in editione principe. « Br. Ante *Toupi- rium* idem monuerat *Oudendorp.* ad Thom. M. v. στάδια

μάχη p. 806. — V. 4. κησαμεν. Vat. Cod. — V. 5. In Planud. et in Cod. Vat. ἔχων τίνας. quod *Grozius* sic accepit, quasi de Hermogenis liberis quaereret deus: *Divesne et prole? Novena.* *Brunckius* emendavit ἐλάν τ. quosnam vicit? αἰεῖν hoc sensu dixit *Aristides Or.* *Platon.* II. p. 129. ἐκ δέκα ποδῶν ἔχει τοὺς βήτορας. ut h. l. emendavit *Wyssemb.* ad *Plutarch.* de Ser. N. V. p. 8. ubi Schol. msc. laudat: αἰεῖν τοὺς βήτορας ἐντὶ τοῦ νηπῶν καὶ Αἰσχίνης* αἰεῖν γὰρ αὐτὴν οὐχὶ γραφὴ μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ ψήφισμα. — V. 6. »Male Planudea πόδας ἡσείους. Mer- »curius loquitur: *Volavit, tanquam si pedes meos habuisset.* »Alas autem in pedibus habebat Mercurius, seu talaria: »quae sublimem alis, sive aequora supra, »seu terram, rapido pariter cum flamine portant.

ἡμέτερου δedit Vat. membr.^a Br. Curforibus pedes alati tribuuntur. *Antip. Sidon.* XXXIX. τοῖσι γὰρ παιδὲς πτηνοὶ πόδες. Equos de cursus praemio certantes *alipedes* vocat *Statius* Theb. VI. 298.

XXII. Cod. Vat. p. 141. sq. Planud. p. 412. St. 548. W. Piso, piscator, Mercurio piscaturae instrumenta consecrat. Conf. *Leonid. Tar.* Ep. XXV. Ep. Incert. CXXVIII. — V. 1. ἀκροδέτους. arundines in summa parte ligatas. Quod instrumentum intelligatur, non satis scio. Fortasse arundo, cui hamus aptabatur. *Theaetet.* Ep. I. τὴν δ' ἀγκιστροδέταν συζυγίην δοῦναι. — V. 2. Ap. *Suidam* T. I. p. 504. in γυρῶν. — 7. 218.] V. 4. σχοινεναῖς. a fune junceo suspensas. σχοῖνος enim funibus plectendis inferviebat. Facit huc *Herodot.* L. V. 6. p. 378. quā tantam in Prasiade palude piscium copiam fuisse ait, ut, si quis januam aperiens κατὰ σχοῖνον σπυρίδα κειθὴν, eam brevi tempore piscibus repletam extraheret. — V. 5. ἔγκυον pro ἔγγυον, quod legitur in Planud., reposuit *Huetius*. — V. 8. » Male antea legebatur ἀχθόμενος καμάτοις. » Emendavit *Reiskius*. Sic *Theaetetus* infra p. 514. γήραι » νουσοφέρῃ βριζομένης παλάμης. » Br. Sensem optime perspexit acutissimus *Reiske*; an ipsam poëtae manum affectus sit, vehementer dubito. Lege, una litera mutata:

πολλοῖς ἀχθόμενος καμάτοις.

Theocrit. Eid. XVI. 79. ἀχθόμενοι σκαῖσαι βραχίονας ἰταῖοις. *Hesych.* ἀχθόμενος. βροῦμενος. ἀχθομένη. βαρυνομένη. Vide *Abresch*, in *Aust. Diluc.* p. 290. *Wessl.* ad *Herodot.* II. 175. p. 189. Haud aliter emendavit h. l. *Jos. Scaliger* in not. mistis.

XXIII. Cod. Vat. p. 147. Planud. p. 415. St. 550. W. In eodem argumento versatur cum praecedente. — V. 1. μολόβδω. Vat. Cod. — V. 2. ἄλμης. παδιδυμ νῦν quoque rore sali vertit *Grosius*. — δουρίπαλασα. τὰ εἰς τὴν θάλασσαν ἐμβαλλόμενα. *Suidas* T. I. p. 635.

h. versum excitans. — V. 5. φιλονικίῳ σπερματῶν. Vat. Cod.

XXIV. Cod. Vat. p. 455. Anth. Plan. p. 91. St. 133. W. Homeri nomen et gloriam nunquam interitum esse, poeta auguratur. Cf. Ep. Inc. CCCCXCII. — V. 1. οὐρανόν. Vat. Cod. Idem plane color ap. Virgil. Aen. I. 607. *In fresa dum fluvii currens, dum montibus umbrae Lustrabunt convexa, posus dum sidera, pascet; Semper bonos nomenque tuum laudesque manebunt.* quae obversabantur Senecae in Herc. Oet. 1582. sqq. Cf. notata ad Cleobuli Lindii carmen T. I. P. I. p. 193. ubi laudanda erat parodia Critiae ap. Athen. L. XIII. p. 600. E. οὐ περὶ σου φίλτης γηράσεται, οὐδὲ θανεῖται, Ἐς τ' ἂν ὕδαρ οἶνῳ συμμιγνόμενον κυλίεσθαι Παις διαπομπέου προπόσις ἐπιδέξια νομῶν. Huc facit etiam Virgil. Ecl. V. 76.:

*Dum juga montis aper, fluvios dum piscis amabit,
Dumque thymo pascuntur apes, dum rore cicadae,
Semper bonos nomenque tuum laudesque manebunt.*

— V. 2. ἡέλιος. Venefica ap. Senecam in Herc. Oet. 459. *mea jussi prece Manes loquuntur.* — Nox media solem vidit, et noctem dies. — V. 3. γλυκὺν ἡμα. Cod. Vat. — ἀροτήσιμον. Plan. et Cod. Vat. Dorvillius cum in una Anthol. editione reperisset ἀροτόσιμον, restituit eam lectionem, quam Br. in textum recepit. Vide ad Charis. p. 240. Citius mare aquam hominibus praebebit dulcem et potabilem. — V. 4. βαρὺ κλέος Vat. Cod. nec aliter edit. pr. Flor., tres Aldinae, ed. Nic. Sab. Since-ram lectionem Ascens., ni fallor, prima exhibuit. — Nunquam fiet, ut veterum Homeri carminum oblivio ipsius auctoris nomen et gloriam deleat. Idem Homero promittit Anthol. Lat. L. II. p. 448. *Carmina sola carens fato morsemque repellunt. Carminibus vires semper, Homere, tuis.* Martial. X. Ep. II. *At charis nec fata no-*

cent, nec secula profunt, Solaque non novunt haec monimenta mori.

XXV. Cod. Vat. p. 242. Anthol. Plan. p. 199. St. 290. W. Historia de Aelio, quem celebrat *Apollonid.* Ep. XII. p. 134. — V. 1. Ἄργους πρόμος. Plan. et Vat. Cod. Nec aliter lemmatis auctor: εἰς ἕτερον Αἴλιον Ἀργεῖον στρατάρχον. Apud *Suidam* v. Θρασύχαιρ T. II. p. 204. haec sic leguntur mutilata: Αἴλιος δ Θρασύχαιρ Ἄργους πρόμος τηξιμελεῖ νόσση κεκολ. Quum hic Aelius in *Apollonidae* carmine Romanus vocetur, *Brodaeus* Ἄργος legendum iudicavit. Hoc probat *Kusterus* l. c. Ad vulgatam non offendit *Grosius*, qui vertit: *Aelius Argolidum rector.* — εἰς δὲ διώσας vulgo, in quo explicando nugatur *Brodaeus*. In marg. Wechel. notatur ut varia lectio δ ποτὶ διώσας. quod sensum habet non plane ineptum; sed quanto praestantior, ipsis membranis Vat. firmata, emendatio *Scaligeri* ap. *Huetium* p. 21. et in not. msc. δ ψελιώσας. In eandem sponte inciderat *Jo. Pierſon.* ad *Moer.* p. 420. ψέλλιον sive ψέλιον *armillae.* Schol. *Eurip.* ad *Phoen.* 799. ἔστι δὲ ψέλιον δ κρέκος τοῦ χαλινῶ ἢ ἀπλῶς δ κρέκος. Conf. *Trill.* in *Obſſ.* p. 412. — V. 3. 4. Hoc distichon proferens *Suidas* in *κεκολονμένος* T. II. p. 204. legit *προτέρην*, ut etiam Vat. Cod. habet; *προτέρην* tamen idem v. τηξιμελεῖ T. III. p. 463. *Animo cepit consilium tam forti viro dignum, quoque antiquam suam virtutem testaretur.* — ἴδραμα. Fere ut *Plin.* L. III. Epist. VII. *Eras illi natus insanabilis clavus, cujus taedio ad mortem irrevocabili constantia decucurrit.* — τηξιμελεῖ νόσση, id est γυνισβέρη. De morte *Ammianus* Ep. XXVI. καὶ τοὺς μὲν τήξας, τοὺς δ' ὀπτήσας — ἄξει πάντας εἰς ἓν βάρβαρον. — ¶. 219.] V. 6. ἄνδρας. Conf. *Anacr.* Epigr. LXXX.

XXVI. Cod. Vat. p. 361. Anthol. Plan. p. 43. St. 62. W. Historia de vacca, quae cum ante Dianae aram collocata esset, ut victima, partum edidit; quo facio

dimissa est. — V. 2. *θαῦμα* vitiose Vat. Cod. — V. 3. Hujus jam imminentem mortem antevergit partus maxime opportunus, i. e. *εὐτοχος*. Nihil est in hac lectione, quod merito reprehendas. *Jo.* tamen *Pierſon.* in *Verisim.* p. 90. *εὐτοχος* sive *εὐλοχος* tentabat. — V. 4. Parturientibus enim praesto esse solet dea, nec eas, quarum misereri didicit, sibi immolari fas putat. οὐκ ἰδίκαζε suspicatur *Jos. Scaliger.* Fortasse recte. — ἄς ἔλασιν ἱμάδα, *Meleager* Ep. XLI. οἷδ'α παθῶν ἔλασιν.

XXVII. Cod. Vat. p. 406. Planud. p. 43. St. 63. W. De bobus, retia in mari ducentibus. Conf. *Leonid. Alex.* Ep. XXXVI. Excitat hoc carmen *Casaubonus* ad *Aelium Lamprid.* Vit. Heliag. c. 24. T. I. p. 857. *Pisces ex vivariis suis bubus traxis.* Ad filuros cum hamo extrahendos Istri accolae bobus utebantur, teste *Aeliano* H. A. XIV. 25. p. 801. Cf. *Harduin.* ad *Plin.* IX. not. 26. p. 538. — V. 1. *πρητύνοντες.* mansuetum collum jugo praebere soliti. *τύνοντες* enim de cervice proprie. Epigr. XIV. *βοότροφα δεσμέ τύντων.* Ep. XLIX. *ἄπαιρέ μου τένοντος λέπαδνα.* — V. 3. *ἡσίδανον.* non vomere, sed fune. — V. 4. *μακροτέρων.* Vulgo. Nostrum est in Vat. Cod. Longo funi, cui everriculum aptum est, juncti sulcos in mari trahimus. — V. 5. *ἐκ σταχύων.* post arationem piscatui inservimus. — V. 6. *κῆν.* Plan. *κέν.* Vat. Cod. Respicitur hoc versu ad *Homeri* mare *ἡτρώγετον.* — *ἡροῦσι.* Sic *Euripid.* ap. *Athen.* L. X. p. 422. A. ὕγρὰ δὲ μήτης, οὐ πιδουσιβῆς τροφῆς· θάλασσαν τήνδ' ἡροῦμεν, ἐκ ταύτης βίβας.

XXVIII. Cod. Vat. p. 429. *Philippo* hoc carmen vindicat, quod in Plan. p. 80. St. 117. W. *ἄδηλον* est. In navem, cui *meretricis* nomen. Ambiguus verbis poeta utitur, quae de navi et meretrice explicari possunt. Expressum est carmen ex *Antiphilo* Ep. I. p. 169. — V. 1. Leno hanc navem aedificandam curavit. *ἐπ' ἔργων.* a quaestu *meretricio.* *ἐργάζεσθαι* et *ἐργασία* vocabula vitae

meretriciae propria. *Nicarch.* Ep. X. κῶπει, σὸ δ' ἐργασίην καὶ λάβει καὶ μετὰδος. *Artemidor.* Onirocr. II. p. 136. Venus nuda visa ἑταίραις καὶ μύλαις (f. πόρναις) ἀγαθὴ καὶ ἐργασίας σημαντική. Vide *Valcken.* ad *Herodot.* L. I. p. 48. *Inserpp.* ad *Hesych.* v. ἐργάτις. — ὧς ἐμπορος. pulcritudinis institor, leno. Haec sic explicata sensum habent optimum, nec opus erit cum *Reiskio* corrigere ἡ ναῦς — στομφομένη, quae lepidum nomen accepit a *Veneris* exercitio; quam ejus conjecturam laudat *Schneider.* in *Pericrit.* p. 17. — V. 4. εἰς τὰν. Vat. Cod. Idem vers. 5. οὐκ ἐνθ. in marg. αἰτῆ. et v. 6. βαστάζων ξέναν. — Vereor, ut hujus versus lectio satis sincera sit. Nihil enim jejuni: recipio advenientem, quemlibet hospitem fero. Legerim insitens vestigiis Cod. Vat.:

ἐλθόντα δέχομαι πάντα βαστάζειν ξένου.

quemlibet hospitem mihi ferendum sumo, sive ferre volo. Hunc enim sensum habet verbum δέχισθαι cum infinitivo junctum; quem ejus usum illustravit *Markland.* in conj. in *Lyfiam Or.* XXV. p. 430. *Lenep.* ad *Phalar.* p. 271. — V. 7. ἐξέσσεται. Vat. Cod. *Sofipater* (sive potius *Dioscorides*) Ep. I. T. I. p. 504. τῆς μὲν ἐξεσσομένης, τοῦ δὲ σκαλευομένου.

§. 220.] XXIX. Cod. Vat. p. 403. Anth. Plan. p. 97. St. 143. W. In elephantum Caesaris curru junctum. Elephanti

Caesaris armentum, nulli servire paratum
Privato.

secundum *Juvenal.* XII. 106. Cornuficio ob rem praeclare gestam tribuit Augustus, ut, quoties foris coenaret, elephantis domum reveheretur. *Dio Cass.* XLIX. p. 574. 33. ubi vide *Fabric.* Triumphantem Caesarem elephantos comitatos esse, narrat *Sueton.* Vit. Caes. c. 37. de qua re videndus *Spanhem.* de Ufu et Praest. Num.

T. I. p. 170. 720. Primus Romae Pompejus elephantos currui iunxit, tradente *Plin.* L. VIII. 2. *Plutarch.* V. Pomp. T. I. p. 626. — V. 1. φαλαγγεμαχος. Vat. Cod. — περιγυρίσ. ἐλέφαντες ἀχθόμενοι τοῖς περίοις. *Dio Cass.* LXXIII. p. 1239. 71. — περιόδους. Non de copia tantum, iverum etiam de magnitudine μέγεθος usurpatur, quod passim monuimus. — V. 3. ἀλλὰ φῶ σν. Vat. Cod. Idem ζυγοδέσμοις. — V. 7. Bellua quoque pacis sentit munera.

XXX. Cod. Vat. p. 185. Plan. p. 444. St. 577. W. De apum examine, quod in navis rostro mellificaverat. — V. 1. „Male antea legebatur κείμειθα. Ipse poeta „loquitur. Nominativus ἔμβολα, quibus appositi alii, „τιύχια et μαρτύρια; ab his pendet verbum activum συμβάλλειν, recondunt. Scripsi autem τούχια pro τείχια. Hoc „bene de lateribus navium, non de rostris dici potest, „quae sunt navium arma.“ *Br.* Debetur haec emendatio *Stanleio* ad *Aeschyli* *Perfas* 415. p. 778. eandemque lectionem expressisse videtur *Grosius*, dum vertit: *Rostra aerata citis decus et tutela carinis.* *Suidas*, qui hoc distichon profert in ἔμβολα T. I. p. 720., τείχια habet et ἔμβολα, haud aliter ac Vat. Cod. — V. 2. Ἀκτιακοῦ. Augustus in pugnae Acliacae memoriam Ἀπόλλωνι τῷ Ἀκτίῳ τρεῖς τε καὶ τετρεῖς, τὰ τε ἄλλα καὶ ἐξ ἑς, μέγας δεινός, ἐκ τῶν αἰχμημάτων νεῶν ἐκείνης. *Dio Cass.* LI. p. 632. 1. Haec igne absumta sunt, *Strabonis*, ut videtur, tempore, quem vide L. VII. p. 325. Jam cum *Philippus* nonnisi primo post Christum seculo exeunte scripserit, (vide *Prolegg.* p. XLVI) apparet, hoc Epigr., ut plurima alia, ex antiquiore poeta expressum esse. — V. 3. ἢ δέ. vulgo, et ap. *Suidam* in ἢ T. II. p. 63. et in σίμβολοι T. III. p. 314. — V. 5. χρηστῆς. Vat. Cod. — Sub Caesaris imperio vel hostium arma fructus ferre docentur. Suavi hac imagine de apibus in armis favos struentibus recentiores poetae passim usi sunt. Nihil huc

facit, quod apum examina armis, templis, domibus adhaerentia in diris ominibus sunt habita, ut docet *Plin.* XI. 17. Veterum loca collegit *Fabricius* ad *Dion. Cass.* T. I. p. 272. et 492. *Ruperti* ad *Sil. Ital.* VIII. 635. p. 623. Eadem fuit ratio alius cujusdam imaginis, ad pacis otium significandum passim adhibitae, cum araneae relam armis intendere dicuntur, (vide ad *Bacchylid.* Fr. IX. T. I. P. I. p. 282. sq.) quod et ipsum inter infausta habebatur omina.

XXXI. Cod. Vat. p. 398. Anth. Plan. p. 101. St. 149. W. In Thebanorum historia bona malis rjrum in modum commixta esse docet. Cf. *Oneft.* Ep. VI. VII. p. 290. quae hinc expressa. Notissimae sunt Thebanae illae fabulae, quas data opera tractaverat *Lyfimachus* τῶν Θηβαίων παραδόξων, de quo opere vide *G. Cuperum* Obfl. I. 4. p. 25. sqq. — V. 2. ἀπαύρατο. Verbum non valde commodum ad exprimendum id, quod volebat poeta, Bacchum mysteria Thebanis tradidisse. Res sic videtur accipienda: Bacchus, Thebanus, mysteria coluit; eadem Pentheus, et idem Thebanus, spreuit. Sed sic quoque non satis accurate locutus est poeta, cum Bacchum, mysteriorum inventorem, ea ἀπαύρατο, amplexum esse, dicat. Fortasse tamen ἀπαύρατο paulo laxiore significatu accipiendum est pro *diligere, delectari*. Vide *Dorvill.* ad *Charit.* p. 42. — V. 7. οἰκτερόν. At non in omnibus miseranda, ut ipse poeta ait; bona enim compensabant mala. Fortasse alia hic olim obtinebat lectio. *Gratzius* vertit: *O semper Thebae fatis pila*, quo difficultas occultatur, non explanatur.

XXXII. Cod. Vat. p. 370. sq. Planud. p. 61. St. 88. W. In lusciniā a delphino trans mare vectam. — V. 2. πρὶ γὰρ. Vat. Cod. et Plan. quod *Br.* tacite mutavit. Boreas, ventus Thracicus. Vide ad *Simonid.* Ep. CV. T. I. P. I. p. 266. sq. Respicitur autem ad Tercum,

Odryfiorum regem. — ¶. 221.] V. 5. ἄκων. line remis navigantem. Mox στομάτων receptum est ex Vat. Cod. pro vulgato στόματος. Ad pluralem numerum fortasse offendeat *Planudes*; sed frustra. — Vocem jucundam, qua delphini aures mulcebat luscinia, κιδάρην appellat, respectu habito ad Arionem, qui δελφῖνος ὀρχήμενος περὶ νάτοις Κύμα μέλαν περιάσκει καθήμενος ἄτρομος αὐτὸ Ἀεῖδων. *Oppian.* Hal. V. 449. *Ille sedens cirbaramque tenet, pretiumque vebendi Cansat et aequoteas carmine mulcet aquas.* *Ovid.* Fast. II. 115. — V. 8. Ἀρεΐδιος Vat. Cod.

XXXIII. Cod. Vat. in prioribus paginis post titulum. Planud. p. 196. St. 284. W. In Damostrati luctatoris statuam. Hunc hominem, aliunde non cognitum, ex hoc carmine in Catalog. Isthmionicarum retulit *Corfinus*. — V. 3. κατ' ὄγυρον. Vat. Cod. εὐγυρον πάλην interpretatur *Brodaeus* de gyro, in quo se luctatores contorquent. — V. 4. ψάμμονος. Vat. Cod. Arena nunquam ejus tergum signavit, nunquam dejectus est. σφραγίζεσθαι hoc sensu *Eurip.* Iph. Taur. 1372. δεινοῖς τε σημάντροισιν ἐσφραγισμένοι ἔφαιγον. h. e. signati, vulnerati. Qui *Philippi* versum excitavit *Bernardus* ad *Theoph. Nonum* T. II. p. 303., diversas verbi σφραγίζεσθαι significationes non bene distinxit. — V. 5. ἰδ' ἱς. Vat. Cod. — V. 7. λυσάνω. Similiter de Myronis vacca Ep. XLIX. προσδήσας βάσει. — V. 8. „κονίσσομαι. Sic Planudeae duo codd. „Libri excusi κονίσσομαι. quod aequè bonum est. Hoc est „a κονίω; alterum a κονίζω. Utrumque est ap. *Hom.* „rum. ^a *Br.* κονίσσομαι Vat. Cod. ἔβδαμν. post sex victorias reportatas. κονίζεσθαι dicuntur athletae pulvere sese conspergentes. Hinc κονίζεσθαι idem, quod ἀγωνίζεσθαι. Vide *Eustath.* ad II. γ. p. 285. 35.

XXXIV. Cod. Vat. p. 408. Planud. p. 44. St. 64. W. In canem, quae ventre inciso partum edidit. Similem historiam celebrat *Martial.* de Spect. Ep. XII. XIII. XIV.

— V. 2. εἰλικνῶς. Vat. Cod. — παιδοπῆρος γένεσις obfcurius dictum de genitalibus. — V. 3. συγκατέμυσεν. uterus clausus est, cicatrice obductus. μῦειν, συμμῦειν in re simili dixit *Herapollo* l. 47. p. 60. vaccam narrans, cum tauri congressum appetat, mugire; quod si taurus non adsit, συμμῦει τὴν φύσιν, μέλει τῆς ἐτέρας συνδίου. *Hippocrates* Aphorism. V. § 1. δάσαι ἐν γαστρὶ ἔχουσι, τούτῳ τὸ στόμα τῶν ὑστερίων συμμῦκεν. Vide *Foef. Oecon. Hipp.* p. 358. *Theophrast.* Nonus in Epit. c. CCIX. T. I. p. 164. ἔμπνευμχτοῦται ἡ μήτρα — τοῦ στομίου μύσαντος. — V. 4. Jam cruciatus puerperii instabant. βάσανον de cruciату simpliciter usurpavit *Jamblich.* Vit. Pyth. §. 68. p. 55. de morbi doloribus *Lucian.* in Tragop. v. 280. δειντ', ὃ σκυθρηπαί, πάντοθεν πωτῶμεναι βάσανοι, πᾶρεδροι τῶν ἐμῶν βακχευμάτων. Vide *Interpp. Thom. Mag.* p. 143. — V. 5. δεῖδαρετῆμεσεν. Vat. Cod. — ἐξέθρονον, *Martial.* l. c. XII. *Exsiliis partus miserae de vulnere matris.* De Apolline in insula Delo nato *Homer.* Hymn. in Apoll. 119. ἐκ δ' ἐθρε προφῶςδε, ubi vide cl. *Ilgen* p. 228. Veterem Hymni auctorem imitatur *Callim.* H. in Del. 255. ἔγδοον οὐκ ἔτ' ἄισαν, & δ' ἐκθρονον. Plura vide ap. *T. H.* in *Lucian.* T. I. p. 211. sq. ed. Bip. — Operarum vitio ed. Steph. φίλοι. — V. 7. Non amplius Lucinam puerperis opem ferre necesse est, cum etiam Mars ad idem negotium sufficiat. At Lucinae etiam hoc tribuit *Martialis* Ep. XIII. *O quam certa fuit librato dextera ferro! Hanc ego Lucinae credo fuisse manum.* — ἀλνται. abdicatur munere. Sic plane *Nicarchus* Ep. VI. οὕτω βοῦρασις καταλνεται. Vide de hoc usu verbi καταλνέσθαι *Valckenar.* ad *Herodot.* VI. p. 442. 3. — γαστέρας ἡμετέρας. hominum uteros. Quum ipse poeta loquatur, ἡμετέρας offensionem est. Fortasse fuit:

ἤρεται μαινεῖσθαι γαστέρα ΘΗΑΤΤΕΡΩΝ.

Similiter in *Antip. Thess.* Ep. LXIII. emendare conati sumus: Ἐμπαί δ' ἡ μὲν θήλυτέρων αἰδίας ἔλυσεν.

XXXV. Cod. Vat. p. 532. φιλιππου. In Planud. p. 184. St. 268. W. *Lucillio* adscribitur. *Srobæus* denique Tit. X. p. 126. 2. Gesn. 71. Grot. *Palladae* tribuit. Hinc *Salmas.* in libro de Usuris p. 16. hoc distichon tanquam *Palladae* laudat. Hujus esse libentissime crediderim; a *Philippi* certe ingenio longius abhorret. — V. 1, ἀκαδάνηκας, ab ἀκαδέω, scribendum contendit *Salm.* — ἀιδωσι δ. vitiose *Gesn.*

§. 222.] XXXVI. Cod. Vat. p. 532. Λευκίλλου. Fallitur igitur *Brunckius*, qui hoc carmen in membranis *Philippo* adscribi pronuntiat. *Lucillio* etiam Planud. tribuit p. 152. St. 221. W. Ejusdem poëtae sunt etiam quinque quae sequuntur Epigrammata. Nostro continetur parodia Ep. *Antipatri Sidon.* XXXII. vide not. T. II. P. I. p. 40. Dion, fur exercitatusissimus, auream Veneris statuam cum Adonide rapuit. Ab eo inde tempore omnes ei fures principatum in arte sua concesserunt. — V. 1. Dorismum neglexit Planud. — V. 3. ὁλοσφύρητον praeter Vat. habent etiam tres Planudeae codd. Br. Vulgo ὁλοσφύριστον. Venus cum Adonide in eodem templo colebatur. *Pausan.* IX. 41. p. 796. "Ἔστι δὲ Ἀμαθῶς ἐν Κύπρῳ πόλις Ἀδωνίδος ἐν αὐτῇ καὶ Κύπριδος ἱερὸν ἔστιν ἀρχαῖον. Conf. *Arnald.* de Diis Affect. c. 25. p. 177. — V. 5. αὐτοὶ τοῖον invenit Ald. in Cod. suo; idque temere receptum in Ald. 2. Eadem lectio reperta in Cod. Vat. — Idem ἀρίστη.

XXXVII. Cod. Vat. p. 532. et Planud. p. 153. St. 222. W. *Lucillio* tribuit. Scriptum in eundem Dionem. Facete παραδίδται Ep. *Asclepiadis* II.:

Εἰ πτερά σοι προσέκλειτο, καὶ ἐν χειρὶ τέξα καὶ ἰοί,
οὐκ ἂν ἔβρις ἐγγράφη Κύπριδος, ἀλλὰ σὺ, παῖ.

XXXVIII. Cod. Vat. p. 532. τοῦ αὐτοῦ. Planud. p. 152. St. 222. W. *Lucillii*. Non omnino expeditus

sensus. Hoc poetam voluisse puto: Eutychides dicens, sibi religionem esse jurare deum, nescio quem, eundem tamen deum furto abstulit idem, nulla ab hoc scelere religione prohibitus.

XXXIX. Cod. Vat. p. 532. sq. τοῦ αὐτοῦ. Planud. p. 152. St. 222. W. *Lucillii*. Eutychides Apollinis, qui fures indicat, statuam auferens, se deo fatidico superiorem esse pronuntiat. Dorismum in hoc et sqq. neglexit *Planudes*. — V. 3. τέχνην τέχνη. Vat. Cod. — χεῖρσι. oracula tua cum meis manibus. — V. 5. δ' omittit Vat. Cod. Te propter linguae tuae importunitatem, quia mortalibus omnia indicas, statim vendam. ἀχαλινώτων στομάτων. Vide not. ad *Theodorid.* Ep. VII. Tom. II. P. I. p. 124.

XL. Vat. Cod. p. 533. τοῦ αὐτοῦ. Anth. Planud. p. 153. St. 222. W. *Lucillius παρῳδαῖ* Ep. Incert. CCXVII.:

Βουκόλε, τὴν ἐγέλαν πόδῳ νέμε, μὴ τὸ Μόρμος
Βοῦδιον ὡς ἔμπιουν βοὺς συνελάσῃς.

Ψ. 223.] XLI. Vat. Cod. p. 532. τοῦ αὐτοῦ. Planud. p. 152. St. 222. W. Aulus Mercurii statuam auferens se magistro praestare gloriatur. Simile quid de Cilice fure habet *Martialis* L. VI. Ep. LXXII. — V. 1. τῶν θιῶν. Vat. Cod. — V. 4. νυκτικλέπτας. Vat. Cod. — V. 5. Hunc senarium laudat *Cicero* ad Famil. IX. 7. Vide *Erasm.* Chil. III. 5. 23.

XLII. Anth. Plan. p. 317. St. 457. W. In imaginem Medae, etiamnum furentis. Expressit hoc carmen *Ausonius* Ep. CXXX.:

Quis te pictorum simulavit, pessima Colchis,
In naros crudum volvere mente nefas?

Usque adeone fixis puerorum haurire cruorem,
Ut ne picta quidem parcere caede velis?

*Numnam te pellex stimulas? numne alter Iason,
 Altera vel Glauce sunt tibi causa necis?
 Quin ne picta quidem sis barbara. Namque tui vim
 Cera tenax zeli concipis immodicam.*

Vulgo hoc carmen disticho longius est. Sed hoc perpetuam ei adhaesit et separatim exscribendum erat. — V. 3. ἢ τις. Plan. — V. 5. ἴψη. Jason ad Medeam in Tragoedia Euripidis v. 1346. ἴψη, ἀλεχρῶσις. Abominatur poetae Medae saevitiam, quam vel ipsam ceram sentire affirmat. Haeremus in verbis εἰς τὴν θάλασσαν, quae *Ausonius*, negligenter plerumque graeca convertens, plane praeteriit. *Grotius* sic vertit:

*I procul in ceris esiamnum improba; sensis
 Effigies, tendas quo tuus ille furor.*

Latina plana sunt et perspicua; graeca non item. Nam si eum sensum efficere voluisset *Philippus*, quem *Grotius* ei affingit, saltem scripsisset:

χ' ὅσσα θάλασσαν, ἢ γραφὶς ἀλεθάνεται.

vel simile quid. Depravatum esse hunc versum nullus dubito; sed satis certam vitii emendationem non reperio. Quod olim proposui in Emendatt. in Epigr. Gr. p. 53. αἱ εὐνίδες καὶ γραφὶς, non potui probare Censori doctissimo in Ephemerid. Jenens. anni 1794. nr. 167. p. 458. qui corrigendum censet: τῶν γ. θ. ζ. οἷς ἀεβείας, sive ἀθροῖς, κ. γρ. Idem fortasse fatebitur, elegantius esse et horum poetarum indoli aecommodatius, quod mihi se postea obtulit:

σὺν γὰρ ἀμύττειν

ζήλων λυσσαλὸς καὶ γραφὶς ἀλεθάνεται.

imago et ipsa furoris particeps. Sic solent poetae. Incert. auctor Ep. CCCII. T. III. p. 215. ὦ, τίς ὁ τεχνίτης τόδ' ἀνέπλασεν, ἢ τίς ὁ γλύπτης, ὅς μιν εἰς μανίαν ἔγαγεν εὐτεχνίη; Alius de Timomachi Ajace Ep. CCXCV. ὁ γράψας
 εἶδε

εἶδε σε μαινόμενον, καὶ συνελυσσέθῃ χεὶρ ἄντρι. — γραφίς est ipsa imago. ut ap. *Julian. Aegypt. Ep. XXXII. 2. Comestam Ep. II. 5. Incert. Ep. CCCLII.*

XLIII. Cod. Vat. p. 549. Plan. p. 137. St. 198. W. Contra grammaticos, nugarum architectos. Conf. *Antiphan. Ep. V. p. 205.* — V. 1. σῆτες *Brod.* invenit in suo libro. σῆτες sunt tineae, lanam et chartam corroderentes. χάρτην σατρεὶν τῇ χρεὶν ὑπὸ κέρων καὶ σιτῶν ἡμιβρωτον. *Alciphron L. I. 26. p. 104. σιτόκοκα βιβλάριον. Lucillius Ep. XVIII.* Ob hanc causam grammatici σιτηνίων libros perscrutantes σῆτες ἀπάντων appellantur. Malim tamen:

σῆτες ἀκανθῶν.

cum et sq. Epigr. iidem grammatici σῆτες ἀκανθολόγοι vocenter, et ap. *Antiphanem l. c.* σῆτες ἀκανθοβάται. ubi vide not. Haud aliter *Scaliger* in not. msc. h. l. emendandum censebat. — V. 2. Τελχῖνες. qui omnia invidis oculis rimamini, calumniatores et mendaces. *Aelian. H. A. VI. 58.* obtrectatores allocutus, ἐμοὶ μὲν οὐ δοκεῖ, inquit, ὧ Σισύφῳ καὶ Τελχίνῳ καὶ Κερκύπῳ ζηλωταὶ ἄνθρωποι. *Nicolaus ap. Stobaeum Tit. XXXVIII. p. 223.* Τελχῖνες βάσκανσι τε σφόδρα ἦσαν καὶ φθονεοί. τεχνῖται δὲ ὄντες καὶ τὰ τῶν προτέρων ἔργα μιμησάμενοι, Ἀθηναῖς Τελχινίας ἄγαλμα πρῶτοι ἰδεύσαντο, ὥστερ εἴ τις λέγοι, Ἀθηναῖς βασκάνου. Vide imprimis *Eustasbium* ad II. v. p. 915. 8. Od. α. p. 20. 8. ἣ δὲ παροιμία τοῦδε φθονεοῦς καὶ ψογεοῦς Τελχίνος καλεῖ. Hoc sensu sophistae vocem adhibere solent. Vide *Spanb. ad Callim. H. in Del. 31. p. 404. Bergler. ad Alciphron. L. I. 12. p. 75. ed. Wagn. Wernsdorf. ad Himer. Or. IX. p. 561.* Alia de iisdem Telchinibus vide ap. *Valckenar. ad Callim. Eleg. fragm. p. 143. sqq.* — V. 3. σκύλακες. ut ap. *Antiphanem l. c.* Καλλιμάχου πρέκυνες. — V. 3. Καλλιμ. στερ. Callimachi faellites, a quo tamen ipso, quamvis ejus nomen et auctoritatem tanquam scutum vobis

praetenditis, maledicam linguam non cohibetis. — V. 5. οἷς τὸ μιν. qui in minimis particulis rimandis tempus consumitis. *Herodicus* T. II. p. 65. οἷσι μέμλες τὰ σφιν καὶ τὸ σφῖν καὶ τὸ μιν ἤδ' ἄλλ' ἄν. *Hesiodus* de *Luciani* cavillationibus questus T. III. p. 244. ἀλλ' οὐ μόνος ταῦτα σὺ, αἰτ, οὐδ' ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ μένον, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ ἄλλοι τὰ τοῦ ἐμοῦ τῆς τοῦ ἐμοῦ ὁμότητος κατακλιθεῖς, λατὰ οὕτω κομιδῇ, καὶ μάλιστα μικρὰ ἄλλα διεξιόντες. Quae *Democritus* in *sophistas* dixisse videtur, ap. *Clement. Alex. Strom.* I. p. 28. ed. *Wirceb.* etiam in grammaticos quadrant: ζητήσεις ἐριστικὰς ἐκπορίζοντες, λεξιδίων θηράτορες, ζηλωτὰ τεχνουδίων. — V. 6. ζητεῖν. Respicitur ad ζητήματα illa grammaticorum de locis Homericis. Qui in ejusmodi quaestionibus inveniendis et solvendis laborabant, λυτικοὶ appellabantur. Vide *Jonsium* de *Script. gr. phil.* T. II. p. 206. *Valcken.* Dissert. de *Schol. Homer.* ined. p. 145. *Wolf.* in *Prolegg.* ad *Homer.* p. CXCv. Hos inanum ζητημάτων inventores exagitat *Seneca* *Epist.* LXXXVIII. *Juvenal.* Sat. VII. 231.:

— ut forte rogatus,

Dum petit aut thermas aut Phoebe balnea, dicat

Nutricem Anchisae: nomen patriamque novercae

Archemori: dicat, quot Aestes vixerit annos,

Quot Siculus Phrygibus vini donaverit urnas.

ubi vide *Grangaeum*. — Pro εἰ μόνος *Cod. Vat.* εἰ μόνος vitiose. — V. 7. κατακλιθεῖς. *Plan.* Fortasse rectius, quam *Vat. Cod.*, si vera est *Eustasii* observatio ad *Od.* ω. p. 820. 36. ἰστέον δὲ ὅτι τρέχειν μὲν διὰ τοῦ ὕψους ἐπὶ τρυβίων — τρέχειν δὲ κυρίως ἐπὶ νυκτερίδων. Tenuem sonum significari apparet. Junge: κατακλιθεῖς ἄλλων, contra alios disputantes, clamantes. — ἃς δ' ὅμῃς suspicabatur *Jos. Scaliger* in not. msc. Vereor, ut recte. Optat poeta, ut virus suum in alios evoniant, nec sua scripta inani- bus observationibus suis commaculent. Hoc est ἀποσφί-

εσσι τὸν ἐς ἡμᾶς. venenum vestrum, quo nostra scripta
adflare possitis, exstinguite. ἀποσβέννυσθαι dicuntur εἴ,
quae abeunt, evanescunt, exarescunt. Solis arder ἱερε-
σεν ἀνέκους λιβάδας. *Antiphrilus* Ep. XXXIX. σβέννυντο πηγῶν.
Epigr. Heroic. XX. σβέσσειν ἀγκυρομένην, excute *superbiam*.
Paul. Silent. Ep. XXXV. Multa his similia ap. poetas
Anthologiae exstant. Obversabatur *Philippo* Ep. *Leonidae*
Tar. XIV. ἀλλὰ σὺ, μάμμε, ἔξιδι καὶ ἑτέρους ὁρῶν ὀδόντα βάλα.

XLIV. Vat. Cod. p. 553. *Philippo* hoc carmen vin-
dicat, quod ἄδελφον est in Anthol. Plan. p. 138. St. 201. W.
Astrologis et grammaticis, vanis rebus intentis, valedi-
cit. — V. 1. quorum oculi nunquam non circa coelum
et stellas errant. — V. 2. οἳ τ' ἀπ' Ἀρ. qui ab Aristar-
cho familiam ducitis. — V. 3. ζητεῖ. Ald. pr. et Ascensf.
— V. 4. Fabulam de Proteo et Pygmalione exponit
Brodaeus h. l. De posteriore vide *Meursium* in *Cypro*
II. 16. — §. 224.] V. 5. λευκὸν στίχον. intellectu fa-
cilem. Docte haec explicuit *Brodaeus*. Opponitur μέλαι-
να ἱστορίη, rerum reconditarum et abstrusarum cognitio.
Cf. *Tb. Graevium* ad *Callimach.* H. in Cerer. 123.
Sirasio comicus in loco faceto ap. *Athen.* L. IX. p. 383. A.
ubi coquum describit, omnia obscure et aenigmatica
significantem :

— τί οὖν, ἀπέπληκτε, περιπλοκὰς λέγεις;

πηγὰς πάρεστι; πηγὰς; οὐχὶ λευκὰ σὺ

δραῖς, εὐφρότερον δ' ὃ βούλει μοι λέγειν;

ut hunc locum feliciter restituit *Casaubonus*, quem vide
p. 662. *Suidas*: Λευκόν. — λευκὴ γὰρ λέγεται φωνὴ ἡ εὐφ-
ροσύνη. Vide *Olear.* ad *Philostr.* p. 194. et 205. *Vocem*
candidam etiam Latini dixerunt, *fuscam* ei opposcentes,
ut Graeci μέλαιναν et φαιάν. *Reimar.* ad *Dion. Cass.* T. II.
p. 999. — V. 6. παρακαλλιμάχους. Vulgo. Nostrium est
in Vat. Cod. *Callimachum* hic excitat propter τὰ ἄγρια
et ibin, carmina obscurarum fabularum plenissima;

quamvis nullum ejus poema erat, quod grammaticis non multiplices difficultates opponeret, cum in rebus tum in verbis.

XLV. Vat. Cod. p. 512. Anth. Plan. p. 174. St. 254. W. Vitis ad hederam, ne nimis arcto complexu ipsam confringere et enecare velit. — V. 1. σκολιδὸν πόδα. *Erycius* Ep. XIII. σκηνίτης μαλακοὺς κισσὸς ἄλειτο πόδας. Vide not. ad *Simm. Theb.* Ep. II. T. I. P. I. p. 330. sq. Tribuitur hederæ τὸ χορεύειν, respectu ad ejus cum scena attica cognationem habito. *Simmias* l. c. ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι τεθελὼς βλακισὸς Ἀχαρνίτης κισσός. — V. 2. βοτρυόπαιδα. *Theocrit.* Epigr. IV. 8. Ἰνδα πέριξ κίχεται βοτρυόπαις ἔλικι ἄμπλος. — χάρος βρομίου. Bacchi munus, vitem. Ad arctos amplexus significandos hederæ imagine utitur *Horat.* I. Carm. XXXVI. 18. nec *Damalis* novo *Divellatur* adultero, *Lascivis* *bederis* *ambitiosior.* Epod. XV. 5. *Arctius* atque *bedera* *procera* *adstringitur* *ilex* *Lentis* *adhaerens* *brachiis.* Inprimis autem huc facit *Laberius* ap. *Macrobium* Saturn. II. 7:

Ut bedera serpens (ἰερηνῆς) vires arboreas necat,

Ita me vetustas amplexu annorum enecat.

— V. 3. τίς γὰρ ἀλείται Vat. Cod. — Quis enim te, nisi in computationibus, coronis adhibeat? Quodsi me enecas, tu quoque tuo honore privaberis. De coronis hederaceis vide *Asben.* XV. p. 675. C. D.

XLVI. In prioribus Vat. Cod. paginis. Planud. p. 295. St. 434. W. In Heran Laodicensem athletam, aliunde non notum. Expressum partim ex *Antip. Sidon.* Ep. XL. — V. 1. λίσσαν. Vat. Cod. ἡ ταυρεγύατορα. In Lexicis non comparet. Eum significat, qui ventre presso nest, cui castigatus venter, non tumidus. Br. — V. 2. Ἀτλαντα. Ex *Antipatro* l. c. σιδαρέους Ἀτλαντος ὄμους. — V. 4. μῆραν. Vat. Cod. — πάμμαχον. Ex *Antip. Theff.* Ep. LXVIII. de Glycone: ὁ παμμάχων κεραινὸς — ὁ κρινὸς

Ἄτλας. — V. 5. *Σμύρνα*. Ludos Smyrnae celebratos commemorat *Pausan.* VI. 14. p. 485. Pergamena certamina *Dio Cass.* LI. p. 652. 99. Argis quinquennales ludi celebrari solebant de clypeo, qui agon appellabatur *ἀγὼς ἐξ Ἀργους*. *Sponhem.* ad *Callim.* H. in *Pallad.* 35. p. 647. De Aethiaco certamine dixit *Sterphan.* Byz. v. Ἀκτία. πόλις Ἀκαρνανῶν — ἐν ταύτῃ Ἀπόλλωνος γυμνικὸς ἀγὼν καὶ ἵπτικὸς καὶ πλοίων ἔμιλλα διὰ τριητρίδος ἦν. Vide, quae de hoc agone collegit *Jos. Scaliger* de *Emend. Temp.* p. 456. sqq. *Fabricius* ad *Dion. Cass.* p. 632. 12. et nuper *Ignarra* de *Palaestra* Neapol. p. 64. sq. — V. 8. τὴν Λιβ. *Pindarus* OL. II. 178. de Theronis munificentia: ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιτίθειεν, ἑκείνος ὅσα χάσματ' ἄλλοις ἔθικεν, τίς ἂν φράσαι δυνατός. *Epigr. Ἀδιστ.* XXXIV. κατὰ Λιβ. — βύσσος Ψάμμου ἀριθμητὴν ἀρτίσαι ψακάδα.

XLVII. *Cod. Vat.* p. 185. *Anth. Plan.* p. 426. St. 560. W. Preces ad Dianam pro Caesare de morbo aver- tendo. Quum de *Philippi* nostri aetate non satis con- slet, vanum fuerit inquirere, in cujus Augustorum morbum hoc carmen compositum sit. — Preces fiunt ad Dianam *σώτρισσαν*, quam Thebani ad pestilentiam depel- lendam invocant ap. *Sophocl.* in *Oedip.* Tyr. 216. Ejusdem deae partes fuerunt in sanandis Proeti filiis, ut inde apparet, quod Melampus, illis ab infania liber- tatis, templum Dianae consecravit. *Pausan.* VIII. 18. p. 637. — V. 1. κόρυς *Vat. Cod.* a man. sec. — V. 2. θαλάμους ὄρεων. i. e. μυχοὺς. Idem hoc loco θάλαμος, quod θαλάμη. *Pindar.* Pyth. IX. 60. de Cyrene venationis studio dedita: ὄρεων κευθμῶνας ἔχει σκυδόντας. — V. 3. 4. excitat *Suid.* T. III. p. 539. in ὑπερβορίων. ἀντὶ τοῦ πόντου. — V. 5. γὰρ *Plan.* et *Vat. Cod.* pro δ' ἄρ', quod *Br.* ta- cite in textu posuit. — ἄρμιν Λιβ. *Antiphril.* Ep. VI. 4. ἔκαστος ἄρμιν ἐξυπλάμους. — V. 6. καλλιθέων παύρων *Plan.* Prius etiam *Vat. Cod.* habet. Mutato accentu καλ-

λιδυτῶν recte emendatum esse apparet. κάπρον. Apris imprimis infesta. Vide *Callimach.* H. in Dian. 151. sqq.

§. 225.] XLVIII. Planud. p. 301. Steph. 442. W. Φιλίππου nomen in edit. Steph. et Wech. omittitur. Sed in Aldinis et Nic. Sabiens. edit. εἰς ἀγαλμα Φιλίππου. Castigavit *Bródacus*: Εἰς τὸ τοῦ Διὸς Ὀλυμπίου ἄγ. Φιλίππου. — V. 1. εἰκόνα δειξόν. Dii artificibus passim apparuisse dicuntur. Vide not. ad *Parmen.* Ep. V. p. 202.

XLIX. Cod. Vat. p. 478. sine auctoris nomine. Φιλίππου Μακεδόνης est in Plan. p. 306. St. 445. W. Poëta fingit agricolam Myronis vaccae, tanquam vivae et spiranti, imposuisse jugum. Cf. *Anip. Sidos.* Ep. LVI. p. 21. et Ep. Incert. CCXXIX. p. 196. — V. 2. λέπαδνα. ἱμάντες πλαττεῖς, οἷς ἀναδίδονται οἱ τρέχοντες τῶν ἵππων πρὸς τὸν ζυγόν. *Hesych.* ubi vide *Intrpp.* Conf. *Eustath.* ad Il. ε. p. 456. 3. — εἰδύρον. Ed. pr. Flor. — αὐλακουργάτην. vulgo. αὐλακουργάνα. Vat. Cod. — V. 3. ἄμῶν. Ed. Flor. pr. αμῶν. Vat. Cod. Scribendum spirita mutato ἁμῶν sive ἁμῶν; utrumque enim locum habet. Vide *Fischer.* Anim. ad Velleri Gr. gr. T. II. p. 227. — V. 4. τέχνη δ' ἔξυπνήσεν. Plan. metro claudicante; cui vitio mederi cupiens *Jos. Scaliger* in not. msc. τέχνη μὲν ἐκπύνησεν. parum feliciter. Praestantissima lectio ἐξυπνήσεν debetur Vaticano codici, qui praeterea τέχνη legit, quod fortasse non spernendum. Epigr. Incert. Auct. CCXV. p. 213. ἤρπασε τέχνη τὴν φύσιν. Vide quaedam hujus generis in *Animadversf.* nostris in *Callistrati* Stat. p. 18. — ἔψεν ἱμνωον. speciem meam animavit. Auctor Incert. Ep. CCXCVIII. Ἐκ ζωῆς με θεοὶ τεύξαν λίθον· ἐκ δὲ λίθοιο ζωῆς Πραξιτέλης ἱμνωον ἐργάσαντο. *Peston.* c. 88. *Myron, qui pæne hominum animas ferarumque aere comprehendis.* — V. 5. ὡς πολλάκις με κάπρον αἰσθάναι θέλειν. Haec mihi valde inepte videntur dicta. Dixerat vacca; sibi a Myrone viventis spirantisque speciem tributam esse; nunc eadem

addit, se nonnunquam *mugire velle*; ut sua ipsius specie decepta videatur scilicet. Ab ejusmodi ineptiis cum sibi in aliis locis caverit *Philippus*, h. l. scribendum existimo:

ὡς πολλὰν με κἀπομυκάσθαι δοκεῖν.

ita animatam et vividam speciem expressit Myron, ut iis, qui me videant, saepe mugire videar. Hoc aptum et ex poetarum sophistarumque consuetudine. Huc fortasse respexit *Geminus* Ep. VI. p. 280. μυκάται γὰρ ὁ χαλκός, ἰδ' ὡς ἔμπνουν ὁ τεχνίτης θήκατο. *Ausip. Sidon.* Ep. LIV. et LV. ἃ δάμαλις, δοκέω, μυκήσεται — πλάττει ἔμπνοα καὶ σὺ, Μόρην. *Lucian.* in *Phalar.* T. II. p. 198. de *Perilli tauro*, κινήσεις αὐτῷ καὶ μυκηθμοῦ ἴδαι μένον πρὸς τὸ καὶ ἔμψυχον εἶναι δοκεῖν. *Philostrot.* Jun. Imag. X. p. 880. in descriptione scuti, ubi boves erant: τὸ δὲ καὶ μυκημένων ὥσπερ ἀκούειν ἐν τῇ γραφῇ καὶ τὸν ποταμὸν κελάζοντα εἶναι δοκεῖν, παρ' ὃν αἱ βόες, πῶς οὐκ ἐναργείας πρὸς αὐτὸν; ἐτ' ἄλλοι: ὁ μὲν γὰρ μεμυκέναι δοκεῖν καὶ σπαρτεῖν παρὰ τὴν φύσιν. — V. 6. ἔργον. ὅτ' ἂν ψιλῶς Ὅμηρος ἔργον λέγει, μηδεὶς ἐτέρου συμφραζομένου — τὴν γεωργίαν δηλοῦ. Quaedam huc pertinentia collegit *Rittersh.* ad *Oppian.* Hal. I. 105. p. 177. — προσδήσας. Cf. Ep. XXXIII. 7. Ep. inter ἑτέρας, CXXII. (quod *Antipatris Sidonii* est) ἃ μόλις κατέχει με καὶ ἃ λίθος. *Geminus* Ep. VI. ἡ βῆσις ἢ κατέχουσα τὸ βόλβιον, ἢ πεπιδυται. — L. Cod. Vat. p. 482. Plan. p. 306. St. 445. W. dorismo neglecto. In equum aëneum *Lyssippi*. Ad hoc opus *Junius* in *Catal. Artif.* p. 115. pertinere suspicatur, versus *Statii* I. *Sylv.* I. 86.:

Cedat equus — — —

— — — quem tradere es ausus

Pellao, Lyssipe, duci, mox Caesaris ora

Aurata ceruicē tulit.

Sed in his de equo, chi Alexander infidebat, in *Philippi* carmine de nudo agitur equo. Praeterea hos ap. *Statium* versus merito pro supposititiis habent *Bartbius* et *Mark-*

landus. Conf. Epigr. Michael. Pselli T. III. p. 127. — V. 2. κορωνιδῶν. γαυριδῶν. Hesych. Simonides ap. Etymol. M. p. 270. 46. καὶ πύλα βαίνων, ἵππος ὡς κορωνιδῆς. Vide not. ad Archilochi fr. XL. p. 175. — Stasius l. c. v. 46. *At sonipes, babirus animosque imitatus equestres, Acris assollis vultus, cursumque minatur: Cui rigidis stant colla jubar, vivusque per armos Impetus.* — V. 4. εὐέλκεν. jubam, ad veli instar, ventis tradidit. Nusquam alias hoc verbum (ab εὐέλκος derivandum) occurrit. Grosius vertit: *deque sopo versico Venso fluentes fundis in cursum jubar.* — V. 5. ἀνιστρέφους. Vat. Cod. et mox ἐναρμύου et κρπικεντρεῖου. In tribus Aldin. κῆκινεντρεῖου. Jof. Scaliger in not. msc. κῆκινεντρεῖου. — V. 7. παρ' ἐλπίδας. Vat. Cod. et Plan. Usitatam dicendi formam revocavit Brunck. παρ' ἐλπίδα. Euripid. Orest. 975. Hippol. 1121. Fragm. incert. 187. Thucyd. IV. 62. τῇ παρ' ἐλπίδα μὴ χαλεπῶς σφαλλέσθω. Eadem ratione παρὰ δέξαν et παρὰ γνώμην ap. pedestres scriptores saepenumero. Non tamen propterea immutanda Codd. lectio. παρ' ἐλπίδας certò habet Euripid. Hecub. 680.

LI. Anth. Plan. p. 308. St. 448. W. Recensentur Herculis labores T. II. p. 475. in carmine, quod *Quinto Smyrnaeo* tribuitur; in Ep. ἑδισκ. 282. et in Anthol. Lat. I. 42. et 43. p. 21. sq. Adde Senec. Herc. Oet. I. — 51. — V. 2. γένην. Ed. Flor. pr. — 5. 226.] V. 3. In ἐλκῶσας media corripitur. Ap. Homer. Il. ε. 558. ubi legitur τεύχει ὑπὸ Τρώων ταχέος κύνας ἐλκῶσασιν, e melioribus libris scribendum est ἐλκῆσασιν. Aemilianus «infra ἔλκυσεν ὑστάτιον νῆμα καταφθιμένης.» Br. — V. 5. θάμην. Vulgo.

LII. Anthol. Plan. p. 310. St. 450. W. De Hercule ab Amore armis spoliato. Comparandum Epigr. Gemini IV. p. 280. qui hanc statuam Lyssippi opus esse docet. — V. 1. ἰδέο pro ἰδούστα. Ed. pr. FL et Ald. —

V. 4. ἔξος. clava. πτέρον vocat *Geminus*. βαρόνους. cujus inferior pars gravior et amplior. Amoris impotentiam celebrans chorus ap. *Senec.* in *Hippol.* 317. nec *Herculis* exemplum omittit:

*Natus Alcmena posuit pharetram,
Es minax vasti spoliū leonis;
Passus aptari digisis smaragdos.*

— — — — —
*Es manu, clavam modo qua gerebat,
Fila deduxit properante fuso.*

Hos tam molles amores *Lycus Herculi* exprobrat in *Senecae* *Herc. fur.* 465. *Forsem vocemus, cujus ex humeris leo Donum puellae factus et clava excidit, Fulsitque pictum veste Sidonia larus?*

LIII. Planud. p. 318. St. 458. W. Ad hirundinem, quae in tabula, ubi *Medeae* imago picta erat, nidum construxerat. — V. 2. μαῖαν vocat *Medeam*, cujus tutelae hirundo pullos suos tradidisse videbatur. — V. 3. καὶ ὅς ὕφαιμος. oculus sanguine interfusus, qualis furentium. Multa similia collegit, nostro non omisso, *Dorville* ad *Charit.* p. 40. Ut hic *Medea* φθινον πῦρ ab oculis dicitur καταρᾶν, sic ap. *Asclepiadem* Ep. XII. ἱμερόν καταρᾶν πτερὰ κατ' ὀμματος. *Meleager* Ep. XXXVIII. ἡστράφη γλυκὺ κάλλος, ἰδοὺ φλόγας ὀμμοῖ βάλλει. — V. 4. ἀπὸ σταλάς, Vulgo. — V. 5. εἰδυρός. Semper cum gladio repraesentabatur *Medea*. Vid. *Böttiger* in *den Vasengem.* T. I. 2. p. 163. — V. 6. καὶ κηρῷ. ut supra Ep. XLII. ἵψη καὶ ἐν κηρῷ παιδοκτόνε. Epigramm. ἐδίσκ. CCXCV. de Iculptore conqueritur *Philoctetes*, quod καὶ ἐν χαλκῷ τὸν πότον εἰργάσατο. Ep. CCXCVII. ἃ δ' ἐγέρωχος Λόσσα καὶ ἐν χαλκῷ κείνο τὸ πικρὸν ἔχει. Quaedam hujus generis laudavimus ad *Antipatr. Sidon.* Ep. XXXI. T. II. P. I. p. 39.

LIV. Anth. Plan. p. 325. St. 465. W. In Venerem armatam. Vide ad *Leonidam* *Tar.* Ep. L. T. II. P. I.

p. 106. fq. — V. 1. φιλομειδης. una Wechel. Reliquae edd. omnes uno μ. — V. 3. Similis color in Ep. *Antimachi* T. I. p. 167. ἔντεά σοι γὰρ Ἑρῶτες ἰψίμεροι, ἃ τε κατ' εὐνὴν Τέρψις, καὶ κροτάλων Σηλυμανεῖς ὄτοβοι. Utrique poetae obversabatur fortasse locus Homericus Il. ε. 428. αὐτοὶ τεκνον ἄμυν, δέδοται πολέμῳ ἔργα. Ἀλλὰ σὺ γ' ἰμερδεντα μετέρχιο ἔργα γάμοιο. In hoc contextu vocabulum παιὼν suspectum est. Paeanes certe, qui proprie in Apollinis honorem canebantur, Veneri non magis grati, quam reliquis diis. Hoc loco autem ponendum erat aliquid, quod Veneris numini et cultui proprium et peculiare esset. Quare legendum puto:

σεὶ παστὸς φίλος ἦν, καὶ ὁ χερσὶν ἐμῆς Τμήναιος.

Sic totum hoc distichon continet circumscriptionem earum rerum, quas *Homerus* ἔργα γάμοιο vocavit. παστὸς, torus nuptialis. *Meleager* Ep. CXXV. φέγγος ἰθαδούχου παρὰ παστῷ Πεύκῃ. Vide, quae notavimus ad *Antip. Sidon.* Ep. XCVIII. T. II. P. I. p. 94. — αὐτοὶ etiam ad nuptias spectant. *Homer.* Il. σ. 493. — πολλὰς δ' ὑμέναιος ὀρέει. Κούροι δ' ὀρχηστῆρες ἰδύνου, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν Ἀλλοι, φεμγγέες τε βοῶν ἔχον. *Terent.* *Adelph.* V. 5. 6. verum hoc mihi morae est, *Tibicina et bymenaeum qui cantent.*

¶ 227.] LV. Anth. Plan. p. 328. St. 468. W. Mercurius, Priapi partibus fungens, viatorem olera tangere vetat. De Mercurio hortorum et agrorum custode vide *Heynium* in *Commentat. Soc. Reg.* X. p. 83.

LVI. Planud. p. 338. St. 478. W. Primus hoc carmen edidit Aldus in *Lection.* Nam in ed. pr. Flox, omis- sum est. *Brunckius* in *Anal.* haec sic distribuit, ut ap. *Stephanum* distributa leguntur. In *Lection.* p. 184. distinctionem interlocutorum mutavit, sic:

— — Π. Θύγατ' ἡμετέρη.

Ο. Ὑψίλος ὡς ὁ Πρίητος. Π. Ἰσὶς. Ἰτι καὶ κενὸς ἤξει.

Ο. καὶ λίτομαι, δὲς μοι. Π. καὶ γὰρ ἐγὼ δέομαι.

Ο. χρεῖς γὰρ, λέγε μοι, παρ' ἐμοῦ τίνος; Π. ἔστι νόμος πον,
ἄδς, λάβε. Ο. καὶ θεὸς ὦν κ. τ. λ.

V. tertium sic explicat: *quam pronus in iram es, Priape!* Cui hic respondet: *Dices, quantum volueris, iracundum me esse; nec sic magis proficies.* At hoc distichon mihi sincere scriptum non videtur. Pro *ἔτι* in notis msc. *Jos. Scaligeri* *ἔστι* reperio, quod locum non habet: quare aliud quid a viro doctissimo scriptum esse existimo. Certe verba, *ἔτι καὶ πονδὲ ἔχεις*, et dura et obscura sunt. — V. 6. ἄδς, λάβε. Paroemia passim in sensum obscenum detorta. *Strato* Ep. XLVI. ἄδς λάβε παίζεις *Σωσιδάδης* δ' καλὸς, καὶ *Διοκλῆς* δ' ἀσπὺς. Similiter in Lusibus nr. XXXVIII. hortorum deus: *Paedicare volo, tu vis decerpere poma. Quod peto, si dederis, quod petis, accipies.* Ibidem nr. V. *Quod meus hortus habet, sumas impune licebit: Si dederis nobis, quod tuus hortus habet.* Cf. *Burmamn.* ad Anth. Lat. T. II. p. 484. — V. 8. *εὐνα.* Non aliter lusit *Marci. Argenti.* Ep. XXII. ἦν δὲ μόνον ἐν θύγῃ τῆς *Ιεράδος*, *Ιεράδα* δώσεις? Ὡ; *Ισότης* πάντων ἐστὶ δικαιοσύνη.

LVII. Anth. Plan. p. 333. St. 472. W. In Amores deorum arma gestantes. Anaglyphum poetam describere puta. Cf. *Secundi* Ep. T. III. p. 5. Fuit ejusmodi anaglyphum in Museo Capitolino. Vide *Propylæen* T. I. p. 43. — V. 2. *φρυσσόμενοι.* exultantes et triumphantes. *Secundus* l. c. *ὅπλα φέρουσι θεῶν νέπι ἀγαλλόμενοι.* *φρυάττεσθαι* dicuntur, qui spiritus sumunt. Hinc *φρυάγμα* et *τύφος* frequenter jungitur. Vide *Interpp. Thomae M.* p. 901. *Spanhem.* ad *Callim.* H. in *Pallad.* 2. p. 605. *Westen.* ad N. T. II. p. 479. — V. 6. *λαμπάδα.* Vulgo. *Br.* nihil de emendatione monuit. Sed vera est procul dubio, sive a cod. oblata, sive ab ingenio. Duabus taedis instructa visitur *Diana.* *Aristophan.* Ran. 1406. *Διόφρων* *ἀνέχουσα λαμπάδας ὀξυτάταιν χειρῶν ἑκάστην.* Plura in hanc rem, etiam ex nummis, protulit *Spanhem.* ad *Callim.* H. in

Dian. v. 11. p. 169. v. 116. p. 259. — V. 7. οὐκ ἄχθος. Temere igitur indignamur mortales, si quos Amor telis suis superat, cum ipsi dii arma sua Amoribus traderint.

¶ 228.] LVIII. Vat. Cod. p. 394. Planud. p. 379. St. 518. W. In testam, quae tenere palmiti munimenti loco apposta erat. — V. 1. Ἀδριανὸς vulgo, quod pro nomine proprio potoris cujusdam habebat *Brodaeus*. Nostram lectionem servavit Vat. Cod. Ultra forma praefenda sit, vix dixeris. Ἀδριανὸν πόντον dixit *Seraso* Ep. XCI. nec aliter dixit *Horas*. I. Carm. XVI. 4. *sive flamma Sive mari libet Adriano*. Cf. etiam *Steph. Byz.* p. 24. Notanda sunt vasa Adriatica. Fortasse in urbe *Adria* fabrica erat vasorum figlinorum paulo celebrior; fortasse etiam apud Graecos vasa Italia sic vocabantur, quod ipsis supra mare Adriam adveniebant. Vide ad *Antiphrisi* Ep. VII. ubi ἄκτας Ἀδριανὸν pro Italo vino occurrit. — λαίμας καλὴνους. ex cujus collo liquor cum suavi strepitu destillabat. Hinc *Marc. Argens.* Ep. XVIII. de lagena; εὐλαλε, περιούλιος, εὐστομος. quae ante oculos habuit auctor ἄλκων. Ep. LXXVII. — V. 4. τεινομένη. Palmes erat acclinis ad togurii parietem; si sincerum est καλὸν, de qua lectione dubitare nos cogit epitheton τρυφερόν. Scribendum puto:

πρὸς τρυφερόν τεινομένην κάλαμον.

Palmitibus enim jungebant calamos, quibus se applicarent tenerae vites. *Columella* IV. 12. 1. *arundines singulis viticulis applicabimus binas, aut, si regionis conditio permittat, de vepribus hastilia*. *Virgilius Georg.* II. 358.:

Tum laeves calamos et rasae hastilia virgae

Fraxineasque aptare fudes furcasque valentes,

Viribus enisi quarum es contemnere ventos

Adfuescant, summasque sequi sabulata per ulmas.

Anthol. Lat. T. I. p. 490. *Foscunda vitis conjuges ulmos*

gravat, Textasque inumbrat pampinis arundines. — V. 5. Pro γῆς Vat. Cod. δὲ legit.

LIX. Cod. Vat. p. 401. Anth. Plan. p. 33. St. 49. W. De vacca simul lactante et vitulum lactante. — V. 1. πυρητόκον. *Brunckius* tacite in textu posuit. Vat. Cod. γυρητόκον legit, quae est vulgata lectio omnium edit. praeter eam, quam *Nicolini Sabienses* curarunt. Haec enim γυρητόκον exhibet. Idem in mentem venerat *Brodaeo*, qui et γυιουτόκον suspicatur, et Anonymo Bibl. Bodlej. *Scaliger* in not. msc. γυρητόκος tentavit, nulla interpretatione addita. δάμαλις γυρητόκος esset, quae aratrum orbiculatim ducit; sed sic malim γυητόκος, terram proscindens. *Grotium* γυητόκον probasse, apparet ex latina ejus versione: *scindentes jugera sulcos*. His omnibus elegantior *Brunckii* lectio, praesertim ob sequens τέμνει; an etiam verior et sincerior, dubitari debet. — V. 3. κροτροπόνου. Plan. et Vat. Cod. Ap. *Huetium* p. 6. *Jos. Scaliger* emendasse dicitur μετ' κροτροπόνου ζεύγους; sed in notis msc., quas mihi consulere licuit, κροτροπόνους legit, ut etiam doctissimo praesuli in mentem venit. — V. 4. δεύτερον ἄλλος. *Asclepiad.* Ep. XIX. καὶ τὸ τρίτον ἄλλος ἔρωτι. — V. 6. εἰς φίσσῃ, sine dubio ad vaccam referendum. Non satis accurate *Grotius*: *Si parcere matri non vis, at vitulo parce, juvenis eris.* — δαμάλης malit *Brodaeus*, quia poeta δ μὲχος dixerit.

LX. Cod. Vat. p. 405. Anth. Plan. p. 9. St. 15. W. Leonidas munera ipsi post mortem a Xerxe oblata aspernatur. In eodem argumento versatur *Antipbil.* Ep. XXXVIII. unde hoc expressum. — V. 1. ποῦλδ δέμας. Ingens Leonidae corpus. αὐτοδάκτυον. quia Leonidas se ultro morti objecerat. — V. 2. εὐχλαίου Ald. in Lectr. idque receptum in Ald. 2. 3. — V. 3. ἤχηεν. Vulgo et in Cod. Vat. Causam emendationis reddere neglexit *Br.* quae mihi quidem minime videtur necessaria. ἤχηεν,

ut Latinorum *sonare*, is dici potest, qui alta voce aliquid recitat. Sic certe *Pindarus* ap. *Dionys. Hal.* de comp. verb. T. II. p. 41. ἀχῆϊτε ἐμφῶ μελίαν σὺν αὐλοῖς, Ἀχῆϊτα Σεμίλαν ἰλικάμπυκα χοροῖ. *Sophocl.* *Trachin.* 866. ἤχῃ τις οὐκ ἄσσημον, ἀλλὰ δυστυχῇ Κωκυτὸν ἴδω. i. e. *edit.* Sed vide, an *Philippus* scripserit:

κῆκ νεκύων δ' ἤχησεν ἔπος Σπάρτας πολὺς ἥμερ.

Leonidas Tar. Ep. LXI. τῷδ' ἔπος ἐκ γαίης τέσση ἀπυεν. Cf. Not. ad *Asclepiad.* Ep. XIX. T. I. P. II. p. 38. — V. 5. αἴψ. *Brunck.* revocavit lectionem ed. pr. Flor. et Ald. quam Vat. Cod. confirmat. Vulgo ἴψη, quod Aldus in Cod. quodam reperit. — V. 6. κῆξω. Vat. Cod.

LXI. Cod. Vat. p. 407. sq. Anth. Plan. p. 26. St. 41. W. In laurum, quae in Caesaris ara enata erat. *Julius Caesar* L. III. de bello civili 105. ubi et alia ostenta commemorat, *Trallibus*, ait, in templo *Victoriae*, ubi *Caesaris* statuam consecraverant, palma per eos dies in templo inter coagmenta lapidum ex pavimento exstitisse ostendebatur. Verum huc imprimis facit historia, quam *Quintilianus* narrat *Inst. Or.* VI. 3. 77. *Augustus* nuntiancibus *Tarraconensibus*, palmam in ara ejus enatam, Apparet, inquit, quam saepe accendatis. Ad hoc prodigium *Philippus* haud scio an respexerit. Eadem enim res varia ratione narrari potuit, et ipse poeta, acuminis captandi causa, fortasse laurum pro palma posuit. Erat *Tarracone* templum *Augusti*, sub aeternitatis *Augustae* nomine exstructum, cujus effigies in nummis *Tarraconensium* occurrit. Idem, ut erant insigni erga *Augustum* studio conspicui, post ejus mortem quoque aram cum palma in nummis exhibuerunt. Vide *Vaillans Numism.* Aer. Imper. T. I. p. 45. Simile prodigium narrat *Dio Cass.* XLVIII. p. 559. 45. — V. 1. Δάφνη ποτὶ, verbis transpositis, Vat. Cod. quo reposito versus mollius decurret. — ἀντίπαιον. Idem. — V. 2. μελαμπέτιον. Vat.

Cod. δάφνης κλῶνα μελαμπέταλον· dixit etiam *Meleager* Ep. I. 14. — V. 4. θάλει ζῆνα. Vat. Cod. quod fortasse servari debebat. — Caesares suos adulantes Romani Joves appellare solent. *Oppian.* Κυνηγ. I. 3. Λύσειον Ζητός γλυκερὸν θάλος Ἀντωνίῳ. cum quo loco nostrum comparavit *Arnald.* in Lect. gr. p. 177. *Horat.* l. Epist. XIX. 43. *Jovis auribus ista servas.* Idem II. Serm. VI. 56. *O bone, nam te Scire, deos quoniam propius conzingis, oportet.* — ¶ 229.] V. 6. μὴ οὐ τίκταιν. *Josf. Scaliger* in not. m.c.

LXII. Cod. Vat. p. 449. Difficile hoc Epigramma edidit *Salmasius* *Histor.* Aug. T. II. p. 218. et ex eo *Burmamnus* ad *Sueton.* *Claudium* c. 21. p. 756. et iterum *Burm.* II. ex Cod. *Vossiano* et *Grotii* in *Dorvill.* Sic. T. II. p. 430. *Reiskius* in *Jensian.* nr. 78. p. 145. nr. 728. *Theffalorum* in tauris domandis artificium describitur. Plurimum ad sensum illustrandum facit *Plinius.* H. N. VIII. 45. p. 472. *Theffalorum gentis inventum est, equo juxta quadrupedante, cornu intorta cervice tauros necare.* quem locum ex hoc carmine sic corrigere conabatur *Salmasius*: *cornu intorto restibus sive retibus*; frustra, monente *Vossio* ad *Caesull.* p. 194. sq. Disertius illud *Theffalorum* inventum describit *Sueton.* in *Claud.* c. 21. in ludorum commemoratione, quos *Claudius* exhibuerat: *praeterea Theffalos equites, qui feros tauros per spatia circi agunt, insiliuntque defessos et ad terram cornibus detrabunt.* Hinc apparet, quo sensu apud *Plinium* accipienda sint verba *cornu intorta cervice*; quae lucem lucentur etiam ex *Theocriti* Eid. XXV. 145. *Herculem, taurum domantem, pingentis*:

τοῦ μὲν ἀναξ προσιδντος ἰδράξατο χεὶρὶ παχείῃ
σκαιῶν ἄφαρ κέραος· κατὰ δ' αὐχένα νέρθ' ἐπὶ γαίῃ·
κλάσσει βαρύν περ ἰόντα.

Alia hujus generis dedimus in *Exercitatt. crit.* T. II. p. 121. Ceterum confer, quod *Burmamnus* monuit,

monimentum antiquum inter Marmora Oxon. p. 267. In quo festum ταυροκαθάψια, seu juventutis Thessalicae exercitia in tauris domandis, exhibetur; et *Dion. Cass.* LXI. 9. p. 988. — V. 2. ἀτυχήτοις. Nullis igitur armis instructi tauris adequitabant. Non argutandum in eo, quod iidem equites ὀπλιζόμενοι dicuntur, i. e. prompti et parati ad tauros petendos, quamvis sine armis. Oxymori speciem de industria effecisse videtur poeta. *Θηρεῖν*, i. e. *εἰς θήρας*, in feros tauros. — V. 3. »Quid sint δένδρουκτις »πῦλοι, non ego magis aliis dixerim. Quomodo *Grosius* »intellexerit, ex ejus versione non liquet:

»Sed rapido saltu, velut alta evellitur arbor,

»Sic jacere in frontem forsia vincla parat.

»Nihil simile in graeco hexametro, qui, ut et sequens, »corruptus mihi videtur.« *Brunck.* δένδρουκτι dedit *Jens.* et *Salm.* quod *Reiskius* in κεντροτυκτι mutandum censebat; cujus conjecturae eum postea poenituit. Verum videtur, quod *Schneiderus* reponendum censebat:

κεντροτυκτις πάλους —

equos stimulo excitatos. — Mox haeremus in ζιῶξει, quae est scriptura Cod. In *Dorvillii* Sicul. perperam excusum τῶξει. *Brunckius* corrigit πάλουσι, conjectura non minus audaci quam improbabili. Futuri temporis terminationem ab h. l. alienam esse, apparet ex v. 6. ubi est ἐξουσίαισι. Melius, ex hac quidem parte, *Reiskius* ζιῶξει. In marg. ap. Pawiani δένδρουκτι ζεύγει habetur, quod fortasse ex Vossiano libro fluxit. Verbum videtur requiri, quod *incisare*, *impellere*, sive etiam *inscendere* significet. Tum fortasse ante σκιρτήματι incidendum, ut jungantur verba sic: σκιδὼν ἀμφιβαλεῖν πλέγμα σκιρτήματι ταύρων, periphrastice pro ταύροις σκιρτᾷσι. — V. 4. tauri fronti laqueum circumjicere studens: σκιδὼν ἀμφιβαλεῖν τῇ μετώπῃ πλέγμα. Hinc πλέγμα μεταπίδων, novē, nec tamen contra horum poetarum consuetudinem. Quamvis laquei

quei in hac Theſſalorum exercitatione nulla alibi mentio fiat, vix tamen licuerit poëtae verba in alium ſenſum accipere. Non enim facile acceſſerim *Voffio* ad *Casull.* p. 195. *πλέγμα* et *ἄμμα* h. l. de manuum vinculo interpretanti; multo minus *Pauwio*, qui *μετωκίδιον πλέγμα* interpretatur de cornibus inflexis et in ſe recurrentibus, quae illi conentur *ἡμφιλαβεῖν*, (ſic enim corrigit,) manibus tenere. — V. 5. *ἡκρότατον ἄμμα*. laqueus ſummis cornibus innexus. *εὐροπον*. facile ad levem impulſum ſeſe inclinans et in quamcunque partem velis vergens. Sic haec cum *Reiskio* explicari poſſunt; nec tamen huic interpretationi multum tribuerim. — V. 6. *τόσην* Vat. Cod. et *ἑκεύλησιν*. *τόσην ἑκεύλησιν* *Salm.* *ἑκεύλησιν* ſcribendum eſſe docuit *Brunck.* ad Theocrit. XXI. 70.

LXIII. Cod. Vat. p. 370. Planud. p. 73. St. 106. W. Naufragus a fluctibus circumactus, in patris cadaver incidit; quo conſenſo ſalvus in portum pervenit. — V. 2. *φύσιος*. Vulgo. *νῆα φύσεως*. nec manu factam, nec conſulto delectam, ſed ab ipſa natura mihi oblatam et ob hanc cauſam jucundioſiorem. — V. 3. *ἐλθὼν* omnes veteres, praeter Steph., qui *ἐλθὼν* habet, eumque ſecuta Wech. — V. 5. *ἤγαγεν εἰς λ. δὲ καί*. Vat. Cod. aequè bene.

LXIV. Cod. Vat. p. 396. ſq. Planud. p. 82. St. 120. W. Platanus, quam venti everterant, vino irrigata denuo viſcereſcere coepit. Optime *Brodaeus* laudavit *Macrob.* Saturn. II. 9. *Horsenſius* *platanos ſuas vino irrigare conſuevit*. *Plinius* T. I. p. 655. *Tantumque poſtea honoris increvit, ut mero infuſo enutrientur; comperſum, id maxime prodeſſe arboribus*. Add. *Martial.* L. IX. 62. de Caſaris platano: *Crevit et effuſo laetior umbra mero*. Vehementer igitur a vero ſenſu aberravit *Opſopoens*, qui hoc carmen de vite platanum obumbrante interpretatur. — V. 1. *ἐθθαλή*. Vat. Cod. — V. 2. *δαπέδῃ*.

Vulgo. — V. 3. ἔστι. Ed. pr. Flor. et Ald. ἔστη Ald. 2. ἔστην, quod Ald. in Cod. invenit, Ald. 3. et Ascensf. — ὄμβρον. cum hic mihi latex quovis anni tempore ipso Jovis imbre sit laetior et utilior. — V. 6. ἄλλων κλινομένων. De ceteris arboribus, vento prostratis, interpretatur *Brodaeus*; cujus explicationem merito impugnatur *Burmianus* Anth. Lat. T. II. p. 356. Argutior est sensus, quem *Grosius* perspexit et optime reddidit his verbis:

Sic mihi vita redux: aliorum corpora fleclis

Evius: at nostrum rectius esse dedis.

LXV. Cod. Vat. p. 398. Anth. Plan. p. 52. St. 75. W. De muliere, quae, cum omnes suos liberos morte sibi ereptos vidisset, etiam adoptivum filium praematura morte perdidit. — V. 1. ἡ περὶ πάντα τεκοῦσα. quae omnes suos liberos rogo et flammis peperit. — «βρεχέων πένθος habent libri omnes et hinc agnoscunt Lexica. » Analogiae magis consentaneum esset βαρυπενθής. « *Br. a Schneidero* monitus. βαρυπενθής etiam *Jos. Scaliger* in not. msc. emendavit. — §. 230.] V. 3. ἐφθέρισα. Vat. Cod. Ald. 2. et ed. Nicol. Sabiensf. ἐφθέρισα, τὸν θυμὸν sc. animum ad alienos applicui liberqs. — V. 5. εὐπαις. quamvis ipsa liberos pepereram, eo tamen deveni, ut filius mihi adoptandus esset. — V. 8. καὶ λοιπαῖς. Sic *Philippum* scripsisse dubito. Fortasse legendum:

ἥδη καὶ πολλοῖς πένθος ἐγὼ γέγονα.

LXVI. Cod. Vat. p. 399. Planud. p. 53. St. 75. W. Aristodice, senorum liberorum mater, omnes amisit, partim morbo, partim naufragio. — V. 2. ἄχθος. Idem quod alibi ὄγκος in eadem re. δουλοσύνας ἄχθος ἀπωσάμενος. *Aristo* Ep. I. p. 258. — V. 3. ἦρσε. terra et mare, quasi certamine inito, in eam furit. — V. 4. ἤμυσαν. Fortasse ex *Homero* II. 9. 306. μήκην ὡς ἐτέρωσεν κάρη βάλεν — «ὡς ἐτέρωσ' ἤμυσεν κάρη. — V. 5. κελ. Omnes veteres praeterea Ascensf. Steph. — Ad cippos eorum, qui in terra perie-

runt, lusciniā est; naufragos autem flet ut alcyon.
Eumais. de Hyfm. et H. L. X. p. 448. τὴν γλῶτταν ἀλ-
 κυδὸς πολυπενθίσταται, ἀκρόντος θρηνητικώταται, αὐτῆς Νιδβης
 μιμούμενη τὸ πολὺδακρυ, πρὸς θρήνον ἐρίζουσα. Anthol. Lat.
 T. II. p. 126.:

*Cum te, nate, fleo, planctus dabit Attica aëdon,
 Ex comes his lacrymis veniet pro conjuge Seiren,
 Semper ut Alcyona flebit te voce suprema.*

LXVII. Cod. Vat. p. 263. Planud. p. 212. St.
 309. W. ἄδελον. Iterum p. 248. St. 360. W. ubi φιλιπ-
 πον. In naufragi cadaver, ab undis et scopulis misero
 laceratum. — V. 1. ῥόνον τόδε σῆμα. Vat. Cod. et Plan.
 loco priore. Loco sec. ἰδόν. At pro σῆμα omnino σῶμα
 scribendum, quod jam *Huetius* viderat p. 21. et sic
Brunck. in Lectt. emendavit. *Brodaeus* interpretatur,
 quasi legisset ἰδόνον. *Grosius* vulgatam interpretatione
 tuetur sua: *Sparsa vides hominis miseri monumenta per
 actam.* Sed σῆμα sic, ut reliquias significet, ab antiquis
 usurpatum esse dubito. Saepenumero autem confusa
 verba σῆμα et σῶμα. [In edit. Lips. in marg. infer. male
 excusum: Scr. σῆμα. pro: Vulgo σῆμα.] — V. 2. ψυχό-
 μενον. Plan. l. pr. Altero ἐκχόμενον. Vat. Cod. ἐκχυμένον. —
 V. 4. κέρση. Vat. Cod. et mox χειρῶν. κέρσην. Ed. pr. Fl.
 et Ald. utroque loco. — V. 6. ἀρμονίη: *Epicrates* ap. *Athen.*
 L. XIII. p. 570. D. de Laïde: ἐπεὶ δὲ δολιχὸν τοῖς ἴτεσι
 ἦδη τρέχει, τὰς ἀρμονίας δὲ διαχαλᾷ τοῦ σώματος. *Crinagor.*
 Ep. XXXV. p. 150. ἐγλάσσει δ' ἀρμονίη στόματος.

LXVIII. Cod. Vat. p. 452. Planud. p. 2. St. 5. W.
 In vitem acerbas uvas proferentem. — V. 2. ἡ βορέου
 συ. Vat. Cod. *Brunckius* dedit lectionem Cod. Vat., βορ-
 ρείου tamen melius esse judicans, ut ap. *Diodor. Jun.* I. 2.
 Sed ibi quoque Vat. Cod. et *Suid.* βορραῖα λαλάπει exhi-
 bent. — V. 3. υφοβλήτος Vat. Cod. a pr. man. Idem
 κρημώδεις a pr. man. *Orphoroens* fluctuat inter κρημώδεις,

κρυάδες et κρημνάδες. — V. 4. σιδηροτόκου Ἰβηριάδος. Non de Hispania accipiendum, sed de Iberia, quae inter pontum Euxinum et mare Caspium erat posita. Huic tribuit, quod vicinae Chalybum terrae proprium esse putabatur, τὸ σιδηροτοκεῖν. Vide *Schol. Apollonii Rhodii* I. 1323. Idem II. 1007. ἀλλὰ σιδηροφόρον στυφελὴν χθόνα γατομένης. *Aeschyl.* *Prometh.* 720. οἱ σιδηροτέκτονες Οἰκοῦσι Χάλυβες — ἀνήμεροι. Cf. *Casaub.* *Left.* *Theocrit.* III. p. 247. — §. 231.] V. 5. ὀμφακοῦρας. *Vat. Cod.* a man. sec. βερευῶνα fuit supra ap. *Diodor. Zon.* *Ep.* III. Cf. *Nicander Alexiph.* 184. Hinc βαγίζειν. *Theocrit.* *Eid.* V. 112. — ἰγύναι. *Vat. Cod.* et mox ἐπὶ πάντους. Error in marg. emendatus. — ἀπεπάντους. ἀπέπειρον ὀπώρην vocat *Leonid. Tar.* *Ep.* XLIV. πεπάνων βερεῶν ῥᾶγα *Epigon. Theff.* *Ep.* I. p. 306. — V. 6. στυφελὴν σταγόνα. quae acerbitate os contrahit. Quidam unam immaturam mordens χεῖλεα στυφῶδες χαμᾶδες βάλεν. *Epigr. ἐδίεπ.* 386. *Alcaeus Mess.* *Ep.* XVIII. πυγύβησαν ἄχειρον, ἀπεστέφουσιν ὀδυνῶν χεῖλεα. Hinc translate *Themistius Orat.* XXVII. p. 339. A. ὡς ἂν εἰ (ψυχὴν) σκληρὰν εἰσῆς καὶ στέφουσιν. — V. 7. Lycurgum alterum, (*Dryantis* fil. vide II. §. 130. *Apollodor.* L. III. 5. 1.) ejusmodi vites radicitus extirpare velit poeta. — *Θερίσας.* Vulgo. In *Vat. Cod.* a pr. manu *Θερίσεις*, quod vulgatae non praefendum.

LXIX. *Cod. Vat.* p. 359. φιλέκπου, εἰ δὲ ἰσιδύρου. Utrique poetae tribuitur etiam in *Plan.* p. 4. St. 8. W. In claudum et coecum, sibi invicem opitulantes. Expressit noster *Platon.* *Jun.* *Ep.* I. p. 175. Cf. *Leonid. Alex.* *Ep.* XXXIV. — V. 2. Id quod natura alteri negaverat, alter ei mutuo dabat. — αὐτοῖς. vet. edd. prope omnes. — V. 4. ἐρεβοβάται. *Vat. Cod.* — φωναῖς *Bron daeo* suspectum, praecipue, ut videtur, propter archetypum *Platonis*, ubi est: καταμάδιον βάρος ἄρας Ἀτραπὴν ἔδναις ὁ μ μ α σ ι ν ἀεροβατῶ. Quare suspicatur φάσει sive

γλήναις. Non hic haesit *Grotius*, qui vertit: *Claudus item coeco voce gubernat iter*. — V. 6. »εις ἴλεον. Sic »libri omnes absque sensu. Recte emendat *Guil. Can-*
»»*terus* N. Lect. III. 23. εις τέλειον. Br. Eandem con-
jecturam invenio ap. *Westen.* N. T. II. p. 249. Frustra
eam quaesiveris in edit. Nov. Lect. quae prodiit Basileae
1566. sed est in *Lampade Crit.* T. III. p. 585. Optime
sibi invicem opponuntur τὸ ἑλλειπὲς καὶ τὸ τέλειον. *Plu-*
»»*tarch.* T. II. p. 2. ἡ δὲ μάθησις δίχα φύσεως ἑλλειπὲς, ἡ δὲ
»»*ἀσκησις* χωρὶς ἀμφοῖν ἀτελής.

LXX. Vat. Cod. p. 395. Planud. p. 29. St. 45. W.
De apro, qui, dum aries puerum cornibus feriebat, vin-
culis ruptis et impetu in arietem facto, hunc dente per-
cussit. — V. 1. κορύπτων reperit Aldus in Cod. cum in
Ed. pr. esset κορύπτης. In Schol. *Wechel.* haec notantur:
»»*γρ. καὶ κορύπτης, ἵν' ᾗ τὸν παῖδα τῆς κορύπτης. ἡ κορύπτων*
»»*κέραι, παίσας καὶ κόπτων καὶ αἰθῶν.* In Vat. Cod. καλύπτρης
legitur. Hoc verum videtur. Certe haud facile intelli-
gas, quomodo ex κορύπτων, si sic scripssisset *Philippus*,
καλύπτρης factum sit. — V. 3. Ἡράκλειος. Aprum Herculi
sacrum fuisse, aliunde vix notum. — ἀπορήξας neutra-
liter accipi video, *prorumpens e vinculis*. Vulgaris ratio
ferret, ἀπορήξας τοὺς δεσμοὺς nec aliter locutos esse vete-
res puto. *Philippus* vero scripsisse videtur:

κάπρος δ' Ἡράκλειος ἐπιρήξας ἀπὸ δεσμῶν.

vinculis ruptis in arietem irruens. sive, quod eodem redit:

ἐπιρήξας ἀπὸ δεσμῶν.

Diodor. Sic. XV. 84. p. 68. ἄφνω τοῖς Μαντινεῦσιν ἀνεληψί-
»»*στως ἐπείραξεν.* Ibid. 85. 70. ἐπείραζάντων ἑλλήλων τῶν
»»*Ἰππέων.* Vide *Budaei* Comm. L. Gr. p. 1100. 10. —
V. 4. ἔβαψε γένον. *Antip. Theff.* Ep. XXVI. βαψαμένη κόλπον
»»*ἐντὸς αἶψα λαγώνων.* — V. 5. ζῶαν ἢ δ' ἐχαρίσατο. Vat. Cod.
»»*ἐχαρίσατο.* ed. Flor. Ald. pr. et Junt. reliquae duplici σ.
Non opus est fulcro, cum in hoc verbo producatúr. —

ἀπὸ Ἡρῆς. Insolenter dictum et obscure, ita ut sensum magis conjectando consequamur quam intelligamus. Hercules, dum puer esset, Junonis iniquae ira exercitus puerorum misereri didicit. *Jos. Scaliger* in not. msc. ὁπὲρ Ἡρῆν emendat.

LXXI. Cod. Vat. p. 366. Plan. p. 31. St. 47. W. Historia de puero, cui glacies Hebri, sub ejus pedibus rupta, caput absciderat, quod sepultum est, reliquo corpore fluctibus abrepto. Idem argumentum tractavit *Stratyll. Flacc. Ep. XII. p. 264. sq.* Latinam hujus carminis versionem, sub *Julii Caesaris* nomine, edidit *Aldus* in *Catalect. p. 79. Germanico Caesari* alii eandem tribuunt, quos vide in *Anthol. Lat. T. II. p. 62.*

*Thorax puer adstricto glacie dum luderet Hebro,
Frigore concretas pondere rupit aquas.
Dumque imae partes rapido traherentur ab amne,
Abscidit beu tenerum lubrica cessa capus.
Orba quod inventum mater dum conderet urna,
Hoc peperit flammis, cetera, dixit, aquis.*

Uno disticho auctius produxit *Marqu. Freberus* I. I. Parerg. c. 23.:

*Me miseram! plus annis habet, solumque reliquit,
Quo mater nati nosceret interitum.*

De antiquitate hujus carminis dubitarunt *Dorvillius* in *Misc. Obfl. Nov. Vol. I. P. III. p. 151. et Bonada* Vol. II. p. 264. — V. 2. ἐκβαίνων. Vulgo. et sic Vat. Cod. ἐμπαίνων dederunt ed. Nicol. Sabienf. et Schedae Krohnianae. In eandem lectionem incidit *Jos. Scaliger* in not. msc. — ἴφουγεν. Vat. Cod. et Plan. — V. 3. λαγαρόμενον ad ποταμὸν referendum. in glaciem jam tenuem et attritam. Vide ad Ep. X. 3. — V. 6. πρόσθεν ἔχειν nonnunquam dicuntur ea, quae non justam et plenam actionis causam habent, sed speciem tantum. — V. 7. διέλατο. Vat. Cod. — V. 8. ἔλως. Vat. Cod.

¶. 232.] LXXII. Vat. Cod. p. 369. sq. Planud. p. 44. St. 64. W. Historia de cane venatico, qui, cum delphinos circum navem ludentes videret, eos persecuturus in mare defiliit fluctibusque submersus est. — V. 2. *πυλάγινος*. Plan. — V. 3. *θυσίον* Vat. Cod. — V. 6. *πάντων. ποτὶ ὅμνι καπνὸν γενεῖ*. Sunt enim canes marini, quos poeta respicit. Jejunum carmen et in fine praefertim sine nervis.

LXXIII. Vat. Cod. p. 434. Planud. p. 47. St. 69. W. Argutum formicarum inventum, quo urceum in aqua collocatum petebant, describitur. — V. 1. Mira est aberratio Vat. Cod. in fine versus, ubi *ἡνίκα τήνδε* legit. Sic verbum desiderari apparet. — V. 2. *σμηνοδόκον* pro nomine proprio habebat *Brodaeus* et *Grosius*: *Smepodoco fuerant quae condita mella ferebant Formicae*. Majore initiali vocem exhibet edit. Nicol. Sabiens. *σμηνοδόκος* tamen agricolam significare videtur, apium culturae et mellificationi studentem. *Jos. Scaliger σμηνοδόκον* emendavit, unde non satis video quid lucremur. — V. 3. *κροσσόν*. Vat. Cod. et Plan. — V. 5. »In Planudea sic legitur: *οἱ δὲ νέας κόβφας ἐχυστίδας ἀντιφέροντες*. »In quo versu tres graves mendae, quarum una tantum »sublata, *νέων* reposito pro *νέας*. In Vat. Cod. vox *κόβφας* »deest, vacuo relicto spatio. Scribendum *κάρφας, festucas*. »In *ἐχυστίδας* metri lex violata. Nam prima in *ἄχυσον*, »*ἐχυσμῖα*, et aliis derivatis semper brevis. *ἐχυστίδας πα-* »*λεολαί*, in H. Stephani Thesauro ex veteri Lexico sine »auctoritate, ex hoc loco adstrui non possunt; nam corruptus est. Scribendum *ἐχυστίδας*. Nihil verius hac »emendatione. Sic itaque versus integer legendus:

οἱ δὲ νέων κάρφας ἐχυστίδας ἀντιφέροντες.

»i. e. *οἱ δὲ φέροντες κάρφας ἐχ. ἀπὸ νέων.* Br. Verum sensum probe perspexit *Grosius* vertens: *Grex tamen ille venit, paleis pro puppibus usus.* *ἐχυστίδας Brunchio*

suppeditavit *Schneiderus*. — V. 6. πρὸς τάχος. Planud. Miram hanc lectionem non dubito ortam esse ex τεύχος, quod vocabulo κῶτος pro interpretatione superscriptum, cum temere in textu esset positum, ne metro officeret, in τάχος mutatum est. — V. 7. γαστήρ ἐνέπεισεν. *Euripides* ap. *Olem. Alex.* p. 622. νικᾷ δὲ χρεία μ', ἡ κακῆς τ' ἐλουμένη Γαστήρ. quod ductum ex *Homeri Od. ε. 53*. κἀλλή με γαστήρ Ὀτρύνει κακοεργε, ἵνα πληγῇσι δαμῆται. Vide *Berglerum* ad *Alciphr.* L. III. 6. p. 30. ed. *Wagn.* Locus *Alexidis* ap. *Asbenaecum* L. X. p. 422. A. B. sic numeris suis restituendus esse videtur:

— — μάθοις δ' ἄν, οἷον ἀνθρώποις κακὸν
 δεσὶν ἡ γαστήρ, διδάσκει δ' οἷ', ἀναγκάζει δ' ὅσα.
 εἴ τις ἀφελὸι τοῦτ' ἀφ' ἡμῶν τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ σώματος,
 οὐδ' ἄν ἀδικοῖτ' οὐδὲν οὐδαίς, οὐτ' ἄν ὑβρίζοιτ' ἰκάν.
 νῦν δὲ διὰ ταύτην ἅπαντα γίνεται τὰ δυσχερῆ.

Ibidem ap. *Diphilum* p. 422. C. legitur:

καὶ προστίθῃμι τέλλα, διότι πανταχοῦ
 διὰ τὴν τέλαιαν πάντα ταῦτα γίνεται.

ubi etiam de ventre agitur. Sed ταῦτα vitiosum est. Alii aliter tentant; mihi autem una litera mutata scribendum videtur:

διὰ τὴν τέλαιαν πάντ' ἄτακτα γίνεται.

Vide quae attulimus in *Exercitatt. crit.* T. I. p. 100, ubi aliis locis eandem adhibuimus medicinam. Fortasse etiam ap. *Eusebium* in *Stobaei Flor.* VI. p. 79. 4. pro τοῖς καταναγκάζουσι ταῦτα legendum, τοῖς καταναγκάζουσιν ἄτακτα.

LXXIV. Cod. Vat. p. 475. Planud. p. 321. St. 461. W. »Male *Brodaeus* et *Opsopoeus* hoc Epigramma »de ponte a *Caligula* facto ad *Puteolos* interpretantur, »de quo cf. *Dio Cass.* T. II. p. 920. Nam accipiendum »de portu *Julio* ab *Agrippa* facto, de quo *Dio* p. 565. 9

Schneider. Vide ad *Antiphrisi* Ep. XVI. unde nostrum expressum. — V. 1. τόλμα. Ed. pr. Flor. et Vat. Cod. — V. 2. ἔλυσεν χεῖρας. Manifeste *Philippus* respexit *Herodotum* VII. 34. p. 526. καὶ δὲ ἐξενυγμένον τοῦ πόρου ἐπιγυόμενος χειρῶν μέγας συνέκοψέ τε ἐκείνα πάντα καὶ διέλυσε. Unde fere suspicor, poetam scripsisse:

τοὺς δὲ τόσους καμάτους πάντα; ἔλυσεν βέος.

— V. 3. Δικκισαρχία. Ed. pr. Flor. et Vat. Cod. — διηπίρῳσι. *Himerius* de Xerxis miraculis agens *Eclog.* V. 3. εἰ καλόπταις ἤπειρα τὸ βέθιον; Idem *Or.* II. 24. p. 409. τοῖς μὲν γὰρ πορθμοῖς ἐπετίθει τὴν ἡπίρην. Caeterum eandem comparationem *Lucanus* instituit inter Xerxis labores et Caesaris aggerem ante Brundisium actum, L. II. 672.

*Tales fama canit tumidum super aequora Persen
Construxisse vias, multum cum pontibus ausus,
Europamque Asiae, Sestonque admovit Abydo,
Incessisque fretum rapidi super Hellespontii,
Non Eurum Zephyrumque timens: quum vela ratesque
In medium deferret Asbon. Sic ora profundum
Artantur casu nemorum. Tunc aggere multo
Surgit opus longaeque tremunt super aequora turre.*

— V. 5. βαθυστήγῳ. Vat. Cod. — λᾶα. ipsam molem, altis quasi radicibus in mare actam. — V. 6. χεῖρες γιγαντ. *Antip.* *Sid.* Ep. LI. ποῖοι χεῖρες νῆες ἀνυψώσαντο γιγαντες. *Antiphr.* XVI. Κικλώπων τάδε χεῖρες ἐνδεδύσαντο θαλάσση. — Haereo in νέρθεν. Mole jacta, aqua, quae intra ejus brachia erat, tranquilla jacebat. At hoc non est νέρθε, sed ἐντὸς τῆν χηλῶν. Quare vide, an legendum sit:

ἴσταται νερθεν ὕδαρ.

Antip. *Sidon.* Ep. LXIV. ἀλλὰ τὸ νερθὲς πίδακος ἐκ τυφλῆς οὐκ ἐτάχυνεν ὕδαρ. Quod fonti reprehensioni est, τὸ νερθεν εἶναι, mare intra portum commendat, *Pigram* aquam sic

dixerunt veteres. *Albinovanus* in Anth. Lat. L. II. 121. p. 288. *pigris immania monstra sub undis.* Tacit. in Vita Agric. c. 10. *mare pigrum et grave remigantibus perhibens; ne ventis quidem perinde attolli.* Lucan. V. 434. *Aequora lenta jacens, alto torpore ligata. Pigrus immobilis haesere paludibus undae.* — V. 7. ἦν δ' ἅλλ' αἰεὶ πλ. δ. δ' ἐπὶ ναύταις. Vat. Cod. ἐπὶ ναύταις est etiam in Plautud. In margine Wechel. haec notantur: γρ. καὶ οὕτως· ἦν δὲ διαπλῶν· διοδευσομένη δ' ὑπὸ ν. Vereor, ut versus initium ab omni laeae immune sit. Cur enim poeta dixit ἦν πλῶν? Nonne etiam tum, cum hoc carmen scriberet, *navigare licebat*, tuta ad Dicaearchiam statione parata? Lectio Vatic. cod. eo ducit, ut corrigas:

ἦν ἅλ' καὶ πλῶν.

Jam antithesin habes; nec amplius incertum, quo διοδευσομένη pertineat. Semper quidem per maria navigare licebat; quod autem olim nonnisi a nautis percurreretur, nunc etiam peditibus factum est meabile. In priore membro omissum est μὲν, ut saepenumero ante δέ. Vid. Zeune ad *Viger.* de Idiot. p. 520. In eandem emendationem incidisse *Salmasium*, nunc ex libro Lennepiano intelligo.

¶ 233.] LXXV. Cod. Vat. p. 263. Edidit *Salmas.* in Plin. p. 611. et ex eo *Bod. a Stapel* ad *Theophr.* p. 492. *Kuster.* ad *Suidam* v. θυμολητος T. I. p. 636. *Reiske* in Anth. nr. 601. p. 87. Idem argumentum ante *Philippum* tractavit *Antiphras* Ep. XXXVII. p. 179. ubi vide not. — V. 1. πρώτην. *Reiskius* sibi persuaderet, πρώτην legendum esse. Sic sane vulgaris dicendi ratio requireretur. — ἡμῶν περ. per te Troja primum bello imbuta est. — V. 2. θυμὸν δόρατος. Proprio sensu potest accipi. *Homer.* Il. 9. 111. ἣ καὶ ἡμῶν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν. et Il. π. 74. οὐ γὰρ Τυδείδην Διομήδεος ἐν παλάμῃσιν μαίνεται ἐγχείη. — V. 4. ἐκκεκῶνκε. Ap. *Lips.* ἐκκεκῶνκε est in mem-

branis. Arbores circa Protefilai tumulum iram adversus Trojam edunt et quasi *parturiunt*. — V. 5. ἐπ' apogr. Lipf. — Summae arborum frondes, versus Ilium spectantes, marcescunt et foliorum deponunt decus. Perperam nonnulli post γὰρ distinguunt. Vide *Olear.* ad *Philostr.* Her. 2. p. 672. et *Bod. a Stap.* ad *Theophr.* l. c. — V. 6. καρπούτων. Ap. Lipf. — V. 7. ἔζεας. quanto animus tuus aestu ebullivit. Verbum ζεῖν de gravioribus animi affectibus usurpatur. *Christodor.* in *Ecphr.* v. 219. Οἰνών δὲ χόλη φρένας ἔζειν, ἔζει πικρὴ Ζήλη θυμὸν ἔδουσα. *Apoillon. Rhod.* L. IV. 391. ὥς φάτ' ἀναζέλουσα βαρὺν χόλον. *Euripid.* Iph. T. 987. δεινὴ τις ἔργῃ δειμόνων ἐπέζεσε. Plura vide ap. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 56. qui et nostrum locum excitavit, et *Rubnen.* Epist. crit. p. 224. Adde *Philon.* V. Moſis L. III. Tom. II. p. 178. ζέων καὶ πεπυρωμένος ὑπὸ τῆς νομίμου διαγνακτικῆς. — V. 8. ἀντιπάλοις edidit *Reiske*.

LXXVI. Cod. Vat. p. 265. Edidit *Reiske* Anthol. nr. 605. p. 89. In lapidem molarem, molitoris tumulo pro cippo impositum. — V. 1. με κὴν ζωῆς χε. Vat. Cod. quod verum est. κὴν dedit *Reiskius*. Referendum καὶ ad vers. 4. Molitor me, *et* dum viveret, usus est, *et* nunc post fata idem me pro monumento habet. — V. 2. βαρυβρομῆς ἀντίχε. Vat. Cod. Nostrum debetur *Salmasio*; certe haec emendatio in marg. ap. Guyet. reperitur. *Reiskius* dedit βαρυβρομήσσαν sive βαρυβρομήσαν δινητὰν π. — V. 3. πυρήφατον Δάματρος. Vat. Cod. πυρήφατον est in marg. libri Guy. et Ruhnk. Compositum verbum ad analogiam τοῦ δδυνήφατος, dolores domans. Item πέτρος πυρήφατος, lapis frumentium terens. Passiva significatione *Homerus* adhibuit μυλήφατον *Odyss.* β. 355. Cf. *Eustath.* ad *Od.* p. 102. 8. Inepte *Corn. de Pauw* in apogr. πυρήφατον Δάμητρα interpretatur Cererem tritici invento celebrem. — V. 5. ὥς ἔχει μ' αἰεὶ β. Vat. Cod. *Brannckius*

recepit lectionem, quam exhibet marg. ap. Guy. et ap. Rubnk. ἔχῃ etiam Reisk. correxit.

LXXVII. Cod. Vat. p. 400. Plan. p. 73. St. 107. W. In Damidem, in mari Icario fluctibus submersum. — V. 1. »Voces uncis inclusae τὸ πάρος in Vat. Cod. defunt. »Fulcrum est a sciolo additum. Aliud quid scripserat »poëta.« Br. Equidem verbis transpositis et paulo immutatis legerim:

Ἐμπορος Ἰκαρίην πλώων ἄλα — —

— V. 3. Nicaretum, Damidis patrem, filii casum vidisse puta. — ἱς ὕδαρ. *Propert. I. 15. 11. Multos illa dies incomis moesta capillis Sedevat, injusto multa locuta salo.* — φθέγγετο ὑπέρ. Ed. pr. FL et Ald. — V. 5. οἰκτίστη. Vat. Cod. — Mare audivit Nicareti preces non magis, quam tum, cum Daedalus pro filii vita ei supplicaret.

¶. 234.] LXXVIII. Cod. Vat. p. 294. Planud. p. 286^a. St. 414. W. De cippo, quem Architeles lapidea filio Agathenori posuit. — V. 2. ἡγεμολόγησε. Cod. Gudian. ἡγεμολόγησε legendum suspicatur *Brodaeus: ipsemet construendum suscepit, construxit.* Non video, quid emendationem vulgatae lectionis necessariam reddat. Composito συναρμολογεῖν usi sunt sacri scriptores, in Epist. ad Ephes. II. 21. IV. 16. πᾶν τὸ σῶμα συναρμολογουμένον. Vide *Westenium.* — V. 3. αἷ. αἷ. omnes edd. vett. ante Stephan. — Non ferro insculptus lapis, sed lacrymis. *Glaucus Ep. II. p. 347. κατὰ φλοιοῦ γράμμι' ἐκόλαψε. Alcaeus Ep. XXI. p. 491. γράμμα λόλογχῃ πέτρῃς Λακτύποις σμίλαις κεκολλημένον.* Vide *Valcken. ad Herodot. L. VIII. p. 629. 74.* — V. 4. πυκνοῖς. Plan. et Cod. Gudian. — V. 5. φθιμένῃ. omnes edd. vett. Sola Steph. vitiose φθιμένῃ, eamque secuta Wech. — V. 6. πατρῶν Cod. Gud. — Levis ut sit lapis, optat, ut ille hunc lapidem paterna manu cineribus suis impositum esse sentiat.

LXXIX. Cod. Vat. p. 234. Planud. p. 224. St. 327. W. In puellam, quae ipsa nuptiarum nocte inter saltantium strepitum et clamores exstincta est. Conf. *Mela*gr. Ep. CXXV. — V. 1. 2. laudat *Suidas* v. λωτοδ T. II. p. 463. ὕμνος ἔχαιρε κρότοις. Si sana est lectio, sensus est, *hymnum comitabatur pedum pulsatio*. *Carull.* LXI. 11. *Nuptialia concinens Voce carmina tinnula, Pelle butum pedibus.* *Euripid.* Iph. Aul. 438. καὶ κατὰ στήγας λωτὸς βράσῳ καὶ ποδῶν ἄστω κτύπος. — Si tamen Cod. offerret lectionem:

γαμικαῖς εἶκος ἔχαιρε κρότοις,

sive πασδὲς ἔ. κρ., hoc non spernerem. In Ed. Flor. et Ald. pr. ὕμνοις ἔχαιρε κρότος. — V. 3. Θρήνος. Luctus in Hymenaei locum successit. ἐκώμασεν ἀντὶ τοῦ παρεγίνετο, *Suidas* hoc distichon laudans in κόμῃ T. II. p. 363. Expressit *Philippus* id, quod *Erinna* in simili casu dixit Ep. III. p. 59. καὶ σὺ μὲν, ὦ Ἵμενοι, γάμων μολπαῖαν ἀοιδῶν ἔς Θρήνων γοεῶν φθόγμα μεθρημόσσο. — ἐκωμάζειν pro irruere, impetum facere, passim, apud sophistas inprimis. *Aristaen.* L. II. 1. p. 70. ταῖς σαῖς χάρισις ἐπικωμάσσωσι Ἐρινόες. ubi *Abresch.* p. 180. laudat *Basil.* de Spir. Sanct. c. 30. §. 77. ἀναρχία τις δεινὴ — τοῖς λαοῖς ἐπικωμάσσωσι. Nec aliter *Clemens Alex.* Paedag. II. p. 181. 7.: post nimiam potationem λυγμοί τε καὶ ἔμετοι καὶ παραφροσύνη ἐπισκώμασαν. Poëta ap. *Ignatium* Epist. ad Tarfens. p. 75. πικρῶν τοσοῦτων ἰσχυρὸς ἐπισκώμασιν. ut h. l. correxit *Toup.* in Em. ad *Hesych.* P. IV. p. 156. Post templi Pythici direptionem ἐπέλαμψε παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν ὁ χρευσδός, ἐπισκώμασε δὲ καὶ ὁ ἄεργος. *Athen.* VI. p. 231. E. *Philostratus* Vit. Apoll. VI. 2. His omnibus praecivit *Euripid.* in *Phoen.* 355. τὸ δαίμόνιον κατακώμασε δώμασιν Οἰδίποδός.

LXXX. Cod. Vat. p. 371. Planud. p. 106. St. 156. W. Vetula quaedam cum spicas legens folis aestu graviter affecta periisset, ceterae mulieres eam, rogo ex

stipulis factis, combusserunt. — V. 2. ἀκρολόγει. Summa quaeque decerpens, spicas igitur. Verbum ἀκρολογεῖν an alibi occurrat, ignoro. Theocrisus Eid. III. 32. ποιολογεῖν de eadem re usurpavit. Vulgare est σταχυολογεῖν. — V. 3. συνέριθαι. mulieres in lanificio simul cum aliis occupatae, tum ξυνηγοῖ simpliciter, ut Timaeus interpretatur p. 242. Vide Pierſon. ad Moer. p. 358. — V. 4. πῦρ καὶ ἦν. Ed. pr. Flor. Ald. et Ascens. Has secutum esse Stephanum mireris, cum in Ald. 2. et 3. jamdudum emendatum esset πυρκαϊήν. Sed vide in Prolegg. p. CXIX. sq. Sic ultro emendavit Huesius p. 13. eandemque lectionem expressit Grozius: *Sociae fecere puellae Non lignis, stipula sed crepitante rogi.* Vetus tamen est vitium, quod etiam Vaticano Cod. inhaeret. Ceterum ἐκ σταχύων displicet post ἐκ καλάμης. Fortasse scribendum:

τῷ δ' ἐκ καλάμης συνέριθαι
νῆσαν πυρκαϊήν ἄξυλον ἐκ τ' ἡχόων.

ex culmis et palea ei rogi struxerunt. — V. 5. Non indigne ferre debes, o Ceres, quod mortalis et ex terra progenita ex tellure progenitis frugibus combusta est. εἰ ἐκ τοῦ γῆς sive γῆς, qui in terra versantur. Dorvill. ad Charit. p. 703.

LXXXI. Cod. Vat. p. 242. sq. φιλιππου. In marg. Ἀλφειον Μιτυλ. Huic soli tribuitur in Plan. p. 198. St. 288. W. Victorias de Persis reportatas rerumque gestarum gloriam verum Themistoclis monumentum esse docet. Colorem duxit Philippus ex Diodor. Jun. Ep. XI. p. 187. Cf. Tull. Gem. X. p. 281. — V. I. οὐρά μοι. De monte Atho perfosso et de mari ponte juncto recte accipiant Intrpp: Sensus enim est: Si, quantus fuerit Themistocles, cognoscere velis, ingentes Persarum copias easque a Themistocle superatas esse cogita. Junguntur autem a poetis et sophistis, ubi de Xerxis copiis agunt;

haec tria, Athos, Hellespontus, flumina epota. Vide *Burmamn.* ad Anth. Lat. T. I. p. 190. sqq. *Himerius* Orat. II. 24. p. 406. οὐδὲν δὲ τῶν ἀπάντων ἡσύχαζε, πῆρξον στρατεύοντος· οὐ πέλις, οὐ πείδιον, οὐκ ὄρος — πείδιον δὲ οὐδὲν ἦν, ὃ, τι μὴ στρατευομένων ἐκρύπτετο, ποταμὸς δὲ οὐδεὶς ἐπλήρου τὴν χρεῖαν πίνουσι, κόλπος δ' ἅπας τὸν στόλον ἔπειπε, γῆ δὲ καὶ θάλαττα τὴν ἀλλήλων φύσιν ἡλλάττοντο. — Quid sit, quod Apollinem istorum miraculorum testem faciat, non satis apertum est. Fuerunt procul dubio, qui Apollinem pugnas inter Graecos et Persas commissas spectantem fingerent. Nam ad oracula, quae Atheniensibus ante Perfarum invasionem sunt reddita, haec referri non possunt; et *Λητοῖδην* cum *Βροδαεο* et *Οψοποεο* de Sole interpretari, jejunum est. — V. 235.] V. 4. Ἄρην. Vat. Cod. — V. 5. Ἐγγλαφε conjecit *Casaubonus* in not. msc. Sed nihil opus. — Sequentia mihi semper obscuriora visa sunt. *Opsopeus* vertit: ut *morsui Themistoclis sepulcrum praedicet populus Magnesius*. Nec multum abhorret *Grotii* interpretatio: *Accedat Salamin, ut sit jacitare sepulcrum Cur possit Magnes terra Themistocleis*. Sed haec quomodo cum superioribus connectenda sint, non facile dixeris. Fortasse legendum:

Θεμιστοκλέους ἵνα ΛΗΜΑ

κηρύσσει Μάγνης δῆμος ἀποφθιμένον.

sensu expedito et elegante. Viri fortis et magnanimi indoles ex rebus ab eo gestis prodit; hae, ubi commemorantur, magno praeconio ejus λῆμα indicant et ad posteritatem commendant. Μάγνης δῆμος, quia Themistocles apud Magnesios sepultus esse putabatur, ponitur pro ipso sepulcro et cippo. λῆμα de forti et praesenti animo exquisitè dicitur. *Simonid.* Ep. XLIV. εὐτόλμα ψυχῆς λάματι παιζόμενοι. *Alc. Meff.* Ep. IX. τὸ χάλκεον εἰκόνι λῆμα Κλειτομάχου. *Aristoph.* Ran. v. 899. λῆμα δ' οὐκ ἄτολμον ἀμφοῖν, εὐδ' ἀκίνητοι φρένας in Nub. 457. λῆμα μὲν

πάρεισι τῷδ' ὅ γ' οὐκ ἄτολμον, ἀλλ' ἔτοιμον. in Eqq. 757. καὶ
 αἷμα θούριον φορεῖν.

LXXXII. Cod. Vat. p. 263. Plan. p. 248. St.
 360. W. Naufragus conqueritur, quod, cum undae
 ipsius cadaver in litoris arenam portassent, mare tamen
 nunquam cesset, ossa et cineres vexare. Expressum ex
Archias Ep. XXXIII. Cf. *Antipatr. Theff.* LXIX. — V. 1.
 τρηχὺν θάλα. *Leonid. Tar.* Ep. LXXVI. eodem epitheto
 utitur, quod de rauco sono accipiendum. *Meleager* Ep. L.
 ἐνέμων μάστιγι θάλασσα τραχὺ βοᾷ. — V. 2. σκύβαλον. Cum
 invidia dictum; quandoquidem σκύβαλον de vilissimis
 quibusque rebus rerumque reliquiis usurpatur. Vide
Gazacker ad *M. Antonin.* VII. p. 206. *Elsner.* Obss.
 Sacr. T. II. p. 252. De naufrago *Hegeſipp.* Ep. IV.
 πολὺκλαυτον ναυτιλῆς σκύβαλον. — V. 4. σπιλάδος. turbinis
 vertit *Brodaeus*, sine auctoritate. Junge οὐδ' ἐπὶ σπιλά-
 δος κέρσεν. Naufragum tibi ad rupes fluctibus expositas
 jacentem finge. *Archias* l. c. ἡ γὰρ ἀλιρρήκτοισι ὑπὸ δειράσιν,
 ἀγχοῦ πόντου Δυσμενέας, ξείνων χερσὶν ἔκρυσεν τάφον. *Antip.*
Theff. l. c. ἐρημικῇ κρυπτὸν ὑπὸ σπιλάδι. Facile tamen in-
 telligitur, ad εἰρήνην genitivum desiderari rei, ut εἰρήνην
 ἄλδς, κυμάτων, vel simile quid. Hanc ob causam, et quod
 in vulgata paulo durior est verborum conjunctio, vitium
 hic latere suspicor. — V. 5. omisſus in Vat. Cod. con-
 textu, in margine legitur. Vulgatum κερτοῦσα ex mem-
 branis mutatum est.

LXXXIII. Cod. Vat. p. 267. *Μιμνέρμου*, οἱ δὲ *Φιλίπ-
 πον*. In Plan. p. 272. St. 393. W. ἄδηλον est. Quomodo
 in *Mimnermum* inciderit lemmatis in Cod. Vat. auctor,
 non apparet. Tanquam *Leonidae* laudat *Hadrian. Junius*
Animadv. L. I. 16. ubi de Bupalō disputat. Scriptum est
 carmen in Hipponactem, jambographum virulentum.
 Conf. *Leonid. Tar.* Ep. XCVII. et *Alc. Mess.* Ep. XVIII.
 — V. 1. χαλαζοπέη. *Schneiderus* suspicatur χαλαζοπεῦς.
 cujus

cujus distertia grandini fuerunt similia. — V. 3. *εἰς* vulgo. *εἰς* habent Ed. pr. Fl. Ald. 1. et 3. — *Βουπάλειον*. A Bupalio odio Hipponactem significat. *Horatius* Epod. VI. 14. *Qualis Lycambae spreus infido gener, Aut acer hostis Bupalio*. *Suidas*: Ἰππώναξ. γράφει δὲ περὶς Βουπάλον καὶ Ἀθήνην (Ἀνθέρμεν) ἀγαλματοποιούς, ὅτι αὐτοῦ εἰκόνας περὶς ὄφρεν εἰργάσαντο. Vide imprimis *Plinium* L. XXXVI. 5. 2. p. 724. et *Harduin.* p. 761. — V. 4. σφῆνα. *Leonidas* l. c. μὴ τὸν ἐν ὕπνῳ Πικρὸν ἐγείρηται σφῆν' ἀναπαύμενον. Vide not. T. I. P. II. p. 448. — V. 6. Recta in scopum dirigens tela, quamvis claudicantibus versibus. Choliambis Hipponactem scripsisse, satis notum. — βέλη *Brunchius* tacite in textum recepit, ex conjectura sine dubio. Nam vulgo et in Vat. Cod. ἔπη legitur. Elegans est *Brunchii* lectio; an vera sit, dubitare licet. Certe τοξεύειν ἔπη defenditur loco *Platonis* in Theaetet. p. 180. A. T. II. p. 129. ed. Bip. ἀλλ' ἂν τινὰ τις ἔξη, ὥσπερ ἐκ φαεστέρας ῥήμανίσκια ἀνιγματοῖν ἀνασπῆντες ἐποτοξεύουσι. cui similia laudavit *Wytzenb.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 5. sq. *Pindarus* Isthm. β. 5. ἤμφα παιδείας ἐτόξευον μελιγέρας ὕμνους. — V. 5. Plan. κκοίμηνεν.

LXXXIV. Vat. Cod. p. 259. Plan. p. 285^a. St. 413. W. ἀδελον. In Aëtium rhetorem praestantissimum, ut poeta testatur; aliunde enim homo non notus. — V. 1. εὐπερίεος legunt tres Aldin. Ascens. Nic. Sabiens. Reliquae εὐεπίεος. — V. 3. Exitum hujus Epigrammatis Vat. membranae sic exhibent:

ἦλθον δ' εἰς κῆρας δέμας, ψυχὴ δ' εἰς Ὀλύμπου
τέρεος ἄμα Ζηνὶ καὶ ἄλλοισιν μακάρεσσιν.
ἐθάνατον δὲ οὔτε λόγος ποιεῖν, οὔτε Ζεὺς δύναται.

In marg. quidam notavit haec: ναὶ, κινήτε, ὃ Ζεὺς τοῦτο ἀγαπήντας αὐτὸν ἐθαυάτους ποιεῖ, κἄν σὺ μὴ γινώσκεις. Medius versus ex margine in contextum venit. Tertius vero etiam graviter interpolatus nec a *Planude* sic, ut fieri

debut, emendatus est. Mihi *Philippus* sic videtur scripsisse:

Ἀθανάτων δὲ ποιεῖν οὐδὲ θύει δύναται.

Significare voluit, Aëtium dignissimum fuisse, qui nunquam moreretur; at hoc mortali naturae non tributum esse, cum ne deus quidem immortalitatem mortalibus concedere possit. Ad θύει scriolus quidam οὕτω λόγος adscripsit, quia de oratore agitur scilicet. Prior syllaba in ποιεῖν, ut saepe in talibus, corripitur. Vide *Valcken*, in *Diatr.* p. 109. C. *Brunck.* ad *Aristoph.* *Lystr.* v. 128.

Leßt. p. 186.] LXXXV. Cod. Vat. p. 482. *Brunckius* in hoc carmine Codicis scripturam fideliter repraesentavit. Scriptum est in aulaeum, cui mare et terrā intexta erant, quodque Caesar a conjuge dono accēperat. — V. 1. *Br.* corrigit ἵσταν ἱζαντε περιχθον ἀκτανόε, quantum terrae oceanus cingit, Caesarique paret. In eandem conjecturam incidit etiam *Corn. de Pauw* in apogr. suo. — V. 2. In κάρπος mulieris nomen latere putat cl. editor. »Viri nomen *Carpus* in lapidibus non infrequens. Ab hujus nominis viro forte elaboratum »fuit textile stragulum, in quo terra et mare picta, »quod *Augusta*, seu sibi oblatum, seu emtum *Caesari* »dedit. Hoc si probetur, v. 4. scribendum erit ἀπομαζέμενος, et sq. ἐκ κελύου. »*Br.* Corrigendum puto καρκώ, quod muliebres nomen fuisse probabile est. Una *Horarum* hoc nomine appellata fuit. Vide *Pausan.* IX. 35. p. 780. — V. 4. Scribit *Br.* κεκλίειν ἱστοπόνοισι πάντ' ἡμέμαξαμεν, quod nec *Cornelium de Pauw* fugit. — V. 5. *Brunckius* ἐκ κελύου et ἀνακτι. suspicatur; quod parum probabile. *Corn. de Pauw* κατὰς δ' ἡμέλην sive δὲ κλεινὴν corrigit, et in fine versus ἔν δὲ ἡνάσας. Posterius verum puto; prius non item. Integrum carmen sic constitutum videretur:

Γαίην τῇν φορέμαρται, ἵσταν ἱζαντε περιχθον
ἀκτανόε, μεγάλην κατὰς πελοποννησον,

καὶ γλαυκὴν με θάλασσαν ἀπηκριβύσατο καρτὴ
 κερύσειν ἰσχυροῖς πάντ' ἀποκριθεῖσιν.
 Καίσαρι δ' ἔξ ἡλέχου χάρις ἤλθμεν, ἥ γὰρ ἀνάσσει
 δῖον φέρειν τὰ θεοῖς καὶ περὶ σφαιλούμενα.

Caesari ab ipsius conjuge muneri data sumus; Augustae enim licebat, conjugii ejusmodi munera ferre, quae ipsi jam antea fatum tribuerat, i. e. mare et terram, cujus ei dominium fato favente obtigerat. τὰ θεοῖς. Caesaris numini. Pluralis pro singulari, quod in ejusmodi enumerationibus fere solemne.

THUCYDIDIS HISTORICI

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Vide Tom. I. p. 102.

Q U I N T I I M A E C I I

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

γ. 236.] I. Cod. Vat. p. 104. Planud. p. 479. St. 622. W. — V. 1. μὲ δ κ. Vat. Cod. Poëta, ni fallor, respexit nomen pueri Κερνήλιος, quod ab ἡλίου derivat, ut *Melaeger* Ep. LXXIX. ubi in nomine Phanii meretricis ludit: ὦ βαρὺ φέγγος Ἀλμύραν θυοῖ, μέγα πῦρ φάνιον ἐκ κρατὶς. quod *Quinto* obversatum esse videtur. *Philostrot.* Epist. LIX. p. 942. ὦ καλὸς, ἂν μὲν ἦ Θηριώδης, πῦρ ἔστιν· ἂν δὲ ἡμεῖς, φῶς.

T. III. p. 332.] I. Hoc Epigramma in membranis praefixum habet hunc titulum: Μακεδον παρανοστής πρὸς τινὰ φίλον. Planudes auctoris omisit nomen, et in Libri I. caput εἰς ὑπεροψίαν retulit hoc carmen, quod amatorium est, et in eundem Cornelium adolescentem

»factum, de quo *Maecius* Ep. I. quod in vulgata Anthologia inter amatoria est, cuique hoc subjungi debuisset,“ *Bruck.* Lectt. p. 310. In Plan. p. 114. St. 165. W. ἀδελφον. Scriptum est in puerum, qui, auro corruptus, pristinum amantem reliquerat. — V. 1. ἔτι. Codd. omnes et edd. vett. praeter Stephanianam ἐπὶ. Saepe hae voculae inter se permutantur. μουσοχαρὲς βίος est vita frugalis, qualem Musarum, sacerdotes agere par est. In Vat. Cod. est μουσοχαρῆ. — V. 3. οὐκ. Vulgo κἄν. At ἐλπίδες e sequ. versu male repetitum videtur, et aliud quid reponendum. *Br.* Mihi secus videtur. Ejusmodi repetitionibus nihil frequentius, praesertim in *Callimachi* Epigrammatis, ad ejus exemplum *Quintus* se potissimum composuisse videtur. — αἰνεῖται ὑπὸ καύφης ἐλπίδες. καύφοις καὶ ματαίαις ἐπαγγελίαις ἐλπίαι laudat *Budaeus* in Comm. L. Gr. p. 1173. 24. nescio unde. *Philo Jud.* de Temul. p. 245. C. ἄνθρωποι κεναῖς αἰσρομένοι δόξαις. Vide ad *Crinagorae* Ep. XXXIII. T. II. Ep. I. p. 406. — εὐκλείη δ' ἡμῖς οἱ πάρος nos non amplius eodem loco sumus, non eadem nos, ut antea, amicitia complectitur. Non putem opus esse emendatione, quam proposuit *Salmasius*, εὐκλείη δ' ἡμῖν ὡς πάρος — quod mihi vulgata lectione minus videtur elegans. — ἰδέε. ἐπ. ἐκκερμαται. alii spei se tradidit, ab alia spe pender. *Paul. Silens.* Ep. XXXIX. καὶνο — ἢ ἐπὶ πᾶσι εἰδὼν ἡμῆς ψυχῆς ἐλπίδες ἐκκερματες. Simili metaphora *Simaetha Delphidis* sui amantissima ap. *Theocrit.* Eid. II. 60. τὰς τήνω φιλῆς καθύπερθερον, ἃς ἔτι καὶ νῦν ἔκ θυμῷ δάδωμαι. *Plautus* in *Asin.* I. 3. 4. *Fixus hic apud nos est animus tuus clavo cupidinis.* — V. 5. εἰνομεν Vat. Cod. — V. 6. Qui argento valent, nos prostraverunt. Amore tuo excidimus, argento victi. — II. Cod. Vat. p. 106. Plan. p. 479. St. 622. W. Per Venerem poeta juraverat, se tres noctes seorsim ab *Hedylio*, puella, cubiturum. At nec per alteram noctem

disfidium ferre valens, pejerare quam petire maluit. — V. 1. ὤμοσα ἐν κράτος. Tuum, o Cytherea, numen juravi. — V. 2. δὲ γελᾷς. Vulgo. — V. 3. πάντως κακόν. Vulgo. *Brunckius* recepit elegantem lectionem *Vat. Cod.* Eadem constructione idem supra in *Crinagorae Ep.* II. 4. emendandum suavit *πυρσὸς ἐμὴν μετρίην δυσμέρου εἰς κραδίην.* Similia comparat *Valcken.* ad *Casulli Eleg. Com. Berenices* v. 51. et inter haec versum a se emendatum ap. *Lucian.* T. II. p. 748. 72. Οὔτοι σπαθῶσι τέκνὰ τοῦ κακοδαίμονος. Ad nostri loci sententiam cf. *Paul. Silenz. Ep.* XXV. — V. 4. ἰδέσθην. *Vat. Cod.* — εἰς ἀνέμους τίσσεμαι. *Horat.* I. Od. XXVI. tristitiam et metus *Tradam protervis in mare Creticum Portare ventis.* *Casullus* XXXIX. 9. de amici inconstantia questus: *sua dicta omnia factaque Ventos inrita ferre, et nebulas aërias finis.* Idem LXIV. 58. *Immemor at juvenis — Inrita ventosae linguens promissa procellae.* *Theocrit.* Eid. XXII. 167. τὰ δ' ἐς ὕγρην ᾗχετο πῦμα Πνοὴν ἔχουσ' ἀνέμοιο. Multa hujus generis collegit *Cerda* ad *Virgil. Aeneid.* IX. 313.

¶ 237.] III. *Cod. Vat.* p. 106. μακίου, quod ex *Μακίου* ortum. *Plan.* p. 479. St. 622. W. — V. 1. ἡκαῖα in contextu *Vat. Cod.* a pr. man. — σκύματα. De comae laniatu, respectu ad *Anthologiam* habito, multa collegit *Rubnken.* *Epist. crit.* p. 73. sqq. nostri loci non immemor. — V. 2. ἐγγυσις. oculi lacrymis suffusi. — V. 3. ὑπὸ κόλπῳ. *Vat. Cod. Theocrit.* Eid. XIV. 37. ἄλλος τοι γλυκίων ὑποκόλπιος. — V. 4. εἶπον et ἐπὶ στόμαθι. *Vat. Cod.* — V. 6. ἐφθαλμοί. Bene monuit *Opforoens*, ductam videri hanc sententiam ex *Herodoti* L. I. 8. p. 5. ubi haec *Candaulis* ad *Gygem* verba leguntur: ἄτα γὰρ τυγχάνει ἀνδρῶποισιν ἰόντα ἀπιστότερα ἐφθαλμῶν. qua sententia etiam alii usi sunt, animadvertente *Wesselingio* et *Wyssenh.* ad *Julian. Orat.* I. in *Bibl. crit.* III. 2. p. 56. Adde *Horat.* in *Epist.* ad *Pison.* 180. *Segnius irritans*

animos demissa per aurem, Quam quae sunt oculis sub-
jecta fidelibus, et quae Ipse sibi tradis spectator.

IV. Cod. Vat. p. 104. *Maecio* tribuit hoc carmen, quod in Plan. p. 469. St. 609. W. *Philodemi* est. In puellam avaram, quae mitior et humanior videbatur facta. — V. 1. *φιλήσιον*. Vat. Cod. *φιλήσιον* Plan. — V. 4. *φαίνεσθ' ἡλλαχταί*. Vat. Cod. Prius habet etiam Plan. Et sane ferri potest hacc lectio. *Brunchius*, unde suam derivaverit, non indicavit. — V. 5. *ἀσπίς*. Maxime pestiferis serpentibus annumeratur. *ἀσπίδος ἀκούω μέγαν δῆγμα ἀνίστον εἶναι καὶ ἐπικουρίας κρείττονον*. *Aelian*. H. A. I. 54. *ὕπνῳ* vocatur, quod nullo sensu doloris, quasi somno solutos exstinguat, quos pupugerit. Vide *Salmas.* ad *Solin.* p. 242. Ignoratur tamen, quod serpentis genus veteres hoc nomine appellaverint, monente *Camus* ad *Aristotel.* H. A. VIII. 29. Notes p. 110. Cum vipera novercam comparat *Euripid.* in *Alcest.* 310. *ἐχθρὰ γὰρ ἢ πρῶτα μητρὶά τέκνοις τοῖς πρῶτοῖς, ἐχθρὸς οὐδὲν ὑπαιτέρα*. Ad hanc comparationem illustrandam facit quoque *Philo* de Legat. ad Caj. T. II. p. 570, *τοῦτων ἦσαν οἱ πλείους Αἰγύπτιοι, πονηρὰ σπέρματα προκοδελῶν καὶ ἀσπίδων τῶν ἐγγωρίων, ἀναμαμαγμένοι τὸν ἰδὸν θεοῦ καὶ θυμὸν ἐν ταῖς ψυχαῖς*. — V. 6. Obscurum in Vat. Cod. utrum *ἑλῶς* an *ἀπλῶς* legatur. Exornavit poeta vulgarem locutionem: *δῆγμα αὐτῆς θανάτηφρον ἐστί*.

V. Cod. Vat. p. 183. Vitiis inquinatum edidit *Valesius* ad *Eusebium* H. E. V. 15. *Merrick* in Dissert. de Tryphiod. p. LIII. *Reiske* Anthol. nr. 479. p. 33. *Toup.* in Epist. crit. p. 14. *Damis*, piscator, *Phoebo* muricem dono offert. — V. 1. *Ἄριτα*. Vat. Cod. quod *Reiskius* in *ἀρετα* mutavit, ut etiam *Valesius* dedit. *Apollinis ἀρετῶν* nomen, sub quo ap. *Lacedaemonios* colebatur, occurrit ap. *Pausan.* I. III. 12. p. 237. *ἀρετα* corrigit *Merrick*, comparans *Schol. Theocris. Eid. V. 14. τὴν*

Πᾶν τὸν ἄκτιον — τινὲς δὲ τὸν Ἀπέλλαν φασὶ τὸν ἐκ τῆς
 ἀκτῆς ἰδρυμένον. φασὶ δὲ καὶ Πίνδαρος τῶν ἁλίων αὐτὸν φρου-
 τίζειν. quem locum retulit *Heynius* inter fragm. Pindari
 T. IV. p. 28. Cf. *Cerda* ad *Virgil.* Aen. VIII. 704.
 Propius ad membranarum ductus emendavit *Tour.* ἀκτίτα;
 Damis Phoebo litorali muricem dedicat. — V. 2. γειτο-
 νουσιν ἔχεις. Vat. Cod. γειτόνεον συνέχει notatur in marg.
 ap. Guy. et Ruhnk. Sic quoque *Reiskius* dedit. In marg.
 apogr. Lips. ἔχει corrigitur, idque recepit *Tour.* Ordo
 verborum est: ὃς ἔχει τέδε κρέσπεδον ἐν γειτονέουσιν αἰγιαλοῖς
 χώρης Βιθ. — V. 3. κυρτευτής. α. κύρτος, nassa. κυρτεὺς,
 ἁλιδύς. *Hesych.* — κέρας, quod *Salmasius* in marg. ap. Guy.
 in χέρας mutabat, instrumentum est piscatorium, sive
 potius pars hami, ut docet *Tour.* Hinc κεραίστης. κομήτης.
 ἁλιδύς. ap. *Hesychium.* — V. 4. αὐτοφυῆ. dedit *Reisk.* qui
 se nihil hīc intelligere fatetur. In marg. ap. Guy. et
 Ruhnk. haec notata reperio: „φρουρήτην κήπων. i. e. *Pria-*
pus. Sed quid *Priapus* ad *Phoebum*? An *Damī* simula-
 „crum *Priapi* posuit ad hortorum *Phoebo* dicatorum custo-
 „diam? Placet. Sic infra imago *Bacchi* *Mufis* dicatur:
 „εὐμαθίην ὕψιτο etc.“ Vidit *Tourpius*, agi de pisce ex te-
 „llaceorum genere, qui κέρυνξ vocatur. Jam *Brunckium*
 audiamus: „κέρυνξ piscis est τῶν ὀστρακοδόρμων, cujus variae
 „species recensentur, et exhibentur figurae a *Rondeleto*
 „Hist. piscium P. II. p. 75. sqq. Ex huius conchae per-
 „specta natura suspectum est mihi v. 4. σκόλοι, quod
 „hīc significare debet, ὀστράκην, ὄστρεον. At σκόλοι aliud
 „quid est. *Hesychius*: σκόλοι, ξύλον ὠξυμένον. *Eusta-*
 „thius: σκόλοι, ὄστρα ξύλα ὠξυζυμμένα κατὰ τὸ ἄκρον, ἃ
 „καὶ σταυροὶ λέγονται, οἷς περιφράττεται τόπος τις. Verum
 „est buccinorum seu muricum quorundam conchas acu-
 „leatas esse. Sed aculeis illis non utuntur pro armis
 „aut propugnaculo: τῷ ὅλῳ αὐτοφρεῖ ὀστράκῃ φρουρητοί εἰσι.
 „Scripserat forte poeta κόλοι pro κόλλοι, quod minus
 „usitatum et a librario non intellectum in σκόλοι muta-

„tum fuit. Vide viros doctos ad. Hesych. in *ἐπισκέλει-
ν λυπτον*.“ *Bruckii* sententia commotus, olim legendum
censebam :

φρουρητὸν κήρυκ' αὐτοφρεῖ σκολέδι.

murex *tanquam* *nativo* *quodam* *thorace* *tutus* *et* *munitus*.
De paguris *Aelian.* H. A. IX. 43. Εἰς τοσοῦτον δὲ ἀτολμοί
εἰσιν καὶ ἥμισυ θάρβαλοι, εἰς ὅσον αὐτοῖς ὕμην περικείται τὸ
στέγασμα ἔχουσιν· ὅταν δὲ ἀρξήται πύγνυσθαι, καὶ εἰς ὀστράκου
φύσιν μεταχωρεῖν, ἐκέρχονται ἐνταῦθα τὴν δειλίαν, ὥς ὅτι
θάρβοῦντες τῇ τῆς περιβολῆς σκέπῃ τοῦ ἄμα, καὶ εἰς τὸν
βίον, ὥς ἂν εἴποις, πανοπλίῃ. — Sed facile hanc con-
jecturam repudio, cum eam viro harum literarum peri-
tissimo probare non potuerim. Et profecto argumenta,
quibus *Br.* membranarum lectionem repudiat, nullius
momenti sunt. Muricem illum, qui κήρυξ vocatur, acu-
leatum esse, diserte dixit *Aristoteles* H. A. IV. 4. τὰ μὲν
λειόστρακά ἐστιν — τὰ δὲ τραχύστρακα, οἷον τὰ λιμόστρακα
καὶ πίννη, καὶ γόνη κόγχων ἑνία καὶ κήρυκες. Quod autem
vulgata *Brunchio* eo nomine displicet, quia aculeis non
pro armis utatur murex, id quid sibi velit, non satis in-
telligo. Graeca *Maecii* verba hoc solum dicunt, muricem
thorace instructum esse; hic thorax vero cum acu-
leis sit munitus, ipse κήρυξ aculeis munitus esse dici po-
terat. *Statyl. Flaccus*, qui Ep. V. pagurum describit,
ἐρυμνώνων, ὀστρακόχροα, eundem appellare poterat φρου-
ρητὸν ἐρυμνῷ ὀστράκῳ.

VI. Cod. Vat. p. 184. Edidit *Kuster* ad *Suidam* v.
τόμφοις T. I. p. 490. Anth. Reisk. nr. 482. p. 35.
Conf. *Philodem.* Ep. XXVII. quod ejusdem argumenti
est. — V. I. Priora verba excitat *Suid.* l. c. cum inter-
pretatione: τὰ εἰς τοὺς γομφίους κτυποῦντα. τοῦτέστι τὰς
σκαγένας. Alteram hujus versus partem idem laudat v.
κῆρυξ T. II. p. 308. ubi ὀνηκτὴν exhibetur. *Kusterus* in
suo *Apogr.* ὀνηκτὴν inveniebat. *Portus* suspicatur ὀνηκτὴν,

Reiskius ἀπεικταν, coërcitorem, fiscellam ferream vertens. In membran. Vat. ὑπαικτῶν legitur. Aliud quid in hac lectione latere suspicor, quam quod *Reiskii* acumen elicit. De κημὶς vide ad *Philodem.* l. c. T. II. P. I. p. 237. Locis ibi laudatis adde *Polluc.* l. 148. τὸ μὲν ἔλα τῇ στήματι τοῦ ἵππου περιτιθέμενον χαλκοῦν ἤθρῳδες, κημὶς καλεῖται. — V. 2. νεύων. Vat. Cod. Hinc quaedam apogr. νεύων. *Suidas* v. μάστιγι T. II. p. 507. haec sic exhibet: καὶ νεύων σφίγκτορ' ἑώραφθα μάστιγα. ubi *Kusterus*, se hoc Epigramma ad γόμφιος edidisse oblitus, νεύων ἐώραφθα corrigit. — V. 3. τάνδ' ἔτ' ἐπὶ πλ. ἀπορρήκτοιο. Vat. Cod. τάν τ' ἐπικλ. *Kuster.* τάνδ' ἐπικλ. ap. *Lips.* *Brunckius* exhibuit lectionem *Reiskii*, qui in interpretatione vocis ἀπορρήκτος vehementer trepidat. ἀπορρήκτοιο est ex emend. *Salmasii* in apogr. *Guy.* et *R.* ubi per *erumpens*, incisasus explicatur. Putabam equidem legendum esse:

τάνδ' ἐπικλήκταιραν τε πολυρρήκτοιο διαγμοῦ.

quod ductum videri possit ex *Philodem.* l. c. τήν τ' ἐπὶ νώτων Μάστιγα, ροίζου μνητέρα θαρσαλίην. — V. 4. In marg. *Guy.* et *Ruhk.* ap. haec leguntur: „δελγματ' ἐπιψάλιον. „ψάλιον frenum. ἐπιψάλιον pars freni additamentum.“ Sincerior videtur scriptura per α. ψάλιον. Est ea pars freni, quae mento subtenditur (*die Kinnkette*). *Pollux* l. 1. 148. Hujus partem aliquam, et quidem *laevam*, *Stratius* noster *Neptuno* dedicat. Sed vix sincera lectio σκαίου. Legerim, una litera leviter immutata:

σκληροῦ δέγμα τ' ἐπιψάλιον.

— V. 238.] V. 5. ἐν αἰμένῃ. Vat. Cod. Ap. *Suidam*, qui hunc versum laudat v. μύωψ T. II. p. 588. αἰνομένην habent edd. veteres, ἐναιμένην Cod. *Parisin.* ἐναιμένην apogr. *Kusteri.* — V. 6. πριστὸν κνήσῃ. serratam strigilem, qua equi κνήθονται, abraduntur. σιδηρόδετον. Vat. Cod. et *Suid.* in ψήκτρα T. III. p. 703. σιδηρόδετου (i. e. σιδηρέου) emendavit *Reiskius*. σιδηρόδετον h. l. posi-

tum, ut μελάνδετον, ejusdem compositionis vocabulam, προμελαν ap. *Euripid.* *Orest.* 819. et *Phoen.* 1098. — V. 7. διπλοῖς αἰώνων. Vat. Cod. ἡόνων *Kusterus* edidit. ὠρέγμασιν. qui utriusque litoris rugitu gaudes. ὠρεῖν dicuntur fluctus in litore fracti. *Ansip. Sid. Ep.* VIII. θαλάσσης Ὁρῶν στοφαλῶ κύμα παρὶ σκοπέλω. Notandum vocabulum ὠρέγμα, quod pro ὠρεγγῇ est positum. *Salmasius* malebat ὠρέγμασιν, sine causa idonea.

VII. Cod. Vat. p. 146. Μακρίου. Plan. p. 414. St. 549. W. Μακρίου. Piscatores Priapo in litore collocato dona ferunt. — V. 2. »Versum, ut eum edidi, praeter »Vat. Cod. sic exhibent etiam duo regii Plan. et sic »scriptus est ap. Suidam in *ἑκταίῃ* (T. I. p. 96.).« *Br.* Verum idem v. *Πρίαπος* T. III. p. 172. ubi hoc distichon excitat, παρακταίης σοὶ τὰδ' ἔκ' ὠφελίης legit. ἔκ' ὠφελίης habet Steph. ex Ascens. Aldinae enim et Flor. pr. ἔκ' ὠφ. exhibent. Is, qui curavit edit. Nicol. Sab. *Suidae* lectionem παρακταίης — ἔκ' ὠφ. recepit; quam *Marcio* ex conjectura restituit *Reiskius* in Not. ad Anth. C. Ceph. p. 33. eamque amplectitur *Toup.* in *Epist. crit.* p. 13. Conf. *Suidam* v. *σαγηνεῖα* T. III. p. 274. Vat. Cod. non plane sic, ut *Br.* dedit, sed ἔκ' ὠφελίης habet. Mihi harum lectionum nulla satis videtur sincera, sed scribendum:

δῶρα παρακταίης σοὶ τὰδ' ἐκωφελίης.

Genitivus pendet ab omisso ἔνεκα. Causam enim reddunt piscatores, cur munera afferant, hanc, quod Priapus ipse, prope litora thynn timerantibus, auxilium tulisse visus sit. Haec est ὠφελίῃ παρακταίῃ. — V. 3. Vat. Cod. βυσσώμασι; et sic *Suid.* qui hoc distichon laudat in βυσσοδομαῶντες T. I. p. 461. et in ἰόμβρον T. III. p. 264. Non erat, cur haec lectio immutaretur, pro qua *Br.* βυσσώματι dedit, sic in Vatic. membr. legi existimans. Vulgo post θύνων interpungitur. Hinc enata *Schol.* in ed. Wechel. interpretatio, qui ἰόμβρον explicat κύκλον θαλάσσης εἰς σχῆμα

ῥόμβου, ποντίεσι τροχίσκου. *Reiskius* l. c. corrigit: βυσσάματα ῥομβῶν φράξαντες, jungens θύνων ῥομβῶν: *quum pempse thynnus vagari amantibus finis retium offerfissent*, i. e. postquam: thynnorum ingentem numerum cepissent, iisque referta traherent retia. Huic conjecturae vereor ut multi accedant. *Tonpius* junxit ῥόμβον θύνων, *cursum vagabundum thynnorum*, sive *agmen ῥομβοειδὲς thynnorum*. Prior interpretatio verior et elegantior. ῥόμβος, qui proprie rhombus sive trochiscus est, etiam τὴν κίνησιν τοῦ ῥόμβου, tum quemlibet celerem motum significat. ῥόμβος θύνων dictum per periphrasin, ut κνήμα ψύκτρης *Ep. VI.* Multum de hoc verbo disputans *Jac. Nicol. Lotnsis* *Epiphyll. L. VII. 23. Lamp. Crit. T. V. p. 568. sq.* perperam conjicit, θύνων ἐκλύζοις λίνου, βυσσάμασι ῥομβὸν φράξαντες, ubi *rhombum* piscem dici putat. Verbum φράττειν proprietatem habet in thynnorum captura, ut apparet praecipue ex *Aelian. H. A. XV. 5.* Conf. *Schneider* p. 476. Quomodo thynnorum captura in mari Siculo fiat, diserte docet *Dervill. in Sicul. T. I. p. 16. Philostrat. I. Imag. XIII. p. 784.* eandem describens, οἱ δὲ, αἰτ, ἀποφράξαντες αὐτοὺς βαθεῖ καὶ κλειστῷ δικτύῳ, δέχοντες λαμπρὰν ἄγραν, ὅφ' ἧς καὶ πλουτεῖν ἐτόιμον τῇ τῆς θύρας ἡγεμένη. — ἐν παρόδοις. Ex fretorum angustiiis prodeuntes plerumque captantur thynni. Pro *μυχῇ* v. *παρόδος* *Grosius* accepit vertens: *aequoreae qua sinuantur aquae.* — V. 5. φηγίνας κρητῆρα hinc excitat *Suidas* in φήγινα T. III. p. 596. Idem in αὐτόεργητον T. I. p. 389. fragmentum hujus versiculi laudat; cujus sedem cum ignorarent interpp., male verterunt: *et sua sponse nara ericae radix.* Est scabellum ex erica, rudi arte dolatum. βάρρον ἀκύντιον. *Sophocl. Oedip. Col. 100.* αὐτόεργητον eodem sensu dictum, ut αὐτόεργον ἱκτωμα ap. *Soph. Phil. 35.* αὐτόφλοιον πῶνα ap. *Philipp. Ep. VII.* et similia, de quibus vide ad *Apollonidae Ep. X. T. II. P. I. p. 359.* — ῥηλικῇ. *Ericen* Graeci vocant fruticem non multum a

myrice differentem, colore roris marini et paene folio. Plin. XXIV. 39. Schol. ad Nicandri Ther. 610. ἐρείκη αἶδος βοτάνης, ἥτις φύλλα ἔχει τῷ κισσῷ παραπλήσια, μακρότερα δὲ καὶ τραχύτερα. Vide, quae de erica disputavit Schneiderrus ad Nicandri Alexiph. p. 345. Ap. Aeschyl. Agam. 305. γρηίας ἐρείκης θυμὸς non vertendum erat: Graiae ericae acervus, sed vesulae et proinde aridae. Cf. Valcken. ad Theocriti Adon. p. 316. C. — V. 7. ἐρχομένων. Vat. Cod. ἐρχομένων voluit. — Vulgatam λελογισμένον emendavit Anon. Bibl. Bodl. λελογισμένον habet etiam Vat. Cod. λυγισμένον. καμπτόμενον. Hesych. Enstatb. ad II. λ. p. 768. 19. ἐκ δὲ τοῦ τοιαύτου λόγου καὶ τὸ λυγίζειν καὶ οἱ καμπτόμενοι ἐν φαύλαις ἐρχήσεσιν λυγισμοί. Referendum hoc verbum ad varias saltantium inflexiones, ut apparet ex Philostrati Vit. Apollon. IV. 7. ἐπεὶ δὲ ἤκουσεν, ὅτι αὐτοῦ ὑποσημνάντος λυγισμοὺς ἐρχοῦνται. Porphy. de Abstin. I. p. 66. ἡ τῶν ἐκλελογισμένων ἐρχήσεων. quae loca laudat Ez. Spanhem. ad Aristoph. Ran. v. 787. qui inprimis videndus. — V. 8. ἀπαύσῃ. Vat. Cod.

VIII. Cod. Vat. p. 157. Plan. p. 415. St. 549. W. Priapo Paris locustae marinae testam dedicat. — V. 1. »In Planud. perperam legitur ἀλεξάντοις, quod inepte »Brodaeus exponit *venos arcentibus*. Si veteres Lexicographos inspexissent editores, veram lectionem ap. »Suidam reperissent, quem vide in ἀλεξάντοις (T. I. »p. 113.).“ Br. Nec aliter idem in νηὶς T. II. p. 619. Veram lectionem perspexit Huesius p. 39. et Anon. Bibl. Bodl. ξάνειν frequens est ap. poetas de fluctibus litora et rupes tudentibus. Vide, qui et nostrum locum attigit, Rubnk. in Ep. crit. p. 151. — V. 2. τερεπόμενος vulgo. Brunckius *τερεόμενος* recte scripsit, cum Vat. Cod. *τερεόμενος* suppeditet. — V. 4. κέρβεος. Locusta, cancro cognata, aculeis et cornibus instructa. Vid. Rondelet des Poiss. L. XVIII. 1. Captantur potissimum circa promontorium Sigaeum et montem Athon.

Aristotel. H. A. V. 17. Confule *Schneider.* ad *Nicandri Alexiph.* 393. et *Oppiani Hal.* p. 387. — V. 5. Comparari potest *Theocrit.* Eid. IX. 25. τήν δὲ στρέβην καλὸν ὄστρεον, οὗ κρέας αὐτὸ Σιτῆθην. Ostrea igne tosta passim ap. veteres. *Aristophan.* ap. *Atben.* L. III. p. 87. Ἀ. ὀστράμιναις κόγχαισιν ἐπὶ τῶν ἀνδράκων. — In verbis ἀμβροτὸν ὀδόντα senem tibi finge piscatorem, dentibus senio corruptis et male affectis. ὀδόντας μέλανας καὶ δεδιωμένους dixit *Theophr.* Char. XIX. εἰσφοῖ *Plin.* H. N. XXIV. 10. — V. 6. μάκας non ad Paridem nostrum, sed ad Priapum refero. In re simili *Apollonid.* Ep. VII. εἰ δέδοται πάντα, μάκαιρα, λίνα. Noster Ep. XI. 5. — V. 6. αὐτὸς Var. Cod. — V. 7. 8. laudat *Suidas* in ὑλακτούσης T. III. p. 528. Ira tribuitur stomacho cibum appetenti. *Horat.* II. Sermon. VIII. 5. Da, si grave non est, Quae prima iratum ventrem placaverit esca. Idem II. Sermon. II. 17. 18. cum sale panis Latrantem stomachum bene lenies.

IX. Anth. Plan. p. 329. St. 469. W. ubi plura sunt carmina in Amorem vincitum et plorantem. Vide ad *Crinagor.* Ep. I. T. II. P. I. p. 377. — V. 1. ἀκρεῖς δαίμον. τὸν ἀλόγιστον, temerarium, qui ratione modoque tractari non vult, (*Horat.* II. Sermon. III. 266.) sic appellat. Cui enim deorum majorē cum jure tribui potest θράσος καὶ τόλμη ἀλόγιστος καὶ ἀκρεῖς? quae *Polybius* conjungit L. III. 19. 9. Vide *Lenep.* ad *Phalar.* p. 207. et quae notavimus ad *Ansip. Sidon.* Ep. XCIII. T. II. P. I. p. 90. — V. 2. Praeferenda erat altera lectio in Schol. edit. *Wechel.* notata, στάζων δάκρυα ψυχροτά. — V. 3. λησθῆ. *Meleager* Ep. XLII. τί κλαίεις, φανελησθῆ. — V. 4. τραῦμ' ἄφατον. Qui non ante patet, donec manus attingit ossa. *Propert.* I. IX. 29. Idem II. I. 75. Quippe ubi nec causas nec apertos cernimus ictus, Unde tamen veniant sor. mala, caeca via est. — V. 5. Dum tu, pessime, vinculis teneris, miseri mortales malorum suorum cessatione gaudent. θνητῶν μὲν in Anal. perperam et contra

mentem editoris excusum, qui ὄντοῖς in notis correxit.
 — §. 239.] V. 6. κῆφοῖς ἀνέμοις. Similiter, qui frustra
 preces fundunt, furdus cautibus et scopulis precari di-
 cuntur. *Horat.* III. *Carin.* VII. 21. *nam scopulis furdior*
Icari Voces audis. *Medea Euripidis* v. 28. ὡς δὲ πέτρος ἢ
 θυλάσσας κλάδων ἀκούει νοσητομένη φίλων. — V. 7. ἀφ-
 λακτος. inevitabilis. *Ssatylus Flacc.* Ep. VIII. *Amori ἀφ-
 λακτον βέλος* tribuit, quod est idem atque ἀφύκτων. Vide
Valchen. ad *Phoeniss.* p. 342.

X. Cod. Vat. p. 397. Μακρίου. Plan. p. 343. St.
 482. W. Μακρίου. Pan in vinea ad collem positus furibus
 verbera minatur. Hinc ad verbum expressum Ep. in
Anth. Lat. T. II. p. 471. quod tamen recentioris est
 poetæ, ut *Burmamnus* suspicatur, quem archetypum
 fugit:

Heic stans vertice montium supremo
Pan, glaucei nemoris nitere fructus
Cerno desuper, uberemque sylvam.
Quod si purpureae, viator, uvæ
Te desiderium capit, roganti
Non totum invideo tibi racenum.
Quin si fraude mala quid hinc reportes,
Hoc poenas luito caput bacillo.

— V. 1. γλαυκάν. Ad olivas referendum epitheton. *Glauc-*
am olivam passim dixerunt poetæ latini. Vide cl. *Dö-*
ring ad *Catull.* XX. 9. p. 65. — V. 2. πᾶν Ed. pr. —
 V. 5. ἡφύσσας. Var. Cod. Idem habet κλεπίη, ut *Planud.*
 — V. 6. βάντρον. *Catull.* XX. 19. ubi *Priapus* ad fures:
esce, villicus Venit: valente cui revulsa brachio. Fis ista
mentula. apta clava dexteræ. — ἡζαλέην vulgo, et τήνδε.
 Prius ex Vat. Cod. mutavit *Brunckius*; alterum ex con-
 jectura procul dubio. ἡζαλέης derivandum ab ἡζέει. *Nodo-*
sus baculus significatur; cūjus superior pars crassior est
 et gravior; hinc κατὰ βαρὺν βάντρον. Eadem ratione *Antip.*

Sid. Ep. XXVI. κατηβαλέοντα ἄτρακτον dixit. Vide not. T. II. P. I. p. 35.

XI. Cod. Vat. p. 427. Μανικίου. *Reisk.* in Anthol. nr. 661. p. 115. (*Jensf.* nr. 10.) Bacchum poeta rogat, ut uvas calcantibus adesse velit, eorumque choream ducat, dum ipsi capella et placentis sacra fiant. — V. 1. αὐτὸς ἀναξ edidit *Reiske*, ut sit pro ἐκείνῳ vel ᾧδῳ. *Huc adf.* Βάκχος ἄ. ἐπιβαίνα suspicabatur *Salmas.* in marg. apogr. Guyet. Vix putaverim, aliquid mutandum esse. Egregie huc facit *Virgil.* II. Georg. 6. *Spumas plenis vindemia labris. Huc, pater o Lenae, veni; nudataque musto: Tinguē nouo tecum dereptis crura cosburnis.* Ut in his locis Bacchus uvas in torculari premit, sic ap. *Nicandr.* in Alexiph. 30. ἀγριόισσαν ὑποθλίψαντες ἐπώρην Σιληνοὶ κεραεῖς διανούσῃσι τιθῆναι Πρωτον ἐπαφρίζοντι ποτῶ φρένα θωρηχθέντες. — V. 2. νυκτέρειον ἔργον interpretatur *Reiskius* de uvarum calcatione, quod de nocte plerumque institui soleat, longa unoque spiritu exantlanda opera. Perficiebatur vero hoc negotium inter tibiarum concentum et calcantium carmina. *Pollux* IV. 55. commemorat ἐπιλήνιον ἄσμα, ἐπὶ βοτρυῶν θλιβομένων. ὕμνους ἐπιληνίους dixit *Anacreon* Od. LII. 8. *Agathias* Ep. XXIV. πατόντες ἀπείρῃνα καρπὸν Ἰάκχου Ἀμμύγα βακχευτὴν ἱνδμὲν ἀναπλέκομεν. Auctor-inc. Ep. inter ἀδόκ. CCCLIII. αὐτὸν δρᾶν Ἰόβακχος ἐδόξαμεν, ἥνικα ληνοῖς Ὁ κρέσθους νεκρῆς ἤχευ χορομανίης. In pompa bacchica Ptolemaei Philadelphi, quam ex *Callixe-no Rhodio* descriptam dedit. *Athenaeus* L. V. p. 199. A. ἔρατ τετράκυκλος, ἐφ' ἧς κατεσκευάστο ληνὸς — πλήρης σταφυλῆς. ἐπάτουν δὲ ἐξήκοντα Σάτυροι πρὸς αὐτὸν ἄδοντες μέλος ἐπιλήνιον· ἐφιστήκει δὲ αὐτοῖς Σιληνός. — V. 3. *Reiske* γλαύκωσαι scripsit pro λεύκωσαι, quae est lectio Vat. Cod. Nihil mutandum. Spumâ musti calcantium pedes albicant. Hinc *Ausumnus* prope Apollinis thronum calcatis sordidus uvis. ap. *Ovidium* Met. II. 29. *Propert.* III. 1. 8. *Dummodo purpureo spumens mibi dolia musto Et nova*

pressantes inquinæ uva pedes. Nemesian. Ecl. III. 44. crebro pede rumpitur uva, Nudaque purpureo sparguntur pectora musto. Nostri loci non immemor fuit Ill. Heyne ad Tibull. I. VII. 35. Expressa incultis uva pedibus. — V. 4. In Cod. scriptum λάτρην ὑπὲρ —. Corruptum est πλάτρην, aut valde fallor. Reiskius λούτρην reponit, quæ conjectura ex ipsis Pollucis verbis quæ profert refellitur. Sic enim Theopompus cingulum appellabat, quo uirini et mulieres in balneo pudenda velabant. Recte uero saltem ad sensum χλαῖναν reposui, licet mihi probabile non sit, vocem hanc notissimam in λάτρην mutatam fuisse. Aliud quid olim scriptum fuerat. Br. Neque simpliciter λούτρην usurpabat Theopompus ap. Polluc. VII. 66. sed ὡς λουτρίδα. Nihil omnino mutandum, sed λάτρην, mutata interpunctione, servandum esse iudicabat Vir doctus in Ephemer. quæ Jenæ prodierunt an. 1795. nr. 45. Utinam sententiam suam exposuisset disertius. Jungere possis χορσὶν λάτρεις, saltatio operi inserviens; sed abhorret hæc locutio a nativa Maecii simplicitate; durius etiam χορσὶν Bacchi famulam interpreteris. Quare vitium hic latere cum Brunckio existimo, quod alii fortasse aliquando tollent. Interea mecum lege:

νεβρίδ' ὑπὲρ κούφῳν ζωσάμενος γονάτων.

Antistius Epigr. in Br. Lect. p. 195. (Ed. Lips. T. II. p. 259.) ἦνιδε καὶ στικτοῖο δορὴν ἐζώσατο νεβροῦ. Euripid. Phoeniss. 1742. Antigone νεβρίδα στελιδωσαμένα. Bacchus, quomodo Thebanos ad sua sacra celebranda traduxerit, narrans, Θήβας, ait, ἀνωδλυξα, νεβρίδ' ἐξάψας χορὸς. Euripid. Bacch. 24. Maenades ap. eundem 695.:

νεβρίδας ἀνιστείλαντ' ὅσαισιν ἀμμάτων
σύνδισμ' ἐλάλυτο, καὶ καταστίκτους δορὰς
ὅφασι κατεζώσαντο λιχμῶσαν γένυν.

νεβρίδ' ζωσάμενος ὑπὲρ γονάτων convenit uvas calcanti, saltanti, venanti. *Callimach. H. in Dian. 11. καὶ ἐς γένυ μέχευ*
χίτῳ.

χιτῶνα ζώνουσθαι λεγόντων. *Paul. Silens. Ep. VII. κόβη δ' ἐργυφίης ἐπεγονίδος ἄχρη χιτῶνα ζωσαμένη.* Vide *Es. Spanhem. ad Callimach. p. 172.* — V. 5. εὐγλωσσον οἶον accipio de vino cum jucundo murmure ex lacu in dolia defuso. Simili ratione lagenae collum λαίμενς μελίγηρς ap. *Philippum Ep. LVIII.* ubi vide not. Uvae ipsae, dum calcantur, vitis παῖδες φωνήεντες appellantur ap. *Ion. Cbium Fr. I. T. I. p. 161.*

ANTONII ARGIVI
EPIGRAMMA.

§. 240.] Vat. Cod. p. 373. Planud. p. 102. St. 151. W. Expressum carmen ex *Alphei Misylen. Ep. VIII.* et IX. — De Mycenis, olim claris, nunc everfis et devastatis. — V. 1. ἀρέπτολις. Vat. Cod. — ἀθέρστον, qui aëra carpebat tenerum stridentibus alis. *Ovid. Metam. IV. 615.* — V. 2. πικρὸν κούρεα. quae infestum Trojanis Atridarum genui fidus. — κούρεα. Vide ad *Simmiae Theb. Ep. I. T. I. P. I. p. 330. Horat. I. Carm. XII. 46. micat inter omnes Fulium fidus.* ubi vid. Intrpp. et *Bartb. ad Claudian, p. 522. et 771.* — V. 3. ἀνείσα. Vat. Cod. *Alpheus l. c. Μυκήνη, αἰπόλιον πάντες ἐςχημότερη.* Vide ad *Ep. Munatii, quod sequitur.*

MUNATII EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 373. „Hoc carmen ultimo disticho multatum in Planud. p. 100. St. 147. W. Argivo Antonio adscriptum legitur. Titulus in Vat. Cod. *Μοῦναιον* *ἢ Μουνάτιον.* Vitium est in praenomine. Munatiorum

„nullus hoc nomen adscivit.“ *Br. Conf. Pompej. Jun. Ep. I. p. 105. — V. I. ἡ πολύχρυσος.* Hoc epitheto Mycenae Homerus ornat *Il. η. 180. λ. 46.* et passim, *Alpheus Mis. Ep. VIII. ἡ πολύχρυσος,* εἶπεν, *Κυκλώπας τῷδ' ἐπέκλυε πόλιν.* et *Ep. IX. καὶ χρυσῇ τοπάλῃ Παρσίος ἀκρότολι.* — *τῶν Ἀργ. Vat. Cod. — V. 2. οὐρανίης γενεῆς.* A Jove derivatur Argivorum genus. — *V. 5. μηλόβοτος.* everfa, ut jam gregibus pascendis inferviam. *Phosii Lex. Msc. μηλόβοτος. ἡ κατασκευαῖσα καὶ ἀναδείσα τοῖς μήλοις, ἥτοι τοῖς κτήρεσιν εἰς νομὴν διὰ τὴν ἐρημίαν.* Cf. *Suidam v. μηλόβοτος.* Vim vocis expressit *Ovid. Epist. I. 51. Diruta sunt aliis, uni mihi Pergama restant, Incola captivo quae bove victor arat. Jam seges est, ubi Troja fuit, refecandaque falce Luxurias Phrygio sanguine pinguis humus. — V. 6. οὐνομ' ἔχουσα μῦθον.* *Epigr. Anth. Lat. III. 1. p. 455.* in Graeciam: *Fama manet, fortuna perit, cinis ipse jacens Visitur, et tumulo est nunc quoque sacra suo. Exigua ingens retinet vestigia famae; Es magnum infelix nil nisi nomen habet.* De Troja *Agath. Schol. Ep. LXI. καὶ εἰ τόσον νίκησε βαρὺς ὀδυρὸς ἅλλ' ἄρα μόνον Οὐνομα σὺν κρύψει καὶ κλέος οὐ δύναται.* — *V. 7. Vitiose Vat. Cod.,* ex quo hoc distichon primum accessit: *Ἰλίων ἀνήμεσι,* quod cum emendare non posset Planudes, integrum distichon omittere maluit. De veritate emendationis, quam *Salmasio* deberi ex apogr. Lennepiano cognovi, non dubitandum. *Grosius* quoque sic legisse videtur, dum vertit: *Curae Troja sua est Dis ultio.* Sensus idem, qui in praecedente *Antonii* carmine: *τίσασα Περίαμον θαίμοσιν ὄψθ' ὀϊκας.* — *V. 8. μηλὶδ'.* *Vat. Cod. — ἐπεὶ πόλιν.* De Troja restituta vide *Not. T. II. P. I. p. 350.*

ADDAEI EPIGRAMMATA.

¶ 241.] I. Vat. Cod. p. 191. ἀδαίου. Edidit *Merrick* ad *Tryphiodor.* p. 107. in Indice. — *Reiske* in Anth. nr. 507. p. 48. Hinc primum distichon excitavit *Warton.* ad *Theocrit.* T. II. p. 274. Crithon post abundantem messem Cereri sacra facit, eamque, ut in posterum quoque sibi sit propitia, precatur. — V. 1. laudat *Suidas* in ὄγμος T. II. p. 656. ἐπὶ γῆμος Δημήτρη. ἔφορος τοῦ θέρους. et in εἰν p. 660. *Eustath.* ad Il. ε. p. 1220. 7. ὄγμον δὲ παράγωγον ἐπὶ γῆμος, ἐπὶ θετον Δημήτρεος. — V. 2. τροχίαν mutato accentu dedit *Reiske.* Sic etiam est ap. *Suidam* T. III. p. 617. ubi haec leguntur: ἔστι δὲ ὄνομα πλακούντος. πέμματα, ἃ τοῖς θεοῖς μετὰ τῶν σπλάγχχνων ἔθουον. ἐν Ἐπίγρ. καὶ τροχίαν ἐν κανέμ φθοίδας σοὶ ταύτας ἐφ' ἄλλως, ὡς Δέματις, φέρω. *Hesych.* φθοίς. πλακούς, καὶ τὰ πρὸς λεπτὸν ἀλληλισμένα. Vide *T. Hemsterb.* ad *Aristoph.* *Plut.* p. 225. Cf. *Phaniam* Ep. V. 2. Apponebantur panes et placentae in canistris. *Homer.* Il. ι. 216. Πάτροκλος μὲν εἶπεν ἔλθ' ἐπένειμε τροπέην, Καλοῖς ἐν κανέσσι. — V. 3. ἄλλως vitiose Vat. Cod. — *Suidas* in ἄντλα T. I. p. 232, καὶ ἄντλος ἡ συγκομιδὴ τῶν ἀσταχῶν ἐν τῇ αἰνῇ καὶ ταύτης ἐφ' ἄλλως — κριθῶν. ἄντλος est acervus manipulorum, ut ap. *Nicandr.* *Theriac.* 114. ἡ εἰς τὴν ἀβαλίου θέρους μὲν ὀλίγα ἔργα Ζεῦσάμενος, θρίναξ βαθὺ διακρίνει ἄντλον. Cf. *Arnauld* *Leclt. gr.* p. 18. et *Interpr.* *Hesych.* v. ἄντλον. — Ἰβραστ. *Hesych.* βράσσει. ζέει. ἀναβάλλει. Ventilandi negotium significari videtur. *Timaeus* *Lex.* *Plat.* p. 164. βράσσειν. ἀνακινεῖν. ὥστε οἱ τὸν εἶτον καθαιρόντες. — V. 4. κριθῶν. Vat. Cod. et ap. *Lipf.* *Reiskius* tamen κριθῶν dedit, ut est in marg. apogr. *Guy.* et *Ruhnck.* *Suidas* κριθῶν, quasi de bordei acervo ageretur. — εἶδε. ut ap. *Leonid.* *Tax.* Ep. LI. leo, lacérato vitulo interemtus, ἀχθεινὸν εἶδε βοσκήσαν. ubi vulgo vitiose εἶδε legitur. — γεωμετρία, quod

proprie ipsum agrum significat, h. l. pro messe videtur positum. — V. 5. *ιερού. Vat. Cod. καλώμεν. Theocris. Eid. VII. 155. βομή παρ δάματρος ἀλιάδος· ἃς ἐπὶ σωρῶν αὐθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτόον. — εὐ δὲ κρηθ. Vat. Cod. Brunchius dedit lectionem ap. Guyet. In εὐ δ' εἰς κρ. Reiskius etiam inciderat, cuius correctionem temere improbavit Toup. in Ep. crit. p. 172. ubi hoc carmen exhibet. Vertit: *Fac ut Crisbonis ager quotannis hordei et tritici ferax sis.* Hunc sensum Addaeus procul dubio efficere voluit; sed is efficitur non minus Reiskiana lectione, quam Toupiana. Cum illa conspirat usus et linguae-indoles; in hac docendum erat, αὔγειν idem esse quod *τιθέναι, ποιεῖν.**

II. Cod. Vat. p. 406. Ἀδαίου. εἰς Πευκίστην, τὰ ὕρην τὸν καλούμενον ξίμβρον λογχεύσαντα. Editum est hoc carmen a L. Holstenio Not. ad Steph. B. v. Δόβηρος p. 101. Dorvill. ad Charis. p. 81. Heringa in Obfl. crit. p. 192. Rubnken. Ep. crit. II. p. 17. ed. pr. Reiske in Anth. nr. 668: p. 119. (Jens. nr. 17.) Compar. Ep. Samii I. et II. T. I. p. 435. — V. 1. Δόβηρον. Δόβηρος, πόλις Παιονίας. Steph. Byz. p. 241. De Doberibus, Paeoniae populo, consul. Gatterer de Thracia in Comment. Soc. Reg. T. VI. p. 44. De tauris Paeoniis vide ad Samii Ep. I. T. I. P. II. p. 343. et imprimis descriptionem bonasi ap. Aristot. de Mir. Auscult. c. I. ibique Beckmann. Inepte vulgatam lectionem tentavit Leich. Praef. ad Sepulcr. p. XII. σοφηνῶν corrigere conatus. — V. 2. Πευκίτης. Jens. Πευκίστης. Holst.: quod in Πευκίτης mutavit Heringa (ut habet Vat. Cgd.), nomen Macedonibus non ignotum. In eandem emendationem conspirant Rubnk. et Dorvill. De Peucesta dabimus quaedam in Notitia Poët. Anth. v. Addaeus. — Τετα Vat. Cod. — V. 3. »Codicis scripturam repraesentavi *πρεῖων* (*πρεῖων* Vat. Cod.); quod Heringa et Rubnkenius in *πρηῶν* mutant. Holstein edidit »*πρεῖων*, Orvillius *πρηῶν*. Hic quaerit, an cogitandum de

πρηστήρ. Salmasius emendabat προσίων. Quis dubitabit, quin corrupta sit scriptura? Ego sensum magis respicere soleo, quam elementorum apices, et nihil melius reponi posse censeo, quam πρηστήρ. Comparatio enim ad impetum, non ad molem. ὡρμήθη ἄτε πρηστήρ. ὡρμήθη ἄτε πρηών, hebraicum sapit, τὰ ὅρη ὅτι ἐκκρήσεται ὡς κρηναί; castigatius Graecorum ingenium, apud quos nihil tale reperitur. Br. Parvi sane momenti haec sunt ad damnandam lectionem πρηών, quae tam prope abest a membranarum ductibus, ut hanc quidem ob causam magnam veritatis partem habere videatur. Multum autem interest, utrum quis dicat, *montes subsilire veluti arietes*, quo imago oculis subjicitur ab omni veritate abhorrens et rem ipsam extenuans, an, ut *Addaeus*, taurum irruisse rupi comparandum. Comparatio est simul ad molem, simul ad motum: ut saxum ingens de monte devolvitur, sic taurus ille. Haec est vis similitudinis; quam *Addaeus* invenit ap. *Homerum* II. v. 136. ἤρχε δ' ἄρ' ἔκταρ Ἀντικρὺ μεμαώς, ὀλοοῖτροχος ὡς ἀπὸ πέτρης — Ἵψι δ' ἀναδρώσκων πέταται. quem locum expressit *Virgilius* XII. Aen. 683. *Turnus — rapido cursu media agmina rumpit. Ac veluti montis saxum de vertice praeceps Cum ruis, avolsam venio — Fertur in abruptum magno mons (πρηών) improbus actu, Exultatque solo.* ubi vide *Heynium* multa similia laudantem. Si quis tamen malit comparationem ita accipere, ut nonnisi ad magnitudinem tauri respiciatur, nec hoc repudiandum. Ut enim poetae loco verbi substantivi verbum significantius ponere solent, sic *Addaeus* hoc l. ὁ μὲν ὡρμήθη πρηών ἄτε dixit pro ὁ ταύρος ὡρμήμενος ἦν ἄτε πρηών. *Callimach. H. in Dian. 51.* ubi Nymphae Dianam comitantes, Cyclopibus conspectis, metu percelluntur: αἰ Νύμφαι δ' ἰδούσαν, ὅπως ἴδον αἰνὰ πέλματα Πηρῶν Ὀσσαίοισιν ἰοικέτα. *Nonnus Dion. XXXVII. p. 952.* ὕπτιον αὐτοκλίστων ὄλον περιλάβαλε γαίης Ἠλιβάτῳ πρηῶν πανέκλειον. His praecivit *Homer. Od. ι. 190.* de

Polyphemo: θαῦμα ἰτέτυκτο πελαγίον· εὐδὲ ἔμκει Ἄνδρ' ἤσσιτοφάγῃ, ἀλλὰ βίη ὕλκεντι ἑψηλὸν ὄρεων. Vide quae notavimus ad *Callistrati* Stat. C. XII. p. 58. sq. *Virgillii* locum Aen. IX. 674. *Abietibus juvenes patriis et montibus, aequos huc non retulerim*; nam ibi aut ex montibus, aut, cum *Jac. Bryans*, in montibus legendum videtur. — V. 4. *Reiskius* dedit τοῦ δ' ἄρ' ἄλυκτον — διὰ κροτάφων. Posterius vocabulum *Vat.* quoque cod. sic scriptum exhibet. Si κροτάφων sincerum est, ἀπαλοῦ depravatum videri debet. Sed *Reiskianam* emendationem ἄλυκτον nemo facile probaverit. Idem incidit in τοῦδ' ἀπάταις et τοῦδ' ἀπὸ λαῖῶν vel λαῖων, a sinistra parte. Putabam equidem:

τοῦδ' ἄρα πάλλιν

Παιονίδα λόγχην ἦκε διὰ κροτάφων.

πάλλιν δέξιν dixit *Eurip.* in *Androm.* 698. in *Iphig.* in *Taur.* 823. λόγχην πατρὸς Ἦν χειρὶ πάλλιν. *Pindar.* Nem. γ. 79. χειρὶ θαμνὰ βραχυσιδαρον ἄκοντα πάλλιν. Vide *Rubnk.* Ep. crit. p. 205. Si quis tamen κροτάφον, quod *Salmasius* adscripsit apogr. suo, ut faciliorem et leniorem emendationem praetulerit, facile in ejus sententiam concedam. — V. 5. κεφαλῇ. *Holsten.* Nostrum est in membr. — V. 6. κόμπον μὴ θανάτου. *Vat. Cod.* et *Jens.* κόμπον ἔχει emendarunt *Heringa* et *Dorvillius.* *Rubnk.* in ed. pr. Epistolae crit. ἀλὲν ἐκείνου — κόμπον ἔχει δακτύλου emendavit; cujus conjecturae eum postea poenituisse videtur. *Reiske* dedit ἐχθροῦ κομπονομαῖ θάνατον, quoties bibis, de inimico caeso gloriatur; verbum κομπονομαῖν a se fictum comparans cum χειρονομαῖν. Ut hoc significat manus agitare, sic illud jactationem sui agitare. His praefenda *Br.* lectio, quamvis haud certa. In eandem et *Guyetus* inciderat. *Sladus*, quem *Cornel. de Pauw* laudat in apogr., κόμπον ἔειπεν, sive κοῖπται ἐς θ. sive denique κομπαῖ ἐπὶ θ. Ipse *Pauw* corrigere conatur ἐχθροῦ κόμπον ἔειπεν θάνατον, addens haec; μὴ δέτω, ut nosti, celebris

»est. Sed alii videant; ego mihimet ipsi hic nondum
 »satisfacio.« Ex taurorum ap. Paeones cornibus pocula
 fiebant, de quibus *Athen.* L. XI. p. 476. *Λυκούργος δ*
ῥήτωρ ἐν τῷ κατὰ Δημάδου, Φίλιππὸν φησι τὸν βασιλέα προτί-
νειν κέρατι τοῦτοις, οἷς ἐφιλοφρονεῖτο. et paulo post: *τεδὲ δὲ*
Παιδῶν βασιλεῖς, φησι Θεόπομπος ἐν δευτέρᾳ Φιλιππικῶν, τῶν
βοῶν τῶν παρ' αὐτῶν γινομένων μέγλα κέρατα φούντων, ὡς
χωρεῖν τρεῖς καὶ τέτταρας χβάς, ἐκπαύματα ποιεῖν ἐξ αὐτῶν, τὰ
χείλη περιεγυροῦντας καὶ χρυσοῦντας. Hunc locum excerpfit
Eustasb. ad II. N. p. 883. 12. Iterum *Athen.* L. XI.
 p. 468. *περὶ δὲ τὴν Μολοττίδα οἱ βόες ἱστοροῦνται ὑπερφυῖ τὰ*
κέρατα ἔχειν, περὶ ὧν τῆς κατασκευῆς Θεόπομπος ἱστορεῖ. Etiam
 ex cornibus caprearum Libyae ejusmodi pocula conficie-
 bantur, teste *Aeliano* H. A. XIV. 16. In nummis Bac-
 chus conspicitur, incurvum bovis cornu pro cantharo
 manu tenens. *Spanhem.* de Ufu et Pr. Num. T. I. p. 394.
Beger. Thesaur. Brand. T. I. p. 14.

III. Vat. Cod. p. 183. Anth. Plan. p. 421. St.
 555. W. *Ἀδδαίου Μαννέλης.* De bove, quem dominus
 debilitatum senectute non inactavit, sed libere per pascua
 vagari passus est. — V. I. »Planudae Codd. tres recte
 »*τετρυμένον.* Vat. *τετρυμένον.* Br. At in apogr. Spalle-
 tiano *τετρυμένον* legitur. Vulgo est *τετρυμένον*, quod *Kae-*
pinus ad *Gregor.* de Dial. p. 253. emendandum esse vidit
 ex *Suida* v. *τετρυμένον. καταπεποιημένον.* T. III. p. 454.,
 ubi hoc distichon cum parte γ. 3. laudatur. Simplici μ
 scriptum *τετρυμένον* legit *Gregor.* D. D. §. CXL. de qua
 scriptura, et de confusione verborum *τετρυμένος* et *τετρυ-*
μένος; vide *Wesseling.* ad *Herodot.* II. p. 165. 72. et VI.
 p. 443. 50. Perperam *Kuster* vulgatam Anthologiae
 lectionem praeferendam censebat. *Appian.* de Bell. Civ. II.
 p. 735. *τὴν στρατιὰν τοῦ Καίσαρος τετρυμένην τε πύμα καὶ*
χεῖν. Epigr. *Ἀλέα.* DCLXXIX. *γῆραι καὶ πένῃ τετρυμένος.*
Anyc. Ep. VII. *τετρυμένα γοῦ' ἀνάπαισον.* *Apollon.* Rhod. I.
 1174. *τετρυμένα γέβων' ἱκαμένη.* *Lucretius* L. II. 1160.

Conserimusque boves et vires agricolarum. Nostrium locum attigit *Rubnken.* ad *Tim.* p. 47. — V. 2. ἄλκων οὐ φ. Vat. Cod. et Plan. ἄλκων fervavit *Suidas* in κοπῆς T. II. p. 347. ubi vitiose αἰδεσθεῖς ἔργον exhibetur. Vide *Toup.* Emend. in *Suid.* p. 472. Veram lectionem vidit etiam *Grotius*, qui vertit: *Ad cultrum dominus non vocat Alco bovem.* — V. 3. αἰδεσθεῖς ἔργων. Lex erat apud Athenienses, βούν ἁρότην καὶ ὑπὸ ζυγὸν ποιήσαντα σὺν ἁρότρῳ ἢ καὶ σὺν τῇ ἁμάξῃ, μηδὲ τοῦτον θάειν, servata ab *Adiano* V. H. L. V. 14. ubi locus a *Kubnio* laudatis addendus est hic *Ciceronis* de N. D. II. 63.: *bobus — cum terrae subigerentur fissione glebarum, ab illo aureo genere — vis nunquam ulla afferebatur. Tanta putabatur utilitas percipi ex bobus, ut eorum visceribus vefci scelus haberetur.* *Adian.* Hist. An. XII 34. p. 703. Φρόγες δὲ, ἴαν παρ' αὐτοῖς τις ἁροτῆρα ἀποκτείνῃ βούν, ἢ ζυγία θάνατος αὐτῷ. — V. 4. ἁρότρου. Vat. Cod. — βλάθῃ ἐν ποίῃ. *Auctor* *Herculis* λεοντοφ. inter *Theocritea* XXV. v. 15. ἐπεὶ μελιχθεῖα ποίην Λαιμῶνες θαλίθουσιν — ἢ βλ βλάσσει μένος κεραιῶσιν ἄλξαι. v. 132. οἱ καὶ ἐπιμαγέλαμ βλάσκοντ' ἐριθιλέα ποίην.

IV. Vat. Cod. p. 407. Ἰδαίου. Plan. p. 49. St. 71. W. Pro *Καλαθίνῃ* *Brodaeus* etiam *γαλατίνῃ* invenisse videtur. Prius nomen idem derivavit, ni fallor, a *κάλαθος*, quia mulieres parvos catulos in quasillis portare solebant. — §. 242.] V. 3. Canis partum editura invocat *Lucinam* ap. *Antip. Theff.* Ep. XXXVIII.

V. Cod. Vat. p. 252. Ἰδαίου Μετυληναίου. Idem lemma est in Plan. p. 247. St. 359. W. In *Diotimum* piscatorem, post fata cum ipsa cymba crematum. Conf. Ep. *Antipbili* XLI. et not. — V. 3. ἔκτο πρὸς.... Vat. Cod. lacuna relicta. Super scriptum γρ. ἰδαν. — V. 5. ἦν γὰρ. eadem enim cymba, qua vitam sustentabat; hoc est *παραιμόδιον* ζωῆς. Sic *καμάταν παραιμόδιον* est laborum levamen ap. *Sophocl.* *Electr.* 129. ἀντυχίας πύσης καὶ

κακοπραγίας παραμύθιον *Plutarch.* T. I. p. 230. E. De verbo παραμυθεῖσθαι emendandi, levandi, sustentandi sensu adhibito, vide quae collegerunt *T. Hemsterb.* et *Locella* ad *Xenoph. Ephef.* p. 153.

VI. Cod. Vat. p. 449. Edidit *Reiske* in *Anth.* nr. 717. p. 141. (*Jensf.* nr. 67.) »Galene, marina
»Nympha, Tryphonis manu in beryllo caelata, loquitur.
»Planum et perspicuum est Epigramma. Si quis
»aenigmatum quotquot sunt, omnium obscurissimum
»cognoscendi cupidus est, legat versionem hujus carmi-
»nis in Cephalae Anthologia. Graeca autem exhibui,
»uti scripta sunt in Buheriano apographo, mutato solum
»v. 5. νέβει in νέβρ. Tryphonis artificii exstat etiam
»nunc insigne monumentum in cimelio generosissimi
»ducis de Malborough, gemma Cupidinis et Psyche
»nuptias exhibens, quam aere incisam videre est in
»Stofchii gemmis antiquis sculptorum nominibus in-
»signitis. « *Br.* Si mira est versio, quam *Reiskius* de hoc
carmine dedit, multo certe mirabiliora sunt, quae idem
in commentario posuit. Nam cum non animadvertisset,
Γαλήνην h. l. personae nomen esse, in toto hoc carmine
nihil nisi berylli descriptionem vidit, colore glauco maris
colorem referentis, cui propterea omnes maris conditio-
nes tribuerentur. Ex hoc falsae interpretationis fonte
omnes illae ineptiae profluxerunt, quibus notae ad hoc
Epigramma abundant. Amico suo non perspicacior fuit
Bernardus, qui in *Epist.* ad *Reisk.* p. 507. pro γαλήνην,
σκαληνήν legit, remittens ad *Plin.* XXXVII. 7. Senten-
tiam non disertius explicuit. Γαλήνης imaginem comme-
morat *Pausan.* L. II. 1. p. 182. ed. *Fac.* — V. 2. κῶμας.
Jensf. κῶμα emendavit *Reiskius*; κῶμας legendum esse
vidit *Bernardus*. μαλακῇ χεῖρὶς tribuuntur artifice perito,
propter operis mollitiem. Nympham tibi finge promif-
fis capillis natantem. — V. 3. χεῖλῃ πλείοντα θάλασσαν
si sensum habent, πλείοντα pro πλείοντες accipias necessē.

est, ut pars, *χείλη* et *μασὴ*, posita sit pro toto, Galene nimirum. At nondum me poenitet conjecturae, jam olim prolatae:

ἡὺς καὶ χεῖλη νοτιρὴν λειοῦντα θαλάσσην,
καὶ μαστοὺς τείειν θάλασσαν ἀννεμένην.

Galene undas ventis excitatas sedat, unde nomen habet, et ipsum mare tranquillum reddit, *λειώνει*. Has partes Galenae tribuit *Leonidas Alex. Ep. XXVIII.* οὐδ' εἰ μοι γαλέωσα καταστορέσει γαλήνη κόματα. ubi vide not. Hinc *λεπαρὴ γαλήνη* ap. *Theocrit. Eid. XXII. 19.* et *θαλάσση λείη* ap. *Herodot. II. 17.* Easdem partes Zephyro tribuit *Marc. Argent. Ep. XXIV.* ἄρτι δὲ κύμα Γλαυκὸν θηλόεναι περὶ γέλιος Ζέφυρος. Veneri *Arfinoae Posidipp. Ep. XXI.* ἃ δέ τοι εὐπλοῖαν δώσει, καὶ χεῖματι μίσση τὸ πλατὺ λισσομένοισι ἑκλιπαντὶ πέλαγος. Fluvius limpidissimo cursu in mare delapsus *λάθρα τῇ θαλάσσῃ κινᾷται λεαίνων τὸ κύμα τῷ βέσματι.* Glaucus ap. *Philostr. II. Imag. XV. p. 833.* ὡς γεγύμνασται πρὸς τὴν θάλασσαν, ἐμπίπτων καὶ τοῖς κόμασι, καὶ λεαίνων αὐτὰ εἰς τὴν νῆξιν. — V. 5. γέουσι. Vat. Cod. soloece. φθονερὴ λίθος, qui me retinet, cohibet, quo vincita teneor. Sic fere *Damostratus athleta.* ap. *Philipp. Theff. Ep. XXXIII.* ἃ βάσις με λυσάτω ὥς ἔμπνοος νῦν ἔρδομον κογίσσομαι. *Aemilianus Ep. II. p. 275.* Satyrus *Praxitelis, λῦσον, καὶ πάλι κομίσσομαι.* Νῦν δ' ἡμῖν οὐ γῆρας ἔτ' ἄδρανός, ἀλλ' ὃ πεδῆγας Σιληνοῖς κάμων βάσκανός ἐστι λίθος. — V. 6. θλώσση ἐν νηχομένη. *Jensf. Reiskius* πνεύσει exhibuit; reliqua ut *Jensfius.* — Varia in hoc carmine tentavit *Cornel. de Pauw*, quae commemorare superfedeo. Putabat enim, de beryllo agi, quem Tryphon amasiae ad ejus iram placandam muneri dederit. Huic opinioni et crisin et interpretationem suam accommodavit.

VII. Vat. Cod. p. 316. Εἰς φιλοπρηγμονά τινα, δυστήνην. Anth. Reisk. nr. 767. p. 161. (nr. 116. Jensf.) De heroe Philopregmone, qui h. l. rogantibus felicem

laborum successum impertire dicitur, nihil aliunde constat. Muneri, quod *Addaeus* ei tribuit, respondet nomen τοῦ Φιλαπρήγμονος, qui fortasse similis fuit τῷ δαίμονι τῶν σπουδαίων, qui Athenis colebatur, teste *Pausania* I. 24. p. 56. — V. 1. δὲ est in Vat. Cod. τε in ap. Guy. et Ruhnck. — V. 2. ποτ' ἰδαίης, distractis syllabis, Vat. Cod. Ποτιδαίης emendavit *Guyet.* in marg. et *Reisk.* — V. 2. κελμένος Vat. Cod. In marg. ap. Guy. κελμενον. Hoc lenius; sed etiam membranarum lectio ferri potest. — V. 3. σπείν. memineris ei dicere, ad quod negotium te conferas. — ἑκείνο. Vat. Cod. Jenf. *Reiskius* dedit et vertit: κελου τῆς χάριτος ἢ σε π. ε. et propterea ea, qua illa pollet, tibi succurret negotii conficiendi facilis ratio. Profecto *Reiskius*, cum haec scriberet, preces ad Philopregmonem non fecerat; non enim tam difficili ratione hoc negotium conficere tentasset. Scribendum est ἐκείνος cum *Salmasio*; in reliquis autem Codicis lectio unice tenenda. Illam lectionem non ignorabat *Reiskius*, qui tamen contorta et obscura, quam elegantia et expedita amplecti maluit.

VIII. Cod. Vat. p. 215. *Addaeo* hoc carmen tribuit, quod in Plan. p. 274. St. 396. W: Διονυσίου est. — Contra vulgares de Euripidis morte traditiones. — V. 1. γένος. Plan. et Vat. Cod. γένος emendavit *Toup.* in Suid. p. 514. et ante eum *Jos. Scaliger* in not. msc. Elegans correctio, nec tamen certa; nam γένος saepissime inseruit periphrasi. Et si emendatione opus, non minus bene legeris: οὐ σε κυνῶν μένος εἶδ', Εὐριπίδην. Euripidem a canibus laceratum esse, narrat *Diodor.* XIII. 103. p. 626. et alii, quos laudat *Munker.* ad Hygin. fab. CCXLVII. et *Barnef.* in Vit. Eurip. §. XXXI. — γυναῖκος εἰατρός. Erant enim, qui Tragicum, cum ancillae cujusdam Archelai amore captus, in agrum iret, in canes incidisse narrarent. *Hermesianax* ap. *Arben.* XIII. p. 598. 67.

quem locum totum adscribam, sicuti eum emendandum esse puto:

Φημι δὲ κῆκεῖνεν τὸν καὶ πεφυλαγμένον ᾠδῆρα
 ἢ δ' ἀπαλὸν μῖσος κτῶμενον ἐξ ὀνόχων
 πᾶσας ἄμφι γυναῖκας, ὑπὸ σκολιστῷ τυπέντα
 τέξου, νεκτερινὰς οὐκ ἀποθέσθ' οὔδυνας·
 ἀλλὰ Μακεδονίης πάσας κατενίσσας λαύρας,
 Ἄντρίαν μάλιστα δ' Ἀρχέλαω ταμίην,
 εἰσέκε τοι δαίμων, Εὐρεπίδην, εὐρεν ὄλεθρον
 ἄμφι βίου στυγνῶν ἀντιάσαντι κυνῶν.

Hic certam puto emendationem ἀπαλὸν ἐξ ὀνόχων pro κέντων ἐκ συνοχῶν, quae lectio vehementer exercuit viros doctissimos. Vides, quam leniter nunc oratio decurrat, quantumque ei gravitatis accedat: *Nec Euripides, qui sibi tantopere cavebat, et omnium mulierum odium inde a teneris unguiculis animo conceperat, amoris cruciatus effugere potuit.* Eodem fere sensu Ilgen V. cl. emendavit καὶ πάντων μῖσος κτῶμενον ἐκ στονόχων. Sed πάντων ferri posse dubito. Ἀντρίαν scripsi pro Αἰγύτων. Illud nomen occurrit ap. *Asben.* XIII. p. 593. F. Sed haec obiter. Quod addit Epigrammaticus, *Euripidem* a furtiva Venere alienum fuisse, non omnes confirmant. Cf. *Asben.* L. XIII. p. 557. E. et p. 603. E. — Vat. Cod. τὸ σκοτίης. — V. 3. »In Planudea legitur ἀλλ' ἡδύς καὶ γῆρας »ὑπέκβαλε, nullo aut pessimo sensu, vitiata etiam syntaxi: »non enim habent a quo pendeant verba τῇ δ' Ἀρεθούσῃ. »Genuina lectio e Vat. Cod. petita est. Bianor. Ep. XIII. »ἂ Μακετίς σε κένειδε τάφου κόνις. Stephanus in Μακεδονία: »Αἰγύτωι καὶ Μακέτης Ἀρενικὸν καὶ Μακετίς γυνή, καὶ Μάκισσα »ἐπιθετικῆς, ὡς Ἡρακλείδης, καὶ Μάκεττα, διὰ δὲ το γ], καὶ »δι' ἐνός. In codice quo usus est Suidas [qui excitat v. 1. »et 3. in ὑπαίμακε T. III. p. 536.] scriptum erat τῆλαι- »ΜΑΚΕΤΗ Δ' ΑΡΕΘΟΤΗΙ, quod bonus ille monachus non intellexit, et inde verbum ὑπαίμακε procudit. ὑπέκβαλε

»Planudi debetur, quo melius non est ὑπερβαλε Τoupii.
 »Vide Stephan. in βορμεικος. et Plutarch. in Vit. Lyc.
 »p. 127.“ Br. De Arethusa Macedoniae urbe vide
Wesseling ad *Ammian. Marc. XXVII. 4. p. 483.* *Wesseling*
 ad Itiner. Hieros. p. 605. — Pro ὑπερβαλε Vir doct. in
 cod. Scalig. ap. *Huetium* p. 26. ὑπεκλαβε legendum suspi-
 catur. — V. 4. καίτοι. Vat. Cod. — §. 243.] V. 5. εὖ
 ὃ τούτων conjicit *Huetius* p. 26. Non opus est emen-
 datione. τίθειμι positum pro ἄγωμαι, νομίζω, de qua hujus
 verbi significatione consule *T. H.* in Misc. Obs. V. 3.
 p. 66. et *Valcken.* in Diatr. p. 8. C. Non tam hunc τινυ-
 lum pro monumento tuo habeo, quam potius scenam tragi-
 cam. Similis color est in Ep. *Diodori Jun. XI.* ubi vide
 not. — V. 6. ἡματα καὶ σκηναὶς ἱμβάλε πινδομένας legit
 Vat. Cod. Non aliter Planud. in Ed. pr. Posteriores
 editiones primam vocem in εἴματα mutarunt. ἡματα ser-
 vavit ed. Nic. Sabienf. *Brunck.* hunc versum ex *Reiskii*
 conjectura emendatum dedit, εἴ ὅτι πινδομένας, quae
 sensum efficit valde probabilem. An ipsam poetae ma-
 num afflicutus sit vir sagacissimus, dubitare licet. Nec
 perfanatus videtur versus, cum etiam in εἴματα haereas,
 quod vel ineptum, vel frigidum et jejunum est. Laudat
Huetius p. 26. conjecturam V. D. in cod. Scaligeri πιν-
 δομένας. Plenior exstat haec lectio in Schedis Bibl. Bodl.,
 ubi *Jos. Scaliger* totum hunc versum sic scribit: ἀλλὰ τὰ
 βάκχου Σήματα sive Σχήματα καὶ σκηναὶς σύμβολα πινδομένας.
 Haec speciem habent. σχῆμα de saltantium habitu et
 dignitate explicuit *Bergler.* ad *Alciph.* I. 34. p. 141.
 nisi fortasse emendationis auctor τὰ βάκχου σχήματα pro
 ornamentis scenae bacchicae accipi maluit. Nam hoc quo-
 que sensu v. σχῆμα a poetis usurpatur. *Euripid. Alcest.*
 915. ὦ σχῆμα δέμων. *Androm. I.* Ἀσιότιδος γῆς σχῆμα.
 Profaici pro eo περσοχημα dicunt. Vide *Wesseling.* ad *He-
 rodot.* V. p. 385. 87. — σκηναὶ πινδομένη scena lugubris
 sive tragica esse videtur. Sed desideramus auctoritatem

formae πένθομαι. Nec apparet, quo sensu σύμβολα σκηῆς dicta sint. Quare vide, an in lectione membranarum ἡματα καὶ σκηῆς ΕΜΕΔΛΕΠΕΙΘΟΜΕΝΑC haec lateant:

ἡλλὰ τὰ βᾶκχον.

βήματα καὶ σκηῆς, αἷς μέγα πένθος ἔβας.

Recte mihi videor emendasse βήματα. Pollux IV. 123. ἡ δὲ ὀρχήστρα τοῦ χοροῦ, ἐν ᾗ καὶ ἡ θυμέλη, εἴτε βῆμα τι εὔσα, εἴτε βωμός. Recte igitur poeta junxit βήματα et σκηῆς, ut alii θυμέλην καὶ σκηῆν. Simm. Theb. Ep. I. πολλάκις ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηῇσι τεθνηὼς βλαισθεῖς Ἀχαρνείτης κισσός. — Quae sequuntur

αἷς μέγα πένθος ἔβας,

sensum habent huic loco accommodatissimum. Passim enim loca, ubi quis floruit, et quae vivus frequentavit, defuncti mortem flere dicuntur. Orpheum lugebant πέτρας καὶ δρύες, αἷς ἑκατὴ τοπρεῖν Ἰδαίης λύγῃ. Epigr. ἀδίσπ. CCCCLXXXII. De Damocharide poeta ἀμφιγύνη κῶς καὶ πάλι πένθος ἔχεις, αἶον ἔφ' Ἰπποκράτει. Sed haec nota. μέγα πένθος ἔβας eleganter dictum pro θανάων μέγα πένθος λέλοπας. ἀβήσθι μαχνα lacus et lacrymarum πηγεῖα. μέγα πένθος dixit auctor Ep. inter ἀδίσπ. DCCIII. πένθη μέγιστα Eurip. Hipp. 1427. βαίνειν pro mori per euphemismum frequenter obvium. Vide Burton ad Sophocl. Oedip. C. 1675.

IX. Vat. Cod. p. 243. Addaeo hoc Ep. vindicat, quod ἀδελφὸν est in Planud. p. 203. St. 295. W. Philippus rex Macedoniae de rebus a se gestis gloriatur. — Ἡμαθίη, vetus Macedoniae nomen. Vide Samium Ep. II. T. I. p. 485. Christodor. in Ecphr. p. 457. εὐόπων Ἡμαθίων. Gatterer Comm. de Thracia P. III. p. 69. — ἐς Ἄρεια βῆσα. primus Macedones ad arma adduxi, sive ad gloriam belli evexi. Ἄρειο; ἐπέβησα Homerus fortasse dixisset, ut παροφροσύνης ἐπέβησαν Od. ψ. 13. et Il. 9. 285. τὸν καὶ τηλέφῳ ἰόντα εὐκλείης ἐπύβησαν. His plura similia ap. eundem

reperiuntur. — V. 2. *Αἰγαίην*. Aegis, Macedoniae opido, reges sepeliebantur. *Diodor. XIX. 52. ἔτι δὲ Κόνων — ἔθαψεν ἐν Αἰγαίῃς, καθάπερ ἔθος ἦν τοῖς βασιλεῦσι*. Differtius idem in Eclogis de Virt. et Vit. T. II. p. 563. ubi vide *Vales.* et *Wesseling.* — V. 3. Si quis est, qui se Philippo majorem esse gloriatur, hoc quoque sanguini meo debetur. Ad *αἵματος* intell. *ἔργον*. Ad Alexandrum respici, Philippo illustriorem, res ipsa docet.

X. Vat. Cod. p. 243. *ἄδαλον*. In Planud. p. 203. St. 295.W. *Parmenioni* tribuitur; qui error inde ortus, quod in collectione Cephalae distichon *Parmenionis* in Alexandrum praecedit. — V. 1. » *Εἴ τις ἔσθῃ*. Sic libri » omnes sine sensu: Optime emendavit Bentlei ad Horat. » p. 317. *ἂν τις ἔσθῃ. quaeres, interroget, ubi sit.* Br. In Ed. pr. Flor. et Asc. *ἂν τις ἔσθῃς. ἂν* etiam reliquae. *Grosius* de vulgatae lect. sinceritate non videtur dubitasse, dum vertit: *Quaeris Alexandri Macedoniae celebrare sepulcrum.*

ANTIGONI CARYSTII EPIGRAMMA. I

¶. 244.] Vat. Cod. p. 427. *Ἀντιγόνου Καρύστου εἰς βάτραχον ἀποπνεύοντα ἐν οἴνῳ*. In Planud. p. 82. St. 121.W. *Ἐπιγόνου Θετταλοῦ* sive *Θεσσαλονικέως* nomine inscriptum est. Nihil difficultatis hoc carmen habere affirmat *Opsopoeus*, quod in antiquis editionibus depravatum est, et etiam nunc, post mendas sublatas, nonnihil obscuritatis habet. Laboramus enim in argumento carminis, quod profecto longe aliud est, quam quod *Opsopoeus* sibi finxit de rana in vinum prolapsa. Certe non de vera, sed de ficta agitur rana, in poculo fortasse sive cratere sculpta. In illo vase autem, si recte poëtam intelligo, siphon fuit argenteus, unde vinum profusiebat. Haec est *ἀργυρεὴ*

κρήνη, quae ranam nostram perfundit οἰνωραῖς σταγόναι, i. e. vino. In Nymphis vero se jacere ait, quia vinum in cratere cum aqua miscetur. Sic loquutus est *Meleager* Ep. CXIII. τοῦνεκα εὖν Νύμφαις βάκχος φίλος. *Theocrit.* Eid. VII. 153. τοῦν νύκτερ ἴπαισι κατ' αὐλία ποσὶ χορεύσαι, οἷον δὲ τόκα πῶμα διακηνάσαστε, Νύμφαι. Jam videamus reliqua. — V. 1. κρήνης vulgo, qua voce de Nymphis fontium usus est *Moschus* Eid. II. 29. κραυδὸς ἀδύρηντο. An alibi pro *fonticulo*, ut in Lexicis vertitur, occurrat, ignoro. κρήνη est in Vat. Cod. qui etiam ἐμὲ legit. — τὸν οὐκέτι μακρὰ βοῶντα. quia arte et manu facta, non viva. Simul morum et ingenii mutatio significatur. Dum aquam meram potabat rana, rauca voce clamabat, ἄμουςον καὶ ἄχαρι μέλος; nunc, bacchico imbuta latice, illam ἐκρυσσίαν exuit. — V. 2. ἴσχευ ὕπε. Vulgo et in Vat. Cod. cujus margo obtulit lectionem a *Brunckio* in textu positam. — V. 3. φίλος κείνος. Vat. Cod. Color est ut ap. *Theocrit.* Eid. I. 141. τὸν Μάσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ Νύμφαισι πεχῶν. *Salmas.* in not. ad edit. Ald. legit: κείμαι δὲ Νύμφαις κείνος φίλος. — V. 4. λυόμενος. Steph. et Wech. Veteres edd. omnes λουόμενος. Mirum, poetam eandem vocem σταγόναι in utroque pentametro repetere, quam aliam ejusdem significationis ponere maluisse. Licebat enim scribere: λουόμενος λιβάσειν, sive νάμασι λουόμενος. — V. 5. ἐκδύμασα. Vat. Cod. — De verbo καμῶζειν vide quae dedimus ad Ep. *Philippi* LXXIX. Sero me ad *Dionysum* consuli. — V. 6. μανίην σάφρονα μαίνεσθαι dicuntur aquae potiores, qui speciem enthusiafmi prae se ferentes, omnia rauco clamore implent, sed vivida illa vi ingenii carent, quae vere disertos, oratores et poetas facit. Vide quae de ὑδροπέταις notavimus ad *Antip. Sid.* Ep. VIII. T. II. P. I. p. 20. et ad *Antip. Theff.* Ep. XLV. ibid. p. 327. — πίνευσιν. Vat. Cod.

PYTHEAE EPIGRAMMA.

Servavi jejunum hoc carmen *Atben.* L. XI. p. 465. D. ubi de iis agit, qui se plurima aurea et argentea pocula habere gloriati sint: ὣν εἷς ἐστὶ καὶ Πυθίας ὁ Ἄρκης ἐκ Φιγαλίας, ἧς καὶ ἀποθνήσκων οὐκ ἄκνησεν ἐπιθέσθαι τοῖς εἰκασίαις ἐπιγυῖψαι αὐτοῦ τῷ μνήματι τάδε· Πυθία μνῆμα . . . Quae ducta sunt ex libro *Harmodii Lepreatae* περὶ τῶν κατὰ Φιγαλίαν νομίμων, eodem, ut mihi videtur, loco, ubi Philagalensēs, vinosos esse tradiderat, φιλοπότας φησὶ γινέσθαι Φιγαλίαις. *Atben.* X. p. 442. B. — V. 4 πασάμενος vulgō ante *Casabonum*. πάσασθαι, ubi possidendi sensu gaudet, priorem constanter producit, ita ut duplicato & non opus sit. Vide *Valcken.* ad *Ammon.* p. 187.

THEAETETI EPIGRAMMATA.

§. 251.] I. *Vat. Cod.* p. 207. »Elegans hoc carmen edidit *Dorvill.* crit. *Vann.* p. 194. ubi patris nomen male et ex falsa conjectura scriptum αἰτίεργος. »In membranis scriptum προηγος, quod ex lemmate reconstituitur, quod sic se habet, εἰς Νικάνορα Μακεδῶνα τὸν Εὐδοκίῃτου. » *Br.* Fallitur Vir doctissimus circa lectionem codicis, quae haec est: πατὴρ δὲ προηγος ἐμὸι αἰτίεργος. *Reiskius* Anth. nr. 554. p. 68. qui nomen auctoris ignoravit, *Dorvillii* lectiones sequitur. Scriptum est carmen in binas statuas pueri et puellae, ex voto positas. — V. I. 2. laudat *Merrick* ad *Tryphiodor.* p. 111. κείμενόν ἐστ' ὄνομα. In talibus κείμεναι nihil fere differt ab ὑπάρχαιν, εἶναι. *Tryphiodor.* v. 286. ὄνομα κείται. Similia vide ad *Eveni* Ep. XIV. T. I. P. I. p. 327. — V. 4. ἡ νηὶ. *Ap. Lipf.* — *Μανδῶν. Dorv.*

II. Hoc Epigramma in Crantorem servavit *Diogenes Laert.* p. 242. unde relatum est in *Append. Anth.* p. 525. St. *24. W. — V. 1. Μούσαις. Carmina enim scripsit, quae Solis, in fano Minervae, obsignata deposuit, teste *Diogene* L. IV. 25. — V. 2. γήρας ἤλυθεν οὔτι πρόσω. Comparat *Casaubonus* versum *Menandri* ap. *Plutarch.* T. II. p. 119. E. ὅν οἱ θεοὶ φιλοῦσιν, ἀποθνήσκουσιν. — V. 3. ὑποδέξῃ vulgo. Nostrium est ex emend. *Casauboni*. — V. 4. „Interpretes, nec ipsum Menagium offendit εὐθυμῆς, quod corruptum esse, syllabarum arguit „modulus, metro repugnans. Secunda enim necessario „est longa. Reponendum εὐτυχῆς.“ *Br.*

III. Cod. Vat. p. 322. Ex Schedis *Dorvillii* edidit *T. Hemsterb.* ad *Lucian.* T. I. p. 433. (II. p. 528. Bip.) Prius distichon expromsit *Dorvill.* in *Vann. crit.* p. 641. *Reisk. Anth.* nr. 776. p. 165. (nr. 125. *Jensf.*) Lemma in membranis, εἰς φίλῳν τὸν αὐτάρεσκον καὶ δοκησίσοφον, falsum esse videtur. Quis hic Phileas fuerit, non constat. — V. 1. ἄλλων. Cod. Vat. T. II. malebat ἄλλω, dorice, quia reliqua in hoc Epigrammate dorica dialecto scripta sunt. ἄλλων exhibet apogr. Guyet. et Ruhnck. γῆνιμα h. l. est prudentia. — V. 2. κλαίει. *Jensf.* Rumpantur invidi, si quos haec de Philea offendit sententia. Nota est imprecandi formula, κλαίει, αἰμώζειν τινὰ λέγειν. Invidis vero talia imprecantur veteres. *Martial.* L. IX. 99. *Rumpitur invidia, quod amamus, quodque probamur. Rumpatur, quisquis rumpitur invidia. Propert.* I. VIII. 27. *rumpantur iniqui: Vicinus.* ubi vide *Hurm.* *Samius* Ep. II. T. I. p. 485. ὁ φθόνος ἀβάλοιτο. — V. 3. Nihil nunc ipsum illa inter mortales parta gloria juvat, cum apud inferos omnes eodem honore fruuntur. κενὰ χάρις de iis, quae nihil profunt. Vid. not. ad *Meleagri* Ep. CIX. 4. p. 118. — V. 4. ^{μὲ} ^κ Μένων Θεοειτάς. Vat. Cod. *Suidas* in *ὑπερμετρεῖον* T. I. p. 372. hunc locum sic profert vitiose:

ἐν ἁλῶ γὰρ μένων Θερσίτης οὐδὲν ἀτιμώτερος. ubi Cod. Leid. teste Gronovio Emend. in Suid. p. 82. μὲν δ̄ legitur. In hoc Suidae loco T. Hemsterb. primitus Νίετος tentaverat, eleganti oppositione: et sic fere St. Bergler in Act. Erudit. Lips. ao. 1722. p. 162. Veram lectionem jamdudum dederat Salmas. Ep. de Coma p. 703. quod latuit Μένω Θερσίτης recte emendantem Heringam in Obss. crit. p. 275. Formam genitivi Μένω habet Xenoph. Memor. Socr. IV. 2. 33. — οὐδὲν ἐτιμώτερος. Ἰσοτιμία γὰρ ἐν ᾧδον καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. Lucian. Mort. Dial. XXV. 2. et Dial. XXIV. 2. Chiron τὴν ἐν ᾧδον Ἰσοτιμίαν laudat, ut rem plane popularem. Antigone ap. Sophoclem in traegodia cognomine v. 519. ὅμως ἔγ' ᾧδης τοῦδε νόμου ἴσους ποθεῖ.

IV. Cod. Vat. p. 275. Planud. p. 211. St. 307. W. Historia de familia Antagorae, quae omnis eodem incendio consumpta et eodem loco humata est. — V. 1. χαίματος, ᾧδης scil. Hieme quondam, noctis tempore, ignis serpens latuerat μέγαν οἶκον, magnam Antagorae familiam, vinò somnoque sepultam, οἶνωθέντα. Non putem οἶνωθέντα cum Jof. Scaligero legendum esse. — V. 2. „Ut formis descripti libri, sic calamis exarati plerique „ἐκ νυκτῶν. In uno superscriptum νυκτὸς, quod verum est. „Mutarunt ob metrum, quod in tuto est.“ Br. ἐκ νυκτῶν ἔλαθεν Vat. Cod. ἔλαθεν corrigendum putabat, ne opus esset ad caesuram confugere, Munckerus ad Anton. Lib. XIII. p. 93. ubi ἐκ νυκτῶν noctu interpretatur contra Lubinum, qui imperite ex nocte transtulerat. — V. 3. ἀμύγα. Vat. Cod. — ¶. 252.] V. 5. οὐκ εἶχον διαλεῖν. sic Vat. Cod. nec aliter invenit Aldus in Codd. suis. In Ed. pr. et Ald. pr. οὐκ εἶχον δ' εἰδεῖν. Sic Scopae convivis cubiculi ruina oppressis, cum eos humare vellet sui, nec possent obritos internoscere ullo modo, Simonides dicitur — demonstrator uniuscujusque sepeliendi fuisse. ut est ap. Ciceron. II. de Orat. c. 86. — V. 6. ξυγὴ δ' ἦν η.

Vat. Cod. et Codd. Aldi. — V. 7. ἀτάρ. Quamvis omnium ossa et cineres confusi erant, Plutum tamen unumquemque eorum internoscere certum est.

V. Cod. Vat. p. 286. Planud. p. 249. St. 361. W. sine diverſitate leſtionis. Aristo Cyrenaeus nautas rogat, ut patri ſuo Menoni nuntient, ſe naufragio in Aegaeo mari factō, ad rupes Icarias jacere. — V. 2. ἔμμι. Vat. Cod. male. Vide *Fischer*. Anim. in Velleri Gr. Gr. T. II. p. 210. — V. 3. μένι. Vat. Cod.

T. III. p. 13'.] VI. Relatum in Append. Anth. Plan. p. 525. St. *24. W. ex *Diog. Laërt.* VIII. 48. p. 525. qui ex *Eratosthene* narrat, Pythagoram εἶναι τὸν πρῶτον ἐν τέχνῃς πικτεύσαντα, ἐπὶ τῆς ὀγδόης καὶ τετταρακοστῆς Ὀλυμπιάδος, κομήτην καὶ ἀλευργίᾳ φεροῦντα, διεκρίθῃναι τε ἐκ τῶν παίδων καὶ χλευασθέντα, αὐτίκα προσβῆναι τοῦς ἀνδρας καὶ νικῆσαι. Eandem rem, cum temporis diverſitate, narrat *Eusebius* in Chron. I. p. 50. 33. Πυθαγόρας δ Σάμιος Ὀλυμπιάσιν διεκρίθη παίδων ὡς ἀπᾶλός· προσβὰς τοῦς ἀνδρας ἐνίκᾳ κατὰ τὴν Ὀλυμπιάδα νᾶ ut hunc locum probabiliter reſtituit *Scaliger* p. 419. In carmine inter ἑδέεα DCV. quod in eundem Pythagoram, τὸν ἐν Σάμῃ κομήτην, compositum eſt, Cratis vocatur filius. Paſſim apud veteres confunditur Pythagoras athleta cum Pythagora philoſopho, ut monuit *Menagius* ad *Diog. Laërt.* p. 376. *Fabric.* in Bibl. Gr. T. I. p. 777. ed. *Harl.* — V. 2. *Kuhn*ius ad *Diog. L.* p. 535. corrigete conatur: πύκτην εἰ κατέχεις, Σάμιον, ῥέδμενον. reclamante metro; nam Σάμιος, primam ſyllabam conſtanter corripit. κατέχεις ſincerum non videtur. Pythagorae ſtatuæ hæc, puto, inſcripta fuerunt: εἴ τινα Πυθαγόρην, Σάμιον, πύκτην οἶδας, ſive ἔκλυες, οὗτος ἐγώ. — V. 3. τὰ δ' ἔργα. Si quis tibi Eleorum facinora a me in ſtadio Olympiaco perpetrata narret, tanta ſunt, ut narranti vix fidem habiturus ſis.

HERMOCREONTIS EPIGRAMMATA.

I. Vat. Cod. p. 411. Planud. p. 4. St. 7. W. Nymphis Hermocreon, limpido fonte reperto, munera offert. Simile est Epigramma, et hinc, ut videtur, expressum, sed recentioris poetæ, in Anth. Lat. T. II. p. 470. CCXV.:

Nymphæ fonticulae, Nymphæ, quæ gurgitis hujus

Aeternum roseo cundiris ima pede:

Lysimachum servate! Sub alta maxima pinu

Numinibus posuit qui simulacra tuis.

— V. 2. *εἴσατο*. Vulgo. In marg. Wechel. *ἀντὶ τοῦ ἀνέ-
σχευε*. Praeferenda scriptura cum spiritu aspero, iudice
Dorville in Vann. crit. p. 491. — Fortasse illa *ἀνέ-
σχευε* Nympharum, de quibus verbum *εἴσατο* proprium.

— V. 3. *ὑδατόεντα δέμον*. *grata domus Nymphis humida
Thyniasin*. Propert. I. El. XX. 74. *domus Albunciae reso-
nantis*. Horat. I. Carm. VII. 12.

II. Vat. Cod. in primis post titulum paginis. Plan.
p. 26. St. 41. W. In Cod. *Jani Lascaris*, quem *Iriaric*
descripsit in Catal. Bibl. Matrit. hoc carmen *Timocreonti*
tribuitur. Sic etiam Ed. pr. Fl. et Ald. pr. *Ἐρμοκρέοντος*
Aldus invenit in Cod. suo, idque recepit Ald. 2. 3. ed.
Nic. Sab. et reliquæ. — Mercurius viatores invitat,
ut sub platani umbra quiescant. Conf. Ep. *Plazonis* XIII.
et Ep. *ἀδισπ*. CCLIX. — V. 2. *φύλλα δονεῖ*. *δονέοντο μετὰ
πνεύσειν ἰδούσι*. *Apollon*. Rhod. I. 223. — V. 3. *εἴσατο*.
Plan. et Vat. Cod. — V. 4. *ἀγροῦ*. Mercurium tanquam
agrestem deum cum Pane jungit *Aristoph.* Thesmoph.
986. *Ἐρμῆν τε Ὀρμῖον ἀντομαί καὶ Πάνα*. Vide ad *Leonid.*
Tar. Ep. XXVII. T. I. P. II. p. 87. Agro tuendo eum
præpositum habemus in Ep. *ἀδισπ*. CCXXXV.

DIONYSII CARMINA

ET EPIGRAMMATA.

¶ 253.] I. Hos Hymnos unâ cum *Mefomedis* Hymno in Nemefin primus edidit *Vinc. Galilei* in *Dialogo della Musica antica e della moderna*. Firenze 1581. fol. ex cod. Bibl. Cardinalis Angeli, cum notis musicis, quae etiam reperiuntur in Cod. Bibl. reg. Parifin. nr. 3321. unde eos audiores dedit *Burette Mémoires de l'Acad. des Inscr.* T. V. p. 285. et hinc *Marpurger* in *der Gefch. der Musikh.* p. 195. sqq. Eisdem ex schedis *Galilei* edidit *Erycius Puteanus* in *Hermathena*. Hanoviae 1602. 8. Cap. VIII. Cum textu editionis Florentinae in omnibus conspirat is, quem *Jo. Fellius* dedit (in *Appendice Arati Oxonienfis* 1682. 8.) ex Cod. in Hibernia invento. Commemorat hos Hymnos eorumque partem edidit *Hercules Bottrigario* in *Dialogo Il Melone*. 1602. Interpretatus est eos *Fr. Suedorf.* in *Commentat. de Hymnis Vet. Gr.* Hafn. et Lipf. 1786. 8. — Superfcriptum est lemma in Cod. Parifino: *ἱαμβος βακχίος*. Metrum in priore hoc Hymno fic fe habet:

1. — — — — — jambicus dimeter acatal.
2. — — — — — jambic. dimeter catal.
3. Ut verf. primus.
4. Ut verf. fecundus.
5. — — — — — daetylicus trimeter catal.
6. — — — — — anapaest. dimet. catal. five paroemiacus.
7. — — — — — ut verf. quintus.
8. — — — — — ut verf. sextus.
9. — — — — — trochaicus dimeter catal.

— V. 3. αὐτῶν. Qui fe deorum praefentiam sentire putant, divina aura afflati dicuntur. *Aristoph.* in *Ran.* 316. καὶ ἀπὸν γὰρ μοι αὐτὰς τις εἰσέτινος μούτικότης. ubi Schol.

ὅτι καὶ δῶδας αἱ μύσται ἔφερον καὶ θεῖα πινύ τις ἐξ αὐτῶν ἐφέ-
 ρετο. De Baccho poetarum praefide *Callimach.* Ep. XVII.
 ἥ δὲ σὺ μὴ πινύσῃς ἀνδρίκιος. — V. 4. φρένας δονεῖται. per-
 turbet animū. *Bion* Eid. IV. 5. νόον ἔρωτι δονέμενος.
Sappho fragm. III. Ἔρος μ' ὁ λυσιμελὴς δονεῖ. *Agaeias*
 XXIV. πάντων ἐλκεδόνηντο θοὴν φρένας. Plura hujus generis
 collegi in Animadv. in Carm. Theocriti p. XXII. —
 V. 5. καλλιόπα. Oxon. et mox προκαταγε τι idem. No-
 strum est in Cod. regio. — V. 7. μυστοδότα. De Musa-
 rum mysteriis accipe. *Aristoph.* Ran. 359.

II. *Hymnus in Apollinem.* Scriptus est hic Hymnus
 versibus anapaesticis, quorum sedecim sunt paroemiaci:

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —

οὐτο λογαοεδικοί:

— — — — —
 — —

nonnisi unus ab anapaestico numero penitus abhorret.
 Vers. 9. enim, ut vulgo legitur, sic se habet:

— — — — —

Sed lectio nonnihil depravata videtur. — V. 1–6. de-
 sunt in edit. Flor. et Oxon. Apollinem poeta sibi fingit
 appropinquantem, imitatus initium Hymni *Callimachei*
 in Apollinem. Deo autem praesente omnis rerum na-
 tura sacro horrore perfunditur, omnia profundo silentio
 teneri vult poeta. Εὐφημεῖται πᾶς αἰθήρ. Solemnibus ver-
 bis sacerdotes, sacri initio, silentium indicentes, popu-
 lum jubent εὐφημεῖν, i. e. σιωπᾶν, ut interpretatur *Schol.*
Sophocl. Oedip. Col. 136. Cf. *Es. Spanhem.* ad Hymn.
 in Apollin. 17. p. 90. *Dionysio* obversabatur *Aristoph.*
 in *Thesmoph.* 39. εὐφημος πᾶς ἔστω λεῶς στόμα συγκλει-
 σαι. — Ἐχέτω δὲ πινύας ὕννος αἰθήρ, Κύμα δὲ πόντου μὴ
 κελαδέτω Γλαυκῆν. — Πτηνῶν τε γένη κατακοιμήσω, Θηρῶν

δ' ἑγρίων πόδας ὑλαδρόμων Μῆ λυσεθων. — V. 3. πόντος. *Calimach.* H. in *Apoll.* 18. εὐφηνεῖ καὶ πόντος, ὅτε κλείουσιν
 ἁετοὶ ἢ κίθαριν ἢ τέξα, Λυκαῖός ἐντα φείβου. *Theocrit.*
Eid. II. 38. praesente Hecate εὐγὰ μὲν πόντος, εὐγᾶντι δ'
 ἄηται. *Anthol. Lat.* T. I. p. 643. *Ecce tacens voces homi-*
nium, strepitusque viarum, Et volucrum cantus, turbaque
fida canum. — V. 6. ἄχτας. deus vocalis et canorus.
 Hoc sensu κηρόπλαστος δόναξ ἄχτας ap. *Aeschyl.* *Prometh.*
 578. Vulgo sic vocatur cicada vocalis. Vide *Insrpp.*
Hesychii v. ἄχτας. — V. 7. Aurorae pater Apollo ex
 physicis rationibus, quia ex Solis radiis Aurora progigni-
 tur. Mirum vero epitheton χρονοβλεφάρου, candidis oculis
 insignis, i. e. splendidae simpliciter. Insequitur Apollo
 roseum Aurorae currum, ipse alatis equis invehctus. δῶ-
 κειν ἄρμα, ἵππους, auriga plerumque dicitur, cum equos
 incitat; sed hujus loci paulo diversa est ratio. —
 V. 10. χρυσταί: ἄγαλλ. κέμαις. *Pindar.* *Isthm.* VII. 69.
 ὦ χρυσταί κέμας θάλλων, Λοξία. Apollo χρυσταίμας ap. *eun-*
dem *Ol.* VI. 71. et passim. — §. 254.] V. 11. νῶτον
 ὀφρανοῦ. Sic *Euripides* in *Electr.* 730. Sol τὰ ἱσπερ νῶτ'
 ἐλαύνει θερμὰ φλογὶ θιοπέρε. et ap. *Schol. Theocriti* *Eid.* II.
 166. ὦ νῶξ ἱερὰ ὧς μακρὸν ἵππευμα διώκεις Ἄστροισι δὲ κα
 νῆτα διφραίνουσ' Αἰθέρας ἱερᾶς τοῦ σιμνοτάτου δι' Ὀλύμπου.
 Similia vide ap. *Rittershus.* ad *Oppian.* *Hal.* I. 60. ubi
 translatas verbi νῶτον significationes recenset. — ἀπείρι-
 πτον. *Orpheus* H. in *Solem* v. 7. ῥόμβου ἀπειρίτου διαδύμα-
 σιν οἶμον ἐλαύνων. — Ed. Oxon. habet ἀπείρατον. Cod.
 Paris. ἀπείρητον. — V. 12. ἀκτῖνα ἀμπαλίων, explicans
 radios per coelum; sive, tibi radios circumdans, radiis
 caput ornans. αἴγλη δέ μιν ἀμφιφασίνει, Μακρογυγαί τε ποδῶν
 καὶ εὐκλῆστοιο χιτῶνος. *Hymn.* *Homer.* in *Apoll.* *Pyth.* 24.
Ibid. *Hymn.* XI. 10.:

— λαμπραὶ δ' ἀκτῖνες ἐκ' αὐτοῦ

αἰγλήν στελλουσιν, περὶ προτάφοισι τ' ἱσταται
 λαμπραὶ ἀπὸ κρατὸς χαρίεν κατέχουσιν πρόθετον.

— V. 13. πολυδερμία. Οχον. — V. 14. εἰλίσσων. luminis tuī splendorem circa terram agens. *Euripid.* Phoeniss. 3. χρυσοκαλλήτοισιν ἡμιβιῶς δέφροισι, Ἥλιε, θοαῖς ἱπποῖσιν εἰλίσσων φλόγα. — Ibid. V. 16. ἀπέρων. — V. 17. Stellas choros agentes sibi fingebant veteres. *Euripides* ap. *Clem. Alex.* Strom. V. p. 717. et *Euseb.* Praep. Ev. XIII. p. 681. E. summum deum celebrat, περὶ ὃν μὲν φῶς, περὶ δ' ὀρφνυαία Νῦξ πικλῆχρος, ἄκριτος δ' ἄστρων ὄχλος ἐνδιελχθεῖς ἡμιφωρεῖται. Huc refer etiam *Orpheum* H. in *Stell.* VI. 4. ἐγκυλλοῖς δίναισι περιθρόνια κυλλόντες. *Varro* ap. *Non.* VI. 16. Repente noctis circiter meridiem Cum pictus aër fervidis late ignibus Coeli choreas astricas ostenderet. Hinc apparet, quam apte cl. *Heinrich* h. l. emendaverit: κατ' Ὀλυμπόν ἄτακτα χορεύει.

in notis ad *Musaeum* p. 120. comparans *Tibullum* II. 1. 88. *Ludise, jam nox jungit equos, currumque sequuntur Matris lascivo sidera fulva choro.* Certe saltatio ἄτακτος — magnae scilicet et innumerae fere turbae, ὄχλου ἀκρίτου — bene convenit cum cantu remissiore, μέλει ἄντην, quem stellis poeta tribuit. Alii eandem astrorum choream εὐτακτον appellant; ut *Lucian.* de Saltat. c. 7. ἡ γυνὴ χορεία τῶν κατέρων — καὶ εὐρυθμὸς αὐτῶν ποικιλία καὶ εὐτακτος ἁρμονία. T. V. p. 127. ed. Bip. — V. 20. φοιβηΐδι. Moventur astra ad Apollinis lyram. *Orpheus* H. XXXIII. 16. εὖ δὲ πάντα πόλον κιθάρεν πολυκρέκτῃ Ἀρμόζεις. Quod hoc loco Apollini, idem Hymn. X. 5. Pani tribuit: κατὰ δίαίτα Ἀρμονίαν κόσμοιο κρέκων φιλοπαύμονι μολεῖν. — V. 21. γλαυκὰ displicet cl. *Heinrich* ad *Musaeum* p. 121. idque in λευκὰ mutandum censet. Apud *Musaeum* certe v. 57. Luna est λευκοπάρεος. Sed nihil mutandum. *Agessanax* ap. *Plutarchum* de Facie in Orbe Lunae T. II. p. 910. (930.) E. de Luna:

πῶσα μὲν ἦδε περίε' ὑπὲρ λάμπεται, ἐν δ' ἄρα μέσση
γλαυκότερον κῆανον φαίνεται, ἥτε κοῦρε
ἄμμα καὶ ὕψος μέγαρα.

et *Empedocles* ap. eundem p. 929. C. εὔρες γλαυκώτιδες μήνης. In talibus γλαυκός fulgorem significat. γλαυκὴν ἡδὲ dixit *Theocritus*. XVI. 5. et *Himer.* Eclog. XIII. 37. p. 238. γλαυκαὶ δὲ ἀστέρες ἐνίσχαιον, φαίδρῳ φωτὶ τὴν ἀναγωγὴν καταυγάζοντες. — V. 22. Luna choros stellarum ducit, ut maxima omnium. *Theocritus*. Eid. II. 165. Χαῖρε Σελευαία λιπαρὸς χοροὶ χαίρετε δ' ἄλλοι Ἄστέρες, εὐκύνου κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὅπαιδι. — χορον est in marg. edit. Galilei. χρεον habet edit. Oxon. et Paris. Quid sit χορὸς ὡρεῖς, non plane perspicio. An sic vocantur stellae, quia tempora anni moderari et temperare putantur? An ὅρεον pro ὡρεῖον positum, pulchrum, fulgentem chorum significat? De *Orione* cogitavit *Sneedorf*; sed hic est Ὠρίων, non Ὠρεον. Nec video, quomodo verborum syntaxis ejusmodi interpretationem ferre possit. — V. 23. Luna bigis vesta ap. *Callimach.* H. in Dian. v. 140. sq. Juvencis vehitur ap. *Ausonius* Epist. V. 3. *Tertia fissipedes renovavit Luna juvencas.* *Fulgensius* Mythol. L. I. p. 24. ed. *Munk.* *Astrigeroque nitens diademate Luna bicornis Bullasum bijugis conscenderat aethera tauris.* ubi vide *Munkerm.* — V. 24. γέννητον. Oxon. Paris. quod metrum respuit. — V. 25. πολυοίμονα. Flor. Oxon. Paris. πολυοίμενα emendavit *Burette* vertitque: *Et son coeur, plein de bonst, se réjouit, lorsqu'en faisant son tour, elle ésale une parure variée.*

III. Vat. Cod. p. 291. Διονυσίου Ἀνδρόλου. Edidit *Reiske* Anth. nr. 750. p. 154. *Jens.* nr. 99. Dubitare possis, an integrum sit carmen. Poëta loquitur et vino et imbre madidus. Se Jovi et Baccho simul in eum irruentibus parem esse negat. Color fere ut apud *Rufin.* Ep. XXIII. — V. 2. βροτῶν vitiose Vat. Cod.

IV. Vat. Cod. p. 585. Posterius distichon edidit *Salmas.* ad *Solin.* p. 674. A, comparans Epigr. ἀδέρ. XIII. T. III. p. 153. quod fecit post eum *Toup*, in Cur.

Nov. p. 173. Integrum carmen edidit *Wolf.* ad fragm. Sapphus p. 237. Versum quartum cum parte tertiū laudat *Westen.* ad N. T. I. p. 487. Color hujus Epigr. ductus ex Ep. *Callimachi* VIII. p. 463. — V. 1. „Pueri
 „nomen *Ἀκράτος*. *Ἀκράτος* autem *vinum* significat. Hinc
 „acumen et venustas Epigrammatis. Male itaque Tou-
 „pius Cur. nov. in Suid. p. 18. [173.] *Ἀκράτος* mutat
 „in *Ἀράτος*, contra codicis auctoritatem.“ *Br.* In membr.
 Vat. *Ἀκράτος* habetur. Lusus est in nomine pueri. Si mo-
 amabis, Acrate, Chio vino sis similis, opto, et Chio
 etiam suavior; sin alium mihi praetuleris, in acetum
 te mutari volo. Pro *στέρξαις* ap. Lips. marg. *στέρξαις* of-
 fert. — V. 2. *χέλαι καὶ χέλαι*. Vat. Cod. — V. 3. *βαίη*
 Vat. Cod. Pro *κρίναις*, quod est in membranarum, *Analecta*
κρίναις exhibent, quod *Br.* in lectionibus corrigit. —
 V. 4. *ἔξερῳ* divisim apogr. Lips. *ἔξερῳ* recte habent mem-
 branae, *Salms.* et *Wolf.* — „Cod. *τυφόμενος*. Et sic *Sal-*
 „masius, qui hoc distichon protulit in Plinianis p. 674.
 „sed in Cod. *τερπόμενος* emendaverat, quod altero qui-
 „dem praestat, sed genuinum non est. Veram lectio-
 „nem restituit *Toup.* l. c. *φύβμενος*.“ *Br.* *τερπόμενος* ha-
 bet *Westen.* l. c. quod est in marg. ap. Guyet. cum in-
 terpretatione: *culex gaudens dolio sicco*. (quasi *ἔξερῳ* le-
 gisset horum verborum auctor.) Est genus culicum, qui
 aceto gigni putantur. Laudat *Schneiderus* in *Peric. crit.*
 p. 23. ubi hoc carmen repetivit, *Aristotel.* H. A. V. 19.
 Οἱ δὲ κύνωπες ἐκ σκυλήκων, οἱ γίνονται ἐκ τῆς περὶ τὸ ἔξος ἰλῶος.
 IV. 8. Ὁ δὲ κύνωψ πρὸς οὐδὲν γλυκὺ προεστρέχει, ἀλλὰ πρὸς τὰ
 ἔξω. Adde *Geoponica* L. VI. 12. *τερπομένων τῶν οἶνων κύνω-*
πες ἐναφθόνται, et quae laudat *Schneiderus* ad *Aelian.* H.
 A. II. 4. p. 42. Hoc culicum genus *cauponarium anima-*
lia appellavit *Plin.* H. Nat. IX. 47. eosque *per popinas*
laxitare dixit *Adrianus* ap. *Aelium Spars.* T. I. p. 157.
 ubi videndus *Salmasius*.

V. Cod. Vat. p. 99. Διονύσιον σοφιστοῦ. Eandem inscriptionem habet in Plan. p. 478. St. 621. W. — V. 1. ἡ τὰ ῥόδα, πωλοῦσα scil. Scriptum enim hoc carmen in puellam rosas vendentem. Inepte *Opfopoeus* vertit, quasi scriptum esset ἡ τὰ ῥ. — V. 2. εὖν ἀμφοτέρω. Vat. Cod. Fortasse hoc distichion obversabatur *Strasoni* Ep. VIII.

ff. 255.] VI. Vat. Cod. p. 141. Edidit hoc carmen *L. Holsten.* ad *Steph. Byz.* p. 327. *Kuster* ad *Suidam* v. ἀγροτέρως T. I. p. 39. ubi vers. 3. excitatur, et iterum v. πρῶτος T. III. p. 217. ubi Lexicographus vers. 2. cum parte praecedentis protulit. *Reiske* in Anth. nr. 397. p. 1. Dionysius Herculi clavam ex oleastro dedicat. — V. 1. Quaedam apogr. πολλὰλλον habent. πολλὰλλον habent membr. Vat. *Holsten.* et *Kuster.* quos *Reiskius* sequi noluit; suam conjecturam πολλῶντον Codicis lectioni temere praeferens. Urbs Trachin nomen a saxosa regionis natura traxisse, auctor est *Stephan. Byz.* l. c. quem exscripsit *Eustath.* ad Il. p. 242. 27. Vide not. ad *Euphorion.* Ep. II. T. I. P. II. p. 178. Extructa fuit haec urbs ab Hercule. *Strabo* IX. p. 428. *Thucyd.* III. 92. Conf. *Athen.* X. p. 461. F. et p. 462. A. Fortasse tamen Trachis h. l. ob eam tantum causam commemoratur, quod Hercules ibi habitavit. Vide *Schol. Sophocl.* in Trachin. 39. *Hesiod.* Scut. Herc. 353. — οἶτον. Oetam Hercules inter deos relatus visere putatur, quia in hoc monte concrematus est. — V. 2. ἀνδρῶν et πατῶ male *Holsten.* Vitiose etiam ἀνδρῶν *Salmas* ad *Solin.* p. 568. φάλη mons in Arcadia. *Antip. Sidon.* Ep. XIX. Ibi Hercules, cum ap. Pholum esset, Centauros superavit. Cf. *Apollodor.* II. 5. 4. — πατῶ. *Euripides* in Telepho ap. *Dion. Halic.* T. II. p. 59. ἵς τε πῆτρων Ἀρκάδων δυσχείμαρον Πᾶν ἱμβατεύεις. πατῶν enim, ἱμβατεύειν, ἔχειν et εἰληχέναι dii dicuntur loca, ubi honore habentur. *Soph.* Oed. Col. 678. ἴν' ὁ βακχισμῶτας ἀεὶ Διό-

νυσος ἡμβατεύει. Rhelus 224. Λυκίας νῆδν ἡμβατεύων. Vide not. ad *Pofidipp.* Ep. II. T. II. P. I. p. 135. *Abresch.* ad *Aesch.* T. I. p. 205. *Valcken.* ad *Herodot.* VII. p. 535. 99. πατεῖν, prò *versari* in aliquo loco, est ap. *Sophocl.* in *Phil.* 1060. χαῖρε τὸν Ἀἴμον πατῶν. *Theocrit.* Eid. XVIII. 20. εἰα Ἀχαιῶδων γαῖαν πατεῖ οὐραμί' ἄλλα. — V. 3. τοί. *Holst.* et *Kust.* ἡγετέρως *Suidas.* — ἑλπίως ἡγετέρως ῥόπαλον. Cf. *Theocrit.* Eid. XXV. 207. et Eid. VII. 18. ροιπὴν δ' ἔχεν ἡγετελαίω Δεξιτερῇ κορόαν. *terciem olivam* ejusmodi clavam appellat *Virgil.* *Ecl.* VIII. 16. De baculo oleagino dedimus quaedam ad *Leonidae Tar.* Ep. XI. T. I. P. II. p. 72. sq.

VII. Vat. Cod. γ. 446. sine auctoris nomine. *Dionysio* tribuit *Plan.* p. 8. St. 15. W. In quem heroem conscriptum sit, non constat. — μελισσοβότου. Non propria, sed allegorica significatione videtur dictum. Apibus enim poëtae et Musae ipsae comparantur. Vide in *Exercitatt. crit.* T. II. p. 132. sq.

VIII. Bis legitur in membranis Vat. p. 279. Διονυσίου· εἰς Σατύραν ἢ Ἀγχίτοκον ἐν Τύρῃ τελευτήσαντα. et iterum p. 322. Διονυσίου εἰς Ἀγχίτοκον Σατύραν. ζήτει. Sine auctoris nomine *Planud.* p. 209. St. 305. W. — V. I. Σατύραν. Vat. Cod. utroque loco. σάτυρον. *Plan.* ἀγχιτόκον legit *Bradaeus*, ut sit, prope natum, quia *Sidonii Tyrii* vicini sunt. Vide an legendum sit:

Ἀρτιτόκον Σατύραν Ἀίδας λάχε.

Tymn. Ep. VI. T. I. p. 506. οὐ γὰρ ἂν ᾧς ἄλετο δαιμόνη Ἀρτιτόκος. — V. 2. ἐκρυψε. Vat. Cod. loco pr.

IX. Vat. Cod. p. 320. Διονυσίου· Ῥοδ. ἐπὶ τινι Ῥοδίῳ νῆσῳ τελευτήσαντι· μήποτε δὲ Φαινέριτος ὀνομάζεται. *Dionysius Thrax*, qui *Pompeji Magni* aevo *Romae* grammaticam docebat, cognomine *Rhodii* appellabatur, teste *Synabone* L. XIV. p. 655. Vid. *Meurf.* in *Rhodo* p. 95. sq.

Alius est Dionysius Rhodius, Mufonii filius, Periegeteseos auctor. — Legitur hoc carmen etiam in Plan. p. 282. St. 408. W. — V. 1. πῶλις Ἰαλύσεια. In insula Rhodo, ab Ialyso condita. *Homer.* II. β. 656. *Strabo* XIV. p. 655. In Plan. Ἰαλύσεια legitur. *Agros Elysius* etiam *Grosius* vertit. — V. 4. δρεψάμενος σελήην. Ep. in Stat. Athl. XIII. ἀμφοτέρων κῶδεα δρεψάμενος. *Pindar.* Ol. α. 20. δρέπων μὲν περυφᾶς κρετῶν ἄπε πασσῶν. — V. 4. Similiter *Theocrit.* Eid. I. 72. de Daphnide: τῆνον χ' αἶψ' ἀρυμῶο λίαν ἐνέκλανε θανόντα. Cf. *Nonn.* Dionys. XV. 406. Inepte *Brodacus* γλαυκᾶς de Atheniensibus interpretatur. — V. 5. ἐπ' ἰσομένοισιν. Plan. κοιδῶς Vat. Cod. quod verum esse iudicat *Bruckius*, ita ut ἀθρόω παρὰ passiva significatione accipiatur. Nihil simile a futuris varibus cantabitur, quale tu cecinisti, scil. Eodem sensu vulgatum κοιδῶς explicari potest.

X. Vat. Cod. p. 219. Διο. νόστον Κυζικηνῶν, ut etiam in Plan. p. 285^b. St. 420. W. In Eratosthenem Cyrenaeum, Alexandriae sepultum. — V. 1. πρηύτερον γῆρας. Lenis et mitis senectus. Eratosthenes vitam produxit supra annum octogesimum et secundum. *Lucian.* in *Macrob.* fin. T. VIII. p. 130. Bip. Cf. *Jos. Scaliger.* ad *Hieron.* Chron. p. 139. νόστις ἡμμερῶν nove dictum. Accipiendum videtur significatione transitiva, μαραινέουσα, ἀναίρειν. *Hesych.* ἡμμερῶν. ἀναίρειν. μαραινέω. Eleganter autem, eadem metaphora servata, ἡμμερῶν ἰσθίειν. Omnino suavissima est hujus distichi oratio. — V. 4. »In Planudea legitur: οὐ δὲ Κυρήνη μαινὰς ἐπ' ἀτρετῶν ἐκτὸς εἰδεκτο τάφον. »ἐκτὸς in ἐντὸς mutandum esse, vel lippus vidisset, et monuerat *Heinsius*: [et *Jos. Scaliger* in not. msc.] μαινὰς »interpretantur de Cyrene Nympha, inepte. καὶ δ' »reposuit *Ericus Hubertus van Eldick* in elegantissimo »Suspicionum specimine. [p. 27. sq.] Sed non adhuc »sanata omnia hujus versus ulcera: quid enim est ἐντὸς »εἰδεκτο ἐπ' ἀτρετῶν τάφον? Superflua est praepositio ἐπ'.

„Tum epitheton ἀγρυγός sepulcro tributum, res est pene
 „absurda. In Vat. Cod. scriptum una voce ἐκνυτρώτων,
 „quod corruptelae indicium est. Scribendum: μαῖα σε
 „πατρίων ἐντὸς ἴδεντο τάφων.“ Br. Praeclara emendatio;
 sed quae cl. editor de Vaticana scriptura ait, falsissima
 sunt. In nostro certe Apogr. quod ubique ipsam men-
 branarum scripturam exhibet, legitur: μαῖά σ' ἐκ' ἀγρυ-
 γῶν ἐκτός.

T. II. p. 529.] XL. Vat. Cod. p. 533. *Dionysio*
 vindicavit hoc distichon, quod in Plan. p. 153. St. 223. W.
 ἄδελον est. Frigide luditur in voce χοιρίδιον, quod porcel-
 lum significat. Fures χοιρίδιον de praeda immolantes,
 cum non *συμν* (ἴδιον), sed alienum immolent, χοῖρι tan-
 tum, sublato ἴδιον, mactare dicuntur. Ipse porcellus lo-
 quitur. — V. 2. φανερώς. cum vestrum non esse probe
 noveritis.

XENOCRITI EPIGRAMMA.

V. 256.] Vat. Cod. p. 249. Planud. p. 254. St.
 367. W. Lyfidice, cum patre Aristomacho ad nuptias
 contrahendas trans mare navigans, maris tumultu per-
 territa, e nave excidit. Quum in fluctibus periisset, pa-
 ter ei cenotaphium exstruxit. — V. 1. χαῖρας σοι ἐράζου-
 σιν. Eodem colore *Propert.* L. II. 20. init. *Vidi ego te*
in somnis fracta, mea vita, carina Ionio lassas ducere rore
manus: Et quaecunque in me fueras mentita fateri; Nec
jam humore graves tollere posse comas. De naufrago Ceyce
Ovid. Met. XI. 691. Pallentem, nudum, et adhuc humente
capillo Infelix vidi. Cf. *ibid.* v. 656. — ἄδελον. Vat.
 Cod. Mox idem ναυηγός. — V. 3. δολέονα. Fere ut Helle
 ap. *Lucian. Dial. Mar. IX. 2. T. II. p. 112. Bip. Euro-*

pa ap. *Horatium* III. Carm. XXVII. 26. *scatentem Belluis pontum mediasque fraudes Polluit audax*. Cf. eundem I. Carm. III. 17. sqq. — V. 5. *χθονα κόμην*. Vat. Cod. quod *Brunchius* tacite emendavit, secutus, ni fallor, iudicium *Salmasii*, quem sic emendasse reperio in libro *Lennepiano*. Hanc lectionem confirmat lemma, ubi est: *Εἰς Λυσίδεικην ναυηγῆσασαν Κυμαίων*. Vulgo *ταρσύν* legitur. — V. 7. 8. Hoc distichon separatim legitur in Vat. Cod. cum lemmate: *Εἰς τὴν θυγατέρα Ἀριστομάχου ναυηγῆσασαν*. — V. 8. *αὐτὸ κέρην*. Similis color in *Ep. Antiphanis* IX. *ἦν δὲ γυναῖκα Ἐλπίς ἰοεῖν, ἄφνω ἔσχωμεν οὐδὲ νέμεν*.

ATHENAEI EPIGRAMMATA.

§. 257.] I. Hoc Epigramma, quod in Vat. Cod. p. 442. et in Plan. p. 11. St. 20. W. auctoris nomine caret, *Μιθενάου τῷ ἐπιγραμματοποιοῦ* diserte tribuitur ap. *Diogen. Laërt.* VI. 14. et VII. 30. Stoicorum dogmata insigni laude ornantur. — V. 1. *παναρτίστis* Vat. Cod. a pr. man. Vulgatum *εὐαῖκῶν* primum a *Brunchio* ex membranais Vat. emendatum est. — V. 3. *τὴν ἀρίστην ἀρετὴν ψυχῆς*. Vat. Cod. — *ἄδε*. Virtus sola vitam hominum servat. — V. 4. *βίον*. Plan. *βίον* Ed. pr. Flor. Ald. et Junt. Reliquae omnes edd. omnesque codd. *βίον*, quod *Meibomius* in *βίον* mutavit: temere. Quod enim metro timet, id nihil est. Priorem producit *βίον*, ita ut literae sibilantis duplicatione minime egeat, *Euripid.* *Alcest.* 11. Ion. 1298. 1565. *Iphig.* in *Aul.* 1383. — *πόλις*. Vat. Cod. — V. 5. *ἡδὲ πᾶσι μακάριον*. Vat. Cod. Voluptas, quam alii summum vel finem bonorum existimant. — V. 6. *ἡ μὲν τῆς Μ. ἡνὺς 3.* Vat. Cod. *ἡνὺς* omnes habent; *Meibomius* *ἡνὺς* emendavit. Una filiarum *Mnemosynes*, quae voluptatem laudavit; est

est Erato, quam *Athenaeus* invocat L. XIII. p. 555. B. τὸν περὶ ἱερτικῶν λόγον μᾶλλον κατατάττειν, et *Apollon. Rhod.* L. III. init.

II. Servavit *Diogenes Laërt.* X. 12. p. 609. unde relatum est in *Append. Anthol. Plan.* p. 525. St. *24. W. Commendat poeta mortalibus, ab insatiabili cupiditate in gravissima mala irretitis, Epicuri praeceptum: naturam paucis contentam esse, cupiditatem contra infinitam. *Plutarch.* T. II. p. 524. E. *Solonis* dictum afferens, πλοῦτον δ' οὐδὲν τέμα παρ' αὐτὸν ἀνθρώποις, addit haec: ἐπὶ τοῖς γὰρ οὖν ἔχουσιν ὁ τῆς φύσεως πλοῦτος ὤριστα, καὶ τὸ τέμα πάρεστι τῆς χρῆσεως, καθάπερ κέντρον καὶ διαστήματι περιγυρόμενον. Similia ex Epicuri mente dicta affert *Menaegius* p. 481. Quibus addendus est locus in *Senecae* Epist. XVI. ex Epicuro petitus: Si ad naturam vives, nunquam eris pauper: si ad opinionem, nunquam dives. Exiguum natura desiderat, opinio immensum. — Naturalia desideria finita sunt: ex falsa opinione nascuntur, ubi desinant non habent. Nullus enim terminus falso est. Via cuncti aliquid extremum est: error immensus est. — V. I. τὴ χεῖρωνα. *Diog.* — V. 5. Νεοκλῆος τέκος. Epicurus.

ARISTONIS EPIGRAMMATA.

Π. 258.] L. Vat. Cod. p. 200. Planud. p. 438. St. 571. W. Coquus, servitutis jugo excusso, Mercurio artis suae instrumenta dedicat. Conf. *Philippi* Ep. XIII. — V. 2. κλάδα συν. Hoc quid sit, ignoro equidem. Instrumentum fuisse videtur, quod affandis apris adhibebatur. — V. 2. ἐννοδόν. Vide quae notavit *Bruckius* ad *Leonid. Tar.* Ep. XIV. 6. T. I. P. II. p. 78. Vat. Cod. habet ἐννοδόν. In Planudea ἐννοδόν legitur. Sic etiam *Suidas* habet v. τανάχαλος T. III. p. 428. ubi vitiose
Vol. II, P. 2. R

exhibetur: τανάχαλκόν τε λίβητα Σὺν πελέκει, καὶ τὰν ἐτνοδόκον κορύναν. Planudeae lectio fucum fecit *Kustero*, qui in *Schol. Aristoph.* Eqq. 980. ubi hoc hemistichium laudatur sic: τὰν ἐπιοδόκον. κορύναν, male scripsit ἐτνοδόκον, — V. 3. πτερίναν βίπιδα hinc excitat *Suid.* T. III. p. 221. — τὰν ἄχαλκον. Vat. Cod. antiquo errore, qui etiam *Suidam* in errorem duxit. — V. 5. *Suid.* in ἀευστεῖς T. I. p. 240: partem hujus versus laudat; reliqua verba cum vers. sq. in μαγῆα T. II. p. 478. In Planud. μαγείαν σπόγγον legitur. In ora cod. *Jani Lascaris* μαγῆα. ὃ γίνεται ἀπὸ τοῦ μάσσω, τὸν ἀπομάσσαντα. In Vat. Cod. μαγεία. Veram lectionem vidit etiam *Jos. Scaliger*. Quatuor res sunt, quae in hoc disticho enumerantur: ζυμήρεις, ὄβαλοι, κοῦτις et σπόγγος. Spongiae κοῦτις erat imposita, — V. 7. 8. *Suidas* in θύλα. ἡ ἴγδυ. T. II. p. 210. Iterum initium v. septimi laudat in ἀλετριβάνος. — λέγεται δὲ καὶ ἀλβτριψ. T. I. p. 207. quae glossa descripta est ex *Schol. Aristoph.* Pac. 258. Est biceps pistillum. θύλαν Vat. Cod. a pr. man. — V. 9. ὠψοπόνος. Vat. Cod. et unus Planudeorum. *Suidas* ὠψοπόνος, quod doricum esset, ου in ουw contractio. Br. Laudat hoc distichon *Suid.* T. II. p. 775. — ἀπ' ὠσάμενος. Vat. Cod.

II. Vat. Cod. p. 199. Planud. p. 48. St. 70. W. Ad mures in paupere tugurio frustra cibum quaerentes. Conf. *Leonid. Alex.* Ep. XXX. p. 196. — V. 3. laudat *Suid.* in ἀποδεψασθαι T. I. p. 274. in ἰσχῆς T. II. p. 156. et iterum cum sq. versu in εὐχυνὸν T. III. p. 414. ubi vitiose exhibetur δεψασθαι αὐτὸν. — τυρεῦ Vat. Cod. — V. 4. Si sana est scriptura, ad δειπνον subaudiendum est ἔξετε. Sed minima mutatione scribendum videtur:

καὶ δειπνων συχρὸν ἀπο σκύβαλον.

copiosis ciborum reliquiis vescemini in domo locuplete, velut in ea, in quam mus ille urbanus ap. Horatium II. Sern. VI. 107. amicum duxerat:

— *rubro ubi cocco*

*Tincta super lectos canderet vestis eburnos,
Multaque de magna superessent fercula coena.*

Sunt autem haec verba δείπνων ενχρὸν ἀπο σκιάλαον, ut omnia in hoc carmine, expressa ex Leonida supra laudato, ἀποδείπνιδίου γενομένου σκυβάλαον. i. e. σκυβάλεον ἐπὶ δείπνων. — V. 5. βέβλοις. Vat. Cod. — V. 6. κλαύετε, omnes vet. edd. κλαύετεδ' emendavit Jof. Scaliger in not. msc. quam emendationem confirmat Vat. Cod. *Si iterum dentes in libros meos acueritis, cum magno vestro malo intelligetis, vos infaustam in mea domo commensationem agere.*

III. Vat. Cod. p. 279. Edidit Reiske Anth. nr. 739. p. 151. (nr. 88. Jense.) In anum vinosam, quae, cum mustum e lacu hauriret, praeceps in eum incidit mustoque submersa est. Vehementer depravatum est hoc carmen in membranis. — V. 3. Vat. Cod. ἡδ' ἀπὸ ληνοῦ Πῶμα κύκλῳ πειῖν πλησαμένη κύλικι. Reiskius dedit ἡλθ' et reliqua ut Br. In notis varia comminiscitur. Salmasius in marg. cod. Guyeti sic corrigit: ἡδ' ἀπὸ ληνοῦ Πῶμα πυκῆσα πειῖν πλησομένη κύλικι Πλῆνδ' ἡρόσαι μογεράς ἔκαμεν χέραι, quod me fateor non intelligere. Cornelius de Pauw in apogr. suo ἡκ' ἀπὸ λ. legit; deinde verba sic conjungit: ἡκ' ἀπὸ ληνοῦ πλησαμένη κύλικι πειῖν κύκλῳ νεόθυτῳ πῶμα βάκχον, clam venit calicem e torculari impletura ad bibendum in orbe recens pressum Bacchi liquorem. Pro πειῖν idem in metri gratiam πίνειν corrigit. His conaminibus inveteratum hujus loci ulcus non sanatur, quod est in verbis

πῶμα κύκλῳ πειῖν — —

quorum apices rimando verisimilem mihi lectionem eluicuisse videor hanc;

λαθροδία βάκχοιο νεόθυτῳ ἡλθ' ἀπὸ ληνοῦ

πῶμα γλυκὺ, κλοπίμην πλησαμένη κύλικα

clam veneras ad dulcem et recens pressum laticem in Bacchi torculari; ubi fursivum implebat calicem. Vocabuli κλοπίμην vestigia sunt in κλωπίμην: nec κλοπίμην κόλικα ab Aristonis elegantia alienum videri potest. *Quintus Maec.* Ep. X. ἦν δὲ χερὶ ψάβου; κλοπίμην μένον. Adde quod sic nulla verborum transpositione opus est. Vir doctus in *Ephem. Lit.* quae prodierunt Jenae 1795. nr. 45. acute conjecit, legendum esse, πῶμα πικρὸν, πνέθῃ πλ. κ. *Cyathus* enim fuit vas figlinum, aeneumve, quo vinum bauriebatur e cratere, et in pocula fundebatur, quae sunt verba *Fischeri* ad *Anacr.* p. 219. Sed sic muliercula, furtim multum ablatura, paulo majore cum apparatu, quam res pati videtur, ad torcular accessit. — V. 259.] V. 5. πρὶν δ' ἐρύσαι. Mirum est, quod mulier nostra, priusquam hausisset, fatigata est, ἵναμι χέρη. Putabam

πρὶν δ' ἐρύσαι — —

re nondum ad finem perducta. Mox *Cod. Vat.* legit: γράψς δὲ παλαιὴ ὡς γὰρ ὑποβρύχιος. quod *Reiskius* verum putabat, de metro violato securus. *Br.* dedit emendationem *Salmasii*, quae in marg. *sp. Guyet.* reperitur et omnem difficultatem tollit. Verum enimvero γράψς eo loco positum, quo a *Vat. Cod.* collocatur, elegantiam quandam habet, et alia superest vitii tollendi ratio. Nam emendari potest:

γράφς δὲ, παλαιὴ

νῆος ὅπως, βρύχιος ζωρὸν ὅν πύλαγος.

In hac lectione etiam corruptelae fons et origo manifestius apparet. βρύχιος idem quod ὑποβρύχιος, quam vocem, magis sibi notam, agnoscere putabat librarius in syllabis ὅπωςβρυχιος. *Hesych.* βρύχιον. ὑποβρύχιον. βυδίζεμενον. Vide *Abresch.* ad *Aeschyl.* T. I. p. 67. In *Analectis* non recte distinguitur post ὑποβρύχιος, quod arcte cum ὅν cohaeret. *Dionys. Halic. Ant. Rom.* II. p. 89. ἦχεν ἂν ὑποβρύχιος ἢ πύλας. *Pausan.* IV. p. 328. ὑποβρύχιον

κρύψεν τὴν Μεσσήνην τὸν πάντα αἰῶνα. *Polyb. I. 37. 2. ὑπερβόρεια ἐγένετο τὰ πλεῖα.* — Ζωρὸν πέλαγος, lacum musti meraci plenum. — V. 7. ἐπὶ τῷμβον κ. θ. σῆμα. *Vat. Cod. σῆμα* habet ap. *Guy. πῶμα* scribendum censebat *Vir doctus* in *Ephem. Jen. l. c.* comparans *Leonid. Tar. Ep. LXXXVII. Poculum lapideum ejus tumulo imposuit Euterpe.* Acute. — Sed vide an poeta scripserit:

Εὐτέρπη δ' ἐπὶ τῷμβον ἀποφθιμένης θάτο σῆμα

ληνὸν, εὐδυνήσαν γείτονα θειλοπέδων.

Euterpe in memoriam casus illius tumulo imposuit lacum prope vineam. In *Epigr. ἄδισκ. DCLXVIII.* quod totum comparandum, anus vini amantissima cadum sibi pro cippo positum esse narrat. — Apud *Dioscorid. Ep. XXXVII.* Hieron vinosam anum *κρυβὸν ἐντὸς ἰθύνε, ἢ ἡ φιλόκρητος ἐκείνη καὶ φθιμένη ληνοῦ γείτονα τῷμβον ἔχη.* Similia vide ad *Meleagri Ep. CXX. T. I. P. I. p. 133.* — *θειλοπέδων. ὁ τόπος, ἐν ᾧ ξηραίνεται ἡ σταφυλή.* *Hesych.* ubi vulgo *θηλοπέδων* legitur, quod etiam hoc loco *Vat. Cod.* exhibet. Vide *Interpp. Hesychii.* — *Marian. Ep. II. T. II. p. 512. κατὰς ἐλαφίης θάλλει ἐρισταφύλων πάντοσε θειλοπέδων.*

THYMOCLIS EPIGRAMMA:

Vat. Cod. p. 573. Edidit Dorville ad Charit. p. 602. Ad puerum de celeri pulcritudinis fuga. — V. 1. μέμνη πον. *Vat. Cod.* quod non mutandum. Nunc fortasse meministi, cum dicerem —. — *λερὸς* apogr. *Ruhnk.* — V. 3. εὐδ' ὁ τάχ. *Vat. Cod.* — *παρθύσει.* Sic codex. Si genuinum est, pro *παρθύσει* a *παράθω* positum est. „*Salmasius emendabat παρθέσει, etiam pro παρθεύσει.*“ *Br.* In apogr. *Guy. et Ruhnk. marg.* haec leguntur: *αι παρφθάγει, απ pro παρθεύσει. απ vero legendum παρθεύσει.*

pro παραθείσει a παρατίω. alterutrum certe, sed posterius magis placet. *Dorvillius*, qui a τίω neque θέω neque θέσω in usu esse docet, sed θέσσομαι, magis probat παραθείσει, quod etiam *Pierſon.* in *Verisim.* p. 92. praeferendum putabat. Color fortasse ductus ex *Simonid.* Lyr. fr. II. p. 120. ubi vide not. T. I. P. I. p. 203. sq. — V. 4. νῦν δὲ *Dorv.* In Vat. Cod. junctim νῦνδς. Emendatio lectio debetur *Pierſono* l. c. *Dorville* conjiciebat πάντα δὲ νῦν. — ἄνθεά σου κέχυται. flos tuus cecidit, defluxit. Eadem metaphora *Theocris.* Eid. VII. 120. αἱ δὲ γυναῖκες Αἴ, αἴ, φαντὶ, φίλιν, τό τοι καλὴν ἄνθος ὑπορρεῖ.

DAMOSTRATI EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 411. Edidit *Jens.* nr. 143. *Dorville* ad *Char.* p. 185. *Reiske* Anth. p. 172. nr. 794. et hinc *Toup.* in *Addend.* ad *Theocr.* p. 389. In titulo et v. 3. Δαμοστράτον nomen reponendum existimat *Heringa* *Obſſ.* p. 273. »*Damoſtratus* hic fortasse in poetarum »*Epigrammatariorum* censum venire non debuit. Titulus est Δαμοστράτον ἀνέθημα ταῖς νύμφαις. Sic in veteri cod. epigrammata dedicatoria fere omnia, praeter »poetae nomen, illius etiam nomen praescriptum habent, »a quo dedicatio facta. Omissum videtur librarii negligentia nomen.« *Br.* Etiam *Dorvillius* dubitabat, an *Damoſtratus* hujus carminis auctor recte perhiberetur. — V. 1. Νηιάδες. *Dorv.* — V. 2. κατ' α *Jensſo* omissum inferuit *Heringa* et *Dorv.* *Theocris.* Eid. α. 7. τὸ καταχλὲ γῆνε τὸ τῆς πίτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ. — Pro οὐρελου *Reiskius* malit οὐρανίου. — V. 3. ὕμνον. Vat. Cod. — V. 4. ξίσμα. ξόανον. *Hesych.* Nymphis simulacra e ligno dolata solebant poni. — ἱνσκα κρενα δ. Vat. Cod. et

Jens. Errorem emendavit *Heringa*. $\beta\eta\nu\alpha$ positum pro $\beta\eta\theta\upsilon\varsigma$ per metaplasma Ionicum, ut $\delta\sigma\sigma\mu\alpha$ et similia.

DIOPHANIS MYRINAEI EPIGRAMMA.

Cod. Vat. p. 140. »Diophanis duorum versiculorum posterior in vet. cod. additus est ab alia manu. »In priori scribendum aut $\psi\iota\lambda\eta\tau\eta\varsigma$ aut $\phi\eta\lambda\eta\tau\eta\varsigma$. In altero »pro $\epsilon\kappa\delta\iota\delta\acute{\upsilon}\sigma\kappa\epsilon\iota$ Salmasius conjiciebat $\epsilon\kappa\delta\iota\delta\epsilon\acute{\alpha}\sigma\kappa\epsilon\iota$. An sub »Cupidinis velitaribus armis instructi imagine sculpti »hendecasyllabi hi? Res obscura est; ideo scripturam »codicis mutare nolui. « *Br.* In v. 1. membranae habent $\psi\iota\lambda\lambda\eta\sigma\tau\eta\varsigma$. In hac scriptura vocem $\lambda\gamma\sigma\tau\eta\varsigma$ latere, nullus dubito; sed quid priori syllabae faciendum sit, obscurum est. Amorem in omnibus latronem referre, affirmat *Diophanes*. $\lambda\gamma\epsilon\upsilon\kappa\eta\iota$. *Horat.* I. Epist. II. 32. *Ut jugulent hominem, surgunt de nocte latrones.* τὸ $\lambda\gamma\epsilon\upsilon\kappa\eta\iota$ igitur Amori cum latronibus commune est. — $\theta\rho\alpha\sigma\acute{\upsilon}\varsigma$ *lativ.* *Meleager* Ep. XCI. οὐ $\chi\theta\acute{\omega}\nu$ $\phi\eta\sigma\iota$ $\tau\epsilon\kappa\epsilon\iota\upsilon$ τὸν $\theta\rho\alpha\sigma\acute{\upsilon}\nu$, αὐτὸν $\pi\acute{\epsilon}\lambda\lambda\gamma\epsilon\varsigma$. Idem Ep. XCV. τί δ' ἐμοὶ τὸ $\theta\rho\alpha\sigma\acute{\upsilon}$ τοῦτο $\tau\rho\epsilon\phi\epsilon\iota$. — $\epsilon\kappa\delta\iota\delta\acute{\upsilon}\sigma\kappa\epsilon\iota$. unice vera est lectio. Respicitur ad illud latronum genus, qui, quod vestes auferabant latrantibus, $\lambda\omega\pi\omicron\delta\acute{\upsilon}\tau\alpha\iota$ vocabantur. Vide *Heinsf.* ad *Hesych.* $\lambda\omega\pi\omicron\delta\acute{\upsilon}\tau\alpha\iota$. Jam cogita de Amore, qui Herculi leonis exuvias detraxit. $\lambda\gamma\sigma\tau\eta\varsigma$ vocatur Cupido ap. *Quint. Maec.* Ep. IX. ubi vide not. In fine carminis legitur nota $\lambda\epsilon\iota\pi\iota$. Mihi nihil videtur deesse.

ARISTODICI EPIGRAMMATA.

¶. 260] I. Vat. Cod. p. 282. Anth. Reisk. nr. 710. p. 138. (Jensf. nr. 60.) De duabus mulierculis, quae, Lyssatae morte audita, suspensio vitam finierunt. — V. 1. ἤρα Vat. Cod. et Jensf. ἤρα emendavit Reisk. *Bruckius* recepit lectionem apogr. Buheriani, quam etiam apogr. Guy. et *Rubnk.* praestat. Sic quoque *Toupius* in Cur. nov. p. 186. emendavit ex cod. *Musgraviū.* Τρισηρίδας festum est, quod tertio quoque anno celebratur. *Triesterica Bacchi orgia* commemorat *Virgil* Aen. IV. 302. *Suidas:* Τρισηρίδας. ἡμέραι παρὰ βιβυνοῖς, ἐν αἷς ἀφ' ἡμέρας πότοι συνεχεῖς ἐγένοντο. ad quem locum *Toup.* p. 495. nostrum carmen profert. Sed falluntur, qui Bacchica tantum sacra hoc nomine appellata esse existimant. Festum Neptuno in Isthmo celebratum ταυροφόνιον τρισηρίδα vocat *Pindar.* Nem. VI. 69. — V. 2. ἠλυσεάτας nomen proprium est viri, qui athleta fuisse videtur: lusit ποῖτα in oppositione epitheti εὐφραν cum nomine Ἀλυσεάτας. Corrupta *Jensii* editio [ubi Ἀλυσεάτας legitur, ut est in Cod. Vat.] doctissimo *Toupio* ad *Suidam* III. 220. [p. 495.] fraudi fuit. “*Br.* — V. 3. μετρήν. Eodem modo zonā ad suspensium utitur *Byblis* ap. *Parthenium* *Erat.* c. XI. p. 32. ed. *Heyn.* καὶ ἡ κατὰ στυφελοῖο σαρκενίδος αὐτίκα μετρήν Ἀψαμένη, διεῖδον ἐνεδύκατο. Apud eundem vero cap. IX. p. 27. pro οἱ μὲν πρὶν αὐτὴν μετρεῖς ἐνέδουν, οἱ δὲ ζώναις, fortasse ταυρίως scribendum, ex more. Vide *Rubnk.* ad *Tim.* p. 246. Zonis se suspensurae sunt Danaï filiae in *Aeschylī* Suppl. 473. — V. 4. “In Cod. scriptum χειρὶ δὲ διαπραγχαῖς.” *Br.* Fallitur Vir doctiff. Cod. exhibet χειρὶ δὲ διουχούς. et quam ille pro Codicis scriptura habet, *Salmasii* conjecturae debetur, quae legitur in marg. apogr. Guyet. χειρὶ δεξιούχους dedit *Reiske.* δεξιούχους emendavit *Toup.* l. c.

Sed in Cur. nov. p. 186. χρῆσιν διειραγχεῖς corrigit, ex Cod. *Musgravii*.

II. „Est in Planud. p. 266. St. 383. Wech. ubi „Anytae tributum et foede corruptum. In Vat. Cod. e „quo emendatum, titulus est: Ἀριστοδίκου ῥοδίου, εἰς λί- „μνην ἢ μᾶλλον ἀκρίδα. Hunc praeter, cod. etiam Ja. „Lascaris v. 2. habet ἀκρί, μελιζομένην.“ Br. Vat. Cod. p. 234. Conf. *Phaenici* Ep. II. T. I. p. 257. — V. 1. οὐκ ἔτι λιγυῖά σε κατ' vulgo. οὐκ ἔτι δὲ σε λιγυῖα emendavit *Josf. Scaliger*, quod membranae Vat. confirmant. Sic *Pamphilus* Ep. II. T. I. p. 258. οὐκ ἔτι δὲ χλωροῖσιν ἐφελ- „μονες πετάλαισιν Ἀδῶιν μέλπον ὑπὸ χροχέις λαχάν. — Ἀιδος. Plan. — V. 2. ἄκρα μελιζομένην δ. ἡέλιος. Plan. Vat. Cod.

ἄκρα μελιζομένην ἡέλιος. — V. 3. Hunc versum c. sequ. laudat *Suidas* T. II. p. 333. in κλύμενος· οὕτω λέγεται δ Ἀιδης ἢ ὅτι πάντας προσκαλεῖται πρὸς αὐτὸν, ἢ ὅτι ὑπὸ πάντων κινούμενος. Ibi πετάταις exhibetur et Περσεφόνει. πετίτησιν vitiose in nonnullis edd. vett. φερσεφόνει Vat. Cod. a man. sec. Pro *δροσερὰ Ὑρσίνος* tentabat *δροσερὰ*. Cave, quid mutes. *δροσερ* nutriuntur cicadae, secundum vulga- rem opinionem. (vid. not. ad *Leonid. Tar.* Ep. LX. T. I. P. II. p. 117. et ad *Meleagr.* Ep. CXI. T. I. P. I. p. 121.) Hanc ob causam *δροσερὰ ἄνθη* commemorantur. — De *Clymeno* vide ad Ep. *Damagetas* V. p. 39. T. II. P. I. p. 110. *Heinsius* de hoc Pluti nomine agens ad *Ovidium* Fast. VI. 757. non memor fuit splendidi loci ex *Lafis* Hymnis ap. *Atben.* XIV. p. 624. Ε. δέματρε μέλπω, κέ- „ραν τε κλυμένωι ἄλοχον Μελίσβαιον, ὕμνον ἐνέγγυν Αἰολίδα βαρὺ- „βρομον ἁρμονίαν. Sic haec fortasse corrigenda sunt, quae vulgo vitiose leguntur. Prior versus iterum legitur L. X. p. 455. D.

DEMOCRITI EPIGRAMMA.

Anthol. Plan. p. 326. St. 465. W. Hoc carmen, quod Venerem Anadyomenen ab Apelle pictam celebrat, expressum videtur ex *Ancipatri Sidon.* Ep. XXXII. Vide *Ilyen* in Opuscul. philolog. p. 41. Ipsam deam hic repraesentari ait, talem, qualis olim ex undis Aegaei maris emerferit. — V. 6. τὰ καὶ θέρμεις. pectus et quae proximum a pectore locum tenent. Haec enim sola videre mortalibus fas est. Haud aliter *Parmenio* Ep. V. de Junonis statua, in qua Polycletus θνητοῖς κάλλος ἔδειξεν, ἴσον θέρμεις. ubi quaedam hujus generis notavimus.

HERACLIDIS. SINOPENSIS
EPIGRAMMATA.

§. 261.] I. Cod. Vat. p. 281. Ἡρακλήτου. In Aretemiaden, Cnidiam, Euphronis conjugem, quae ex binis infantibus, quos pepererat, alterum secum ad inferos abduxerat, alterum conjugi reliquerat. In eandem mulierem scriptum carmen *Ancipatri Sidonii* CIV. — Anthol. Plan. p. 234. St. 340. W. — V. I. μετέπων Vat. Cod. — V. 2. στεφανται ἡμιθανεῖς. Vulgo. Utrumque emendatum ex Vat. Cod. Vulgatam ἡμιθανεῖς στεφανοῖ *Burmehannus* accipit de corollis languidulis, ad *Ovidium* T. I. p. 503. Cf. ad *Propertium* p. 323. — φύλλων. Proprio sensu de corollis ex foliis duntaxat contextis interpretatur *van Goens* de *Cepotaph.* p. 85. *Plutarch.* T. I. p. 248. D. οἱ μᾶλλον ἐκ τῶν φύλλων ἢ τῶν ἀνδρῶν ὑφαίνοντες τοὺς στεφάνους, δοκοῦσί μοι οὐ κατὰ λόγον χρῆσθαι τοῖς φυτοῖς. Non tamen nimis urgenda propria vocabuli φύλλον potestas, quod de *floribus* passim usurpatur. *Theocrit.*

Eid. XI. 26. θάλασσα' ὑακίνθινον φύλλον 'Εξ ἔστος δρεψασθαι.
Id. XVIII. 39. ἐς λειμάνια φύλλα 'Ερφουῦμεν. et passim. —
V. 3. Agedum, accedamus ad cippum, quid indicet
visuri. — V. 4. λυγρὰ vulgo. In marg. Wechel. γρ. λευκά.
Nostrium est in Vat. Cod. cum not. in marg. λυγρὰ ἢ
ἄλλως πως λευκά. Haec tria ejusmodi sunt, ut vix dixeris,
quid reliquis praeferendum sit. λευκά δὲντα dixit *Simonid.* Ep. LXV. *Hesiod.* Θεογ. 540. et alii passim. —
V. 6. ὠδίνων οὐκ ἄμωρος. Vat. Cod. et Plan. Hoc leni
transpositione emendavit *Br.* — V. 8. ἐν δ' ἄπ' ἄγν.
Vat. Cod. ἐν habet etiam Plan.

II. Cod. Vat. p. 264. sq. Plan. p. 248. St. 360. W.
In naufragi Tlesimenis cenotaphium. — V. 3. ἐκόντησιν
ἐμὸν νέκ. Paulo insolentius dictum. Vulgo pontus dictus
κρηῶσθαι. De cadavere fluctibus aëtho *Argentarius* Ep.
XXXIII. καὶ τὸν μὲν δαίσαντο κυκώμενον ἐν ἄλῃ θῆρες.
Ceterum tempestatis descriptio ducta videtur ex *Homeri*
Odyss. IX. 67. sqq. — V. 6. κωφὸν Vat. Cod. κωφὸς
λίθος h. l. idem qui κενός, vanum et inane monumentum,
quod naufragi nomen habet, dum corpus in undis jacta-
tur. κωφὸν enim exquisita significatione id est, quo nihil
efficitur; ut κωφὸν βέλος ap. *Homer.* Il. λ. 390. Vide
Fischerum ad *Anacr.* Od. XLII. p. 164. et qui primus
hujus vocabuli interiorem significationem enucleavit
Valcken. ad *Antipon.* p. 133. sqq. Sic accipiendum κωφὰ
ap. *Meleagr.* Ep. XXIV. ὃ δύσεως ψυχῇ, παῦσαι ποτὶ καὶ
δ' ὄνειρον Εὐδαίους κέλλους κωφὰ (i. e. μάτην) χλιαυομένην.

III. Cod. Vat. p. 248. Planud. p. 252. St. 366. W.
Defunctus agricolam monet, ne in ipsius tumulo sulcos
ducat. Expressit *Isidorus* Ep. II. T. II. p. 473. —
V. 3. αὐτά. Vat. Cod. Haec terra lacrymis irrigata est;
ex ejusmodi autem agro haud facile spica foecunda
nascatur. Particula δ' perperam posita est initio versus 4.
Nunquam enim ea orditur versum, — V. 4. κωματὸς vulgo,

καμματος ἀναθαλύσεται σταχύν Vat. Cod. Edit. pr. Flor. ἀναθαλήσει. *Salmasius* in not. mltis membranarum lectioni patrocinatur, ἀναθαλύσεται a verbo obsoleto θαλύομαι vel θαλύω derivans, unde θαλύσια. — Recte *Br.* πομάται: *arista comata*. Vide *Meleagr.* Ep. XXVI. 2.

STATYLLII FLACCI

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

¶. 262.] I. Vat. Cod. p. 570. Φλάκκου. In Ladonem, puerum, pulchrum quidem, sed amantibus saevum, qui Nemesein ultricem expertus, puerum amare coeperat. Edidit *Dorville* ad *Charit.* p. 30. — V. 1. κεντιγε-
νιάζων junctim, et τραστής dedit *Doru.* utrumque contra Codicis fidem. Posterius emendavit *Pierfon* in *Verisim.* p. 85. — στερίδης de animo duro et in alienis praesertim malis minime leni. Jungitur τὸ στερίδην καὶ τὸ κπαθὶς ap *Lucian.* *Nigrin.* T. I. p. 67. *Euripid.* in *Hecub.* 296. οὐκ ἔστιν οὕτω στερίδης ἀνθρώπου φύσις ἥτις γόνων εἶν καὶ μακρῶν ὀδυρμάτων κλύουσα θρήνευς οὐκ ἂν ἐκβάλοι δάκρυ. — V. 2. σύντομος. Celeri pede Ladonem affecuta est Neme-
fis, quae ab eo, genas vixdum lanugine induto, pristinae saevitiae poenas sumferit.

II. Cod. Vat. p. 572. Στατυλλίου Φλάκκου. Primum distichon protulit *Dorville* in *Vann. crit.* p. 147. Integrum *Kloetz* ad *Tyrt.* p. 27. Ductum ex Ep. *Tullii Laur.* I. Cf. T. II. P. I. p. 273. — V. 1. εἶέν μοι. Vat. Cod. In versús exitu Ἀπόλλω. Vat. Cod. unde Ἀπόλλων fecit, qui apogr. *Lipf.* scripsit. Si vera est Cod. scriptura, junge ἔτασθην Ἀπόλλω, id est Ἀπόλλωνα, ex dialecto attica. — V. 4. ἤλθε δέ μοι π. δ' ἐξέφυγόν με. Vat. Cod. Male apogr. *Lipf.* ἐξέφυγεν δέ τ. quod *Kloetz* non habebat quomodo

emendaret. Cum dixisset poeta, ἦλθεν ἔμοι Πολέμων, *Polemo mihi rediis facie bispida*, statim se reprehendit: Quid dico, eum *mihi* rediisse, cum potius quam longissime a me aufugerit? Commentarii loco sunt verba *Sirasonis* Ep. XII. (sive potius *Stasyllii* nostri, cujus hoc carmen est, et duo ejusdem argumenti inter *Sirasonis* carmina relata): Νῦν δ' αὐτῷ Πολέμων ἀνασώζεται· οὐκ ἔστι κωφῆται, Φοῖβε, δαῖς δ' ἤκων οὐκέτι σῶος ἔμοι. — V. 5. μή με. ne me fallere coneris, stipulam mihi pro arista offerens. καλᾶμην de exoleto illustravimus ad *Asclepiad.* Ep. I. 4. T. I. P. II. p. 22. — Pro κούφην, quod in marg. apogr. Lips. reperitur, et in apogr. Guyeti, Cod. Vat. κωφῆς habet, quod *Klotzius* alteri lectioni, sive potius conjecturae, praeferendum censebat. κωφῆ καλᾶμην, stipula, cui nihil bonae frugis inest. — κωφὴν δέ. Apogr. Lennop.

III. Cod. Vat. p. 88. εἰς ἐταῖρῶν τινα. Edidit *Reiske* in *Miscell.* Lips. IX. p. 101. nr. 281. Lucerna, amicae a poeta dono data, conqueritur, quod turpis puellae flagitia videre cogatur. — V. 1. συνέτορα λόχων. fidum nocturni amoris testem. Locis laudatis ad *Meleagr.* Ep. LXXI. I. p. 87. adde hunc ap. *Plutarch.* T. I. p. 414. ubi *Demosthenes*, cum *Pytheas* dixisset, ἑλλοχίαν ὄζειν αὐτοῦ τὰ ἐνθυμήματα, amare respondisse narratur: Οὐ ταῦτά γάρ ἐμοὶ καὶ σοί, ὦ Πυθία, ὁ λόχος σύνοιδε. — In versu exitu ἑρώτων est genuina Cod. scriptura, pro qua ap. *Guyeti* et *Ruhn.* ἑρώτα exhibet, ὡν superscripto. — V. 2. ἔδωκεν ἄπνη. Vat. Cod. Nostrium est in ap. *Guyet.* et *Ruhn.* ex *Salmasii* conjectura. — V. 3 - 6. bis in Cod. Vat. scripti diversis manibus. μαραινέθαι dicitur lucerna, quae moerore quasi conficitur, cernens, quae non cernere malit. Lucernae etiam proprie dicuntur μαραινέθαι, cum oleum deficit. *Paul. Silent.* Ep. XXVIII. ὁ δὲ τρίτος ἀρχεται ἥδη Λόχος ὑποκλάζειν ἥνα μαραινόμενος. *Clement Alex.* *Paedag.* II. p. 179. 25. fenēs mero uti jubet, τὰ καταψυχόμενον τῆς ἡλικίας, εἶναι μαραινόμενον ὑπὸ

χευον, ἀναζωπυραῖντας ἡβλαβῆς τῇ τῆς ἡμέλει φαρμάκῳ. — V. 4. παντοκαῖη. Proprie ad puellam pertinet, quae tot figuris, quos Philaenis enarrat, Navies peractis, pruriosa discedit, ut est in Lusibus LXIV. ubi vulgo pessime legitur: Non inventis pruriginosa discedit; quod nos emendare conati sumus. Aeschinis matrem, meretricem, Ἐμπούσαν fuisse dictam narrat Demosthen. Or. pro Cor. T. I. p. 270. 25. ed. R. ἐκ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ πάχειν δηλονότι.

IV. Cod. Vat. p. 175. φάλακρον. Edidit Majus in Catal. Bibl. Offenb. p. 583. Reisk. in Anthol. nr. 451. p. 20. In marg. Cod. Lipf. θαλαῖκρον scribitur, ejus varietatis nullum est in Vat. membrana vestigium. Damoetas, piscator, senex factus, Priapo retia dedicat. — V. 1. αἰγιαλῆτα. Vat. Cod. Nostrium est in marg. ap. Guy. et Rulink. In maris litore Priapus a nautis et piscatoribus colebatur. φουδύγαιτον, propter algam marinam, τὸ φῶκος, quam undae in litus ejiciunt. — V. 2. κνυσομέτης esse videtur in Cod. Vat. quod minimo apice distat a κνυσομέτης, quam sinceram lectionem Majus dedit. Qui maria percurrunt, mercatores, piscatores et alii hujus generis homines, τὰ κύματα μετρεῖν dicuntur, ut in Ep. ἁδισσ. XXXI. Leonid. Targ. Ep. LXII. unde Oppianus Halieut. II. 503. exquisitius, τὸν αἰολόμητιν Ὀδυσσεῖα μετρεῖ πόντον Ἄλγεια μετρήσαντα πολυκμήτοισιν ἁέθλοισι. — T. 263.] V. 3. ἐκμαγῖον. Piscator, qui scopulis per omnem vitam ita adhaeserat, ut cera gemmae inhaeret, πέτρης ἐκμαγῖον vocatur. Hujus vocis potestatem fuse explicuit T. Hemsterbussius ad Polluc. IX. 130. eandemque attigit Valesius ad Euseb. Praep. Evang. XV. 44. p. 845. — Idem sensus est in verbis βδέλλα σπιλάδιον, ubi Vat. Cod. male βδέλλαν exhibet. — V. 5. „Scribe, ut recte in Cod. „est, σοὶ τὰ δίκτυα κῆμφιβληστρα.“ Br. In Analectis enim τημφιβληστρα dederat. Probanda mutatio, sed quod ad Codicis auctoritatem provecat cl. editor, id nihil est.

Hic enim perspicue τὰμφίβληντα legit. — V. 6. »Recte
 »in Cod. scriptum δαῖμον, et sic edidit Majus in Catal.
 »Bibl. Uffenb. quod Reiskius, non ob metrum, cujus
 »nullam habebat curam, sed temere mutavit in δαίμων.
 »Ex his ipsis versiculis constare poterat, spondaeum,
 »jambum et trochaeum vices in prima fede alterna-
 »re.« Br. — εἶσατο. Vat. Cod. — τοῖς ἔθελπε γῆρας.
 quibus senectutem suam consolabatur, sustentabat, unde
 sibi victum parabat. θάλαττα, θερμαίνω. παραμυθεύμαι. Hesych.

V. Cod. Vat. p. 175. Σταύλλου φλάκκου. Planud.
 p. 415. St. 550. W. Piscator Pani pagurum dedicat.
 De paguro, qui est e cancrorum genere et etiamnum in
 Graecia hoc nomine appellatur, (Canius ad Aristotel. H.
 An. p. 162.) vide Aelian. H. A. VI. 31. IX. 43. Op-
 pian. Halieut. α. 285. sqq. — V. 1. βαιοσβελη vitiose
 Stephan. βαιοὶ vocantur, οἷς καμπύλα εἰς τὸ εἶδον τὰ σκέλη,
 interprete Polluce II. 192. Vide notata ad Archilochi
 fr. IX. T. I. P. I. p. 155. — V. 2. Suidas T. II. p. 704.
 ἐπισθοβάμων. ὁ πάγουρος. ἐπισθοβάμων, τεύχην, ὀκτάκουν,
 νηκτάν. quae ex Anthologia emendanda esse probe vidit
 Kusterus. — ὀκτάκουν. oclipedis cancri terga dixit Propert.
 IV. 1. 150. Ovid. Fastor. I. 313. Oclipedis frustra
 quaeruntur cornua cancri. — V. 3. Post νηκτάν Vat. Cod.
 et Planud. τ' inferunt, quod rectius omisit clar. editor.
 θρυμνιζοντων. quandoquidem paguri ὡς ὅπλη θάρρουν τῇ τῆς
 γερβολῆς σκέπῃ, ut Aelianus loquitur l. c. Simili, sed, ut
 res postulabat, graviori epitheto testudinem ornavit
 Empedocles ap. Plurarch. T. II. p. 618. B. ubi Pierfon.
 in Verisim. p. 156. recte emendavit: καὶ μὴν κερύκων τε
 λιθοβλήτων τε χελωνῶν. qui etiam praeclare restituit versum
 depravatam in Hymn. in Mercor. 48. πειρήνας διὰ νῦτα
 λιθοβλήτων χελωνῆς.

VI. Cod. Vat. p. 364. τυλλίου φλάκκου. Plan. p. 88.
 St. 129. W. »Male in Planudeae excusis libris duo

„haec disticha divulsa sunt: unum constituunt Epigramma. In tribus Planudeae codicibus conjuncta sunt, ut et in Vatic. — δύσκολος ἡ κρήνη. Ita Codd. et Flor. etiam editio. Sic supra in Philippi LVI. ἐργίλος ὡς ὁ Περήπτος.“ Br. Jungenda esse haec disticha, etiam *Huetius* vidit p. 11. sq. Scriptum videtur hoc carmen in fontem, miraculosa quadam virtute insignem, quales multos commemoravit *Paulus Silentarius* in notō carmine in *Thermas* et *Aristoteles* in *Mirab. Auscult.* c. 57. 58. et alibi. — V. 1. μητέρ' ἑρέον. ἑρέον omnes edd. veteres usque ad *Ascens.* *Jos. Scaliger* in schedis Bodl. ἑρέον emendasse traditur. Sed eum ἑρέον scripsisse existimo. — V. 2. ἡσυχίος. tacitis suavem potum praebeo. Subaudi, quod poeta suppressit: loquacibus contra amaram. Sed an veram h. l. lectionem teneamus, dubium reddit Cod. Vat. qui non ἡσυχίος, sed ἡσυχίης legit, quam scripturam prae altera probat *Salmas.* in not. inedit. Huc spectat lemma in eodem cod. εἰς πηγὴν ἰπώνυμον ἡσυχίης. Viator, quem poeta loquacem fingit, δύσκολον, *difficilem*, vocat hunc fontem. Vulgo δύσκολος εἰ κρήνη.

VII. Vat. Cod. p. 365. Plan. p. 116. St. 168. W. Πλάτωνος, οἱ δὲ Ἀντιπάτρου. De auctore hujus distichi vide quae notavimus ad *Platon.* Ep. XVIII. Tom. I. P. I. p. 351. sq. In *Stobaeo* Gesneri Tit. X. p. 127. 5. item *Platonis* sive *Antipatro* inscribitur; ap. *Grosium* p. 75. ἄδελον. — V. 2. βίβην. τὸν βρόχον scilicet.

VIII. Anth. Plan. p. 332. St. 471. W. Expressum carmen ex *Alphei Mizyl.* Ep. III. p. 128. — V. 1. εὐδεις. dormis, o tu, qui miseros mortales somno privas. — V. 3. Armis depositis jacebat deus. ἀφύλακτον βέλος. *Quintus Maec.* Ep. IX. de eodem deo: ὃν δὲ βροτοῖς ἀφύλακτος ἐνέφλεγας ἐν φρεσὶ πυρεῖν.

¶. 264.] IX. Vat. Cod. p. 372. Edidit *Jensius* nr. 110. Anth. Reisk. nr. 761. p. 158. In *Sophoclem*, tragoe-

tragoëdiis suis principatū inter poëtas tragicos adeptum. — V. 1. *διεσσι* *re.* Vat. Cod. quod recte emendavit ed. editor. Majori mutatione *Reiskius* v. 5. *ταγὼν σε τραγῳκῶ* dedit. — V. 2. Respicitur *Atreus Sophoclis*, in qua tragoedia, cujus nonnisi duos senarios servavit *Scholias* *Euripidis*, fabulam de nefandis Atrei epulis Phoeboque currum prae horrore retrovertente tractatam fuisse, ex hoc loco apparet. — V. 3. *πολυπαθέει*. *Reisk.* — V. 4. *βόβλαχαροι τυπῆς*. sic Vat. Cod. *χαρτυπῆς* exhibuit *Jensius*. Nostra lectio debetur sagacitati *Heringae* in Obsl. crit. p. 269. — Carmina Bacchicis festis, quae per *χοροτυπῆν* *Βρομίου* significantur, dignissima. — V. 6. *ταγὼν ἐπὶ* Vat. Cod. et *Jenl.* quod *Reisk.* in *ταγὼν σε* mutavit. Idem *κατήυσαν* dedit, contra cod. fidem, cujus lectio *κατήυσαν* minime sollicitanda est. *Hesych.* *καταίεσθαι. συγκαταθέσθαι*. Cognata significatione *sp. Euripid.* *Ipbig.* Aul. 695. *παῖδ' ὅτῳ κατήυσας*. Vide *Abresch.* Anim. in Aeschyl. p. 460. — V. 6. *φθρεζάμενον*. Vat. Cod. et *Jenl.* quod a *Brunckio* consulto mutatum esse non putō.

X. Cod. Vat. p. 374. Planud. p. 42. St. 61. W. Hecubae de Polyxena, in Achillis tumulo immolata, querelae. — V. 1. *πένθιμον ὑμνῶναιον*. Polyxenam suis cineribus desponsam sibi immolari postulaverat Achillis umbra, ap. *Senec.* Troad. 196. apud quem v. 364. Calchas vaticinatus sic: *Μαλτάνδῃ ἄνδρῳ ἐστὶν Ἰθυσσὶν ἄνδρῳ δούλῳ. ἡ δὲ Πύρρῳ πατρὶ καὶ συζύγῳ παραδίδωται.* — V. 2. *ὄγκου τοῦ τάφου*. *Euripid.* Ióni. 388. *ὄγκου τῆς τάφου*. Vide quae notavimus ad *Alexandri Actoli* fr. V. 33. T. I. P. II. p. 243. In Ed. pr. Flor. *ὄγκου τοῦ*. — V. 3. *πολυκαυτοῦ*. Vat. Cod. — V. 5. *πένθιμος*. Vat. Cod. — V. 6. *φθρεζάμενος*. Vat. Cod. quo perit anastrophe. Cum vivēres, Heclorem defunctum rapuisti curru; defunctus, vivae Polyxenae caedem postulas. — V. 7. *ἀδύσας*. Vat. Cod. — Quid

est, quod tantopere irascaris proli meae? Notanda constructio verbi *ἀδύσας* cum casu quarto.

XI. Cod. Vat. p. 249. Plan. p. 246. St. 358. W. In naufragum, qui in litore dormiens viperæ morfu peremptus est. Conf. simile carmen *Antipatri Thess.* LXII. — V. 3. *βεβαρημένον*. Omnes edd. vett. usque ad Steph. *ὕπνῃ βεβαρημένος ἢ καὶ κατέλλῃ*. Epigr. *ἀδύσας*. CCLXXXV. — V. 4. *ὅς κάρη* ab Aldo in Codd. inventum, temere recepit Ascensius, quem Steph. secutus est. *ὥς* legitur in tribus Aldinis et ed. Nicol. Sabienf. Sic scribendum esse sponte sua intellexit *Huetius* p. 23. — V. 5. *τί μάτην*. Frustra itaque contra fluctus luctatus est, ut mortem effugeret, quæ ipsum in continente manebat.

XII. Cod. Vat. p. 292. Plan. p. 250. St. 362. W. Pueri fatum, quod huic carmini occasionem dedit, illustravit etiam *Philippus* Ep. LXXI. ubi vide not. — V. 1. *κρυμοῖσι πιδυθίς*. Plan. cujus lectionis depravatio neminem advertit præter *Jos. Scaligerum*, qui in not. msc. *πιδυτοῦ* corrigit. Sed unice vera est lectio, quam liber Vatic. præbet, *δεθίτος*. Flumina *necti* dicuntur *frīgore*, sive *vinciri* et *alligari*; quorum verborum in hac re exempla congeffit *Burmann.* ad Anth. Lat. T. II; p. 377. et ad *Propert.* IV. 3. 48. p. 758. Vulgata lectio fluxisse videtur ex *Philippi* archetypo: *κρυμῷ πεπιδυμένον ὕδαρ*. — V. 265.] V. 3. *ἔκασθεν*. Vat. Cod. — V. 6. *ὑπερθε τάφου*. Vulgo et in Plan. Erroris a librario commissi origo sponte patet. Certum est *τάφῳ* legendum esse, quod pertinet ad *ἔθνεα*; ad *ὑπερθε* autem subaudiendum *τοῦ πάγου*. Aliter vitium tollere conatus est *Casaubonus* in not. msc. *ὑπερθε τάφου* legens; quod minime præferendum lenissimæ emendationi *Brunckii*; quæ sensum longe meliorem et pleniorē reddit. — V. 7. *μυρομήτα*. Vat. Cod.

MUCII SCAEVOLAE
EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 391. *Jensius* nr. 34. Anthol. Reisk. nr. 685. p. 127. »Mucii Scaevolae Epigramma protulit in Addendis ad Theocritum cl. Toup p. 391. Ideo »monco in Cod. scriptum esse v. 3. ut edidi γυρὰ δ' ἐπ' »ἀλλήλαις. γαῦρα adverbialiter positum est pro γαῦρος. »Non magni momenti est, quod in 5. vers. mutavi. In »cod. scriptum οὐκ ἀπὸ πυγμαχίης ἀποκάεσσι. Aliquid »vividius est in lectione quam dedi.« *Br.* — Caprariys loquitur, capellas circa Panis simulacrum ludentes exhortans. — V. 1. ὄμα. De cibis capris dilectis veterum loca collegit, nostro non omisso, *Schneider* ad *Columell.* VII. 6. p. 399. — V. 3. γυρὰ Cod. et Apogr. quae vidi omnia. *Jensius* vitiose πωρὰ dedit, unde *Reiskius* fecit ποῖ ἴα, *Tourpius* πὰρ δὲ ἐπ' — parum feliciter. γυρὰ correxit *Heringa* in Obsf. crit. p. 264. idemque voluisse videtur *Bernardus* in Epist. ad Reisk. p. 506. *Rubnkensius* in Epist. crit. p. 120. γυρὰ et γαῦρα in eodem versu non ferens, πυκνὰ corrigit, laudans *Aristidem* Panath. p. 151. οὗτοι δὲ πυκνὸν καὶ σύντονον ἐξήλαντο. *Oppian.* Hal. IV. 322. καὶ ἀθρόοι ἐμψιχέονται, Πυκνὰ κατασκαίροντες. Quam tamen γυρὰ in Cod. reperiatur, se nihil impedire ait, quominus hoc, vel invitis auribus, poëtae reddatur. — ἀλλήλαις. Vat. Cod. ἀλλήλαις inveni in ap. *Ruhnck.* Sic etiam *Corn. de Pauw* emendavit. — τὰ γαῦρον hircis et capris tribuitur. *Anacre.* Ep. X. ὄμμα κατὰ λασίαν γαῦρον ἔχει γινώσκων. Hujus generis quaedam notavimus in *Exercitt.* crit. T. II. p. 9. sq. — V. 4. ὑλοβάτην. Vat. Cod. In marg. ap. *Guyeti* ἡλοβάτην. male. ὑλοβάτης Νόμιος Pan, qui per montes et sylvas errat, ὑλοβάτας idem vocatur ap. *Theaet.* *Schol.* Ep. III. Sinceram hujus vocabuli formam ex-

hibuit *Rubken.* et *Reisk.* *Mucium* nostrum hoc epitheto usum esse monuit *Cornel. de Pauw* in not. msc. ut significaret, capras, pratis dulcissimis relictis, ad sylvas properasse. — V. 5. οὐκ ἐπὶ πυγμαχίῃς ἀποπαύετε. Vat. Cod. ἀποπαύετε apogr. quaedam. Melior hujus versiculi lectio et distinctio *Reiskii* ingenio debetur. Ceterum *Mucio*, haec in elegantissimo carmine ponenti, haud scio an obversatus sit locus vividissimis coloribus depictus ap. *Theocrit.* Eid. IV. 46. sqq. — Pro ἀπεχθῆς *Jo. Pierseu.* in Verilim. p. 68. ἀπεχθῆς corrigit, sine causa idonea. — V. 6. ἐντὺς δ'. Apogr. Guy. qui in marg. ἐντὺς scriptis, ut in membranis legitur. Vitiosae scripturae temere patrocinatur *Corn. de Pauw* ἐντὺς δ' corrigen. — ἀπ' ἀλτοῦ ἀνὰ. Vat. God. quod *Salmasius* inter describendum emendavit.

TRAJANI IMPERATORIS DISTICHON.

Planud. p. 141. St. 205. W. In hominem quendam ingenti naso praeditum, ita ut pro gnomone in solario esse possiet. — V. 1. ἡνα. priore syllaba correpta, contra usum a poetis receptum, qui eam constanter producant. Legendum putabat *Jos. Scaliger* ἐντὺς δ', καὶ —. Hujus formae dubito an aliud exstet exemplum. — V. 2. παρεχόμενος. Ed. pr. FL et Ald.

MARCI ARGENTARIi

EPIGRAMMATA.

¶ 266.] I. Cod. Vat. p. 104. Edidit *Reisk.* in Miscell. Lips. IX. p. 136. nr. 315. Inepte auctor lemmatis gñeci: Ὅτι θήλυς ἔρως εὐάρεστον τῇ φύσει, ὃ δὲ ἄρῃην ἐνάρμοστος καὶ ἀσεβής. Commendat quidem poeta muliebrem amorem prae puerili, sed ita ut flagitiosum puerilis amoris remedium indicet. — V. 1. ἐν θνητοῖσι τέτυκται. *Reisk.* ex apogr. Lips. quod servavit lesionem membrarum. Hoc non consulto, sed temere mutatum in ἐν ἀνθρώποισι, quod est in apogr. Guyet. et Ruhnck. — V. 2. Quaedam apogr. habent νόσος, contra Cod. fidem. Qui gravitatem quandam et pudicitiam in medio amore servant, iis σεμνὸς νόσος ἐς φιλήν inesse dicitur. Nam τὸ σεμνὸν et ἡ σεμνότης modo in laude, modo in vituperio ponitur, ut praeclare docuit *Valcken.* ad *Euripid.* Hippol. p. 176. — V. 4. φάρμακον. ut *Theocrit.* Eid. XI. 1. 17. XIV. 52. ὅτι τὸ φάρμακόν ἐστιν ἀμυχανέοντος ἔρωτος. Anthol. Lat. L. III. CCLIII. 21. Sed tua labra meo facuum de corde dolorem Depellant, morbumque animae medicaminis hujus Cura fuges. — Ceterum idem remedium, ab uxore sibi monstratum, tanquam futile traducit *Martialis.* XI. 44.

II. Vat. Cod. p. 93. Edidit *Reiske* in Miscell. Lips. IX. p. 107. nr. 284. In verborum lusu hoc Epigramma versatur, in quo poeta puellam μέλισσαν cum ape comparat. Conf. similes lusus *Meleagri* Ep. CVIII. *Stratonis* Ep. LXXXVIII. — V. 3. ἡδὺ φιλήσῃ. Cod. Vat. et *Reisk.* Vide ad *Meleagr.* Ep. XIX. 6. p. 97. — Ad sensum comparandum Ep. ἀδίσπ. LV. κοδὴ τις μ' ἐφίλησεν ὁφείσπερ ἡ χελυσὶν ὕδατος Νέκταρ ἦν τὸ φίλημα· τὸ γὰρ στόμα νέκταρος ἔπει. — V. 4. ἢ δ' αἰτῆς. mercedem postulaus. Vide ad *Asclepiad.* Ep. I.

T. I. P. H. p. 21. Ovidius A. A. I. 418. *Magna superstitio tibi sit natalis amicae: Quodque aliquid dandum est, illa sit astra dies.*

III. Vat. Cod. p. 102. Protulit Reiske in Misc. Lips. IX. p. 133. nr. 312. Cum puella poeta rixatur, ut tunicam deponat suiue corporis copiam ipsi faciat. Lyfidicam quandam commemorat Theodores. Therap. p. 674. ἢ ἐλαβετο μήτε τὸν χιτῶνίσκον ἐκδυομένη, διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς αἰδοῦς; quae cum idem fere faceret, quod *Argentarii* amica ὁμώνυμος, longe tamen diversa indole fuisse apparet. — V. I. τὰ δίκτυα. vestem tenuissimam, quae, cum corpus male tegat, desiderium ipsa nuditate vehementius inflammat. κακὸς χολα. *nasutulam* vertit Reiskius; male. Finge tibi poetam, quem, Lyfidicen suam super lecto in ulnis tenentem, nihil prohibet, quo minus plenissimum voluptatis fructum capiat, nisi tenuis illa tunica et inepta puellae *cessatio*. Jam vides puellam, quae

— male traheret tempus,

et

tunica duxit operata moram,

Propert. II. 12. 13. ob has moras κακὸς χολα vocari. Sic itaque amatorem suum torquebat Lyfidice, ut *Propertium* Cynthia L. III. 20. 8. conquerentem, quod illa *extremo* dormiat amicta toro; et illa ap. *Aristaeneti* L. I. XXI. p. 52. quae vix tandem misere amantis precibus cedens, παρέλαξεν αὐτῷ προδιώξεις μέτρον ἄπτον, φησὶ, τῶν μαστῶν ἡδίστων ἀπὸ λαοῦ φιλημάτων, καὶ προσεγκαλίζου περιβεβληκυῖάν με τὴν ἐσθῆτα γάμον δὲ μήτε πολυπραγμέναι, μήτε προσέβηκα. — V. 3. οὐ σε περ. λεπτοστολιδύμασι. Vat. Cod. *Brunchius* recepit emendationem *Salmasii* in marg. ap. Guyet. notatam, quae sensum efficit satis commodum: Tam tenuis te circumdat tunica, per quam omnia tua nuda conspiciantur, et tamen non conspiciantur. Certe haec lectio praefereunda lectioni Reiskianae, οὐ σε

π. λεπτὸς στολιδῶμαι πέπλος, et ei, quam schedae Trillit-schianae habent, οὗ σε π., λεπτόταται, δῶμασι πέπλος — quae aliquando arrisit *Schneidero*, qui in *Peric. crit.* p. 10, hanc interpretationem adjecit: indignari poetam puellae, quod domi nuda, sed a nullo spectata incedat, ad se autem vestibus tenuibus induta veniat, per quas libidinem magis irritet et accendat. — At rerum, quae *Lyfidice* domi agat, commemoratio ab hoc loco aliena est. Notanda vox στολιδῶμαι pro στολῆς posita. πέπλων στολῆς dixit *Euripid.* in *Bacch.* 934. et στολμοὺς πέπλων passim; unde in *ejus* *Hecuba* v. 1013. recte nobis emendasse videmur: ποῦ δῆτα; πέπλων ἐν στολῇ κρύψας ἔχεις; pro eo quod vulgo legitur: πέπλων ἐντὸς ἢ κρ. ἔ. Cf. quae notavimus in *Exercitt. crit.* T. I. p. 20. — V. 4. πάντα. *Horatius* I. *Serm.* II. 101. postquam matronam descripsit, palla circumdatam, meretricem libertinam commendat, in qua nihil obftet, quominus res dilucide appareat — *Cois tibi pene videre est, Ut nudam.* Ejusmodi vestibus induti indutaeve pellucere dicebantur; ut ap. *Juvenal.* II. *Sat.* 77. *Acer et indomitus libertatisque magister, Cretice, pelluces.* *Tibull.* IV. 6. 13. *Adnue, purpureaque veni pellucida palla.* ubi vide *Heyn.* Poëta anonymus, qualem sibi puellam pingi velit, pictorem docens, *Nil pingendo neges, ait, tegas omnia serica vestis, Quas totum prodat tenui velamine corpus.* *Anthol. Lat.* L. III. 278. p. 696. Plura hujus generis collegerunt *Interpp.* *Adiani* V. H. VII. 9. et *Fischer.* ad *Anacr.* p. 110. — V. 5. χαρίων. *Hoc falsum esse putas?* *Catull.* XII. 4. *Festivus noster, quam Propertius* II. 12. 17. in re simili graviora minatus: *Quod si pertendens animo vestita cubaris, Scissa veste meas experiere manus.* — πούτο, τὸ πῶς sc. Pronomina enim saepe ad res obscenas significandas valent. Cf. ad *Straton.* Ep. I.

§. 267.] IV. *Cod. Vat.* p. 106. Edidit *Rubnk.* in *Epist. crit.* p. 75. *Reisk.* in *Miscell.* *Lips.* IX. p. 142:

nr. 320. — V. 1. Haec fortasse obversabantur *Agarbiae* Ep. VIII. 14. sqq. — V. 2. *χαίλα τε*. Vat. Cod. — V. 3. *χρῆτα λαβών*. Vat. Cod. *βαλὼν* ex *Salmasii* emendatione legitur in marg. Guyet. apogr. In eadem re *Theocritus*. Eid. II. 140. καὶ ταχὺ χροῖς ἐπὶ χρωτὶ παπαίνεται. — τὰ λοιπὰ. *Aristaenetus*. L. I. 17. p. 43. τὰ δ' ἄλλα, οἷδας γὰρ ἑποῖα τὰ λοιπὰ, νόμι μοι κατὰ στυγόν, οὐδὲν περιττοῦ δεινός λόγου. *Philodemus*. Ep. XVII. σὺ δ' ὃ φιλεράστρια κοίτης ἦδη τῆς Παφίης ἴσθι τὰ λειπόμενα. — V. 4. *μάργυς ἐφ' οἷς λόγχος*. Hoc ordine verba leguntur in Cod. Vat. Verbis transpositis *λόγχος ἐφ' οἷς μάργυς* ē. Ducta sunt haec ex *Asclepiadi*. Ep. XXVII. quae inter se et cum aliis comparavit *Pierfon*. ad *Moer*. p. 442.

V. Cod. Vat. p. 97. Edidit *Reiske* in *Miscell*. Lips. IX. p. 126. nr. 304. Ad *Antigonem Siculam*, quam, cum munera posceret, *Aetolam*, ἀπὸ τοῦ αἰτῆν, factam esse ait poeta. Ipse vero *Mēdos* factus est, οὐδὲν διδεδῶκεν αὐτῇ scilicet. Prior pars hujus lusus ducta ex *Aristoph.* Eqq. 79. ubi de *Cleone Demosthenes* ὁ πρωκτός ἐστιν αὐτόχρημα ἐν χάσειν, τὰ χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς. ubi recte *Scholias*tes: οὐκ ἐν Αἰτωλίᾳ, ἀλλ' ἐν τῷ αἰτῆν. Alterum in suum usum convertit *Fronto* Ep. I. p. 346. μὴ γίνου Μῆδος· Σάκας γὰρ ἴσθι μετὰ μικρόν, καὶ σὲ ποιήσουσιν αἱ τρίχες Ἀστυάγην.

VI. Cod. Vat. p. 549. *Planud.* p. 145. St. 211. W. De *Antigonae* et *Philostrati* cujusdam amoribus. — V. 1. *καλαιστῆς*: quinque palmis *Iro* pauperior, pauperimus hominum. *Paroemiaceae* locutionis speciem habet. Similiter *Aristophan.* in *Ran.* 91. tragoediarum scriptores ridens, eos vocat *μειρακάλλια τραγηδίας ποιῶντα* *πλεῖν ἡμέρια*, *Εὐριπίδου* *πλεῖν ἡσταδίῳ* *λαλίσταρα*. Nec multum abhñmle hoc *Eupolidis* ap. *Schol.* *Aristoph.* in *Acharn.* 529. ἄσπερ αἱ ἐγαθοὶ θρομέις· ἐκ δένια ποδῶν ἔρει λῶγον τοὺς ῥήτορας; ut h. versum restituit *Wystenbach*. ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 7. sq. Hinc apparet, nihili esse

emendationem *Brodae* et *Scaligeri*, qui παλαιότερ corrigunt, in errorem inducti lectione depravata v. 2. πενταπυχρότερος, quæ in omnibus antiquis edd. obtinet, usque ad *Stephanum*. — Philostratus noster misere amabat Antigonem, sed cum non haberet, quomodo ei noctis pretium solveret, eum irriti amoris flamma vehementer excruciatum esse, sponte intelligitur. Tandem per hiemem remedium amoris invenit. ἀντία γὰρ σχ. Nihil sani Intrpp. ad hoc distichon asserunt. Unus Scholiastes recte intellexit, lūsum esse in nomine puellæ 'Αντιγόη et ἀντία γάοντα σχών. 'Εκοιμήθη μετ' 'Αντιγόνης θναντίον τῶν γονάτων θύει τὴν κεφαλὴν. Non tamen cum ipsa Antigone cubuit, sed cum contrāctis, genubus pectori admotis, cubaret, non quidem 'Αντιγόνην ipsam, sed tamen ἀντία γάοντα habebat. Frigidus lusus: sed hic verus poetæ sensus.

VII. Cod. Vat. p. 100. Μάρκεν 'Αργενταρίου. In Planud. p. 475. St. 617. W. *Rufino* tribuitur, cujus duo præcedunt carmina in Collectione Cephalæ. Verum amorem in deformium puellarum desiderio cerni facete docet. — V. 3. παφορημένος ἴσις. Vat. Cod. quod minus in hac re usitatum commodum tamen sensum efficit.

VIII. Cod. Vat. p. 403. sq. Planud. p. 85. St. 125. W. In gallum gallinaceum, qui gratum poetæ de puella somnium turbaverat. Conf. *Meleagri* Ep. LXXII. et not. T. I. P. I. p. 87. sq. *Alcipbron* L. III. Ep. X. p. 298. ἐπιτρυβίην καὶ κικλὲς 'κικλὲς ἀπόλογο ὃ κίκλιστος ἀλεκτυρὸν καὶ μιανώτατος, ὅς κε, ἡδὺν ὄνειρον θεώμενον, ἀναβύσας ἐξήγειρε. — V. 1. ἀφ' ἡρασκας. Vat. Cod. Eodem verbo in eadem re utitur *Anacreon* XII. τί μιν καλῶν ὄνειρον 'τροπιδραῖσι φωναῖς 'Αφῆρασκας βάθυλλον. — V. 3. θρέπτρα. i. e. θρεπτήρια sive τροφήα, alimentorum mercedem. Vide ad *Meleagr.* l. c. — ὠτόκος ἀγέλη. gallinarum grex, inter quas gallus principatum tenet. Perper-

ram Vat. membranæ πάσης αιώτον — ἀγέλην. — V. 5. μά. Vulgo. ναί est in Cod. Vat. — §. 268.] V. 6. αἰμά-
σμεν. Vat. Cod. et Plan. Verba ἀλλ' ἔχεις βοῶν posita
videntur pro βοῶς ἔχεις. Sed vereor, ut sana sit lectio.
Argentarium scripſisse puto:

ναὶ βοῶν καὶ σκήπτρα Σαρπηίδος, οὐκ ἔτι νουθε-
φθόγγει, αἰμάξῃς βοῶν ὃν αἰμασμεν.

Theocrit. Epigr. I. 5. βοῶν δ' αἰμάξῃ κεραὸς τράγος. *Lycophr.*
v. 992. κίλαινῃ βοῶν αἰμάξῃ βρότῳ. *Pausan.* L. III. 16.
p. 249. flagellationis puerorum ad Dianae Orthiae aram
exponens rationem, oraculum ait Spartanis obtigisse,
αἵματι ἀνδρῶπων τὸν βοῶν αἰμάσσειν. In sacrificio quodam
ap. Romanos τὴν μὲν οὐρανὸν τις ἀκουέτω ἐκ τῆν Ῥηγίναν κα-
λουμένην κομίζει καὶ τὸν βοῶν αἰμάσσει. *Plutarch.* T. II.
p. 287. A. *Catullus* XIX. 15. Sanguine hanc etiam mihi,
sed tacebitis, aram Barbarus linit hirculus, cornipesque
capella. *Virgil.* Eclog. I. 8. Illius aram Saepe tener nostris
ab ouilibus imbuet agnus. *Ovidius* IV. ex Ponto 8. 39.
Agnaque tam lactens, quam gramine pasta Falisco Victimā
Tarpejos inficit ista focos. Hinc in *Anthol. Lat.* T. I.
p. 36. Corniger bos aries humilis, et maxima taurus
Victima sacratos tinguet honore focos.

IX. *Marco Argentario* hoc carmen tribuit Vat. Cod.
p. 382. quod ἀδελον est in Plan. p. 95. St. 140. W. In *An-
thologia* edita exſtare immemor tanquam ineditum dedit
Iriarte in *Catal. Bibl. Matrit.* cod. XXIV. — V. 1.
βύβλον h. l. et versu 3. Vat. Cod. Ἔργα καὶ ἡμέρας *He-
ſiodi* significari ex ſqq. apparet. εἰλῆσαν ὑπὸ χερσίν. *Alci-
phron* L. I. p. 104. χέρτην διὰ χερσὶς ἔχοντα. Idem p. 140.
σχῆμα ἔχων καὶ βυβλίον μετὰ χερσὶς, — In εἰλῆσαν de vo-
lumine cogites. *Strato* Ep. L. librum amasi felicem
praedicans, te, ait, ἡ πρυφεροῦς σφίγγει περὶ χεῖρας, ἡ κατὰ
μηρῶν εἰλήσει δροσερῶν, ὃ μακαριστότατον. — V. 4. ἔργα et
πράγματα παρῆλιν dicuntur, qui aliis impedimento sunt

et molestias creant. Finge tibi poetam abjectis *Hesiodi* *ἔργοις* puellae suae obviam festinantem.

X. Cod. Vat. p. 90. Planud. p. 479. St. 622. W. A puella, quam deperibat, relictus, munera parat, quibus fugientem reducat. — V. 1. *χρυσόκερος*. duae Ald. *δέρυαι*. Vat. Cod. *πυριλάμποι*. idem. — V. 2. *κοιτίρας*. Vat. Cod. — *μορβήτους* vulgo. — V. 3. *ὥς γὰρ μ.* Vat. Cod. — V. 4. *ἐκταίν.* ut ap. *Tibullus*. Eid. II. 156. *οὐν δὲ το δαδενκαταῖος ἐφ' ᾧ τέ νιν οὐδέποτε εἶδον*. Sex dies igitur effluxerant, per quos puellam non viderat: *τὴν μάγον*. veneficam, ob vim procul dubio, quam in poetæ animum exercebat. — V. 5. *Brunckius* unde *εγγερόσμεν* sumserit, non indicavit. Vulgo enim et in Vat. libro *ζητήσμεν*. quod verbum huic loco minime convenit. Fortasse tamen paulo propius ad vulgatae lectionis ductus legendum est:

ἀλλ' ἔμπης αὐτὴν ζητῶν — —

De meretrice agens *Lucianus* T. III. p. 43. auro facile cedente, *πάνυ ἐνδίδωσι πρὸς ταύτην τὴν ἐκπύδην ἢ γυνῆ, αἰτ, — ἂν δ' ἐργυρίον που ψοφῇ, ἔρχεται πρὸς τὸν ἥχον*. — Pro *ἐργυρίους* *εὐλάκας* Aldus in Cod. quodam invenit glossam: *ἐργυρίον. δῖον*.

XI. Cod. Vat. p. 101. Planud. p. 479. St. 623. W. In puellam macilentam, sed probam. — V. 1. *Ἀφροδίτην* ex Vat. Cod. revocatum est, pro *Ἀφροδίτης*, quod *Arnaldus* in Spec. Animadv. p. 135. frustra in Diocleae laudem accipit, quasi ipsa Venere *gracilior* vocetur. — *Ἀφροδίτην* *amaſiam* appellabat poeta propter insignem pulcritudinem, non tamen negans, eam minus succulentam esse. Ceterum *Huetius* p. 48. dialogum esse videri monuit, alioqui legendum: *ὑπομνη.* Hoc malim, quam de dialogo cogitare. — V. 3. *τὸ μεταξὺ*. non multum inter me et ejus animam erit. — Mox vulgo *εἰ; ἀδ πο-*

Ἰσὺν στέρεα πεισών, quod ex Vat. Cod. mutatum est. — V. 4. ψυχῆς. Vat. Cod.

XII. Cod. Vat. p. 1037. Planud. p. 480. St. 623. W. Duas puellas, Euphranten et Lyfidicen amans poeta, se illam alteri longe praeferre significat. — V. 1. ἔρχου Λυσιδίκης. Conf. Meleagr. Ep. XCVIII. XCIX.

¶ 269.] XIII. Vat. Cod. p. 1057. sq. Poëta Alcippen suam amplexibus tenente, mater puellae superveniens sibi quoque oblaræ voluptatis partem expetebat. — V. 1. ἐφίλεον μεγα. ut ap. Paul. Silens. Ep. II. μακρὰ φιλεῖ Γαλάτεια καὶ ἑμφορα, μελῶν καὶ Δημῶ. Male autem Orphoroeus amaram nimis vertit. — V. 4. περισσώτερον. Malim

περισσώτερος.

ne quis curiosior amoris mysteria cerneret. — V. 5. ἔλαθον. Plan. quod sensum habet tolerabilem. ἔλαθεν, quod Br. ex Vat. Cod. recepit, ad præcedentem enuntiationem referendum est: Oscula mea et amplexus, quibus Alcippen fovebam, non latebant Alcippes matrem. Quod cum paulo duriusculum esset, nec epitheton matris ἄλλον, si abesset, desideraretur, corrigendum putavi olim:

μητέρα δ' οὐκ ἔλαθον ΚΑΙΝΗC ΣΑΛΟΣ.

καίνη et κλίνη mutata vidimus in *Asclepiad* Ep. XX. VII. vers. ult. Cf. *Pierſon* ad *Moer*, p. 442. Matrem Alcippes non latuit tremuli lecti agitatio et ambulatio, ut *Catullus* loquitur *Carm.* VI. 9. unde *Ovid.* III. *Amor.* XIV. 24. *Spondaque lasciva mobilitate tremis. Juvenal.* IX. 77. *testis mihi lectulus et tu, Ad quem pervenis lecti sonus.* — V. 6. ἑμῆς κοινῆς. Eia, inquit, in commune quidquid est lucri. ap. *Phædrum* V. 6. ubi vide *Burmannum*. Adde *Intpp.* *Theophr.* *Char.* XI. 18. et *Wesseling.* ad *Diodor.* *Sic.* T. I. p. 391. 92.

XIV. Cod. Vat. p. 104. Planud. p. 482. St. 625. W. Poëta puellae coronam offerens eam de pulcritudinis

suæ brevitate admonet. Expressit hoc carmen *Rufinus* Ep. XV. — V. 1. ἡδύνου. Ed. Flor. ἡδύνουσ reliquæ. Nostrium debetur Vatic. libro. μέρον εὐδεν de suavissimo somno videtur positum. Nam omnia suavia et jucunda μέρον appellant veteres. Similiter verbo ἔαρ utitur *Thescrus*, qui ἔαρ δρόσων dixit Eid. XIII. 45. Pro εὐδεν Vat. Cod. ὄσεν legit, quod contextui minus aptum. — V. 4. Ad sensum cf. *Platon*. Ep. IV. et *Propert.* IV. 5. 59. ubi *Burmamnus* nostrum carmen laudavit. Idyllium de rosa in Anth. lat. L. III. CCXCII. 45.:

Quam modo nascentem rutilus conspexis Eous,

Hanc rediens sero vespere vidit anum.

Sed bene, quod paucis licet interitura diebus,

Succedens ævum prorogat ipsa suum.

Collige virgo rosas, dum flos novus, et nova pubes,

Et memor esto, ævum sic properare tuum.

Philosfrat. Epist. XXXIV. p. 928. μαραινεται καὶ γυνὴ μετὰ ῥόδων, ἂν βραδύνη μὴ μέλλε, ὦ καλή, συμπαίζωμεν, στιφα-
νωσάμεθα τοῖς ῥόδοις.

XV. Hoc carmen, quod in Planud. p. 468. St. 609. W. *Philodemo* tribuitur, Vat. Cod. *Argentariō* nostro vindicat p. 103. Scriptum est in Sôsieratem quendam, quî, dum dives esset, gratia et amore valebat; ad paupertatem redactus, ab amoris cruciatibus liberatus est. — V. 2. λιμός. Ex *Cratesis* præcepto fr. I. ἔρωτα παύει λιμός. ubi vide quæ notavimus Tom. I. P. I. p. 379. et ad *Callini*. Ep. XIV. 5. T. I. P. II. p. 270. — V. 3. μέρον καὶ τετρατὸν Ἄδωνιν. Fortasse ductum ex *Bionis* Epitaph. Adon. 78. ὀλλύσθω μέρα πάντα, τὸ εὖν μέρον ὦλετ Ἄδωνις. Ap. *Plautum* in Mostell. I. 3. 151. Philematium ad *Philolachen* *Vin' unguenta?* ait; ad quæ ille responderet: *quid opus est? cum stacta accubo.* — Pro καλεῖσθαι vulgo καλοῦσα legitur. — V. 4. ἔον. Vat. Cod. εὖν τοι. Plan. — V. 5. τίς; πόθεν εἰς (Vat. ἦς) ἀνδρῶν; formula

solemnis ap. *Homertum*, qua hospites interrogantur. Postea contemptus significationem habere coepit. *Stob.* Flor. LXXXIV. p. 491. Ἀντίγονος ὁ βασιλεὺς ἔβρινα τὸν φιλοσοφῶν διαβληθέντα ὡς δυσγενῆ, ἤρετο· τίς, πῶθεν εἰς ἀνδρῶν; πῶς τιν πάλιν ἢ δὲ τεκίητε; Alia quaedam exempla dedit *Lenner* ad *Phalar.* p. 128. — πάλιν ἢ *Vat. Cod.* — ὡς οὐδέστι· Scilicet uxorem cum dote, fidemque et amicos Et genus et formam regina pecunia donat. *Horat.* I. Epist. VI. 36. *Theognis* ap. *Stob.* Tit. XCV. p. 519. πῶς τις πλοῦσιον ἄνδρα τίς; ἁτίαι δὲ πενυχρὸν. Cf. ad *Luciani* Ep. XXXVIII. p. 316.

XVI. Nostro vindicavit *Cod. Vat.* p. 102. cum in *Planud.* p. 484. St. 628. W. ἀδελφὸν sit. „Obscoenum „carminis sensum aperuit *Brodaeus*; sed quae in eo „depravata erant, pro bonis habuit, aut de eorum emendatione non fuit sollicitus.“ *Br.* Scriptum est in mulierem impuri oris. — V. 1. Μηνόφιλας λ. π. μαχλάσι κ. Vulgo et in *Vat. Cod.* Vera videtur *Brunchii* emendatio. — Alterum quendam mundum apud *Menophilam* meretricem cernere licet. — V. 3. ἀλλ' ὄντι. Vulgo. ἴντι debetur membranæ. Agedum, astrologi, ad eam accedite ejusque coelum contemplamini, quod canem et geminos, astra notissima, intra se continet. οὐρανὸς; h. l. ambiguo sensu est positum. Superiores enim partes significat, ut ap. *Lucian.* Epigr. I. Laïs fellatrix munera dicitur afferre ἐκ' οὐρανίων. *Nicarchus* Ep. V. Ζητὶ δ' ἴσος κλαύβουλος, εἰς οὐρανὸν εἰσναβαίνειν, τὸ ψεῦδὲν κατέχων ἐν χειρὶ πῦρ, ἔλαχε. — V. 4. κόνα. *Hesych.* κόων. — ἀχλοῖ δὲ καὶ τὸ ἀνδρεῖον μέρος. Similiter ludit *Serato* Ep. LXVII. μίσγεσθαι ταύρῳ καὶ φλογέντῃ κόνα. — δίδόμενος. *Philodem.* Ep. VIII. ἢ τὸ γε λοιπὸν τοῦδε καίνοιο πελέκει δοτὶ δίδόμενος ἐφέλειν. ubi vide not. et *Hesych.* v. δίδυμοι.

T. II. p. 529.] XVII. *Vat. Cod.* p. 451. Edidit *Reiske* inter carm. *Jenf.* nr. 731. p. 147. Etiam hoc

carmen in fellatricem mulierem scriptum, in cuius nomine poeta ludit. — V. 1. *Λαιδοῖς* emendavit *Reiskius*. *λαιδρεῖς*. *λαμπροῖς*. *ἐκραιδής*. *δινεῖς*. *θρασύς*. *ταχύς*. *κρίστερες*. *Hesych.* Tractavit hauc vocem *Ῥυβήκη* in Epist. crit. p. 88. Emendationis tamen necessitatem non video. Clam quidem Heraclea illud flagitium patrabat; sed nemo tamen in tota urbe erat, qui ejus turpitudinem ignoraret. Rectius idem vir doctissimus *καλλεῖς*, quae est Cod. lectio, in *καλοῦς* mutavit. — V. 2. *πῶς ἔβησε* *Reiskius* dedit; recte intelligens, *κῆνος* et *τοῦτο* simul stare non posse. Sed vide, an scribendum sit:

οἶδα· πάλας κατὰ σοῦ τοῦτ' ἔβησε πέλις.

— V. 3. *πῆχος* abest a Vat. Cod. Lacunam ita explebat *Reiskius*:

πῶς ἔτλης τόσσον βέξαι κακόν;

quod mihi *Brunckianae* lectioni non posthabendum esse videtur. — In sequentibus haerebat *Reiskius*, quod mireris. Duplicem causam poeta fuisse suspicatur, quae Heracleam impulerit ad tam turpe flagitium; alteram, si id vi coacta fecerit. *δραξάμενος πλουσίμων*. *Maximus περὶ καταισχ.* v. 111. *δρασσαμένη χαίτης ἡ καὶ μετέπειτα ἐφείσα ἀτηρὰς πωλόμας*. Vide *Westein* ad Nov. Test. II. p. 112. — Alteram causam poeta ab Heracleae nomine, ipsius pudicitiae quasi fatali, repetit. Ut enim *Ἡρακλεῖ* fato destinatum erat, ut Heben in matrimonium duceret, sic *Ἡρακλεῖα* nostrae fatale fuisse videtur, ut juvenum ἥβη contréctaret. Quid sit ἥβη in viris, nemo ignorat. Ex ambigua hujus vocabuli significatione fluxit obsoenus Iulus ap. *Serapion*. Ep. LXVII. *μήποτε καρποῦναι Δημήτερος ὑγγραυρίσης βεβήκες τὴν λασίην Ἡρακλέους ἄλοχον*. Eodem referendum Corydi parafiti dictum ap. *Asben*. L. VI, p. 245. E. cui cum narrasset quidam, se nonnunquam *ὑποκρίσας καὶ τρεβχάλεον καὶ τίτθιδος καὶ τὸν ἐμφαλὸν φιλεῖν*, respondit: *πονηρὸν τοῦτ' ἦδ' ἡ καὶ γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἀπὸ τῆς Ὀμφάλης ἐπὶ τὴν Ἡβην μεταβέβηκε*.

¶ 270.] XVII. Cod. Vat. p. 510. Plan. p. 173. St. 253. W. Conqueritur poëta de Bacchi iniquitate. — V. 2. εἴσει με ἐκ. Vat. Cod. σπλενόμενον. *Meleager* Ep. LX. πάντα δ' ὑπ' ἀκρότου γούνα σπλενὰ φορεῖς. *Phanias* Ep. I. σκύφος ἢ σπάλειμμα. — V. 3. ὡς ἄδικον. Similis color in *Meleagri* Ep. LVII. 5. 6. — ἕτ' εἵκεν. Vat. Cod. — V. 4. τάμπαλ. Vat. Cod. Lusus est in φέρων et παρεφόρμα. Hoc proprium de ebriis titubante pede vagantibus.

XVIII. Cod. Vat. p. 393. Plan. p. 178. St. 260. W. Hominiis vinosi verba amatoria ad lagenam. Conf. Ep. ἀδέσπ. LXXVII. — V. 1. καπηλικὰ μέτρα φιλεῖσθαι. impleta vino, ex caupona petito. — V. 2. εὐλαλε. quae loquatiores reddit convivas, interpretatur *Brodaeus*. Malim ad sonum liquoris ex angusto gutture prorumpentis accipere. Sic *Philipp.* Ep. LVIII. Ἀδριακοῖς κύτους λαίμεις τοπάλα μελγῆς. — μακρόφραυξ. Vat. Cod. et nonnullae edd. vett. — V. 3. μυστιλάγου V. C. junctim. *Tourpiem* endationem recepit *Br.* ex *Curis* Noviss. p. 244. μύστις πενίης dicitur lagena, cui domini sui paupertas notissima erat; βραχυσύμβολος, cui nonnisi parva tribuebatur vini portio. — V. 5. ἀμικτός κ. κ. τε παρείης. Vat. Cod. Ambigdis verbis poëta utitur, ut, de lagena agens, cum puella loqui videatur. Optat enim, ut lagena ab omni cum *πυμπῆς*, quae merum corrumpant, conuercio aliena sit, h. e. ἀμικτός et ἀνόμεντος, quae verba item de casta virumque nondum experta virgine explicari possunt. In hoc cardine hujus carminis acumen vertitur, non in πέσον, quod *Tourpius* existimabat. — V. 6. ἄφθορος. Vat. Cod. Idem error irrepsit in ed. Wechel. Vett. enim edd. quas vidi omnes, ἄφθορος legunt, quod huic contextui unice convenit.

XIX. Cod. Vat. p. 511. *Marco* nostro *Argentario* hoc carmen tribuit, quod in Plan. p. 180. St. 263. W. ἄδηλον est. Ad Cincium quendam, ut vitae brevitatem repu-

reputans, genio suo indulgeat. Color est fere, ut in carmine Horatiano L. I. XXVIII, 1-9. — V. 3. ζυφός. Vat. Cod. vitiose. — V. 4. »In Planudeae codd. scriptum inveni ἀγκὰς ἔχων ἀκροῖταιν. unde bona lectio refingitur: ἀγκὰς ἀκροῖταιν ἔχων. quod sincerum credo et saltem ob gratiorem sonum praefendum.^a Br. — V. 5. Quod si, tristis sapientiae afflecla, illas vitae voluptates spreveris, scito, etiam Cleanthem et Zenonem, severae philosophiae principes, ad Orci tenebras devenisse.

XX. Cod. Vat. p. 176. Edidit *Majus* in Bibl. Offenb. Catal. 583. *Reiske* in Anth. nr. 456. p. 22. »Huic Epigrammati in apogr. Buherii et Guieti subjunctum est distichon alio pertinens. Est enim *Leonidas* »Tar. Ep. II. ἐν τέκον, ᾧ Λητοῖ —.^a Br. Mulier quaedam, cujus nomen in ipso carmine obscurum est, Dianae post partum munera dedicat. Expressum carmen ex *Leonid.* Tar. Ep. III. — V. 1. μυρόπτην Vat. Cod. a pr. man. — V. 3. ὑπ' ἰνδύμα. Vat. Cod. Margini ap. Guyet et Ruhnck. adscripta nota: ἀπὸ τοῦ ὑπὸ τῷ χιτῶνι ἐνδεδυμένον. ἀπὸ ὑπένδυμα χιτῶνος λεπτόν. Priorem interpretationem praetulim propter Ep. *Leonidas* II. ubi mulier post partum ζώνην et κύπεσσιν Dianae dedicasse dicitur; item in Ep. *Ἰδίσκ.* CXIV. quod nostro ad amussim respondet:

Ζῶμά τοι, ᾧ Λητοῖα (sic lege), καὶ ἀνθεμέντα κύπεσσιν,
καὶ μίτραν μαστοῖς σφικτὰ περιπλεγμένην
θήκατο Τιμάσσεια.

Cypassis igitur respondere videtur τῷ ὑπενδύματι, indumento, cui tunica superinduebatur. Ap. *Hedylum* Ep. II. T. I. p. 483. junguntur μίτραν et ἀλουργὸς ὑπένδυμα. — V. 4. μαστόδετα. fasciae, quibus mammae erigebantur, quae hoc loco diversae sunt a mitra; cum contra ap. *Callim.* Ep. XIX. μίτραν ἢ μαστοὺς ἐφίλησεν reperiatur; et ap. *Hedylum* Ep. I. μαλακὰ μίτραν, μαστῶν ἰνδύματα. Conf.

notata ad *Leonid. Tar. Ep. V. 2. T. I. P. II. p. 62.* —
 V. 5. »Quid haec significant, nescio: *ἔπει φέγγε ἄμβροτον*
 »*ἢ ἄμβροτον* (sic enim in Cod. scriptum est) *ἔγγον εὐώ-*
δινος νηδύς. Salmasius reponebat *ἔπει θέτι* et sq. v. *εὐ-*
φρανθεῖσα νεῖ. Sed ita semper obscuritas est in *ἄμβροτον*
 »et deest dedicantis nomen, quod hic omnino esse de-
 »bet. Hoc forte in *ἄμβροτον* latet. Quid si mulier illa
 »appellata fuerit *Ἀμβρότη*, aut *Ἀμβροσίς*? In hunc modum
 »distichon restitui posset:

»*Ἀμβροσίς, εὐώδινος ἔπει θέτι νηδύς ἔγγον,*
 »*εὐφρανθεῖσα νεῖ θῆκαν ὑπ' Ἀγρίμδης.*«

Br. Quaedam hic a cl. editore recte sunt posita, alia minus. *ἔπει φέγγε* non sollicitandum esse, recte intellexit in *Leclt. p. 265.* Sic enim *Ep. ἁτίσπ.* supra laudatum: *Ζῆμά τοι, ὦ Λατῶα — Θήκατο Τιμάσσεια, δυσωδίνῳ γενέθλας* *Ἀργαλῶν δεκάτῃ μηνὶ φυγεῖσα βάρος.* Recte autem suspicatus est, in *ἄμβροτον* latere dedicantis nomen. Comparanti Epigramma *Leonidae*, unde hoc expressum est:

Ἐκ τέκου, Εἰλήθυνα, πικρὰν αἰὶνα φυγεῖσα
 Ἀμβροσίῃ, κλεινὴν θῆκατό σοι πρὸ ποδῶν
 δῶμα κόμας καὶ πέπλον — —

verisimilis videbitur emendatio nostra:

Ἀμβροσίῃ, ἔξ αἰδίνης ἔπει φέγγε νηδύς ἔγγον —

quae gemina gemella sunt. *Reiskius* dedit: *ἄμβροτον, εὐώδινος* — *Εὐανθεῖ νηῖ θῆκαν.* posuit in florido templo immortalis, felici partu editae (vel parvus facilisantis) *Dianae.*

§. 271.] XXI. Cod. Vat. p. 187. Primus edidit *D. Heinsius* in carmin. gr. p. 146. *Reiske* Anthol. nr. 49 I. p. 39. Lagenam poeta Veneri dedicat. — V. 1 — 6. laudat *Suidas* v. *λάγυνε* T. II. p. 409. — V. 1. *μεθυσφαλές* Lagenae, vino repletae, tribuitur, quod iis proprium est, qui se vino ingurgitarunt. *Ebria* lagena, ut *ebria*

uva, *Catull.* XXVII. 3. *Posthumiae ebriosa acina ebriosioris*. Minime igitur audiendus *Toupius* in *Cur. nov.* p. 242. qui *inanem*, *vino carentem lagenam* interpretatur. — V. 2. *νικηρέη*, *perperam* ap. *Lips.* — V. 3. *βακχιας*. *Vat. Cod.* et *Suid.* — *ὕγρεφθογγε*. *Nota* in *marg.* ap. *Guyet.* *liquorem vocalem continens, i. e. loquax, garrula, ab effectu liquoris consenti.* *Conf.* ad *Ep.* XVIII. 2. ubi *lagena* vocatur *ἐλλαλος, κρηόγλωσ, εὐετομος*. — V. 4. *ψήφου συμβολικῆς θυγάτηρ* vocatur *lagena*, quae *conviviis* adhibetur; ut *convivia ipsa* ap. *Ionem Cbium* fr. I. v. 11. *οἶνον φίλα τέκνα* vocantur. *ψήφον συμβολικὴν* pro *periphrasi* *τῆς συμβολῆς* recte interpretatur *Salmasius* in *marg.* ap. *Guyet.* Est autem *ψήφος* vel ipsa *pecunia*, quae a *singulis* *convivis* conferebatur, vel *tessera* quaedam ab *iisdem* data. *Res nota* ex *Terentii Eunūcho* III. 4. 1. *coimus in Piraeo In hunc diem, ut de symbolis effemus, — Dasi annuli.* *πόσημεν* vocat *Hedylus* *Ep.* ap. *Asben* VII. p. 345. A. B. *θὰς μόνον ἢ ζώνην, ἢ ἐνύτιον, ἢ τι τοιοῦτον πόσημενον*. — V. 5. *μόστι φιλοῦντων*. ut *supra* *πενὴς μόντε λάγυναι*. *Potabant juvenes, puellis, quas deperibant, praesentibus.* *Hinc lagena testis* *mysteriorum amoris*. — V. 8. *ἤπισεν* est in *membranis*, et *nihil habet* quo quis *offendatur*. *Non spernenda tamen perspicacissimi* *Toupii conjectura: ἤνασεν.* *Br.* *Apogr.* *Lips.* et *Heinf.* *ἤνυσεν* praebet, quod *Reiskius* in *ἤνυσεν* mutavit, *Codicis* *scripturam* *affecutus*, quod ei non saepe contigit. — *σύμπλανον*, quam in *comissationibus* *secum duxerat*. *De gladio Macedonius* *Ep.* XII. *εὐτοὶ ἀμὰ ποθεῖντι συνέμπορος*. *Noctem κόμων σύμπλανον* vocat *Melaeger* *Ep.* CII. *κόμων σύμπλανον ἐργάνιον* idem *Ep.* LXIV.

XXII. *Plan.* p. 338. *St.* 478. *W.* *Priapus viatori, scus appetenti, poenas minatur.* *Pars carminis expressa* ex *Philippi* *Ep.* LVI. p. 227. — V. 1. *ῥοίμεος*. *Viatori, tribuenda vox.* — V. 4. *ισχάδα*. *Philipp.* l. c. *τὰμὰ κατὰ θυν* *ἔκκα, θὰς εὐθύμως ισχάδα τὴν ἐπίσιν.* *Iusus* in *Priapum*

XXXIX. *Paedicare volo: tu vis decerpere poma. Quod peso si dederis, quod peris accipies.* — V. 6. *ἰσότης* Facete horum deus ad rem obscenam transfert philosophorum sententiam, qui τὴν ἰσότητα iustitiae matrem pronuntiant; ut *Philo* p. 734. E. et quos laudat *Valcken.* ad *Phoeniss.* p. 199.

XXIII. Cod. Vat. p. 401. Plan. p. 69. St. 100. W. Poëta vivendi legem a coeli natura petit. Choros, ait, ducam, sicuti astra choros ducere video; coronâ tempora cingam et citharam pulsabo; nam etiam coelum lyram et coronam habet. Quod cum facio, *εὐνοοῦμαι*, i. e. coeli naturae et legibus, τοῖς τοῦ κόσμου ἡδέοι, consentaneam vitam agam. Hic sensus hujus carminis, cujus acumen nullus interpretum perspexit. Quin etiam *Huetius* p. 8. a recta via aberravit, cum haec in hominem convenire ait, *astronomiae et musicae impense deditum*, qui nullam aliam sibi placere conversationem dicat, quam coeli choreas spectare et lyram pulsare. — V. 1. *ἄστρον λεῖψων.* Vat. Cod. — οὐδ' ἄλλων. neque aliorum unquam comissiones sprevi, ab aliis invitatus καμᾶζειν recusavi. Hunc sensum haec verba admittere videntur; quae tamen ne corrupta sint, vereor. Vatic. quidem liber *ἰθαγενέστερος* exhibet. Vide an respiciatur paroemia ἐν ἀλλοτρίῳ χορῷ πῶδα τιθέναι, qua utitur *Plutarch.* T. II. p. 540. B. Conf. *Erasmus* Chil. II. Cent. II. 51. — V. 3. *στρέψας.* Vat. Cod. vitiose. — Vulgo *ἀνδροβόλον* accentu perperam posito. Passiva enim h. l. significatio requiritur: capillus floribus conspersus. — V. 5. *εὐνοοῦμος βίος.* In hujus vocabuli ambiguitate carminis acumen versatur. Nihil magis ex *Marci* nostri indole, quam ejusmodi verborum lusus. Paene monere neglexeram. *Grosius* in primo disticho aliud quid secutum esse videri, quam quod vulgo legitur. Vertit enim:

Aspiciens coelo saltantia sidera ludo:

Nescis in humanos pes meus ira choros.

ut igitur

οὐδ' ἄνδρῶν

legisse videatur; quae conjectura falsa carminis interpretatione nititur. Ceterum astra choros ducere putabantur. Locis, quae laudavimus ad *Dionysii* Hymn. in Apoll. v. 17. T. II. p. 254. adde *Philon.* de Mundi Opif. T. I. p. 78. καὶ ὁ τῶν παιδῶν χορὸς ἁστέρων ἰσομοῖται πλήρηται. et *Perichlyonem* ap. *Stob.* LXXVII. p. 457. quam in transitu corrigam: Θείη γὰρ καὶ καλὴ ἴψις γονέων καὶ ἡ τούτων ἄψις καὶ θεραπειή, δούση οὐδὲ ἡλίου, οὐδὲ πάντων ἁστέρων, τὰ οὐρανὸς ἀναψόμενος ἀμφιχορεύεται (vulgo ἀμφιχορεύει), καὶ εἴ τι ἄλλο δοκεῖ τις χρῆμα μῖζον εἶναι καὶ θεοτέρων τῶν ἰόντων.

XXIV. Cod. Vat. p. 489. Plan. p. 76. St. 110. W. Vere redeunte Priapus nautas hortatur, ut navigationi dent operam. Argumentum frequenter ab hisce poetis tractatum. Cf. ad *Leonid. Tar.* Ep. LVII. — V. r. » Pierfon. » Verisim. p. 116. pro νῆων reponit νήσων, quod minime » necessarium videtur. Navis bene dicitur εὐνομος, quae » in tuta statione est. Cur Priapus solos eos allocutus » esset, qui in insularum portubus hibernabant? nonne » etiam e continentis portubus naves solvendae erant? » Br. — εὐνομα λαίφρα significatione insolentiore, vela, quae navem reddunt εὐνομον, concisato celsu ευνεμ. — §. 272.] V. 4. θελόναι ζήφυρος. Vide similia ad Ep. *Adacti* VI. — V. 6. καρφίτην θάλαμον. *Euripid.* Ion. 172. ἄρως — εὐναίης καρφηρὰς θήσαν τέκνους. *Plutarch.* T. II, p. 966. D. τὰς δὲ χαλιδόνων πρὸ τῆς τεκνοποιίας παρασκευὰς δεδωμέναι, ὥς εὐ τὰ στερεὰ κάρφῃ προὔποβάλλονται, διὴν θεμελίω, εἴτα περιπλάττειν τὰ κορυφότερα. Plura hujus generis, ubi κάρφῃ in nidificationis descriptione commemorantur, collegit *Westen.* ad N. T. I. p. 338.

XXV. Cod. Vat. p. 477. Plan. p. 304. St. 444. W. — Fingit poeta, Myronem veram vaccam a grege aver-

tisse et in basi vinxisse. Obversabatur nostro, ni fallor, distichon *Demetrii* II. T. II. p. 65. ὡς Μύρον μ' ἔστησε τὰ βεῖδιον· οἱ δὲ νομῆς βάλλουσι με λίθοις, ὡς ἀπολαμπόμενον. — V. 2. αἶπov. Vat. Cod. et plurimae edd. vertt. — Pro ὡς Ed. pr. Fl. ὅς.

XXVI. Cod. Vat. p. 396. Plan. p. 74. St. 108. W. in capite de *Naufragis*. Scriptum est in lagenam, lapidis ictu fractam et comminutam. — V. 1. ἡλαῖα vulgo, in qua voce explicanda frustra sudarunt interpretes. ἡδαῖα emendavit *Jos. Scaliger* in not. msc. et *Huetius* p. 9. — αἰνοπέτρεῖ vulgo. Nostrum est in Vat. Cod. — V. 3. τηλάθῃ. Vat. Cod. — βαρύστονος. lapis magna cum vi lagenae incussus. *Oppian.* Hal. s. 152. ἄρκου, βορρῆγός τε βαρύστονοι. Vide *Brunck.* ad *Callim.* III. 56. p. 102. Nonnunquam βαρύστονος ponitur pro κακοδαίμων. *Hesych.* quo sensu hoc quoque loco positum esse existimat cl. *Wakefield* in *Dilect. Tragoed.* T. II. p. 379. — V. 5. σκῆμματα πολλά. Vulgo. πικρὰ suppeditavit Vat. Cod. — V. 6. θάμβος. De plausu convivarum accipiendum videtur. Vide ad *Asclepiad.* Ep. XXXI. T. I. P. II. p. 52. — V. 7. Pro τεκοῦσαν *Stephanus* τεκοῖσα emendandum censebat; cui emendationi plus tribuit, quam meretur. Ea enim admissa, perit acuta antithesis, in qua ipsa lagenae cum Semele comparatio vertitur. Lagenae ex ventre, lapide rupto, peperit Bacchum, cum vinum inde emitteret; idem Semelae contigit, cum ipsum deum partu ederet. Illam lapis, ceu fulmen, emissus; hanc ipsum Jovis fulmen parere fecit.

XXVII. Vat. Cod. p. 391. sq. Plan. p. 36. St. 53. W. In Amorem leonibus vestum. Legitur etiam in *Stob.* Tit. LXI. p. 388. 53. Gesn. 253. Grot. Similes Amorae imagines recenset, nostro loco non omisso, *Jac. Tollius* in *Fortuitis* p. 269. — V. 3. ὅς τῃ. Plan. et *Stob.* ὡς habet cod. *Jani Lascaris*, Ed. pr. *Flor.* et *Ald.* — τὰ μὲν

Vat. Cod. — V. 4. ἀμφιτέθης χάρις. Ex *Rbiani* Ep. IV. ubi de puero, οὐρανῆ, αἰτ, ἀμφιτέθης χάρις. Epigr. inter ἄδελφ. XXXVI. στέφνοις ἀμφιτέθαλε χάρις. — V. 5. »δα-
»μάρων. Plan. et Stob. quod veteris dorismi est, qui hoc
»quo vixit Marcus tempore obsoleverat. δαμάζων. Vat.
»Cod. et duo Planud. Br. — V. 6. »ἐλγυν. sic duo
»Planudeae codd. Florentina et Aldina pr. recte. Epi-
»theton hominum ἐλγυν opponitur epitheto ferae ἄγριον.
»Ipsa, in quam carmen hoc factum, gemma etiamnunc
»exstat in cimelio celsissimi Aurelianensium ducis *),
»quo nec plures nec praestantiores caelatos lapides ul-
»lum in Europa habet. Inter alia praeclara multa ad
»horum carminum illustrationem pertinentia, gemmae
»illius typum habeo, docto commentario illustratum
»viri optimi, cujus benevolentiae pleraque haec debeo
»(M. de Foncemagne), quem pro dignitate laudarem,
»si, quantum amo, tam commode laudare possem. Br.
»ἐλγος pro μικρός illustravit *Valcken.* ad Ammon. p. 179.
et ad *Euripid.* Hippol. p. 226. — Vulgo legitur ἐλγυν.

§. 273.] XXVIII. Cod. Vat. p. 370. Plan. p. 83. St.
122. W. Merulam poeta hortatur, ut quercum, avibus
propter viscum, quem gignit, infestam, relinquat et in
vite potius confideat. — V. 3. ἐχθρόν. Noctuae pruden-
tiam laudans *Dio Chrysost.* Or. XII. p. 195. 16. (T. I.
p. 373. *Reisk.*) εἶπεν οἶμαι, αἰτ, καὶ τὸν μῦθον λίαντος ξυνέ-
στησεν, ὅτι σοφὰ εἶπεν, ξυμβούλευς ταῖς ἐχθροῖς, τῆς θρύος ἐν
ἐρεχθὺ φορέτης, μὴ εἶπαι, ἀλλ' ἀνελπεῖν πάντα τρέπον. ἵσταται γὰρ
φάρμακον ἐκ' αὐτῆς ἄφικτον, ὅφ' οὐ ἀλάσονται, τὸν ἐχθρόν. —
V. 4. γλαυκόν. De ipsis vitis foliis accipiendum, quae
colorem habent *viridansem*. Hoc enim significat γλαυκός.
Vide cl. *Doering.* ad *Catull.* XX. 9. p. 65. — V. 6.

*) In everfione omnium rerum apud Franco-Gallos hoc que-
que cimelium difperfum est.

στομάτες. Vulgo. στομάτων⁴⁴ Vat. Cod. Pluralem numerum, ut exquisitiorē, recte praetulit cl. editor. — V. 8. ἀδ β. Vat. Cod.

XXIX. Cod. Vat. p. 235. in margine, et p. 273. Edidit *Leichius* in *Carm. sepulcr.* p. 29. *Reiske* in *Anth.* p. 76. nr. 573 Expressum ex *Anyses* Ep. XIV. — V. 2. λιτὴν κόνιν. *pulveris exigui munera* ap. *Horat.* I. *Carm.* XXVIII. 3. *Diodor. Zon.* Ep. IX. ἄστ' ἐχέμεν ψαμάθεν μόριον βραχὺ, πούλῳ δὲ δάκρυ. — ἀμφιβαλοῦσα ex apographo interpolato fluxit. Membranae enim utroque in loco exhibent:

λιτὴν ἀμφότεροις χερσὶ βαλοῦσα κόνιν.

quae lectio *Marco* nostro restituenda est. — V. 3. ἡμερᾶ. Vat. Cod. utroque loco.

XXX. Cod. Vat. p. 263. Plan. p. 243. St. 353. W. De mulieris cujusdam vinosae ad inferos descensu. — V. 3. πάντ' ἐμ. Vat. Cod. — Notanda locutio ἀμαρτάνῃ πνεῦμα de siti gravissima, qua anus excruciabatur. Qui se vino invitant, pulmones, πνεύμονας, irrigare dicuntur. πνεύμονα τέγγειν plures dixerunt, praeeunte *Alcaeo*. Vide ad *Philodem.* Ep. XXII. unde ap. *Petronium* c. XXXIV. fortasse legendum: *Tengomen pneumonas ac vivamus. Visa vinum! Verum et genuinum Opimianum praesto.* Qui igitur sicci transegerant diem, eorum spiritus marcere, μαραινέσθαι, putabatur. Mulier in *Aristoph.* *Eccl.* 146. δίδει γὰρ, ὥς ἔοικεν, ἐφαυανθήσομαι. i. e. ἐξηρανώσομαι. — V. 4. ἢ In planudea πλείστον ἐπαυρομένη. quod emendandum erat: ultima tantum excidit litera. Scribendum, ἐπαυρομένης. Hoc verum et multo elegantius. ἢ ἐπαυρομένην est in cod. *Jani Lascaris*. Frequentissimae enim in ultimis versuum syllabis deprehenduntur corruptelae. e scribendi compendio ortae: a librario non observatum fuit ε, quod supra ἢ pictum erat. Br. —

V. 5. Adverbium *πάλιν*, quamvis a veteribus de tempore proxime elapso usurpari sciam, (vide *Valcken.* ad Hippol. p. 281.) non tamen video, quam vim hoc loco habere possit. Sensit vitium *Casaubonus*, qui in notis msc. *πάλιν* conjecit, cum *ῥέγε* procul dubio jungendum: *iterum* urnam afferri jube, ut olim, cum Danaï filias ad irritum illum laborem condemnares. — V. 7. „*παρθέλιον*. E verissimam et ingeniosam emendationem Munkeri ad Antonia. Liberal. c. XI. p. 96. sq. Inepte antea legebatur *παρθέλιον*.“ *Br.* Sensum jam antea perspexerat *Opferous*, qui vertit: Et ego sponsum occidi, sicut Danaïdes perdidit sponsum suum. *παρθέλιον. juvenem maritum* appellat *Horat.* III. Carm. XI. 37. ubi cl. *Mitscherlich* nostrum locum comparavit. — V. 8. ^{κν} *κν* Vat. Cod. Frigidum hujus carminis acumen.

XXXI. Cod. Vat. p. 261. Plan. p. 247. St. 359. W. In Pnytagoram, Lyfidices filium, naufragum. — V. 1: *ἐκρόβην*. Vulgo. Nec aliter Vatic. liber. Quum in frequentibus ipse Pnytagoras loquatur, apparet, *Brunckium* recte emendasse *ἐκρόβην*. — V. 2. *μυρία*. ut in Ep. *ἄδισα*. DCCIX. *Μυρί' ἀποφθιμένοιο τάφη περὶ τῇδε χυθεῖσα Παιδὸς Ἀλεξάνδρου μύρατο Καλλιόπα.* *Antip. Sidon. Ep. XCIX.* *Μυρία τοι, Πτολεμαῖε, πατὴρ ἔτι, μυρία μάτης τειρομένα θαλαροῦς ἤκισατο πλοῦνόντες.* — V. 274.] V. 3. *ἀλλά με*. Plan. et Vat. Cod. — V. 4. *ἄπνουν*. Vat. Cod. — *δροῦδριον*. Similiter de naufrago *Glaucus* Ep. VI. *τὰ δ' ἐστὶν περὶ ποτ' ἀκρίνου πότρεται, αἰθυσίαις γυνιστὰ μόναις ἐκπνύν.* De naufrago *Leontid. Tar. Ep. XCI.* *τὸν αἰθυσίης πλεῖστα νηξάμενον.* ubi vide not. p. 143. De vocabulo *δροῦδριος* quaedam notavimus ad *Theocriti* Ep. III. p. 193. — V. 5. *Ἀργαῖον*. Vat. Cod. — V. 6. *πρυμνόντες*. Vat. Cod. *χάλοι πρυμνοῦχαι* sunt, qui vulgo *πρυμνηταὶ* sive *πρυμνήσιοι*, funes puppi aptati. Hi *στέλλανται*, *constituuntur et inhibentur* vehementiore vento ingruente. Pnytagoram nostrum autem

Borcae impetus submerferat. — V. 7. Nec sic tamen a navigatione cesso, cum ex mea navi in Charontis cymbam transiverim.

XXXII. Vat. Cod. p. 266. Planud. p. 211. St. 307. W. Lemma in membranis: Εἰς Ψύλλον τινὰ προαγωγὴν, ὃν ἡ κοινὴ συνήθεια καυλιστὴν καλεῖ. Pŷlli lenonis turpem quaestum ita excusare conatur poeta, ut eum juvenes prohibuisse dicat, quominus matronas et virgines Ingenuas in stuprum pellicerent. Eadem excusatione utitur *Philemon* ap. *Atben.* L. XIII. 569. D. E. quem locum tractavimus in *Museo Attico* T. II. Fasc. III. p. 166. sqq. — V. 1. ποθινάς. Vat. Cod. — V. 5. λίθους βάλλας. De Aegistho *Euripid.* *Electr.* 327. ἰνδρώσκες τάφῳ, Πέτρεις τε λίθοι μνήμα λάνειν πατρός. *Propert.* IV. 5. 73. *Sis tumulus lenae curto versus amphora collo: Urgeat hanc supra vis, caprifisce, tua. Quisquis amat, scabris hoc bustum caedite saxis, Mixtaque cum saxis addite verba mala.* ubi vide *Burmamn.* et *Scaligerum.* — *Casaubonus* in not. msc. βάλλας corrigit, sine causa idonea. — V. 6. σῆμα λόγχι νέκυς. Recte haec accepisse videtur *Opfopoeus*: parcendum esse sepulcro, ut rei sacrae, quamquam improbum contineat virum. *Casaubonus* tamen in vulgata lect. non aequiescens, δαινὰ proposuit legendum; unde quid sensus lucretur, non satis video.

XXXIII. Cod. Vat. p. 265. Plan. p. 253. St. 367. W. In Callaeschri, naufragi, cenotaphium. Expressum carmen ex *Leonidae Tar.* Ep. XC. — V. 1. βαρὺ κῆμα *Br.* ex conjectura dedit, utrum sua an alius, ignoro. Vulgo et in Vat. Cod. χαῖμα legitur. Neutrum videtur verum; sed scribendum est:

ὃν βαρὺ χαῖμα

ἰσφύλαν —

ut apparet ex *Leonidae* archetypo: Εὗρεν με τρηχέϊα καὶ αἰπύεσσα καταγίγς Καὶ νδὲ καὶ ἀνοφερῆς κόματα πανδυσίης

Ἐβλαψ' Ὀρίωνος. — V. 2. πέρης h. l. ipsum mare, in quo velificabat ille. *Leonidas* l. c. Κέλλαισχος, Λιβυκεῦ μέγα θίων παλάγους. — V. 3. εὐρμὸς δ' ὄτ'. Vat. Cod. — εὐρμὸς Ὀρίωνος, tempestas occidente Orione excitata. *Horat.* III. Carm. I. 27. *Nec saevus Arcturi cadensis impetus.* Impetus enim notio in hoc vocabulo later, quod illustravimus ad *Leonidae Alex.* Ep. XII. — Proxima verba, ὑπὸ στοναγῆς οἶματ' ἀνδυσίης, quomodo cum praecedentibus connectam, non habeo. Ex comparatione loci *Leonidae*, quem modo laudavimus,

καὶ στοναγῆς κόματα πανδυσίης,

apparet, οἶματ' a nostro pro κόματα esse posita. Ceterum vide, an scribendum sit:

καὶ στοναγῆς οἶματ' ἀνδυσίης.

Junge, ὅτι εὐρμὸς καὶ οἶματ' ἀνδυσίης Ὀρίωνος ἀναστρέφουσιν βένθος θαλάσσης. — V. 6. δ' ἐν στήλῃ. Vat. Cod. quod locum non habet. — κωφὸν γράμμα. Vide ad *Heraclidis Sinopensis* Ep. II. — *Leonidas Tar.* l. c. ψεύτης δ' οὔτεσσι πιστοὶ λίθος.

A E M I L I A N I N I C A E E I

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

§. 275.] I. Vat. Cod. p. 305. Plan. p. 231. St. 336. W. Scriptum videtur in Aristidis Thebani tabulam, in qua puerum pinxerat, ad matris vulneratae et jamjam moriturae mammam adrepentem; intelligebatur sentire id mater et timere, ne emortuo lacte sanguinem infans lamberet. *Plinius* L. XXXV. 10. Simili imagini locum dedisset fabula de Aërope, quam *Pausanias* narrat VIII. 44. p. 692. — V. 1. ἀνέλας. Vat. Cod. et seq. vers., καταφθιμένης. — V. 4. φίλτρα κῆν ἔς (sic) παιδο-

καὶν ἱμαθῶν. Vat. Cod. Haec *Planudes* partim recte, partim secus emendavit. Verum videtur παιδοκομεῖν, *puerum curam habere, nutrire puerum*. Sed perperam idem scripsit ἱμαθῶν, quod induxit *Brodaeum*, ut matris haec verba esse exstimator. τὰ μητρὸς φίλτρα pro φίλτρῃσι. Hoc sensu *Euripides* in *Andromeda* fr. VI. δεῖνόν τι τέκνον φίλτρων ἔθηκεν οὗτος ἀνθρώποις. *Electra* 1309. τῶν σὺν εὐθὺς φίλτρων ἐτέρομαι. Ceterum vix dubito, quin Vat. membranarum praecedentibus legendum sit:

φίλτρα καὶ Ἀῖδῃ — — —

Syllabam brevem in thesi produci posse, passim monuimus; eaque licentia non heroici tantum carminis auctores, sed vel ipsi Tragici nonnunquam usi sunt, si vera est observatio cl. *Wakefield* in *Sylva crit.* T. I. p. 81.

II. Vat. Cod. p. 480. Plan. p. 302. St. 442. W. Hoc carmine describi *Silenos*, quos in *Afinii Pollionis* monumento positos fuisse narrat *Plinius* XXXVI. 4. 5. p. 727. censuit *Harduinus*, cuius sententiam amplexus est *Heynius* in *Dissert. de rebus ad antiquitatem pertinentibus* T. II. p. 67. not. y. qui saltantium speciem his *Silenis* tribuisse *Praxitelem* ex hoc carmine suspicatur. Tabulam pictam ejusdem argumenti commemorat *Plinius* XXXV. 36. 22. p. 700. *Philoxenus* pinxit lasciviam (καμὸν), in qua tres *Sileni* comissantur. — V. 1. Color est, ut in Ep. ἄδισπ. CCXXIII. (quod *Antipatri Sidonii* est): Ἄ μάλιστος κατέχει με [καὶ ἄλῖος· εἰνὴν δ' αὖ στυ, Πλάττω Μύρων, λωτὸν καὶ θρίον ἔδρεπμαν. Cf. *Gemini* Ep. VI. — βρυάζειν. quod *Satyris* proprium. *Hesychius*: βρυάζειν. γαυριᾶν. ἡδονῶμαι. βρυάσσομαι. ἀναβακχεύομαι μετὰ τινος κινήσεως. Apud *Suidam*: βρυάζει. πάλλει. τρυφερώς διάκειται. θάλλει. εὐφραίνεται. Haud scio, an pro corrupto πάλλει scribendum sit βακχεύει. Ceterum quod vulgo legitur ap. nostrum, ἄλῖος ἄδῃ βρυάζει, ex membranarum eleganter emendatum est. οἶδε cum infinitivo periphrasi

inservit, ut Latinorum *novis*. Vide *Abresch*. in Addend. ad Aristaen. p. 336. — V. 2. *καμύσσεται*. Vulgo. *πάλλο καμύσσομαι*. Vat. Cod. — V. 3. Nos non jam senectutis imbecillitas, sed lapis invidus prohibet, quominus comissemur. *γῆρας ἄδρανός*. *Leonid. Tar. XII. ἐν γῆρας δ' ἄδρανίῳ δέδεται*. ubi vide not. — *πιδιτῆς, καμῶν et ἔεται*. Vat. Cod. *πιδιτῆς Σειληνοῖς* Planud. — *βάσκενος*. *Addaeus Ep. VI. ἦν δ' ἔμοι ἡ φθονερὴ νεύου λίθου, ὡς ἐν ἱταίῳ Ὀρμημαί, γυνῶσι καὶ τάχα νηχομένην*.

III. Vat. Cod. p. 391. Planud. p. 73. St. 107. W. Verior hujus carminis explicatio debetur *Stephano*, cum *Brodaeus* et *Opsopoeus* nil nisi nugae egerint. Navis, cujus vectores omnes, nescio quo casu, fame fortasse aut pestilentia, perierant, in portum fortuito delata, calamitatem suam conqueritur. — V. 1. *ἄβαλε*. Seniores dixerunt pro *βάλε*, *usinam*. Illud usurpavit *Callim. Fr. CCCCLV. Hoc Alcman ap. Antigon. Caryl. c. 27. βάλε δὲ, βάλε κήρυκος εἶπεν*, ubi vide cl. *Niclas* et *Insrpp. Hesychii* in *βάλε*. — *νεκῶν φέρον ἀμειψαμένην*. mortuorum cadaveribus onusta. Videntur enim haec posita esse pro *ἀμειψαμένην, postquam commutavi, φέρον ἀντὶ νεκῶν, vectores cum cadaveribus*. — V. 4. *πείσματα λυσομένων*. Sic quatuor Planudeae Codd. et editiones veteres. *Stephanus* primus *δησομένων* edidit, verisimili et pene necessaria emendatione, quam recipere debuissim. *Brunckius*. Idem in Addendis p. 318. haec habet: *Navis, cujus vectores omnes tempestate aut alio casu perierant, ait se frustra in portum appellere, quum viris careat, qui ministeria obeant. Dixi p. 194. illic v. 4. scribendum esse ex H. Stephani emendatione πείσματα δησομένων*. Probabilis quidem illa est: ob similem formam literarum Δ et Λ, frequentemque permutationem vocalium Η et Τ, facile *δησομένων* in *λυσομένων* depravari potuit. At quum hoc constanter retineant codices, quos vidi omnes, in aliam suspicionem delabor, scri-

aptum olim fuisse λαίψα λυσομένων, et multo verifimilior
 mihi videtur haec emendatio, quae in re ipsa fundum
 usum habet. Navis enim illa portum intrare non
 potuit, nisi impellente vento; expansa igitur vela ha-
 bebat, quae mos erat in portu contrahi.^a Haecenus
 cl. editor, cujus me rationes non penitus perspicere fa-
 teor. Quod si enim codd. consensus vetat, quominus
 vulgatam λυσομένων in δημομένων mutemus, nec πείσματα
 mutari poterit, in qua voce non minus conspirant codd.
 quam in altera. At quanto verifimilior δημομένων in λυσο-
 μένων abiisse, id quod *Brunckius* ipse vidit. quam λαίψα
 in πείσματα! Tandem vero λαίψα λύσασθαι quomodo signi-
 ficare potest *contrahere vela*, quod est *ευστέλλασθαι*? Sen-
 sus igitur ex hac emendatione emergit ipsi rei plane
 contrarius: *vectores mihi defunt, qui vela in portu ran-
 dant*. Pollux I. 107. ἡφάντες τὰ ιστία τῷ πνεύματι, οὐδὲν
 ὑποστειλάντες, ἐξ οὐρίας ἐπλέμεν, πάντα λύσαντες τὰ ιστία.
 Haec omnia de secunda navigatione in alto dicuntur.
 Eodem sensu λύειν τὸν πῶδα ap. *Euripidem* Hecub. 1020.
funes velorum laxare, vela facere significat. At ut haec
 lectio a sensu hujus loci aliena est, ita altera eidem
 unice convenit. Nam qui appellant navem, funibus eam
 alligare solent. Hanc igitur lectionem recte secutus est
Grosius:

Cum defius, religent qui mea vincla, viri.

— V. 6. ναυηγὸι δ' εἰσὶν ἕω λιμένος. *Huetius* p. 9. ex
 his verbis suspicabatur, nautas se e navi in mare misisse,
 ut natando portum tenerent, sed fluctibus obrutos esse
 et in portum expulsos. De vectorebus in portu submer-
 sis etiam *Burmamnus* interpretabatur, qui hoc carmen
 laudat ad *Propert.* II. 19. 64. Quum vectores illi, quos
 navis nostra defunctos vehebat, ναυηγὸι dicantur, de nau-
 fragis, sensu proprio, ne cogitandum quidem. Sunt
 enim ναυηγὸι, quicunque in mari perierunt; sive undis
 submersi, sive alio quodam fato, nihil interest. Hoc

igitur dicit navis: In portum quidem delati sunt illi, sed non meliori fortuna ac si in undis fecissent naufragium. Verbum *καυηγείν* de iis, qui rem male gerunt, et *καυηγδν* illustravimus ad *Posidippi* Ep. VI. T. II. P. I. p. 137. sq.

SATYRII THUILLI

EPIGRAMMATA.

276.] I. Vat. Cod. p. 142. Planud. p. 430. St. 565. W. Tritum de tribus fratribus argumentum, qui Pani instrumenta dedicant. — V. 2. *πίστις*. Vat. Cod. a pr. man. — *νεφέλη* retis rarioris genus. *Aristoph.* Av. 528. *ἔρκη*, *νεφέλας*, *δίκτυα*, *πηκτές*. — V. 3. *δεχτήνας* Vat. Cod. Pro *τριγλοφόνους* *Brodaeus* monuit esse qui *τριγλοφόνους* legerent. Nihil mutandum. Retia describit ab usu, delicatius piscium genus commemorans, *τρίγλαν*, *μύλλιον*, de quo quaedam dedimus ad *Apollonid.* Ep. VII. *χιτώνας* illustravit *Toup.* in Epist. crit. p. 89. ubi comparat *Ιονεμ* ap. *Asben.* X. p. 451. *λινοῦλκος χλαῖνα*, *θήραγρος πέδη*. et *Achill. Tat.* II. 117. *προδικαλομένην μὲν γὰρ ἐγὼ λέντα*, *ὀλίγος δὲ μ' ἤγευσεν ἡρέχνης χιτῶν*. — V. 4. *εργατήν*. Vat. Cod. Vocabulum *εργαστή* h. l. significatione nova occurrit, pro instrumentis, quibus victus paratur. Similiter *Theocritus* Eid. XX. 14. postquam piscatorum instrumenta recensuit, *οὗτος*, ait, *τοῖς ἀλιεῦσιν ὁ τὰς πένος, οὗτος ὁ πλοῦτος*. i. e. his nec ullis aliis instrumentis utebantur. — V. 5. *ἰδαλφοῖς*. Vat. Cod. — V. 6. Laudat h. v. *Suidas* v. *νέποδες* T. II. p. 612.

II. Plan. p. 321. St. 460. W. ubi et alia in Echūs imaginem leguntur. — V. 1. *ποιμαίναν ἐν' ὄργαδα*. in loco herbofo, ubi pastores versantur. Vide *Rubnk.* ad *Tim.*

p. 185. Locum a pastoribus frequentatum *Theocrit.* Eid. I. 22. θῆκον ποιμενικὸν vocat. Idem est ποιμένιος, quam formam attigit *Lenner.* ad *Coluib.* v. 107. p. 35. Vulgatum ἀγλασσον in εὐγλασσος mutandum censebat *Brodaeus*, improbane *Huetio* p. 30. qui ignorasse videtur certissimam *Salmasii* correctionem ad *Fistul.* p. 218. ἀγλασσος, in quam incidit etiam Anonym. Bibl. Bodlej. et *Lenner.* ad *Coluib.* p. 77. qui in eo, quod alteram suam conjecturam, εὐχλωρον, magis probat, nec mecum sentit, nec Jove judicat aequo. Elegans est oxymoron in verbis ἀγλασσος ἄχῳ μέλπεται, quale dedit *Simplicius Rhod.* in Epigrammate a *Brunckio* prolato in not. ad *Aeschyl.* VII. c. Theb. p. 346. τερπὶ δὲ ἀγλάσσου φθεγγόμενα στόματος, de cicada, quam, cum strepitum alis edat, lingua carere veteres putarunt. Aliter haec expedire conatus est Vir doctissimus *Chardon de la Rochette*, qui optimas literas inter paucos felicissime coluit, in libro menstruo *Magasin Encycl.* T. V. nr. 20. p. 484. De horologio *Antipbilus* Ep. XVII. τρισάκις ἀγλάσσει φθεγγόμενον στόματι. iis, quae notavimus ad *Bianoris* Ep. III. p. 153., addendum aenigma *Eubuli* ap. *Asben.* p. 449. F. ap. *Brunck.* T. III. p. 320. nr. X. ἔστι λαλῶν ἀγλασσος, δμῶνυμος ἀῖθρι θήλυσ. — V. 2. πτανοῖς. avium vocem repetit et imitatur Echo. Ingeniose *Lennerius* l. c. ἀντιθροῦν Πανδς, cui conjecturae speciem facit Ep. *Archiae* XIV. Ἠχὼ πετρήσαν δρεῖς, φίλε, Πανδς ἐταίρην, Ἀντίτυπον φθογγὴν ἱμπαλιν ἀδομένην. Epigr. Incert. CCLXXIV. ubi Echo se Pana non amplius odio habere dicens, ἔρχεο, Πάν, αἶτ, ξυνὰ λέγωμεν ἔτα. *Longus* L. III. p. 89. ed. *Moll.* μιμεῖται πάντα, καθάπερ τότε ἡ κῆρυξ — μιμεῖται καὶ αὐτὸν ἐκρίττοντα τὸν Πᾶνα.

III. Vat. Cod. p. 491. Σατόρεν. ut etiam Plan. p. 89. St. 130. W. Locus amoenus et umbrosus ad fontem describitur. — V. I. ὑπὸ πυθμῶσιν. sub radicibus *Homerc.* Od. N. 122. καὶ τὰ μὲν οὖν παρὰ πυθμὲν ἑλάνης κῆρυξ θήκεν. i. e. μέζαν. *Schol.* quem locum respexit *Hesyl.*

Hesychius, ubi vide *Interpp.* — V. 2. πηδύει. Vat. Cod. et μοχ πυκινού. Fontem Burinam describens *Theocritus* Eid. VII. 7. τοῦ δὲ παρ' αὐτὸν Αἴγυιροι πτελέειν τε εὐέκκισιν ἄλσος ἔφαινον. *Virgil*. IX. Bucol. 40. *Varios hinc flumina circum Fundis hamus flores; hic candida populus anstro Imminet, et lentas texunt umbracula vites.* — V. 3. θελαθάον vitiose expressum pro τηλαθάον. — Ζεφύροις ἐπιδρομον. locus, quem zephyri frequentant De insula Delo *Callimachus* Hymn. in Del. 12. αἰθούης καὶ μᾶλλον ἐπιδρομος ἥπερ ἵπποις. — ἄλλαρ. In hoc loco viator sitim restinguere, ab itinere requiescere, solis aestum effugere poterit. Similiter in fontis descriptione Ep. ἀδίσπ. CCC LXIII. τοῦτο καὶ μή με θέρεος παραμείβεο· δίψην ἀλαλκύν' ἄμπαυσον παρ' ἔμοι καὶ κόπον ἡσυχίῃ. Sic ex membranis legendum.

IV. Plan. p. 329. St. 468. W. In Amorem, ad columnam ligatum. Conf. *Alcaei* Ep. XI. *Antipatri Sidon.* Ep. XLI. — V. 277.] V. 3. περιγυίας χεῖρας. manus, ni fallor, post tergum revinctas. περιγυίας arcte jungendum cum ἐσφίκωσι. Ap. *Homerum* II. ε. 52. ἐσφίκωντο veteres Grammatici interpretantur ἐσφικόμενοι ἦσαν, ἐδάδοντο. *Erym.* M. σφικώσαι. τὸ δῆσαι. οὕτω φερόντες. — V. 5. ψυχρὰ παραμύθια. Similiter *Euripid.* *Alcest.* 354. ψυχρὰν μὲν, ὀϊμὴν, τέρψιν. ψυχρὰ καὶ ἀναφελῆ ἐνέματα eodem sensu dixit *Lucian.* T. I. p. 155. et ψυχρὰ ἐπικουρή *Herodot.* VI. p. 488. ibique *Wesseling.* — μήποτ'. Haud absimile est, vinctum hunc deum ejus ipsius, qui eum vinculis constrinxit, animum irretitum et captum tenere. Venus *Daphnin* irridens ap. *Theocrit.* Eid. α. 97. τὸ θῆν τὸν ἔρωτα κατεύχει, Δάφνι, λυγίζῃν. Ἄρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἐργαλέω ἐλυγίχθης;

V. Cod. Vat. p. 490. εὐύλου. Planud. p. 76. St. 110. W. Σατύρου εὐύλου. Expressum est carmen ex *Antip. Sid.* Ep. II. p. 16. *Marci Argenti.* Ep. XIV. —
Vol. II. P. 2. U

V. 4. καὶ τρηχός. *Leonid. Tar. Ep. LVII.* λειμῶνες δ' ἀνθῆσαι, σιαλγῆκεν δὲ θάλασσα κύμασι καὶ τρηχεῖ πνεύματι βρασσομένη. — V. 5. Vulgo post δακῆδα distinguitur, quod recte mutavit cl. editor. Anchora solventibus imponitur navi. — V. 6. ὤφεσθε. Sic *Vat. Cod.* Sed praestat vulgata ὤφεσθε, ὠφίσταται τὰ ιστία est *vela contrahere*, quae *pandī* hic jubet *Priapus*. Sic *Leonidas Tar. LVII.* καὶ πλώσις πᾶσαν ἔφεδ' ἐθύνην.^a *Brunckius* a *Schneidero* monitus. — V. 7. ἡμῖν. *Ed. pr. et Ald. tert.* ὅμμιν *Vat. Cod.* qui v. 8. ωλιμενομήτης ναυτιλίην praebet. Vulgo ναυτιλίη. Metro timens *Jos. Scaliger* in not. msc. δωλιμενίτης scribendum censebat. Frustra. — ταῦτα accipiendum pro διὰ ταῦτα. Hanc ob causam vos exhortor, ut navigationem suscipiatis. Sic tamen τὸ ταῦτα non bene coit cum praecedentibus, quod etiam magis apparebit comparatis carminibus, quae *Satyrus* expressit. *Antipater* l. c. ταῦθ' ὁ Πρίηπος ἔτμιν ἐνορμήτας παῖς ἐνέπω βρομίεν. *Leonidas Tarent.* ταῦθ' ὁ Πρίηπος ἐγὼ ἐπιτέλλομαι ὁ λιμενίτης.

VI. *Cod. Vat. p. 490. Σατόρου. Planud. p. 76. St. III. W.* In eodem argumento versatur ac praecedens. — V. 1. ποντοτόκου. *Vat. Cod.* — V. 2. πινυῖ repositum est ex membranais pro vulgato πινει. Illud etiam *Grotius* secutus esse videtur: *Florida qui leni flamine prata feris.* — V. 5. λῦετε ναῦται. Vulgo et in *Vat. Cod.* quod unde emendatum sit, *Brunckius* non indicat. Ad εὐπετερόγων substantivum desiderari, satis apparet; id quod *Jos. Scaligerum* commovit, ut vocem in duas divideret εὐπετερόγων, ea sine dubio mente, ut πτέρυγες *vela* significent. Recte hoc quidem, ut apparet ex iis, quae observavit *Drakenb.* ad *Sil. Ital. XII. 98.* et *Dorville* ad *Charit. p. 104. sq.* Sed πτέρυγες et πτερεᾶ simpliciter *vela* dici, suppresso vocabulo νηός, non puto. Quid? quod εὐ sic mire abundat. Verior itaque videtur emendatio *Brunckii.*

VII. *Cod. Vat. p. 240. sq. Plan. p. 226. St. 329. W.* Lemma in membranais: εἰς Ἀρίστιον Ζάχορον Κυβέλης. Ex-

pressum ex *Philodemi* Ep. XXXI. — V. I. ἀκροτάτοις.
 »Subaudi εὖν. Deinde scribe ἡ περὶ πύκας καὶ καλύβην.
 »Vide quae notavi ad *Philodem.* XXXI. et *Rhian.* IX. « *Br. Jof. Scaliger* in not. msc. ap. *Haerium* p. 22. et ad *Virgilii* *Copam* v. 17. παρὰ πύκας καὶ καλύβην emendavit;
 posterius vocabulum de crepitu iccumatum (τῶν κρουμάτων)
 interpretatus. Contra eum disputat *Salmas.* *Scr. Hist.*
Aug. T. II. p. 823. qui docet: καλύβην esse τὸν θάλαμον
 matris deum, circa quem mulieres ministrae et θαλαμη-
 πόλοι Cybeles cum tympanis et crotalis, saltabant caput-
 que jactabant bacchabundae. Aliam viam institit cl. *Wa-*
kefield, qui in *Sylv. crit. T. II. p. 117.* κακκυβέλη ἔψων
 pro καθαρίψων τῇ Κυβέλη corrigendum censebat, compa-
 rans *Juvenal* Sat. II. 112. *Hic turpis Cybeles et fracta*
voce loquendi Libertas et crine senex fanaticus alto Sacro-
rum anapestes. Mentem sagacissimi viri me non satis per-
 spicere fateor. ἔψων πλοκάμους de capitis rotatione acci-
 piendum, quae in fanaticis his sacris solemnibus erat. Bac-
 chica solemnia describens *Euripides* in *Bacch.* v. 148.:

δρῶν καὶ χοραῖς ἐρεδίζων πλανήτας,
 λαχαῖς τ' ἀνὰ πάλαν
 τρυφερὸν πλόκαμον εἰς αἰθέρα ῥίπτων.

Ibid. §64. δρῶν ἢ αἰθέρα δρῶν τρυφερὸν ῥίπτουσα. Etiam *Caf-*
sandra bacchico furore percita in *Iphig.* in *Aul.* 758.
 ῥίπτει ξανθοῦς πλοκάμους. — V. 3. κορβέντι. *Vat. Cod.* λω-
 τὸς κορβέντι est cornu *Berecynthinum*, sive caninus calamus,
 ad mentes exstimulandas imprimis aptus. Vide *Vulpium*
 ad *Catull.* LXIII. 22. — ἀκρήτου κύλικας. *Vat. Cod.*
Vulgo ἀκρήτους κύλικας. *Aldo*, qui ἀκρήτου in *Leclt.* corri-
 git, nemo obtemperavit praeter *Nicolinos Sabienses*.
Suidas in ἄκρατος T. I. p. 91. ὅτι τὸ εἶδος ἀκρήτου χειλοπα-
 γνῆν κύλικας. *Cod. Parisinus* κύλικα cum edit. pr. eamque
 lectionem probat *Toup.* *Em.* in *Suid.* p. 19. Solebat illa
 rer sine respiratione meri poculum siccare. *Epigr.* ap.
Asben. X. p. 430. B. (Anal. I. p. 471. A. L. I.) τὸν βαθὺν

εὐνοπότεν Ἐρασίξινον ἢ δις ἰφεξῆς Ἀκρήτου φανερώς ᾔχετ' ἔχουσα
 κέλιξ. Verbum χειλοποιεῖν, alibi vix obvium, *Schneiderus*
 in χειδοποιεῖν mutandum suspicabatur; in quam con-
 jecturam etiam *Mitscherlichius* incidit ad *Horat.* II. f.
 Carm. XV. 16. p. 66. — ¶ 278.] V. 6. In καμάτοις
 offendit cl. *Wakefield*; qui παναχαῖς legendum suspicatur.
Horat. III. Carm. 19. 23. audiat invidus *Dementem*
strepitum Lydus. Equidem in vulgata acquiesco.
 Nam Pervigilium, tanta cum corporis et animi agita-
 tione celebratum, certe res erat laboris plenissima. Mu-
 lieres Baccho servientes ap. *Euripidem* in *Bacch.* v. 66.
 cultum, quo deum celebrant, πόνον ἤδον, κάματον εὐκάμα-
 τον vocant. — V. 7. κέθεται ᾄδῃ. Nemo facile in hac
 lectione quidquam subaerati suspiceretur; quippe quae
 bonum sensum et elegantem antithesin efficit. *Planudis*
 tamen eam inventum esse, non ipsius *Satyrii*, vix dubi-
 tare nos patitur. Cod. Vât. qui κείθ' ἂν μυρίπνοους exhibet.
 Depravatae huic lectioni aliam substituit *Planudes*, κέθου-
 ται ᾄδῃ; nec ego meliorem reperio. Fortassé tamen
 μυρίπνοους, in μυρίπνοους mutandum (vide *Meleagr.* Ep. V.),
 a *Thnilli* nostri manu fuit, et vitium est in praecedenti-
 bus voculis.

Satyrio Thnillo in Vat. Cod. tribuitur Ep. Incert.
 CLXXIII.

GLYCONIS EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 506. »In *Planud.* p. 18. St. 29. W.
 »duo Epigrammata sum, quorum neutri praefixum
 »auctoris nomen. Conjuncta sunt in Vat. Cod. ubi in-
 »tegrum carmen Glyconi tribuitur. Apud *Stobaeum* in
 »*Florileg.* *Grotii* p. 413. primum distichon legitur abs-
 »que auctoris nomine; reliqua duo p. 331. etiam sine

αυτορε.α Brunck. In rebus humanis bona cum malis commista esse docet. — V. 1. γέλως. Sic Liban. T. IV. p. 169. 5. ed. R. ἕτερος ἤττων χρημάτων καὶ τὰ λοιπὰ γέλως. — πάντα κόνις. Lucian. Dial. Mort. XX. T. II. p. 202. ed. Bip. Ὅμηρε, σοὶ τῶν βασιλευδίων τὰ κεφάλαια χαμῶϊ ἔρριπται ἄγνωστα καὶ ἀνορεφα, κόνις πάντα καὶ λήρος πολὺς. Vide T. H. ad Lucian. p. 404. sq. — V. 2. ἐξ ἀλόγων. Haec ex Epicuri sententia dicta putat Brodaeus: nihil divinitus administrari, sed omnia temere agi et ferri. Fortunam, qualis sit, describens Maxim. Tyr. XI. 6. p. 200. τοιοῦτον ἡ τύχη, ἄλογον, ἐμπληκτον — Ἐδρίπου δίκην μεταρρίπον. Clitomachus ap. Stob. Flor. XCVI. p. 532. 14. οὐδὲν τῶν ἀνθρώπων βέβαιον ἔστιν, ἀλλὰ πάντα φέρεται φορᾷ τινι παραλόγῃ. Seneca Praef. Qu. Nat. in fin.: Sunt, qui putent — hoc universum expert esse consilii, et aut ferri temeritate quadam, aut natura nesciente, quid faciat. Conf. Eurysum Pythagoreum in Stobaei Eclog. L. I. T. I. p. 212. ed. Heerck. — V. 3. Haec ducta sunt ex Posidippi Ep. XVI. ubi similia de vita humana carmina laudavimus. — V. 5. ἡ γαμετή. Conf. Hesiodi Θεογον. 600-610. — In fine versus vulgo ἐς αὐτὴν legitur. ἐν αὐτῇ membranae Vat. obtulerunt.

TULLII GEMINI EPIGRAMMATA.

¶. 279.] I. Planud. p. 331. St. 470. W. De illu-
stri hoc Amoris simulacro, quod Praxiteles Phrynae
dono dedit, vide quae dedimus ad Simonid. Ep. XC. et
Leonid. Tar. Ep. XL. — V. 2. μισθόν. Pro hoc munere
suo Phrynes amore remuneratus est. Illa enim dei fa-
bium spernere non est ausa, quippe cum timeret, ne
deus pro simulacro suo sagittas in ipsam dirigeret.
Neque tamen Veneris filium tantopere timet, quam

Praxitelis Cupidinem, cujus matrem artem esse novit.

II. Cod. Vat. p. 192. *Gemino* hoc carmen vindicavit, quod in Planud. p. 426. St. 560. W. ἄδελον est. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in Θειάδας T. II. p. 190. qui in altero versu nihil discrepat a membranis et Planudeae edd. quae omnes ὑπὲρ τέχνης habent. *Brunckii* lectio ὑπὲρ τέχνης, quae nulla auctoritate nititur, vulgatae non praeferenda. *Brodacus* ὑπὲρ τέχνην conjiciebat, quod propter praecedens εὐτέχνητον minime ferendum est. Sagaciores videant; equidem mihi in conjecturis meis de hoc loco minime satisfacio. — V. 3. Κύπριδος. Ad Venerem auctorem referendum hoc opus, quod Praxiteles, dea adjuvante, elaboravit — ζητούμενον οὐκ ἐπὶ μ. Vat. Cod. — Occurrit poeta iis, qui munus meretricis parum decoris habere fortasse dixerint. — V. 4. ἐς ἀμφοτέρους. i. e. ἀμφοτέροις. Praxiteli et Phrynae, si recte intelligo. — V. 5. Vitiose Cod. Vat. αἰσχροτόν. In doctis haereo. Quae enim, quaeso, duplex haec ars est, quam poeta in Praxitele miratur? Eum Phrynae Amorem donasse ait; quod certe artis est; sed quod idem deum in visceribus alere dicitur, nemo facile in artificis laudem artisve praeconium accipiat. Legendum, puto:

Θείης ἐκ τέχνης αἰνέω βροτόν.

Glaucus Ep. III. ὦ Σκόπα, εἰς χεῖρας Θεοποιδὸς ἀμήχανα τέχνη — Θειάδα. *Callistras*, Stat. II. p. 801. καὶ τῶν δημιουργῶν αἱ χεῖρες, Θεοτέρων πνευμάτων θεάνοις ληφθεῖσαι — προφητεύουσι τὰ ποιήματα. — V. 6. Θεὸν τελ. ipsum dei archetypum. *Simonid.* Ep. XC. Πραξιτέλης ὃν ἔπασχεν διηκρίβωσεν ἔρως, ἔξ ἰδίης ἔλκων ἀρχέτυπον κραδίης.

III. Bis exstat in Planud. p. 239. et 311. St. 347. et 451. W. Scriptum est in *Salmoneum*, qui fulmina in quadriga sedens imitabatur, cum quadriga fulmine ictus. *Hygin.* Fab. CCLII. et Fab. LXI. ubi scribendum

videtur: *Salmoneus, Aeoli filius, Sisyphi frater, cum tonitrua et fulmina imitaretur Jovis, sedensque quadrigam faces ardentes in polum mitteres et cives, ob id a Jove fulmine est ictus.* pro vulgato: *sedens quadr. f. a. in populum*; quod ferri nequit, sequente voc. *cives*. Conjecturae patrocinator *Apollodor.* I. 9. 7. p. 45. τῷ δὲ ἐξισούσθαι θάλαν — ἔλεγε βροντᾶν· βάλλον δὲ εἰς οὐρανὸν αἰθόμενας λαμπάδας, ἔλεγεν ἡστράπτειν. Vide de fabula Salmonei *Heynius* ad *Virgil.* *Aeneid.* VI. 585. et *Wesseling.* ad *Diodor.* *Sic.* T. II. p. 546. — V. 1. »Πολυγνώτου γε» posuit *Grotius* pro Πολυκλείτου. Vide *Junium* in *Artificum Catal.* Br. De duobus *Polycletis*, quos ex antiquitate novimus, alter *Sicyonius* fuit, alter *Argivus*. *Polygnotum* autem *Thasium* fuisse constat. Quae cum satis speciosa sit emendandi causa, *Heynius* tamen in *Commentat.* Tom. X. p. 94. propter verba καὶ κάμε, quae opus anaglyphum potius quam picturam prodere videantur, poetam errasse in *Polycleti* patriā suspicari malit. Ceterum in *Planudea* θασιῖν loco altero. — V. 3. Fulmine igitur illa *Salmonei* tacta fuit imago; quem casum poeta de Jovis ira interpretatur.

¶ 280.] IV. Plan. p. 310. St. 450. W. In *Herculis*, armis spoliati, statuam, *Lysippi* opus. Plures ab hoc artifice elaboratae *Herculis* statuæ, de quibus ad eundem *Heynius* in *Commentat.* T. X. p. 87. Confer *Philippi* Ep. LII. quod *Geminus* expressisse videtur. Repertum est hoc carmen in basi statuæ *Venetis*. Vide *Spon.* *Miscell. erud. antiq.* p. 51. Idem cum *Salvinii* versione metrica exhibet *Gorius* in *Inscr. Flor.* T. II. p. 136. — V. 3. σοβαρὸν μῆμα. Plan. et *Spon.* Acute *van Eldick* emendavit in *Suspici.* p. 28. σοβαρὸν σοι λῆμα *Aristophan.* *Ran.* v. 466. καὶ Ἡρακλέα τὸ σχῆμα καὶ τὸ λῆμα ἔχων. *Manerbo* L. IV. 470. ἀρχία λήματ' ἔχοντες. vide quae notavimus ad *Philipp.* Ep. LXXXI. 5. Doctior tamen et procul dubio verior est emendatio *D. Rubenkenii*,

qui in Epist. crit. p. 77. τοῦ σφοδρὸν βεῖμμα corrigit. *Hesychius*: βεῖμμα. ἐπίπληξις. *Apollon. Rhod.* IV. 1677. ὡς ὅγε χάλκειός περ ἰὼν ὑπὲρξεν δαμῆνα Μηδείης βεῖμῃ. i. e. ισχύϊ, ut *Schol.* interpretatur. Derivatur hoc vocabulum cum aliis quibusdam a βεῖ ἐπιπληκῶ. Hinc βεῖμμασθαι, μετὰ τινος ἀπειλῆς ἐκφοβεῖν, ut ex *Pausania* interpretatur *Eustath.* ad *Odyss.* α. p. 26. 27. Conf. *Etymol. M.* in βεῖμαινω et βεῖμῃ. — Praeterea vulgo exhibetur τίς ἐπλάσεν ᾧ. κ. cum interrogandi signo, ita ut Ἀδσικπος vers. seq. pro responso habendum sit. Hanc scripturam et distinctionem sequutus est *Grotius*; minus recte. Duas partes hoc carmen habet. Prior v. 1 – 4. Herculis habitum et vultum describit; posterior causam nuditatis et tristitiae explicat. Vulgata interpunctio igitur carminis oeconomiam turbat. — V. 6. εἰς παρὰς ἄθλος. *Quem non mille ferae, quem non Sibeneleus hostis, Non potuit Juno vincere, vincit Amor.* *Ovid.* IX. *Heroid.* 25. *Clava torosa tibi pariter cum pelle jacebat, Quam pede suspens praecipiebat Amor.* ut acute correxit *Burmannus* in *Anthol. Lat.* T. I. p. 269. pro *percutiebat*; quae tamen ipsa lectio non temere spernenda est. Vide *Weinsdorf.* *Poët. Lat. min.* T. III. p. 167.

V. Cod. Vat. p. 404. Plan. p. 298. St. 438. W. Scriptum in lapidem, Graecis ad Chaeroneam devisis, Marti a Philippo Macedone dedicatum. Historia, quam hoc carmen spectat, ignoratur. *Brodaeus* de signo Martis putabat agi; quod parum probabile. Tropaeum autem intelligere non pati videtur *Pausaniae* locus L. IX. 40. p. 794. Φίλιππος δ' οὐκ ἐνέθηνεν ὁ Ἀμύντου τρέπαιον, οὔτε ἐνταῦθα (ad Chaeroneam), οὔτε ἐκδοσας μάχης ἄλλας βαρβάρους ἢ καὶ Ἕλληνας ἐνίκησεν* οὐ γάρ τι Μακεδόσιν ἱεράναι τρέπαια ἦν νενομισμένον — qui locus varie impugnatus et defensus est. Vide *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* XVI. p. 85. 64. Monumentum cum inscriptione ap. Chaeroneam a Philippo esse positum, nemo, quod sciam, tra-

didit. — V. 1. *κεκροτῖσσι* Vat. Cod. et v. 2. *φιλιππίης*. — V. 3. *ὕβριζον*. gloriam in campo Marathonio et in pugna Salaminia partam Macedonum virtus evertit. *μακηδονίης*. Vat. Cod. — *κεκλιμένα*. Sic *Hermesianax* Eleg. v. 54. *οἰκρὴν δουρὶ κεκλιμένην πατρίδα*. *Antip. Sid.* LXXXIV. οὐδ' ὑπὸ δυσμενέων δουρατὶ κεκλίμεθα. — V. 5. *ἔμυσε νῦν νέκυας*. Respicitur locus celeberrimus in Orat. *Demosthenis* pro Coron. c. 60. ἀλλ' οὐκ ἔστιν, οὐκ ἔστιν ὅπως ἡμάρετετε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸν ὑπὲρ τῆς ἀπάντων ἐλευθερίας καὶ σωτηρίας κίνδυνον ἀρῆμενοι. οὐ μὰ τοὺς ἐν Μακεδονίᾳ προκινδυνεύσαντας τῶν προγόνων, καὶ τοὺς ἐν Πλαταιαῖς παραταξαμένους, καὶ τοὺς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχήσαντας κ. τ. λ. quem locum tanquam exemplum praeclarae apostrophes laudat *Longin.* π. τ. c. XVI. p. 71. ed. *Toup.* et multi alii eum cum laudarunt, tum imitatione expresseferunt; de quibus vide *Taylor.* in Not. ad *Demosth.* p. 158. sq. ed. *Reisk.* qui nec nostrum carmen omisit.

VI. Cod. Vat. p. 477. Plan. p. 305. St. 445. W. — V. 1. Distinctione mutata orationem erigere studuit *Brunckius*. Vulgo enim legitur: ἡ βάσις, ἡ κατέχουσα τὸ βοδῖον ἢ πεπιδνηται' ubi postrema vocabula fortasse abundare videbantur cl. editori. Ad sensum confer *Philippi* Ep. XLIX. ibique not. — V. 2. ἦν δ' ἀφ. membranae. Vulgo δ' omisum.

VII. Vat. Cod. p. 475. Plan. p. 374. St. 512. W. Strymon, Thraciae fluvius, se cum Nilo comparat. — V. 1. Inter flumina quidem habeor, sed mari comparandus sum magnitudine et aquarum multitudine. διώκω h. l. pro ζηλοῦσθαι viderur positum. *Hesych.* διώκει. ζηλοῦ. Vid. *Alberti* Obsl. philol. p. 350. Nisi est festino propero, celeriter moveo undas, ponto comparandas, πειλάγῃ ταυ μέτρα. Hanc verbi διώκειν significationem illustravit *Abresch.* ad *Aeschyl.* T. I. p. 81. — §. 281.] V. 4. Tribulum gigno, ipsis Cereris muneribus praestantior

rem. Ὀμπνία. Cereris nomen, ab ὄμπνη, τροφή. Conf. Spanb. ad Callim. p. 657. et 747. et Eichstaedt de Dramat. Satyr. p. 146. sq. Plurimum hic facit *Theophrast.* Hist. Plant. IV. 11. ὁ τρίβολος εὖτε ἐν ἅπασιν οὐδὲ πανταχοῦ φύεται, ἀλλ' ἐν τοῖς ἐλαΐδεσι τῶν πεταμῶν· ἐν μεγίστῃ δὲ βάθει πενταπήχει ἢ μικρῇ μείζονι, καθὰ οἱ περὶ τὸν Στρυμόνα. *Plinius* XXI. 16. *Tribulus nonnisi in palustribus nascitur; dira res alibi, juxta Nilum et Strymonem annes excipitur in cibis.* Idem XXII. 10. *Thraces, qui ad Strymona habitant, foliis tribuli equos saginant, ipsi nucleo vivunt, panem facientes praedulcem et qui contrahat ventrem.* Haec loca non effugerunt *Brodae* diligentiam. — Ceterum vet. Planudeae edd. pro τριβόλον exhibent πρίβον. — V. 5. ἄμμι. Quod si quis comparisonem instituat, Strymon praestantior videbitur Nilo, cum hic fruges tantummodo alat, ille easdem gignat et proferat.

VIII. Cod. Vat. p. 429. γαιμίνου. Edidit *Salmas.* in Plin. p. 821. C. qui depravatae membranarum lectio-
ni suas emendationes substituit. *Jens.* nr. 12. *Reisk.* Anthol. nr. 663. p. 116. — V. 1. ἡ παλουργος, ἐξείη
παλουργος καὶ βάτος. *Leonid. Tar.* Ep. LXXXIII. *Paliurum*
et alia ex spinarum genere sepiendis hortis et agris ad-
hibita esse, docent loca collecta per *Bod. a Stapel* ad
Theophr. L. III. p. 265. — ξύλον ἰδὲ ἐν ἔρκει Vat. Cod.
et *Jens.* οἶος ἐν ἔ. *Salmas.* quod *Reisk.* mutavit in οἶον,
ut in marg. apogr. *Guyet.* habetur: *ut par erat in sepi-
mento.* *Brunckius* suam conjecturam in textu posuit,
lectoribus non monitis. Vera lectio adhuc latet. Desi-
dero loci sepiibus inclusi commemorationem, quo refe-
ratur scilicet v. τῶν φορέμων, verbi causa:

Ἡ παλουργος ἐγὼ, τευχὲ ξύλον, ἔρκος ἀλμῆς.
five:

— — — — — εἰνάσιν ἔρκος.

Haec posui, non quod poetam sic scripsisse putem, sed

ut intelligatur, quid in hoc versu desiderem. — V. 2. εἰς μ' ἀφορῶν. Vat. Cod. ἀφ' ἑρῶν. *Jensf.* ἀφορῶν *Salm.* et *R.* Quis me inutilem dixerit, cum utiles et frugiferas arbores tuear? φέρμος vocabulum est e rarioribus.

IX. Cod. Vat. p. 428. Plan. p. 30. St. 46. W. Lemma in membranis: Τυλλίου Σαβήνου εἰς μὴν φαγόντα κιθάρας χορδὴν καὶ περιπλακέντα ἐν αὐτῇ καὶ ἀποπνιγέντα. — V. 1. σμιλῶς. μῦς, *Hefycb.* ubi vide *Interpp.* p. 1230. *Schneider* ad *Aelian.* H. A. XII. 5. p. 378. — V. 2. ληϊζόμενος Vat. Cod. Illecebras, muscipulae impositas, deripuit. ἐκ θανάτου Ipsam muscipulam cum gravitate quadam significat. *Batrachom.* v. 50. παγίδα στούδεσαν, ὅπου δολέειε πέλε πότμος. — V. 3. πῆχυς h. l. est ea pars citharae, cui nervi aptantur, *jugum*, ad quod chorda disrupta resiliuit. — V. 4. ἀπεβρόχησεν. Vat. Cod. — V. 5. τῶξων. Vulgo arcum miramur, scopum certis sagittis ferientem. Nec immerito. At hic deus vel citharâ tanquam telo in hostes utitur. ὃς δέ. οὗτος δέ. Phoebus scil. τῶξων itaque de sagittandi arte in universum accipi debet; quo nihil jejunijs. Vitium eleganter occultavit *Grotius*, vertens:

Ecquis adhuc arcus Phoebi mirabitur, arcus

Irato praestet cum lyra iensa vicem?

Sed aliena affinxit poetae doctissimus interpres. Emissionis lenissimae olim a me propositae nondum poenitet:

Λοξίου εὐστοχίην θανμάζομεν, ὃς γὰρ κατ' ἐχθρῶν

ἤδη καὶ κιθάρην εὐστοχον ὅπλον ἔχει.

In hac lectione omnia recte procedunt, — V. 6. ἀστοχον inepte Vat. Cod.

X. Cod. Vat. p. 218. Γερμίνου. Plan. p. 198. St. 287. W. *Germanici.* In Cod. *Constantini Lascaris*, quem *Iriarte* descripsit, hoc carmen conneditur Epigrammati *Diodori* X. 187. et inscribitur *Germanico.* Expressum

est ex *Alphei Mitylen*. LXXXI. p. 234. Sententiam ex *Choricis* declamationibus, quae ad h. l. facit, *Macarius* fervavit ap. *Villoison*. in *Anecd.* T. II. p. 66. ἀνδρῶν ἐπιφανῶν εἰκὼν ἅπασα γῆ, ubi cave cum doctissimo editore εἰκὼς legas. — V. I. ἐπὶ ταύται. Vulgo. δούρατα. naves in pugnis illis navalibus, ap. *Salamina* praesertim, fractas. δόρυ de nave passim obvium. Vide *Animadv.* in *Euripid.*

p. 120. — βαρβαρικὰ et ναυφοβίης *Vat. Cod.* — V. 3. Sensus est: fundamentum, cui *Themistoclis* gloria superstructa, bellum est cum *Persis* et *Xerxe* gestum. Hoc bonum; sed poëta nos *Themistoclis* monumento *Persis*, cum *Martem* et *Xerxem* subjicere jubens, imaginem efficit vehementer absurdam.

CYLLENII EPIGRAMMATA.

7. 282.] I. *Vat. Cod.* p. 358. Κυλλενίου. In *Planud.* p. 25. St. 39. W. Καλλινίου. Pyrafter hortulano, qui alienos ipsi ramos infecerat, gratias agit, quod ejus opera feracibus annumeretur arboribus. — V. I. δριμοῖσι. quaedam edd. vett. — νόθῃ *Vat. Cod.* νόθην ἐπώραν fructus appellat poëta acerbos atque inutiles. Ducta metaphorā a liberis, qui non ex legitimis nuptiis prognati, jus civitatis non habent; quam vocabuli νόθος significationem illustrat *Cuperus* in *Obss.* I. p. 117. sqq. Tum τὰ νόθα opponuntur τοῖς ἀληθινοῖς. Ap. *Archiam* Ep. V. ventilabrum νόθον ἄημα κεύθειν dicitur. Caro conchae νόθη σὰρξ ap. *Antipbil.* Ep. XXII. ἀγλαΐη νόθη ap. *Claudian.* Ep. II. Mala carmina, quae speciem haberent, sed poetico calore destituta essent, νόθους ἀοιδὰς appellasse videtur *Callimachus* Fr. CCLXXIX. Similiter ap. *Himerium* Orat. IV. 7. p. 466. νόθος καὶ κίβδηλος σοφία ορρο-

nitur τῷ ἔρῳ, i. e. γνησίῳ. — V. 4. οὐκ ἐμὸν. *Feraces Plantae immittuntur: nec longum tempus et ingens Exiis ad coelum ramis felicibus arbor, Miraturque novas frondes et non sua poma.* Virgil. Georg. II. 79. sqq. Ovid. Remed. Amor. 196: *Statque peregrinis arbor aperta comis.* — V. 5. φωτοεργά. Sic veteres edd. quae mihi ad manus sunt, omnes. Lennep. in suo exemplo φωτοεργά reperiens, varia frustra molitur ad Colusb. II. 3. p. 89. — V. 6. ἐγγράφομαι. Metaphoram, quae est in νέης ὀπάης, poeta continuat. ἐγγράφεισθαι dicuntur, qui in civium numerum referuntur. Hoc jam Huetius p. 5. notavit.

II. Cod. Vat. p. 363. Κυλληνίου. Plan. p. 78. St. 114. W. Κυλληνίου Πετιάνου. Scriptum est sive in arbo-rem, sive in carinam, in litore collocatam, necdum armamentis instructam. Multa hujus argumenti Epigrammata reperiuntur in Anthol. Plan. L. I. c. LVII. Apud Planudem sequitur distichon cum lemma, τοῦ αὐτοῦ:

Ἄρτι με πῆρυμένην ἀκάντου τρέβιν ἔσπασε γείταν
πάντος κῆν χέρσῳ εἰς ἡμὲ μανόμενος.

quod in Vat. membran. *Antiphilo* Byzantino tribuitur, cujus Epigr. XXVI. Μυεῖα με, τρέψασαν — interpositum est inter hoc distichon et illud *Cyllenii*. Ex hac vicinitate mirus ortus est error. *Cyllenii* hexametro subiectus est in membran. Vat. pentameter *Antiphili*: πάντος κῆν χέρσῳ εἰς ἡμὲ μανόμενος. *Antiphili* disticho autem in margine adscriptus versus *Cyllenii*: Ἰτλήν; φεῦ κ. τ. λ.

APOLLINARII EPIGRAMMATA.

V. 283.] I. Cod. Vat. p. 563. Planud. p. 137. St. 199. W. In Grammaticum Glyconem, hominem imperissimum. — V. I. Grammaticus asino vectus et inde

delapsus omnis suae scientiae iacturam fecit. Verba *ὡς λόγος* indicant, veterem historiam respici, quae paroemiae originem dedit: *ἀπ' ὄνου καταπισών*. Sensem adagii diserte prodit *Aristoph.* in *Nub.* 1276. *τί ὄντα ληρεῖς, ὥσπερ ἀπ' ὄνου καταπισών*. ubi, quae *Scholias* affert, manifesta faciunt, eum causam et originem dicti ignorasse. Hanc aperuit *Suidas* in v. *ἀπ' ὄνου* T. I. p. 288. *ὁ δὲ φιλόσοφος Πλάτων ὡς οὐκ ἀπὸ τοῦ ζώου τὴν παροιμίαν λέγεσθαι, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ νοῦ*. Locus *Platonis* est de *Legg.* L. III. p. 701. C. *μὴ — κατὰ τὴν παροιμίαν, ἀπὸ τίνος νοῦ πιστῶν* ubi tamen hodie *ὄνον* legitur. Vide *Schottum* ad *Zenob.* II. 57. p. 41. Adde *Erasmus* in *Ab asino delapsus*. I. Cent. VII. 31. et *Intrpp. Hesych.* *ἀπ' ὄνου καταπισών*, ubi similes quaedam paroemiae proferuntur. — V. 5. Glyco, homo imperitissimus et proinde in patria sua contemptissimus, cum in Libyam venisset, Grammaticam, cuius prima elementa ignorabat, profiteri coepit. Hinc jocandi opportunitas poetae enata est. Quum Glyco, ait, Libyecos asinos conscendere coepisset, ex imperito Grammaticus factus est. Quod igitur alias fieri solet, ut de asino delapsi scientia excident, id contra evenit Glyconi, qui saepe ab asino suo excussus, doctus evaluit. — Veteres interpretes Glyccnem agasidem fuisse frustra contendunt. — V. 5. *ἱναθρ*. Ed. pr. Aldinae omnes, *Ascent.*, *Nicol.* *Sabienf.* In *Vat. Cod.* tamen *ἱναθρ* habetur. — *ὡς γὰρ*, non solum Grammaticae, sed omnino vulgaris sermonis ignarus, — V. 7. *κύνθωνας* et *κύνθιλλους* praegrandes asinos a Graecis, sed in ridiculis tantummodo dictos fuisse, contendit *Bochart.* Hieroz. II. 18. p. 221. Libyecos asinos ubi totas equas ire narrat *Aelian.* H. An. XII. 16., *μυλτρούς* eos vocat.

II. *Vat. Cod.* p. 567. *Plan.* p. 144. *St.* 209. *W.* *Planudes* hoc distichon retulit in caput *De Dolosis*. Sed vide, an de oratore soloecisante et imperito agatur. Ubi mihi absenti maledicis, nihil me laedis; (nihil

»enim curo tam inepti hominis de me sententiam, et
»quidvis per me licet dicas, dummodo te non audiam.)
»Sed cum me praesentem laudas, vehementer laedis.«
In hunc sensum accepta paulo plus salis et acuminis ha-
bere videtur sententia.

NICOMACHI EPIGRAMMA:

Vat. Cod. p. 251. Νικομάχου εἰς Πλάταιαν τὴν πάλιν ὑπὸ
σεισμῷ καταπεσούσαν. Edidit L. Holsten. ad Stroph. Byz.
p. 256. Reisk. in Anth. nr. 582. p. 78. — V. 1. αἶψα
Πλάταια. Et singulari et plurali numero hujus urbis no-
men effertur. Homer. Il. β. 504. Herodor. VIII. 50.
Vide Enstasb. ad Il. p. 203. 38. Temere Reiskius de-
dit: αἶψ' Ἑλάταια, cujus eum conjecturae, cum notas scri-
beret, merito poenituit. De terrae motu, quo Elatea
everfa sit, non magis constat, quam de Plataeā ejusmodi
calamitate affecta. At Boeotiam terrae motibus exposi-
tam fuisse, Strabo ait L. X. 686. B. — τί τοι λέγω; sic
membranae. Reiskius τίν' οὖν λέγω; quia plures essent
urbes Elateae nomine. Brunckianam lectionem sic ex-
plico: quid tibi vis dicam? qua consolatione et allocu-
tione utar? — V. 2. ἐξαπίνης. Vat. Cod. a manu sec. —
V. 3. ἀν' apogr. Lips. αὖ Vat. Exigua pars civium pa-
triae civitati, supervixit. Qui vero perierunt patriam, pro
cippo sibi impositam habent. — Similiter Aeschylus in
Epigr. T. I. p. 148. οἱ πατὴρ γυίοις Τλήμονες Ὀσσαίαν κμφο-
βάλλοντο κόνιν, ubi vide not. p. 277.

ANTISTII EPIGRAMMATA.

¶ 284.] I. Vat. Cod. p. 185. Primum hujus carminis distichon edidit *Spanbem.* ad *Callimach.* H. in *Pallad.* p. 599. Integrum *Kusterus* ad *Suidam* v. φόξα T. III. p. 642. *Reisk.* in *Anth.* nr. 485. p. 37. Celebrat poeta notissimam de Gallo et leone historiam. Vide ad *Simonid.* Ep. CXII. quod *Antistius* expressit. — V. 1. θέτο. dedicaviz, ut saepe. Cur *Spanhemius* indumenta et capillos Galli ipsi Cybeles simulacro appensos fuisse judicer, causam idoneam non video. — V. 4. ἄθλον ἀνέκρεματο. Vat. Cod. quod ex schedis *Lacroz.* dedit *Reiskius.* *Brunckius* exhibuit lection. marginis ap. *Guyet.* ἄθλος dedit etiam *Kusterus.* — V. 5. φρένας. Vat. Cod. et *Reisk.* φρένας margo ap. *Guy.* et *Kuster.* — V. 6. φυζαλλον. *Suidas;* hunc versum excitans v. φόξα. δειλα. φυγή. καὶ φυζαλλος. ὁ δειλος. *Suidae* lectionem tacite recepit *Reiskius;* fortasse recte. *Gallus tympani sono terribilem leonem in fugam convertit, φυζαλλον ἔτραψε, i.e. ἔθνεκε.* Quod si quis tamen Codicis lectionem φόξα λείων defenderit, exemplis doceat, graecos in quarto casu λείων dixisse pro λείοντα. *Cornel. de Pauw* in marg. apographi sui λείων, per apocopen pro λείοντα positum, legendam censet. Nec hujus formae exemplum alibi obvium. — V. 7. ὑπὸ δειπαντᾶ et ἦνεκα Vat. Cod. Hinc ap. *Lips.* ἦνεκα. — V. 8. συρικτᾶν (ap. *Guyet.* et *Ruhnck.* in marg. συρικτᾶν) κ. ἀπ' ἀκρ. Vat. Cod. συρικτᾶν ἀκρέμονες idem quod ψιδυρίζοντες, *arguti ramii.* ut ap. *Virgil.* *Eclog.* VII. 1.

Leſt, p. 195.] Ia. Vat. Cod. p. 513. Edidit hoc carmen, quo carebat apogr. *Buherianum,* *Dorville* ad *Charis.* p. 57. In puerum *Cleodemum,* *Eumenis* fil., *Bacchica* sacra celebrantem. — V. 3. στικτοῖς νεβροῦ. Ap. *Euripid.* *Bacch.* 833. *Dionysus* *Pentheum* νεβροῦ στικτὸν δέρας induere jubet. *Baccha* κατὰ χρόας οἷα χιτῶνα
στικτᾶ

ΣΤΙΚΤΑ ΦΙΛΑΣΚΟΠΕΛΩΝ ΕΝΕΔΟΥΣΤΟ ΔΕΡΜΑΤΑ ΝΕΒΡΩΝ. — ΕΞΩΣΑΤΟ
membran. quod *Dorvill.* emendavit — V. 5: ὤνας ὑμῶν
Κάμει τίθει Vat. Cod. cujus lectionis praeclaram emen-
dationem debemus *Dorvillio*. Καμείδος ἄναξ Bacchus est.
Idem in vers. ult. minus feliciter ἡβήτας in ἡβήσας muta-
bat. Sed quidni poetae licuerit ἡβήτας θιάσους pro *ibiafo*
jyvenum ponere, ut paulo ante βαιὼν θιάσων pro βαιῶν,
i. e. μικρῶν παιδῶν θιάσων? — ἄγοι *Dorv.* In membranis
est ἄγει.

II. Plan. p. 339. St. 478. W. Priapus, in agro custos
collocatus, furibus gravissimas poenas minatur. — V. 3:
ἐπὶ γελᾶσθαι, si tentam riferis mentulam. Similis color in
Lusib. carm. X.

*Insulsißima quid puella rides?
Non me Praxiteles Scopasve fecit:
Nec sum Phidiaca manu politus:
Sed lignum rude villicus dolavit:
Et dixit mibi: Tu Priapus esto.
Spectas me tamen, et subinde rides.
Nimirum tibi falsa res videtur,
Adstans inguinibus columna nostris.*

ubi *Burmamnus* (Anth. Lat. T. II. p. 488.) nostrum
carmen adscripsit. Idem deus rudi manu dolatus in *Ep.*
incerti auct. CCXXXII. haec ait:

ἀχρεῖον γέλασόν με· τὰ δ' εὐκηλὸς πεφύλαξο
εἶνεσθαι, μὴ καὶ σαρδάνιον γελᾶσθαι.

ut haec scribenda esse jam olim docuimus. — V. 6. ἄ-
λᾳχον. barba et pili te a poena non rediment. *Lusus*
Ep. XIII. Praecidere puer, moneo: futuere puella: *Bar-*
batum furem tertia poena manet.

III. Cod. Vat. p. 260. Edidit *Reisk.* nr. 594. p. 83.
Conqueritur poeta de iactura, quam Graecia in tribus
athletis fecerit, qui in diversis regionibus naufragio

perierant. Nec acumen, nec leporem ullum in hoc carmine video. — V. 1. Ἄλῳν. Aous fluvius prope Apolloniam in mare emittitur. *Pompon. Mel.* L. III. 2. Ejus tractum descripsit *Livius* L. XXXII. 5. — V. 3. ἢ πόντῳ, nisi pro superfluo metri fulcro habere malis, debet accipi pro adjectivo πόντιος. trajectus marinus Siculus. πόντος ἢ πόντῳ, hoc est ἐμπόντιος, διαπόντιος Σικελός. *Reiske*. Vide tamen an *Antistius* scripserit:

καὶ σὺ νότος Σικελῶ

ἄλυσεν ἢ πόντῳ.

rabies Noti, Quo non arbiter Hadriae major. Horat. I. Carm. III. 14. — V. 3. νότον. Vat. Cod. et Reisk. πόντον marg. ap. Guyet. et Ruhnck. — V. 4. κρησσηνας ἀθροφθονες Vat. Cod. a man. sec. Posterius exhibet ed. Reiskii.

HADRIANI CAESARIS EPIGRAMMATA.

V. 285.] I. Vat. Cod. p. 203. Ἀδριανοῦ ἐν ταῖς ἐναθήμασι Τραιανοῦ Καίσαρος. unde *Boivin* colligit, Hadrianum plura Epigrammata conscripsisse sub titulo: ἐναθήματα Τραιανοῦ. Primus hoc carmen edidit *Salmas.* in Comm. ad Scr. Hist. Aug. T. I. p. 133. *Kuster* ad *Suidam* T. II. p. 249. *Boivin* dans les Mém. de l'Acad. des Inscr. T. III. p. 356. *Tristanus* T. I. p. 426. *Reisk.* in Anth. nr. 540. p. 63. Trajanus, cum ad bellum Parthicum proficisceretur, in monte Casio, ubi Jovis Casii templum erat, spolia Getarum dedicavit. Duo sunt montes Casii nomine appellati. Alter in Aegypto prope Pelusium in confiniis Syriae et Aegypti. *Strabo* XVI. p. 760. *Herodor.* L. III. 158. Ibi Jupiter colebatur sub juvenis specie, malum punicum manu tenentis.

Achilles Tar. L. III. 6. p. 248. sq. ed. *Bod.* ibique *Carp-
xon.* Alter est prope Antiochiam in Seleucia. *Sirabo*
XVI. p. 751. *Ammian.* Marc. XIV. 62. XXII. 33.
Etiam in hoc monte Jupiter colebatur. De utriusque
cultu disputans *Liebe* in *Gotha Numaria* p. 308. sqq.
nostrum quoque carmen attigit. *Salmasius* Trajanum
Aegyptium illum montem conscendisse putabat, quem
refutarunt *Boivinus* et *Reiskius*. *Salmasii* error apparet
ex *Dione Caff.* LXVIII. 17. p. 1134. qui Trajani iter
inculenter describens, eum, Lycia et reliqua Asia pera-
grata, Seleuciam et inde Antiochiam pervenisse narrat.
Nec opus habebat Aegyptum adire. — V. 1. 2. laudat
Suidas T. II. p. 249. Κάσιον ὄρος, πρὸς τῇ Εὐφράτῃ (*Kuster-
us* a *Salmasio* in errorem abreptus, perperam corrigit:
πρὸς τῇ Πηλουσίῃ.) καὶ ὁ Κάσιος Ζεὺς. ἔνθα Τρῳιδανὸς ἀνέθηκε
κρατῆρας ἄγγυροῦς καὶ κέρας βοὸς παμμένετες καχυσημένον·
καὶ ἐπιγράμματα ἐν τοῖς ἀναθήμασιν Ἀδριανῷ πεποιημένα. ubi
Salmasius tentat: ἐπιγράμμα — πεποιημένον. At hujus cor-
rectionis vanitas apparet ex lemmate *Vat. Cod.* quod
etiam plura Epigrammata ἀναθηματικά ab *Hadriano* con-
scripta commemorat. — V. 3. ἄνθετο δὲ διὰ λίτα. *membr.*
In marg. ap. *Guyet.* legitur. λίτα. τέλη. ἰ. συνέδρια. δύο
τῶν ἐν τέλει. Vide *Hesychium*. *Salmasius*, *Kusterus* et *Sui-
das* λίτα. Bis hoc distichon excitavit *Suidas* in οὖρος T. II.
p. 741. ubi βοὺς οὖρον, et in λίτα T. II. p. 451. ubi βοὸς
οὖρον habetur. λίτα sunt καταπετάσματα *Homer.* Od. α.
131. ὑπὸ λίτα πετάσσας. quem locum ptoferens *Asben.*
L. II. p. 48. C. λίτα interpretatur λευκὰ καὶ μὴ βεβαμμένα
ἢ πεποικιλμένα. Sed vide *Enstasb.* ad Od. p. 32. 19. Sed
huic lectioni repugnat syllabarum mensura. Conf. *Ho-
mer.* Il. ε. 252. et ψ. 254. Transponendas igitur voces,
ἄνθετο λίτα δύο, censebat *Albertus* ad *Hesychius* in λίτα.
Reiskius δὲ διὰ λινὰ pro λινέα, duo retia, dedit, satis inepte.
Salmasius βυτὰ, quia *Suidas* Trajanum argentea pocula et
tauri cornu dedicasse diserte tradit; eandemque ob

causam *Boivinus*: ἀνθ' ἄλλισα δόω, quam leſt. *Brunckius* non dubitavit recipere. Eſt autem ἄλλισον, ποτήριον τετορυμμένον, interprete *Hesychio*; cum quo cf. *Schol. Homeri* II. A. 773. In fragm. *Arbenaci* ap. *Casaub.* ad L. IX. p. 783, multa de etymologia vocabuli ἄλλισα traduntur; et inter alia ap. *Pisandrum* Telamon ab Hercule ἄλλισον dono accipere narratur, τῆς ἐπὶ Ἰλίου στρατείας ἀριστεῖον. — In fine verſ. οὐρων Cod. Vat. οὐρου apogr. *Guyet.* et *Ruhn.* Et ſic *Salmaſius* edidit, cujus hanc emendationem eſſe, dubitare noli. De poculis ex boum cornibus factis diſputavimus ad *Addaei* Ep. II. Noſtrum locum non praetermiſit, ubi veterum loca de uris congeſſit, *Bocbartus* in *Hieroz.* III. 26. p. 959. — V. 5. ἔξαντα, ἐξαίρετα, *Hesych.* *Homer.* II. μ. 320. οἶνόν τ' ἔξαιτον, μελιηδέα. *Schol. Apollon. Rhod.* L. IV. 1004. Perperam V. D. in marg. ap. *Guy.* et *Ruhn.* ἔξαντα, i. ἐξεναντίας, conſecit. Hunc verſ. c. ſequ. laudat *Suid.* T. I. p. 763, ubi ἡμος ἀπειρεῖς exhibetur. ἀπειρεῖς eſt in Vat. Cod. et ἀπολλυίδος. — Verba προτέρας ἐκτὸς λυίδος *Boivinus* explicat de praeda in primo contra *Dacos* bello facta. — ἀπειρεῖς *Trajanus*, ut *durus Hannibal* ap. *Horat.* II. Carm. XII. 2. — V. 7. τῆς δὲ θῆρας hanc in *Parthos* ſuſceptam expeditionem. — V. 9. εἰς δρόωντι. et λαλῶν. Vat. Cod. — V. 19. Ἀρβανίδων. xitioſe ap. *Lipſ.* *Traiani* nomine *Hadrianus* *Jovi Caſio* nova ex *Parthorum* praeda pollicetur donaria.

II. Vat. Cod. p. 425. Ἀδριανὸς Καίſαρ. οἱ δὲ Γερμανικοῦ. Ἡρόκληος δὲ εἰς Τιβέριον πρὸν Καίſαρα ἀναφέρει αὐτό. In *Plan.* p. 98: St. 144. W. *Hadriani* et *Germanici* nomen inſcriptum. Priori tribuunt *Scholii Homer.* in Cod. *Veneto Villoſoni* p. 532. Latina ejus interpretatio legitur in *Anthol. Lat.* L. I. CIII. p. 86. quam *Pirboeus* recentioris poetæ eſſe cenſebat:

Germanici Caefaris ad Hectoris tumulum.

Martia progenies Hector, (sellure ſub ima

Fas audire tamen ſi mea verba tibi)

*Respira, quoniam vindex tibi consigit veres,
 Qui patriae famam praeferat usque iuae.
 Ilion en surgit rursus incluta, gens colit illam,
 Te Marte inferior, Martis amica tamen.
 Myrmidonas periisse omnes dic Hector Achilli,
 Thessaliam et magnis esse sub Aeneadis.*

Hadrianum Trojam multis operibus exornasse constat. *Philostat.* Vit. Soph. II. p. 548. Quae de Troja iterum habitata et restaurata ap. veteres poëtas traduntur, ea referenda sunt ad Alexandriam in Troade, quam ab Antigono conditam Augustus colonia Romana auxit. *Strabo* L. XIII. p. 887. De hujus urbis ruinis consule cl. *Le Chevalier über die Ebne von Troja* C. II. p. 9. sqq. — V. 1. εἴ ποί. Schol. Hom. ἀκούεις. Vat. Cod. — V. 2. στῆθι καὶ ἄ. Schol. ἄμπνευσον πατρὸς ὑπὲρ. Vat. Cod. — V. 3. ἴα. οἴχεται. Schol. — ἄνδρας. Ad Coloniam Romanorum referenda verba. — V. 5. Pro verbis *Μυρμιδόνες δ' ἀπέλοντο* Aldus in Cod. suo reperit *Θεσσαλὴ δ' οὐκ ἔστι*, quae lectio in Ald. sec. recepta est. — V. 6. παῖδιν ὑπ'. Ed. pr. Flor. et Ald. πᾶσαν ex Lectt. Ald. in posteriores edd. repositum. — Post hoc Epigr. in Vat. Cod. haec leguntur: *πρὸς ταῦτα ὑπέγραψε στρατιώτης, φασὶ δὲ Τραϊανοῦ εἶναι*.

Θάρευνος οὐ γὰρ ἡμῆς κέρυθος λεύσσει πρὸσωπον.

*εἴτα τοῦ βασιλέως ἐπαινέσαντος καὶ γράψαντος· δ' ἄλυσθ' ἐν μοι
 τίς εἴ, ἀντέγραψεν*

*Εἰμὶ μὲν εὐθάρκης Ἐνυαλίου πολεμιστῆς,
 εἰμὶ δὲ καὶ Θεράπων Ἐλικωνίου Ἀπόλλωνος·
 αὐτὸς ἐν πρώτοισι λαλεγμένος ἀσπιδιώταις.*

Eadem, sed paulo aliter, leguntur in Planudea. Primum: *τούτοις ὑπέγραψε λάθρα Σπαρτιάτης Δημήρατος· Θάρεσσοι etc.* Deinde: *ζητηθὲς δ' ὑπὸ τοῦ β. αὐτὸς προσέθηκεν.* De tribus autem illis versiculis nonnisi duos priores Planudes protulit, qui derivati sunt ex *Archilochi* fr. II.

Unde autem *Demaratus Spartanus* in hunc locum deductus sit, se pluribus olim expensurum esse pollicetur *Salmas.* in not. mstis.

¶ 286.] III. Vat. Cod. p. 260. Γερμανικοῦ Καίσαρος, Superscriptum γρ. καὶ Ἀδριανοῦ. *Germanico* inscribitur in Plan. p. 44. St. 63. W. Hujus Epigr. ejusdem argumenti illustravimus supra T. II, p. 159. — V. 4. ἐρφάνισεν Vat. Cod. — V. 5. Plurimae edd. veteres ὡς αἰνῶς. αἰνῶς Vat. Cod. — Ceterum paroemiam ἐκ πυρὸς ἐς φλόγα — alibi commemoratam non vidi.

IV. Cod. Vat. p. 378. Plan. p. 5. St. 9. W. cum lemma: Εἰς ἡμίτηρον αἰτήσαντα Ἀδριανὸν τὸν βασιλεῖα τρεφόν. — V. 1. μου. Plan. et Vat. Cod. — ἡμίτομον. Vat. Cod. Ed. pr. Flor. et Ald. Reliquae Aldinae et Nic. Sab. ἡμίτονον praebent. *Serva*, Caesar, semitonium, i. e. dimidiam mei partem. — In *Hadriani* responso notanda forma πλουτιδς, alibi non obvia.

V. Vat. Cod. p. 313. *Hadriano* hoc distichon vindicavit, quod in Plan. p. 271. St. 392. W. sine auctoris nomine prostat. Sensus argutus: Archilochum Musa commovit, ut jambis operam daret, verita, ne, si heroici carminis laudem sectaretur, Homeri splendori officeret. Conf. not. ad *Ansip. Theff.* Ep. XLV. 5. T. II. P. I. p. 326. — λυσσῶντας λάμβους. *Horas.* Ep. ad Pison. v. 79. *Archilochum proprio rabies armavit iambo.* Συμφορικῶς ἀκοντιστήρας λάμβους vocat *Christodor.* in Ecphrasi v. 359. *Cato* ap. *Plutarch.* T. II. p. 762. D. ἐργῇ καὶ νύκτι τρέφας ἔχοντ' εἰς λάμβους, πολλὰ τὸν Σκιπίωνα καθύβρις, τῇ πικρῇ προσχευάμενος τοῦ Ἀχιλλέου, τὸ δ' ἑκὼς λαστον ἀφίς καὶ παιδαριῶδες. ubi postremam vocem de *Archilochi*, minime nugatoris, carminibus usurpata mihi. Vide not. ad *Meleagri* Ep. CXIX. p. 132.

VI. Cod. Vat. p. 427. Plan. p. 71. St. 104. W. Versum hunc refert *Appianus* L. II. de Bell. Civ. p. 484.

»cujus auctor incertus diu ante Adriani tempora extitisse videtur.* *Br.* Eundem laudat *Xiphilin.* in *Exc.* *Dion. Cass.* p. 1159. Vide *Fabricium* T. I. p. 308. Hadrianum, cum peragrata Arabia Pelusium venisset, Pompeji tumulum magnificentius exstruxisse, narrat *Spartianus* in *Vit. Hadr.* T. I. p. 133. — Initium versus vitiose exhibent membranae τῶν ποτ' ἄβελθοντος. — Simili acumine *Vellejus Paterc.* L. II. 53. de eodem Pompejo: in tantum in illo viro inter se discordante fortuna, ut, cui modo ad victoriam terra defuerat, deesset ad sepulturam. ubi vide *Rubkenium.* *Lucan.* X. 380. tumulumque e pulvere parvo Adspice Pompeji, non omnia membra te- gensem.

JULII POLYAENI
EPIGRAMMATA.

§. 287.] I. *Vat. Cod.* p. 359. *Plan.* p. 40. St. 59. W. Jovem poëta precatur, ut sibi itinerum labore perfusato in patria vivere liceat. — V. 3. Σχεύης. *Corcyrae* nomen. Vide not. in *Crinagor.* XXIV. T. II. P. I. p. 400. Ibi Jovem (cognomine *Casium*) cultum esse novimus ex *Sueton.* *Vit. Neron.* XXII. p. 48. ut primum *Cassiopen* (urbem *Corcyrae*) trajecit, statim ad aram *Jovis Cassii* cantare auspiciatus est. ubi vide *Intryp.* et *Spon.* in *Misc. erud. antiq.* p. 75. — Vitiose *Aldinae* et *Nic. Sab.* χεῖρας legunt. — V. 5. πῆρας. *Horat.* II. *Carm.* VI. 7. Sit modus lasso maris et viarum *Militiaeque.* Mercatoris haec esse dicas, qui tempestates metuens — orium et oppidi *Laudat rura sui.* I. *Carm.* I. 16. — In *Vat. Cod.* huic Ep. annectitur Ep. III.

II. *Vat. Cod.* p. 359. τοῦ αὐτοῦ ὁμοίως ἐπὶ τινὶ σῶζα- μῆν σῶπλοῦν καὶ εἰς τὴν αὐτοῦ πατρίδα ὑποστρεφῶν. *Plan.*

p. 41. St. 61. W. Ἰουλιανοῦ. — V. 3. δῆς. Vat. Cod. — σωσεις. ex Aldin. 3. et ed. Nic. Sab. in sequentes transiit. Ald. sec. σωσας habet. σωσεις est in membr. Vat. — V. 4. κἀκκαμ. ὁ. ε. λιμῶνε. Vulgo. *Brunckius* recepit lect. Vat. Cod. — Adhaeret huic Epigr. distichon, quod *Planud.* p. 70. ita, ut nostrum, *Juliani* nomine inscripsit, et a *Brunckio* relatum est inter Epigrammata *Juliani Aegyptii* nr. XLIV.

III. Var. Cod. p. 359. junctim cum Ep. I. *Planud.* p. 33. St. 50. W. — V. 1. ἐλπίς βίτου. Nemo enim tam fenex est, qui se unum annum adhuc vivere posse desperet. Hinc fit, ut *aeternis minorem Consiliis animum* fatigemus. *Horat.* II. Carm. XI. 11. Eundem cons. II. Carm. XVIII. 15 — 32. — κλέπτειν νον, *mentem fallere*, spes dicitur, quae vana specie animum nutrit: ἐλπίς γὰρ ἡ βδελουσα τοὺς πολλοὺς βροτῶν, ut *Sophocles* ait ap. *Stob.* Flor. CIX. p. 578. 41. quibus finillima dixit *Euripid.* in *Phoeniss.* v. 399. Ut h. l. spes animum κλέπτειν dicitur, sic ap. *Lucian.* Tragop. v. 29. ἐλπίδι κατατὰ μωρὰ βουκολούμενοι. *Ovid.* A. A. L. 445. *Spes tenes in tempus, semel est si credita, longum: Illa quidem fallax, sed tamen apsa dea est.* — Plures *Planud.* codd. κλέπτει χρόνον, quod vulgato non deterius est. Iidem male βίτοιο. *Br.* Etiam Cod. Gud. χρόνον. Hac lectione admitta, junxeris χρόνον βίτου, hoc sensu: Dum spei indulgemus, tempus furtim elabitur, donec ultima lux omnia nostra consilia praecidat. — Eadem sententia *Cicero* de Orator. L. III. 2. *O fallacem hominum spem, fragilemque fortunam, et inanes nostras contentiones! quae in medio spatio saepe franguntur, et corrumpunt, et ante, in ipso cursu, obruuntur, quam portum conspiceret potuerunt. — Qui Crasso annus primus ab honorum perfuntione aditum, omnium concessu, ad summam auctoritatem dabat, is ejus omnem spem atque omnia vitae consilia moris perversis.*

IV. Cod. Vat. p. 358. Παλαινον Σαρδ. Εἰς δορκάδα, ἣν
 ἐθάλασεν ἔφις· ἔθεν πικρὸν δὲ νεβρός· ἐναπέφυξεν. Plan. p. 42. St.
 62. W. Conf. *Tiberii Silustr.* Ep. I. T. III. p. 7. —
 V. 2. εἰδοῦσα πικρὸς ἔ. Vulgo. εἰδοῦσα πικρὸν ἔ. Vat. Cod.
 In ora cod. Scaliger. *Huetius* p. 7. invenit εἰδοῦσαν. Sed
 in cod. Bodlej. ipsa *Scaligeri* manus εἰδεύουσα scripsit. Cl.
 editor πικρὸς mutasse videtur in λεγρὸς, quia πικρὸν γάλα
 sequitur v. 4. Sed ob tantillam causam vulgata lectio non
 temere spernenda erat. — V. 4. *Antip. Sidon.* Ep. CV.
 διψᾷς ἔχιδνα Σαρδι τὸν ἐκ γενέθων πικρὸν ἐνέσσα χρόνον. Sunt
 quaedam serpentes, quae pecudum lacte aluntur. Vide
Salmas. ad Solin. p. 61. G. — ἔβροξε. Vat. Cod. ὑβρεῖξε.
 Historicum est pro ἔβρωσε, α βρώσκει. *Br.* In praec. versu
 θηλὸν habet Ed. pr. Flor. Ald. et Ascens. — ff. 288.]
 V. 5. αἶψην ἡλλάξαντα. Caprea igitur servata est, cum
 hinnulus ipsi venenum exfluxisset; hinnulus autem periit.
Tiberius l. c. χεῖλεσι τὸν κείνης ἐξέπιε θάνατον. *Grosius*
 vertit:

*Consulerat venter quod munus, id abstulit ubor,
 Et vivit sobolis morte redempta mater.*

EUTHODI EPIGRAMMATA.

I. Plan. p. 313. St. 453. W. ubi et alia sunt simi-
 lia in Centaurum. *ἐγκαντρίζειν* proprium de infitione vo-
 cabulum. Castiores scriptores harum et similium bellua-
 rum φύσει ἐκ παντοδαπῶν φύσεων εἰς μίαν μορφὴν ξυντιθεμένην,
 sive συμπαθεσμένην, sive συμπλεκομένην dixerunt, ut *Dio*
Cbrysoft. Orat. IV. p. 184. XXXII. p. 666. et alii.
 Conf. *Mesomed.* Carm. III. 10.

II. Plan. p. 321. St. 460. W. Echo hujus versiculi
 auctor τρύγα φωνῆς appellat, quandoquidem ex voce pro-
 lata quasi redundat, ut faex ex vino. Multo minus αὐ-

daci metaphora *Nicanter* in *Alexiph.* v. 51. σιδηρήσαν
 τρέγχα dixit τὴν σικερίαν, ἣν ἐν τῇ καμίνῃ ἡ τοῦ πυρός φλόξ
 ἐχώρισεν ἀπὸ τοῦ σιδήρου.

PINYTI EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 210. Plan. p. 279. St. 403. W. —
 V. 1. τὸ ὄνομα ipſi perſonae, ſpecies rei opponitur. *Euripid.* *Oreſt.* 454. ὄνομα γὰρ ἔργον οὐκ ἔχουσιν οἱ φίλοι. Cf.
Iphig. in Aul. v. 128. *Aut virtus nomen inane eſt.* *Horat.* II. *Epiſt.* XVII. 41. Sed haec tractavit *Touſſ.* ad
Login. p. 289. et *Lenner.* ad *Phalar.* p. 209. qui quod
 ap. *Libanium* *Epiſt.* 1398. lateret, acute vidit, ſed lite-
 rarum veſtigia non ſatis rimatus eſſe videtur: τοῦτο δὲ
 ἐστὶ δεκοῦντες φιλεῖν, οὐ φιλοῦντος, καὶ κατὰ τὴν τραγῳδίαν
 ὄνομα EN ΤΕΡΠΟΥ παρεχομένου. Scribe: ὄνομα, ΟΥΚ ΕΡΓΟΝ
 παρεχομένου. Ut hic κωφὸν ὄνομα, ſic κενοῖς ὀνόμας *Me-
 nander* in *Hypobolim.* fr. 1. ap. *Stob.* *Ecl. Phyſ.* Tit. VII.
 p. 192. ed. *Hecr.* — V. 2. ῥῆσις vulgo locus eſt ex poë-
 ta, ſive oratore, philoſopho aliove ejusmodi ſcriptore
 decerptus, ut docuit *Cuper.* in *Obſſ.* I. c. 16. Hoc loco
 ipſa carmina ſignificat. Vide inprimis *Dorvill.* in *Vann.*
crit. p. 640. ubi et hoc Ep. laudat. In epitaphio *Sapphus*
Dioscorid. Ep. XXV. πάντα, πέτνια, χαῖρε' θεοῖς ἴσας γὰρ
 αἰετὰς, Ἀθανάτας ἔχομεν εἰς εἶτι θυγατέρας.

ONESTIS EPIGRAMMATA.

¶. 289.] I. Vat. Cod. p. 91. Plan. p. 481. St.
 624. W. Sibi neque virginis neque vetulae amplexus,
 ſed mediam inter utramque aetatem maxime placere

profitetur. — V. 1. γηραιός. Vat. Cod. — γάμος de concubitu, ut ap. *Erycius* Ep. VI. Priapi ὄπλον, εἰς γάμον οὐκ ἐντέτοιμον. Sic *purpurae* ap. Latinos passim. Vide *Victor.* in Var. Lectt. XXI. 3. — V. 2. ἐπ' οὐκείῳ et παν' ἀλδερ μου. Vat. Cod. — V. 3. μήτ' ὄμφαξ, μήτ' ἀσταφίς. Epigr. ἀδίσκ. LXIX. ὄμφαξ οὐκ ἐπένευσας, ὅτ' ἦς σταφυλὴ, παρεπέμψα. Μὴ φθονέσθης δοῦναι καὶ (f. τὸ) βραχὺ τῆς σταφίδος. *Strato* Ep. XLVII. νῦν ἀφύλακτοι ὄμφακες. Tolle cupidinem immisis uuae, de puella nondum matura agens *Horas.* II. Carm. V. 3. Contra puellam macilentam *uvis passis aridiorem* appellavit poeta in *Lufibus* XXXII. et *Lucilius* ap. *Nonium* I. 38. exsuccos et macilentos senes *passos* vocavit. *Claudian.* I. in *Eutrop.* 110. aeuo laxata cutis sulcisque genarum *Corruerat passa facies rugosior uua.* Facit huc etiam *Suidas* in 'Ασταφίς. Καὶ σταφυλὴ γηραὶ χ'ὼ μελίτιους λίβανος. καὶ παροιμία ἄνδρες γέροντας ἀσταφίς τὸ κέρανιον (i. e. βυσσὸν τὸ μέγανον), ut hunc locum restituit *Tourp.* in *Epist. crit.* p. 58. Ad alia hanc similitudinem transtulit *Plutarch.* T. II, p. 138. B. οἱ τὰς πρώτας τῶν παρθέτων διαφορὰς μὴ ὑπομείναντες, οὐδὲν ἀπολείπουσιν τῶν διὰ τὸν ὄμφακα τῆν σταφύλῃν προσιμένον. — πέπειρος eodem sensu adhibuit *Aristoph.* in *Eccl.* v. 891. οὐ γὰρ ἐν νέαις τὸ σοφὸν ἔνιστιν, ἀλλ' ἐν ταῖσι πεπειροῖς. — V. 4. Scribendum procul dubio, quod *Heynius* *Vir Ill.* me monuit:

Κύπριδος ἐς Θαλάμους — —

Perses Ep. VI. εἰδὲ σε μάτῃς Πυθίης ὤραιους ἤγαγεν εἰς Θαλάμους. ubi in *Not.* p. 14. nescio quomodo *Antiphrani* tribui, quae *Onestis* sunt.

II. Vat. Cod. p. 511. Planud. p. 174. St. 254. W. Argumentum carminis non satis expeditum. *Sicyoniis Onestes* Bacchicum quoddam inventum tribuit. *Sicyoniis* tragoediae inventio tribuitur ab *Herodoto* L. V. 67. p. 405. τὰ δὲ δὴ ἄλλα οἱ Σικυώνιοι ἐτίμων τὸν Ἀδρηστεν καὶ δὴ πρὸς τὰ πάθη αὐτοῦ τραγικῶς χορεύει ἐγχείρων, τὴν μὲν

Διδύσκον αὐτὸν τιμῶντας, τὸν δὲ Ἀδρηστον. Κλεισθένης δὲ χοροὺς μὲν τῇ Διονύσῃ ἀπέδωκε. Jam vero Clisthenes, Sicyoniorum tyrannus, triginta ferme annis Thespide fuit antiquior. Commode attulit *Wesselingius* locum *Themistii* ex *Herodoto* expressum Orat. XV. p. 337. Β. τραγῳδίας εὐρεταὶ μὲν Σικυώνιοι, τελεσιουργοὶ δὲ Ἀττικοὶ ποιηταί. *Epigrium* Sicyonium tragoediam invenisse quidam tradiderunt, quos sequitur *Smidas* in *Θέσις*: — τραγικὸς ἐκ καιδέκατος ἀπὸ τοῦ πρώτου γενομένου τραγῳδιοποιοῦ Ἐπιγρίου τοῦ Σικυωνίου τιθέμενος ὡς δὲ τινες, δεύτερος μετὰ Ἐπιγρίην. cui testimonio in suae sententiae gratiam fidem abnegat *Bensley* de Phalar. Epist. p. 128. Attingit hanc rem doctissimus *Boettiger* in Prolusione de quatuor aetatibus rei scenicae p. 6. qui antiquissimum Epigramma ap. *Asben*. XIV. p. 629. A. ad tragoediae ap. Sicyonios inventionem spectare existimat; id quod mihi secus videtur. Sed *Onestis* nostri Epigramma, cujus vir doctissimus, cum illa scriberet, non meminerat, Sicyoniis non tragicæ artis, sed comoediæ inventionem tribuit. Nam verba *ἔν τε γέλωτι κέντρων* aliter accipi nequeunt. Ἰάμβους, quibus Dorientes inprimis delectabantur cum comoedia componit *Aristoteles* Politic. VII. 17. quem locum si compareris cum Poetic. c. IV. 5. et c. V. 2. facile apparebit, comoediam atticam ex jambis originem duxisse. In jambis autem nemo ignorat τὸ κέντρον τῇ γέλωτι μεμυγμένων fuisse. Hoc igitur carminum genus cum choris Bacchicis junxisse Sicyonii eaque conjunctione comoediæ Atticæ proluisse videntur. Ad hoc inventum *Onestis* Epigramma referendum puto. — V. I. Βάκχος. *Asben*. L. II. p. 40. A. ἀπὸ μέθης καὶ ἡ τῆς κωμῆδίας καὶ ἡ τῆς τραγῳδίας εὐρεταί. *Ion Chius* Fr. I. Bacchi θαλλῇ φίλα τέκνα, φιλοφρόσυναί τε χοροὶ τε. ubi *choros* fortasse haud inepte ad satyricas et tragicas saltationes, in Bacchi festo solemnes, retuleris. νευθεσίῃ φιλοπαίγμονος Μούσης ad conjecturam de jambico carmine firmandam plurimum facit.

Ludicrum poëseos genus *Onestes* describit, quod simul et delectabat et docebat monebatque homines; utrumque in jambicos sales cadit. — V. 2. Bacchus Sicyone comifactionem egisse dicitur, non temulentorum hominum aut Maenadum, sed Gratiarum, quae recenti invento venustatem amoenitatemque tribuerent. Gratias nec a veteris comoediae virulentia alienas fuisse, sed ei vehementer fuisse, docet Ep. *Platonis* XI. Notae sunt *Aristophanis* φοβερὰ χάριτες. Gratiae autem in universum arctissimo vinculo conjunctae cum Musis, ita ut nonnunquam harum vicem videantur implere. Ad nostrum locum nihil magis facit, quam *Pindari* βῆσις Olymp. XIII. 25. Τῷ Διονύσῳ πόθον ἐξέφαιεν ἔδν βοηλάτῃ Χάριτες Διδυράμβῳ. Conf. *Simonid.* Ep. I. XXVI. — V. 3. Pro δὲ γὰρ, quae vocolae versum haud bene ordiuntur, vix dubito quin legendum sit:

ἢ γὰρ ἔλεγχον ἔχει γλυκερώτατον.

Quod reprehensionem jucundissimam continere dicitur illud carminis genus, quod *Onestes* describit, id ad comœdiam et jambos unice referri debet, in quibus carminibus — si quis erat dignus describi, quod malus aut fur, Quod moechus foret aut sicarius, aut aliqui Fumofus, multa cum libertate notabatur. (*Horat.* I. Serm. IV. 3. 4.) — ἐν γέλωτι κέντρον. Ridentes igitur verum dicere solebant illius poëseos auctores. Sententiam acutam et quae auditorum animum pungat. κέντρον comparare solent sophistae inprimis, praeunte *Eupolide*, qui Periclem dixerat τὸ κέντρον ἐγκαταλείπειν τοῖς ἀκροαμένοις ap. *Schol. Aristoph.* Acharn. v. 529. quae illustravit *Wyttenb.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 7. Faculationem verborum appellavit *Quintil.* V. 3. 43. — V. 4. λαφρένιν. Vat. Cod. Bacchus ebrius; sive potius poëtae Bacchico furore perciti vitae magistri facti sunt, et cives docuerunt; quid sit pulcrum, quid turpe, quid utile, quid non. — Antitheton paulo vividiorum in hoc versu velim praebeat

aut Codex aut docta conjectura. Certe v. *κατὸν* parum respondet τῷ *μεθύοντι*. Desideres *νήφοντα* vel simile quid.

III. Vat. Cod. p. 393. Plan. p. 12. St. 21. W. Fortasse his versibus poetam aliquem *Onestes* alloquitur, qui artem musicam felici successu tractaverat. Superiores interpretes simpliciter pro commendatione diligentiae et assiduitatis in discendis literis habuerunt. — Ceterum hoc carmen in comparatione versatur, cujus protasis priori disticho, apodosis altero continetur. Ut, si quis Heliconem montem adscendit, post multos labores in fastigio tandem aquae purissimae haustu recreatur; sic etiam, qui poësi dant operam, multis molestiis superatis, Musarum praemiis donantur. σοφίῃ cave pro philosophiae studio accipias; de poësi enim agitur. Vide ad *Anacr.* Epigr. III. T. I. P. I. p. 197. sq. Hinc poëtae ap. veteres σοφισταὶ vocabantur, cujus usus exempla dedimus in Animadv. ad Euripid. p. 188. — V. 3. οὗτος. Vat. Cod. — σοφίης πόνος (πρός malit doctiss. Wakefield in Sylv. crit. V. p. 15.) ἐρθιος ductus ex *Hesiod.* *E. κ. *H. 265. quem locum cum similibus comparavi ad *Simonid.* fr. XIV. p. 210. Adde *Lucian.* in Rhetor. Praec. T. VII. p. 221. ed. Bip. οὐ γὰρ σε τραχηλίαν τινα, οὐδὲ ἐρθιον, καὶ ἰερῆτος μιστὴν ἡμῶς γε ἄξιμεν. — V. 4. Πιερίδων χάριτας. *Plutarch.* T. II. p. 146. A. mulieri ait licere gloriari, ἀν μὴ τῶν βέδων, ἀλλὰ τῶν καρπῶν μετέχῃ, ὧν αἱ Μοῦσαι φέρουσιν καὶ χαρίζονται τοῖς παιδείαν καὶ φιλοσοφίαν θανυμάζουσιν. quae verba respiciunt locum illustrem ex *Sapphus* carminibus ap. *Stob.* Serm. IV. p. 52.

IV. Vat. Cod. p. 392. Primus edidit *L. Holstenius* ad *Steph. Byz.* v. Ἀρκευβριδος p. 21. et *Berkelius* ad *Εδφεατίς* p. 365. *Jensius* nr. 119. *Reisk.* Anth. nr. 770i p. 162. — V. I. ὕδατ' ἀδελφά. *Stephan. Byz.* in *Εδφεατίς* — ἐλγόντο αὐτὸς καὶ Ἀράξης ἀδελφοί, βρόντους ἐξ ἑρῶν Ἀρμενίας. Translatæ significationis vocabuli ἀδελφός exempla

dedit *Rubnken.* ad Tim. p. 3. et *Valckenar.* ad Callimach. Eleg. fragm. p. 160. qui et Latinorum similia comparavit. — V. 2. ποταμοῦ δῶρα. Asopida fontem, qui vulgo Pirene dicitur, Asopus ex monte elicuit in Sisyphi gratiam. *Pausan.* II. 5. p. 121. Ex hoc fonte bibentem Pegasum cepit Bellerophon, narrante *Strabone* L. VIII. p. 582. B. ubi et haec leguntur, ad nostrum locum perquam accommodata: τὸν δὲ αὐτόν (Pegasum) φασὶ καὶ τὴν ἵππου κρήνην ἀναβαλεῖν ἐν τῷ Ἑλικῶνι πλήξαι· τῇ δ' οὐχὲ τὴν ὑποπισσοῦσαν πέτραν. ubi vide an corrigendum sit: τὴν τὸ ὕδωρ στέγουσαν π. *petram, quae aquam occultabat.* Veterum, qui Pirenen ex equi ungulis ortam dixerit, novi neminem; an *Reiskius* ejusmodi fabulae auctorem habuerit, ignoro; scripsit autem: ἵππου τοῦ ποταμοῦ δῶρα — sine causa idonea, et contra mythographorum fidem. Idem tamen recte scripsit ποδορραγέα, ut codex habet, pro ποδαρραγέα. Asopum solo pede percussio fontem elicuisse, ex hoc loco intelligitur. Sic ap. *Theocrit.* Eid. VII. 6. Chalco Burinnam ἐκ ποδὸς ἄλυσι κρήναν· εὖ γ' ἐνερσιδάμενος πέτρα γόνυ. — V. 3. φλέβας. In hac metaphora *Onesti* praeivit *Choerilus*, ut constat ex inedito *Tzerzæ* Comment. in Hermogenem, unde haec protulit *Rubnk.* ad Longin. p. 244. πόρῳ δὲ λαμβάνοντα (metaphorae), ὥσπερ ποιεῖ Χοίριλλος καλῶν τοῦς λίθους γῆς δέτα, τοῦς ποταμοὺς γῆς φλέβας. Eadem translatione usus est *Cursius* V. I. 12. qui amnes aquae venas appellavit, et *Ovid.* Metam. XIV. 788. *venasque et flumina fontis elicueret sui.* Fast. III. 298. *manabat saxo vena perennis aquae;* et sic passim. — V. 4. ὠπτήρης. Hinc emendandum suspicabar *Libanij* Orat. XI. Tom. I. p. 302. Θαῦμα μὲν οὖν καὶ τὸ ἐν Ἑλικῶνι κρήνην ἵππου κρήνην ἐκδοθῆναι φασί, Πηγᾶσον τῷ ποδὶ τὴν πέτραν πλήξαντος. (Distinguendum est post Ἑλικῶνι; deinde scribendum videtur: κρήνην ἵππου πτήρη ἐκδοθῆναι φ.

§. 290.] V. Cod. Vat. p. 514. Plan. p. 174. St. 254. W. Ad bibendum convivas cogi et compelli poeta

nolit. In hac enim re necessitatem et parum jucundam et nonnunquam cum vitae periculo conjunctam esse. — V. I. αὐτοθελής. Vitae in agro Sabino voluptates suavissime describens *Horatius* II. Serm. VI. 72. etiam hoc commemorat, quod ibi de infans illis bibendi legibus solutus sit:

prout cuique libido est,

Siccis inaequales calices conviva, solutus

Legibus infans: seu quis cupit acria fortis

Pocula, seu modicis uvescit laetius.

De his legibus multi dixerunt. Vide *Lambin.* I. Carm. Horat. IV. 20. et *J. Lipsium* in Antiq. Lect. L. III. p. 75. sqq. — ὅς δ' ἐκ' ἀνάγκης. Vulgo. δ' ἐκ' α. Vat. Cod. Computationis leges scribens *Theognis* v. 464. πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον χρημ' ἀνιηδὲν ἔφω. *Plutarch.* T. II. p. 504. D. E. τὸν οἶον καίπερ ἡδονῆς ἔνεκα καὶ φιλοφροσύνης εὐρημένον, οἱ προσβιαζόμενοι πολλὸν πίνειν καὶ ἄκρατον, ἔλαντες εἰς ἀηδίαν καὶ παροργισμὸν τρέπουσιν. Ut hic προσβιάζεσθαι, sic *Alcaeus* περὶ βίαν πίνειν ap. *Arben.* X. p. 430. C. — V. 3. προχέει. Ejusmodi computationis (τότος) efficit, ut vinum a convivis clam effundatur. — V. 4. 5. *Jos. Scaliger* a praecedentibus sejungendos et pro peculiari carmine habendos esse censens, non persuadet. — πικρὰ μεθεῖς. Vat. Cod. — τὸ δ' ἐμπόσειν ἡδύ. Ipsam bibendi voluptatem, non magistri voluntatem et imperium pro justa bibendi mensura habeo. Vulgo perperam post μέτρον distinguitur.

VI. Cod. Vat. p. 397. Plan. p. 100. St. 148. W. cum titulo Ὀνύστου Κορινθίου. Thebae, Amphionis lyra exstructae, se ad tibiae sonum dirutas esse queruntur. — V. I. ἴστην ἐν φέρμηνῃ. *Himerius* Orat. XXI. 12. p. 748. τὸν Ἀμφιονά μοι μιμήσασθε, ὅς τῃ τε τείχει καὶ τῇ λύρῃ μέλειας τὰς χεῖρας, φήμην τῆς πατρίδος κατέχειν, ὅτι τὰς θήβας ἱμμελῶς ἐτείχευσεν. Saxa Citbaeronis Thebas agitata per artem Sponse sua in muri membra coisse ferunt. *Propert.*

Propert. II. I. 43. — κατήριψιν Vat. Cod. et mox Θήβη. — Alexandrum Thebas ad tibiae cantum ever-
tisse, narrat *Tzetza*, in loco a *Brod.* apuissime allato:
τὰς Θήβας κτειχιστοὺς τελοῦσας ἐν ὑστέροις ἔκτισαν Ζηθὸς τε
αὐτὸς καὶ Ἀμφίων λυρῆδοῦντε. ἃς Θήβας πάλιν ὑστερον Ἀλέξαν-
δρος ὁ μέγας αὐλήμασι κατέσκαψεν, αὐλοῦντος Ἰσμενίου. *Chil.*
VII. 408. X. 413. Eundem Ismeniam ab Alexandro
Θήβην καλούμενον, ἐν ἐπηχίῃ τῷ Περσῶν φόνῳ τὰ νικητήρια,
narrat *Himer.* Orat. V. §. 4. p. 479. Hanc narrationem,
apud nullum, quod sciam, antiquitatis scriptorem obviam,
Onestes confirmat. Ceterum in Thebanorum ludibrium,
qui artem ribiciniandi jactare solebant, hoc ab Alexandro
factum esse, acute suspicatur *Boettigerus* in Museo
Attico I. Fasc. II. p. 348. — V. 2. ἀρμονίης. Quantopere
hoc adversatur harmoniae, quae Musis propria et pecu-
liaris est! Hujus enim erat potius moenia exstruere
(ἀρμυρίζειν) quam evertere. — V. 3. κωφά. lapides olim
auriti, nunc furdi et sine sensu jacent. In proximis
vulgo legitur πέτραις μ. τ. αὐτομέλαις, nec Vat. membra-
nae melius quid offerunt. Praeclaram suam emendatio-
nem unde duxerit *Brunckius*, non indicat. — πέτραι αὐ-
τόμελοι, quos sponse coisse dixit *Propertius* loco supra
laudato. *Scholias.* *Apoll. Rhod.* L. I. 741. ὅτι δὲ ἡκολού-
θησαν τῇ Ἀμφίωνος λύρῃ οἱ λίθοι αὐτομέλαιοι, Ἰστωρεῖ καὶ
Ἀντιμενίδας ἐν πρώτῃ. *Amphion citbara Thebarum moenia*
sepfit, Aurisa ad muros currere saxa docens. *Anthol. Lat.*
L. III. 182. p. 625. — V. 5. Ἀμφίων. Vulgo et in Vat.
Cod. cujus lectionis immutandae nulla erat necessitas.
Vide *Fischeri* Animadv. ad Gramm. gr. T. I. p. 412. —
ἐπτάμυτον γὰρ. Vitiose V^{ss.} Cod. *Schol.* in *Eurip. Phoen.*
v. 116. Ἀμφίων οἰκοδομησάμενος Θήβας — οὐ χρεὶν ἐχρῆτο
πρὸς τοῦτο, ἀλλὰ τῆς αὐτοῦ μουσικῆς ἐποιεῖτο τὸ ἔργον — ἐγένετο
δὲ τὸ τεῖχος ἐπτάμυλον, ὅσοι οἱ τῆς λύρας τόνοι. Item *Philo-*
strat. II. Imag. XI. p. 779. φιλότιμοι καὶ ἡδεῖς οἱ λίθοι καὶ
θητιέοντες μουσικῇ. τὸ δὲ τεῖχος ἐπτάμυλον, ὅσοι τῆς λύρας οἱ
Vol. II. P. 2.

τόνοι. ubi de numero chordarum in lyra disputat *Olearius*. Amphionem quatuor chordis, quibus antiquitus instructa fuerat lyra, tres addidisse, tradit *Pausan.* L. IX. 5. p. 720.

VII. Cod. Vat. p. 391. Ὀνίστου Κορινθίου. Plan. p. 101. St. 149. W. In Thebaurorum historia bona malis aequali mensura commista esse docetur. Simile *Philippi* Ep. XXXI. quod fortasse ex nostro expressum; quamvis equidem nihil affirmare auserim. Eadem ratione bona et mala in Thebarum historia sibi invicem opponuntur ap. *Euripid.* in *Phoen.* 829 - 844. — V. 1. ἀθάμιτον. Vulgo. ἀθάμιτος. Vat. Cod. — V. 2. Ἀντιγόνη vocatur δαίη propter insignem pietatem erga patrem et fratrem, Polynicen. — V. 5. αὐλὰς δόρυμνος. quia ad tibiae cantum Thebae everfae. Vide ad Ep. VI. 1. *Philippus* l. c. τέλεια χορδαῖς ἔσται, καὶ λυτοῖς ἔστινε λυόμενα. — *Ἰκεράσατο.* Vat. Cod.

VIII. Vat. Cod. p. 405. cum lemmate: εἰς Ἀριστίων γυναικα ἧς ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ δύο παῖδες τεθνήκασιν, ὃ μὲν ἐν τῇ δδᾷ, ὃ δὲ ἐν θανάσῃ. Unde lemmatis auctor resciverit, duobus illis Aristii filiis unum eundemque diem fatalem fuisse, ignoro; ex carmine ipso enim nihil ejusmodi prodit. Plan. p. 53. St. 76. W. Conf. *Philippi* Ep. LXVI. — V. 1. ἰσάκουσι. Vat. Cod. — V. 3. διέλιτο. Duplex illa calamitas matris animum divisit, et dum modo hunc, modo illum filiorum suorum deplorat, dolore confecta est.

V. 291.] IX. Cod. Vat. p. 247. Ὀνίστου Βυζαντι. Sine gentili Plan. p. 253. St. 366. W. In cenotaphium Timoclis cujusdam, qui in mari perierat. Cenotaphium loquitur in litore exstructum. — V. 1. κηρύσσει. Respici videtur ad consuetudinem nomina eorum, qui aufugerant, per praeconem edicendi, ut ap. *Meleagr.* Ep. XCI. ubi vide not. p. 105. Simul itaque nomen defuncti proclamat cippus, simul circumspicit, an alicubi naufragi

corpus appareat. — V. 2. σκεπτόμενος. Vat. Cod. a pr. man. — Haud scio an *Callimacbum* ante oculos habuerit noster Ep. XLVIII. *χὼ μὲν ἐν ὕψει Νεκρὸς· ἐγὼ δ' ἄλλως εὐνομα τόμβος ἔχων Κηρύσσω πατάληδες ἴπος τόδε.* — V. 3. τὸν δ' ἦδῃ. Idem color in *Marci Argent.* Ep. XXXIII. *καὶ τὸν μὲν δαίψαντο πυκνόμενον εἰν ἄλλ' θῆρες, Κωφὸν δὲ στήλη σῆμα λέλογχε τόδε.* — V. 4. „Scriptum in membranis: *τῶν-πρὸν* [*τῶνπρὸν*] et supra correctum *τορσευθέν.* In Planud. *πτυκωθέν.*“ *Brunck.*

X. Vat. Cod. p. 217. „In Plan. p. 284^b. St. 419. W. „divulsa sunt duo disticha, quæ singula epigramma constituent absque auctoris nomine. In membranis conjuncta sunt et Onesti adscriptum est carmen.“ *Br.* Diogenis ad Charontis cymbam adventus describitur. — V. 1. διπλοὺν εἶμα. pallium duplicatum, Cynicorum gestamen. Vide *Interpp. Horatii* I. Epist. XVII. 25. *Salmas.* ad *Tertull.* de Pallio p. 396. sqq. et quæ notavi ad *Antip. Sid.* LXI. T. II. P. I. p. 58. — V. 3. πάντα φέρω. Sic plane *Archias* Ep. XXXIV. et, quem *Archias* expressit, *Leonid. Tar.* Ep. LIX. *πάνθ' ὅσα κῆν ζωὴς ἐκτάμεθα, ταῦτα παρ' ἥδῃν ἔρχομαι ἔχων· λήπω δ' οὐδὲν ὑπ' ἡλίου.* Haud aliter *Menippus* ad inferos descendisse fingitur ap. *Lucian.* in *Dial. Mort.* X. 2. p. 156. ed. Bip. — V. 4. τὸν με κύνει. Plan. Vat. Cod. et Suid. in v. *καίνεσθαι.* Quam lectionem cur *Br.* immutaverit, non perspicio. Ut hic Diogenes, sic ap. *Lucian.* *Dial. Mort.* XXI. I. p. 207. *Menippus* Cynicus se Cerbero exaequat: ὦ Κέρβερε, συγγενὴς γὰρ εἰμὶ σοι, κύων καὶ αὐτὸς ὢν. ubi *T. H.* p. 514. *Onestii* versum, sic ut vulgo legitur, excitavit. Ad *καίνεις* nemo non meminerit loci Horatiani II. Carm. XIX. 29. sqq.

SERAPIONIS ALEXANDRINI

EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 266. Plan. p. 207. St. 302. W. —
 V. 2. In vocabulo τυφλοῦ hæsit *If. Casaubonus*, qui in
 not. msc. στυφελῷ conjecit, et *Bernard.* ad *Theophrast.*
Non. c. XI. Tom. I. p. 83. στυφλοῦ corrigens. Hoc
 epitheto usus est *Lycorbron* v. 737. τὸ στυφλὸν proprie
 de rebus duris et asperis usurpatur; ut στυφελὴ ἁκτὴ ap.
Apollon. Rhod. II. 323. στυφλοῦ πέτρης ap. *Aeschyl.* *Prometh.* 754. *Orphei* *Argon.* v. 1127. στυφελὸν καὶ ὀννεμον
 ἁκτὴν. Tum sensu translato crudelem et implacabilem
 significat. στυφελῶν Κόλχων *Orpheo* in *Argon.* v. 1010.
 restituit *Pierfon.* in *Verilim.* p. 188. qui laudat *Aeschyli*
Perf. v. 76. ὄχυροῖσι πεποιθὼς Στυφελῆς ἐφέταις. Hinc na-
 tum στυφελισμὸς, quem cum ὄργῃ conjungit *Aristoph.* in
Eqq. v. 534. ubi *Schol.*: στυφελισμοῦς δὲ ὄργας, λοιδορίας,
 ὕβρεις, μέμψεις. καὶ ἐν μυθικοῖς, ὅτι Στυφελῶν ἀπὸ πετρῶν
 Ὀστρεάνειντά τε νῶτα καὶ ἀγκύλα γυνὴ καέσθην. Forent igitur
 undae iratae, implacabiles. Sed vereor, ut hic locus
 emendatione indigeat. τυφλὰ κύματα certe dixit Auctor
 anonym. *Ep.* XXXI. Tom. III. p. 157. τυφλὰ δ', ὅπως
 ναυηγὸς ἐν οἴδατι, κύματα μετρῶν. Et *Livius* ap. *Senec.*
Suafer. VII. p. 39. ed. Bip. *Quum modo venti adversi*
resulissent, modo ipse jaculationem navis, coeco volvente
fluctu, pati non posset. *Sisenna* ap. *Nonium* VI. 7. *Subito*
mare subborrescere, coecosque fluctus in se provolvere leni-
ter occoepit. — V. 3. Nonnihil abruptior in hoc carmine
 oratio non optimum versificatorem *Serapionem* nostrum
 fuisse ostendit. Huic incommodo mederi conatus est
Wakefield in *Sylv. crit.* IV. p. 183. ubi verba, ἢ ῥά τις —
 ἰχθυόβλος, uncinis coercenda, et ἀγγεῖλον in ἀγγεῖλαν mu-
 tandum censet. Mihi imperativus ἀγγεῖλον plane neces-
 sarius videtur. Quod si poeta priora hujus carminis

verba τοῦτ' ὅστεῦν φωτὸς πολυεργός cum vers. 3. conjungi voluisset, nullus dubito, quin ἀργέλαι scriptisset. Idem doctus Britannus praeclare vidit, in verbis εἰς τοῖν ἀπείδου μεθ' αἱ imaginem ductam esse ab iis, qui in portum delati navigandi finem faciunt. Λύεσθαι enim passim pro καταλύεσθαι positum, vacationem a laboribus, a munere etc. significat. Vide *Westen.* ad N. T. II. p. 244. *Dorville* ad *Charit.* p. 176. καταλύεσθαι de iis, qui e vita migrarunt, illustravit *Budaeus* in Comm. Gr. Ling. p. 344. sq.

MESOMEDIS CARMINA.

I.

Hymnus in Nemesis.

¶ 292.] De editionibus hujus carminis monui ad *Dionysii* Hymn. I. p. 253. Primum ejus nonnisi 6. versus exstabant; donec integrum ederet *Burette dans l'Histoire de l'Acad. des Inscr.* T. VII. 289. qui illud *Mesomedi* acute vindicavit ex loco *Joannis Philadelphi*, cujus fragmenta servantur in cod. bibl. Parisinae: φαι γὰρ τὴν Νέμεσιν τὰ γλαφυρὰ τῶν πραγμάτων εἰς ἑμπαλιν τρέπιν ταῖς ὑπερβολαῖς τῆς τύχης, ὥς φησι Νουμηνίος, τῷ ἐλευθέρῳ τροχῷ τὴν ἐσότητα ἐπάγουσαν, ἔθεν δ' Μεσόδμης οὕτω που πρὸς αὐτὴν ὑπὸ σὸν τροχόν κ. τ. λ. Recte vidit *Burette*, nomen Μεσόδμης in Μεσομήδης mutandum et hunc Hymnum proinde Lyrico, quem sub Adriano floruisse constat, vindicandum esse. Explicuit eum post *Sneedorsum*, quem laudavi ad *Dionysium* I. *Körppen* in Anthol. gr. T. III. p. 177. Hunc libellum, pueris utili consilio destinatum, cum haec scriberem, nancisci non poteram; quod moneo, ne, si forte in eadem cum *Koeppenio* inciderim, ejus scrinia compilasse videar.

Quod ad deam attinet, quae hoc carmine laudatur, recte monuit *Graevius* in *Lectt. Hesiod. c. XIV. p. 70. sqq.* ed. *Scbreu.*, Nemefin deam fuisse creditam, quae omnes pro meritis acciperet, et ab improbis et insolentibus exigeret poenas; quod idem adjicit, eam bonos et modestos praemiis augere, minus verum videtur. Totam de Nemefi fabulam docte et acute persecutus est illustris *Herderus* in *den zerstreuten Blättern* T. II. p. 221. sqq. qui et hunc Hymnum vertit et passim illustravit p. 245. sqq. Recte hic docuit, Nemefin modestiae esse praesidem, eamque curare, ne superbiae et immoderatis cupiditatibus mortales indulgeant, sed in omnibus rebus temperantiam et quasi mensuram observent. Quae *Nitschius* in *Lexico Myth.* p. 143. contra hanc sententiam monuit, non magni momenti sunt. De simulacris hujus deae disputavit *Wrisbergius* in *Diff.* cui titulus: *Nova et accuratior explanatio Nemeſeon quarundam a Monsefauconio collectarum.* Coburgi 1728. 4. Veterum loca collegit auctor sine dilectu, et res diversissimas temere miscens, omnem de Nemefi materiam obscuravit. — V. I. *πρηστειν*. Nemefis alata fingitur, quia peccantes persequitur. Inprimis huc facit locus illustris *Ammiani Marcell.* XIV. 11. p. 59. qui quidem Nemefin cum Fortuna confudit, sed multa tamen habet, quae nostrum carmen mirifice illustrent; *Adraſtia*, quam vocabulo duplici etiam Nemefin appellamus: — quam theologi veteres fingentes *Justitiae* (*Δίκη*) filiam, ex abdita quadam aeternitate tradunt omnia despectare terrena. Haec ut regina causarum et arbitra rerum ac disceptatrix, urnam sortium temperas. — Eademque necessitatis insolubili resinacula mortalitatis vinciens fastus (*κοῦφα φευγυματα ἐρέξι*) rumentes incassum, et incrementorum detrimentorumque momenta versans, ut novis, nunc erectas mentium cervices opprimis et enervas (*γαυροῦμαινον ἀόχληα καίει*), nunc bonos ab imo fascians, ad bene vivendum extollis. Pinnae an-

tem ideo illi fabulosa vetustas apravit, ut adesse velocitate volucris cunctis existimeretur: et praetendere gubernaculum dedis, eique subdidit rotam, ut universitatem regere per elementa discurrens omnia non ignoretur. Nemesis Smyrnaeam, sive Nemesis potius, plures enim fuerunt, alis instructas fuisse, quae Rhamnusiae deae dcerant, dīserte tradit *Pausan.* I. 33. p. 82. Attigit haec cl. *Doeringius* de Alatis Imagg. p. 31. — βίον βόα. quae facile inclinat et evertit vitae humanae statum. βόη, momentum, inclinatio, in fortuna praecipue locum habet. *Lucian.* Demosth. Encom. §. 38. τῇ παραδόξῃ βόῃ τῆς τύχης. Hinc talis articulus temporis et conditio, ubi vel minimum momentum valeat, βόη vocatur ap. *Sophocl.* in Trach. 82. ἐν οὖν βόῃ τοῖσδε κειμένη. ubi bene *Schol.* ἐν κινδύνῳ καὶ ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἵσταμένη. Eodem sensu, pro conditione admodum dubia et periculi plena, acceperim in Fr. *Sophocl.* ap. *Stob.* LIX. p. 225. *Gros.* de nautis, λεπτῆς ἐπὶ βόῃσιν ἑμπολὰς μακρὰς ἀεὶ παραβίπτουσιν. In *Oedip.* Col. v. 1508. βόη βίον est inclinatio vitae ad finem vergentis. — V. 2. Justitiae filia Nemesis, quae mortalibus iusta retribuit, et quasi iudicium et sententiam τῆς Δίκης sequitur. Eodem sensu *Plato* de L. L. IV. 417. D. πᾶσι γὰρ ἐπίσκοπος τοῖς περὶ τὰ τοιαῦτα ἐτάχθη Δίκης Νέμεσις ἄγγελος. quem locum cum nostro comparavit *Dorvill.* ad *Cbaris.* p. 616. — Vitiose ap. *Fellum* κυανῇ πιθῆα legitur. — V. 3. κοῦφα. Hominum fastum et superbiam adamantino freno cohibes, vel ut *Ammianus* dixit l. c. insolubili retinaculo mortalitatis vincis fastus. Ap. *Orpheum* Hymno LX. dicitur παύειν πανυχθεῖς Γνώμης, οὐχ ὀφίας, πανυπέφρονος, κλιτροτάτης. Frenum tribuitur Nemesi in Ep. ἀδισπ. CCLV. Ἡ Νέμεσις προλέγει τῷ πύχει, τῷ τε χαλινῷ, μήτ' ἀμετρον τι ποιῶν, μήτ' ἀχάλινα λέγειν. Cum freno conspicitur in *Begeri* Thesauro *Brandenb.* T. II. p. 61. Bene junguntur δ χαλινὸς et τὰ κοῦφα φρενέγχετα, quae equis proprie tribui solent, quod docuit

Spanhem. ad *Callim.* H. in Pall. 2. p. 605. qui etiam translatum hujus vocabuli usum attigit. Vide ad *Meleagri* Ep. XXII. p. 41. et ad *Philippi* Ep. LVII. Jungitur φρόνιμα et μεγαλαυχία ap. *Plutarch.* T. II. p. 1. C. φρόνιμα καὶ τόφος ap. *Aelian.* Hist. An. II. 10. *Aristaen.* II. 12. p. 90. — ἐλάμνντι. est pro ἐλαμνάννν, ut h. v. laudans notavit *Spanb.* H. in Del. 107. p. 473. — V. 5. θρεν δ' *Fell.* *Aelian.* ap. *Suid.* v. Νέμεσις· Νεμέσις ἐφθρον, τρέπουσ υπερεπτας καὶ ὑπερηφάνους κολαζούσας. *Nemesis*, quae contra superbiam colitur. *Macrobi.* I. Sat. XXII. *Pausan.* p. 81. *Nemesis*, ἡ θεὸν μάλιστα ἀνθρώποις ὑβρισταῖς ἰσὶν ἀπαραίτητος. — Mox φθόνος fortasse nihil aliud est, quam arrogantia in verbis et dictis, quam *Nemesis* poenis coercet; nam κακὸς φωνὴ γράφεται, ut ait *Callimach.* H. in Cer. v. 57. Hoc sensu τὸν φθόνον cum *Nemese* conjunxit *Auctor Rhesi* v. 342. Ἀδράστεια μὲν, ἃ Διὸς παῖς, εἰργοῖς στομάτων φθόνον. cum quibus conf. v. 456. φθόνον ἀμαχὸν ὕπατος Ζεὺς θέλοι ἀμφὶ σοῖς λόγοισιν εἰργεῖν. In his et similibus locis voc. φθόνος etiam de invidia deorum accipi potest, quae arrogantiam sequitur et coercet, vix quidquam a *Nemese* diversa. Hinc factum, ut passim *Invidia* confundatur cum *Nemese*. — Fortasse tamen ap. nostrum sensus paulo altius latet. Qui insignem fortunam moderato animo ferunt, invidiam quodammodo placant, et mala adeo ex invidentia prognata a se arcent. Jam cum *Nemesis* illam nos modestiam et temperantiam doceat, τὸν φθόνον ἐκτὸς ἐλαύνειν dici poterat. φθόνον autem calamitates aut ab invidis osoribus aut a fortunae invidia illatas significare, multis exemplis allatis docuit *Wernsd.* ad *Himer.* p. 559. — Ceterum verba ἐκτὸς ἐλαύνειν omittit *Cod. Parisin.* — V. 7. Rota *Nemese*, sicuti *Fortunae*, additur, ut subita rerum humanarum conversio significetur. *Claudian.* de Bello Getico v. 630. de superbia conjugis *Alarici* agens, quae *Coeperas et pulcras jam fastidire Lacaenas. Sed dea quae nimis obstat Rhamnusia*

vois, *Ingemuit flexitque rotam.* ubi *Gesnerus* nostrum locum comparans, verbum *ingemuit* minus recte interpretatur. *Nonn.* *Dionys.* XLVIII. p. 1270. καὶ τροχὸς ἀντοκύλιστος ἦν παρὰ ποσσὶν ἀνάσσης, Σημαίνων, ὅτι πάντας ἀγήμερας εἰς πέδον ἔλκει Ἐφάβην εἰλυφόωσα δίης ποινήτορι κύκλῳ, Δαίμων παιδερμάτιον βίου τροφώσα πορείην. Cum rota conspicitur in nummis Smyrnaeorum et Byzantinorum. *Tristram.* II. p. 366. et ap. *Montefalc.* T. I. II. c. VIII. p. 307. — V. 7. ἀστυβῆς plerumque de via usurpatum, in qua nullum vestigium apparet, h. l. significatione transitiva de rota accipiendum, quae celeri levique motu nullam impressionem facit. Pertinet hoc ad celeritatis significationem, ut in illis curforum descriptionibus, qui — *vel mare per medium fluctu suspensa tumentis* ferunt *ier, celeres nec tingunt aequore plantas* — quibus multa similia apud veteres prostant, quae collegit *Rittersb.* ad *Oppian.* I. *Cyneg.* 231. p. 25. — V. 8. χαρῶα. Cum *Nemesis* rotam vertit, secunda hominum fortuna in adversam mutatur. — V. 9. λήθουσα. Hunc versum cum duobus seqq. laudat *Synesius* *Epist.* XCIV. p. 235. et hinc *Suidas* in *Νέμεσις* T. II. p. 606. et in ἐνὰ πῆχυν T. III. p. 558. Loco priore laudat paroemiam: *Νέμεσις δὲ γὰρ παρὰ πόδα βάλει.* quam *Mesomedes* respexit, nisi paroemia ex hoc ipso loco orta est. Cf. *Diogen.* VI. 80. — Quae alii ipsi *Δίκη* tribuunt, quae *raro antecedentem scelestum Deserit pede claudo*, ut est ap. *Horat.* II. *Carm.* II. 31. 32. et *Tibull.* I. 10. 4. *Sera tamen tacitis Poena venit pedibus* — et quae his similia laudantur ap. *Wytzenb.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 17. — ea eandem ob causam ad *Nemesis* referuntur. *Pburnius* de diis p. 13. *Νέμεσις δὲ ἀπὸ τῆς νεμέσεως προσηγορεύθη.* Ὅστις δὲ ἀπὸ τοῦ λανθάνειν ὀπισθεῖν (f. βάλουσα vel ἀρχομένη inferendum) καὶ παρατηρεῖν τὰ πραττόμενα ὑπὸ ἡμῶν καὶ κολάζειν τὰ κολάσεως ἄξια. — V. 10. γαυροβόμενον αὐχένα κλίνει. erectas mentium cervices opprimis, ut vulgo ap. *Anania*.

num legitur, sed inepte; *erectas mortalium cervices* dedisse videtur. Superbum ab erecto capitis statu designat *Horatius* III. Carm. XVI. 19. *jure perhorruī Late conspē-
cium tollere verticem.* *Philo Jud.* p. 252. Ε. *ἀρεσβαταὶ τὰ
γὰρ καὶ τὸν ἀόχνα μετέωρον ἔχεται φρυαττόμενος καὶ πλεον τῆς
φύσεως ἐπὶ ἡται καὶ παύσεται.* *Julian. Aegypt.* Ep. XII. κλέ-
νας ἀόχνα γαυῖον. *Rufin.* Ep. XXXVII. ποῦ δ' ὀφθαλμοί, καὶ
γαυῖα φρονήματα, καὶ μέγας ἀόχνη. *Ap. Nonnum Dion.*
XLVIII. p. 1270. Diana invenit Nemefin, ὅση παρὰ γέ-
τονι Κόδων Παῦσε Τυφαιονίης ὑψόχνα κόμπον ἀπειλῆς. —
Usque ad hunc versum Hymni initium laudat *Wesseling.*
ad *Diodor. Sic.* T. I. p. 473. — V. 11. *πλεον κραταίῃς*
legitur ap. *Synesium* et *Suidam.* Verior est lectio cod.
Parif. *μετρίῃς.* Metiendi instrumentum est ὁ πᾶχος, non
cohibendi. Nemefin mensuram sublato brachio indicare,
satis notum; eam vero regulam sive mensuram manibus
tenere negabat *Winkelm.* Monim. ined. T. II. p. 31.
a quo discrepat *Herderus* l. c. p. 244. Docebat hoc gestu
mensuram in omnibus rebus servandam esse. Vide ad
Straton. Ep. XXXV. Quaedam huc pertinentia dedit
Reinesius in Var. Lectt. L. III. 15. p. 573. sq. — V. 12.
Nemelis oculos dejecit, quod est modestiae; et in sinum
spectat, ut doceat, modestiam ex cognitione sui nasci.
Haec interpretatio mihi videtur verior, quam ea, quam
Winkelmannus dedit, qui significari putat, Nemefin etiam
abditiora spectare. Potest tamen et ad ritum respici,
quem *Winkelmannus* quoque attigit, quod ii, qui invi-
diam a se avertere cuperent, ter in sinum inspuerent.
Plinius H. N. XXVIII. 7. p. 450. *Veniam quoque a deis
spei alicujus audacioris petimus in sinum spuendo.* ubi
vide quae *Harduinus* dedit; et *D. Herald.* ad *Martial.*
VI. p. 124. Hinc *Strato* Ep. LXXI.:

ὡς ἀγαθὴ θεός ἐστι, δι' ἣν ὑπὸ κόμπον, Ἄλεξι,
πύομεν, ὑστερόπουν ἀζόμενοι Νέμεσιν.

— V. 13. *ζυγόν.* Jugum cur tribuatur deae, quae fu-

perbas mortalium cervices deprimere dicitur, facile intelligi potest. *Pseudo-Orpheus* in H. in Nemef. LX. 5. ἢ πάντες δεῖλαι βροτοὶ ζυγὸν ἀσθένει θέντες. An in priscis monumentis cum jugo conspiciatur, dubito. — V. 14. δικαστὸς. In eodem Hymno v. 9. Ἐν σοὶ δ' εἰσὶ δίκαι θυγῶν, πανυπέρτατε δαίμων. — V. 16. αἰδομένα φθιγάν. Cod. reg. quod *Burmannus* emendavit. — V. 17. πάρεδρον Δίκαν. Simul cum Nemefi Justitia colitur propter munerum similitudinem. Junguntur ab Anonymo ap. *Suidam* v. Νέμεσις· τὴν τῶν ἁλκζόνων τιμωρὸν Νέμεσιν συνέντες, ἥπερ αὐτοὺς μετῆλθε σὸν τῇ Δίκῃ. In *Hesiodi* "Ε. καὶ "Η. 198. copulatur cum Αἰδῷ, quae ipsa parum diversa est a Modestia illa, quam Nemesis commendat. In Inscriptione ap. *Gudium* p. LV. nr. 13. Δεσποίνῃ Νεμέσει et συννάοις Θεοῖσι ara dedicatur; inter illos συννάους etiam *Justitiam* fuisse, non improbable. Nostrium locum attigit, non illustravit *Arnald.* de diis Afflēt. p. 103. — Pro Δίκαν Cod. reg. νίκην habet. — Δίκη alata alibi non occurrit, sed eandem ob causam alis instructa existimabatur, qua Nemefi alae tribuebantur. — V. 19. Egregie hunc locum explicavit *Herderus* l. c. p. 247. Justitiam in gratiam hominum excelsioris ingenii, qui magnas res, vel spretis modestiae praeceptis, appetant, Nemefios severitatem mitigare, eosque magnanimos heroas filiae suae poenis et Tartaro, superborum et violentorum ingeniorum carceri, subtrahere. μεγαλαγορίαν de magnis inceptis et magnanimis sensibus usurpavit *Pindarus* Nem. IX. 57. μεγαλαγορίαις ἐμβαλνομεν Ἔργα τε πολλὰ μενοινῶντες. Ejusmodi indolis homines — ultra quam satis est virtutem qui petunt, excelsarum rerum studio et amore incitati, Nemefios poenis obnoxii sunt; sed quia omnia studia sua ad honestatis finem dirigunt, Justitia eos tuetur. — In Cod. Parisino est ἀφαιρεῖς. — Versus in hoc Hymno sunt anapaestici dimetri; partim paroemiaci; aliis in fine subjectus est jambus,

II. Anacreonticum hoc carmen, quod in Planudea p. 378. St. § 17. W. in septem versus distinctum legitur, numeris suis restituit *Salmas.* in Scr. Hist. Aug. T. I. p. 263. Versus sunt trochaïci, partim catalectici, partim acatalectici. In fine aliquid deesse suspicatur *Huetius* p. 36. Agitur de inventione vitri, de quo *Plinius* H. N. XXXVI. 65. p. 758. Historiam vitri ap. Hebraeos persecutus est *Michaelis* in Comment. Soc. Reg. an. 1754. T. IV. p. 57. sqq. In nostro carmine ὕαλος est vitri massa, quae in terra nascitur; cuius generis vitrum commemorat *Diodor.* Sic. II. 15. p. 129. nisi hic scriptor sal fossile, quod in Aethiopia nascitur, et ab *Herodoto* III. 24. ὕαλος vocatur, cum vitro confudit. Vide *Schneider.* in Lex. Gr. crit. v. ὕαλος. *Brodaeus* h. l. silicem fluviatilem candidum et pellucidum, unde vitrum conficitur, intelligit. — T. 293.] V. 4. ὡς εἶδ. ferrum esse videbatur, quod vitrum erat. — V. 7. ἐκ πυροῦ μέναισι. Vulgo. — V. 8. βροτοῖσιν scripserim. — V. 12. ἐκ καὶ χειλέων. Aciem forcipum interpretatur *Brodaeus*, quibus candens et emollitus lapis a vitriario scinditur. — In fine βάλτης ap. *Salmasium*, hypothetarum, ut videtur, errore.

III. „*Salmasius* ad Script. Hist. Aug. T. I. p. 263. „sed uno versu, qui hic octavus est, multatum, quem „ex alia editione supplevi, quae habetur in fratrum „Gojonorum vitae initio.“ *Br.* Legitur in Vat. Cod. p. 624. In forma Sphingis describenda poëtae et mythographi in varia discedunt. *Palaeobat.* fab. VII. εἶμα μὲν ἔχον ὡς κυνὸς, κεφαλὴν δὲ καὶ πρόσσωπον κέρως, πτέρυγας δὲ ὄρνιθος, φωνὴν δὲ ἀνθρώπου. Poëticum fontem agnoscimus in descriptione *Apollodori* III. 5. 8. p. 200. εἶχε δὲ πρόσσωπον μὲν γυναικὸς, στήθος δὲ καὶ βάσει καὶ οὐρὰν λέοντος καὶ πτέρυγας ὄρνιθος. His ad comparationem usus est *Seneca* in Oedip. 95. Cumque e superna rupe, jam praedae imminens, Aptaret alas verbere, et caudam movens, Saevi leonis more, conciperet minas. *Eurip.* Iphoeniss. 1030.:

ἔβας, ἔβας, ὦ πτεροῦσσα, γὰρ λόχυνμα
 νεοτέρου τ' Ἐχιδνας — —
 μιξαπάρθινος, δάϊον τέρας
 φοιτάει πτεροῖς, χαλαῖσι τ' ὤμοστίοις.

— V. 2. ὁδόν ἔχνοσ. alienum, mutuo acceptum. Vide *Rittersb.* ad *Oppian.* I. Hal. 323. et quae not. ad *Cyllenii* Ep. I. — V. 3. πτεροῦσσα. *Sophocl.* Oed. Tyr. 508. φανερὰ γὰρ ἐκ' αὐτῇ πτεροῦσσα ἦλθι κέρα. Vide *Valcken.* ad *Eurip.* *Phoeniss.* p. 372. — V. 5. τὸ δ' ἐπίσθεν. Vat. Cod. et Salm. — V. 10. φ. ἔχειν ᾧ κεκραμμένα. et μοχ μεμυγμένα. Cod. Vat. εἶχε est ex corr. *Salmasii.* — Natura plurium animalium in hoc monstro confusa, et ex imperfectis partibus totum compositum est.

PISANDRI RHODII

EPIGRAMMA.

Vid. T. I. p. 49.

CALLICTERIS EPIGRAMMATA.

T. II. p. 529.] I^a. Vat. Cod. p. 92. Κιλλίκτορες. Sine auctoris nomine legitur ap. *Suidam* in βινεῖν T. I. p. 433. Huic disticho sequens Epigr. praefigendum censebat *Toup.* in *Cur. sec.* p. 183. a cuius sententia equidem longissime absum. Utrumque enim per se absolutum est, neque alterum ab altero pendet. — V. 1. ἀδύ. Vat. Cod. et *Suid.* Paulo durius ad αλτῆ repetivit τὸ βινεῖν; neque tamen propterea aliquid intercidisse existimes. Vulgaris ratio ferret: ἀλλ' ὅταν αἰτώμεθα χαλκόν, τὸν τοῦ βινεῖν μισθόν. Verbum αλτεῖν hoc sensu attigimus ad *Asclepiad.* Ep. I. T. I. P. II. p. 21. — πικρότερον ἑλλιβόρον. *Casull.* XCIX. 13. *Suaviolum tristi tristius belleboro.*

¶. 294.] *Ib.* Vat. Cod. p. 95. ΚΑΛΛΙΚΤΕΡΟΣ. Magis etiam depravatum nomen in Miscell. Lips. IX. nr. 290. p. 114. in ΚΑΛΛΙΑΚΤΕΡΟΣ. — V. I. „In Cod. scriptum „ΚΟΥΡΑ τὰ κ. claudicante metro. Reposui ἐὰ κέρματα. „Emendari etiam potuisset τὰ ἂ κέρμ.“ *Brunck.* Sensus esse videtur: Naturae debetur, quod virgo amplexus suos pluris vendit, non arti, quae in virgine, amoris rudi, nulla est.

II. Vat. Cod. p. 552. Praeedit carmen ΚΑΛΛΙΚΤΗΡΟΣ (quod in Anal. *Nicarcho* tribuitur), huic autem disticho adscriptum ΠΙΣΤΗ. et proxima linea τοῦ αὐτοῦ. In Plan. p. 150. St. 217. W. ΚΑΛΛΙΚΤΗΡΟΥ. Facetum carmen in Rhodonem quendam medicum, non lepram tantum medicamentis, sed quaecunque alia sine medicamentis, manibus nimirum rapacibus, tollentem. — V. I. ΦΑΡΜΑΚΟΙΣΙ. Vat. Cod. — ΠΟΙΡΑΔΕΣ. glandulae induratae, in cervice inprimis, strumae. Vide *Foesii* Oecon. Hippocr. v. p. 409. *Bernard.* ad *Theoph.* Non. c. CXXIV. p. 378.

III. Vat. Cod. p. 507. „Titulus in Vat. Cod. ΚΑΛΛΙΚΤΗΡΟΣ ΜΑΥΡΙΣΤΟΥ. Non dissimilis sententiae est Parmenionis Epigramma, seu Epigrammatis fragmentum, „quod dedi supra p. 177.“ *Br.* In Plan. p. 179. St. 262. W. ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ est. Scriptum in maritos, qui impudicae uxoris qu aestu aluntur. *Ovidius* II. Amor. IV. 45. virum monens, ne nimis sit severus conjugis custos, cole, inquit, quos dederis (multos dabit) uxor amicos. Gratia sic minimo magna labore venit. Sic poteris juvenum convivia semper inire, Et quae non dederis, multa videre domi. Inter argumenta Satyrae etiam hoc recensetur ap. *Juvenal.* I. 55. Cum leno accipiat moechi bona — doctus spectare lacunar, Doctus et ad calicem vigilantē stertere naso. *Auson.* Ep. XC. O quantus fiet qu aestus utrinque domi! Quum dabit uxori molitor tuus, et tibi adulter. Quanzī deprensi damna pudoris emens. — Ἰμαλ-

θείας κέρας. — εἴρηται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀφθύνως τισὶ παρε-
χομένων τὰς τοῦ πλουτεῖν ἀφορμὰς· ἐπεὶ καὶ ὁ τὸ κέρας τῆς
Ἀμαλθείας ἔχων, πᾶν ὃ ἐβούλετο ἀφθύνως λαμβανεν. Zenob. II.
Cent. 48. p. 40. Plura hujus generis cumulat *Lucian.*
de Merced. Cond. c. 13. T. III. p. 230. ed. Bip. κερά-
τηκας οὖν, ὦ μακάριε, καὶ ἴστέψαι τῇ Ὀλύμπια· μᾶλλον δὲ,
βαβυλῶνα εἰληφας, ἢ τὴν Σάρδεων ἀκρόπολιν καθήρηκας, καὶ
ἔξεις τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας, καὶ ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα. Fa-
bulam, unde hoc adagium exortum, attigit *P. Wesseling.*
ad *Diodor. Sic.* IV. p. 281. Ex ejusmodi lusu de mari-
tis, suarum conjugum lenonibus, orta fortasse appellatio
ludicra ἀνδρὸς κερασφόρου, de qua infra agetur ad *Lucillii*
Ep. IX.

ERYCII CYZICENI
EPIGRAMMATA.

§. 295.] I. Vat. Cod. p. 159. Ad *Suidam*, qui
v. 3 — 5. profert in δωδεκαῳρῳ T. I. p. 622., hoc Epi-
gramma edidit *Kusterus*. *Reisk.* in Anth. nr. 408. p. 6.
Pastores Arcades Pani bovem immolant, hostiaeque cor-
nua platano affigunt. — Corydon *Erycii* et *Glaucou*,
Ἀρκάδες ἀμφότεροι, *Virgilii* Corydonem et Thyrsiden no-
bis in mentem revocant, *Ambo florentes aetatis, Arca-*
des ambo (Eclog. VII. 7.). — V. 2. τὸν κεραὸν δαμάλην. Vat.
Cod. a pr. man. Ab altera manu emendatum: τὴν κεραὴν
δάμαλιν. Prius dedit *Kusterus*. τὴν κεραὸν δαμάλην. *Reisk.* —
V. 3. φιλορεῖται. Vat. Cod. i. e. φιλορεῖται, ut recte emen-
davit *Reisk.* nam *Kusterus* φιλορεῖται dedit, Pana αὐρεσι-
φοίτην significat, *Suidas* hunc locum satis depravate ex-
hibet sic: κυλληνίων ἀνερέσαντες ἔρρεξαν κ. σ. δ. κ. ἄλλο μ.
π. π. ἱκαζμ. *Reiskius* αὐερέσαντες uno vocabulo. Vid.
Homer. Il. α. 459. Il. β. 325. et passim. — V. 4. δαῖσι-

καθ. κέρα. Ducta haec videntur ex *Homer.* II. 3. 109. τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἐκκαίδεκάδωρα πεφύκει, Mireris cornua bovis duodecim palmorum. — V. 5. ἄλλῃ. Cod. Vat. et Suid. In margine Cod. adscriptum, ut passim in locis obscuris, ζτ. i. e. ζήτει. Verum vidit *Salmasius*, ex cuius emendatione ἄλλῃ venit in apogr. Guyet. et Ruhnke. Nec aliter *Kuster*. edidit. Eodem vitio laborantem versum *Leonidae Tar.* Ep. XXXII. ubi vulgo legitur: τὰ δ' ἐκτάρηζα μετώπων φράγμαθ' ὑπὲρ κρυπὰν ἄλλος ἔπαξε πίτυν, emendare conati sumus, scribentes: ἄλλος ἔπαξε πίτυν. De more venatorum ferarum exuvias arboribus affigendi quaedam dedit *Schol. Aristoph.* *Plut.* v. 944. Ἦος ἦν τοῦς θηρῶντάς τινα ἄγρην μέρος τι τοῦ θηρωμένου, κεφαλὴν ἢ πόδα, προσηλοῦν πασσάλῃ ἐπὶ τινος δένδρου εἰς αὐτὴν τὴν ὕλην, πρὸς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος. quem locum non neglexit, ubi de hoc more egit, *Et. Spanhem.* ad *Callim.* H. in Dian. v. 105. p. 248. nec *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* IV. 22. p. 268. Alios laudavit *Burmamnus* ad *Propert.* L. II. XV. 17. ubi fortasse scribendum:

Ipse ego venabor, jam nunc me sacra Dianae

Suscipere, et Fauno ponere vota juvat.

Incipiam captare feras, et reddere pinu

Cornua, et audaces ipse monere canes.

nam sensus, quem vulgatae, et *Veneri* ponere vota juvat, subjiciunt, vix verus. *Longus* L. II. p. 57. ed. vill. τὸ δὲ δέρας κέρασιν αὐτοῖς ἐνέπηξαν τῇ πίτυϊ πρὸς τῇ ἀγάλματι, ποιμνικὸν ἀνάθημα ποιμνικῷ θεῷ. Posteriora praeclare respondent verbis *Erycii*: νομῆς καλὸν ἀγάσμα θεῷ. Idem enim h. l. ἀγάσμα, quod ap. *Longum* ἀνάθημα est.

II. Vat. Cod. p. 184. Edidit *L. Holstenius* ad *Srephan. Byz.* in *τομῶλου* p. 332. Repetivit, nonnullis emendatis, *Toup.* in *Emend.* ad *Suid.* p. 291. *Anthol. Reisk.* nr. 483. p. 36. Gallus furoris instrumenta matri deum dedicat. Conf. *Philipp.* Ep. VI. Ep. ἀέσκ. CLXXIV. —

V. I. 2.

V. 1. 2. laudat *Suidas* in Γάλλος T. I. p. 466. ubi est ^Η *χαιτήεις*, ut *Holsten.* edidit et *Reisk.* Vat. Cod. *χαιττεις*. —
 δ πρὸ τυμῶλου praestat ap. Guyet. et *Ruhnk.* In marg.
 ap. *Lipf.* δς πρὸ τυμῶλου, quam pro Cod. lectione nobis
 venditat cl. *Brunckius*. Sed in membranis est ὠποτυμῶ-
 λου, unde *Holsten.* et *Reisk.* ὠ πρὸ τυμ. dederunt. *Toupius*
 probavit lectionem *Suidae* δς ποτε Τυμῶλου. *Sierb. Byz.*
 Τύμωλος· οὕτως δ Τυμῶλος κατὰ ποιητικὸν σχηματισμὸν. —
 νεήτομος. Poëta anonymus l. c. τὸν ἐν νεότητι μανέντα. —

V. 2. μακρὸν ὄλολ. *Suid.* — V. 3. λαπάρα σαιταρίη. Vat.
 Cod. λαπαρου σαιταρίη. Ap. *Lipf.* *Reiskius*, cum in schedis
 Lacroz. Σαγγαρίη reperisset, hunc locum sic restituit, ut
 hic legitur. Idem in fine versus ταύτῃ legit, ne tauto-
 logia esset in ταῦτα et τάδε. Tautologiae cavet *Toupius*;
 mutata distinctione: Matri deūm Gallus dedicat haec:
 primum tympanum —. — V. 4. μάστιν. τὴν μάστιγα. *Hesych.*
Homer. Od. ε. 182. Figuram flagelli ἀστραγαλωτοῦ exhi-
 beri apud *Winkelmann.* in Monim. ined. T. II. p. 8.
Schneiderus notavit. Plurimum huc facit *Plutarch.* T. II.
 p. 1127. Οὐδὲ μάστιγος ἐλευθέρας δεδμενος, ἀλλὰ τῆς ἀστρα-
 γαλωτοῦ ἐκείνης, ἣ τοὺς Γάλλους πλημμελοῦντας ἐν τοῖς μητέροισι
 κολάζουσι. *Appulej.* Metam. VIII. p. 185. ed. Bip. *Ar-
 terpe* denique flagro, quod semiviris illis proprium gesta-
 men est, consorts taeniis lanosi velleris prolixè fimbria-
 tum, et multijugis talis ovium tessellatum, indidem sese
 multimodis communicant ictibus. Parthorum reges saepe
 eos, quos ad coenam invitaverant, βάβδοις καὶ ἱμῶσιν ἀστρα-
 γαλωτοῖς caedi juebant, secundum *Arben.* l. IV. p. 153. A.
 De ejusmodi flagellis alia quaedam dederunt *Kuhn.* et
T. Hemsterb. ad *Polluc.* X. 54. p. 1210. — V. 5. *Sui-
 das* in ὀρειχάλκου T. II. p. 711. ὁ διαυγὴς χαλκός· ὁ δόκιμος.
 ταῦτ' ὀρειχάλκου λ. κ. κ. μ. β. θήκατο. In ap. *Lipf.* ταῦτα δ'
 ὄρ. Sed id, quod dedit *Br.*, membranae praestant. —

V. 6. ἀγρι. Vat. Cod. quod emendatum in marg. ap. Guy. — ἀναπαυσάμενος Vat. Cod. quod temere in ἀναπαύμενος mutarunt sive descriptores sive editores, praeter *Holstenium*. Sic Ep. ἐδῆσεν. σοὶ τὰδε θῆλυς ἄλλεξίς ἐῖς εἰστέμματα λύσσης ἄνδρε, χαλκοτόπου παυσάμενος μανίης.

III. Vat. Cod. p. 190. Edidit *Kusterus* ad *Suidam* T. II p. 120. ubi v. 5. legitur cum parte vers. quarti in ἔβν. Anth. *Reisk.* nr. 505. p. 47. Pastor tauri cornu arbori affigit. — V. 1. *Suidas* in οὐμβρακινώτης βουκολός. κύριον. ad hunc versum respexit, quem integrum una cum sequ. protulit v. κόλον T. I. p. 339. ubi εἰπεῖν et κλάσας, — κόλος. πηρός. κολοβός. *Hesych.* Hinc κόλον δόρυ ap. *Homer.* II. π. 117. Magis huc facit *Theocrit.* Eid. VIII. 51. ubi pastor ad hircum: ἦν δ' ἄν κόλος λέγεται ὃ μὴ ἔχων κέρατα. *Schol.* — V. 2. κλάσεν cum membr. dedit *Kusterus*. κλάσεν *Reisk.* — In tauros a grege aberrantes, hoc est ἀτιμαγέλους, animadvertentem Pyrrhum nobis repraesentavit *Philostrat. Jun.* Imag. I. p. 864. αἰτολίοις τε καὶ βουσὶν ἑαυτὸν ἐφίστησιν, ἀπαυχενίζων τεὸς ἀτιμάζοντας τὴν ἐγὼν ταύρους. ad quem locum nonnulla notavimus in *Exercitt. crit.* p. 120. sq. — V. 3. *Suidas* T. II. p. 324. (in κνημοὶ. ἐξοχαὶ τῶν ὀρέων.) tuetur lect. membr. χαράδρας. *Reiskius* χαράδρους dedit. Interpretatio vocabuli κνημοί, quam *Suidas* dedit, huic loco non convenit. Sunt potius, loca confragosa in angusta valle, per quam fluvius ferebatur. Vide ad *Leonid. Tar.* Ep. XXXII. p. 91. — λαίων. arboribus et arbutis confitas ripas. *Marianus* Ep. III. ποταμὸς λαίην παραμίσσεται ὄχθην. In densam sylvam ἐς τὸ λάσιον dicit *Lucian.* T. III. p. 50. 41. ed. *Reiz.* — V. 4. ἐπ' ἡϊόν. *Suid.* — V. 5. Membranarum lectioni ψυχόμενον male *Kusterus* praetulit ψυχόμενον. Nostrae lectioni. satis patrocinator *Apollo.* *Rhod.* L. II. 870. καί το γὰρ εἰαμένη δονακώδους ἐκ ποταμῶν ψυχόμενος λαγόνας τε καὶ ἄσπετον ἰλὸς υἱὸν Κάπριος ἀγγιόδων. — V. 6. ἐκ παγίων. Vat. Cod. In marg. ap. Guy. et

Ruhnk. ἐκπάλως notatur, quod etiam *Kusterus* protulit. *Reiskius* duas conjecturas expromsit: ἐκ ταχίων et ἐκποτίων. Hanc magis probavit: *Evolans e cubili suo. Tourpius* in Em. in Hesych. P. IV. p. 162. correxit ἐκ παγῶν. ἐκ στυγιο, ex aquis. Sed omnium conjecturis longe praeferenda est lectio ἐκ πλαγίων ap. *Suidam*, qui h. v. et seq. laudavit in βούτης T. I. p. 449. *Taurus in pastorem impetum e transverso fecit, latus ejus cornibus petens*, ut ille taurus ἀτιμαγέλης ap. *Theocrit.* Eid. XXV. 144. ἐβρουσεν εὐσεβῆ 'Ηρακλεῖ Χρύμασθον ποτὶ πλευρὰ κάρη. De apris *Pollux* V. 80. εἰ πλαγίως τοῖς ὀδεύσι θίγῃ. *Xenoph.* de R. Equ. VI. 6. ἐκ πλαγίου δὲ ἵππας ἐθισθεὶς παράγεισθαι. — ¶. 296.] V. 7. »Edidit *Kuster* h. c. ad *Suidam* II. »120. e quo plura in hoc carmine emendata, et praefer- »tim v. 7. ἀπεκράνιξε, quod *Kuster* non observavit. Male »in cod. scriptum ἀπεκράνιζε. « *Br.* In apogr *Spalete*. ἀπεκράνιξε scriptum. *Suid.* T. I. p. 252. ἀπεκράνιξε. τῆς κάρης ἀπεχώρισεν. Ὁ δὲ βοπάλη κ. τ. λ. In descriptione monomachiae *Herculis* cum *Acheloo Philostr.* *Jun.* Icon. IV. p. 869. ὁ δὲ λαίῳ τοῦ δεξιῦ λαβόμενος, κέρας θάτερον τῆ βοπάλη τῶν κροτάφων ἐκκρουμνίζει. — Mox haesit *Reiskius* in αὐτάς, in qua voce et *Salmasius* offendens αὐ τὰς con- jecit, satis frigide. *Lipsien* editor αὐας emendavit, quod mihi quoque verum videtur. *Philostr.* II. Icon. XVI. p. 851. ὁ δὲ (λαγώς) ἐκκρουμνίζαντες τῆς αὐας δρυὸς — αἰκότητα κατηγορεῖ τῶ κυνός.

IV. Cod. Vat. p. 394. sq. Anth. Plan. p. 96. St. 141. W. Elegans inter pastores de ligneo *Herculis* simu- lacro dialogus. Positum erat hoc signum prope stabula, ut in Ep. ἀδισκ. CCLXXXIX. Erat enim *Hercules* inter deos pastoritios, et propterea nonnunquam cum *Mercurio* jungitur; in quam rem *Arnaldus* de diis Affess. p. 137. nostrum Epigr. laudat et *Ansip. Sidon.* Ep. XXVIII. Vide quae notavimus ad *Leontid. Tar.* Ep. XXIX. p. 87. sq.

— V. 1. τῷ^{IV} Vat. Cod. — V. 3. ληοντωπάλα Vat. Cod. λαιοντομάχαν Herculem appellavit Theocrit. Ep. XIX. — οὐδὲ τὰ τόξα. Optime Schneiderus correxit:

οὐ τὸν τὰ τόξα —

Arcum et sagittas Herculi tribuit Homer. Il. E. 392. Od. θ. 224. Λ. 615. sq. et plurimi veterum. Clava et leonis exuviis eundem primus instruxisse dicitur Sisyphus ap. Athen. XII. p. 512. F. Pisandro, sive quicumque alius Heraclearum auctor fuerit, hoc deberi affirmat Strabo XV. p. 1009. B. — V. 5. ἀγρίελαϊον. Clavam ex oleastro Hercules gerit ap. Theocrit. XXV. 257. Apud eundem XVII. 30. Alcmenae filius inter deos receptus, cum in thalamum redit, Alexandro τῶν ἰδμεν, ὑπὸ λένιν τε φασίτην, τῷ δὲ (Ptolemaeo) εἰδάρειον σκύταλον κεχαρσμένον ἔδους. — V. 5. Brunckius hoc distichon eidem tribuit, qui v. 1. 2. loquens inducitur. Nescio quam recte. Mihi quidem preces ei potius convenire videntur, qui Herculi lacte libare fingitur. — δαμαληφάγε. βουβόνας vocatur ap. Apollon. Rhod. L. I. 121. et in Ep. ἄδισκ. CCLXXXIX. Conf. Ep. CCLXXXVII.

V. Cod. Vat. p. 488. Εὐρυκίου. Plan. p. 336. St. 446. W. Pan venatores et aucupes hortatur, ut ipsum colant, praesens omnibus promittens auxilium. Expresum carmen ex Leonid. Tar. Ep. XVII. ubi vide not. Cf. etiam Ep. ἄδισκ. CLXXIII. — V. 1. θηροβολήτε. Aldin. pr. et Ascenf. — V. 2. π. ὀρειβάτεν νηιστόμενοι. Vulgo. ὀρειβάτην πᾶνα habemus ap. Alcaicum Meff. Ep. XII. et passim. Nostra lectio est in membr. ubi tamen νηιστόμενοι exhibetur. — V. 3. νοῖτε. ter Plan. quod ut reliqua e Cod. Vat. emendatum, a Br. — V. 4. ἰξένται Vat. Cod. quod fortasse servandum erat. — λαθροβόλοι. Petron. c. CIX. Ecce etiam per antennam pelagiae confederant volucres, quas sanctis arundinibus peritus artifex tetigit. Arun-

do λαθρόβολος eadem, quam *crescentem arundinem* vocare solent poëtae latini. Vide *Wernsdorf. Poët. Min. T. I. p. 132.* — V. 5. ἐπιβόσαστο. Vat. Cod. a pr. man. — ἄγραν ad venationem retulerim, cui canes adhibentur. *Schneidero* olim in mentem venerat

οἶδα ποδάγραν

quod blanditur. ποδάγραν cum δόνακι et λίνοις conjunxit *Leonid. Tar. Ep. XII.* ubi vid. not.

VI. Anth. Plan. p. 338. St. 478. W. Priapum, in Hellesponti litore prope Lampſacum collocatum, poëta monet, ut, hominum frequentiam erubescens, partem pudendam velet. Hoc quoque carmen, ut omnia *Erycii*, elegantissimum. — V. 1. τετυλωμένον. Etymol. M. p. 100. ἀναφλῆν. χειροτριβεῖν τὸ αἰδοῦν ταῖν χειρῶν ἀναφλῆν καὶ ἀνακλῆν Ἀριστοφάνης ἐν Ἀμφικράτῳ λέγει. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ τὸ λος τὸ αἰδοῦν, ὅθεν καὶ Φερεκράτης εἰς γυμνοῦν αὐτὸ τῇ χειρὶ ἀποτυλοῦν εἶπε. Vide *Intrpp. Hesych. in ἀποτυλῶσαι.* Lusus in Priap. LXXX. *Priape, quod sis fascino gravis censo, Quod exprobravit hic tibi suo versu Poëta noster, erubescere hoc noli.* — V. 3. ἔχει σε δίψα γυναικῶν. *Oppian. Hal. L. III. 56.* ἔλκονταί τεκέων τε μέγῃ, δίψῃ τ' Ἀφροδίτης. ubi vide *Ritsershusf.* qui nostri loci non immemor fuit. — V. 3. παρὰ γὰρ libidine tumes. Hoc verbum illustrans *Rubnk. ad Tim. p. 234.* nostrum versum expromsit, θυμὸν ἅπαντα πύροις legens, quod fortasse verum. Vulgata certe lectio πύροις nihili est, nec *Brodaei* interpretatio admitti debet. *Jos. Scaliger* in not. msc. πύροις proponebat, parum eleganter. Mihi in mentem venit legere:

θυμὸν ἅπαντα παρεῖς.

θυμὸν παρῖναι eodem sensu dicitur, quo ἡνίαν θυμῷ ἀφῖναι ap. *Achill. Tar. VI. p. 406.* ἀτυχέας δὲ ἂν ἡλπίσαν, ἡφῆκεν τῷ θυμῷ τὰς ἡνίας, ut h. l. correxit *Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 61.* — V. 6. χλαμύδι. Talia in Lusibus Priapus hortatur castiores Ep. I. — *ruber horzorum custos,*

membrofior aequo, Qui tectum nullis vestibus inguen habet. Aut igitur tunicam parvi praetende tegendae, Aut quibus hanc oculis adspicis, ista lege. Priapus nonnunquam fingebatur poma in vestimenti sinu ferens. *Petronius* c. LX. *Priapus gremio satis amplo omnis generis poma et uvae sustinebat, more vulgato.* — V. 7. Non in montium et fylvarum solitudine collocatus es, sed in loco celeberrimo. *Strabo* XIII. p. 881. A. ἡ Λάμψακος ἐπὶ θαλάττῃ πέλις ἔστιν εὐλόμενος καὶ ἐξέλογος, συμμένουσα καλῶς. Idem de Priapo in illis regionibus culto tradit p. 879. B. Adde *Schol. Theocrit.* Eid. I. 21. *Pausan.* L. IX. 31. et quae collegit *Burmamn.* ad *Anthol.* Lat. T. II. p. 551.

V. 297.] VII. Cod. Vat. p. 451. Nemo, quod sciam, hoc carmen ante *Brunckium* edidit. Narratur historia de hirco, qui vigilantia sua gregem a lupi impetu servaverat. — V. 1. κλέων nomen in Graecia per vetustum. Clefoni filius Pylus Lelegum coloniam duxit in Messeniam ibique Pylos condidit. *Pausan.* IV. 36. p. 371. et VI. 22. p. 509. — πάννυχος. Vat. Cod. a pr. man. — V. 2. φριμάσσεισθαι de hircorum balatu *Theocritus* Eid. V. 141. φριμάσσει πάσα τραγίσκην Νῦν ἀγέλα. *Longus* L. I. p. 11. τράγος ἀλλήσας φριμαζόμενος εἰς φωνὴν ἐντρέπεται. De cane *Oppian.* Cyneg. I. 490. αὐτὰρ ὄγ' αἰψὰ 'δελθὼν φριμά τε λαγυσίῃ ὑπ' ἡντμήε. Plura reperies ap. *Valckenar.* ad *Ammon.* p. 226. Adde *Oudend.* ad *Thom. Mag.* p. 901. — V. 3. χιμαρῖσφακτος. membr. — V. 4. τηλόθι Vat. Cod. a man. sec. Clefoni grex tenebatur in antro, ut videtur, quod in superiore montis parte erat. Haec est πέτρα αἰλῆς, ad quam lupo adscensurus esse videbatur. — V. 5. Notandum vocabulum ἀνεγέμμενος, quod *Erycio* proprium esse videtur; sunt κύνες ἀνεγερμένοι, excitati a cubili. — V. 6. τραγίσκου. Cod. Vat. Nec hanc formam alibi reperio. Probabilis est *Brunckii* emendatio τραγίσκος πύρας, cum non sit credibile, τὸν τράγον etiam τραγίσκον appellatum fuisse.

VIII. Cod. Vat. p. 242. Plan. p. 199. Str. 289. W. De muliere Lacedaemonia, filium, qui e pugna aufugerat, interficiente. Vide ad *Tymn.* Ep. IV. T. I. P. II. p. 412. *Erycius* expressit *Ansip. Theff.* Ep. XXVI. — V. 1. laudat *Suid.* in τρέσας T. III. p. 498. Spartano-
rum loquendi usum servavit poeta in voce τρέσαντα. *Plutarch.* in Agesil. c. 30. τοῖς ἐν τῇ μάχῃ ἀποδειλιάσαν, οὓς αὐτοὶ τρέσαντας ὀνομάζουσι. quem locum cum aliis quibusdam laudavit *Brodacus*, quem vid. — V. 2. ὅπλιστ' ἀνὸς μόνον, pro κέσμον τῶν ὅπλων. Scutum imprimis intellige, quod ille abjecerat.

IX. Vat. Cod. p. 394. Plan. p. 5. Str. 10. W. In Midonem quendam, qui, cum araneae ictu percussus esset, amputato pede, fulcro ex oleagine uti necesse habebat. De Mida ἡμπελαργῷ παρκατ *Lucian.* T. III. p. 38. — ὅτ' ἐχιδνῆς ἀνχθέιντα κῆσθαι ἤδη σισσητότα τὸ σκέλος. ἀναδοῦντι γὰρ αὐτῷ τὰ κλήματα καὶ τοῖς χάραξι περιπλέκοντι, προσεσπύσαν τὸ θηρίον, θάκειν κατὰ τὸν μέγαν δάκτυλον. Hoc loco aliquis utatur ad firmandam *Schneideri* conjecturam, qui ἀραχναίη in ἐχιδναίη mutandum censebat. — V. 1. αὐτὰ γιγάνθηνα. *Hesych.* γιγάνθηνας. αἱ παλαιαὶ δράκεις, καὶ τὰ παλαιὰ δένδρα γιγάνθηνα. Vide *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Joy. v. 22. — Μίνδων. Cod. Vat. Vulgo μεῖδων. Hac nominis forma usus est *Agis* Tom. I. p. 185. et habetur ap. *Suidam* T. II. p. 547. — φωλάς. aranea, quae in angulis latere et praedae insidiari solet. Feras, in antris habitantes, φωλάδες vocant poetae, ut *Theocrit.* Eid. I. 115. Vide not. ad *Ansip. Sidon.* Ep. XXXVII. T. II. P. I. p. 43. et ad *Philodem.* Ep. XXXII. p. 234. Quam accommodatum hoc epitheton sit emendationi supra commemoratae ἐχιδναίη, apparebit ex loco *Nicantri* Ther. 31. de serpente, qui — φωλεὸν εἶσι φεύγων Ὀρμησιν ἀμβλώσσει. quem cum similibus comparavit *Valckenar.* ad *Theoct.* Adon. p. 253. sq. — V. 3. ἴβρευς. Doctissimus *Wakefield.* ἴβρευς legendum censet in *Sylv. crit.* T. III. p. 157.

Sed verbum emendatione non indiget. Ap. *Leonid. Tur.* Ep. XCV. bellua marina urinatorem ἀπίβρυξεν ἄχρῃς ἐπ' ὀμφαλίου. Ap. eund. Ep. LI. pastor leonem interficit ἄρτι καταβρύκοντα τὸν εὐθνήλῃμονα μύσχον. Pestifera illa veste indutus Hercules, quae ipsi *artus depascebat*, ἣ δ' αὖ μικρὰ βρύκει exclamat ap. *Sophocl.* in *Trach.* v. 986. — V. 4. σηπαδόνι invenit Aldus in Cod. idque arripuit editor Ald. fec. — Mox Vat. Cod. σάρκην καταστραγαλους. unde *Salmasius* κατ' ἁετραγ. legendum esse vidit. χλωρὴ σὰρξ dicta videtur per prolepsin; a colore subviridi, quem caro putrescens contrahit. Vide *Foësius* in *Oecon. Hipp.* p. 339. — V. 5. τῆς mihi sincerum non videtur; nec tamen acquiescam in correctione *Jos. Scaligeri* in not. msc. ἀπὸ τοῦ στ. Vellem codex daret:

ἐτμήθη τὸ πάλαι στιβαρὸν γόνυ — —

genu olim tam firmum, tum vero morbo debilitatum, amputabatur. Fortasse alius, me sagacior, reperiet, quod propius ad vulgatam lect. accedat. — V. 6. σικανίου. Vat. Cod.

X Cod. Vat. p. 245. cum lemmate: Θεοκρίτου Βουκολ. εἰς Γλαύκην κόρην ἐταῖραν οὖσαν. Ap. *Reisk.* in *Anthol.* nr. 577. p. 77. Ἐρυκίου Κυζικ. descriptoris errore procul dubio. Hic dedit v. I. αὐδήσεις τὸ γράμμα τί; σῆμά γε καὶ τίς ὅπ' αὐτῶ; In Cod. Vat. αὐδήσεις et σῆμά τι legitur. Vix sincere scriptus est versus. An fuit: αὐδήσει τὸ γρ. τὸ σῆμα τί, — quamvis nec hoc sensum valde erigit. — V. 2. ὁ Γλαύκης. Sic Cod. et non temere mutandum. Conjicere quis tamen posset κλειτῆς. Fuit haec uxor Cyzici, de qua Apollon. Argon. I. 1063. Br. Vana conjectura, quae falsa de auctore hujus distichi opinione nititur. Jam cum optimi Cod. auctoritate constet, *Theocrisi* esse, nullus dubito, quin *illustris* haec *Glaucia*, ἡ ἐνομαζομένη, citharoeda sit praestantissima, quam *Theocrisi*

aequalem fuisse constat ex Schol. ad Eidyll. IV. 31. καὶ μὲν τὰ Γλαύκας ἀγχεύομαι. Ἡ Γλαύκα, Χίᾱ τὸ γένος, κρουματοποιός, γίγνεσθαι δὲ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Eandem commemorat *Plutarch.* T. II. p. 397. A. et 972. F. ubi eam a cane amatam esse tradit; ab ariete *Plinius* L. X. 26. p. 555. 13. Vide *Schefferum* ad *Acilian.* V. H. IX. 39. cujus notae nonnulla addidit *Perizonius*.

XI. Cod. Vat. p. 262. Edidit *Kuster.* ad *Suidam* v. παρθένος T. III. p. 52. In not. *L. Holstenii* editis in Misc. Obfl. Nov. T. I. 2. p. 123. Anthol. Reisk. nr. 597. p. 85. Parthenius, qui in elegis suis graviter in Homerum invecus erat, poenas propterea apud inferos dare dicitur. De Parthenio disputabimus in Notitia Poëtarum Anth. v. *Erycius*. — V. 1. Omnes Homeri et Musarum cultores poëta jubet Parthenium, quamvis defunctum, pice oblinere, id quod καταπιττοῦν vocabant. *Aristoph.* in *Eccles.* v. 821.:

Κεῖθός καταχρῶσθαι πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην

ὅτε δ' ἢ καὶ ἀσχοποῦμένοις ἐφαίνετο

ὁ Διὸς Κόρινθος, καὶ τὸ πρῶγμ' οὐκ ἤκεσεν,

πάλιν καταπίττου πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην.

Et ibid. v. 1100.: Καὶ τὴν ἄνθρωπον ἐπιπολῆς τοῦ σήματος Ζῆσιν καταπιττώσαντας — Ἄνω πειθύνει πρόφασιν ἀντὶ λεκθῶν. ut *Brumck.* hunc locum restituit. — V. 2. τοῦ μυσαρογλώσσου superscriptum in Vat. Cod. et sic *L. Holsten.*

dedit. — II. 298.] V. 3. οὐνεκ Vat. Cod. — κείνα. illa in vulgus nota convicia, ut recte interpretatur *Reiskius*. Quare Cod. lectio minime sollicitanda, neque cum *Kustero*, qui κείνος, neque cum *Toupió*, qui in Em. ad *Hesych.* T. IV. p. 305. μυρία κείνα pro κεία perperam conjecit. —

V. 4. φλεγματα. Sic Vat. Cod. plane ut in Ep. *Julii Aegypt.* LX. λάμβων ἄγχιον Ἀρχιλόχου φλέγμα. rus atque

venenum in Homerum eructavit evomitque elegos suos abominandos et sordidos. — V. 5. *ἐπειδὴ*. Vat. Cod. a pr. man. Super scriptum *ἐπὶ*. Nostra lectio est in apogr. Guyet. et Ruhnck. nec aliam invenit Reisk. in apogr. Lips. — *μάντις ἐπὶ τῶσιν*. *Alciphr.* L. III. 3. p. 280. *ἰδὼν οὖν εἰς ὅσον ἀμύχαντας ἀηλάκειν*. — V. 6. *βάτον*. sentibus oppletum carmen. Maluit tamen *Kusterus* *πάτον*, probante *Brunckio*. Idem vocabulum adscriptum margini ap. Ruhnck. Obviam ibat huic emendationi *Reiskius*; nam *stercus* non esse *πάτον*, sed *ἀπάτον*. In quo fallitur *Vir Doct.* *Hesychius*: *πάτος*, ἢ *παπατημέ*, ἢ *καὶ λιωφόρος ὁδός*, — *καὶ κόπρος*. Melius profecto sibi respondent *πηλός* et *πάτος*, quam *βάτος*. Talia junxit *Plautus* in *Perf.* III. 3. I. ubi servus lenonem his verbis alloquitur: *Ebo lutum (πηλός) lenonium. Commictum coenum, sterquilinium (πάτος) publicum.* et *Catullus* XI. II. 13. *O lutum, lupanar, Aut si perdisius potest quid esse.* — V. 7. *τοὶ γὰρ ὑπὸ ζ*. Sic Cod. Apographa variant. — *ἤπτει* in ap. *Buheriano* esse notavit *Brunck.* Sic etiam Vat. Cod. ubi super scriptum *γρ. ἤπτει*, ut etiam *Holsten.* notavit. In marg. ap. Guyet. *ἤται* emendatur. Membranarum lectio emendatione vix eget. *Furiae Parthenium* in *Cocyti undis* ligasse videntur. — V. 8. *κλειῶ*. collari, quale canes gestant. Inter instrumenta venatoria *Philippus* Ep. VIII. *τραχυλοδισμύτας κλειὸς κυνόχους* commemorat. Vide ad *Antip. Sid.* Ep. XVII. T. II. P. I. p. 25. *Parthenius*, tanquam canis, propter cynicam mordacitatem et impudentiam collari coercetur. — Male *Holsten* *ὑπαγχομένος*.

XII. Cod. Vat. p. 260. Plan. p. 233. St. 338. W. In mulierem Athenis Romam abductam et in agro Cyziceno sepultam. — V. 2. *ἡ λυγρὸς ἄλγος Ἰταλῶν*. Athenis scilicet a Sulla expugnatis, mulier haec captiva abducta est. Ex hoc carmine et superiori in *Parthenium* *Erycii* aetas definitur, quod recte a cl. *Reiskio* observatum, qui tamen *Parthenium* aliquot annis re-

centiorem facit, quam revera fuit: meliora de eo tradit Vossius de Poët. gr. p. 219. Sub Augusto vixisse debuit Erycius. Nam admodum verisimile est, a poeta Cyziceno factum fuisse hoc carmen statim post mulieris, de qua ibi agitur, mortem, ut illius tumulo, qui Cyzici erat, inscriberetur. Ab Athenarum expugnatione ad Tiberii initium intervallum est centum annorum. Parthenius eodem Mithridatico bello captus fuit. Nec ille, nec Attica mulier usque ad Tiberii imperium vitam producere potuit. *Brunck.* Pro λαιγός, quod est in Plan., Var. Codex λαιγός habet. *Salmasius* in not. ined. λαιγός emendavit. Hoc verum videtur. Adjectiva significatione v. λαιγός usus est *Nicander* Ther. v. 6. — V. 4. ἡμίλειαν. Planud. — νηπαίη Κόζικος. Quamvis cum continentī conjuncta Cyzicus, insula tamen vocari solet. *Schol.* ad Apollon. Rhod. L. I. 936. ἔστι δὲ χαρρόνησος, ἐφ' ἧς καί τῃ ἡ Κυζικηνῶν πόλις. νῆσον δὲ αὐτὴν ἔφη, διὰ τὸ πρᾶττον αὐτὴν εὖσαν νῆσον, ὕστερον συνῆφθον τῇ ἡπείρῃ. Vide *Casaubon.* ad *Strabon.* XII. p. 861. C. et *Wasse* ad *Thucyd.* VIII. p. 295. ed. Bip.

XIII. Cod. Var. p. 213. Ἐρυκίου ἐπιτύμβιος εἰς Σοφικλία. In Cod. Constantini Lascaris ap. Iriarten inscribitur Ἐρκίου. Plan. p. 274. St. 396. W. Videtur *Erycius* ante oculos habuisse Epigr. *Simmiae* II. p. 168. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in ἄλλοις (κινῶτο, ὀρεμῶτο.) T. I. p. 127. et in σκηνῇ T. III. p. 328. ubi in nonnullis codd. σκηνήτης exhibetur. — πόδας. *Philipp.* Ep. XLV. λάθρον ἐρπηστὴν ἀκαλὴν πόδα, κισσὸν, χαρμύσας. ubi vide not. — V. 3. 4. laudat *Suidas* in βούταις T. I. p. 448. *Reiskius* ad *Constant.* Ceremon. p. 150, propter seq. λαιβόμενας malit περιστίζοντα. Vulgata longe elegantior. Est enim in verbo στάζειν copiae notio; ut ap. *Philodem.* Ep. XVIII. qui, vetulae corpus, ait, ἔτ' ἀμβροσίην, ἔτι πίειρά, πᾶσας ἔτι στάζει μυριάδας χαρίτων. Optat poeta, ut tumulo Sophoclis nunquam non circumfundatur examen apum mellif.

cantium. In pedestri oratione περιεργάζεσθαι dixit *Philostrophas*. Imag. II. 12. p. 829. Pindari cunas describens: αἱ δὲ εἶσι μέλιτται περιεργάζοντα τὸ παιδίαν. — ἐξ ὅμων τέχῃς ἤκουσι, καὶ ἀπὸ τῶν λιπαρῶν καὶ κοιδίμων. καὶ γὰρ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς ἐνστάξαι Πινδάρῳ. — V. 5. » In Vat. Cod. scriptum: μὲν ἄγαντες Ἄτθιδι. Et sic est etiam apud Suidam » in ἄγανόν. Corruptum hoc quidem, sed forte vestigia » habet lectionis genuinae. Quid si scripserit ἄγαντας. « *Br.* Laudat hoc distichon *Suidas* T. I. p. 21. ἄντας omnes edd. veteres. ἄντας Steph. Epigr. ἀδέσπ. DXXXIV. Ἰσον Ὀμηρεῖαις ἄντας χάρισι. Utrumque, et ἄντας et ἄντας, passim ap. *Pindarum*. Vulgata lectio mihi cum *Brunckiana* lectione non commutanda videtur. In antiquioribus *Suidae* edd. pro δέλτῳ erat διαλέκτῳ, oscitantis librarii vitio. Sophoclis tabulae five carmina tanta fuisse suavitate et dulcedine vult *Erycius*, ut perenni melle fluere viderentur. *Meleager* Carm. I. 10. Νοσείδος, ἢς δέλτοις κηρὸν ἔτηξεν Ἔρωι. ubi vide not. *Horas*. I. Epist. XIX. 44. fidis enim manare poetica mella Te solum. Idem ut etiam post mortem Tragico contingat, Epigrammatarius optat. Ap. *Christodor.* in Ecphrasi v. 110. ipsa Erinna dicitur Πιερίκῃς βαθάργγας ἐκσταλάουσα μέλισσας. — V. 6. ἔχους Vat. Cod. ἔχους Plan. et *Suid.*

XIV. Vat. Cod. p. 232. Planud. p. 283^a. St. 409. W. In Therimachum pastorem, qui boum gregem pascens fulmine percussus est. Expressum est ex *Diotimi* Ep. X. ubi vide not. — V. 1. 2. protulit *Suidas* in βλωθῇ T. I. p. 439. qui ἀρμύσει dedit. — V. 3. Vulgo et in Vat. Cod. καμάτων. *Jos. Scaliger* in not. msc. καλάμων, quod unde sumserit *Brunckius*, non indicavit. Sed optima est et certissima lectio. Veterum tibiae cum ex alia materia, tum ex arundine fiebant. Vide *Salmas.* ad *Solin.* p. 82. C. *Manerbo* L. V. 160. ἢ τεητοῖς καλάμοις ἐπὶ πινύμασι ἤμα μελῳδεῖ. ut h. v. emendavit *Dorville* ad *Cbaris*. p. 518. καλαμίνους ἀλλοὺς Ἀριστοφάνης ἔφη, teste *Polluce* X. 153. —

V. 4. *σμερῆ*. Ambigua sunt verba, quae sic explicaveris: Te non amplius, sub umbrosa quercu recubantem et tibia canentem, grex audiet. sive: Cum jam sub quereus umbra sepultus sis. Posterior interpretatio verior esse videtur, propter Epigr. *Diotimi*: *Θυρίμαχος δὲ παρὰ θεοὺς τὸν μακρὸν εὐδαίμων*. — V. 5. 6. habet *Suidas* in *περὶ τῆς Τ. III. p. 172.* — V. 6. *σπερχόμενος νεφετῶν*. Nix post fulmina insecuta boves incitabat, ut ad stabula celeri gressu properarent. *Grosio* fortasse alia lectio obversabatur, cum verteret:

Tu cadis igne Jovis: sero rediere juvencae

Ad stabula, et multa permaduerunt nive,

Videtur legisse — *νεφετῶν τεργόμενοι*. Mihi tamen vulgata non sollicitanda videtur.

V. 299.] XV. Cod. Vat. p. 265. Planud. p. 249. St. 361. W. Cenotaphio Satyri, qui in mari Aegaeo circa Mycalen perierat, inscriptum. „Suspicio hic Marfyam significari, qui in fluvium sui nominis mutatus Maeandro jungitur, et cum eo mare subit ad radices montis Mycales. Frustra hic, inquit, Marfyae tumulum quaeris: in mari, quo subluitur Mycale, ventis agitur.“ *Huetius* p. 23. Ingeniosa interpretatio, quam tamen pro vera haberi nolim, nisi forte *Erycium* aenigmata scribere voluisse existimes. *Satyri* nomen apud historicos passim obvium. — V. 1. *δειλαῖος*. Vat. Cod. — V. 2. *ὥς λόγος*. Vulgo enim in illis locis censebant Satyrum sepultum esse, cujus tamen corpus in undis periisset. Parum commoda verba, *ὥς λόγος*, in quibus haud scio an nomen gentile, sive etiam patronymicum lateat. Mirum etiam, quod in tali casu *πνευμαίη* commemoratur. Pro *εὐνηται*, quae est membr. lectio, vulgo *εὐναστοι*. — V. 4. *Μυκάλης*. Vat. Cod. a man. sec. — V. 5. *ἔτι*. Vulgo et in membr. *ἐν* *Huetio* debetur. — V. 6. *εὐδαίμων μέγας, μεμψόμενος βορέην*. Vulgo.

A S I N I I Q U A D R A T I
ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ.

Vat. Cod. p. 252. cum lemmate: Ἀσινίου Κουαδράτου εἰς τοὺς ἀναιρεθέντας ὑπὸ τοῦ τῶν Ῥωμαίων ὑπάτου Σύλα. In Planud. p. 203. St. 296. W. ἄδῃλον est. Argumentum carminis obscurius est. Fortasse Athenienses significantur, quorum ingens numerus, post Athenas captas, occisus est. Ad hanc historiam tamen occultae et dolosae caedis commemoratio vix satis accommodata. *Salmasius* in not. ined. lemmati Cod. Vat. fidem denegat, et Epigr. nostrum interpretatur de bello Catilinario et illa pugna, in qua Catilina ipse cecidit. Huic interpretationi ut lectionem accommodaret, v. 4. corrigit: ἄλονται οὐ κρυφίῃ κ. δ. δ. Hoc ferri nequit. Exteros autem hostes fuisse, qui, nescio ubi, in insidiis Romanorum perierint, ex primo versu satis, ni fallor, intelligitur.

H E R O D I S A T T I C I
CONSECRATIO TRIOPH.

¶ 300.] Memorabilis haec nec una de causa magni facienda inscriptio eruta est paulo ante annum MDCVII. prope viam Appiam, praesente *Christophoro Paseano*, qui eam descriptam Lutetiam Parisiorum misit, ubi brevi post tempore edita est a *Frederico Morello*, una cum versione latinis versibus conscripta, 1607. 4. (*Maittaire Annal. Typogr. T. III. P. II. p. 851.*) et anno post ab *Isaaco Casaubono*. Paris. 1608. Qui cum perperam induxisset in animum, Herodem, cujus nomen legitur v. 12., Judaeorum tetrarcham esse, et alia quaedam

minus recte explicuisset, *Salmasius* hanc Inscriptionem denuo edidit una cum altera, decem fere annis post, circa eundem locum, quo prior inventa erat, eruta, cujus apographum *Salmasius* a *Jacobo Sirmondo* acceperat. In illa editione (Parisi. 1619. 4.), ubi utrumque carmen multa cum eruditione, sed, ut solebat Vir doctissimus, magis temere effusa, quam accurate et eleganter digesta, illustravit, contra *Casaubonum* docuit, *Herodem* nostrum Atticum illum Sophistam esse, cujus divitiae, magnificentia et de patria merita, magis etiam quam eruditio et eloquentia, nomen ejus ad posteritatem propagarunt. Sed ante *Salmasium* idem jam suboluisse *Velfero* in Epistolis ad Hoeschel. XXXIV. et XXXV., *Harlesius* monuit Vir cl. ad *Fabricii* Bibl. Gr. T. III. p. 813. Post *Salmasium* passim repetita sunt duo haec carmina novis editionibus, quas vide apud *Fabric.* Bibl. Gr. T. VI. p. 10. sqq. ed. nov. ubi *Eichstadius* V. cl. docte et accurate de his Inscriptionibus disputavit. Facem ei praetulerat Romanus, copiosa et eleganti eruditae antiquitatis cognitione illustris, *Ennius Quirinus Visconti*, in praeclara editione sua, cui titulus: *Iscrizioni greche Triopce ora Borgheflane con versioni ed osservazioni di E. Q. Visconti. In Roma. 1794 fol.* Splendidi hujus libri descriptionem si quis desideret, adeat *Fabricium* l. c. et *Ephemeridas*, quae Jenae prodierunt (*Allgem. Literaturzeitung*) ann. 1796. nr. 61. p. 452. sqq. ubi censura ejus agitur a cl. *Eichstaedt*, qui multa subtiliter et acute de illis carminibus monuit. Horum nos virorum vestigia in interpretatione plerumque sequemur.

Quod ad prioris Inscriptionis argumentum attinet, consecratur eâ locus sepulchralis in *Herodis* Triopio. Hoc quid sit, multum disputatum est inter viros doctissimos. Descriptio loci continetur v. 6. ubi ἀγῶς ἀνώγει Τριόπας vocatur, et v. 9. 10. 11. unde apparet, eum vitibus et arboribus confutum fuisse. Cf. *Inscript.* II. v. 49. Erant

in eo templa Cereris et Faustinae; locus ipse autem Minervae et Nemesei Rhamnusiae dedicatus erat. Cum his locis iungenda est Inscriptio, quae Farnesina vulgo dicitur, a pluribus edita (vide *Fabric. T. VI. p. 8.*), quae Triopium ad tertium in via Appia milliarium in Herodis agro situm, et columnas Cereris, Proserpinae et Manium Deorum ibi collocatas commemorat; et alia (ap. *Montefalc. Diar. Ital. p. 125. Fabressi Inscr. c. V. p. 413.*) de praediis Anniae Regillae, quae uxor Herodis fuit. In his praediis villam habuisse Herodem, valde est probabile; quae hortis, vineis, olivetis circumdata, templis et inscriptionibus exornata fuit; templis adjuncta ταμένη; in his nūm, sepulcris familiae Herodis destinatum, cui dominus peculiare *Triopii* nomen dederat. Hoc malim cum *Eichstadtio* credere, quam cum *Viscontio* Triopium pro pago habere. Quid autem huic nomini causam dederit, difficile dictu est. Multa molitus *Salmasius*, nihil tamen expedivit, et post longam fluctuationem, miram comminiscitur etymologiam p. 58. quam h. l. commemorare supersedeo. *Viscontus* cum meminisset Triopae Argivi, cuius filius Pelasgus Cereri fanum dedicaverat, (unde Pelasgis dicta; vid. *Pausan. H. 2.2. p. 160.*) prope quod fanum Pelasgus sepultus est, suspicatur, illud templum a Pelasgi patre, fortasse eodem in loco sepulto, nomen Triopii gessisse, ipsumque Triopam fortasse inde *Cerealem* (Δηῶν) fuisse appellatum. Jam cum in Herodis agro templum Cereris fuisse appareat ex Inscriptione II., porro suspicatur, Sophistam Atticum hanc ipsam ob causam, et quia illum locum familiae suae sepulcris destinavisset, eum Triopium vocasse. Idem vir doctus ad illum Cereris Pelasgidis lucum trahit versum *Callimachi H. in Cer. v. 32.*, qui de nemore Cereris ap. Dotium in Thessalia agens, *θαῖ, αἶτ, ἐκαμάλιστο κόρη,*

ὄσσην Ἐλευσίτι, Τριόπην δ' ὄσσην, δαμάσσην Ἐλη.

quem

quem omnes interpretes de Triopio Cariae acceperunt. His tam cumulatis suspicionibus fidem haberi posse, recte negavit doctissimus *Eichstaedt*. Hic igitur nomen illius agri derivat a Triopa, Erychthonis patre, de quo etiam *Salmasius* cogitabat, ita tamen, ut, quam rem illustrandam susceperat, eam densissimis tenebris involveret. Jam igitur *Eichstaedtii* sententiam exponamus: Poëta ipse, (verba sunt viri acutissimi in *Ephemerid. Jen.* p. 485.) in fine prioris carminis satis aperte indicavit, quare inviolabile τέμενος suum omniato Triopii nomine appellaverit. Ibi enim, poenam commemorans, quam Triopas post Cereris templum violatum dedit, omnes hortatur, ut χώρον ποιήν καὶ ἐπανορθήν vitent. Huc omnia referenda sunt; huc ea, quam tetelaribus illius loci deabus tribuit, τῶν Τριόπιων appellatio spectat; huc, quod sacrilegis Ἐρινὸν Τριόπειον minatur. Jam intelligitur, cur Triopas ille, et crimine in Cererem commissio, et poena, in quam incurrit, gravissima notus, Ἀηδὸς vocetur v. 5. Tenendum vero, ea, quae vulgo de Erychthone narrentur, ab Herode ad Erychthonis patrem, Triopam, translata esse. *Diodorus* quoque L. V. p. 379. haec de Triopa tradit: Μετὰ δὲ ταῦτα Τριόπειον — εἰς τῆς Θερτυλλίαν πλεῦστα ἐστὶν συμμαχίαν τοῖς Δευκαλιωνέσι παῖσι καὶ συνεβλάσιν ἐκ τῆς Θερτυλλίας τοὺς Πάλληφορος καὶ περίεσθαι τὸ καλούμενον Αὐτσην ἡνθόν. Ἐνταῦθα δὲ τὸ τέμενος τῆς Δήμης τρεῖς ἰδιόψαντα, τῇ μὲν ἑλγὶ κατέχευεσθαι πρὸς βασιλείαν κατασκευήν. Δεῖ ἢν αὐτῶν ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων μισθθέντα φύγειν ἐκ Θερτυλλίας καὶ κατακλιῦσθαι μετὰ τῶν συμπελευσάντων λαῶν εἰς τὴν Κνιδίαν, ἐν ᾗ κτίσθαι τὸ καλούμενον ἐκ αὐτοῦ Τριόπειον. *Hyginus* autem in *Fabul. Astron.* XIV. p. 381. Nonnulli etiam Triopam Thessalorum regem dixerunt esse: qui cum suum domicilium regere conaretur, Cereris ab antiquis collocatum diruit templum. Pro quo facto, a Cerere fame obiecta, nunquam postea frugibus ullis saturari posse existimatur. Hactenus ille. His tam docte et probabiliter

disputatis pauca addamus. Herodes mihi illud fundi sui *ἀπὸρμημα*, de quo hic agitur, non propterea Triopii nomine appellasse videtur, ut alios ab eo violando deterreret, sed ab aliam quandam causam; ita tamen, ut hoc ipso nomine uteretur ad commemorandas poenas, in quas sacrilegi incurrunt. Nullus equidem dubito, quin Herodes, ut erat magnificus vetustatis imitator, illud nomen praedii sui *τεμένει* tribuerit, ut eo audito omnes de celeberrimo illo Triopio, quod Cnidi erat, cogitarent. Neque profecto solus Herodes erat, qui illustrissima antiquitatis loca quasi in suum fundum transferre eorumque imitatione animum quodammodo fallere et oblectare institueret. Praeiverat ei vir haud absimilis ingenii, *Hadrianus Caesar*, de quo *Aelius Sparsianus* c. 26. T. I. p. 215. *Tiburtinam villam mire exaedificavit, ita ut in ea et provinciarum et locorum celeberrima nomina inscriberet; velut Lyceum, Academiam, Prytaneum, Canopum, Poecilen, Tempe vocaret. Et ut nihil praetermitteret, etiam inferos finxit.* Locus est illustris et ad nostram rem plurimum faciens. Ut Hadrianus sui praedii agros ad provinciarum rationem descripserat, sic Herodes, Hadriani fortasse imitatione ductus, suam agrum in *δήμους* divisisse videtur, quorum unum Triopii nomine insignivit. Jam quid utrique loco, et huic Herodis prope viam Appiam, et illi in Caria, commune fuerit, paulo accuratius videamus. Antiquissima prisca illius Triopii commemoratio fit ap. *Herodotum* L. I. 144. p. 71. qui quaedam narrat de certamine Apollinis *Τριπολίου*, quod a parte Dorienfium celebrari solebat. Sed ne solum Apollinem ibi celebratum fuisse existimes, vetat *Scholias* *Theocriti* XVII. 69. *ἄγεται καὶ τὸ ἐκ τῶν Δωριέων ἄγῶν ἐν Τριόπῃ, Νύμφαις, Ἀπέλλωνι, Ποσειδῶνι. καλεῖται δὲ Δωρίος ὁ ἄγῶν, ὡς Ἀριστοίδης φησί.* Praeter hos deos deasque etiam Cererem ibidem fuisse cultam, vix dubitari potest ex versu *Callimachi* supra commemorato in H. in

Cerer. 31. *Θεὰ ἐκμαρτυρετο χέρη, ὅσων Ἐλευσίην, Τρίοπον δ' ἔσεν, δαυδόν ἔνθα.* Nam quae de prolepsi in hoc loco non admittenda, contra vulgarem interpretationem disputat *Viscontus*, ea non tam gravia sunt, ut propterea aliud quoddam Triopium, nemini antiquorum commemoratum, temere fingamus. Ex illis igitur tam sparsis, tam parum disertis veterum de Triopio traditionibus, cum sponte appareat, non uni numini illum locum sacrum et dicatum fuisse, suspicari licet, Herodem illam agri sui partem, quam quatuor saltem aut quinque deabus consecraverat, et inter has etiam Cereri, propter hanc ipsam causam Triopium appellavisse. Huic suspicioni adjicienda est alia, ad quam *Aelii Spartiani* locus supra laudatus manu ducit, Herodem illum locum ita exornasse et descripsisse, ut similitudinem haberet cum veteri illo Triopio, idque quodammodo referret. Quod autem hunc locum potius, quam alium quendam sibi imitandum et quasi effingendum sumserit, ejus rei causa afferri potest Herodis ingenium et reconditae eruditionis ostentatio. Haec sunt, quae de obscura Triopii appellatione dicere habeam; quae si quis iis, quae doctissimi viri de eadem re protulerunt, minus probabilia putaverit, facile feram dissentientis judicium. Jam ad singulorum interpretationem procedendum est.

V. 1. Herodes Minervae et Nemesi Rhamnusiae Triopium consecrat. Utramque deam jungit *Catull.* LXIV. 399. *Saepe in letifero belli certamine Mavorum, Aut rapidi Tritonis bera, aut Rhamnusia virgo Armas at hominum est praesens hortata catervas;* quem locum apostolite laudavit *Salmasius*. Herodem autem has deas *κατανοε* fecisse, quia utrique in Attica peculiaris honor haberetur, Minervae Athenis, Nemesi in ejusdem regionis pago Rhamnunte, (vide *Spanhem.* ad *Callim.* H. in *Dian.* 232. p. 336.) bene monuit *Arnaldus de Vitis Aëst.* p. 92: Saepenumero enim dii propter regionum,

tibi colebantur, vicinitatem *παρεδρος* facti sunt. Puto autem, Herodem his potissimum deabus Triopium dicasse, quod se iis peculiari, quadam ratione obstrictum putaret. De Minerva, Athenarum, quae Herodis patria fuit, patrona, nulla est difficultas; Nemefin autem Rhamnusiā coluisse videtur eandem fere ob causam, ob quam *Pindarus* Pana et Rheam insigniter colebat, (Vita *Pindari* a *Thoma Mag.* T. II. p. 155. ed. Heyn. Conf. *Philostrati* Imag. II. 12. p. 829.) quorum sana domo suae proxima erant. Habitabat enim Herodes, dum in patria vivebat, *παρὰ τοῦς φιλέτους ταυτῶν ἡμίους, Μαραθῶνα καὶ Κηφισίαν.* *Philostr.* Vit. Sophist. II. I. 12. p. 562. Jam vero Rhamnusi pagi Marathonii incolis proximi; quare putabatur τοῖς ἀποβᾶσιν ἐς Μαραθῶνα τῶν βαρβάρων ἀπαντήσαι μήνιμα ἐκ τῆς Νεμέσεως, narrante *Pausania* L. I. 33. p. 81. — Ἀθηναίων. *Marm.* Ἀθηναίων ex *P. Arcudio* dedit *Spon.* in *Miscell. erud. Antiqu.* p. 322. Mox *ἐπιήρανος.* *Caf. Salm. Maittaire.* Sed in ipso marmore *ἐπιήρανος* habetur. ἤρανος. βασιλεύς. ἄρχων. σκοπός. φύλαξ. *Hesych.* Hac forma utitur *Apollon.* *Rhod.* L. II. 513. Compositum *ἐπιήρανος* *Plato Comicus* in descriptione coenae *Philoxeni* ap. *Athen.* L. I. p. 5. D. *τρίγλη δ' οὐκ ἔβλεπε νέβρον ἐπιήρανος εἶναι.* *Παρθένου Ἀφροδίτης γὰρ ἔφη καὶ στέματα μιστῶ.* — V. 2. In marmore evanuerunt duae literae post *βροτῶν*, sic . . ΛΑΙC. Hinc *Casaubonus* fecit *δράνης*, quod probabat *Valcken.* in *Callimach. Eleg. fragm.* p. 183. *Salmasius* conjecit *ἐλάτης*, quod *Br.* recepit. Utroque rectius *Viscontus*, qui superstites literas legendas esse censens . . ΛΑΙC, sive omissa lineola transversa; id quod crebro a lapidariis factum esse docet, sive tempore exesa, dedit *δράτης*. Neque vestigia τοῦ ο et ε plane desiderari affirmat. *Nemesis*, ἡ ἐφορὰ ἔργα βροτῶν, nobis statim in memoriam revocat versus *Archilochi*, qui Herodi nostro observabantur, ap. *Stobaeum* in *Eclog. Phys.* I. p. 9. *Cant.* (T. I. p. 122, ed. Heer.) ἡ Ζεὺς

πέντε — εὐ δ' ἔργ' ἐκ' ἀνθρώπων δούξ' λειργὰ καὶ θύματα· σοὶ δὲ θηρίων ὕβρις τε καὶ δίκη μέλει. Alii aliter legunt, et fortasse rectius, (vide Animadv. T. I. P. I. p. 162. sqq.) sed *Herodes* hanc, quam nos posuimus, lectionem secutus est. — Οὐπὶς, nonnunquam *Diauae* cognomen (vide ad *Alexandr. Aetol.* IV. T. I. P. II. p. 238.), etiam *Nemeli* tribuitur. In hanc rem *Valcken.* ad *Callim. Eleg.* p. 182. excitavit locum anonymi, quem *Aelianum* putat, ap. *Suidam* v. σοβαρεῖς. Ὅπιν εὐ θειοικῶς, οὐκ ἄλγυν Ἀδράστιαν, οὐδὲ Νέμεσιν ἐμπιζόμενος. οὗτε θαιμόνων οὗτε θεῶν ὅπιν ἔχειν dicuntur, qui deorum vindictam non verentur, unde nominis ratio apparet. Haec attigit *Valcken.* ad *Herodas.* IX. p. 726. 84. Vide *Spanh.* ad *Callim. H.* in *Dian.* 204. p. 317. — V. 3. γέιτνες, quia *Triopium* in vicinitate *Romae*, tertio lapide ab urbe, situm erat. — ἑκατονταπόλειο post *Casaub.* et *Salm.* dedit *Br.* pro ἱκατονταπόλειο, quod est in marm. et ap. *Spon.* Hanc formam tuetur *Visconti*, comparato Homérico πεντηκοντόγειον II. IX. 575. in quo Grammatici nihil variant. — Ceterum *Herodes* *Romae* centum portas tribuit, ut *Homerus* *Thebis* II. 1. 381. non ad rei veritatem, sed ad splendoris et magnificentiae significationem. — V. 4. πέλονα et σιμήσατε marm. Sic tum solebant, productum efferre. — θεῶς perperam *Spon.* cum *Arcudio*. — V. 5. Δημοῖα τριόπια. Sensum epitheti explicuit cl. *Eichstaedt* in loco supra allato. δῆμον de pago interpretatur *Visconsus*, qui ex adjecto φιλόξεινον apparere putat, illum pagum bene habitatum fuisse. Quod ex hoc vocabulo vix probari poterit. De voce δῆμος quid nobis videretur, supra indicavimus; φιλόξεινος autem ad *Herodis* hospitalitatem referendum est, quem, ut omnino divitiis suis ita utebatur, ut vix alius (secundum *Philostrat.* p. 547.), sic etiam in villa, ibi locorum exstructa, hospites saepe et libenter excepisse verisimile est. Epitheton τοῦ φιλοξείνου fortasse sumsit ex *Callimacho* (Fr. CXXXI.): πολλὰν σοι,

ἡ μαιᾶ, φιλεξέιναι καλῆς Μηρόμεθα. quae Thesei verba esse ex Hecale petita, docuimus T. II. P. I. p. 391. — V. 6. ἐν ἀθανάτοις ἀλέγηθον Marm. Postrema litera fere evanuit. ἀλέγηθον. Salm. ἐνέγηθε. Arcud. ap. Span. *Brunckius* haec monuit: „In lapide sculptae literae sunt ἐν ἀθανάτοις ἀλέγηθον. Unde scribi potuisset: ἐν ἀθανάτοις ἐν ἀλέγηθον. Pindar. Ol. II. 142. Πηλεὺς τε καὶ Κάδμος ἐν πτόστοις ἀλέγονται. i. e. ἀριθμούνται, συγκαταλέγονται. Vide „Dav. Hoefschelii Epist. 10. Meursio scriptam inter Gudianas p. 191. Sed melior sensus est in *Salmasii* „lectione.“ Hac ratione *Theocritus*. XVII. 25. ἀθάνατοι δὲ καλεῖνται, θεῶν νέκτορες γεγαῆτες. Sed exquisitior marmoris lectio non temere mutanda erat. Vulgaris dicendi ratio tulisset: τῶρα ἀλέγηθον ἂν τοῖς Τριοπίοις θεοῖς, sive τοῖς θεοῖς. Τριοπίοι dii illi erant, qui in Triopio Cariae colebantur; his in posterum Minervam et Nemefin accenferi cupit. Caeterum marmoris lectionem in ἀθανάτοις ἀλέγηθον jam *Casaubonus* mutavit, — V. 7. Ut olim Olympo relicto Rhamnunta et Athenas venistis, sic nunc ad hunc agrum properate. Probe vidit *Viscontius*, deesse δ' post ὡς, ὡς δ' ὅτε, quibus oculis *Homerus* comparationes ordiri solet. — εὐρυχάρεος *Spon.* — V. 8. δώματα. Similiter *Sappho*, Venerem ad sacrum vocans, Fr. VI, p. 4. ed. Wolf. ἀλλὰ τιδ' ἐλθὲ — πατὴρ δέμου λιποῖσα, Cf. *Horat.* I. Carm. XXX. 1 — 4. — V. 9. ῥέεσθα. *Hesych.* ῥέεσθα. σπεύδειν. ὁρμᾶν. ῥέεται. σπεύδει. Cf. *Homer.* II. 6, 411. Sincera mihi videtur hujus vocabuli lectio, quod vir doctus in ῥέεσθα mutari malebat, ut vitaretur tautologia, quae ipsi esse videbatur in verbis ἔλθετε, ῥέεσθα et ἐφέπουσαι. At haec omnia, quamvis in iis *venienti* et *eundi* notio regnat, satis tamen diversas imagines animo subjiciunt; nec elegantius verbum ἔλθετε, quod poeta in apodosi nolebat repetere, circumscribi poterat quam verbis ῥέεσθα ἐφέπουσαι. — τελευτάφιλον vitiose *Casaub.* Salm. *Maist.* — V. 10. Ad verba θήδεα βα-

τρύνοντα *Salmas.* apte comparat *Theocrit.* IV. δάφναις καὶ μύρτοις καὶ εὐώδι κυπαρίσση ἔνθα ἔχεται βοτρύβαις ἴλικι. *Aristaenes*, L. I, III, p. 8. ἄμπελοι δὲ παμμήκαι σφόδρα ὠνυλὰς (sic lego) περιλίττονται κυπαρίττους. Caeterum Herodi in descriptione agri sui obversati esse videntur horti Alcinoi ap. *Homer.* Od. H. 112. sqq. de quibus nuper haud protrita dedit cl. *Boettigerus* in *N. deutschb. Merkur.* ann. 1800. nr. II. p. 130. sqq. — V. 11. λειμώνων κόμας. Vide ad *Meleagr.* CX. 4. p. 120. Facit ad totum h. l. *Himer.* in Or. III. 6. p. 435. ἡ γὰρ πομπὴ μὲν ἐπὶ σοὶ καὶ πρὸ ἄρας αὐτῆς τὰ λήϊα καὶ δεικνυσαὶ στάχυν ὤρειον — στεφανοῦνται δὲ ἡ γὰρ καὶ ἀγάλλεται, οὐκ ἀνεμῶναις καὶ ἰοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις ἀνθήσει, ἀλλὰ ταῖς Διονύσου τε δάφνοις καὶ τῷ γλαυκῷ τῆς ἸΔΕΑΣ CTEMMAΤΙ. Postremas voces frustra tentavit doctissimus editor, τῆς Διοῦς στ. scribens et de spicea Cereris corona interpretatus, cui epitheton γλαυκὸς minime convenit. Legendum puto leniore et certiore emendatione καὶ τῷ γλαυκῷ ΕΛΑΙΑΣ στέμματα vel θρέμματα. Oleae ornamentum (hoc enim significaret στέμμα) sive soboles sunt olivae. His recte tribui τὰ γλαυκὸν, apparet ex *Carulli* Carm. XX. ubi *glauca oliva* est; vide ibi cl. *Doeringium*. Olivae cum uvis junguntur ap. *Marian.* Ep. II. 9. 10. T. II. p. 512. — λειμώνων. *Spon.* — V. 12. ἐνὰ γαίαν ἔχουσ. Sic proprie locutum esse poetam *Salmasius* monuit; nam loca deis consecrata ἀναιμένα χωρία appellari. Illustravit vocem *Spanhem.* et *Ernestus* ad *Callimach.* H. in Cerer. 47. ubi dea ad Eryfichthonem: τέκνον, ὅτις τὰ θεοῖσιν ἀναιμένα δένδρεα κόπτεῖς — et *Valckenar.* ad *Herodot.* II. 65. p. 134. 79. — V. 13. Hanc versum, qui in edit. *Casauboni* deest, ex apographo ad Velferum misso supplevit *Hoeschelius* in *Epist. Gudian.* p. 191. Eundem a *Bongarsio* acceptum restituit *Salmasius*. Apparet ex eo, Herodem non omne Triopium, sed partem ejus, muro circumdatam, Minervae et Nemefi consecrasse. Circumdari solebant sepulcra

muro sive maceria, quod ἔδην τειχίζειν vocavit Auctor anonym. Ep. DCCVIII. Vide *Dorvill.* ad Charit. p. 210.

— V. 14. ὀψυγόνειν. fere omnes veteres. — ἀκινήτην. Columna Farnesiana ap. Gruter. XXVII. Οὐδὲν θιμντὸν μετακινήσαι ἐκ τοῦ Τριπίου — οὐ γὰρ λῶιον τῇ κινήσαντι. Talia quam plurima in Inscriptionibus occurrunt. —

V. 15. Minervam precibus suis annuisse poeta fingit. ἐπὶ jungendum verbo εἰσάσα (εἰσασα, Marmor. εἰσασα Spon.) λόφον. Color ductus cum ex loco nobilissimo Iliad. α. 528. sqq. quem multi imitando exprefferunt, tum ex Il. ζ. 469. λόφον ἱπποχαίτην Δεινὸν ἐκ' ἀκροτάτης κρυφῆς νέοντα νόησας. et Il. γ. 337. Δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔννευεν. Similia congeffit Klotz. ad Tyrt. p. 57. — κατανέμειν h. l., ut saepe alias, est *nutando promittere*, sequente aut accusativo aut infinitivo. Unum Pindari locum laudasse suffecerit, ex Nem. α. 18. κατένευέ τ' ἐλ χαίταις — Σιμελίαν πείσαν ἐρῶσιν κορυφαῖς πολλὴν ἑφνεῖς. — Annuerat Minerva poetae, neminem vel unam glebam unumve lapidem impune moturum esse. Haec loci interpretatio cum optime procedat, frustra *Visconsus* ἢ δὲ ἐπὶ οἱ in textu posuit, quo contorta existit et obscura verborum structura, quae in vulgata lectione perspicua est et expedita. Jure igitur ipse hujus conjecturae auctor ei non multum tribuisse videtur. —

V. 17. μὴ τῆς Marm. τοῖ Spon. Ad νήποινον (νήποινον *Casaub.*) subaudi ἔπειθαι. Solemnia verba haec in monumentorum consecratione, ne quis inde lapidem moveret, cespitem vellet, monuit *Salmasius*. — V. 18. In marmore est ΑΤΡΕΙΣ, litera ε̄ linea superposita ἀτρεῖς. *Casaub.* et *Salm.* ἀτρεῖς. Hic, post multa molimina, tandem ἀτρεῖς corrigit, et οὐκ ἀτρεῖς μοιρέων ἀνάγκας interpretatur *Parcas valde formidabiles*. ἀτρεῖσαν ἀνάγκαι dedit Spon. ἀτρεῖς εἶεν con-

jecit *Casaubonus*. *Visconsus* lapidis lectionem servandam censet: ἀτρεῖς, ait, é il plurale d' ἀτρεῖς, o sta in vece d' ἀτρεῖς o ἀτρεῖς; contrasto poeticamente a cagion del metro,

come appunto presso di Omero εὐκλειας ο πινυτοσφο εὐκλειαις (Il. κ. 281. Od. φ. 381.) in vece di εὐκλειῶς consratto di εὐκλειας, πᾶ γὰρ da εὐκλειας, come gli accenti e la terminazione lo palesano. Clarissim. Heynius, qui hujus libri censuram egit in Ephemer. Goetting. an. 1795. nr. 180. p. 1805. formam κτεῖς derivat ab κτεῖς; cl. Eichstaedt autem κτεῖς nonnisi scriptura ab κτεῖς discrepare censet. Nam in veteribus monumentis EI nonnunquam pro H ponitur. Vid. Villoson in Anecd. T. II. p. 168. — κτεῖς h. l. est, qui non timeatur, ut ἀφοβος ap. Parmenion. Ep. VIII. μοῖρα νηπιάρχους ἀφοβον. — Μοῖραν ἀνάγκαι sunt poenae fatales, mala divina vindicta immissa; ut monuit Visf., qui comparat Orphei Hymn. I. 9. XXVII. 9. LXVIII. 6. Hanc significationem vocabuli ἀνάγκαι, qua aerumnas, miseras, tormenta notat, illustravit Wesseling. ad Diodor. Sic. III. 14. p. 183. et IV. 44. p. 287. ad Herodot. L. I. p. 58. 51. — V. 19. Non enim poenam fatalem effugiet, qui deorum violaverit sedes. — In Marm. ἰδέσθαι, altero e supra posito. ἀναθήν idem pro ἀναθήν, quod Salm. dedit. Sprenius ἀλιτροσύνην ἀναθήν. Multa sunt exempla τοῦ H pro EI positi in antiquis marmoribus. — Ἰθας de sacris deorum sedibus passim obvium. Vide Rubnk. ad Tim. p. 93. Stoeber. ad Thom. M. p. 266. et qui h. l. non praetermisit Arnald. de Diis Affess. p. 74. sq. — θεῶν ἰδέσθαι ἀλιτροσύνην ἀναθεῖναι insolentius dictum pro deorum templa violare, Viscontus tuetur et illustrat comparato Homericο Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει Il. κ. 100. quod etiam fuerunt qui, cum durius dictum putarent, immutare conarentur, ἐλεγχείην καταχέουσι scribentes. Cum Homericο ἐλεγχείην ἀναθήσει comparandum est hoc ap. Pindarum Ol. e. 16. τὴν δὲ κῦδος ἀνέθηκε. — V. 21. κῶρος. Casaub. δὲ pro το Marmor. — V. 22. ὑποσχῆν οὐκ ἐτοῖμαι. Callim. H. in Del. v. 230. οὐατα δ' αὐτῆς ὀρεῖα μάλ', αἰὲν ἐτοῖμα θεῆς ὑποδέχθαι δημοκλήν. — V. 23. Ne quis in his nemo-

ribus, agris, vinetis novum sepulcrum faciat, evertatve verus. — ἡμερῶν ὄρχαι. ordines vitium. *Hesiod.* Scut. Herc. 294. βέτρους μεγάλων ἀπὸ ὄρχων. et v. 296. *Theocrit.* Eid. α. v. 48. *Eustath.* II. ξ. p. 958. II. — ἡνεαλ-
σεια δένδρων. Marmor. Omnes ante *Viscontium* δένδρων.
Salmasius junxit πύξαις μάκρῃαν ἐν ἄλσει δένδρων, ut ἐν sit
pro ἐς Dorienſium more positum. Vide *Kalcken.* ad
Theocr. Adon. p. 364. C. πύξαις autem μάκρῃαν εἰς ὄρχους,
infringere ligonem vel impingere in arbores et vineas.
Huic tamen explicationi non satis fidens *Salmasius* ἐνάλ-
σεια et μοκ δμῶν μάκρῃα emendavit. *Casaubonus* ἐν in ἐς,
πύξαις in πύξαις mutandum cenſet. *Viscontius* ἡν ἄλσει
ſcripſit, ut ſit particula diſjunctiva ἡ, cui an unquam
ſit additum, vehementer dubito. Idem δμῶν μάκρῃα pro-
bavit, in quam conjecturam etiam *Hoeſchelius* incidere
l. c. p. 191. Fateor mihi non valde probabile videri,
lapidarium in duobus vocabulis, δμῶν et μάκρῃα, eadem
ratione aberraffe; quare vulgata ſcriptura ſervata equi-
dem legam:

μηδὲ τις ἡμερῶν ὄρχους ἢ ἂν ἄλσει δένδρων —
δμῶν κυανθόν Ἀῖδος πύξαις μάκρῃαν.

Omnis mutatio hic conſiſtit in ἂν, quod pro ἐν ponen-
dum exiſtimo; nam de πύξαις *Viscontius* monuit, grae-
cam vocem ΠΥΞΕΙΕ ſic legi poſſe, lapidario latinam lite-
ram P pro graeca Π inſculpente; ſicuti in altera in-
ſcriptione v. 33. in ΚΗΡΤΧ (pro ΚΗΡΤΧ) graecae literae
latinam ſubſtituit. Sic omnia bene procedunt: Nemo
neque in vitium ordinibus, neque in arborum nemori-
bus, neque in agro herboſo ligonem inſigat ad ſepul-
crum faciendum. — Tenendum autem, praepoſitionem
ἐν non minus ad praecedens vocabulum pertinere quam
ad ſequentia, cujus licentiae exempla dedit *Benslej.* ad
Horat. III. Carm. XXV. 3. et poſt eum *Ruhn.* in *Epist.*
Cr. p. 130. — πύξαις huic loco accommodatum eſt.
Theocrit. Eid. VII. 155. ἃς ἐπὶ σαρῶν Ἀῖδος ἐγὼ πύξαις

μέγα πτόν. *Callim. H. in Cer. 54. μή τοι πέλεκυν μέγαν ἐν
 χροὶ πηξῷ. Homer. Il. Θ. 298. εἴστοι — Πάντες ἐν χροὶ πηχθεν
 ἐρηθόναι αἰζηῶν. Crinagor. Ep. I. — V. 24. χλωρὰ θένου-
 σαν habet Marmor. χλωρενθένουσαν uno vocabulo malebat
Casaubonus, contra quem disputat *Salmasius*, laudato
Hesiodo in *Scut. Herc. v. 145. τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν πλῆτο
 στόμα λευκὰ θένοντων*, quem verum etiam *Hoeschelius* ex-
 citavit. Herba nimirum, quae per agrum viret eumque
 implet, eleganter dicitur θένειν sive τέχτειν, cujus locutio-
 nis exempla post *Salmasium* et *Viscontium* dedit *Eich-
 staedt* in *Specim. Quaest. philol. p. 31. sq. ubi in Theo-
 criti Eid. XVIII. 29. eleganter correxit: πικρὰ μέγα
 λαῖον ἄτ' ἔδαμα κόσμος ἡρώεσσι. Similiter Graecos uti verbis
 ἦκειν et ἔχουσθαι, nostro etiam loco prolato, docuit
*Abresch. in Anim. in Aesch. T. I. p. 302. Adde Phi-
 lostrat. I. Imag. VI. p. 770. ὄρχαι μὲν οὗτοι φονῶν ἐρθεῖν
 πορεύονται. — §. 301.] V. 25. Ἀσκία δμωὴ Ἀίδος, quia
 rei sepulchrali inservit. — V. 26. κεραιζών. Marmor. κε-
 ραίζων. *Casaub.* et plures post eum. — V. 27. Nefas
 esto, quenquam hic sepeliri, nisi qui ex Herodis sit
 familia. Talia multa reperiuntur in monumentis sepul-
 chralibus. Sic ap. *Sponium Misc. erud. Antiq. p. 350.
 nr. LXXXV. et p. 351. nr. LXXXVIII. nr. XC. —
 V. 28. ἔκγονος. Marm. Omnia apographa habent ἔγγονος.
 Salmasius emendabat ἔγγονος. Sed vera lectio est ἔκγονος.
 Marmor ap. *Spon. l. c. nr. XC. Τι. Ἰούλιος . . . μνημεῖον
 κατεσκευάσεν ἑαυτοῦ καὶ Ἰουλίᾳ Πρώτῃ . . . καὶ Τι. Ἰουλίᾳ . . .
 καὶ τοῖς τούτων ἐκγόνοις. . . ἑτέροι δὲ μηδενὶ ἔξδν εἶναι
 τεθεῖναι εἰς τὸ μνημεῖον. — De utriusque vocabuli usu et
 confusione vide *Dorvill. in Miscell. Obfl. nov. VII. p. 53.
 ad Chariton. p. 210. — ἰσσημένειο Marm. Duas extre-
 mas litteras omisit Spon. Salmasius εἰσημένειο emendavit,
 citra necessitatem, ut *Maissaire* docuit. Idem enim
 utrumque vocabulum valet. — V. 29. ἱστορε. Marm.
 quod *Casaubonus* de columna interpretabatur, cui in-******

scripta verba. *Salmasius* feliciter εἰσῆγε i. e. ἵστατο emendavit. *Hesych.* ἵστατορας. ἐμπείρους. μάστιγας. συντοβός. συν-
 Ζηκοφύλακας. Haec verba, ἐπὶ τιμώροτος ἵστατο, *Viscontius* cum
 iis conjungit, quae proximo loco praecedunt, καίνοις δ'
 οὐκ ἀθέμιστον. Herodis soboli non sit nefas in hoc loco
 sepeliri; nam *Minerva*, *hujus loci dea tutelaris et vindex*,
condicionis conscia est et testis. τιμώροτος, ut in loco
Euripidis ap. *Stob.* p. 452. 38. τὸ δ' ἄρσεν ἵστατο' ἐν δόμοις
 αἰεὶ γένος, Θεῶν πατρῴων καὶ τάφων τιμώροτον. qui versus prae-
 clare ad nostrum locum facit. Vox τιμώροτος, quam illu-
 stravit *Valcken.* in *Diatr.* p. 7. C., ap. nostrum, sicuti ap.
Euripidem, pro custode simpliciter videtur accipienda.
 Hoc sensu *Nymphae* ap. *Apollon. Rhod.* IV. 1309. ἡρῆσαι,
 Λιβύης τιμώροτοι. et fere ap. *Pindar.* *Olymp.* IX. 124.
 τιμώροτος Ἰσθμιαῖσι μίτραις. — V. 30. Ante *Viscontium*
 περὶ χθόνιον βασιλ. in lapide legi existimabatur. *Arcudius*
 Ἀθηναῖα τε περὶ et βασιλέα. *Salmasius* ei inferuit; cujus
 vestigia secutus *Brunckius* παρὰ οἱ χθ. ex conjectura dedit.
 Hi de *Plutone* cogitabant, quem *Minerva* in fanum, ab
Herode exstructum, tanquam πάριδρον et σύνναον recepe-
 rit. Huic interpretationi unice accommodata est lectio
 παρὰ οἱ χθ., quam *Br. Arnaldo* debuit de *Diis Aeff.* p. 54.
 Sed falsam esse docuit *Viscontius*, qui e literis fere eva-
 nidis hanc lectionem eruit:

ΚΑΙ ΓΑΡ ΑΘΗΝΑΙΗ ΤΕ ΕΡΙΧΘΟΝΙΟΝ ΒΑΣΙΛΗΑ.

ad quam *Arcudii* lectio proxime accedit. Sensus est;
Minerva ipsa, similem ob causam, passa est, *Erichthonium*
 regem in suo templo sepeliri. Respexit *Herodes*
Homer. II. β. 547, de *Erechtheo*, qui nihil diversus ab
Erichthonio;

— οὐ ποτ' Ἀθήνη

θρήνη, Διὸς θυγάτηρ, τέκε δὲ Ζεῦδαρος ἄρουρα,
 καὶ δ' ἐν Ἀθήνῃσ' εἶσαν ἐφ' ἐνὶ πτόνι νηῶ·
 ἐνθάδε μιν ταύροις καὶ ἀρνεῖοις ἱλάοντο
 κοῦροι Ἀθηναίων, περιτελλομένην ἀνικαυτῶν.

Apollodor. III. 14. 7. p. 269. Ἐριχθονίαν δὲ ἀποθανόντος καὶ ταφέντος ἐν τῇ τεμένει τῆς Ἀθηνᾶς — ubi vide *Heynium* p. 822. sq. qui sensum loci Homericī praeclare vidit, quod *Viscontum* fefellisse videtur. Erichthonium, in Minervae templo conditum, non praetermisit, ubi similia exempla recenset, *Clemens Alex.* in *Protrept.* c. III. p. 74. ed. Wirceb. — συνέστιος is est, qui vulgo σύνστας et σύνστας. *Plutarch.* T. II. p. 943. B. καὶ σύνστας ἐστὶ τῆς μὲν χθονὸς Ἑρμῆς. — Deinde marmor ἐνατέθηκε, cujus orthographiae exempla protulit *Viscontus*. Comparandus est *Theocris.* Eid. XVII. 50. ubi Venus dicitur Berenicen Orco eripuisse: — ἐς γὰρ ἐνατέθηκε, ἵα εἰ ἀπεδάσσω τιμᾶς. Similis color est etiam in *Inscr.* II. 53. sqq. — V. 32. ἐπιπέσειται αὐτὸν. *Casaub.* αὐτῶν. *Spon.* et *Holsenius* in *Apogr.*, quo *Visc.* est usus. Hoc ferendum esse negans *Salmasius* scripsit ἐπιπέσειται αὐτῶν. Verum diligentius examinatis literarum in marmore vestigiis, apparuit, ibi esse ἐπιπέσειται αὐτοῖς, quod reponendum. Comparavit *Viscontus* Homericum: οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλέων· ἡ δ' ἐπὶ θοντο. Vocem ἄκλυντος Lexica ignorant, aequae ἄκ νήματα. — V. 33. ἀποτιμᾶν neglectus et contemptus notionem habet. *Callim.* fr. CIII. πῖτον ἀποτιμᾶσιν. In *Inscr.* II. v. 54. οὐδ' ἔρσην γοργώπιδος ἀπητίμωσεν Ἀθήνη. Neglectos et despectos ab Ionibus ἀποτιμωτέρους esse vocatos, monuit *Gregor.* de *Dial.* §. CXXXIII. p. 251: ubi vide *Koen.* — Ceterum *Spon.* ἀλλαπτοιμήσει edidit. — μή εἰ. ne id, rogo, impune ferat. νητίτης idem quod κητίτης: i. e. κτημώρητος. Vide *Hesych.* T. I. 602. ibique *Intrpp.* — V. 34. Ultima litera vocis ἀλάτωρ in margine lapidis fere evanuerat. Aptè *Viscontus* ad hanc imprecationem illustrandam attulit verba *Philostrati* in *Vita Herod.* §. 10. p. 558. qui eum statuas vernarum quorundam, quos insigni amore complectebatur, posuisse narrat: τὰς μὲν ἐν δρομοῖς, τὰς δ' ἐπ' ἀγροῖς, τὰς δὲ πρὸς πηγαῖς, τὰς δὲ ὑπὸ σκιαῖς πλατάνων, οὐκ ἔφανθες, ἀλλὰ εὖ

ἁμαῖς τοῦ περιέχοντος ἢ κινήσαντος. ad quem locum similia imprecationum exempla attulit *Olearius*, nostri loci non immemor. — Utrum in marmore ῥέμβος habeatur, an ῥέμβος, ut *Hoeschelius* emendavit, se dubitare affirmat *Visconts*. Illud tamen magis probabile. Ut autem v. 28. lapidarius ἔκγονος pro ἔκγονος dedit, sic h. l. contrario errore ο pro ε posuisse videtur viro doctissimo. At gravior est, etiam *Schneidero* iudice, lapidis lectio; ῥέμβος ἀλάστως, qua vehemens et quasi a Furiis immissa agitatio mentis significatur. ῥέμβος, ut ἀλάστως quidam, sacrilegos exagitat. Comparavit *Schneiderus* ῥόντρον Δίκης, quod illustravit *Valckenar*, ad Euripid. Hipp. p. 288. De miseriis mortalibus Auctor aurei carminis v. 57. Τὸν μοῖρᾴ βροτῶν βλέπτει φρένα· οἱ δὲ κυλινδροὶς ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλα φέρονται, ἀπείρουα πῆματ' ἔχοντες. cum quibus similia comparavit *Wysse* ad *Plutarch*. de S. N. V. p. 101. sq. — Si quis *Hoeschelii* lectionem, cui etiam *Brunckius* favebat, praetulerit, ῥέμβος Ἀλάστως, is fortasse sententiae suae firmamentum addiderit comparato *Orph.* Hymn. I. XXII. 3. πολὺπλαγκτον ἀλάστως. — V. 35. κυλινδρῶσι. Haud scio, an Herodes de Sisypho cogitaverit, qui nunquam non lapidem inutili labore volvit. Od. λ. 597. — V. 36. Legentibus poeta in memoriam revocat poenam Triopae, qui Cereris sacrum nemus violare ausus sit, itrogatam. Opportuna hujus fabulae mentio, propter Triopii nomen. *Salmasius*, qui varietatem fabulae, ut ap. *Diodorum* et *Hyginum* narratur, (vide supra et *Spanhem.* ad Callim. H. in Cerer. p. 768.) ignorabat, aut τριόπιον γένος legendum esse, aut poetam memoriae vitio Erychthonem filium cum patre Triopa confudisse suspicabatur. Qui hunc errorem post *Spanhemium* notavit *Visconts*, ipse errat, quod Triopam h. l. commemoratum ab eo, qui v. 5. laudatur, diversum existimat. — Αἰολίδης est marmoris lectio. Plurimi Αἰολίδην dederunt. Triopas erat Canaces fil., Aeoli nepos. *Apollodor.* l. 7. 4. p. 28.

Callim. H. in Cer. 100. — V. 37. ἀναθ' ὄρε marmor habet, non ἀνατόρε, ut *Salm.* ait. — *viden*, novale. Etiam in hac fabulae parte Herodem aliam traditionem sequi monuit *Visconsus*. Sed praeclare vidit cl. *Eichstaeds*, hoc quoque loco ΕΙ positum esse pro Η, *viden* pro *νηδν*. Sic *Hyginus* Astronom. XIV. Triopam vetus Cereris templum diruisse ait, *Diodorus*, τὸ τέμειος τῆς Δήμητρος ἐκκρήσας. Posterius vocabulum interpretatur nostrum ἱεράλαπην. *Δένδρα κόνειν* dixit *Callim.* H. in Cer. 42. et 47. Idem v. 49. — μή τι χαλεπὸν Πόντιον Δαμάτῃς, τῆς ἰερῶν ἐκκρηαίσειο — V. 38. *Spon.* omisit καί. — In fine marmor habet ΛΑCΑCΘΑΙ, omissa lineola transversa in Ε, ἐλάσθαι. Quidam legerunt λασσθα. Haud male *Arcudius* ap. *Sponium* conjecit ΑΓΑCΑCΘΑΙ. Idcirco illi poenam et titulum hujus loci vereantur, ne eos sequatur Triopea Erinny. — V. 39. μήτις, quae est marmoris lectio, *Visconsus* cum μήτις permutavit; sine causa idonea. Si quid mutandum sit, malim: ΜΗ ΠΟΘ' ἔκρηται. — In marm. ἐκτρεπαιος. et sic *Spon.* *Hoeschelius* τρεπαιος habet et alii. — Ἐπειός recte ex lapide revocavit *Visconsus*. Vide *Brunch.* ad VII. c. Theb. 490.

MARCELLI

DEDICATIO STATUAE REGILLAE.

[V. 302.] Herodes Atticus, Consul Romanus, in matrimonium duxerat Anniam Regillam, sororē Appii Annii Atilii Braduae, quem ad consulatum pervenisse constat A. p. Chr. 160. Hadriani temporibus. (Vide *Almeloveen* Fasti Consular. p. 226. De aliis Braduis cf. *Murs.* Lectt. Att. VI. 8.) Erat mulier et generis nobilitate et divitiarum copia illustris; quippe quae generis originem ab Aenea repecebat, et praedia satis ampla,

ad viam Appiam, ubi Herodis Triopium erat, marito in dotem attulerat. (Vide Inscript. in *Montefalc.* Diar. Ital. p. 125. *Fabretti* Inscr. V. p. 413.) Quatuor Regilla Herodi liberos pepererat, (cf. vers. 15. sq.) binas filias, Panathenaidem et Elpinicen, et totidem filios, quorum unus Atticus, insignis stuporis puer. (*Philostat.* Vit. Herod. X. p. 557. sq.) Nobilis haec mulier cum octavum jam mensem gravida, subita morte periisset, cumque essent, qui eam jussu mariti verberibus affectam periisse dicerent, Herodes a fratre defunctae mulieris in judicium vocatus, sed criminis absolutus est. Nihil autem omisit, quo conjugis memoriam coleret. Theatrum ei exstruxit Athenis eodem loco, quo sepulta erat, ut *ἄφ' οὗ* loco esset; idque tantae magnificentiae fuisse tradit *Philostat.* l. c. §. V. p. 551, ut in omnibus Romani imperii terris nullum sui simile habuerit. Deinde etiam omnem ejus ornatum muliebrem Eleusine in Cereris templo dedicavit. Quum autem in Triopio suo haberet fanum et Cereri dedicatum et Faustinae, Regillae statuem in hoc fano posuit, ut tanquam heroïna et majorum illarum dearum *σύνναξ* coleretur. Ad hujus simulacri consecrationem matronae Romanae invitantur hoc carmine, quo multa de Herodis et Regillae genere traduntur. Hanc Inscriptionem primus edidit *Salmasius* Paris. 1619. 4. et post eum *Sponius* cum *Apchidi* notulis, et *Maittaire* in *Miscell.* Lond. 1722. De recta hujus carminis interpretatione optime meruit *Tristanus* in *Comm. Histor.* T. I. p. 582. cujus vestigia pressit *cl. Viscontius*.

V. 1. *Ἐπεὶ δὲ*. Marmor. Hanc lectionem tuetur *Salmasius* et *Visc.* simillam omissionum exemplis prolatis. *Ἐπεὶ* occurrat etiam in *Schol.* *Dionys.* Perieg. 352. — V. 2. *Ἐπεὶ* scribendum. *Ἰδὲ* h. l. est statua Regillae in Cereris templo consecrata. *Tim.* Lex. Plat. p. 93. *Ἰδὲ* *ἔνθα*, ubi *Rubnk.* nostri loci non immemor fuit.

Cf.

Cf. *Callimachi* fr. CV. p. 477. quod a multis tentatum, nuper etiam a doctissimo viro, *Imm. Hufschke*, Epist. crit. p. 81. nondum penitus sanatum videtur. In fine legitur :

— καὶ γὰρ Ἀθήνης

ἐν Λίδῃ Δαναὸς ΛΕΙΟΝ ἔθηκεν ἴδος.

Statua laevigata et expolita, λαῖον ἴδος, aliena a poëtae mente, qui priscos homines diis rudia simulacra posuisse narrat. *Bentley*, qui prius distichon divinitus restituit, minus feliciter h. l. κίον' ἔθηκεν emendavit; *Toupius* autem in *Cop. nov.* in *Suid* p. 219. λαῖον ἔθηκεν. Utrique conjecturae praetulerim conjecturam *Isaaci Vossii*, λιτὸν ἔ. ἴδος, nisi etiam hoc vocabulum nimis generalem notionem haberet. Quare fugitiva litera revocata, quam praecedens C absorpsit, legerim :

— καὶ γὰρ Ἀθήνης

ἐν Λίδῃ Δαναὸς ΦΛΟΙΝΟΝ ἔθηκεν ἴδος.

Φλοῖνος idem est, quod φλόινος, ex cortice arborum factus, five cortice obductus. Sic apte et *Callimachi* inprimis ingenio accommodate significatur simulacrum ligneum, neque id edolatum et elaboratum, sed cum ipso cortice positum. Hoc sensu clava Herculis ap. *Theocrit.* XXV. 207. βέλτερον ἔδραγες, αὐτόφλοινον, ἐπηγεφός κοτίνοισ. et in *Ep. ap. eundem* IV. 2. Priapi signum describitur — εὐκρινον ἡρτιγλυφὲς ξύλον Τρῑσκελές, αὐτόφλοινον. Panis ap. *Philipp.* VII. κέσας ἐκ σφυγῶ σε τὸν αὐτόφλοινον ἔθηκε Πᾶνα φιλοξενίδης. Venerabatur ap. Graecos Φλοῖος Διδύμεος, tradente *Plutarcho* T. II. p. 683. F., quem nomen ab ejusmodi ξόανῳ duxisse, nullus dubito. *Vivum lignum* appellant αὐτόφλοια ejusmodi signa. ut *Martial.* l. i. ep. XLIX. *Non sum de fragili dolatus ulmo. Nec quae stat rigida suprema vena De ligno mihi quolibet columna est, Sed vivo generata de cypresso* Vide *Burmamn.* ad *Anth. Lat.* T. II. p. 487. Adde *Clem. Alex.* *Protrept.* c. IV. p. 76. ed.

Vol. II. P. a.

Bb

Wirceb. — Ad Marcellum nostrum redimus. *Regillam* ex *Regulorum* gente fuisse, ad h. l. recte suspicatur *Salmasius*; errans tamen in eo, quod eam sororem esse putavit *M. Atilii Metellii Braduae*, qui Consul suffectus fuit A. V. C. 938. Errorem aperuit *Burigny dans les Mémoires de l'Acad. des Inscr.* T. XXX. *Anniae* nomen, quod *Regilla* gerit in *Columna Capitolina*, satis docet, eam *Annii Braduae* sororem fuisse, (de quo nos supra) quem ex *Atiliorum* gente ortum ignorabat *Salmasius*. — Quum in lapide esset ΘΥΟΚΟΛΑ, omissa lineola transversa in A, ut saepissime in hac Inscriptione factum, *Salmasius* *Θυοκόλον* vel *Θυοκόλου* legendum censebat. Posterius si marmor praeberet, amplecterer, ut mulieres, sacra facientes, *Θυοκόλου* appellarentur, sicut ap. *Euripidem* in *Bacch.* 224. Μαῖνῶδες Θυοκόλου. Sed proba est et fucatori huius inscriptionis orationi accommodata lectio *Θυοκόλου ἱερά*, pro *ἱερά* simpliciter, *thuris honores*. De v. *Θυοκόλου* vide *Intrpp. Hesychii* v. T. I. p. 1746. 23. — V. 3. *Regillae* genus ad *Aeneam*, et *Juliam* proinde gentem refertur. Quae cognationis fuerit ratio inter hanc gentem et *Annios* sive *Atilios*, non constat. *Viscontius* suspicatur, eam derivandam esse ab *Antonia* maiore, cuius prosapia non satis cognita est. Ad hanc suspicionem parvum momentum habet hoc, quod *Junius Silanus*, *Antoniae* maioris gener, rarius illud *Appii* praenomen gerebat, quod etiam *Regillae* fratrem habuisse constat. — Pro *ἱν* *Spon.* vitiose *ἱν*. — V. 5. γήματα δ' ἱ: (sic marm.) *Μαράθ.* *Herodes* enim fuit ex demo *Marathonio*, (*Spon.* *Itiner.* P. II. p. 482. et *Olear.* ad *Philostr.* p. 545. 1.) ubi praedia habebat et villam, cui nomen *Cephesia*. *Aul. Gellius* L. I. 2. *Philostr.* p. 562. — Locutionem *ἐκ Μαράθῆος γήματα*, in agrum *Marathonium* venire, ut ibi guberet, fuse illustravit, nostro loco non omisso, *Valcken.* ad *Herodot.* L. IV. p. 317. 52. — *Οδρανία* lapis, ultima litera evanida. — V. 6. *τιμωρεν* *Spon.* In marm.

est *ῥέουσα*. — Cererem veterem et recentiore *Salma-*
fius interpretabatur Cererem matrem ejusque filiam Pro-
 serpinam; parum recte. Intellexit *Spanbemi*us, τὴν νέην
 Ἀνὰ nobilem mulierem, sub Cereris nomine inter deos
 relatam, significare; cum satis constet, Imperatores eo-
 rumque conjuges liberosque deorum dearumque nomina
 assumpsisse. Vide *Spanb.* de Ufu et Praest. Num. T. I.
 p. 434. Sabina Ἀμύγης νέα appellatur ap. *Spon* Misc.
 erud. ant. X. 18. p. 328. et Julia Augusta ap. *Cuperum*
 de Apoth. Hom. p. 285. qui multa alia hujus generis
 laudat, quibus adde, quae in eandem rem disputavit
Rubnken. ad Vellej. L. II. 82. p. 345. *Spanbemi*us igitur
 ad *Callim.* H. in Cer. 133. p. 830. novam Cererem in-
 terpretatur de Sabina, Hadriani conjuge, cui conjectu-
 rae adstipulatur *Rubnken.* l. c. Sed minus veram eam
 esse, *Visconsus* docuit. Faustina significari, jamdudum
 intellexerat *Arnaldus* de Diis Aessef. p. 145. ex v. 48.,
 ubi poeta diserte docet, Faustina in Triopio Herodis
 templum habuisse. *Arnaldi* interpretatio an sibi cognita
 fuerit, *Visconsus* non indicat, qui etiam Faustina, non
 autem, ut ille putavit, majorem, sed minorem intelli-
 gendam esse probabiliter disputavit; in quo sibi prae-
 euntem habuit *Tristanum* Comment. Histor. T. I. p. 581.
 qui tamen Faustinae matrem sub nomine τῆς παλαιῆς
 Ἀνῶς significari suspicabatur. Quae valde probabilis
 suspicio. Fuit igitur in illo templo ab Herode exstructo
 utriusque Faustinae statua. Ex iis enim, quae *Philostratus*
 narrat de Herode, ejus cum M. Aurelio Antonino
 reconciliationis, quae contigit post mortem Faustinae
 (a. p. Chr. 175.), et aedificiis post illa tempora exstructis,
 apparet, eum supervixisse huic Augustae. (*Philostr.*
 p. 562.) Jam si quaeritur, quo tempore Regilla obierit,
 eam M. Aurelio imperante obiisse apparet ex narratione
Philostrati p. 555. de Bradua, qui, cum Herodem in
 capitis judicium vocaret, Consularis erat; id quod se-

cundum Fastos Consulares factum est post obitum Antonini Pii, qui defunctus est a. p. C. 160. Quum autem M. Aurelius imperium orbis terrarum capefferet, Herodes quinquagesimum aetatis annum nondum videtur supergressus; qui cum in carmine nostro v. 12 conjuge privatus esse dicatur ἐν γῆρᾳ ἀζαλῶ, in arida senectute, vix dubitari potest, quin Regilla post Faustina[m] obierit, circa ann. 175. quo Herodes quinque et sexaginta annos natus erat. Sed fac, ut antea perierit, fieri potest, ut Herodes ei hanc statuam nonnisi aliquot annis post ejus fata dedicaret; id quod probabile redditur v. 46. ubi theatri Athenis in Regillae honorem jam exstructi mentio injicitur. Jam itaque, ut valde probabile est, Herodem M. Aurelio, conjugis Faustinae amantissimo, ejusque filio Commodo adulantem, Faustinae juniori fanum, ut heroīnae, in Triopio suo exstruxisse, eamque divinis honoribus coluisse; sic nulla causa apparet, qua commotus idem Faustinae majori, ante tot annos defunctae, tales honores habuerit. — Haec sunt, quae Viscontus pro sua sententia attulit. Adde quod Faustina junior novae Cereris nomine appellatur in Inscriptionibus et Nummis. Vide Spanb. de Ufu et Pr. N. T. II. p. 288. Maffei in Arte crit. Lapid. p. 143. ipsam Regillam novae Cereris et antiquae, i. e. verae, nomine significari perperam statuit; id quod monemus, ne quid omisisse videamur. — * V. 7. τῆς — ἀγκιστρῆς (ἀγκιστρῆς Spanb.). Aptè comparat Salmasius Theocrit. X. 33. αἶθε μοι ἦσαν, ὅσα Κροῖδόν ποτα φαντὶ πεπᾶσθαι, Χρῦσοι ἐμφότεροι κ' ἀνεκίμεθα τῇ Ἀφροδίτᾳ. — V. 10. Regilla in beatorum insulis habitat, ubi Saturnus βασιλεύει. Mireris, Salmasium ignorasse hanc fabulam, satis notam ex Pindaro. OL II. 127. et 138. p. 38. 39. ubi vide cl. Heynium. Fons mythi est ap. Hesiodum *E. κ. 'H. 169. qui de heroibus agens, hos, ait, Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατρὸς ἐξ πείρατα γαίης, Τηλοῦ ἀπ' Ἀθανάτων, τοῖσι Κρόνος ἐμβασιλεύει.

Viscontus comparavit picturam sepulcralem, ubi Saturnus animam, a Mercurio ipsi adductam, recipit. (Museum Pio-Clement. T. VI. T. II. 91. Sepulcr. Nasonum T. VIII.) — ἑνβασιλεύει. Marm. et Spon. — V. 10. εἰληπεν. Spon. vitiose. — V. 11. ὀδυρόμενον. Quantum luctu conjugem defunctam profecutus sit Herodes, docet *Philostratus* Vit. Her. §. VIII. IX. p. 556. sq. ubi *Olearius* laudat *Lucianum* similia narrantem in Demonaëte §. 24. 25. T. V. p. 243. ed. Bip. Ibid. §. 33. p. 245. — V. 12. καλῶς. Similiter senex queritur in filii funere ap. *Fleetswood*. Syllog. p. 199. *Orcus* — *Delicium* mihi omne abstulit, *Baculum*, *exsuctis medullis*, *Edensulae senectutis secuit*. — χήρη εὐνή. desertum in coelibe lecto. *Caesull.* LXVIII. 6. — V. 13. Herodis orbitas destruetur, qui antea duobus liberis privatus erat. Post hoc carmen scriptum tertiam iacturam fecit, ut apparet ex *Philostrato* §. X. p. 558. qui duas Herodis filias, et ex *Luciano* T. V. p. 243. qui filium ante diem obiisse narrat. Unus Atticus, stolidus homo, patri superstes fuit. — *Viscontus* revocavit lectionem marmoris ἀμόμονος, quam *Salm.* et *Maist.* cum ἀμόμονας commutaverant. — ἀρπυια κλωθῆς, Parcae, quae immatura morte exstinxerunt infantes illos. Bene haec verba explicavit *Salmasius*, qui probabiliter emendavit in *Hesychio*: κλωθῆς. (Vulgo κλωθες.) μοῖρα. Κατακλωθες Parcae vocantur ap. *Homer.* Od. II. 197. unde intelligitur, nomen κλωθοῦς, quod posteriora tempora uni Parcarum tribuerunt, olim omnibus commune fuisse. Omnes enim nebant, ἐκλῶδον. Vide *Caesull.* LXIV. 311. Dubitari non potest, quin auctor nostri carminis respexerit *Homer.* Od. II. 241. οὐδὲ μὲν ἀκλειῶς ἀρπυιαὶ ἀνιερσίπαντο. "Ωχετ' αἶστος, ἄπυστος, ἄμοι δ' ὀδόντας τε γόους τε. Κάλλιπεν' οὐδ' ἔτι κείνον ὀδυρόμενος στεναχίζω κ. τ. λ. Cf. Od. II. 371. ubi de foedis illis avibus, quas Argonautarum fabulae peperisse videntur, non cogitandum esse, jamdudum docuit, *Heynius* ad *Virgil.*

Aen. III. Exc. VII. Erat omnino in hoc vocabulo cele-
ritatis notio, unde venti rapaces et fatum improvisum
ἀερίαις nōmine appellatur. — V. 15. sic, ut Br. habet,
legitur in marm. *Spon.* dedit: πλεονηδον. et in fine λ-
πεσον. — V. 17. σφινγης. Marm. omisso fortasse alitero
N. quamvis etiam σφι γλης ferri possit, *Visconse* iudice.
— ἱμαρψι. sine ν, prorsus inutili, marm. et *Spon.* πόντος
ἱμαρψι. *Injecere manus invida fata mihi.* Anth. Lat. IV.
142. p. 93. ubi plura hujus generis dedit *Burm.* qui-
bus adde, quae monuimus ad *Philippi* Ep. II. p. 140. —
Mors Regillam abstulit, antequam ad senectutem per-
venisset. 'μυγήναι et μίσγειν significatione translata passim
occurrit ap. *Pindarum*; ut Nem. II. 34. ἀκτὴ στεφάνοις
ἔμειχθεν. octo victorias reportaruns. Cf. Nem. I. 26. sq.
et IV. 34. καδμήϊοι νιν — ἄνθισι μίγνουν. flores ei iribus-
tunt. — ἡλανάτη pro λνοις five μποις *Parcarum*, colus
pro filis, quae γηραιά vocantur, cum senectutem annuunt,
Breves colos ap. *Martial.* IX. 18. comparavit *Salmasius*.
Idem *Licinio* e gravi morbo convalescente *Plutonem*
dicit *fasis raptas colos reddidisse* L. VII. 46. Similia, ubi
ἡλ-νάτη et colus pro *viciae flaminibus* ponitur, passim
occurrunt; nihil facile, quod huic locutioni ad amussim
respondeat, — V. 19. ἐπίηρον. Apud *Homerum*, ubi
ἐπίηρα φέρειν passim occurrit, ἐπὶ ἤρα scribendum esse,
suspiciatus est *Salmasius* ad h. l., primus diserte docuit
L. *Bos* in *Obss. crit.* p. 164. et *Jensius* in *Lucubr. Hes.*
p. 111. Hos duumviros sequitur *Brunchius* in *Lectt.*
p. 112. ad *Rhiani Carm.* I. 21, et ad *Apollon. Rh.* IV.
375. Secundum hanc observationem scribendum foret
ἐπὶ ἤραν. Nam ἤραν, ab ἄρω, ἡρώ, ἡρώων, derivandum, pro-
prie id est, quod placet, ἡ χάρις. Sed nihil mutandum.
Recte *Hesychius*: Ἐπίηρος. βοηδός. ἡ χάρις ἀποδίδος. qua
nixus *Arcadius* h. l. mallet ζῶς ἐπίηρος; quae facilior
foret lectio. Accusativus absolute ponitur pro εἰς ἐπίηρον
ut χάριν pro εἰς χάριν, eodem sensu. — Sic h. l. explis

cuit *Salmasius*: In gratiam et solacium *Herodis*, nec modum nec finem lugendi faciens, *Jupiter* uxorem ejus ad Oceanum misit; imperator vero *M. Ansoninus* ejus filium senatorem fecit. Est autem in his verbis, τῷ δὲ ἡλυσίην, elegans anacoluthon, qualia multa ap. *Homerum*. — ἔδυρομένη ἀκέρητον. *Euripid.* *Alcest.* v. 183. θαυρόων αἶχην κέρων. ἀκέρητον ὀδύρεσθαι respondet quodammodo *Horatiano* I. Epist. XIV. 7. Fratrem moerens, rapto de fratre dolens Insolabiliter. magis etiam *Lucret.* l. III. 919. At nos horrifico cineractum te prope busto Insolabiliter deslebimus, aeternumque Nulla dies nobis moerorem e pectore demet. — V. 20. ὁμοίος ex vitioso apogr. *Salm.* et *Maist.* In marm. est ἰοικώς. — βασιλεὺς est *M. Aurelius Antoninus*, διὰ μὴτιν ἀτάλαντος, ut est saepe ap. *Homerum*. Male *Tristanus Comm. histor. T. I. p. 618.* Jovem *Marci Aurelii* patrem vocari existimabat, cum πατὴρ solemne sit *Jovis* epitheton. — V. 21. δὲ Ὠκεανόν. In Oceano versus occidentem posuit beatorum sedes *Hesiodus*. "Ε. καὶ Ἡ. v. 171. ἐν μακάρων ἡέσσισι παρ' Ὠκεανὸν βῆθ' ἑυδίην. Vide *Heynium* de beatorum insulis disputantem in Opusc. Acad. Tom. I. p. 395. sqq. — V. 22. *Jupiter* *Zephyrum* jussit mulierem in beatorum sedes traducere. Obversabatur poëtae locus *Homeri* in *Od.* δ. 563. ἀλλὰ σ' ἐς Ἡλύσιον πεδίον καὶ πύργα γαίης Ἀθάνατος πέμψουσιν — τῇ περ — αἰεὶ Ζεφύροιο λιγυπνέοντας ἀήτας Ὠκεανὸς ἀνέησιν, ἀναβύχην ἀνδρώπων. quem expressit *Pindar.* *Ol.* II. 129. sq. Hinc igitur αὐτῇ Ζεφύρου ἡλύσιον. Eleganter *Marcellus* *Zephyro* hoc munus tradidit; in quo ei obversabatur, ni fallor, locus *Callimachi*, qui in *Elegia* de *Coma Berenices* *Zephyro* etiam ministerium tribuerat. *Carull.* LXVI. 54. *Arfinoes* *Chloridos* ἄλεις equus — per acerbias me tollens advolat auras, Et Veneris casto conlocas in gremio. ubi vide cl. *Doering.* et *Valcken.* in *Eleg.* *Callim.* p. 166. qui laudat *Appulej.* *Met.*, ap. quem L. IV. fin. *Zephyrus* *Psyche* *Cupidini* affert; et L. V. p. 92.

illi tuo famulo praecepe Zephyro, simili uestura sorores
 hic mihi fistas. — In γυναικα ultima litera evanuit. —
 V. 23. αὐτὰς δ. pro δ δὲ, βασιλεὺς scil. αὐτὰ vitiose *Salm.*
 et *Maist.* — Filio Herodis, qui cum sorore matri su-
 perites erat, imperator concessit calcei lunati ornamen-
 tum, *κοτσεῖντα πέδιλα*. Hujus ornamenti mentionem fe-
 cit *Juvenalis* VII. 191. *Felix et sapiens, et nobilis et ge-
 nerosus Adpositam nigrae lunam subtexit alusae*. Quum
 Braduas in caedis actione, quam in Herodem intende-
 bat, de nobilitate sua gloriaretur, Herodes respondit,
 εὐ τὴν εὐγένειαν ἐν τοῖς κοτσεῖνταις ἔχεις. quod *Philostratus*.
Vit. Her. VIII. p. 555. interpretatur: τὸ ξέμβολον τῆς
 εὐγενείας περιετημένος ἦν τῇ ὑποδήματι. τοῦτο δὲ ἔστιν ἐπισφύ-
 ριστον ἐλεφάντινον μνησιδές. ubi *Olearius* et alia dedit, et no-
 strum locum non omisit. Ex iis, qui in causas hujus or-
 namenti inquisiverunt, inter quos *Plutarch.* T. II.
 p. 282. A. B. varia comminiscitur parum probabilia,
 nemo tradidit, quod hinc discimus, fuisse, qui illud a
 Mercurio derivarent, qui, cum Aeneam Graecorum ca-
 tervis eriperet, lunam in talaribus fixisset. Ap. *Virgi-
 lium* Aen. II. 693. *de coelo lapsa per umbras stella* viam
 Aeneae signabat, ubi veteres de Veneris stella cogita-
 bant. At in Tabula Iliaca Mercurium comitari Aeneam;
 et in gemma ap. Augustinum T. II. nr. III. lunam
 Aeneae fugam illustrare, praeclare monuit *Visconsus*. —
 Caeterum *Arcudius* πῦδα non de Herodis filio, sed cum
Jo. Matthaeo Curiophilo de ipso Herode, qui Imperato-
 ris παῖς, i. e. famulus et subditus fuerit, interpretandum
 censet. At causas, quae ipsum inducebant, ut *Salmasii*
 interpretationem repudiaret, refellit *Visconsus*, qui do-
 cet, calcei patricii ornamentum etiam pueris fuisse con-
 cessum, laudato *Statio* V. Sylvar. II. 28. *Sic te, clare
 puer, genitum sibi curia sensit Primaque patricia clausis
 vestigia luna*. Recte vero idem *Arcudius* observavit,
 v. 34. sqq. de Herodis filio nulla ratione intelligi posse;

id quod *Salmasius* fefellerat. — V. 303.] V. 27. Hic versus, literis tempore corrosis, sic in marmore legitur:

ΠΑΜΦΑΝΟΝ ΕΝΕΚΕΙΤΟ ΣΕΛ ΚΥΚΑ

Posteriorum literarum nonnisi inferior pars in lapide conspicitur, ita tamen, ut satis appareat, κύκλος fuisse lectum. Reliqua feliciter explevit *Salmasius*, σεληναίης κύκλος αἴγλης, ad imitationem *Apollonii Rhod.* L. IV. 167. ὥς δὲ σεληναίην διχεμήνιδα παρθένας αἴγλην. Ut suavius ad aures accideret versus, *Visconsus* κύκλος αὐγῆς reposuit, comparans Hymn. Orph. VIII. 5. 6. Hymn. Homer. XII. 12. — Ad κύκλος σελήνης idem confert *Leonid. Tar.* Ep. XLIX. *Aesopi* Epigr. Tom. L. p. 76. — V. 28. παρεγγράψαντο. *Spon.* Nostrium legitur ap. *Salmasium*. At in marmore non ΠΑΡ, sed ΠΟ esse videtur; tertia litera obscura est. Hinc *Visconsus* emendavit: ποτ' ἐπεγγράψαντο. — V. 29. Prius hemistichium evanuit; alterum sic habetur: ἡγεγεσσε γερᾶα. *Salmasius* lacunam explere et totum versum refingere conatus est sic, ut *Br.* dedit. Novissimus editor sic:

υἱάσιν Ἀδσονίαν εὐγενέσσει γερᾶα.

Secundi vocabuli vestigia in marmore literae ΤΣ. Ceterum notanda forma γερᾶα pro γερᾶα sive γιρᾶατα, penultima producta, ut in *Anacr.* Od. II. I. Περᾶτα, quod tamen a nostro diversum. In marmore extremae hujus versus literae exesae videntur. Quid, si *Marcellus* dederit:

σύμβελον Ἀδσονίαν εὐγενέσσει Γ' ΕΠΑΝΝΟΝ.

Vide, quam facile hoc pro ΓΕΡΑΑ legi potuerit. Syllaba εν ante vocalem in medio passim corripitur; quamvis aequè commode legas: Ἀδσονίαν εὐγενέσσει. Particula γε hīc vim suam exercet, cum nobiliores Romanorum a cetera multitudine fecernit. σύμβελον quodammodo tueretur *Philostatus* l. supra laudato: τὸ ξύμβελον τῆς εὐγενείας. δερᾶνδν autem σύμβελον ab elegantia hujus carminis non abhorret. — V. 30., quem *Sponius* male postponit verē

fui 3 I., iterum lacunofus est. *Sponius* dedit ου...σσσηται; nec aliter *Salmasius* in suo apographo inveniens, emendavit: ὡς μιν ἐκδομένην, quod ipse tamen parum certum esse intelligebat. *Viscontius* in marmore legit ουμνο...σσσηται. unde certissima emendatione restituit:

οὗ μιν ἐκδομένην καὶ Κεκροπίδην περ ἴδοντα —

Antiquum hoc Tyrrhenorum ornamentum non vituperaverit, non recusaverit Atticum, quamvis Atheniensem. i. e. non indignus videbitur Atticus, qui hoc ornamentum gerat. His verbis poeta sibi viam ad praedicandam nobilitatem Herodis munivit. Memorabile est, quod calcei senatorii a Tyrrhenis derivantur h. l. Idem tamen indicant verba *Servii* ad *Virgil.* Aen. VIII. 458. *Ex Tyrrhena pedum circumdat vincula plantis. Tusca calceamenta: et dicis crepidas, quas primo habuere senatores, post equites romani, nunc milites.* — *Salmas.* et *Maiss.* Ουρενηνών. Mox in lapide est τρεας pro γρεας. Saepe lapidarios τ et γ confudisse, multis exemplis allatis docet *Viscontius*. — V. 32. ἐγγυιδῆτα. vitiose *Spon.* et ap. *Salm.* apogr. Hic ἐγγυιδῆτα corrigit, ut marmor ap. *Visc.* habet. In seq. versu marmor ΚΗΡΥΧ, latina litera x substituta τῷ x. Quae hoc loco de Herodis genere traduntur, nonnihil obscuritatis habent. Primum quidem nullus dubito, quin Herodes Ουρενιδῆς vocetur, non propter cognationem aliquam cum Thesei familia, sed hanc solum ob causam, quod Atheniensis esset. Apposite ad h. l. *Viscontius* post *Olearium* laudat *Virgil.* Georg. II. 383. *Praeminaque ingeniis agros et compita circum Thesidae posuere.* — Deinde nobile fuit genus τῶν Κεκροπιδῶν, qui mysteriis ap. Athenienses praeerant. Κέρκυς vulgo dicebatur filius Mercurii et Aglauri, quae Cecropis filia erat. Vide *Vales.* ad *Harpocras.* p. 45. *Pausan.* I. 38. p. 92. diversitatem traditionis circa originem Cerycis attigit. Ex nostro loco intelligitur, eum a nonnullis Mercurii et Herfes fil. fuisse dictum, ex quarum amoribus (vide

Ovid. Met. II. 726. sqq.) alii Cephalum prognatum esse narrabant. *Apollod.* III. 14. 3. p. 364. Herodem ex Cerycum familia fuisse, non dicit *Philostratus*, qui eum ab Aeacidis descendentem facit p. 546. ἀνέφερε δὲ ἐς τὰ τῶν Αἰακιδῶν, οὗς ξυμμάχους ποιεῖ ἡ Ἑλλάς ἐπὶ τὸν Πύρρον ἐπειροῦ. Ad h. l. *Olearius* recte monuit, fieri posse, ut Herodes ex Aeacidis pariter et Erechthidis originem duceret, paternum forte genus ex alteris, ex alteris maternum. » Firmare hoc videtur peculiaris affectus in » duos pagos, quorum alter ad tribum pertinebat, quae » ab Ajace, alter ad eam, quae ab Erechtheo nomen » obtinuit, Marathonem, inquam; et Cephissam; cujus » affectus in hac ipsa vita testem Philostratum habemus. » Amabat itaque hos pagos Herodes, quod paternum ma- » ternumque ejus genus inde duceret. « Haec *Olearius*. Eandem sententiam *Visconsus* amplectitur. — Ceterum statuam Mercurii puellam amplectentis ad Mercurii et Herles amores referebat *Winkelmannus* in Annotatt. ad *Histor. Art.* p. 46. Idem in altera hujus Operis editione p. 282. hoc symplegma in Herodis hortis positum fuisse satis temere suspicatur. — V. 34. Hunc versum de Herode patre, non cum *Salmasio*, qui hic omnia mire turbavit, de filio interpretandum esse, primus intellexit *Arcudius*; ejus vestigia secutus novissimus editor totum hunc locum egregie illustravit. τμησίς ad senatoriam dignitatem pertinet; ἐπώνυμος autem ad Consulatum, ut jam *Arcudius* monuit. Nam cum ἐπώνυμος proprie is esset inter Archontas, cujus nomine annus notari solebat, hoc vocabulum apte ad consularem dignitatem transferri potuit; cujus translationis exempla dedit *T. H.* ad *Lucian.* Dial. Mar. IX. 1. T. II. p. 374. ed. Bip. Herodes autem functus est Consulatu a. p. Chr. 143. Hinc dicitur εἰς βουλὴν ἀγέμεθαί, ἵνα πρωτόθρονος ἴδῃται, quia viri consulares in primis subselliis sedebant. — ἄνασσα dedit *Span.* N in marmore fere evanuit. Cum verbis ἄνασσα

βουλῇ *Salmafius* comparavit dominum senatum ap. *Marzial.* XIV. 1. Μοκ ἐς βουλὴν μαρμ. — V. 36. Hujus loci sensum praeclare restituit *Visconius*, distinctione mutata :

Ἑλλάδι δ' αὖτε γένος βασιλεύτερος, οὗτ' ἔτι φωνὴν

Ἡρώδου γλῶσσαν δέ τε μιν καλέουσιν Ἀθηναίων.

In extrema voce revocavit genuinam marmoris lectionem, quam *Salmafius*, in cujus Apographo Ἀθηναίων erat, in Ἀθήναι corruptit. Merito mirabatur Gallus editor, talia de Herodis filio praedicari, eumque quasi regnum inter oratores tenuisse dici, quem *Philostratus* ne prima quidem literarum elementa sine summa difficultate didicisse narret; sed cum solam ex his salebris viam non cerneret, eo confugit, ut *Philostrati* narrationem falsam esse contenderet. Jam vides, quam pusilla res biographum Herodis in mendacii suspicionem adduxerit; cum, importuna distinctione loco suo mota, omnis illa suspicio penitus evanescat. Nunc enim senioris Herodis et genus et eloquentia laudatur, idemque propter eloquentiae laudem γλῶσσαν appellatus esse dicitur. Haec spectare videntur dictum Ruffi Sophistae, qui Herode magistro gloriatus, δισπότην αὐτὸν ἀπεκάλεσε καὶ Ἑλλαδίων γλῶτταν καὶ λόγων βασιλέα, narrante *Philostrato* Vit. Soph. II. 17. p. 598. ubi *Oleario*, nostrum locum comparanti, nihil suboluit tamen; quod, qui *Olearium* noverit, nemo mirabitur. τὸν τῶν λόγων βασιλέα eundem appellabat *Adrianus* ibid. L. II. 10. p. 286. *Platonem* appellans *Aristides* in Platon. I. p. 33. ὃ μάλιστα εὖ, ait, γλῶττα τῶν Ἑλληνίδων. *Himerius* Eclog. XIII. 31. p. 232. Melon fluvium celebrat γλῶσσαν τοσαύτην γενήσαντα, ubi vide *Wernsdorfum*. *Gallius* N. A. XIX. 12. Herodem Asiaticum, consularem virum, Athenis differentem audivi Graeca oratione; in qua fere omnis memoriae nostrae universos gravitate atque copia et elegansia vocum longe praestitit. — V. 38. Jam ad Regillam poeta revertitur, cujus nobilitatem laudat, Trojaniis Juliae gentis majore

ribus commemoratis. In versus exitu *Marcellus* imitatus est *Homer.* Il. v. 553. *κοῦρη Μαρπίσσης καλλιπάρου Εὐνήνης.* Patronymicorum hanc formam attingit *Valcken.* ad *Herodot.* VIII. p. 648. 42. — V. 39. *ἦν.* Marm. *εἶην.* *Salmasii* apogr. qui *ἦν* five *ἦην* emendabat. Posterius, ut marmoris lectionem, praetulit *Viscont.* Passim haec forma ap. *Homericum* obvia. — V. 40. *τρ. Ἐριχθονίδαο σὺδιφίλον.* Marmor. Parva mutatione *σὺδιφ.* *Spon.* et alii. *Salmasius* *τρ. Ἐριχθονίδω* * ᾧ δὲ φ. quem *Brunch.* sequitur. *Viscontius* lapidis lectionem revocavit, minima mutatione admissa:

† *Τρως Ἐριχθονίδαο* * σὺ δ', εἰ φίλον —

Erichthonius, *Dardani* fil., *Trois* pater. *Homer.* Il. v. 219. *Apollo.* III. 12. 2. p. 243. — Sensus est: Tu, si libet, *Regillae* sacra facias; nemo enim invitus ad hoc officium cogitur. — V. 42. Lapis habet *εἰ δέ τω*, ubi *Moisaisaire* φίλον subaudit; *Viscontius* autem *εἰ δέ τι* corrigit, ut sit *εἰ δέ τι μέλει*, διαφθερεῖ. si quidem pii et heroas colere curant. Hoc ferendum esse negat cl. *Heyne*, qui vulgarem lectionem sic accipit: *εἰ δὲ τῶν εὐσεβέων τοῦτο ἔστι καὶ ἡ. κ.* *Brunkiana* lectio *εἰδεται* ingeniosa quidem et satis speciosa, sed recte monuit *Viscontius*, ea admissa hunc versum, nulla particula cum praecedentibus copulatum, pendere. Mihi semper sic visum est, verba *θύων* ἑτάρ *οὐκ ἀέκοντες ἀνάγκη*, interposita et pro parenthesi habenda esse; infinitivos autem *βέξαι* et *θύσαι* non tam pro imperativis esse positos, sed pendere a φίλον, verbo finito in depravatis v. 42. syllabis latente. Jam vestigia hujus lineae nobis rimantibus,

ΚΙΔΕΤΟΙΕΤΣΕΒΕΕΚΤΙ —

verisimile visum est, totum hunc locum ita a poeta conceptum esse:

σὺ δ' εἰ φίλον ἑτάρ βέξαι

καὶ θύσαι, (θύων ἑτάρ οὐκ ἀέκοντες ἀνάγκη)

ΚΡΑ': ΕΠΕΙ ΕΤΣΕΒΕΣ ΕΚΤΙ καὶ ἡρώων ἡλατίζειν.

Si tibi animus est victimas mactandi et tibus adolendi; (nemo autem invisus ad haec sacra cogitur,) facito: nampium est etiam heroas heroínasque colere. — ἱερὸν sive facere simpliciter, sive sacra facere interpreteris licet. (De posteriore significatione vide Intrpp. ad Hesych. v. ἱερὸν.) Initio versus ἱερὸν posuit Homerus Il. 2. 29. ἱερὸν κτάρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέτομεν θεοὶ ἅλλαι. — In ἀδελφεὶς ἐστὶ parva est mutatio; facillime enim omitti potuit τὸ c praecedente ε et subsequente syllaba ec, quibus summa est inter se similitudo. Exempla hujuscemodi negligentiae satis clara laudavit Viscontius ad v. 17. p. 82. not. a. — V. 43. Regilla jam neque mortalis, neque dea, sed heroína est. οὐ μύγχε marmor. quae scriptura, ex pronuntiatione orta, passim est ohvia. Salmasii apogr. μύγχε. — V. 44. Neque templum nata est, neque tumulum, sed ἑρῶν; neque inferiae ipsi asseruntur, ut mortali, nec sacrificia, qualia diis peraguntur; sed munera, qualia heroës accipere fas est. — In fine vers. 45. ἁλλοία Spon. — V. 46. νῦν et Ἀθηναίς Spon. Posterior legitur in marm. Tumulum, templo similem, qui hoc loco commemoratur, primus Salmasius suspicatus est, accipi debere de theatro, Athenis ab Herode in Regillae memoriam exstructo. Philostrat. p. 551. ἐνέθηκε δὲ Ἡρώδης Ἀθηναίς καὶ τὸ ἐπὶ Ῥηγίλλῃ θέατρον, κτάρον ξυνθεὶς τὸν ἑρῶνα. et iterum p. 556. Cum eo conspirat Pausan. VII. 20. p. 574. qui postquam Odeum Atheniense omnia alia μύγχει τε καὶ ἐς τὴν πᾶσαν κατασκευὴν superasse dixit, addit haec: κτάρ δὲ Ἀθηναίος ἐποίησεν Ἡρώδης εἰς μνήμην ἀποθανούσης γυναικός. Facit huc locus Stasii V. Sylv. III. 47. sqq. ubi se, si opes suppetant, patri Odeum pro monumento exstructurum esse ait:

*Atque utinam Fortuna dares mihi Manibus aras,
Par templis opus, aëriamque educere molem — —
Illic Oebalio non finderet aëra disco
Grajorum vis alla virum: non arva rigares*

*Sudor equum, aus purri sonitum daret ungula fossa.
Sed Phoebi simplex chorus. Hic frondensia vatum
Praemia laudato, genitor, tibi rise dicarem.*

— V. 47. Monumentum Regillae quidem Athenis est; ipsa autem in beatorum sedibus versatur. Hae sedes Rhadamanthi sceptrum significantur. Hunc enim ibi iudicium exercere, docuit *Pinlar*. Ol. II. 137. βουλαῖς ἐν ἀρδαῖς ῥαδάμανθους ὅν πατὴρ ἔχει κρῖνος ἵταμον αὐτῷ πάρεδρον. Conf. Ep. *Hegesippi* VII. Tom. I. p. 255. τὴν ἐπὶ πυρκαϊῆς ἡδὲ ξιδά φασὶ κέλευθον ἔρημην τοῦδε ἀγαθοῦς ἐς ῥαδάμανθον ἀγαν. i. e. ad beatorum sedes; quod ibi notare negleximus. — ἀμφοιπολεύει. *Spon.* — V. 48. Φαυστεινῆ. *Marm.* et *Spon.* Hoc Regillae signum Faustinae juniori (novae Cereri, vide ad v. 6.) in Triopio collocatum et dedicatum est, ut quasi antistes sit templi et majoris numinis famula. — V. 49. Legebat *Salm.* in apographo suo — τριόπιον ναοὶ πάρος. unde emendatio orta est, quam *Br.* recepit. Sed in marmore legitur, ut etiam ap. *Sponium*, — τριόπιον ναοί, quam praeclaram lectionem *Viscon-*
tus restituit:

ἵνα εἰ πάρος εὐχέτις ἀγροί

quo indicatur, illas possessiones, quas Triopii nomine appellaverat Herodes, Regillae olim fuisse. Idem affirmat columna Capitolina:

Annia Regilla

Herodis uxor

Lumen domus

cujus haec praedia fuerunt.

Conf. cum hoc loco prior Inscriptio v. 9 - 12. et v. 23. 24. ubi sunt ἡμερίδων ἀγροί, qui h. l. χορὰς ἡμερίδων. Bene observavit *Salmasius*, utrumque vocabulum a saltantium ordinibus derivatum esse; idemque comparat *Manilium*. L. V. 238. qui de vindemiatore locutus, *Et se*, ait, *Bacche*, suas nubentem junget ad ulmos, *Disponetve jugis*,

imitatus fronde choreas. Eustasb. de Hysm. et Hysm. L. I. p. 8. in descriptione horti, arbores, ait, conjungunt ramos ὡς χεῖρας, καὶ ὥστε χορὴν εὐετησάμενα πατοροφῶσι τὸν κήπον. Simili translatione τοὺς χερούς τοὺς προσθίους densium anteriorem ordinem dicere ausus est Aristophan. Ran. 556. — V. 50. ἐλαίναντες. Spon. — ἐλαίηντες pro ἐλαίνεσσαν. — V. 51. οὐ μὴν. Lapis. Fortasse poeta scripserat:

οὐ μὴν ἀτιμήσειε — —

quod mihi vulgato videtur elegantius. — Nec eam spreverit regina diva inter famulas suas recipere. Minores dii majorum sunt ὀπάοντες et ὀπαδοί; ut Pan matris deum ap. Pindar. in Schol. Pythic. III. 139. μητρός μεγάλας ὀπαδὸν, Σεμνῶν Χαρίτων μέλημα τερπνόν. ad quem locum Arnaldus de Diis παρέδρ. p. 204. comparat Valerium Flacc. L. III. 47. Deus ancipitem famulaverat urbem, Mygdoniae Pan jussa ferens saevissima matris. Ad nostrum locum Visconti conferri jussit Homer. Hymn. in Cerer. v. 438. — ἦλθ' Ἐκάτη λιπαροκηδέμενος Πολλὰ δ' ἄρ' ἡμφαγῶν πηγεὶ κέρην Δημήτερος ὄγυν. Ἐκ τοῦ οἱ πρόβαλος καὶ ὀπάων ἔπλετ' ἄνασσα. Adde Philostrat. in Heroic. Prooem. p. 666. ubi de heroibus agens, post mortem, ait, θεοὺς, ὧν ὀπαδοί εἰσι, γινώσκουσι. Themist. XXII. p. 281. B. ὡς καλαί τε καὶ πρόπουσαι ὀπαδοὶ τῆς θεοῦ. — V. 53. Splendida quaedam ex antiquitate exempla sacerdotum referuntur: Iphigenia Dianae, Herse Minervae. Salmasius has potissimum deas hoc loco commemorari censebat, quod fanum in Triopio haberent; Dianam enim nihil diversam esse a Nemese; quod mihi secus videtur. Color idem, ut in priore Inscript. v. 80. 81. Iphigenia non solum in templo Dianae sacra administrabat, verum etiam ibidem sepulta, tanquam heroïna, ni fallor, colebatur. Certe ei mulierum, quae in puerperio perierant, velamenta solebant poni, teste Euripide in Iphig. Taur. v. 1462 — 1467. — De Herse quidem nihil ejusmodi constat; sed

fed hanc quoque pro heroïna cultam effe, fufpicari licet inde, quod ejus ffor Aglauros fanum haberet. (Vide *Herodos*. VIII. 53. p. 642. ibique *Wefſel*. et *Valeſium* in *Mauff*. *Notas* in *Harpocr*. p. 83.) — γοργώπις Ἀθήνη. *Sophocl*. ap. *Plusarch*. T. II. p. 99. A. γοργώπις Ἀθήνη. et in *Ajace* quoque v. 450. ἡ δὲ γοργώπις Ἀδάμαστος θεά. — ἀπειτίμασεν. *Salm*. et *Maist*. *Viſconſus* hoc verbum ab ἀπειτίμα derivabat; fortaffe recte; fieri tamen poteſt, ut auctor carminis in ἀπειτίμασσε (Vide ad *Inſcr*. prior. v. 33.) augmentum Atticorum more duplicaverit. Vide *Fiſcher*. *Anim*. in *Velleri Gramm*. T. II. p. 299. — V. 55. ἡρμηναι ut marmoris lectionem in ſuo ap. invenit *Salmaſius*. ἡρμηναι *Spenn*. Formam ἡρῶναι cum ſimilibus attigit *Valck*. in *Adoniaz*. p. 321. C. παλαιῶσεν. *Marm*. quod ſervandum erat. — ¶ 304.] V. 56. Καίπαρος μήτηρ *Salmaſ*. interpretatur de *Fauſtina*, *Commodi* matre, quem *Caefarem* poëta vocaverit, ſervans diſcrimen, quod tunc temporis inter *Caefares* et *Auguſtos* erat. Sed recte *Viſconſus* monuit, fieri non poſſe, ut *Fauſtina* inter deos relata, et ab ipſo poëta *Cereris* nomine ornata v. 6. nunc inter heroïnas in *Elyſio* campo verſari dicatur. Intelligendam eſſe matrem *M. Aurelii*, *Domitiam* *Cavillam* ſive *Lucillam*, quae defuncta eſt, antequam ejus filius ſolium adſcendiſſet. Quare cum inter deas referri non poſſet, a *Marcello* noſtro in beatorum ſedibus collocatur. Veriſſimam hanc obſervationem jam dudum antea explicuerat *Triſtanus* in *Comm. Hiſtor*. T. I. p. 583. qui etiam in aliis *Salmaſii* errores feliciter emendavit. Perquam honorificum eſt, quod *Domitiam* regnum inter heroïnas exercere dicit; in quo, *Viſconſo* monente, imitatus eſt *Homerum* *Od*. λ. 483. ubi *Ulyſſes* ad *Achillem*: Πρὶν μὲν γάρ σε ζῶντα ἐτίμαν Ἴον θεοῖσιν Ἀργεῖοι, νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκρούσιν, Ἐνθάδ' ἰών. — Epitheton *Domitiae* trihurum, ὀμπνία μήτηρ, *Viſconſus* idem eſſe contendit, quod πάνναια. Huic interpretationi

favet *Hesych.*: Ὀμπνίου (l. ὀμπνίου) νέφους. μεγάλου, πολλοῦ, ὑψημένου. — V. 57. δε χορὸν. Regillam coetui heroinarum immixtam non spernet, quarum choreas regit una cum Alcmena et Cadmi filia. χοροστασίῃσιν ἀνάσσειν. *moderari choreas*, ut haec verba interpretatur *Cuperus* in *Obss.* L. I. 1. p. 4. ἀνάσσειν, quod plerumque cum secundo, nonnunquam et cum tertio casu reperitur, translata significatione usurpatum illustravit *Abresch.* ad Aeschyl. T. I. p. 198. χορὸς κοίρανεῖν simili ratione dixit *Pindar.* Ol. XIV. 12. — V. 59. αὐτῇτ marm. αὐτῇ τ' legendum cum *Spon.* αὐτῆς *Salm.* — Ἀλκμήνη. Alcmena post mortem in beatorum sedibus Rhadamantho nupsisse fingitur. Vide *Heynium* ad *Apollodor.* L. II. p. 335. et quae ipsi notavimus in *Exercitt. crit.* T. II. p. 187. ad Epigramma Cyzicenum XIII. quod *Viscontius* quoque huic loco admovit, simul monens, in Sepulcro Nasonum fab. X. Alcmenam conspici velatam ab Hercule et Minerva coram Rhadamantho collocatam. — Καδμειῶνη. Ex Cadmi filiabus nulla est, cui haec convenient, nisi Semele. Hanc vulgaris fabula a Baccho ad deos ductam esse narrat. Vide *Valckenar.* in *Diatr.* c. XV. p. 154. et quae disputavimus ad Epigr. Cyzicenum I. in *Exercitt.* T. II. p. 145. sqq. Ex locis ibi laudatis apparet, Semelen non statim post mortem in deorum sedes sublatam esse: sed primum apud inferos habitasse. Unde varias de hac muliere fabulas ap. priscos poetas obtinuisse facile suspicabitur, qui veterum fabularum rationem et origines tenet. Noster secutus est eos, qui Semelen in beatorum regionibus habitare narraverant. Praeclare *Viscontius* monuit, Domitiam, M. Aurelii matrem, apte conjungi cum Alcmena et Semele, deorum matribus. Facit huc *Pindarus*, qui Alcmenam et Semelen conjunctim commemoravit in *Pyth.* XI. initio: Κάδμου κόρη. Σημέλα μὲν Ὀλυμπιάδων ἀγυιάτις, ἰνὰ δὲ — Ἰτα σὺν Ἡρακλῆϊ; ἀριστογένη Μάτρηι.

SABINI GRAMMATICI

EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 168. Plan. p. 420. St. 555. W. Expressum hoc carmen ex *Leonid. Tar. Ep. XXX.* Prius distichon laudat *Suidas* in *Θέρσος* T. II. p. 215. et vers. 2. iterum in *φοῖβη. ἡ ἄμπελος. τρ. ὁ. ε. δ. ζ. φοῖβης.* T. III. p. 639. Prava est interpretatio *Suidae.* *φῆβη* est h. l., ut passim, *coma arborum, frondes.* *Euripid. Bacch. v. 721.* *Θάμνων ἑλλοχίζομεν φῆβας.* v. 683. *πρὸς ἑλάτης ἡὐτ' ἑστῆσαν φῆβην.* v. 1136. *ἡλῆς ἐν βαθυέλει φῆβη.* Sunt igitur *φῆβηι εὐπέταλοι frondes foliis bene instructae, umbrosae.* Finge tibi aram *Pani, Nymphis et Baccho* sacram, sive simulacra horum numinum sub arboris umbra collocata. Ceterum *Θέρσα* est lectio edd. et codd. *Rittersbusf.* tamen, qui hoc distichon excitat ad *Oppian. I. Cyn. 26.,* *Θόοθλα* habet, sive consulto, sive memoriae lapsu sic scripserit. — Pro *τρισσὸν* veteres edd. Fl. pr. Aldinae omnes et Nicol. Sab. *τρισσῶν.* — In fine vers. Vat. Cod.

^{αιε}
φοῖβη. — V. 4. *πήδακα.* Vat. Cod. Laudat h. v. *Suidas* in *γάνος* T. I. p. 467. et T. II. p. 639. *Νομφαιπίδακα* δὲ *Ἐπιγρ. Παναγέλην, Νομφαιπίδακα, Βάκχε γάνος.*

MAGNI MEDICI

EPIGRAMMA.

Anth. Plan. p. 345. St. 485. W. Repetivit hoc carmen post *Osterhausen* in *Histor. sect. medicor. pueumatic. Sect. I. §. 4.* *Ackermann.* in *Fabr. Bibl. gr. T. V., p. 388.* — V. 1. *γάλλην.* Ald. 1. 2. — V. 2. *δέχυντο.* Veteres. *Stephanus* vitiosam *Ascens.* lectionem *δέκυντο* re-

petivit. — V. 3. Talia de Aesculapio praedicabant mythographi. Nam cum ille vel mortuos ab inferis revocare posse videretur, τὸν Ἀῖδην μυθολογοῦσιν ἐγκαλεῖντα τῷ Ἀσκληπιῷ, κατηγορίαν αὐτοῦ ποιήσεσθαι πρὸς τὸν Δία, ὡς τῆς ἰατρικῆς αὐτοῦ ταπεινουμένης· ἐλάττους γὰρ αἰεὶ γίνεσθαι τοὺς τετελευτημέτας, θρακνευομένους ὑπὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ. *Diodor. Sic. IV. 71. p. 315.* Opposita ratione, pestilentia grassante, hāc κενοῦται ἡ γῆ, μέλας δ' Ἀΐδης πλουτίζεται, ut est ap. *Sophocl. Oedip. T. v. 30.* — Noster expressisse videtur *Crinagor. Ep. XVI. 7. 8.*

ANTIOCHI EPIGRAMMATA.

Π. 305.] I. Vat. Cod. p. 567. Plan. p. 129. St. 186. W. εἰς ἀπαιδευτὸν ἐπιδειζάμενον. In ineptum quendam rhetorem, qui ostentationis causa declamaverat. Hoc enim est ἐπιδειξασθαι. Vide *Ernesti Lex. Rhet. p. 121. sq.* Refas ille qui fuerit, aliunde non constat. — καὶ μετὰ τὴν πάροδον. post declamationem illam, qua omnibus stultitiam suam manifestam reddiderat. πάροδος proprie chori est in orchestram prodeuntis. *Pollux IV. 108.* De oratore usurpavit *Demosthen. Epist. III. T. II. p. 1481. 13. ed. R.* καὶ μὴν οὐδὲ τὸν Πυθέην παραλείψω, τὸν μέχρι τῆς παρόδου δημοτικὸν, μετὰ ταῦτα δὲ ἔτοιμον εἰς τὰ κατ' ὁμῶν πάντα. Vide *Reisk. in Ind. v. πάροδος. Themistius Or. III. p. 46. D.* τὴν πρόδον dixit; nisi fortasse ibi πάροδον olim scriptum fuit.

II. Vat. Cod. p. 566. Planud. p. 168. St. 244. W. In hominem foedi vultus et turpissimi animi. Contra fieri, *Antiochus* ait, in hoc homine ac in aliis; facilius enim ejus animum, in ipso vultu conspicuum, a pictore exprimi posse; vultum autem, quem ne intueri quidem velis, nemo facile pinxerit. — V. 1. *Themist. Or. I.*

p. 2. C. ἴσται μὲν γὰρ καὶ ἀπλῶς σώματος ψυχὴ δυσφανέστερόν τι χρεῖμα. — V. 3. ἀκουσα. Vat. Cod. — ἔξω ἄγουσα. in aperto ponens, conspicuum faciens. ἐν τοῖς φαινομένοις. id, quod sensibus non subiectum est, videndum dedit. — V. 5. μορφῆς θέρυβον. *turbatum vultum* dixit *Lucan.* III. 356. Foedum et distortum vultum significat. — V. 6. γράψαι. Vat. Cod.

EPIGONI THESSALONICENSIS

EPIGRAMMATA.

[V. 306.] I. Vat. Cod. p. 399. Ἐπιγόνου Θεσσαλ. In Plan. p. 21. St. 33. W. Ἐπιγόνου Θεσσαλῶν inscribitur. Editio princeps tamen, Ald. pr. et Junt. recte Ἐπιγόνου. — Scriptum in vitem senescentem. — V. 1. Ego, quae olim inter umbrosas viridabam vites. οἰνάνθη, proprie flos vitis, h. l. ut passim, ipsa vitis. Vide ad *Meleagr.* I. 9. p. 4. Si aliud esset epitheton, putarem, ἐν οἰνάνθαις νεάζειν dictum esse, ut ἐν ὄπλοις εἶναι. Floribus, dum juvenis eram, ornata. Vide *Interpp. Herodoti* L. I. p. 7. 98. — Turpi vitio Wechel. εἰνάνταις. — Hand scio, an hinc colorem daxerit *Agath.* Ep. XIII. ἡ πάρος ἐγγλάττει μετάρσιος — γῆρα ἐρικνώθη. — V. 2. τετανῶν Vat. Cod. et Plan. Hoc emendavit *Valckenar.* ad *Ammon.* p. 175. βότερες πέπανοι sunt uvae molles et maturae. Idem est πέπανος et πέπειρος. βότερον ἀπ' οἰνάνθης ἡμερον eodem sensu dixit *Alcaeus Mess.* Ep. XVIII. — κομησαμένη. Vat. Cod. — V. 3. ἰδ' ὥς χερνός οἷα δ. Vulgo. Veriorem lectionem vidit *Salmas.* in not. ined. et sic Vat. membr. ἰδ' ὅχρ. εἷξ δ. Carmen in Senectutem Anth. Lat. III. 274. p. 690. *Nil adeo firmum est, quod non tua robora frangant.* — V. 4. Notandum, vocem σταφολῆ pro vīse poni. Sic saltem carminis oeconomia postulare videtur.

II. Vat. Cod. p. 399. Σουόνδου Ταραντιν. Εἰς Λαΐδα τὴν ἑταῖραν διὰ τὸ γηράσκαι. Perperam *Brunckius* affirmat, hoc carmen in membrana *Epigono* tribui, in ora autem *Secundi* nomen adscriptum esse. Soli *Secundo* adscribitur; sed sequitur *Epigr. Epigoni*. Hinc error. Plan. p. 104. St. 154. W. Ἐπιγόνου. — Laïs, quae olim omnibus amorem inspiraverat, vetula facta ipso adpectu suo homines monet, ne formae nimis fidant. — Unam ex diversis meretricibus, quae Laïdis nomine conspicuae fuerunt, miseram senectutem egisse, testatur *Epicrates* ap. *Athen.* L. XIII. p. 570. C. D. *Comf. Platon.* Ep. VII. et *Julian. Aegypt.* Ep. III. IV. — Νέμεσις φανερά. insigne et memorabile exemplum vindictae, quam Nemesis a superbientibus fumere solet. Docte et graviter ipsa Laïs altera quaedam Nemesis vocatur. ἐτίων Νέμεσις, ut ap. *Automedont.* Ep. II. κάλλους εἰσὶ τινες Νεμέσεις. et ap. *Agathiam* Ep. XIII. τὴν πολλὴν καλέω Νέμεσιν πόθου. — V. 3. »Corrupte in editis libris οὐ μὰ Κύπριν, οὐδ' ἢ Κύπρις ἐστὶν ἡμοῖ ὅσον ἕρκος γνῶριμος. Planudae Codd. οὐδ' κ. ἐτι ἡμοῖ ὁ. ὁ. »Veram lectionem dat Vat. Cod. ubi tamen pro ἡμοῖ perperam scriptum ἡμοῦ. « *Br.* Turpissimam horum verborum labem fustulit Scholion ad Wechel. ἐν ἄλλῃ οὕτως· οὐ μὰ Κύπριν· τί δὲ Κύπρις ἡμοῖ πλέον ἢ ὅσον ἕρκος. — V. 4. γνῶριμον. Vat. Cod. omnes Aldinae, et Nicol. Sab. In his post γνῶριμον distinguitur, quam perversam distinctionem nec *Szerbanus* fustulit. Servari posse videtur membranarum lectio:

γνῶριμον οὐδ' αὐτῇ Λαΐδι Λαΐς ἐτι.

admissa enallage generis, Graecis non magis quam Latinis usurpata. — Ad sensum facit *Lucill.* Ep. XII. ἢ δ' ἰδέλῃς τὸ πρέσκιον ἰδαῖν ἐς ἑσπετρον ἑαυτοῦ, οὐκ εἰμὶ στεφανοφῶν, αὐτὸς ἀρεῖς ὁμῶς. Sic haec scribenda sunt.

HELIODORI EPIGRAMMA:

Hoc carmen, quod in uno Vat. Cod. p. 105. superest, *Heliodoro* témere inscriptum est a clariss. editore. Nam in membranis est lemma: Διοδώρου ἐπ' ἔρωτι παρασκευῆς. Inter *Diodori Junioris* igitur Epigrammata ponendum erat. Carminis argumentum obscurum est. Puerum quendam hortatur poëta, ne alius cujusdam pueri amorem sectetur. Primum distichon *Bruncianus* dedit ex emendatione *Salmasii* sive *Guyeti*. Sic enim, ut *Br.* exhibuit, scriptum est in apogr. *Guyet* et *Ruhn.* In membranis autem sic: — μὴδ' εἴ τοι πολλὸν φέρτερος εἶδεται ἔσσω ἡμφοτέρων κλεινοῦ. — In sequ. vers. ἡμφιδουσίῃς pro ἡμφιδουέοις, quod etiam ex marg. apogr. *Guyet.* arreptum. Haec depravata esse sponte apparet; sed qui sensus *Bruncianae* lectioni tribuendus sit, equidem me ignorare fateor. Si sic scriptum esset:

μὴ σὺ γε, μὴδ' εἴ τοι πολλὸν φέρτερος εἶδεται, ὅσσοιν
ἡμφοτέροις κλεινὸν, κοῦρε, Μεγιστοκλέα,
κῆν στίλβῃ Χαρίτεσσι λελευμένες, ἡμφιδουέοις
τὸν καλόν — — —

haec et intelligi possent, et propius abesset lectio a membranarum scriptura: *Ne, quae so, puer, Megistoclem oculis observes tuis, licet tibi pulcherrimus appareas, et ab ipsis Gratiis lotus es exornatus sis. Junge ὅσσοιν ἡμφοτέροις κλεινοῖς. utroque oculo intuearis. Callimach. Ep. III. καὶ σὺ παραλθὼν τὸν καλόν, ὃ μὲλ' ἔχει, ἔβλεπες ἡμφοτέροις. Stasato Epigr. XXVIII. ἡντιπὸς βλέψαι βαιὸν χρῶνεν οὐ δύναμαι σοι, οὕτως ἡσυχάσεις ὁμῶς ἡμφοτέροις. — ἡμφιδουέοις est curiose intueri, περισσόντερον βλέπειν. Irenaeus Ep. II. τίπτει πίδα, χρύσειλλα, κατὰ νύκτα δοκίμει. — Quae venustate et pulcritudine conspiciuntur, ea Gratiarum manibus tractata dicuntur. Vide *Melagri**

p. XXIII. *Rbiani Ep. V.* In fragmento *Callimacbi ap. chol. Pindari Nem. IV. 10.* (fragm. CXXI.) ad *Gratias*:
 Εἰς' αὖγε νῦν ἰλέγοισιν ἐνιφύσασθε λιπώσας χεῖρας, ἵνα μοι πουλὸν
 μέωσιν ἔτος —, *Valckenarius* in *h.legiaca Callim.* p. 276. lqq.
 priorem versum sic, ut scripsimus, egregie restituit; in
 altero corrigendum suspicor:

χεῖρας, ἵν' ἀκμαῖοι πουλὸν μένωσιν ἔτος.

ἀκμαῖον μένειν idem quod ἀκμάζειν. Hoc autem poëtae sibi
 exoptare solent, ut carmina sua diu *florant*, ἀκμάζουσι,
 et lectoribus placencia *vivans*. *Horat.* l. *Epist.* XIX. 2. —
 Caeterum ad nostrum locum proxime accedit *Theocriteum* *Eid. I. 149.* ubi caprarius poculum, quod amico
 donat, commendans, ὦρᾶν, ait, πεπλῦσθαι νιν ἐπὶ κρᾶναισι
 δοκασίῃς. — V. 4. Puer enim, quem amare coepisti, neque
 facilis est, neque pudicus. ἀκακος, *minime malus, ingenuae*
simplicitatis puer, ut h. v. interpretatur *Ruhn.* ad *Tim.*
 p. 16. — V. 5. μέλων πολλοῖσι. In marg. *Guyet.* et *Ruhn.*
 apogr. haec nota legitur: ἢ πολλῶν μέλει, ὁ πολυτράγμων.
 ὁ δραστήσιμος. Haec nihil ad nostrum locum faciunt. Puer
 πολλοῖσι μέλων est πᾶσι περίφοιτος (*Callim.* *Ep. I. 4.*), quem
multi pueri, multae cupiere puellae, ut de *Narcisso Ovidius*
Meram. III. 352. Verbum μέλω, *curae sum*, ex *Anthologia*
 illustravit *Dorvill.* ad *Charis.* p. 252. — V. 6. Quare
 cave, ne nascentem flammam magis magisque fuscites.
 De *βρίζειν* vide ad *Straton.* *Ep. XXII.*

HETRUSCI MESSENI

EPIGRAMMA.

V. 307.] *Vat. Cod.* p. 262. *Planud.* p. 248. *St.*
 359. *W.* In piscatorem, cum cymba sua concrematum.
 In eodem argumento versatur *Addaei Ep. V. Julian.*
Aegypt. XLVI. Anisipbil. Ep. XLII. — V. 1. Notanda

locutio εἰσω βίβλου ἄγειν, ad victum prodesse. *Asiirbil.* l. c. Ναὺν Ἰερουσαλὴς ἔσχε σύγγηρον, ἐμπλεον, τὴν αὐτὴν ζωῆς καὶ θανάτου σύνδοον. — V. 2. κοινὰ λαχεῦσα τέλη. cum domino suo eundem finem habuit. Eodem sensu *Julian. Aegypt.* l. c. τῆνδε καὶ ἐν θανάτῳ λάχε σύνδρομον, εὗτε τελιυτὴν Εὐρετα, συλλήξας ὀλιγάδι καιομένη. — V. 3. τεθνηῖσθα. Plan. et Vat. Cod. a pr. man.

DIOPHANTI ALEXANDRINI
PROBLEMA.

„Diophanti sub nomine quod sequitur problema, in
„illius Arithmetica legitur, edit. Meziriaci p. 345. qui
„Metrodori et aliorum ejusdem generis carmina edidit,
„quorum ei copiam fecerat Salmasius. Omnia latinis
„numeris expressit et solutiones ex artis praescripto ad-
„didit, quae apud eum legendae: praeter grammatica-
„lem verborum sensum in his me nihil intelligere fa-
„ctor; nam geometricarum scientiarum plane sum ru-
„dis.“ *Brunck.* Legitur in Diophanti Arithmetica,
Tolosae 1670. fol. p. 259. ex emendatione *Salmasii.*
Nam v. 2. cod. habebat τοῖς ὀβολοῖς πεισὶν χρηστὸν ἐπιτε-
ταγμένος. et v. 7. τοὺς ὀκταδράχμους ποιήσον. Recte *Mezi-
riac* monuit, hoc Epigramma incertum esse utrum *Dio-
phanthus* ipse fecerit, an ab alio mutuo sumserit. Sicutem
hoc problema interpretatur ille: Emisse quendam duos
vini cados, unius choam quinque drachmis, alterius
octo dr., et pro omnibus persolvissē numerum quadra-
tum, cui addendo LX. fiat quadratus, latus habens mul-
titudinem choarum. Jam distinguendas esse choas octo
drachmarum a quinque drachmarum chois.

ADMETI EPITAPHIUM.

¶. 308.] *Lucianus in Demonaste* §. 44. T. II. p. 389. Ἀδμήτω τινὶ ποιητῇ Φαύλῳ, λέγοντι γεγραφένῃ μανύστιχον ἐπίγραμμα, ὅπερ ἐν ταῖς διαθήκαις κεκείμενον ἐπιγεγραφήναι αὐτοῦ τῇ στήλῃ, οὐ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν.

Γαῖα, λάβ' Ἀδμήτου ἔλντρον, βῆ δ' εἰς θεὸν αὐτόν.
 γελᾶσας εἶπεν· οὕτω καλὸν ἐστίν, ὃ Ἀδμήτε, τὸ ἐπίγραμμα,
 ὥστε ἱβουλομένη αὐτὸ ἤδη ἐπιγεγράφθαι. Corpus quasi inuolucrum animae et thesauri appellabat *Admetus*, ut alii, modo eadem, modo simili metaphora usi. *Eustath.* ad *Homeri* Od. λ. p. 1389. ed. Rom. μετακλάντουσι δὲ αὐτὴν τῇ ἀλλογορίᾳ εἰς τὸ κατ' ἡμᾶς σῶμα, ὃ· συγκληθπτουσιν ἐντὸς θύκην ἐλόντων τὸν ψυχικὸν μέγαρον. *Marc. Anthonin.* de Reb. Suis IX. 3. p. 266. nos expectare jubet tranquillo animo τὴν ὥραν, ἐν ᾗ τὸ ψυχάριον τοῦ ἐλόντος τοῦτου ἐκπεσῇται. ubi *Gazakerus* multa similia congefist. Ad sensum confer *Moscionem* sive *Menandrum* ap. *Srob.* Tit. CXXII. p. 611. 45. ὁθὲν δ' ἔκκεστον εἰς τὸ σῶμα ἡφίστατο, Ἐνταῦθ' ἀπελθεῖν· πνεῦμα μὲν πρὸς αἰθέρα, τὸ σῶμα δ' εἰς γῆν. Epigr. Incert. DXLIV. Alia ex latinis poetis collegit *Burmamn.* ad haec *Anthol.* Lat. L. IV. 146. p. 100. *Vita subis coelum, corpus tellure tenerum: Omnia sic repetunt jura locosque suos.*

LUCIANI EPIGRAMMATA.

I. Vat. Cod. p. 143. Primum tantum distichon ex schedis Dorvillianis edidit *Reizius* T. III. p. 692. reliquis chartam veritus inquinare. „Salte mihi perstringere „voluisse videtur *Lucianus* tot poetarum lusus in tres „fratres, qui, continua serie, si quis eos in *Planudea*

„legere aggrederetur, nauseam facile moverent.“ *Br.*
 — V. 1. *παίγνια* h. l. sunt *ἀναθήματα*, sive *ἀδύσματα*.
 Vide *Lennerp.* in *Anim.* ad *Coluth.* L. I. 4. p. 19. sq. —
 V. 2. *εργασίης*. De meretricibus proprie, ut passim monuimus. Vide *Interpp.* *Herodoti* L. I. p. 48. 2. et *Ahresch.*
 ad *Aristaen.* p. 123. — V. 4. *ὡς ὀνείριος* a legitimo et honesto concubitu. — *Λαίς* unde sumserit *Brunkius*, ignoro. In membrana est *Ἀπείς*. quod nomen occurrit in *Ep. Leonidae Tar.* II. Hiatum vitare voluisse videtur, quicumque *Λαίς* reposuerit. — *ἀπ' οὐρανίου*. Sic turpissimae mulieris flagitia satis ingeniose significat, secutus *Marc. Argent.* XVI. ἡ γὰρ δὲ παύτης οὐρανὸς ἐντὸς ἔχει καὶ κόνα καὶ διδόμενος. Similiter *Nicarc.* *Ep.* V. Ζητὶ δ' ἴσως Κλεόβουλος, ὅς οὐρανὸν εἰσπαβαίνειν, τὸ ψολὸν κατέχων ἐν χειρὶ πῦρ, ἔλαχε. — V. 6. *μηδ' ἐτέρης* *Vat. Cod.*

II. In *Vat. Cod.* prioribus paginis. *Planud.* p. 323. *St.* 463. *W.* Nihil est in hoc disticho, quod nos de *Venero Cnidia* cogitare cogat; nec in membranis lemma tale quid indicat. — Prior versus videtur ductus ex *Ep. ap. Herodotum*, inter *ἑδέσπ.* CXLVIII. νικήσας ἀνέβηκα τῶν περικαλλέος ἄγαλμα.

III. In *Vat. Cod.* ibidem. *Plan.* p. 323. *St.* 463. *W.* Color ductus ex *Epigr. Platon.* IX. p. 170.

9. 309.] IV. *Vat. Cod.* p. 564. *Luciano* hoc carmen vindicavit, quod in *Plan.* p. 146. *St.* 212. *W.* *Lucillio* inscribitur. — *εὐλῆσαι*. Hoc verbum usurpasse videtur *Lucianus*, ut in metaphora perstet. *κλέπτειν* autem τὰς μορφὰς pictor dicitur, qui vultum in tabulam transfert, et quod alius est, sibi quodammodo arrogat. — *φανήν*. in qua magna est pars pulcritudinis, quippe quae vel deformibus illecebras addat. Vide quae collegit *Junius* de *Pict. Veter.* p. 274. sq. — V. 2. Vulgo *πειδομένην*, quod ex membranis emendatum est.

V. Hoc Epigramma, quod neque ap. *Planudem*, neque in *Vat. Cod.* reperitur, reliquis *Luciani* carminibus

praefigitur ap. Reizium p. 674. — V. I. Vulgatum *ἔγραψε Dorvillius* in *ἔγραψα* mutavit, comparato Epigr. *Artemidori*: ἄλλος δ' ἔχῳ· ἐγὼ δὲ θεοκρίτος, ὅς τ' αὖδ' ἔγραψα. — παλαιά. In laudem dicitur de antiqua eruditione. — V. 3. Nolla est res, de qua omnes eadem sentiant. διάκριτον scribendum censebant *Menag.* et *Guyetus*; quod non necessarium esse putabat *Reizius*, adverbia interdum pro adiectivis poni docens. — V. 4. Quod tu miraris, id aliis risum movet. *Juvenal.* Sat. X. 28. *Jamne igitur laudas, quod de sapientibus alter videbat — flebat contrarius auctor.*

VI. Vat. Cod. p. 565. Λουκιανῷ. In Planud. p. 135. St. 196. W. Λουκιλλῶν inscribitur. Ad vetulam faciem sibi fuco facientem. — V. I. τὴν κεφαλὴν. canos. *Lucill.* Ep. XXXII. τὰς πελιδνὰς βάψασα θαμιστοῦν τριχόρμονος Γένεταξ ἔξαπύης οὐ νέα, ἀλλὰ ῥέα, ubi nota verborum lusum, ei, quo nostrum carmen terminatur, haud absimilem. — καὶ δὲ γῆρας οὐποτα. Sic codd. omnes et edd. veteres. Stephanus primus mutavit e sua, non, ut ait, e veterum codd. auctoritate. Ultima in γῆρας producitur, ob sibili asperitatem, quae pronuntiando augetur. Tria aut quatuor similia extra caesuram habuimus exempla, quae diligens lector observare debuit. Br. — V. 2. ἡντὶδας ἐκτανύσεις. Vat. Cod. et edd. omnes. Nusquam ἡντὶς priorem producit. In Schol. Wechel, melior lectio indicatur. — ἐκτανύειν ἡντὶδας. laevigare vultum et explanare, rugis cera et fuco oblitis. *Macedon.* Ep. XVI. τῷ ψιμύθῳ μὲν καὶ λιποσαρκῆα τείνω παρειήν. et qui utrique praeivit, *Antiphrilus* in Epigrammate, quod nusquam antehac editum ex membranis adscribam:

Κῆν τείνης βακέντα πολυτμήτωιο παρειῆς
 χεῖρα, καὶ ἑβλεφάρους ὥπας ἐπ' ἀνδρακίῃ
 καὶ λευκῇ βάψης μέλανι τρίχα, καὶ πυρίφλεκτα
 βοστρεύχια προτάφους οὐλα περικραμάσης,
 οὐδὲν ταῦτα γολοῖα καὶ ἣν ἔτι κλεινοῖα μέγας
 * * * * *

Pusilla quaedam vitia in hoc Epigrammate statim emendavi; sed in γαλοῖα macula superesse videtur. — V. 3. ψημιθίμ. Vat. Cod. quem senioris Graeciae scribendi pronuntiandiue modum esse notavit *T. Hemsterb.* ad Plautum v. 1065. p. 395. — κατέπλαττε. Sic ap. *Aristoph.* Eccles. v. 878. vetula, ἐγὼ δὲ, αἶτ, καταπεπλασμένη ψιμιθίμ ἔστηκα. ubi *Kusterus* nostrum excitavit. *Eubulus* ap. *Asben.* XIII. p. 557. F. ubi honestas mulieres cum illis comparat, quae fucō sibi faciem oblinunt. Hunc locum fortasse sic distinxeris et emendaveris:

μὰ Δί' οὐχ) περικεπλασμένη ψιμιθίσις
 οὐδ', ὥστε ὑμῖς, συκαμένη τὰς γνάθους
 κεχηρμένη
 κἄν ἐξίητε τοῦ θέρους, ὑδροβόται
 βίουσι μέλανος, ἐκ δὲ τῶν γνάθων ἰδρῶς
 ἐπὶ τὸν τρέχοντα ἄλσκα μιλιώδη ποιεῖ.

Quae hic omisi, mihi quidem a glossatore videbantur interpolata, qui plurima poetarum apud *Asbenaenium* loca glossis suis oneravit et corruptit. — V. 4. ὥστε προσιπτῖν, οὐχ) (ἢ οὐχ) Vat. Cod.) πρόσκειναι ἔχειν. Vix dubito, quin hunc versum in mente habuerit *Pollux* V. 102. locutiones recensens, quibus quis faciem infucare dicitur: αὐθιγὸν ἀνθεῶν καὶ θᾶττον ἀπαυθεῶν, καὶ κατὰ Λουκίαν, οὐ πρόσκειναι, ἀλλὰ προσιπτῖν φέρειν. Sic enim h. l. corrigendam suspicabar, ubi vulgo κατὰ Λουκίαν legitur. *Pollux* Luciani aequalis fuit; nec huic conjecturae multum obstare puto, quod inimicitiae inter eos fuisse existimantur. Nostrum expressit *Gregorius Nazianz.* in Carm. p. 147. C. μὲν δὲ θεῶν μορφᾶς ἐπαλείφειτε χερμάσιν ἀσχερεῖς, ὥστε προσιπτῖν, οὐχ) πρόσκειναι φέρειν. quod monuit *J. Pierſon.* ad Moer. Attic. p. 323. Quaedam hujus generis dedit *Garacker* in Miscell. Advers. p. 224. E. F. Sed huc imprimis facit *Martialis* L. III. 43.:

Mentiris juvenem sanctis, Lentine, capillis:

Tam subito corvus, qui mulo cygnus eras?

Non omnes fallis: scis te Proserpina canum:

Personam capiti detrabet illa tuo.

VII. Vat. Cod. p. 564. disticho audius habet hoc Epigramma, quod in Plan. p. 156. St. 227. W. *Agathias* tribuimur. Scriptum est in Erasistratum quendam, qui lautos, quibus epularetur, cibos jactasse videtur. Optat poeta, ne sibi ejusmodi contingat lautitia, ipsa fame peior. Jam ambiguum relinquitur, utrum Erasistratum falso de dapibus gloriatum esse censeamus, dum revera vilibus utebatur cibis, an poeta veras illas quidem, sed stomacho graves lautitias spernat, iisque frugalem victum praeferat. Priorem interpretationem secutus est *Brodaeus*; alteram haud scio an *Grosius* secutus sit. — V. 1. σπατάλην. Cibos delicatos etiam *Agathias* Ep. LIII. σπατάλημα καὶ πολυδαρὲν ἰδαδὴν appellat, et *Damocharis* Ep. I. — V. 3. ἴσθων. Vide ad *Callimach.* Ep. XXVI. 1. ἐκτραπέλας. Hominis voracitatem indicare videtur: *barpyis gulam dignam rapacibus. Horat.* II. Sat. II. 40. Rarius vocabulum ἐκτραπέλος magna et mirabilia significabat. Sic *Epicarm.* ap. *Asben.* VII. p. 327. F. μεγαλοχάσμονας χάννας, ἐκτραπέλας γαστροῦς ὄνου. — στομάχων κακῶ. De delicatis cibis, qui corpus praegravant, dictum esse possit. Offellus ap. *Horatium* II. Serm. II. 74. at simul assis Miscueris elixa, simul conchyliis turdis, Dulcia se in bilem vertent, stomachoque tumultum Lenta feret pituita. Vides, ut pallidus omnis Coena desurgat dubia? — V. 4. ἐντίκτων τεκίλα. ex proverbio. Sic *Lucian.* in Gallo §. 30. T. VI. p. 338. ἐχθροῖς οὕτω πλουτεῖν γένοιτο. Omnibus praeivit *Aeschylus* *Prometh.* 980. χλιδῶ; χλιδῶντας ὥς τοὺς ἱμεῖς ἐγὼ ἐχθροὺς ἵδοιμι. — V. 5. 6. Hoc distichon *Planudes* omisit. In Vat. Cod. non ἐκείνης, quod *Brunckii* inventum esse videtur, sed ἐκείνων legitur. *Salmasius* in notis inedit. adscripsit: ἢ παρ' ἐκείνων sive ἐκείνοις. Neutrum probandum; alterum ne intelligi quidem potest. Sed *Salmasium*

scripsisse puto *ἐκείνη*. Multa enim in apogr. Lennepiano perperam descripta sunt. Equidem non video, quid in lectione Codicis tantopere vituperandum sit. Legamus:

*πεινάσαιμι γὰρ αὖθις ἔτι πλέον ἢ πρὶν ἐπεινων,
εἰ χορτασθεῖην τῆς παρὰ σοὶ σπατάλης.*

Furiam potius iterum, et magis etiam quam antea esurivi, si mihi illa tua lausitia fruendum sit. — V. 6. *χορτασθεῖην*. Vide ad *Cratetis* Fr. VI. T. I. P. I. p. 382. Quum hoc vocabulum de viliori plerumque victu usurpetur, *Lucianus* eo usus esse videri possit, ut, qualis illa *Erasistrati* *σπατάλη* fuerit, leviter indicaret. Hoc si voluit poeta, *Brodae*i interpretatio probari debet. *χορτάζεσθαι* tamen etiam simpliciter est *sariari*, ut praeclare docuit *Artem.* III. 99. sq.

* VII. Cod. Vat. p. 564. » In Planudea p. 21. St. » 33. W. distichon hoc subjunctum est disticho Philonis, » quod legitur infra p. 401. Duo diversa sunt epigrammata, quae in Vat. Cod. et duobus etiam Planudeae » divisa sunt, et posterius in duobus his regijs libris Luciano adscriptum. « Br. Separandum id esse a Philonis disticho, sponte viderat *Scaliger* in not. infc. Disjunctum ab altero, *Luciano* tribuitur etiam in Cod. Medic. ap. *Bandin.* T. II. p. 99. Scriptum est in senem, canis quidem venerabilem, sed mente stolidum. *Lucian.* T. III. p. 188. 95. ed. R. Ἐθὶνὸ σοι μόνον σοφὸν, αἱ πολλαὶ, καὶ τὸ μηκέτι μελαίνεσθαι.

§. 310.] IX. Cod. Vat. p. 565. *Luciano* vindicavit carmen, quod *Palladae* est in Anth. Plan. p. 189. St. 275. W. In alio Cod. *Dorvillio* teste (*Opp. Luciani* T. III. p. 691.) ἄδην. In Cynicum, qui in convivio a vilioribus cibis abstinens, delicatioribus vescabatur. — V. 1. τὸ πωγανόφρον. Vulgo et in Vat. Cod. Nostrium debetur *Salmasio*, qui hoc Epigr. illustravit in Scr. Hist. Aug. T. I. p. 840. et *πωγανόφρον* dedit, utrum con-

sulto, an memoriae lapsu, non dixerim. Verior tamen videtur haec lectio, quam vulgata. *Lucill. Ep. VI.* οὗτος ὁ τῆς ἀρετῆς ἀδάμας βαρὺς — καὶ πύγμα τρέφειν. *Ammon. Ep. XXI.* Οἷσι τὸν πύγμα φρενῶν ποιητικὸν εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο στέλεις, φίλτατε, μουσὸβην. *Notter Ep. XXI Pl.* εἰ τὸ τρέφειν πύγμα δοκιᾷ σαφίαν περιποιεῖν. — βακτροπροκαίτης Cynicus vocatur, qui baculo armatus mendicatur. Non enim ostentationis tantum causa Cynicos clavam gestasse, docet Alcidas ille ap. *Lucian. T. IX.* p. 61. qui in convivio nescio quem provocat, ut secum pugnaret, εἰ δὲ μὴ, κατοιῖσιν αὐτοῦ ἔφη τὴν βακτηρίαν, idemque armis fortiter usus in adversarios p. 82. Conf. *Diogen. Laërt. VI.* 66. p. 346. VI. 88. p. 357. — V. 2. εἰδμεν. *Vat. Cod.* — ἐν δείπνῳ. In aedes irrumpere et non vocati conviviis adesse solebant Cynismi sectatores. Quare *Ctesibius* ap. *Atben.* L. IV. p. 162. F. interrogatus, quid ei profuisset Philosophia, respondit, ut symbola non data coenaret, ἀσυμβόλιος δειπνοῖν. — V. 3. θέρμων. Lupini vulgaris Cynicorum cibus. Philosophia ap. *Lucian.* in *Fugitiv.* §. 20. T. VIII. p. 321. de corruptis horum hominum moribus conquesta, loquentes eos inducit: χρωσίων μὲν ἢ ἀργύριον, Ἡρακλεῖς, οὐδὲ κοκτῆσθαι ἄξιον, ὀβολὸς ἱκανὸς, ὡς θέρμους πριαίμην. — καὶ μετ' ὀλίγον αἰτοῦσιν οὐκ ὀβολοὺς, οὐδὲ δραχμὰς ὀλίγας, ἀλλὰ πλούτους ὅλους. cum quibus confer *Juliani* querelas *Orat. VI.* p. 199. B. C. Peram Cynicorum θέρμων πολλὰν μεστὴν idem commemorat *Mort. Dial. I.* 1. T. II. p. 129. et multis in locis. — ἀπέχεσθαι. *Vat. Cod.* et *Plan.* quod temere in ἀπέχεσθαι mutatum post *Salmas.* — V. 4. δουλεύειν γαστρί. *Julianus Or. VI.* p. 198. C. νηδύϊ ἡττᾶσθαι dixit *Euripides* ap. *Atben.* X. p. 413. D. *venari obedire Sallust.* *Prooem. II.* Cat. I. δουλεύειν τῇ κοιλίᾳ *Paulus* ad *Roman.* VI. 18. ubi vide *Weistep.* καὶ γαστρός τὰς ἡδονὰς ποιεῖσθαι *Democrit.* ap. *Stob.* XVIII. 165. 45. — V. 5. βέλβον. vulgo. quod vitiosum esse, vel appositum στυφνὴν docere poterat.

Nec,

Nec, ut *Salmasius* animadvertit, tanti erat bulbus, ut omiſſis lupinis et rapulis, ad illius occurſum ſtaticim aſurgeret Cynicus et repente gulam ſuam proderet. Amplexus eſt itaque lectionem Vat. Cod. βάλαν, *vulvam*, quam Romanis in deliciis fuiſſe conſtat. Vid. *Horat.* I. Epist. XV. 41. Ab Latinis autem ejusmodi vocibus ne antiquiores quidem poëtae graeci abſtinuerunt. Vide, quae de hac re collegit *Pierſon.* ad *Moer.* p. 350. et *Riſſerſb.* ad *Oppian.* κ. I. 4. p. 3. — „Mendam in v. 6. reliquit *Salmaſius*, quam minima in literis mutatione, ſed maximo ad ſenſum momento, elui, ſcribendo στρυφνὴν pro στρυφνῇν. *Hefſych.*: στρυφνός. σφιγκτός. πικρός. στερεός. gallice *rebondi*. Mirum eſt, in re tam „facili *Luciani* interpretibus aquam haefiſſe.“ *Br.* De στρυφνός, quod Attici στυφρός efferebant, vide inprimis *Rubnk.* ad *Tim.* p. 238. et *Pierſon.* ad *Moer.* p. 342. In apogr. *Spallert.* obſcurum, utrum στρυφνῇ, an στρυφνὴν legatur. Nec tamen temere damnanda vulgata leſtio. στρυφνὴν eſt id, quod adſtringendi vim habet, et plerumque ad ſaporem refertur, ut docuit *Rubnkenius* l. c. Jam conſtat, vulvam cum aceto et laſeris ſucco fuiſſe appoſitam. Laudat *Aſbenaeus* in hanc rem inter alios *Sopatrum* L. III. p. 101. B. μήτερας υἱας οὐκ ἀφελήθεις τόμος τὴν διηλιθυμον ἔντας οὐκ ἔχων. ubi corrigendum videtur minima mutatione: εὖ κατεψηθεις τόμος. Idem poëta juſ vulvae additum non διηλιθυμον modo, ſed etiam δριμύ vocat: μήτερας υἱας ἐφθῆν ὡς φάγης τόμον δριμύτιαν ἀθῆν πηγαυῆτιν εἰς χολήν. Adde *Archeſtratum* ibid.: γαστέρα καὶ μήτραν ἐφθῆν ὡς ἐν το κομίνῃ „Εν τ' ὅξει δριμύ καὶ ſιλιφίῃ ἡμβραῖσαν. τοῖς στρυφνοῖς autem delicatiores utuntur ad excitandum ſtomachum. *Muſonius* ap. *Szob.* XVII. 160. 52. Οἱ ὑπαινὺν στόμαχοι ἐν τῇ δαδίῃ συνεχὲς στομοῦσθαι θέλουσιν ἢ ὑπὸ ἀκράτου, ἢ ὑπὸ ὄξους, ἢ ὑπὸ βρώματός τινος στρυφνοῦ. Haec ad vulgatam leſtionem tuendam forte attuleris. — V. 6. „Pro στυφνὴν recte ſcripsi τὴν πικρῇ

πὸν, requirente sensu. In quatuor Planudeae codd. *ὁ* omis-
sum, metro claudicante: in cod. Jani Lascaris ad
notam ab eadem manu scripta minio haec emendatio,
ἡ σωφρονία καὶ συντηδὸν ἦδη. Quod nihili est, indicat tamen,
correctorem in *στυφνὴν* vitium sensisse. *Br.* *ὁ* omit-
titur in Ed. pr. Flor. et Ald. Habetur in Ald. 2. 3.
Ascens. et Nic. Sab. et verum judicavit *Grosius*, qui
vertit:

*At postquam vulvam vidit niveamque bonamque,
clam vires animi noluit esse sui.*

In Brunckiana lectione, quae non multum acuminis ha-
bet, sensus non omnino expeditus. Si *ὁ πινυτὲς νόος* *pru-*
dentiam significat, ut alibi, non video, quomodo Cyni-
cus prudentiam *κλέψαι*, i. e. occultasse, ejusque oblitus
esse dici queat. Prudentis certe erat, lupinos vulvae
posthabere. Efflet igitur *ὁ πινυτὲς νόος* sapientia et sobrie-
tas, quam ille ante professus erat, cum diceret, non
ventri, sed rationi obediendum esse. *Hesych.* *πινυτὲς*
σώφρων, συντηδός. Vel sic tamen malim:

ἡ στυφνὴ πινυτὸν εὐθὺς ἔκλεψε νόον.

Vulva tam tenera et delicata nescio quomodo ejus ab-
tinentiam vicit: ejusque animo eripuit. — Haec non
solum expeditiora, sed etiam, ni fallor, haud paulo ele-
gantiora vulgatis. *ἡ βόλβη* mentem Cynico eripuisse dici-
tur, *κλέψαι* sive *ἐκκλέψαι*; sicuti fere, graviore tamen vo-
cabulo, ea, quae animum magna cupiditate percellunt,
ἐκπλήττειν τὸν νοῦν dicuntur. *Aristoph.* *Plut.* v. 672. *καὶ*
μὴ Ἰθάκης χέτρα τις ἐξέπληττε. *Horatius* II. Serm. II. 4.
inter lances mensasque nitentes — stupet insanis acies ful-
goribus. — V. 7. *ἔτρωγεν*. Cynicorum voracitas passim
notatur. *δειπνομανεῖς* vocantur in *Timonis* *Sillis* ap. *Asben.*
IV. p. 162. F. et *λοπαδαρχοῦνται* in *Epigr.* *ἑδισπ.* CX. —
V. 8. *βόλβον*. Vulgo.

X. Cod. Vat. p. 567. Planud. p. 128. St. 185. W.
In gulosum et tardum. Notanda locutio *ἡμῶν πρὸς δεξι-*

μον, *hebes ad cursum*. Eodem usu ἀμβλύνεσθαι pro *cohibere, retardare* ponitur. — V. 2. τοῖς ποσὶ σοῦ τρεῖς. Vulgo et in Vat. Cod. Offendit *Jos. Scaliger* in τρεῖς, nec ferens syllabam brevem in caesura pentametri, scripsit τρεῖζον. *Salmasius* autem verba transposuit, probante *Dorvillio* et *Br.* Neutrum tamen eorum eadem licentia offendit in superioris Epigrammatis v. 6. (cf. Ep. XXI. 2.) qua *Lucianus* jure suo usus est, optimorum poetarum exempla secutus. Nihil igitur mutandum arbitror.

XI. Cod. Vat. p. 567. Plan. p. 128. St. 186. W. — Notum proverbium de his, qui rem inutilem susceperunt, Αἰθίοπα σμήχουσιν. *Zenob.* I. 46. cui similia dedit *Diogen.* I. 45. p. 180. Vide *Schoxum* p. 341. ubi hoc distichon excitat, et *Erasmus* I. 4. 50. — νότα καθελίσουσιν. Inter ἀδύνατα hoc passim recensetur. Quare *Medea* suam potentiam jactans ap. *Senecam* v. 757. *mundus lege confusa aetheris* *Es solem et astra vidis, et vetustum mare Vidistis* *tursae.* et *Deianira* ap. eundem in *Hercule Oet.* v. 462. *Nox media solem vidit et noctem dies.*

XII. Vat. Cod. p. 563. Plan. p. 138. St. 200. W. Grammaticam dignam esse docet, cui ut *Divae* templi et *arae* exstruantur. — V. 1. φνειζουσιν. vet. edd. omnes ante *Stephan.* Mox ἱλαθε μοῦσα omnes; nec aliter membr. Vat. Praeclara emendatione, cujus tamen fontem et auctoritatem non indicavit, *Brunckius*: ἱλαθε, λιμοῦ φάρμακον. Causa corruptelae in aperto est. Quum enim forte, duabus literis deletis, legeretur in Codice ἱλαθε . . . μοῦ, quid prius in mentem venire potuit oscitanti librario quam ἱλαθε μοῦσα, quod et versum explebat, et sensum, primo quidem adspectu, tolerabilem efficit? ἁδρηται λιμοῦ φάρμακον ἐζήτου *Lucian.* Amor. §. 33. T. V. p. 295. κακῆς ἐλκτῆρια λιμοῦ nescio quis ap. *Suidam* v. λιμός. — V. 2. εὐρεμένα. Vat. Cod. — Prima *Iliadis* verba ad Grammaticorum professionem indicant.

dam passim adhibentur. Vide ad *Palladae* Ep. IX. Lusus, quibus haec verba occasionem dederunt, attigerunt *Lindembrog.* et *Burmamnus* in *Priapej.* nr. LXX. Anth. Lat. T. II. p. 538. — V. 5. Divino tuo numine omnia implentur, haud secus ac Jovis. Respicitur enim nobilissimum carminis Aratei initium: μεστὰ δὲ Διὸς πᾶσι μὲν ἀγυῖαι, Πᾶσι δ' ἐνδράπων ἀγοραί, μεστὰ δὲ θάλασσα καὶ λιμένες. Ante *Aratum Xenophon* Mem. Socr. II. 2. 4. ἐκὸς τοῦτου γὰρ τῶν ἀπολυθέντων μεστὰ μὲν αἱ ὁδοί, μεστὰ δὲ τὰ εἰκήματα. *Themist.* Or. XXVIII. p. 341. C. καὶ ἐντεῦθεν πλείη μὲν γαῖα τούτων τῶν λόγων, (sic lego pro ἄνω) πλείη δὲ θάλασσα. Paulo ante ap. eundem legendum videtur: ἄσπετα ἄδοντες μεστὰ ἡδονῆς, pro ἄδ. τὰ ἡδονῆς. Alia vide ap. Intrpp. *Luciani* in *Nigr.* 16. T. I. p. 250. Bip. — V. 6. δέκτρια omnes edd. vet. et Vat. Cod. Emendavit *H. Stephanus* *Opfopocum* secutus, auctore tamen non indicato. Verum est δέκτρια, quod ductum ex *Archilochō* ap. *Asbē.* XIII. p. 594. Εὐήθης ξείνων δέκτρια Πασίφλη. — Divam Grammaticam *Lucianus* sibi ut copam fingit, omnes in cauponam recipientem iisque victum praebentem.

XIII. Cod. Vat. p. 567. Planud. p. 143. St. 207. W. In exorcistam, qui malum daemonem non carminum suorum virtute, sed oris foetore expulisse videbatur. De paganorum exorcistis disputans hoc distichon excitavit *Wesseling.* ad *Legg. Petiti Attic.* p. 389.

V. 311.] XIV. Anth. Plan. p. 338. St. 477. W. Priapus in solitaria rupe, ubi nihil erat, quod custodiret, collocatus, loquitur. — V. 1. τέθης. Vett. edd. omnes. *Steph.* τέθεικε. — ἵμεον χάριν. *Lucill.* Ep. XXV. ἵμεον δὲ χάριν, ὅς τις καὶ ὥς φηγαῖν. Id. LXXXIV. 7. Eodem sensu dicitur γλάσσης χάριν. Vide *Graevium* in *Leßt.* *Hesiod.* c. XV. p. 73. — V. 3. κρημνὸν β. in loco praerupto positus, undique valle circumdatus. Non satis

quidem accurate, sed bene tamen ad sensum *Grotius*: *Ambior et fossa*. Peculiarem significationem vocabuli κρημνός, qua praerupta litora, riparumque margines significat, illustravit *Schneiderus* in *Fragm. Pind.* p. 112. — V. 4. ἔχσσι. Ed. Fl. — πλὴν ὁμῶς. Facit huc *Martial.* VI. Ep. LXXII.:

*Fur notae nimium rapacitatis
 Compilare Cilix volebat bortum;
 Ingenti sed erat, Fabulle, in borto
 Praeter marmoreum nihil Priapum.
 Dum non vult vacua manu redire,
 Ipsum surripuit Cilix Priapum.*

XV Cod. Vat. p. 169. cum lemmate: Λουκιανῶ· ἀνάθημα Λουκιλλίου. Plan. p. 439. St. 572. W. (Ed. Reiz. nr. XXXIV.) *Brodacus* et *Fulv. Ursinus* in *Virgil.* c. Gr. compar. p. 130. ed. *Valck.* *Lucillio* hoc carmen tribuerunt; perperam, iudice *Dorvillio* ad *Lucian.* l. c. — V. 1. „Hunc versum esse *Parthenii*, constat ex *Gellio* „XIII. c. 25. qui observat, *Virgilianum* versiculum ex „L. I. Georg. 437. desumptum fuisse ex isto poeta: *Glauco* „et *Panopeae* et *Inoo Melicertae*. *Parthenii* autem versus „ap. Noët. Attic. scriptorem sic se habet: Γλαύκῃ καὶ „Νηρεΐ καὶ εἰναλίῃ Μελικέρτῃ. uti adeo, quemadmodum „*Gellius* animadvertit, *Virgilius* pro *Νηρεΐ* substituerit „*Panopeae*, pro *εἰναλίῃ* *Inoo*. Sane utrumque magno iudicio. — Verum enimvero dubitare licet, utrum mutatio illa secundo loco facta debeat *Virgilio*: an vero revera sic ipse dederit *Parthenius*, quo magistro „in Graecis usus fuit *Virgilius*, et *Gellius* corruptis usus „sit Codd. *εἰναλίῃ* pro *Ἰνάῃ* exhibentibus; nimirum ap. „*Macrobium* in *Saturn.* V. 17. sic plane legitur: Γλαύκῃ „καὶ Νηρεΐ καὶ Ἰνάῃ Μελικέρτῃ. Quin etiam huius tituli „nostri auctor [*Planudes*] sic, vel non multum diverso „modo legisse videtur, quum hic exaratum sit: *Νηρεΐ*

καὶ Ἰσοῖ καὶ M. Quam tamen lectionem minime ex tribus probō. Scriptum praeterea puto *Parthenio* et *Luciano*: Γλαύκη καὶ Νηρηΐ καὶ Ἰσώη Μαλικέρτῃ. Νηρηΐ dubito an non in Cod. quodam inveniatur. In Cod. autem Vat. Νηρηΐ conspicitur.⁴ *Dorvilla*. — In membranis Vat. est, ut in Plan., καὶ Ἰσοῖ καὶ M. Quod *Gallius* et *Macrobius* hunc versum *Parthenio* tribuunt, *Abramius* ad Cicer. pro Coel. 53. totum hoc carmen *Parthenii* esse perperam statuit. Est potius pro parodia perdisi cuiusdam carminis habendum. Νηρηΐ ante *Dorvillium* emendavit *Scaliger* in not. mstis. — V. 2. κρονίδῃ. Neptuno. — Χαμόθραξ; θείοις. (Plan. Χαμόθραξι.) Horum beneficium ad nautas ex maris periculis servandos imprimis valere statuebat antiquitas. Vide ad *Callim.* Ep. XXVI. T. I. P. II. p. 278. — V. 3. κόναρμαι. *Juvenal.* XII. 81. *Tussis* flagna sinus; gaudens ibi vertice raso *Garrula* securi narrare pericula nautae. De more naufragorum caput radendi vide *Rigalt.* ad *Artemidor.* Oneir. p. 9. et *Interpr.* *Petronii* c. CV.

XVI. Hoc distichon, quod ἀδηλον est in Plan. p. 129. St. 186. W., *Luciano* vindicavit Vat. Cod. p. 567. (*Reiz.* in Omiss. nr. I.) — V. 1. εἰ πάσῃ. Ed. Flor. et Ald. pr. Seqq. edd. dv. *Opferoeus* apte comparavit versus *Theognidis* 637. ἀλσχερόν τοι μέθοντα παρ' ἀνδράσι νήφους εἶναι. Ἀλσχερόν δ', εἰ νήφον παρ' ἐμὲ μέθουσι μέντοι. — V. 2. αὐτὸς ἔθελα. Vat. Cod.

XVII. Hoc quoque Epigr. *Luciano* asserit Vat. Cod. p. 567. In Plan. p. 129. St. 186. W. ἀδηλον est. — V. 1. μαρός. Flor. pr. — ψάλλον. Vat. Cod. (*Reiz.* Omiss. II.)

XVIII. In Vat. Cod. p. 567. Λουκιανεύ. In Planud. p. 129. St. 187. W. ἀδηλον. (*Reiz.* Omiss. III.) — V. 1. μαυροῦ. κραίδρεψ. ψιδνός. *Hesych.* *Brodæus* stultum quendam describi a poeta censet, cujus nomini parcat. Imaginem autem adumbratam esse ad *Thersitem* Homericum

II. β. 217. sqq. Hoc satis incertum. Mihi Cynicus videtur describi, qui nudis humeris nudoque pectore solebat incedere. Aliter enim non video, quomodo verba καὶ στήνα καὶ ὄμους explicari possint. Ceterum calvitie ap. veteres risui erat obnoxia; quare in comoediis parafiti, lenones thrasonesque calvi introducebantur. Quare Caesar calvitii deformitatem iniquissime ferebat, saepe obrectatorum joci obnoxiam expertus, secundum Sueton. Jul. Caes. 45. Vide Spanh. ad Caes. Juliani p. 48. et Hadr. Junium de Coma c. XI. Calvitium et herniam, tanquam singularem intemperantiam et scaevos mores proderent, acerbis joci petebant et Orientales et Graeci Romanique, iisque, qui hoc vitio adfecti erant, non nimis consuecebant, monente Reinesio in Var. Lectt. L. II. 18. p. 295.

XIX. Etiam hoc ἀδίσκωτον est in Planud. p. 142. St. 206. W. Λουκιανῷ in Vat. Cod. p. 564. (Reiz. in Omiss. nr. V.) In herniosum, hernia pro navigio utentem. Tactus enim erat tumor, ut ei, quidquid esset onerum, imponere posset, eoque nixus tam securus nataret, quam si vesicas sibi supposuisset. Sic haec accipienda sunt, nec audiendus Huetius p. 15. qui ὑδροκήλην derideri putabat, quae tantum aquae continuerit, ut in ea commode navigari posset. Cf. inprimis Lucill. Ep. III. — V. 1. 2. restitutus est ad fidem Cod. Vat., cum vulgo legeretur: — ὁ κηλήτης διαβαίνει μέλλων εἰς τὸ πέραν ἐπιέναι Διοφάν. ubi Jos. Scalig. in not. msc. ἐξέναι corrigebat. — Vulgatam a Planude immutatam esse suspicatur Dorville, quia formam ἐπέναι ignoraverit. Vide Fischéri Animadv. in Gr. Velleri T. II. p. 507. — V. 3. ἐπένωθε. Vat. Cod. Idem omittit πάντα. — V. 4. σινδὼνα δκ. Vat. Cod. Linteo sublato velum sibi faciebat. — §. 312.] V. 5. Tritonem describit Apollon. Rhod. IV. 1610. sqq. Pausan. IX. 20. 21.

XX. Anth. Plan. p. 142. St. 206. W. tres priores versus exhibet, auctoris nomine omisso. Integrum carmen tanquam *Luciani* habet Vat. Cod. p. 564. (Reiz. in Omiff. nr. VI.) Ingens Niconis nasus describitur. Cf. *Nicarchi* Ep. XXIII. — V. 1. Nemo Nicone melius vinum odoratur, sed, quale illud vinum sit, non statim dicere potest. — V. 3. ἄραις θερύαις. in tribus horis longissimis. Quum enim veteres horas diei a sole oriente usque ad occidentem numerarent, aestivae necessario longiores. Hinc *Martial.* XII. 1. *Ora, Prisce, brevi poteris donare libello. Hora nec aestiva est, nec sibi tota peris.* Contra *brumales* pro brevibus ponuntur ap. *Ovid.* *Metam.* IV. 199. *Speclandique mora brumales prorigis horas.* — Ceterum versui male incedenti subvenire conabatur *Wetstenius* verbis transpositis: ἐν τρισὶ γὰρ θερύαις ἄραις. — V. 6. τούτου. Vat. Cod. τούτῳ emendavit *Salmas.* in marg. ap. *Ruhnck.* — *Θερύαις ἰχθόδια.* Eundem usum nasus *Sosipatoli* praebebat ap. *Leonid. Alex.* Ep. III. T. II. p. 190.

XXI. Ἀμμωνίου inscribitur in Plan. p. 171. St. 250. W. Λουκιανού in Vat. Cod. p. 567. (Reiz. in Omiff. nr. VIII.) — V. 1. βίτος. Vulgo et in Vat. Cod. Cod. *Dorvillii* βίτος. — V. 2. μήτε λόγον κοινόν, μήτε —. Vulgo. *Planudes* syllabae posteriori in κοινόν timuisse videtur. Vide ad Epigr. X. — λόγος κοινός h. l. dictus esse videtur, ut κοινὰ ὀνόματα, sermo vulgaris, familiaris. Bitus ne vulgarem quidem verborum usum tenebat, nedum exquisitiorem.

XXII. Hoc quoque distichon *Ammiani* est secundum *Planud.* p. 171. St. 250. W. In Vat. Cod. p. 568. Λουκιανού; in alio *Dorvillii* Cod. ἄλλου est. (Reiz. in Omiff. nr. IX.) — V. 1. 3. ἦν. Vat. Cod. — καταδόκην. *Leontium* ap. *Alcipbron.* II. 2. p. 216. ut Epicurum barbarum et ab omni in dicendo elegantia alienum esse

significet, οὗτε ὡς Ἀττικῶς, αἰτ, οὗτε ὡς φιλοσοφῶς, ἐκ Καππαδοκίας πρῶτος τὴν Ἑλλάδα ἦκων. Comparavit *Brodaeus Philostratum* II. Vit. Sophist. XIII, p. 594. qui Pausaniam oninia narrat pronuntiasse παχίᾳ τῇ γλώττῃ καὶ ὡς σύνηθες Καππαδόκαις, ξυγκρούων μὲν τὰ σύμφορα τῶν στοιχείων, συστέλλων δὲ τὰ μηκυνόμενα καὶ μηκύνων τὰ βραχέα. Idem tanquam rem memorabilem tradit in Apollonio, quod, etsi Cappadox esset, τὴν γλῶτταν Ἀττικῶς εἶχεν, οὐδ' ἀπήχθη τὴν φωνὴν ὑπὸ τοῦ Ἰθίου. Vit. Apollon. L. I. 7. p. 8.

XXIII. *Palladae* tribuitur in Planud. p. 188. St. 274. W. (secundum Leßt. Ald., quas sequitur Ald. 2. 3. Nicol. Sabienf. In Ald. pr. et Ascens. est ἀδελαν.) *Luciani* carminibus additur auctoritate Vat. Cod. p. 567. (*Reiz.* in Omiss. nr. XI.) De barba philosophorum vide *Hadr. Junium* de Coma in *Gruteri* Thesaur. T. IV. p. 502. ubi hoc distichon attigit; et *Ammiani* Ep. XXI. ibique not. — V. I. δοκῆς ex membran. restitutum est pro δοκεῖ. — Si barbam bene nutritam sapientiam tibi procurare posse putas, nihil impedit, quominus hircum bene barbato Platonem sapientia exaequare putes. — τράγος. Bagoae eunucho et Peripatetico cum quidam exprobrasset, quod barbam non haberet, respondit ille, εἰ γὰρ ἀπὸ πάγωνος βαθῆος κρίνεται δέοι τοὺς φιλοσοφοῦντας, σὺν τράγων ἐν δικαίωτατον προερίθηναι πάντων. ap. *Lucian.* in Eunucho §. 9. T. V. p. 211. *Julian.* in Misopog. p. 338. D. νομίσαν δὲ μηδεὶς δυσχεραίνειν ἐμὲ τῷ σκώμματι· ἴδωμι γὰρ αὐτὸς τὴν αἰτίαν, ὥσπερ οἱ τράγοι τὸ γένειον ἔχουσιν. — Vulgo εὐστολος, quod ad nitidum et passim reprehensum Platonis cultum retulerunt interpretes. At nihil ab hoc loco alienius. Praeclare itaque *Valcken.* ad *Ammon.* p. 88. εὐστοχος emendavit. Hirci stoliditas optime opponitur εὐστοχίᾳ philosophi. — Quum tamen in Vat. Cod. mixta aberratione αἰκωλος legatur, facile suspiceris, lectionem vulgatam non ex vetustis libris, sed, ut multa alia, ex *Planudis* ingenio fluxisse; quo admissio, *Valckenarii* con-

jectura jam minus certa videbitur. Fieri enim potest, ut *Lucianus* scripserit:

καὶ τράγος εὐκώγων αἰμόλος ἐντὶ Πλάτων.

Hesych. αἰμόλος. κατειός. συναντός. ἐξὸς ἐν τῷ λέγειν. αἰμόλους λόγους poetis et oratoribus tribuit *Themist.* XXVIII. p. 341. C. De Aristone Chio *Timon* in *Sillis* fr. XVIII. καὶ τις Ἀριστῶνος γένους ἀπο αἰμόλου Ἰλκων. Erat enim Ariston insigni eloquentia praeditus, secundum *Diog. Laërs.* VII. 161. p. 468. *Carpeus.* de Paradoxo Stoico Aristonis Chii p. 222. De copioso et facundo αἰμόλος usurpari docuit *Ernesti* in *Lex. Techn. Rhet.* p. 8. Nihil hoc ad Platonem aptius.

XXIV. In *Planud.* p. 150. St. 218. W. Ἀγαθὸν inscribitur; in *Vat. Cod.* p. 563. sq. Λουκιανοῦ. (*Reizius* omisit.) Historia satis faceta de medico, qui filium ad grammaticum adduxerat. — V. 1. τὸν νέον. *Vat. Cod.* — V. 2. ὡς τὸ. *Flor. pr.* et *Ald. pr.* — V. 313.] V. 7. Tibi quidem, ait, gratiam habeo; sed eadem apud me discere poterit. Pro ταῦτα malim ταῦτά. In fine autem vide an scribendum sit:

καὶ πρὸς τοῦτ' οὐδὲν γραμματικῆς δοίμαι.

XXV. *Vat. Cod.* p. 543. *Plan.* p. 168. St. 244. W. (*Reiz.* nr. XXVI.) In Lollianum, hominem loquacissimum. Is esse videtur, cujus vitam dedit *Philostroph.* Vit. Sophist. I. 23. p. 526. quiq. sub Hadriano vixit, nostri igitur aequalis. — V. 1. εἰπέ μοι. Idem color in *Dialog. Mort.* XXI. 1. ὃ Κέρβερε — εἰπέ μοι πρὸς τῆς Στυγὸς, εἰς ἣν ὁ Ξευκράτης, ὁπότε κατήει πρὸς ὑμᾶς. — κατέβαινον. *Vat. Cod.* Vulgo κατέδυνε. — V. 2. Πρὸ Λολλιανοῦ *Orphocleus* in suo libro Λουκιλλιανοῦ habuit; quod in Λουκιλλεον mutavit. — V. 3. μένει *Aldina* 2. et 3. ex *Leßt.* *Aldi* arripuerunt. μὲν εἰ legendum esse, sponte vidit *Brodæus*; qui tamen, nescio quare, maledicum potius et sugilla-

tozem, quam loquacem et molestum a poeta notari existimavit.

XXVI. Vat. Cod. p. 252. Plan. p. 221. St. 321. W. (Reiz. nr. XXVIII.) Elegans Epigramma in puerum quinque annorum, immatura morte vitae ereptum. — V. 3. *μη κλαίει*. Non miser putandus est, qui multa mala effugit, quae longaevis nonnunquam insidiantur; et recte Callimachus dixit ap. Cicero. Tusc. Qu. I. 93. *multo saepius lacrymasse Priamum, quam Troilum*. Quare Trausi τὸν ἀπογενόμενον, παίζοντες τε καὶ ἡδόμενοι, γῆ κρόπτουσι, ἐπιλέγοντες, δῶκεν κακῶν ἐξαπαλαχθεὶς ἔστιν ἐν πάσῃ σὺδαιμονίᾳ, secundum Herodot. V. 4. p. 374. ubi vide Valckenar. — Epigr. ἁδίστ. DCCVII. ἄρτι μοι γευόμενου ζωῆς βρέφος ἤρπασε δάμω, οὐκ εἰδ' εἴτ' ἀγαθὸν αἴτιος, εἴτε κακόν.

XXVII. In Plan. p. 189. St. 276. W. ἄθλην; in Vat. Cod. p. 564. Λουκιανῶ. In podagram divitum pedibus insidiantem. (Reiz. in Omiff. nr. XIII.) Similis color in Ep. Martialis XII. 17.:

*Quare tam multis a te, Lensine, diebus
Non abeat febris, quaeris et usque gemis.
Gestatur secum sella, pariterque lavatur:
Coenas bolesos, ostrea, sumen, aprum.
Ebria Setino fit saepe, et saepe Falerno:
Nec nisi post niveam Caecuba potas aquam,
Circumfusa rosis et nigra recumbis amomo,
Dormit et in pluma, purpureoque toro.
Cum sic tam pulchre, tam belle vivas apud te,
Ad Damnam potius vis tua febris eat?*

— V. 1. *μυέπτωχε*. locupletem podagram vocat Juvenal. XIII. 96. Hanc sive Deam, sive Furiam, cum nata esset, εὐγλαγέτωσι ἐν μαχοῖς ἑὸς ἄλβος ἰθρέψατο Πλεύτῳ. Lucian. Tragopod. v. 110. sq. — V. 3. Gestationem significare videtur. Pro ei δὲ, quandoquidem, Stephan. ἐν δὲ

legit. Sed nostrum est in Vat. Cod., in tribus Aldinis, Nic. Sab. — V. 4. *ὑποφορεῖν* ad baculos, quos podagrici gerant, refert *Brodæus*. Sed recte *Brunckius*: „In *ὑποφορεῖν*, eo praesertim sensu, quo exponunt interpretes, Luciani ingenium non agnosco. Aliud quid olim scriptum fuisse suspicor.“ Mihi lenissima mutatione corrigendum videtur:

ὑποφορεῖν τ' οὐδας — —

Mollia pedum indumenta sive tegumenta aegroti gerere solent et molliores. Socratem laudans Alcibiades ap. *Platon.* in *Conviv.* p. 220. B. (T. X. p. 267. Bip.) eum per hiemen *ἡνυπόδητον* ambulasse narrat, πάντων ἡμφισμῶν τε θουμαστὰ δὴ ὄσα, καὶ ὑποδεξιμένων καὶ ἐντελιγμένων τοὺς πόδας εἰς πέλους καὶ ἡνυανίδας. *Musonius* ap. *Stob.* I. p. 17. § 1. οὐδαμῶς καλὸν οὔτε δεξιῇσι πολλαῖς κατασκεῖπειν τὸ σῆμα, οὔτε ταινίαις κατεϊλαῖν, οὔτε χεῖρας τε καὶ πόδας περιδέσει πέλων ἢ ὑφασμάτων τιῶν μαλακύνειν. quae ex *Platonis* loco derivata putat *Vulcken*, ad *Herodot.* III. p. 199. 95. Praeter *Platonis* locum etiam *Crasini* verficulum laudat *Pollux* X. 50. p. 1204. λευκοὺς ὑπὸ ποσὶν ἔχων πέλους. ubi vide *Interpp.* De his indumentis, quae *impilia* Latini vocabant, quod notavit *Harduin.* ad *Plin.* XIX. 10. T. II. p. 159., disputavit *Salmas.* ad *Scr. H. A. T. I.* p. 551. et uberius p. 973. Pileoli, quibus aegroti et molles caput a frigore defendebant et munibant, (vide *Ruhn.* ad *Rutil. Lup.* p. 104.) non hujus sunt loci. — Ceterum Vat. Cod. τ' omittit ante *οὐδας*, et mox *μοῖραν* exhibet. τ' desideratur in vet. edd. omnibus usque ad *Stephan.* — V. 7. τοῦτοκα καὶ φ. π. τ. χάλκεον. Vulgo. οὖν et ἀχάλκεον exhibet Vat. Cod. Hoc probavit *Salmasius*. ἀχάλκεος οὐδὲς, paupertatis limina minime aerata, i. e. egena domus, respicit οὐδὲν χάλκεον *Homeri* in *Il. Θ.* 15. ἐνθάδε σιδήρεαι τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδὲς. Quum enim χαλκός haud raro de nummis dicatur, pauperes et male nummati ἀχάλκοι vocantur, et ἀχάλκεον dicuntur, qui pecuniae inopia

laborant. *Lucill. Ep. XLVII.* εἴ τις ἀχλακαῖ, Μηδὲτι πινάτω.
 Vide *Salmas.* ad *Scr. H. Aug. T. II. p. 394.* — V. 8.
 τέρπη δ' εἰς πλούτου. In *Cod. Vat.* τέρπη δ' ἂν τι πλούτου.
 In alio *Cod.* ἢ in τέρπη in rasura cubat. Εἰς πλούτου *Cor.*
 ruptum videtur. Sed varia illa lectio parum juvat, nisi
 quod indicet ulcus. An legendum: τέρπη δ' εὐπλούτου
 εἰς πόδας. In collatione quadam habetur γρ. πρόποδες.
 At quī πρόποδες vel sensui vel metro congruant, non
 perspicio. Haec *Dorvill.* Ad εἰς πλούτου *Brodacus* et
Reizius οἶκον intelligunt; sed tum quid jejunijs verbis
 πρὸς πόδας, quae mihi etiam post εὐπλούτου receptum
 abundare videntur. Adde quod *Dorvillii* conjecturā
 antithelis corrumpitur, quae est in πινίης et πλούτου,
 quamque tantum absum ut tollendam existimem, ut
 majorem etiam concinnitatem requiram. Fortasse le-
 gendum:

τέρπη δ' εἰς Πλούτου παστάδας ἐρχομένη.

Sic egenum tenuis hominis tugurium divitum cubiculis
 opponitur, in quibus podagra degere et sibi indulgere
 amet. In descriptione divitum aedium *Teles* ap. *Srob. XCI.*
p. 509. οὐ γὰρ ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος κατασκευασμένον κλι-
 ναι, καὶ πορφύροι τάπητες, οὐδὲ ὑπόβαθρα καὶ παστάδες ὕπνου
 ποιεῖσι, in quibus scriptori poetarum loca, fortasse *Bac-*
chylidis, obversabantur ap. *Arben. II. 39. F. XI. 500. A. B.*
 In *Ptolemaei* nave, tanquam in regia, ἦν οἷα κάλλιστα,
 παστάδες καὶ σὺναι καὶ δρόμοι. *Maxim. Tyr. I. 3. p. 8.*
 Παστάς pro cubiculo accipias, an pro vestibulo, portici-
 bus instructo, parum h. l. interest. Posterius tamen;
 cum disertiore magnificientiae significationem habeat
 magisque adeo inserviat antithesi, fortasse verius pu-
 tandum.

¶ 314.] *XXVIII. Vat. Cod. p. 494. Plan. p. 15.*
St. 26. W. (Reiz. nr. III.) Sententiam hujus Epigr.,
 tanquam ex *Menandro* petitam, sic reddidit *Ausonius*
Ep. CXLV.:

*Re frangere, ut natum mortalis: dilige sed rem
Tanquam immortalis. Sors est in utroque verenda.*

— V. 1. ὡς ταθνηζόμενος: ut jamjam moriturus. Illustravit vim hujus futuri, etiam nostro loco laudato, *Gazaker.* ad *M. Antonin.* II. 14. p. 54. — V. 2. βιωόμενος. *Democritus* ap. *Stob.* XVII. p. 154. 19. οἱ φιδωλαὶ τὴν τῆς μελλούσης οἶτον ἔχουσιν, ἐργαζόμενοι ὡς καὶ βιωόμενοι. Sic haec scribenda sunt. Vide ad *Cratesis* fr. VI. 6, T. L. P. I. p. 383. Idem color ap. *Senec.* de Brev. Vit. c. 4. *Tanquam semper victuri vivitis.* — *Omnia tanquam mortales tenetis; omnia tanquam immortales concupiscitis.* et in dicto *Seratonici* ap. *Plutarch.* T. II. p. 525. B. luxum perstringentist: οἰκοδομεῖν μὲν ὡς ἀθανάτους, ἐφικνεῖν δὲ ὡς ἐλιγοχρενούς. — V. 4. μέτρον. Haec expressit *Paul. Silent.* Ep. LXIX. Αἰνέομεν δὲ καὶ οὖν, ὅς ἐν βίῳ τε κόσμῳ τε, Χάριματι καὶ λόγῳ μέτρον ἐφημέρατο.

XXIX. Cod. Vat. p. 494. Plan. p. 32. St. 49. W. (*Reiz.* nr. V.) — V. 1. πᾶς δ β. Vulgo et in Vat. Cod. ἅπας δ β. emendavit *Jos. Scaliger* in not. msc. et *Dorvill.* in *Vann. crit.* p. 328. — V. 2. μετὰ νόξ. Ducta sententia ex *Apollodoro Comico* ap. *Stob.* XCVII. p. 537. 5. τοῖς γὰρ λυπομένοις τε καὶ μεριμνῶσιν (f. τ. γ. λυπόμενοις τε κένιωμένοις) ἅπαντα ὑδὲ τοιοῦτο φαίνεσθαι μακρά.

XXX. Vat. Cod. p. 419. Plan. p. 13. St. 22. W. Ap. *Stob.* Tit. XV. p. 150. 2. *Gest.* p. 87. *Grot.* (*Reiz.* nr. II.) Historia de Therone, Menippi filio, cui, postquam omne patrimonium in popinis et ganeis consumferat, *Euctemon*, Menippi quondam amicus, filiam suam cum magna dote in matrimonium dedit, sperans, *Theronem* jam ad meliorem frugem rediturum esse. Verum eventus spem fefellit. Thero ad pristinam vitam rediens, uxoris dote consumpta, ad restim redactus est; et *Euctemon* intellexit, hominem in suis rebus negligentem, pessimum esse alieni custodem boni. — V. 2. δαπάνη.

Vat. Cod. — V. 4. *καρφαλὴ πείνη, arida paupertas*. Sic *aridus homo* pro *egeno* ap. *Plaut.* Aulul. II. 4. 18. et *αῖες* ap. Graecos. Hoc attigit *Valcken.* ad *Theocr.* Adon. p. 292. C. et *L. Bos* ad *Lucian.* T. VI. p. 434. ed. Bip. Metaphoram exornavit *Lucian.* in *Timon.* §. 8. T. I. p. 79.; parasiti, ut lupi cadaver, sic amicum *ἐκμυζήσαντες* φάγοντες, αὐτὸν αὐτὸν καὶ τὰς βίβας ὑποτεταγμένον ἀπολιπόντες. — V. 6. *ἐπιμέλεια* (ut vulgo legitur) non magis graecum est, quam *ἐπιμερα*. Hic duo *Planudeae* codd. divisim scriptas exhibent voces *ἴτι μέλεια*. Tmesis est *πολλὰ ἐπιπιδυὲς μέλεια. insuper dans.* Br. *ἐπιμήλεια*. Vat. Cod. — V. 7. *Θύρενα περιφρένας*. Vat. Cod. quod *Dorvillius* pro *παρὰ φρένας* positum suspicabatur, tutius tamen existimans vulgatam sequi. Mira Vat. Cod. lectio fortasse ex glossemate vocabuli *μέλεια* exorta, cui quis adscripserat *παράφρενα*, i. e. ea, quae sponsa marito praeter dotem affert. — V. 9. *γαστρὶ χαρίζ.* Vide ad IX. 4. *Ammon.* Ep. XXV. *ψωμὸν ἐνιδειν γαστρὶ χαρίζομενος. Theognis* v. 900. *εἶδον δ' ἄλλον, ὃς ἦν γαστρὶ χαρίζομενος. Timon* fr. XXX. in *Epicurum*: *γαστρὶ χαρίζομενος, τῆς οὐ λαμνυώτερον οὐδέν.* *Metrodorus* ap. *Plutarch.* T. II. p. 1098. D. *ὡς καὶ ἰχθύων καὶ ἰχθυοσυνάμην, ὅτι ἰχθύων παρὰ Ἐπικούρου ἐρῶς γαστρὶ χαρίζεσθαι.* — κατὰ κοῖμον. Vat. Cod. — V. 11. *εὐτῷ*. Vulgo. — V. 12. *κῦμα*, paupertatis fluctus eum iretum submersit. Figuratam vocabuli *κῦμα* significationem illustravit *Rittersb.* ad *Oppian.* Hal. IV. 195. p. 294. *Klotz.* ad *Tyrt.* p. 85. — V. 13. *ἰθάκην*. Edd. omnes et Vat. Cod. *ἰθάκην* emendavit *Reiz.* idque tribus regiis eodd. confirmatum invenit *Bruckius*. — V. 15. Similes sententias vide ap. *Kuhn.* ad *Aelian.* V. H. I. 33. p. 60. et *Wesseling.* ad *Herodot.* V. 24. p. 385. Uterque hunc locum laudavit. *Euphron.* ap. *Stob.* XV. p. 151. 52. *ὁ γὰρ τὸν ἴδιον εἰκονομῶν κακῶς βίον, πῶς οὗτος ἂν σώσει τὴν ἑαυτοῦ;* XXXI. Vat. Cod. p. 494. *Plan.* p. 38. *St.* 55. *W. Stob.* Tit. LXI. p. 390. 50. *Gesn.* 257. *Grot.* (*Reiz.*

nr. VI.) — V. I. ἀκολάστῃς. Sched. Krohn. — Simile quid de vino *Plaut.* in *Trucul.* IV. 3. 57. *Non vinum hominibus moderari, sed vino homines solent, Qui quidem probi sunt: verum qui improbus est, sive subbibit, Sive adeo caret temere, tamen ab ingenio est improbus.*

¶ 315.] XXXII. Cod. Vat. p. 375. Plan. p. 40. St. 58. W. (Reiz. nr. VIII.) Ingrati hominis animus comparatur cum dolio pertuso. Fons dicti *Euripides* esse videtur ap. *Plutarch.* T. II. p. 502. C. οὐκ ἂν δυναίμην μὴ στέγοντα πιμπλάναι, Σοφοῦς ἐπαντλῶν ἄνδρϊ μὴ σοφῷ λόγους. quae cum *Luciani* dicto et similibus comparavit *Valcken.* ad *Hippol.* p. 261. C. D. Adde *Plutarch.* T. II. p. 507. F. et inprimis *Plaut.* in *Trinum.* II. 2. 41. *Benefacta benefactis aliis persegito, ne perpluans.* Praeclare *Lucretius* III. 947. *Nam si grata fuit tibi vita antea cta priorque, Et non omnia pertusum congesta quasi in vas Commoda perfluxere, atque ingrata interiere: Cur non ut plenus vitae conviva recedis?*

XXXIII. Vat. Cod. p. 494. Plan. p. 55. St. 79. W. Praeclaram sententiam, quae hoc disticho continetur, Pittaco Mitylénæo tribuit *Theo* in *Progymn.* V. Πιττακὸς ὁ Μιτυληναῖος ἐρωτηθεὶς, εἰ λανθάνει τις τοὺς θεοὺς φαῦλόν τι ποιῶν, εἶπεν, οὐδὲ διανοούμενος. (quae ita *Luciani* verbis respondent, ut alterum ex altero expressum esse videatur.) *Thaleti Diogen. Laërt.* I. 36. ubi vide *Menagium.* — V. I. ποιήσας in Vat. Cod. legi, testatur *Dorvill.* In apogr. Geth. est ποιήσας. — V. 2. » Vat. Cod. et Plan. » nudeorum unus θείν, quod perinde est et forte ab » homine christiano repositum pro θεός. « Br.

XXXIV. Vat. Cod. p. 495. Planud. p. 63. St. 91. W. (Reiz. nr. X.) — V. 2. καθάρων ψ. Vat. Cod. — V. 4. πλείονας βλέπομεν. Vat. Cod. Duſtum hoc ex *Theophride* v. 89. ἢ με φίλει, καθάρων θέμενος νόον, ἢ μὲ ἀπεισιπνὴν ἔχθαις, ἀμφότῃν νεῖκος ἀιχμήμενος. Ὅς δὲ μὴ γλῶσση

γλώσση δὲχ' ἔχει νόον, οὗτος ἱταῖρος Δαινός, Κέρν'· ἐχθρὸς
βέλτερος ἢ φίλος αὖν. Cf. v. 119. 199. et *Lucill.* Ep. CXXII.

XXXV. Vat. Cod. p. 495. Plan. p. 70. St. 103. W.
(*Reiz.* nr. XI.) Silentium commendatur. σφρηγίς. Com-
paravit *Brodaeus Theogn.* v. 19. Κέρν', σφριζομένη μὲν ἱμοὶ
σφρηγίς ἐπικαίεται. *Stob.* XXXIV. p. 215. Σφραγίζου τοὺς
μὲν λόγους σιγῇ, τὴν δὲ σιγὴν καιρῷ. Simili metaphora
Theognis v. 413. πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσση θύρεμ' οὐκ ἐπί-
κενται Ἀρημόδιαι. Et hinc *Plutarch.* T. II. p. 503. C. οἱ
δ' οἰκημάτων μὲν ἀθύρων καὶ βαλλαντίων ἀδύσμων μὴδὲν ὄφελος
οἰόμενοι τοῖς πεκτημένοις εἶναι, στήμασι δ' ἀκλειστοῖς καὶ ἀθύροις
— χρώμενοι κ. τ. λ. Idem p. 510. A. κλειῖθρον ἢ χαλκὸν ἐμ-
βάλλειν τῇ φωνῇ dixit. ἀθυροβλῆστος ἀνὴρ est ap. *Euripid.*
Orest. v. 901. Ad sententiam facit dictum *Simonidis*,
σιωπῆς ἀκύνδυνον γέρας, ap. *Scholias.* *Aristid.* Or. Plat. II.
143. quod expressit *Horasius* III. Od. 2. 25. *Est ex*
fideli tuta' silentio merces, et haud pauci alii, quos lau-
dat *Wyszenb.* in *Bibl. Cr.* T. III. P. I. p. 40. *Eustarb.*
de *Hysm.* et *Hysm.* L. I. p. 30. γλώσσης φειδωλὴς θησαυρὸς
ἐν ἀνθρώποισιν ἔριστος. — V. 2. λόγων Codd. nonnulli.

XXXVI. Vat. Cod. p. 495. Anth. Plan. p. 89. St.
131. W. »Distichon hoc male sequenti carmini jungi-
»tur, cum quo nullam sententiae relationem habet.
»Duo sunt Epigrammata diversi argumenti. Hoc acute
»vidit Conr. Rittershusius in notis ad Porphyrii vitam
»Pythag. p. 43. cujus iudicium confirmant libri manu
»scripti. In optimo Planudeae cod. quatuor disticha
»conjuncta leguntur, ut in ed. Wechel. p. 131. tum
»duobus interjectis carminibus iterum recurrunt tria
»posteriora disticha, tanquam integrum epigramma,
»cujus in primo versu scriptum τόνδε. Sic etiam se res
»habet in altero Planudeae codice, ubi male τὸν δέ. In
»tertio posterius epigramma repetitum, sed cujus pri-
»mum tantum distichon descripsit librarius, tempori et

»chartae parcens. Hinc manifestum est, tria sequentia
 »disticha pro absoluto epigrammate habita fuisse a vete-
 »ribus, et illis contra auctoris mentem librariorum er-
 »rore distichon hoc adhaesisse. In hoc autem vers. 2.
 »codices omnes et veteres editiones habent ἔχει αὐτὴν.
 »Emendavit Stephanus, parum feliciter. ΑΥΤΗΝ cor-
 »ruptum ex ΑΥΤΗΝ. Tum κτεάνων, quod in libris est,
 »licet ferri posset, mutavi in ἀγαθῶν, meliori sensu.
 »Vulgatae lectioni, τὰλλα δὲ τῶν κτεάνων ἔχει πλείονα αὐτὴν,
 »hoc Incommodum inest, quod comparisonem habeat,
 »in qua rerum collatarum altera non expressa: tum in-
 »utile erat addere τῶν κτεάνων. τὰλλα omnia dicit. Br.
 Stephanus αὐτὴν dedit. Rittersb. l. c. αὐτὴν emendavit,
 quod nec sensui bene convenit, et hiatum facit. Ber-
 nardus autem in Epist. ad Reisk. p. 445. αὐτὴν conjicit,
 quod splendorem auri (χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ αὐτὴ διαπρέπει
 secundum Pindarum) significet. Saepe quidem confusa
 sunt αὐτὴ et αὐτῇ, (vide P. Leopard. III. Emendd. 24.)
 sed vide, an contextus sententiae hanc lectionem ferat.
 Certè sic sensus existit vehementer ambiguus. Acquiesco
 itaque in lectione Brunckiana, quamvis parum sit veri-
 simile, librarium ἀγαθῶν in κτεάνων mutasse.

XXXVII. Vat. Cod. p. 495. junctim cum praecedente. Vide not. ad Ep. praec. — Divitem esse, qui bonis suis utatur; non utentem pro paupere habendum esse. — V. 1. τόνδε. Vett. edd. omnes. τὸν δέ. Steph. — V. 2. Pauper enim non est, cui rerum suppetis usus, Horat. l. XII. Epist. 4. quamvis haec paulo diversa sententia dicantur. — Maximianus Eleg. I. 181. Quid mihi divitiae, quarum si demseris usum, Quamvis largus opum, semper egenus ero. — V. 3. ἐν ψήφοις κατατῆκεσθαι. Vide ad Antiphan. Ep. IV. Pallad. Ep. LXXXVII. et ἀέκον. CCCCXXXVII. ψήφοις veteres utebantur ad numerandum. Jam in numerando avaris omnis divitiarum usus continetur. Anacharsis percunctanti cuidam, ad quas res Graeci

auro uterentur, πρὸς τὸ ἀριθμεῖν respondit. *Asben.* IV. p. 159. C. — κατὰτῆκεται. *Immoritur studiis et amore senescit habendi.* Horat. I. Epist. VII, 85. Avarum describens *Lucian.* in Gallo §. 29. T. VI. p. 335. κατέσκληκεν ὅλος, ἐκτετικῶς ὑπὸ φροντίδων δηλαδὴ. et §. 31. p. 338. ὡς δὲ καὶ οὗτος ὑπὸ τῶν λογισμῶν ἐκτέτηκεν ὅλος. — V. 4. καὶ quaedam edd. vett. — ἐν Vat. Cod. Api comparantur, qui in congerendis et comparandis divitiis omne tempus consumunt. Vide locum *Democriti* laudatum ad Ep. XXVIII. 2. Opponuntur iis οἱ κηφήνες, ἐκ τῶν ἄλλοτρίων πόνων παρατρεφόμενοι. *Liban.* T. IV. p. 828. 14. ed. R. *Crates* Fr. VI. χρέματα δ' οὐκ ἐθέλω συνάγειν κλυτὰ, κενῶρου οἶτον, Μέρμηκός τ' ἄφρονος, χρέματα μαίβμενος. Ad sententiam facit *Theocrit.* XVI. 22. sqq. — Pro δρεπομένων Vat. Cod. δρεπομένων. Notanda locutio δρεπόμεναι τὰ μέλι, pro τρυγᾶν sive βλίστειν.

¶ 316.] XXXVIII. Cod. Vat. p. 494. Plan. p. 112. St. 163. W. (*Reiz.* nr. XIV.) Vulgus hominum fortunae iudicium in amicitia sequitur. Nota sunt haec *Ovidii* in *Trist.* I. El. IX. 5. *Donec eris felix, multos numerabis amicos; Tempora si fuerint nubila, solus eris.* — *Dum stetimus, turbae quantum satis esset, habebat* Nota quidem, sed non ambitiosa, domus. At simul impulsæ est, omnes timere ruinam: Cautaque communi terga dedere fugae. *Anthol.* Lat. III. CVI. 7. *Est equidem in lactis nemo non promptus amicus, Ipsa homini adversis umbra inimica sua est.* Cf. ad *M. Argentar.* Ep. XV. 6. — V. 1. Vulgo καὶ πταίων φίλος. Nostrium est in membr. Vat. — V. 2. σεν. Vat. Cod. σου vulgo. — V. 3. ἐν vulgo. οὐδ' αἶ; Cod. Dorvill. — V. 4. »τυχῆς τε βοταις» Plan. A tribus Codd., inter quos Vat. abest τε. Licet »autem βοται τέχης recte dicantur, praeferenda tamen »lectio, quae in unius cod. contextu, in alterius margine »conspicitur, τέχης βιπῆς. « *Dorville.* Ut *aurea fortunae*, sic βιπῆς τέχης de fortuna, venti ad instar mutabili. De vento hanc vocem usurpavit *Apollon.* *Rhod.* I. 1015. 4

δ' ἔρει λαίφρασι πανήμερος· οὐ μὲν λοῦσης Νυκτὸς ἔτι βίη μένει
 ἔμπεδον, ἀλλὰ θύλλαι Ἄντ' αἰ ἀρκάγδην ὀπίσω φέρον. *Ap.
 Sophocl. Oedip. Col.* 1248. νόχαι βίαι sunt ventis noctis
 exorientes. ἑτέροι βίαις ἐχθιστων ἀνέμων *Antig.* 137. cf.
 930. Deinde ad ignem transfertur, huc illuc motum.
Apollon. Rh. I. 1027. ἔξω ἵκελοι βίῃ πυρός. πυρός δὲ μῆ
 ap. *Homer. Il.* λ. 157. De motu alarum *Euripid.* ap.
Clem. Alex. p. 563. ταῖς ἀνυπλάτοις πτερυγῶν βίαις. Alae
 Fortunae tribuuntur in illustri *Aeschyli* loco ap. *Stob.*
Ecl. Phys. T. VII. p. 199. sq. quem emendare conati
 sumus in *Exercitt. Crit. I.* p. 213. Hoc tamen loco For-
 tunae cum ventis similitudinem respici puto, ut in *Euripid.*
Andromeda ap. *Stob. Tit. XCIII.* p. 559. νότοι βλοτος, νότοι δὲ
 τόχα κατὰ πνεῦμ' ἀνέμων. quam imaginem exornavit *Cli-
 somachus* ap. eundem p. 560. τοῖς εὐ παροῦσιν ἐντιπνεύσας
 ἢ τόχῃ Ἄπαντα συγχῆ, πάντα ναυαγεῖν ποιεῖ. Alii fortunae
 vicissitudinem cum maris fluctibus, huc illuc sese vol-
 ventibus, comparaverunt; ut *Hipparchus* ap. *Stob. CVI.*
 p. 572. πάντα γὰρ ταῦτα ἄετατα καὶ ἀβέβαια εὐρέπον δίκην.
 ut nos olim emendavimus in *Anim. in Stob.* p. 298. sq.
 Sed prius idem viderat *T. H.* in *Miscell. Obff. T. VI.*
 p. 351. et ad *Lucian.* T. III. p. 400. ed. Bip. — συμ-
 μεταβαλλόμενα. *Ovid. I. Trist. IX.* 13. *Mobile sic sequitur
 Fortunae lumina vulgus.*

XXXIX. *Cod. Vat.* p. 495. *Plan.* p. 120. *St.* 174. *W.*
Stob. Flor. III. p. 37. 35. *Gesn.* p. 21. *Grot. (Reiz. nr.*
XVI.) Consiliorum maturitas commendatur. Sententia
 est, ut ap. *Euripid. Phoeniss.* 455. οὔτι τὸ ταχὺ τὴν
 δίκην ἔχει· βραδείς δὲ μῦθοι πλείστον ἀνέουσιν σοφόν. *Theogn.*
 v. 319. καὶ βραδὺς εὐβουλες εἶλεν ταχὺν εἶδρα διώκων. *P. Sy-
 rus: Ad poenizendum properat, cito qui iudicat.* — V. 2.
 ἐφελομένη. *Vulgo.* Nostrum est in *Vat. Cod.* In alio *Dor-
 villii Cod.* est ἐφελομένον. *Salmasius* merito praetulit ἐφε-
 λομένη. *Dorvillius* autem, qui pronior est in vulgatum,
 scribi quoque potuisse iudicat: ἐφεσπομένην τὴν μετέπειτα ἔχει.

Praeter hæc Epigrammata Cod. Vat. *Luciano* tribuit
Ep. *Lucillii* CXVIII. *Palladae* XXII. *Nicarchi* XVII.

LUCILLII EPIGRAMMATA.

¶ 317.] I. Vat. Cod. p. 534. Planud. p. 154. St.
224. W. Carpit, ut videtur, dedicationum poëtas, qui
post magnificum exordium, multisque diis in partes vo-
catis, pusillae tandem rei dedicationem concelebrant. —
V. 1. φιλοπήλυγι. Notum antrum Athenis sub acropoli,
quod Pan se post pugnam Marathoniam tanquam *κρίσταϊον*
accepisse gloriatur ap. *Lucian.* Deor. Dial. XXII. 3. Cf.
ad *Simonid.* Ep. XXVIII. T. I. P. I. p. 219. — *οἰρεοφοί-
ναι* corrigendum censet cl. *Wakefeld* in *Sylv. Crit.* T. II.
p. 100. comparans *Diodor. Zon.* Ep. II. *ἐναυλακοφοῖνται*
Ἰθραις. Quum masculini forma sit *οἰρεοφοίτης*, femininum
in *οἰρεοφοῖται* formandum videtur. Cf. *Fischer.* Anim. in
Velleri Gramm. gr. T. II. p. 68. — V. 2. *ἔνδον*, in antro
puta: nam antra Nymphis erant pro facellis. Cf. *Lon-
gum* I. p. 5. ed. Vill. *Philostr.* I. Imag. XXIII. p. 796. —
Ἀμαδρυάειν. Vat. Cod. — V. 3. *ταῖς πέλιν*. omitt. Vat.
Cod. Flor. et Ald. pr. Primum reperitur in Ald. 2.
quam reliquae sequutae sunt. Tanquam conjecturam
suam hoc supplementum profert *Opfopoeus*. — V. 4.
αὐτὸς omnes edd. vett. usque ad *Stephan.*, qui ex *Opso-
poei* emendatione *αὐτοῦς* dedit. Illud est etiam in Vat.
Cod. *Wakefeld* l. c. *αὐτὸς τὰς κύνας*, ut elegantius, po-
nendum existimabat. Ejusmodi elegantiae, a codd. ob-
latae, minime spernendae sunt; sed eas poëtis obtru-
dendas esse non puto.

II. Vat. Cod. p. 542. Plan. p. 128. St. 185. W.
Aulus, pugil, Jovi Olympico cranium, in certaminibus
ipsi comminutum, dedicat; eidemque se post alias victo-

rias etiam vertebrae dedicaturum esse pollicetur. Cf. Ep. XVII. XVIII. XIX.

III. Vat. Cod. p. 170. Plan. p. 439. St. 572. W. Herniosus imaginem herniae, cuius ope ex undis enataverat, nescio cui deo dedicat. Cf. *Lucian.* Ep. XIX. — V. I. 2. profert *Suidas* in *νέστης* T. II. p. 601. ubi *Διονύσιος* legitur et *ἀνέζηκεν*. utrumque male. *ἀνέζηκεν* Vat. Cod.

IV. Vat. Cod. p. 527. *Lucillia* vindicat hoc Epigr., quod in Plan. p. 138. St. 200. W. *ἄδελον* est. Puer quidam, Grammatico paediconi in disciplinam traditus, non grammaticam apud eum, sed turpissima quaeque meditatur. — V. I. „In Planudea p. 200. valde corruptus „est hic versus. Videndus *Salmasius* in *Plinian.* p. 278. „Sensus est: *Grammaticus Menander barbam alit, ita ut* „*Philosophi Zenonis ipsius speciem referat: huic dicis tu* „*filium tuum in disciplinam dedisse.*“ Br. Vulgo legitur; *γραμματικὸς Ζήνων ὃς ἱ. π. Μένανδρον.* In Vat. Cod. autem sic: *γραμματικὸν Ζηνωνὶς ἱ. π. Μένανδρον.* ex qua lectione fortasse sagaciores veriore aliquando lectionem elicient. *Jos. Scaliger* in Not. msc. corrigit: *γραμματικῷ Ζήνωνος ἱ. π. Μένανδρος.* Cf. *Scrivarium* ad *Martialem* p. 353. Male suam emendationem interpretatur *Scaliger*, contra *Guilielminum* p. 50., de Grammatico Zenone Menandrum legente, et volumen, cui illius poetae versus inscripti erant, mento barbato tenente; contra quam interpretationem disputat *Salmasius* ad *Plin.* p. 278. qui ipse tamen parum feliciter correxit: *γραμματικὸς Ζήνων, ὃς ἔχει πῶγωνα, Μένανδρος — φησὶ συνεστακέναι.* *Grammaticus est Zeno barbatus. Huic filium se commendasse ait Menander.* Nihil vidi inficetius verbis interpositis: ὃς ἔχει πῶγωνα. φησὶ est in Planud. In Vat. Cod. obscurum est utrum φῆς an φησὶ legatur. — *Huetius* p. 15. pro τὸν δὲ legit τὴς δὲ. Idem in *συνεστακέναι* ambiguitatem inesse monet; significare enim et *commendasse* et *con-*

junxisse. Priore significatione hoc verbum usurpavit *Lucianus* in *Scyth.* §. 5. T. IV. p. 151. Bip. οὐκ ἔστιν ὃ τι ἂν μείζον σοι καλὸν χαρίσασθαι δὲ κλίμην ἢ συστήσας (fort. se inferendum) κλίμην. *Xenoph.* in *Exped. Cyri* III. 1. 8. Xenophon cum Sardes pervenisset, συνστάθην Κύρου, commendabatur *Cyro*. Attigit hanc significationem *Thom. Mag.* p. 824. *G. Budaeus* Comm. Gr. L. p. 695. 11. — V. 3. Vulgo αὐτῇ μελέτῃ οὐ π. οὕτως. Vat. Cod. αὐτῇ μελέτῃ et οὕτως. αὐτῇ emendavit *Aldus* in *Leclt.* parum feliciter. αὐτὸς μελετῶν *Jos. Scaliger* in not. msc. *Brunchius* exhibuit emendationes *Salmasii*. οὕτως *Huesius*. — In sequentibus ludicra est ambiguitas in vocabulis artis grammaticae ad rem veneream translatis. Similem lufum vide in *Straton.* Ep. XLVIII. — Ceterum vide, an hoc carmen in hunc modum emendari possit:

Γραμματικὸς, Ζήνων, ὅσον εἰς πύγωνα, Μένανδρος
τὸν δ' εἶδον τοῦτῃ φρὶς ἐν συνστακένῃ
τὰς νόκτας δ' αὐτὰς μελετῶν οὐ πάύεται οὐτος
πταίσαις, συνδέσμοις, σχήματι, συζυγίαις.

Grammaticus Menander, si barbam spectas, alius Zeno est. Verba ὅσον εἰ; proxime absunt alectione vulgata et Codd. ὁς ἔχει. *Martialis* in *Pannicum cinaedum* L. IX. 48. *Democritus, Zenonas, inexplicitosque Platonas, Quicquid et bisfusus squalis imaginibus, Sic quasi Pythagorae loqueris successor et heres, Praependet mentis nec sibi barba minor etc.* — Quod vero scripsi v. 4. τὰς νόκτας αὐτὰς, paulo vividius et ad epigrammaticum postremi versus aculeum acuendum haud paulo aptius esse videtur. Assidui enim studii et nunquam interruptae meditationis laudem expectamus, cum Grammaticum vel ipsas noctes puero operam dare audimus. Hanc expectationem lepide fallit carminis exitus.

¶ 318.] V. Vat. Cod. p. 537. Planud. p. 130. St. 187. W. In sensu hujus carminis exponendo mire hal-

lacinatur *Opfopoeus*. *Brodæus* intellexit, de paedicone eodemque impudico agi. Poëta se rem novam et tantum non incredibile amicis narraturum esse fingit. Oratio interjectionibus et interrogationibus saepe interrupta animum vehementi admiratione percussum vivide pingit. — V. 1. Nostisne Cratippum paederaſtam? novam enim rem et mirabilem de eo narraturus sum. Sed profecto magna in his Nemefios apparet potentia! — Similis in simili re τῆς Νεμέσιος commemoratio ap. *Philipp.* Ep. 1. ἄρτι γενειάζων δ' καλῶς καὶ στεῖρῃς ἑρασταῖς Παιδὸς ἀρετῇ Λάδων' εὐντομος ἢ Νέμεσις. — V. 3. ἄλλο γένος et τῶν ἑτεροζήλων fortasse vocabula fuerunt ex impudicorum illius aevi sermone, quibus flagitia recte significabantur. ἑτεροζήλοι sunt proprie, qui diversam in philosophia familiam sequuntur, tum omnino, qui in aliam partem inclinant. Cratippus, qui olim paedicaverat, nunc cevet. — ἤλπισα τοῦτ' ἂν ἐγώ; *Lucian.* D. D. XXV. 1. T. II. p. 85. πέθειν γὰρ ἂν καὶ ἤλπισα τελοικοῦτον γενήσεσθαι κακόν; *Euripid.* *Helen.* 662. τίς ἂν τὰδ' ἤλπισε βροτῶν περὶ; — Idem fere color in Carmine *Catulli* LVI.:

O rem ridiculam, Cato, et jocofam
Dignamque auribus et tuo cacinno!
Res et ridicula et nimis jocofa.
Deprendi modo pupulum puellae
Trufantem. Hunc ego, fi placet Dionae,
Proselo rigida mea cecidi.

— V. 5. μανήσομαι. Graviter in re miraculosa et omnem fere fidem superante, ita ut audientes in stuporem et insaniam conjiciat. Notanda locutio. — λόκος vocatur paederaſtae, qui pueris insidiantur. *Seraso* Ep. LXXXIX. νυκτερινὴν ἐπὶ κλῆμον ὡς μεταδόρπιον ᾤσεν, Ἄρνα λόκος θυετόρις εὔρεν ἐξισταῖτα, Ὅλδν Ἄριστοδίκου τοῦ γρίττουος. ubi vide not. Ut hic tenellum puerum ἄρνα, sic *Lucilius* pilosum cinaedum εἰρφοῦν appellat. Quamvis εἰρφοῦς simpliciter pro pathico usurpatum fuisse videtur; ut in

Ep. ἀδισπ. XXXVIII. τῆς ὥρας ἀπόλοις, παρηκμάζει ταχὺ πάντα Ἐν θέρους ἐξ ἰρίφου τρηχδὺν ἔθνη τράγον. Apud *Callum* XXXVII. 4. *bircus* est, qui se virum praeferre nequit.

VI. *Ammiano* hoc carmen tribuitur in *Plan.* p. 187. St. 273. W. *Lucillii* nomen inscriptum habet in *Vat. Cod.* p. 529. Scriptum est in philosophum in turpi flagitio deprehensum. Cf. *Luciani* *Icaromen.* §. 21. T. VII. p. 30. sq. ed. Bip. — V. 1. ἡδάμας. *Virtutis verae custos rigidusque satellites.* *Horas.* I. Epist. I. 17. qualem *Pseudo-Gallus* Eleg. I. 74. casto pectore durum vocat. Sed noster similis erat illi ap. *Juvenalem* *tristi obsceno*, qui

castigat turpia, cum sis

Inter Socraticos notissima fossa cinaedos.

Sat. II. 9. Qualis apud eundem v. 21. Sextus, quem iis annumerat, qui perditos seculi mores — *verbis Herculis invadunt et de virtute locuti Clunem agitant* —, talis etiam ille erat, quem *Lucillius* notat, nec tamen nomine appellat. Perperam enim bonus *Opsopoeus* in *Cynicum* *Adamanta* haec scripta existimabat; et secum in errorem induxit *Fabricium* *Bibl. Gr.* T. III. p. 512. ed. *Harl.* Ferro et adamanti dicuntur similes, qui nullum humanitatis sensum habere videntur, sive natura eum illorum animis non inseverit, sive disciplina exstinxerit. *Ovidius* ex *Ponto* XII. 31. *Quae nisi te moveant, duro tibi pectora ferro Esse, vel inducto clausa adamante putem.* Cf. *Heroid.* II. 137. quae ducta ex *Pindarico* fonte ap. *Arten.* XIII. p. 601. C. ἐξ ἡδάμαντος ἢ σιδήρου κεχάλευτος Μίλαιναν κατέλειπεν, quem multi expresserunt, docente *Wystenb.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 69. Homines aenei aevi ἡδάμαντος ἔχον κρατερὸν θυμὸν, secundum *Hesiod.* in *E. κ.* 'H. 147. unde fortasse *Apollon. Rb.* II. 231. εἰδ' αἱ οἱ ἡδάμαντος ἐληλαμένον κέας εἶν. Plura hujus generis collegit *Rittersb.* ad *Oppian.* III. *Cyneg.* 240. p. 107. —

V. 2. *ῥυγμάχος*. Vat. Cod. In Ed. pr. Fl. et Ald. *ῥυγμά-
λας*, quod quamvis emendatum in Aldi Lœst. tamen
etiam in Aldina 3. reperitur. Vix alibi occurrit hoc vo-
cabulum, quod recte accēpit *Brodaeus*, qui *Lucillium*
respicere existimat ad Diogenis Cynici exercitationes,
statuas nive perfusas amplectentis; (vide *Diogen. Laërt.*
VI. 23, p. 327.) quam ejus vanitatem et ostentationem
plures exagitarunt, quos vide ap. *Gatackerum* ad *M. An-
tonin.* I. p. 6. Erant autem Cynici *ῥυγμάχαι* etiam eo,
quod simplici tunica induti et sub divo plerumque agen-
tes coeli inclementiam contemnere videbantur. Cf.
Nostri Ep. XXX. 2. — V. 3. *ἀπεριεὶς σιπῶν*. Idem color
in Lolibus nr. XXXIV. *Turpe quidem factu; sed ne ren-
zigine rumpar, Falce manu posita, fiet amica manus.* —
V. 4. *ἔργα κακοστομάχων*. In hoc vocabulo interpretandō
in diversa abeunt interpretes. *Brodaeus* Cynicum nostrum
crapulam vomuisse existimabat; quod, quamvis turpe
philosopho, vix tamen flagitiosum videri poterat. Hanc
ob causam magis accedo *Opsopoei* sententiæ, os eum
sibi polluisse putantis; nec aliam interpretationem pro-
basse *Jos. Scaligerum* apparet ex ejus conjectura in not.
msē. et ap. *Huetium* p. 20. prolata, *κακοστομάτων*. Sed
hanc vocem linguae indoli repugnare monuit doctissi-
mus praeful; et dicendum fuisset *κακοστόμων*. Nihil mu-
tandum videtur. *ἔργα κακοστομάχων ποιῶν* propriē dicun-
tur, qui, cum stomachio ciborum copia gravato laborant,
digito palatum titillantes vomitum excitant. Hinc ad
rem turpissimam significandam adhibitum. Maxime huc
facit *Martialis* IX. Ep. XXVIII. in Chrestum :

*Curios, Camillos, Quintios, Numas, Ancos,
Et quidquid usquam legimus pilosorum,
Loqueris, sonasque grandibus minax verbis,
Et cum ibeatris seculoque rixaris.
Occurris aliquis inser ista si draucus
Jam paedagogo liberatus, es cujus*

Refibulavit turgidum faber penem:

Nutu vocatum ducis, et pudet fari (ἄπειναι; εἰπεῖν),

Catoniana, Chreste, quod facis lingua.

VII. Cod. Vat. p. 537. Lucillii nomen adscriptum habet. In Planud. p. 130. St. 188. W. ἀδελον est. Scriptum videtur in impudicum, qui, ut suspicionem nefandae libidinis effugeret, uxorem duxit; sed frustra. — V. 1. φεύγων τὴν ὑπόνοιαν. Moechus ad maritum ap. *Juvenal.* IX. Sat. 86. *Fam pater es; dedimus, quod famas opponere possis.* — V. 3. διὰ τῆς ἀγορεύς. ut nemo non sciret; ut ille ap. *Horatium* I. Ep. VI. 59. *qui mane plagas, venabula, servos Differtum transire forum populumque jubebat.* — V. 3. αὐρίον. mox puer mihi nasceatur, dixit hominibus in foro congregatis.

VIII. Cod. Vat. p. 535. Planud. p. 140. St. 203. W. Lusus in vocabulis δριμύς et δριλος. *Gloss.*: *Verpus, δριλος; καὶ ὁ μέσος δάκτυλος τῆς χειρὸς, λέγεται δὲ καὶ ὁ λεπθέρμος.* quam glossam excitavit, una cum hoc disticho, *Salmas.* ad Scr. H. Aug. Tom. I. p. 553. Hieronymus, qui olim δριμύς, severus et morosus, videri volebat, repente δριλος factus est, et illius pristinae conditionis nihil nisi priorem syllabam servavit. Δριλος autem h. l. hominem libidinosum, sive non tam hominem quam Priapum significat. Qui e vitreo Priapo potabant, *Drilopotae* appellabantur, secundum *Schol. Juvenal.* II. 93. Qua ratione *Lucilius* noster Hieronymum appellat δριλον, eadem *Catullus* Pisonem salacissimum *verpum* *Priapum* vocavit Carm. XLVII. 3. Nihil hic viderunt interpretes. In not. msc. *Casauboni* nomini ἱερώνυμος appictum ἱπώνυμος; quod si cum metro ita conciliaveris, ut scribas: τοπερεθαι ἱπώνυμος εἶναι, arguta existet lectio, auctore suo minime indigna. Tum hominis nomen erat *Drimys*, qui etiam mores δριμαῖς simulabat. Elegantem usum vocabuli ἱπώνυμος, quo hominem sui nominis significat, illustravit *Salmasius* ad Script. Hist. Aug. T. I.

p. 553. et *Abresch.* in *Leßt.* *Aristaen.* p. 70. — In *Vat. Cod.* *ισώνιμος* et *γύγονεν* legitur.

IX. *Vat. Cod.* p. 544. *Planud.* p. 138. *St.* 200. W. *»* *Εἰς γρημπατικὸν κεραιφόρον.* ut gallice dicimus *cornard.*
» Recte in *Vat.* membr. istud lemma huic disticho prae-
» fixum, quod in *Planudea* translatum est ad alterum,
» quod est infra XLIX. quo non pertinet. *»* *Br.* Quaesi-
 tum est, quando adulterae mariti *κεραιφόροι* dici coepe-
 rint. Jam *Artemidori* aetate cornua in proverbium
 abierant, cujus haec sunt in *Onirocr.* II. 11. *ὅτι ἡ γυνή*
σου πορεύσει καὶ τὸ λεγόμενον κέρατα αὐτῇ ποιήσει. Duobus
 digitis corniculorum ad instar erectis aliquem deridere
(ὕβριζιν κεραιφάτων δείξει) vetabatur legibus Longobardi-
 cis, ut docuit *Salmasius* ad *Tertull.* de *Pall.* p. 338. ubi
 nostrum distichon excitavit. Fallitur *Voltarius*, qui cor-
 nua a mulierum mitellis (*cornettes*) derivabat *dans les*
Questions sur l'Encyclop. v. *Adultère.* Fortasse cornua,
 quae potentiae et dominationis signum fuisse constar,
 (v. *Westen.* ad *N. T. I.* p. 656.) per ludibrium tribue-
 bantur viris, qui nihil non perferebant ab uxoribus.
 Ceterum vide *Menagium* in *Origin.* Gall. v. *Corne.* *Span-*
hem. de *Usu et Pr. Num.* VII. p. 402. *Fabric.* ad *Sext.*
Empir. I. p. 122. — V. 2. πολλὰς. *Vat. Cod.* — Cete-
 rum haud scio, an huic disticho occasionem dederit
 dictum *Diogenis Cynici* ap. *Laërt.* VI. 27. p. 329. τοὺς
γρημπατικούς ἐπαύμαζε, τὰ μὲν τοῦ Ὀδυσσεὺς κακὰ ἐναζητοῦν-
τας, τὰ δὲ ἴδια ἀγνοοῦντας.

§. 319.] X. *Cod. Vat.* p. 520. *Plan.* p. 127. *St.*
 183. W. In *Cleombrotum* pugilem, qui postquam ab
 arte vacare coeperat, graviore plagas ab uxore pertu-
 lit, quam quondam ab adversariis in certaminibus. —
 V. 1. κατέλυσε. Eodem sensu *Ep.* XLIII. et ap. *Xenoph.*
Hist. Gr. VI. 3. 16. ἀλλὰ μὲν οὐδ' ἐκείνους ἔγνωε ἐπικινῶ,
 αἵτινες ἀγωνιστὰν γινόμενοι, καὶ νενικηότες ἤδη παλλάκις καὶ

δέξαν ἔχοντες, οὕτω φιλονεικοῦσιν, ὥστε εὐ πρότερον παύονται, πρὶν ἂν ἡττηθῆντες τὴν ἀσκήσιν καταλύσωνιν. quem locum cum aliis quibusdam protulit *Bud.* Comm. Gr. L. p. 1071. Attingit etiam hanc significationem *Gazacker.* ad *M. Anson.* L. iV. p. 133. D. *Scholiasst. inedit.* in Cod. Lascaris ap. Iriarten: κατέλυσε. κατέστρεψε καὶ τέλος ἐπέθηκε τῇ πυκτεύσει. πληγῶν ἰσθμια. ἰσθμίων καὶ νεμέων πληγῆς. μετὰθσεις. De meretricula, quae amatores habere defierat, *Macbon* ap. *Asben.* XIII. p. 581. C. καταλειλυκυίας ἡς Γυναικίου εχιδόν. Hoc sensu *Horat.* I. Epist. I. 8. *Solve senescentem matrem sanus equum.* i. e. missionem da, κατέλυε. — Cum uxorem duxisset, Isthmica sibi et Nemea certamina renovata vidit, plagas ab illa accipiens, quales olim Olympiae. γραῦν τύπτουσιν Ὀλύμπια, i. e. κατὰ τὸν ἐν Ὀλυμπίοις νόμον. — V. 3. καὶ τὰ παρ' αὐτῇ. Sic Vat. Cod. Planudeorum optimus καὶ παρ' αὐτῇ. Scribendum videtur: καὶ τὰ παρ' αὐτῆς. scil. τῆς γυναικὸς. *Br.* Vulgo: καὶ παρ' αὐτῇ. Emendationis necessitatem non video. τὰ παρ' αὐτῇ sunt domestica illa mala, quae ipsi jam magis terribilia videntur, quam stadium. Illis malis autem conjugem significari rixosam et plagosam, sponte apparet. — V. 4. φέσσων. Vulgo et in membr. Hoc si verum est, distinguendum in fine v. 2. post Νέμεα, et jungenda verba, φέσσων γραῦν καὶ τὰ παρ' αὐτῇ μᾶλλον ἢ —. — V. 5. ἂν γὰρ ἀναπνεύσῃ. simulatque respiraverit, vapulat. δέρεται. (vitiose Vat. Cod. δέρεται.) *Aristoph.* Vesp. 483. ἣ δέδοκται μοι δέρεσθαι καὶ δέρειν δι' ἡμέρας. *Schol.* τύπτεσθαι. Gemina autem significatione hoc vocabulum accipiendum esse monuit *Huerius* p. 14. altera *vapulandi*, *glubendi* altera. Cf. *Aristoph.* *Lystr.* v. 741. et 952. Eadem est ambiguitas in verbo σποδῆν, quod facete usurpavit cum similibus *Aristophan.* *Nub.* 1379. κᾶπειτ' ἔφα μὲ, κᾶσπέδει, κᾶπτιγα, κᾶπτεριβεν. quae omnia sunt ex verporum glossario. Idem *Ecclef.* 1007. ἔδεξε ταῖς γυναῖξιν, ἣν ἀνὴρ νέος νέος ἐπιθυμῇ, μὴ

σποδεῖν αὐτὴν, πρὶν ἂν τὴν γραῦν προκρεῦσθαι πρῶτον. *Schol. Theocrit.* V. 118. ὁ δεσπότης σου δῆσας σε ἐπύγριζεν, ἐμβλάνεν. ἔπειρ' ἀγλῶτ' τὸ ἐκάθαιρε καὶ ἐξέδαιρε. καὶ Ἀριστοφάνης σποδεῖ τὰς πλευρὰς καὶ ἐκάθαιρε. — V. 6. τὰς πληγὰς. Etiam hoc ad Veneris palaestram referendum videtur. Mania, meretrix, duobus athletis morem gerens; μαθεῖν, inquit, αἰσθῆσθαι θ' ἅμα Ὀλυμπιονικῶν νυκτὸς ἀθλητῶν θυοῖν Πληγὴν . . . τί δύναται ποτ' ἤθειλον, secundum *Macbonem ap. Athen.* XIII. p. 578. F. — ἐπεδιδόναι dicitur pugil, qui adversario plagas rependit; et maritus, qui uxori debitum solvit. Miserum autem Cleombrotum nihil juvabant commodi mores; vapulabat enim, ut officium faceret, et ubi id fecerat, nihilominus vapulabat.

XI. Vat. Cod. p. 520. Plan. p. 127. St. 184. W. In pāncratiasten, in omnibus quinquertii exercitiis mira facilitate et celeritate superatum. Certabatur autem in πεντάθλω lueta, cursu, disco, saltu, jaculo. Cf. Ep. ἀδίσκ. CCCCLIV. — V. 2. ὅλας. Vulgo et in Vat. Cod. quī etiam sq. versf. μὲν γὰρ, ut Plan. habet. — οὐδ' ἤγγισα, τῷ ὄρῳ scil. longo intervallo a meta discus cecidit. In antiq. edd. ἤγγυσα legitur. Primus *Steph.* ἤγγισα dedit. — V. 5. κυλλός. manu distorta, luxata et inutili instructus. Vide *Foesium* Oecon. Hipp. p. 220. sq. *Alberti* Obff. philol. p. 109. sq. et *Westen.* ad N. T. I. p. 425. — ἡκόντιζον Vat. Cod. quod nescio quomodo probabat *Salmasius*. in not. msc. sed ferri nequit. Notandum ἀμείνονα, pluralis pro singulari. Vide tamen, an corrigendum sit:

κυλλὸς δ' ἡκόντιζ' αὖ ἄμεινον.

— V. 6. πεντετριάζόμενος. Lepide verbum finxit Lucilius, de eo, qui in omnibus quinquertii certaminibus victus fuerat. Br. τριάξαι et ἀποτριάζαι dicebatur, qui in luetae certamine adversarium ter dejecerat; quod qui fecerat, victor censebatur. Vid. *Fabr.* Agonist. I. c. 27. et *Salmasium* ad Solin. p. 206. Hinc passim

ductae metaphorae et comparationes, quas docte persequitur *Spanhem.* ad *Juliani* Or. I. p. 261. sqq. Quaedam addidit *Wyttenbach.* in *Bibl. Crit.* T. III. 2. p. 61. sq. Cf. *Nostr.* Ep. XX.

XII. Cod. Vat. p. 519. Plan. p. 126. St. 182. W. In pugilem plurimis, quas in certaminibus acceperat, plagis plane deformatum. — V. 1. Ὀδυσσεύς. Vat. Cod. Respicitur locus celeberrimus in *Odyss.* p. 291. sqq. — V. 4. εὐ κτείν, subintell. μένον. Optime haec expressit *Grotius*: De cane quid dicam, patria nosse nequit. — V. 5. ἦν ἱθάλης ἀδ πε. Sic vulgo. In Vat. membr. est τὸ πρῶτον. unde scribendum videtur:

ἦν δ' ἱθάλης τὸ πρῶτον ἰδεῖν.

— ἑαυτοῦ, pro σπαντοῦ, personarum commutatione passim obvia. Vide *Perizon.* ad *Aelian* V. H. I. 21. *Dorvill.* ad *Charis.* p. 159. et, qui multa exempla laudat, *Fischer.* In *Anim.* ad *Velleri* *Gramm.* T. II. p. 237. sqq. — V. 6. οὐκ εἰμι. *Epigon.* *Theff.* Ep. II. οὐ μὲν κέχρην — γυναικός οὐδ' αὐτῇ Λαίδη Λαίς ἔτι.

XIII. Cod. Vat. p. 520. *Λουκιλλεύ.* Plan. p. 128. St. 185. W. *Luciano* tribuit. In *Androleum*, pugilem, qui in omnibus fere *Graeciae* certaminibus partem sui reliquerat. — V. 3. ἔσχευ. In *stadio Olympico* alteram aurem reliqui. Nihil fere magis expositum plagis quam pugilum aures, quas tamen tueri solebant ἀμφώτισιν, de quibus quaedam monuit *Adr. Turneb.* in *Advers.* XXIV. 28. et *Desid. Heraldus* *Animadv.* ad *Martial.* VII. 31. p. 139. Propter aures contusas ἀντοβλαδίαι appellabantur pugiles. *Diogen. Laert.* V. 67. ubi quaedam notavit *Menagius* p. 218. quibus adde *Winkelmann.* *Monim.* inediti p. 76. — πλατααίαις. *Ludif. gymnici* *Plataeae* celebrabantur, quos commemorat *Strabo* IX. p. 412. Vocabantur *Eleutheria* in honorem *Jovis Eleutherii*, cui *Graeci* post *Persas* devictos templum exstruxerant.

Pausan. IX. 2. p. 715. *Plutarch.* Vit. Aristid. T. I. p. 331. E. F. — ἰν ἀλέφαιρον. Pollux in certamine cum Amyco ap. *Theocrit.* XXII. 104. μέσας ῥινὸς ὑπερθε κατ' ὀφρύας ἤλασε πυγμῇ, Πᾶν δ' ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὀπίσθον. — §. 320.] V. 5. Vulgo κορύσσετε. quod emendatum est ex Vat. Cod. unde etiam ὄσαν, ἡγωνισάμην et πλεῖν, pro ὄσην, ἡγωνισάμην et πλέσθην receptum est. Lectionem κορύσσετε expressit *Grotius*, cujus tamen hoc loco parum perspicua interpretatio:

Damoteles mihi praeco pater, cum plebe, quiritis,

Ut mutilus, sed non mortuus, eriperer.

Verba sic potius accipienda: Damoteles per praeconem flagitabat, ut filius sibi traderetur aut sepeliendus aut, si adhuc spiraret, curandus. Respicitur enim, quod *Dorvillius* monuit (ad *Luciani* Ep. XXI.), ad morem in proelio occisos per praeconem ad sepulturam poscendi. Junge Διμοσχέλης σὺν πολιήταις, quasi communi populi consilio Androlem repetiverit pater. Festive autem poeta de certamine in stadio tanquam de proelio loquitur. — V. 6. ἔραϊ μ' ἐκ vulgo. Praepositionem omittit Vat. Cod. — πολιήται. Ed. Fl. pr.

XIV. Vat. Cod. p. 520. Λουκιλλεύ. In Plan. p. 128. St. 185. W. hoc quoque *Luciani* est. (Ep. *Luciani* nr. XX. ed. R.) Apidi pugili statuam posuerunt ejus adversarii, gratiam ei referentes, quod nullum eorum unquam vulneraverit. — V. 2. ἄπιν οὐδένα. Sic libri omnes, quorum consensus facile me ad credendum inducit, ita fuisse a poeta scriptum et pronuntiasse veteres ἄπιν. Nam in promptu erat scribere μηδένα, si illo modo versus non constitisset. Simile est illi, quod observavi ad *Lucian.* Ep. VI. Br. μηδένα scribendum putabat *Dorvillius*.

XV. Cod. Vat. p. 520. Plan. p. 127. St. 184. W. In Eralistratum stadiodromum tam tardum et fere immobilē,

lem, ut ne terra quidem commota eum movere posset. Conf. Ep. XCV. — *σταδίων*. Vix sincerum, nullum tamen editorum Anthologiae advertit. *σταδία* legendum videtur cum *Jos. Scaligero*, qui hanc emendationem Aldinae allevit.

XVI. Cod. Vat. p. 520. Planud. ibid. In Marcum stadiodromum mire tardum. — V. 1. *νόκτα*. Quum de die currere coepisset, usque ad mediam noctem cucurrit, ita ut, stadio clauso, Marcus ibi relinqueretur. — *νόκτα ποικίλν*, ut *ποικίλν ἡμέρας*, *dies transigere*, passim. Exempla vide ap. *Westen.* N. T. Matth. XX. 12. — V. 2. *πάντες*. Vat. Cod. — V. 3. *δημόσιοι*. publici ministri, quibus id mandatum erat. — *κείσθαι ἑδοξαν ἐπὶ τὴν τινὰ τῶν λιθίνων*. stadiodromi signum ex marmore ibi positum esse arbitrabantur; non movebatur enim. — V. 5. *καὶ τί γάρ;* Recte *Scaliger* correxisse videtur in not. msc. *καὶ τόγ' ἄρ' εἰς*, nisi malis *καὶ τόδ' ἄρ' — στάδιον* scil. Stadio proximo anno aperto Marcus totum adhuc stadii spatium a meta abesse inventus est. — *εἰς ὥρας*. Vide *Casaubon.* ad Athen. L. II. p. 112. — V. 6. *τῇ σταδίῃ στάδιον*. Ex Vat. membr. palmaria haec lectio in textum venit, pro vulgari *τῇ σταδίῃ διπλεθρον*, quae esset tertia pars stadii. Hoc posuisse videtur *Planudes*, cui absurdum videbatur, quod Marcus post cursum totius anni ne pedem quidem promovisset. At ejusmodi narrationibus probabilitatis speciem conciliare velle, putidum sane. Quin omnis earum lepor in hyperbole et *τῇ ἀδυνάτῃ* positus est.

XVII. Cod. Vat. p. 519. Plan. p. 126. St. 182. W. Pugil ita deformatus, ut nemo cum agnosceret, patria hacreditate privatus narratur. — V. 1. *νοῦτος δ' νῦν ποικίλος*, *quem salem nunc videt*. Sic recte Vat. Cod. » Planudeae excusi libri *οὗτος δ' νῦν βλάτιστος*. Sed vox » *βλάτιστος* a quatuor quos inspexi codicibus abest, » a Florentina et Ald. 1. Eam inseruit Aldus ad fulcien-

adum versum in editione secunda. Potuisset etiam παν-
 αριστος, quod conjecerat vir doctus ad marginem
 exemplaris Florentinae, aut αἰσχιστος. Sed jam con-
 jecturis non est opus. Br. — In exitu versus εἶχε τὸ
 περδεῖν. *Opfopoeus* lacunam sic implebat: εὗτος ὁ νῦν μὲν
 πηρές. — V. 3. ἀπογραψ. πύκτης. in pugilum numerum
 receptus. *Aeschines* Epist. XI. p. 690. ed. R. ὥσπερ ἂν εἴ-
 τις Ὀλυμπίῳσι νικήσας πολλὰς, ὕστερον γέρον ὦν ἀπογράφοντο
 ὅτι καὶ προκαλοῖτο τοὺς ἀντιπάλους. quae ducta sunt ex
Xenoph. Hist. Gr. VI. 3. 16. cujus verba supra laudavi-
 mus ad Ep. X. Cf. *Bud.* Comm. Gr. L. p. 817. —
 V. 4. μηδὲ τὸ λ. τὸ μ. Vat. Cod. — V. 5. Pro αὐτοῦ
 Ald 2. αὐτὸς legit. — In quodam cod. παρελήλυθεν scri-
 ptum fuisse notat *H. Steph.* — Ne frater quidem Olym-
 picum agnoscebat. Ap. *Valer. Flacc.* IV. 241. *Amycus*
Polluci minatus, *Haud tibi pulcræ, ait, Manserit hoc*
ultra frontis decus, orare matri Nota feres. ubi vulgata
 lectio quam temere impugnetur a *Burmanno*, qui *tota*
feres corrigendum censebat, ex his in pugiles carmini-
 bus clarissime apparet.

XVIII. Cod. Vat. p. 519. Plan. p. 126. St. 183. W.
Apollophanis pugilis caput cum κοσκίνῳ comparat *Lucil-
 lius*, ut *Plautus* in *Mostell.* I. 1. 52. *O carnificum cri-
 brum, quod credo fore, Ita te forabunt patibulatum per*
vias Stimulis. ubi vide *Taubmann.* — V. 2. σιτοκόπων
 βυβλας. Vat. Cod. et in edd. vet. usque ad *Ascensum*.
 quod qui interpretari conati sunt, operam frustra in-
 sumserunt. Etiam *Jos. Scaliger* σιτοκόπων sive ex ingenio
 emendavit, sive hanc lect. ap. *Stephanum* repertam as-
 sensu suo probavit. Comparat poeta *Apollophanis* caput
 inferiori membranæ, cui volumen incumbit, a tineis
 ubique corrosae et pertusae. *Alciph.* I. Ep. XXVI.
 p. 104. εἴτα καταλαμβάνω πρεσβύτην — χέστην ἀρχαῖον τινα,
 σαρπὲν τε τῷ χέσθῳ, ὑπὸ κρέων καὶ σπηλῶν ἡμίβρωτον διὰ χεῖρας
 ἔχοντα. *Synesius* Epist. CXXXIII. τεκμαίρομαι δὲ αὐτὴν εἶναι

παμπάλαιον, τῷ τε θριπιδέστατον γεγούνην καὶ τῷ συγκοχῶσθαι τὰ πλείονα τῶν γραμμῶν. Recte autem σητοκόποι. *Tineae* membranas perforantes eas κέπτειν dicuntur. *Lucian.* T. III. p. 99. indoctum quendam hominem ait libros veteres nulla alia re a recentioribus discernere posse ait, εἰ μὴ τῷ διαβεβῶσθαι καὶ κατακεκῶσθαι αὐτὰ — καὶ συμβόλους τοὺς εἰς (i. e. σῆτας) ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνειν. *Aristoph.* *Lyfistr.* 731. εἶπαι γάρ ἐστιν ἔρια μοι Μιλήσια ὑπὸ τῶν σέων κατακοπόμενα. — §. 321.] V. 3. μυρμηκῶν. formicarum cuniculis sursum deorsum vergentibus perscriptum caput. *Scholias* notavit, verborum esse lusum, μύρμηκες enim vocantur οἱ πυκτικοὶ ἱμάντες ap. *Hesych.* et *Polluc.* III. 150. cujus appellationis ratio repetenda est inde, quod τὰς σάρκας διακῶπτουσι καὶ ἀναλίσκουσι, ut *Hesychius* ait in v. χειροβῶντι δασμῷ. Simili translatione *Aristophanes* mollia illa et multis flexionibus variata *Agathonis* μέλη in *Theismoph.* v. 106. μύρμηκες ἀτραπὸς appellat. Hinc emendandus *Pherocrates* comicus in nobilissimo de veteri musica loco ap. *Plutarch.* T. II. p. 1142. A. ubi de *Timotheo* Mileſio conquesta *Diva Musica*,

Καὶά μοι πάρεσχεν οὗτος, αἶτ, πάντας, οὓς λέγω,
παρελήλυθεν, ἄγων ἀτραπιτοὺς μυρμηκίνων.

Vulgo sine sensu: παρελήλυθ' ἄγων ἰντραπίλους μ. — V. 4. γραμμῆματα. vulnera signis similia, quibus musici cantum notabant, quorum specimen dedit *Marpurg. Gesch. der Musik.* p. 192. sqq. post *Burretum* dans les *Mém. de l'Academ. des Inscr.* T. V. p. 185. — V. 5. Ceterum nihil tibi in posterum timendum erit; nam licet novis plagis afficiaris, iis tamen, quae habes, vulneribus aliud adjici non poterit. Similis hyperbole in *Archiaë* Ep. II. δαλίζειν, Κύπρι, τόξα, καὶ εἰς σκοπὸν ἤσυχος ἀλὲδ' ἄλλον' ἐγὼ γὰρ ἔχω τραύματος οὐδὲ τέπεν.

XIX. Cod. Vat. p. 519. Planud. p. 139. St. 203. W. De eodem fortasse *Olympico*, cujus deformatam faciem

descripfit Ep. XVII. — V. 1. βόγχος iterum pro ore Ep. XXXV. In contumeliam sic dici, sponte apparet. Vide *Inrrpp. Thom. Mag.* p. 787. — V. 2. *Opsopeus* ἐνός (fortasse ἐνόςρα volebat) legit, vertitque *inspice*.

XX. Cod. Vat. p. 548. Plan. p. 128. St. 185. W. Historia de Milone, qui, cum quondam adversarium in certamine non invenisset, coronam accepturus in terram collapsus est. — V. 1. μένος. cum nemo fortasse ausus esset cum eo congredi. Qui sic coronabantur, palmam sine pulvere, ἀκοντὶ, dicebantur accipere. *Horat.* l. Epist. l. 49. *Quis circum pagos et circum compita pugnae Magna coronari contemnat Olympia, cui spes, Cui sit conditio dulcis sine pulvere palmae?* Ejusmodi victoriae exemplum profert *Pausan.* VI. p. 478. ubi Dromeum quendam Mantinensem primum τοῦ παγκρατίου τὴν νίκην ἀκοντὶ λαβεῖν narrat. — V. 3. ἐπισκόν. Vat. Cod. — V. 5. κνέμεγαλον. Vat. Cod. — οὐχὶ τρεῖς ἐστιν. *Brodaeus*, qui hunc locum perperam accepit, ἑστέην suspicabatur, et secum in errorem traxit *Potterum* in *Archaeol.* II. 21. p. 411. ed. *Gronov.* Verum sensum aperuit *Salmasius* ad *Solin.* p. 206. *Lapsus quidem sum, Milo ait, sed ter dejiciar necesse est, ut palmae mihi abjudicetur honor.* Cf. *Brunck.* ad *Aristoph.* *Nub.* v. 126. et quae notavimus ad Ep. XI.

— V. 6. βλίτω. Vat. Cod. *P. Faber*, qui loca de Milone diligenter collegit in *Agonist.* I. 27. (*Gronov. Thes.* VIII. 1903.) verba, τὰλλα μὲ τις βαλέτω, eo refert, quod nullus impetus Milonem de loco, ubi semel pedes fixisset, dimoveri potuerit. *Philostroph.* *Vit. Apoll.* IV. 28. p. 168. ubi vide *Olearium*.

XXI. Vat. Cod. p. 536. Planud. p. 155. St. 226. W. — V. 2. πέτισθαι dicuntur cursores pedum pernicitate praestantes, ut *Ladas* in Ep. ἀδισπ. CCCXII. *Λάδας τὸ στάδιον εἰς ἥλατο, εἴτε διέπτη, Δαιμόνιον τὸ τέχος, οὐδὲ φράσκει δυνατόν.* Sed *Eutychides* noster in stadio tardissimus erat;

ubi autem ad coenam properabat, celerrimus. Jam parasiti *τρεχέδαικνοι* appellabantur, quod nomen Clearcho Sophistae adhaesisse narrat *Athen.* I. p. 4. A. Eosdem *πέρσεσθαι* dicebant. Ut *Antiphanes* ap. *Athen.* I. p. 4. F. οὔτοι δὲ τὰ δειπνα τῶν ἐν τῇ πόλει ἐφορῶσι καὶ πέτονται δεξιῶς ἐπὶ ταῦτα ἄκλῆτοι. *Alexis* ap. eund. IV. p. 165. A. Χαίρε-
φῶν ἄκλῆτος, ἥδη γὰρ πέτεται διακόντιος. Hi et similes Com-
micorum loci obversabantur *Libanio* in Oratione Parasiti
T. IV. p. 152. 13. ed. R. τὴν διὰ τῶν ποδῶν ἀτιμάσας δια-
κονίαν, καίτοιγε πολλάκις οἷα πτηνῶ παρεικασθεῖς, ὅτε καιρὸς
ἐπὶ δειπνον ἐκάλει, τρέχειν ἐπειθήσα κατὰ τοῦς Μήδων ἀλαζόνας.

XXII. Cod. Vat. p. 536. Plan. p. 155. St. 225. W.
Eutychides ab Aulo ad coenam invitatus, nihil ibi cibo-
rum reliquit, omnia servis pone se stantibus domum
auferenda tradens. Tangit *Lucillius* morem illorum
temporum, pueris a tergo dapium reliquias porrigendi.
Lucian. Conv. Lapith. T. III. p. 425. Ὅρῃς τὸν γέροντα,
ὅπως ἐμφορεῖται τῶν ὄψων — καὶ ὅσα τῷ παιδὶ κατόπιν ἐστῶτι
ἀρέγει, λανθάνειν οἰόμενος τοῦς ἄλλους. In splendidioribus
epulis parata erant fercula, quae domini accumbentes
servis traderent, ut in Carani nuptiis ap. *Athen.* IV.
p. 128. D. καὶ ἕκαστος λαβὼν σὺν αὐτῷ πίνειν τοῖς κατόπιν
διδίδου παῖσιν. — V. 3. Nunc Eutychides quidem domi
laute cocuat, Aulus autem, non invitatus ab Eutychide,
esurit. — ξυροφαγεῖ καθίσας. *Theocrit.* Eid. I. 51. πρὶν ἢ
ἀκράτιστον ἐπὶ ξυροῖσι καθίξῃ. Argutius *Martialis* in simili
re L. II, 37.:

Quicquid ponitur, hinc et inde, verris:
Mammas suminis imbricemque porci,
Communemque duobus attagetiam,
Mullum dimidium lupumque totum,
Murenaeque tarsus, femurque pulli,
Strillansemque alica sua palumbum.
Haec cum condita sunt madente mappa,

Traduntur puero domum ferenda.

Nec accumbimus oziosa turba.

Ullus si pudor est, repone coenam;

Cras te, Caeciliane, non vocavi.

Conf. L. VII. 20.

V. 322.] XXIII. Vat. Cod. p. 508. »Epigramma
»hoc, quo caret apograph. Buhertianum, edidit ad Histor.
»Aug. et illustravit *Salmasius* T. II. p. 819. « *Br.* Epi-
crates cum magna puerorum turba ad coenam venerat.
Quibus cum plurimam ciborum partem porrigeret, ita
ut ceteris convivis nihil relinqueretur, *Lucillius* optat,
ut servi locum cum convivis commutent. — V. 1. τρα-
γῶδον οὐδὲ χοράδην. qui magno hominum grege stipati
incedunt. Poetae tragici histrionum gregem, quem
Θίασον appellabant veteres, (vide *Istrum* Vita Soph. p. X.
ed. *Br.* et *Pierfon.* ad *Moer. Attic.* p. 186.) sibi ad-
dictum habebant; qua de re non protrita dedit *Boestig-
erus* in Proluf. *Quid sit docere fabulam.* p. 7. sq. Cho-
raulae dicebantur, qui ad chori carmina tibiis canebant.
Qui postquam se a comoedia segregaverant, artis-
que suae specimina separatim exhibere coeperant, chorum
etiam habuerunt suum, qui eos comitari solebat. Vide
Salmas. l. c. Hinc *Themistius* Or. XXIII. p. 294. A. de
discipulorum grege, Sophistam magistrum comitante,
agens, εἰ τοιοῦτον ἐγὼ, αἶτ, χορὸν τε καὶ χορηγὸν συνεστησά-
μεν, πάντῃ ἂν εἶην σοφιστὴς, καὶ οὐδὲν τι μῖον ἢ Πρωταγόρας
ἐποχρῶμενος καλλία τῇ λακκοπλεύτῃ. — V. 2. οὐδ' ἄλλον
οὐδέν. Vat. Cod. et vers. seq. ἱκίς. — V. 5. Sic plane
Martialis L. III. 23. Omnia cum retro pueris obsonia
tradas, Cur non mensa tibi ponitur a pedibus? quae
recte interpretatur *Des. Heraldus* ad Mart. p. 66. —
πρὸς πόδας. in puerorum locum succedentes; nam servi
dominis a pedibus stantes ministrabant. — V. 6. αὐτοῦ.
Vat. Cod.

XXIV. Vat. Cod. p. 536. Planud. p. 155. St. 226. W. In gulosum, qui non solum ipse plurima deglutiebat, sed etiam proxime sedentium cibos servis suis auferendos dabat. — V. 2. τῶν δὲ περίξ. *Quidquid ponitur hinc et inde verris. Martialis* in loco supra adscripto. — V. 3. πλύν. Superest, ut cras ad purgandum triclinium venias et etiam reliquias in solum projectas colligere fuscipias. Vult enim *Lucillius*, Gamum idem facere, quod servos, qui triclinia post epulas purgabant, ad quod negotium opus erat κοφίνῳ. *Pollux* VI. 94. servus συναθροίζεται δὲ, inquit, εἰς ἄρριχόν τινα ἢ κόφινον ἢ σπυρίδα. *Aristophanes* ap. eund. X. 91. ἄλλος δ' εἰσέφερε πλακτῶ κανίσκῳ ἄρτων περίλοιπα θρόμματα. De cophino vide quae collegit, nec nostro loco neglecto, *Westen.* ad N. T. I. p. 415. — τοῦ πρὸς πέδας. δούλου sive παιδὸς intellige. — κρίσματα. scobem, qua triclinium erat inspersum. *Petron.* c. LXVIII. cum secundas mensas *Trimalchio* jussisset afferri, sustulerunt servi omnes mensas et alias attulerunt, scobemque croco et minio tinclam sparserunt.

XXV. Cod. Vat. p. 536. Plan. p. 155. St. 226. W. *Lucillius* ap. *Publium* quendam coenans una cum *Dionysio*, hunc rogat, ut ne omnia solus devoret. — V. 1. εὖτω τοι. Bene precandi formula: Sic tibi contingat, ut haec omnia, quae devorasti, concoquere possis, si mihi quoque, dicis saltem causa, aliquid comedendum concesseris. νόμον χάριν. ut ap. *Lucian.* Ep. XIV. — In Vat. Cod. est πέμψω, quod pro mera librarii aberratione habendum est. — V. 5. Nisi forte, cum me tam macilentum videas, me aegrotum existimas, tuumque esse arbitraris, me observare, ne quid clam te comedam. Ex hoc disticho *Dionysium* medicum fuisse suspicari licet. — V. 6. εὖτω. Vulgo. — λαβὲν. Vat. Cod.

XXVI. Cod. Vat. p. 548. *Lucillio* tribuit. In Plan. p. 186. St. 271. W. ἄδελον est. — Hoc et sq. Epigr.

»continuantur et unum epigramma faciunt in Codd. et
 »apud Stobaeum in Florileg. Grotii p. 77. [Tit. X.
 »p. 127. 44. Gesn.] At revera duo sunt, licet similis
 »argumenti. Lusus est in soni adfinitate vocum *πίναξ* et
 »*πίλη*, quarum postremam pronuntiabant *πίη*. Hinc in
 »Vat. Cod. scriptum *πίης* et *πινάλευς*.^u Br. Scriptum
 est in convivium, ubi argenti satis, nihil dapium appo-
 situm erat. Conf. *Palladae* Ep. XXVII. et inprimis *Mar-*
sialis. IV. 78.:

Ad coenam nuper Varus me forte vocavit.

Ornatus dives, parvula coena fuit.

Auro, non dapibus, oneratur mensa: ministri

Apponunt oculis plurima, pauca gulae.

Tunc ego: Non oculos, sed ventrem pascere veni:

Aut appone dapes, Vare, vel aufer opes.

— V. 1. *ἀργυρέη λιμήν*. Fames, quam famelico relinquunt
 apposita vasa argentea, sed alioqui vacua, aut certe mi-
 nimum cibi habentia, ut haec verba explicavit *Stepha-*
nus in Thef. Gr. L. v. *ἀργύρεος* T. I. p. 533. eamque inter-
 pretationem denuo tuetur contra glossam *Hesychii*,
ἀργυρέη λιμήν, ἀργυρέου σπάνις, in *Schediasm.* VI. 13. (*Gru-*
teri Thef. Crit. T. V. Suppl. p. 246.) *Hesychii* certe in-
 terpretatio ad nostrum locum minime quadrat. Vide
Junii Adag. VIII. 31. *Argentea fame convivari*. — Op-
 ponitur *χορτασίη ἐστρακίων πινάκων*, dapes in fistilibus
 vasis largiter appositae. — V. 3. Notavit *Brodaeus*
 parodiam versus Homericī: Ὀχθήσας δ' ἄρ' ἔπειτ' ἔπειτ' ὄν
μεγαλήτορα θυμὸν. Etiam in exitu versus Lucillio obver-
 sabatur ejusdem poetæ hemistichium: ἐν ἡγεσίδει πόντη.
 — V. 4. *χορτασίη*. Vide ad *Lucian.* Ep. VII. 6. In *Arche-*
naei loco L. III. p. 99. sq., ubi de verbo *χορτάζεισθαι* et
 derivatis disputat, sunt et alia, quae emendatione indi-
 gent, et unus inprimis *Sophoclis* versus ex Tyro, quem
 hac opportunitate emaculabimus. Legitur ibi p. 99. F.

Οι τοῖσι παγχόρδοισιν ἐξενίζομεν. *Casauboni* conjecturam ὁ τοῖσι —, quae parum acuminis habet, exhibuit tamen *Brunckius* in utilissima fragmentorum *Sophoclis* collectio-
ne. Una litera paululum immutata lege:

Οἱ τοῖσι παγχόρδοισιν ἐξενίζομεν.

In *Sophili* autem fragmento p. 100. A. minus etiam feliciter emendandi conatus cessit *Casaubono*. Medius versus est mutilus, omisso nomine proprio, cujus omissionis plurima sunt exempla ap. *Asbenaemum*. Sic autem legerim:

γαστριμυδὸς ἔσται δ' ἀψιλής· τὰ φροῦμα
ὄρω χορτασθήσομαι καλῶς·
νῆ τὸν Διόνυσον, ἄνδρες, ἤδη στεγνυῖ.

XXVII. Cod. Vat. p. 548. In Plan. p. 186. St. 272. W. ἄδελον. nec ap. *Scobaemum* nomen auctoris additur. De sensu vide ad Ep. praecedens. — §. 323.] V. 4. Facete argenteos orbes, qui φάρμακα τοῦ λιμοῦ habere debebant, ὄργανα τοῦ λιμοῦ, *faciem excitantes*, appellat.

XXVIII. Vat. Cod. p. 527. sq. hoc etiam Epigr. *Lucillio* vindicat, quod in Plan. p. 138. St. 200. W. ἄδελον est. Poëta sibi Grammaticorum praesentiam in convivio deprecatur. — V. 1. ταύταις ταῖς — κοιδόμαχαις. Vat. Cod. vitiose. Interpretes in hoc loco explicando nihil viderunt. *Brodaeus*, a Scholiasta in errorem inductus, ad primum distichon verba χαλεπὴν εἰπεῖ subintelligenda arbitratur, non videns, verborum ordinem esse hunc: μή με βάλῃς ἔλπε καὶ κύρμα γενέσθαι τοῦτοις τοῖς λογι-
λέσχαις. *Orsoroemus* etiam magis hallucinatus est. Sensus est: Ne me, quaeso, jejunis illis et ineptis nugatoribus, illis Aristarchi simiis, praedam objicias. — κοιδόμαχοι Grammatici vocantur, qui Homeri aliorumque vetustatis poetarum versibus armati de verbis inter se pugnant et digladiantur. Sic ὀπλομαχοὶ sunt, qui armis, λογιμαχοὶ, qui verbis pugnant. — λογιλέσχει, in verbis et vocabulis

nugantes; ut μεταφορῶσιν, philosophi de rebus super-
et coelestibus nugas proferentes, ap. *Lucian.* in *Prome-*
theo l. 6. p. 33. Cf. *Spanb.* ad *Aristoph.* *Nub.* 227.
λεσχάινει de iis qui inanibus verbis garriunt, explicavit
Vulcken. ad *Ammon.* p. 213. — V. 2. εἰ ἐπ' Ἀριστάρ-
χου. quī genus et familiam ab Aristarcho, principe
grammaticorum, ducunt. *Philippus* Ep. XLIV. οἱ τ' ἐπ'
Ἀριστάρχου εἴητες ἀναβολῶν. *Herodicus* T. II. p. 65.
φύγεται Ἀριστάρχειοι. — γραμματολικριφίσιν. Qui sint
oblique grammatici, quos nobis ex hoc verbo elicuit
Opsopneus, sive, ut *Brodaeus* voluit, ab *Aristarcho* genus
quasi oblique ducentes, equidem non perspicio. λικριφίς
est ex obliquo, ex transverso, ut in *Od.* IX. 450. ὁ δὲ μιν
φθάμενος ἔλασεν σὺς Γουνὸς ὕπερ πολλὸν δὲ διήφυνε σαρκεὶς
ἐδόντι Λικριφίς ἄξιας. Hinc interpretor γραμματολικριφίδας
eos, qui in veterum scripta impetum e transverso fa-
ciunt, iisque vulnera omnemque calamitatem inferunt.
Hanc ob causam ap. *Antiphanem* Ep. V. T. II. p. 205.
Grammatici τῶν μεγάλων κηλίδας et ποιητῶν λῶσαι vocan-
tur, et ap. *Philippum* Ep. XLIII. τελεχῆς βιβλῶν. — Ce-
terum initio versus vulgo ταῖς legitur, quod emendavit
Casaub. not. msc. et Vat. Cod. — V. 3. οἷς οὐ σπῆμμα
λέγειν. Similia sunt, quae de *Euripide* dixit *Alexander*
Aetolus ap. *Gellium* N. A. XV. 20. ὁ δ' Ἀναξαγόρου τρέφει-
μος ἡρχαίου στρυφνὸς μὲν ἡμοίως προσεπειν καὶ μισογέλας, καὶ
τωθάζειν οὐδὲ παρ' εἶνον μαμαθηαῖος. — V. 3. πιν. ἀντὶ τοῦ
πίνειν. Anonym. Bibl. Bodl. et Schol. In notis *Brodaeii*,
ut in Vat. Cod., πῖν. *Grotius* vertit: Non joca, non illud
falsem, bibe. Fateor, mihi hanc lectionem semper du-
biam fuisse visam. Neq. *Casaubonus* librariis fidem ha-
bens, corrigere tentavit in not. msc. οὐδὲν φίλον. —
ἐκτάκονται. accumbunt, pueriliter de *Nestore* et *Priamo*
garrientes. In belli *Trojani* enim historia et quaestioni-
bus inde petitis versabatur grammaticorum industria.
Vide, quae de inani istorum hominum studio supervacua

discendi et docendi collegit *Wower*. de Polymathia c. X. p. 70. sqq. — V. 5. βάλλης Cod. Vat. *Casauhon*. in not. msc. χαλῆς emendasse fertur, quod quem sensum habeat, ignoro; nec sic scripsisse magnum virum puto. Sincera est lectio βάλλης. ne me objicias illis, tanquam praedam; ne in uocum auscipio dispeream et fiam praeda ex spoliis Grammaticorum, ut *Huetius* interpretatur p. 14. — ἱλως καὶ κόρη γινώσκει homerice, κατὰ λέξιν grammaticè dictum. Ut τὰ παρὰ λέξιν dicendi proprietati contrariam rationem significant, sic proprie dicta κατὰ λέξιν dicuntur λέγεσθαι. Jam magna pars quaestionum grammaticarum in eo versatur, ut, quae proprie dicta sint, quae translate, doceatur. — V. 6. οὐ δεῖται μὲν αἰεὶ θεῶν. Lepide, pro: hodie repudio nugas illas grammaticas, quas illi nobis tanquam dapes quasdam apponunt. Principibus enim Iliadis vocibus grammatica illa ζητήματα, et omnino conditio grammaticorum significari solent. Cf. *Lucian*. Ep. XII. 2. *Pallad*. Ep. IX. Similis color est ap. *Antip*. *Tibull*. Ep. XLV. qui Grammaticis valere iussis, σήμερον, inquit, Ἀρχιλόχοιο καὶ Ἀρσενος ἡμᾶς Ὀμήρου Σπένδομεν· ὃ κρητὲρ οὐδέ τι δέχεται ὕποπτόταξ.

XXIX. Cod. Vat. p. 508. Plan. p. 179. St. 262. W. *Luciano* tribuit, quod in membranis Vat. *Lucillis* est. (*Luciani* Opp. nr. XXVII. ed. *Reiz*.) Legem convivii poeta ponit hanc, ut quis poeta declamet, neque grammaticis de grammaticis nugis altercetur. — V. 1. σήμερον ἡμᾶς. Ed. pr. Flor. — νόμον. Respicitur ad leges convivales, quales magistri symposii convivis solebant scribere. Ad *Legem Posthumiae*, quam *Catullus* commemorat XXVII. 3., multa, quae huc pertinent, notavit cl. *Doering*. quibus adde *Lipsum* in *Antiqu*. Lectt. III. p. 74. sqq. Ut discipulos suos in conviviis regerent, ejusmodi, sed procul dubio bonae frugis plenissimas leges scripserant *Xenocrates* in Academia, *Aristoteles* in Lyceo, ut tradit *Asben*. L. V. p. 186. B. *Martialis*

IX. 36. Tolle tuas artes: bodie coenabis apud me, Hac lege, ut narres nil, Philomuse, novi. — V. 3. μελοποιεῖς. Poëtarum in conviviis recitationes plus quam uno loco exagitat *Martialis*. L. III. 45. se Ligurini coenam fugere ait: *Illā quidem lausa est, dapibusque instructa superbis: Sed nihil omnino te recitante, placet.* Ap̄te nostrum Epigr. laudat *Des. Heraldus* ad L. V. 78. v. 22. *Parva est coenula* (δειπνῆριον) — *quis potest negare? Sed finges nihil, audiesve fictum, Et vultu placido tuo recumbes; Nec crassum dominus leges volumen.* — V. 4. πράγματα παρέχειν dicuntur, qui molesti sunt; et πράγματα simpliciter de rebus ingratis usurpatur. Vide T. II. ad *Aristoph. Plut.* p. 219. ἔχειν et παρέχειν πράγματα similiter junxit *Tbemiſt.* Or. XXI. p. 244. A.

XXX. Vat. Cod. p. 529. Planud. p. 187. St. 272. W. Minatur poëta Cynico rapaci, ut ab alienis dapibus cohibeat manum. — V. 1. κῆρυπτόμενον. Passim hoc de Cynicis. Vide V. D. in *Miscell. Obſſ.* T. IV. P. III, p. 446. et *L. Kuster* ad *Aristoph.* Nub. 103. qui cum plurimis aliis etiam nostrum locum laudat. Plurimum huc facit, quae philosophus de se gloriatur ap. *Lucian.* in *Icaromen.* §. 31. T. VII. p. 44. Bip. κέραια δὲ, ἀόχιμῳ, καὶ ψυχρολουτῳ, καὶ ἀνυπόδητος τοῦ χειμῶνος περιέτρεχεται, unde, qua ratione βροτῶν dicatur Cynicus, optime intelligitur. Conf. ad Ep. VI. 2. — V. 3. κλάσματα. *fragmenta panis* hac ratione dixit *Lucilius* ap. *Nonium* p. 449. ἄρτων θρόσματα *Aristophan.* ap. *Polluc.* XI. 91. — De rapacitate et gulositate Cynicorum vide ad *Luciani* Ep. IX. — V. 4. καὶ σε λ. κῆνα. Tum non Cynicus, sed canis appellaberis, et fuste, ut in canem, in te utar. Similiter ludit *Martialis* IV. 53.:

*Hunc, quem saepe vides inter penetralia nostra,
Pallados et templi limina, Cosme, novi,
Cum baculo peraque senem, cui cana putrisque
Stat coma et in poëtus sordida barba cadit;*

Cerea quem nudè reget uxor abolla grabati,

Cui das latratos obvia turba cibos:

Esse putas Cynicum, deceptus imagine falsa.

Non est hic Cynicus, Cosme. Quid ergo? canis.

XXXI. Vat. Cod. p. 518. Plan. p. 134. St. 194. W.
— V. 1. λέγουσι. Vat. Cod. — V. 2. μελανώτατας. Vat.
Cod. — βάπτειν. De usu veterum crines infucandi vide
quae dedit *Casaubon.* ad *Theophr.* Char. II. p. 30. et
Weist. ad N. T. I. p. 306. Flavum eos colorem maxi-
me probasse, apparet ex iis, quae laudat *Bernard.* ad
Theophr. Non. c. II. p. 25. 26. Senem, qui canos atro
colore tingebat, ridet *Aristoph.* Eccles. 731.

XXXII. Vat. Cod. p. 518. Plan. ibid. ubi superius. —
V. 1. τρικέρωνος. *Agath.* Ep. VII. ἡ γῆαυς ἡ τρικέρωνος. *Horat.*
IV. Carm. XIII. 24. *fata — servatura diu parem Corni-*
cis vetulae temporibus Lycen. cui similia admovit *Ristertsb.*
ad *Oppian.* II. Cynege. 292. Sed vide, quae dedit *Rubnk.*
in *Epist. Crit.* p. 113. ubi emendavit *Alciphronem* L. I.
28. p. 115. οὐ πάσῃ, τρικέρωνον καὶ ταλάντατον γερόντιον,
πειρῶν τὰς ἐφ' ἡλικίας ἀνδρούσας ἡμᾶς.

§. 324.] XXXIII. Vat. Cod. p. 542. Plan. p. 141.
St. 204. W. In mulierem deformem, sed sibi unice pla-
centem. Ex *Demosthenide* Vat. Cod. nobis fecit *De-*
mosthenem, Δημοσθένους exhibens. — ἡμελεν. *Plato*
Ep. VII. Laïs speculum Veneri dedicans, τοίῃ μὲν
δρᾶσθαι, αἰτ, οὐκ ἐθέλω* οἷα δ' ἦν πάρος, οὐ δύναμαι.

XXXIV. Vat. Cod. p. 548. *Lucillio* hoc distichon
vindicat, quod *Palladae* est in Plan. p. 141. St. 204. W.
— [V. 1. μέλει. *Ovidius* in *Medic. Fac.* v. 81. aliis qui-
busdam medicamentis commemoratis: *Ut coctant, apte-*
que lini per corpora possint, Adjice de flavis Aethica mella
favis. — κηρὲν *Ceram* idem commemorat in *Arte Am.*
L. III. 199. *Scisis et induc'ta candorem quaerere cera:*

Sanguine quae vero non rubet, arte rubet, ubi N. Heinſius *inducta* — *creta* malit. Ceram tamen mulieres adhibuisse ad faciem sibi faciendam, satis constat. Hinc *Philostroph.* Epist. XL. p. 93 I. οὐ γὰρ κοιῆς τὰ πρόσωπα, οὐδὲ ἐν ταῖς κηρίαις τίταται γυναῖξιν. — ὀδόντας. ὀδόντα vet. edd. nonnullae. *Martial.* I. 73. *Sic densata sibi videtur Aegle, Emsis offibus, Indicoque cornu.* XII. 23. *Densibus atque comis, nec te pudet, uteris emsis. Quid facies oculo, Laelia? non emitur.* Cf. IX. 38. XIV. 56. — V. 2. ἔφον quaedam edd. veteres, inepto errore.

XXXV. Cod. Var. p. 534. sq. Plan. p. 140. St. 203. W. Mulier deformis et impudica se *Lucillis* offert. — V. 1. ἰόγχοι. Vide Ep. XIX. — *τριπιθήκων*. Ridiculam hujus vocabuli interpretationem, quam *Brodacus* dedit, merito exagitat *Reinesius* in Var. Lect. I. 18. p. 69. qui faciem simiae faciei simillimam, nec minus deformem quam ridiculam interpretatur. Eadem ratione *Palladas* Ep. XL. Ἐμολόκου θυγάτηρ μεγάλη παρέλεκτο πιθήκῃ. *Aristophan.* Eccles. v. 1064. de vetula: πότερον πιθήκος ἐνέπλεως ψιμμυθίου; Ἡ γράυς ἀνεστηκυῖα παρὰ τῶν πλειόνων. *Longus* L. III. p. 89. 19. ed. Vill. κῆλεϊν φιλεῖ σε καὶ βούλεται συγκαθεύδειν πένντι καλῷ μᾶλλον ἢ πιθήκῃ πλουσίῃ. *Alciphr.* L. I. 33. p. 138. κρέσκεν γὰρ τοῖς θρασταῖς, οὐχὶ μεγάρα καὶ εὐξίπην βόλομαι, ταῖς πιθήκοις. — Ceterum omnes edd. vet. usque ad Ascens. *τριπιθήκων* legunt. — εἶον. qualem faciem si Hecate videret, recte se ipsam suspendere non dubitaret. Haec paulo obscurius dicta, non videntur in eum sensum accipi posse, quem *Grosius* expressit: *Quamque videns nollet vivere Persephone.* Hoc *Lucillum* dicere voluisse puto, Bitonem vel ipsam Hecaten deformitate superare; ita ut, si Hecate eam videret, se *prae invidia* suspensura esset. Notandum autem, id quod hunc locum imprimis illustrat, fuisse, qui illam deam, *triformem* plerumque, (vide *Heynium* ad *Virgil.* Aen. IV. 511.) cum canis capite fingerent. *Hesych.*

Ἐκάτης ἄγαλμα. τὰς κύνες αὐτῷ φασι, διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι Ἐκάτη κύνες. εἴησι δὲ καὶ αὐτὴν κενεκέφαλον πλάττουσιν. cum quibus conf. *Eustath.* Od. γ. p. 127. 16. Utraque igitur, et Bito et Hecate, ἰόνχος habebant; sed Bito turpius. — V. 2. πύην. omittit Vat. Cod. — V. 5. λέγεις μισεῖ μ. κ. τοιοῦτον. Vat. Cod. — Qui me oderunt, tam formosam mulierem ducant et liberos aequae, ac ipsa est, pudicos fuscipiant. — ὃς λέγει μισεῖν με, formula est similis ei ap. *Lucian.* Ep. VII. εἰς φάγοισιν ἡμῶν ἀντιδίκων τεχνία. ubi vide not.

XXXVI. Hoc distichon in Plan. quidem p. 147. St. 214. W. *Lucillio* tribuitur; in Vat. membr. autem una cum Ep. XXXVIII. usque ad Ep. XLI. excipiunt *Epigr. Nicarchi*, (quod ap. *Brunck.* ἀδελφοτερον est nr. CIX.) et adscriptum habent lemma τοῦ αὐτοῦ. Hinc error in Planudea commissus. Nam *Epigr.* primum c. XXII. L. II. in antiquis edd. habet lemma τοῦ αὐτοῦ, quod *Stephanus*, quia c. XXI. praecedat Ep. *Lucillii*, mutavit in Λουκιλλίου. Est autem *Nicarchi*, cujus etiam sunt quatuor sequentia, quae se ap. Planudem eodem ordine excipiunt, (cum lemmate τοῦ αὐτοῦ) quo ap. Constantinum Cephalam posita sunt; quia longe major hujus capitis pars sine ulla transpositione a Planude ex antiquiore hac collectione assumpta est. Haec notanda erant, ut fons erroris manifestius appareret. — Marcum poeta traducit medicum, qui cum Jovis statuam ex marmore attigisset tantum, factum est, ut statua, tanquam cadaver, efferretur. Tam bonus ille medicus scilicet! tam saluifera vis in ejus manibus! — Frigida hyperbole, sed verba planissima; ut mirari subeat, *Opsopocum* tantopere a vero sensu aberrare potuisse, ut ipsum Marcum elatum esse putaret. Vertit hoc carmen *Ausonius* Ep. LXXIV.:

*Alcon besterno signum Jovis attigit. Ille,
Quamvis marmoreus, vim patitur medici.*

... *Ecce bodie jussus transferri ex aede vetusta.
Effertur, quamvis sit Deus atque lapis.*

Vocem κλυιδε de medico usurpatam illustrans, prius distichon nostri Ep. laudavit *Des. Heraldus ad Martialis*. L. I. 31. p. 13.

XXXVII. Vat. Cod. p. 542. Λουκιλλου. Plan. p. 149. St. 217. W. Diophantus Hermogenis medici, quem per quietem viderat, adspectu subito exstinctus est. Idem de Hermocrate medico narrat *Martialis* VI. 53.:

*Lotus nobiscum est, bilaris coenavit; et idem
Inventus mane est mortuus Andragoras.
Tam subitae mortis causam, Faustinae, requiris?
In somnis viderat medicum Hermocratem.*

Hermogenes, medicus Smyrnaeus, auctor operis περὶ τῆς ὀμύρου σοφίας, commemoratur in marmore graeco a *Kustero* editus in *Comm. Acad. Inscr.* T. IV. p. 665. Alius commemoratur, qui sub Hadriano floruit, ap. *Dion. Cass.* T. II. p. 1169. Nostrium carmen ad Hermogenem Erasistratēum referendum suspicatur *Fabricius* *Bibl. Gr.* T. XIII. p. 180. Conf. inprimis *Harlesium* ad *Bibl. Gr.* T. VI. p. 77. not. x. ubi plures hujus nominis docti recensentur. — V. 2. καὶ περιάμμα. quamvis amulēto insuper instructus, quod contra malos daemones fortasse valebat, sed nihil contra Hermogenis adspectum poterat. Mare Caspium *Priscianus* ait in *Periegesi* v. 691. gignere, malos lemures quod pellit tunus, iaspis; Nocturni manes fugitant quam membra tuentem, quae respondent verbis *Dionysii* v. 724. φέει — ἡρεβισσαν ἱασπιν, ἔχθρην ἔμπούσσει καὶ ἄλλοις ἐδάλοισι. ubi *Eustathius* ad commentarium in *Odysseam* remittit κ. v. 295. Recentiores, qui de περιάμμασι sive περιέπτουσι tradiderunt, laudavit *T. H.* ad *Aristoph.* *Plut.* 590. p. 189. — καὶ περὶ ἱάμμα. Ed. *Flor. Ald.* pr. *Ascens.* ἱάμμα. Ald. 3.

XXXVIII. Cod. Vat. p. 523. *Nicarchi*. Plan. p. 147. St. 213. W. De sensu hujus carminis disputat *Lessing*. de Epigr. T. I. p. 309. qui de medico rapaci putabat agi, qui oculos ex gemma, Olympici statuæ infertos, furtivis manibus abstulerit. — V. 1. Lippus erat Damostratus, quem inuncturus erat collyriis Dio oculus. Quod antequam fiat, poeta cum monet, ut luci valedicat: χαῖρ' ἱερὸν φῶς, Aliena ad h. l. profert *Brodaeus*. Lucem salvere jubent morituri, ut ap. *Sophocl.* Ajax v. 858. ὦ φίγγος, ὦ γῆς ἱερὸν οὐκείης πύδον — χαίρετ'. *Iphigenia* ap. *Euripid.* in *Iph. Aul.* 1509. χαῖρέ μοι φίλον φῶς — hoc loco autem is, quem probabile erat coecum redditum iri. Ad alia multa, et ea quidem diversissima, verba χαῖρε φίλον φῶς traducta esse, docuit *Erasmus* in *Adag.* II. 7. 38. — V. 2. εἰπὲ τέλας. Vat. Cod. quod vulgato non deterius. Deinde idem Codex αὐτῷ εὐσκοπος, quod *Brunck.* repudiat; nescio, quam recte. εὐσκοπος, significatione fere nihil diversa ab εὐστοχος, eum significat, qui, quo telum collineaverit, id recte feriat; ut εὐσκοπος ἰσχυαῖρα ap. *Homer.* Od. λ. 197. Hoc lepide de oculario, qui, quos oculos ungendos suscepisset, eos lumine privabat. Si quis tamen εὐσκοπος cum *Brunckio* praetulerit, interpretandum est vocabulum cum *Huetio* p. 16. διὰ τὸ εὐκόπως τοὺς ἐφθλαμοὺς ἐκκόπτειν. — V. 3. πλάλῃ καὶ αὐτῆς. Sic omnino scribendum videtur. Similiter infra LXXXIX. ἀλλὰ καὶ αὐτῆς τοὺς ὁσμωσαμένους πεποιήκει τράγον. ubi antea legebatur: ἀλλὰ δι' αὐτῆς, ut hic ἀλλὰ δι' αὐτοῦ. *Br.* δι' αὐτοῦ habet etiam Vat. Cod. Hujus lectionis vitium acute perspexit *Jos. Scaliger*, qui δι' αὐτοῦ, sive διανγοῦς in not. msc. emendavit. Posterius cum *Lessingii* conjectura egregie convenit; sed diu est, quod scribendum putavi:

— ἀλλὰ διανγῇ

εὐστόχος ἥς εἶχε τὰ βλέφαρ' ἐξίβαλε.

splendidi, ex gemma oculi. διανγῆς de lapidibus pelluci-

dis usurpavit Auctor τῶν Λιθικῶν I. I. κρυσταλλον φερόντα διανογία. In descriptione Veneris *Philostroph.* II. Imag. I. p. 810. λίθους περιβαλοῦσα, οὐκ ἐκ τῶν χρωμάτων αὐτὰς ἐμμήσατο, ἀλλ' ἐκ τοῦ φωτός, οἷον ὁφθαλμῷ κίνησεν τὴν διαύγειαν αὐταῖς ἐνδείσα.

¶ 325.] XXXIX. Vat. Cod. p. 524. *Nicarchi*. Plan. p. 147. St. 214. W. In Simonem ocularium. — V. 1. ἔχει, antiquae edd. ante Steph. — V. 2. »Vide »*Cuperi* Harpocrat. p. 167. et *Schotti* Obsf. p. 39. unde »constabit, recte hic repositum Ἀρποκράτην pro Ἀμφικράτη. »In Cod. Vat. scriptum Ἀλφικράτη. Br. Jamdiu ante *Cupereum* veram hic lectionem viderat *Casaubon*. cujus emendatio in schedis Bodlej. exstat. Inter Iſidis virtutes fuit et privare posse oculis et reddere lumen. *Juvenal.* XIII. 93. *Decernat quodcunque voles de corpore nostro Iſis, et irato feriat mea lumina fistro, Dummodo vel coecus teneam quos abnego nummos.* *Ovidius* ex *Ponto* I. Ep. I. 51. *Vidi ego linigeras numen violasse fatentem Iſidis, Iſiacos ante sedere focos. Alter ob huic similem privatus lumine culpam, Clamabat media se meruisse via.* Eam morbos immittere dixit *Hesychius* v. ἰσικ. Eadem vero aegrotis etiam succurrebat. Vide *Intrpp.* *Tibulli* I. El. III. 27. Nec minus Harpocrates inter salutare deos numerabatur. Vide *Cupereum* l. c. p. 158. — V. 2. ἰασικ pro ἰσικ habet Cod. Vat. — V. 3. ἰσικ. Vulgo inepte. ἰσικ est in membr. — *Σίμωνα*. Ridicule Simon, qui se ocularium profitebatur, omnibus diis plus valere dicitur ad homines coecos reddendos.

XL. Vat. Cod. p. 524. *Nicarchi*. Plan. p. 147. St. 214. W. Menophanes medicus cum Euryſtheo comparatur. Morbo poëta laborat, et praestanti Menophanis illius auxilio jam in eo est, ut ad plures abeat. Quod autem Caesarem alloquitur, ejus causa non satis apparet. An ille medicus Caesaris libertus erat? nomenve

mutare non licebat, nisi consentiente Caesare? Alii videant.

XLI. Cod. Vat. p. 523. *Nicarchi*. Plan. p. 147. St. 214. W. Similis argumenti Epigramma expressit *Ausonius* LXXIII.:

Languenti Marco dixit Diodorus baruspex,

Ad vitam non plus sex superesse dies.

Sed medicus divitis fatisque potentior Alcon,

Falsum convicit illico baruspicium:

Tractavitque manum victuri, ni tetigisset;

Illico nam Marco sex periere dies.

— V. 3. ὁ κέρως. Vulgo et Vat. Cod. quod pro vera lectione habuit *Brodaeus* et *Grosius*. Hic vertit:

Ridens ille, mihi Saturnus tarda minatur,

Sic ut ais: citius sed tibi fidus ego.

Sensus praeclarus, sed quem ex graecis verbis frustra coneris elicere. Ut nunc verba se habent, κέρως est commodior lectio; an vera, non dixerim. Milii gravius ulcus hunc locum deturpare videtur, quod sic curandum suspicor:

— — τί μέγ', εἰ κέρως ἰνὶά μηνιν,

φησὶ, μ' ἐπεισὶ σχολῇ; τᾷ μ' ἴδε σύντομά σοι.

Nemo hanc medicinam violentam dixerit; sensus autem, haud paulo melior, quam in vulgata. μὲν et μέγ' in Codd. sibi sunt simillima; nec non in verbis ΛΕΓΕΙCΤ apparent vestigia nostrae lectionis, Μ' ΕΠΕΙCΙC — τί μέγα, εἰ — cum ᾗ9u dictum, quod huic contextui ita convenit, ut nihil magis. *Lucian*. Vit. Peregr. §. 25. T. VIII. p. 291. αὐτὸς δὲ, τί μέγα, εἰ ἀμπεσὼν τιδνήζεται συναρπασθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρός. — Noxium fidus Saturni, quod triste vocat *Juvenal*, VI. 568. *impium* *Horat*. II. Od. XVII. 23. *invadere*, *ἀντιποι*, videtur eos, quibus nocet. *Grave Saturni fidus* in omne caput. *Propert*. IV. 1. 106. Notissima autem

significatio verbi *ἐκείναι*, *infesto animo, hostiliter invadere*. — suam potentiam Hermogenes noxiis viribus Saturni anteponebat, τὰμ' ἴδε σύντομά σοι, ait: quanto celeriore et breviori via procedam, exemplum in te dabo. — V. 5. *ἐκείνας*, digitum modo in Diophantum intendit. — V. 6. *ἀπεσκήρει*, animam reddidit. Proprie *σκαρίζειν* usurpatur de piscibus extra aquam palpitantibus, ut recte monuit *Schol.* ad h. l. μετήνεκται ἀπὸ τῶν ἰχθύων τῶν σπαιριδιτῶν, ὅταν τοῦ ὕδατος ἐκβληθῶσι. *Hesych.* σκαρίζοντας. *σκαρίζοντας*. Hinc ii, qui animam agunt, *σκαρίζουσιν*. *Homer.* II. γ. 293. τοὺς μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὶ σκαρίζοντας. *Schol.* ψυχὴν ἄγουσιν. *σκαρίζοντας*. Ab hac interpretatione abhorrrere videtur glossa ap. *Skidam*: ἀποσκαρίζον, διακίχον μένος γελῶν. Est autem comicus verbi usus de iis, qui vehementi risu concutiuntur et tantum non rumpuntur.

XLII. Vat Cod. p. 530. Plan. p. 131. St. 189. W. Gravia imprecatur astrologis. — V. 1. ἀροῖτοῦσιν, qui ex astrorum observatione horam natalem ponunt. — V. 2. τυπάνου, idem quod τύμπανον. Duo significat cruciatus genera: alterum *equulei, five stipitum ita constructorum, ut iis adstricti illigatique rei membris expansis distenderentur, totoque corpore plagis paterens*; alterum *fastium, quibus caedebantur*; quae verba sunt T. H. ad *Aristoph.* *Plut.* 476. p. 134. Multa de hoc vocabulo collegit *Gasacker* in *Miscell. Adv. Posth.* XLVI. p. 907. sqq. qui in nostro Epigrammate *palum* seu *stipitem* designari putat, ad quem ii deligabantur, qui obiciebantur bestiis. Apud *Plutarch.* T. II. p. 62. A. ἀρότῃ διὰ χερμάτων καὶ ὕβρι καὶ τυμπανίζοντες καὶ τελευτῶντες, *mirror, Wyssensbachium* non laudasse acutam *Lennepii* conjecturam ad *Phalar.* p. 73. στρεβλοῦντος corrigen- tis ex simili loco p. 778. E., ubi ἀποτυμπανίζειν et στρεβλοῦν junguntur. — V. 3. Mox eos intellectu- ros esse spero, quid taurus et quid leo possit. De signis coelestibus agere videtur, sed bestias significat, quibus astrologos obji- ciendos esse cen-

set. — Ceterum has tam graves in astrologos imprecationes nemo mirabitur, qui meminerit, quantum malorum hoc hominum genus optimis viris sub Augustis intulerit. Vide, quae de Tiberio narrat *Dio Cass.* LVII. p. 867. 54. et de Caracalla LXXVIII. p. 1310. 40. καὶ μέντοι κατὰ τῶν ἡστέρων διαγνώμματα, καὶ ἂ ἐγγενήσθαι τοῖς τῶν πρώτων τῶν παρ' αὐτῶ, ἐτακμαίετο, ὥς ἔλεγον, τὸν τε οἰκείως εἰ καὶ τὸν ἁλλοτρίως ἔχοντα, καὶ πολλοὺς καὶ ἐκ τούτων, τοὺς μὲν ἐτίμα, τοὺς δὲ ἀπώλλυνεν. Sub Nerone autem cum stella crinita visa esset, astrologus quidam Neroni ausus est dicere, *solere reges talia ostensa caede aliqua illustri expiare*, aequè a semet in capita procerum depellere, quae lubenter audiens Caesar nobilissimo cuique exitium destinavit. *Sueton.* Ner. c. 36. Saepe autem astrologi imperatoribus, etiam iis, qui hujus artis vanitati fidem haberent, offensionem fuerunt, ita ut in gravissimas poenas incurrerent. Tiberius quidem nonnullos eorum de saxo dejecit, in alios more prisco animadvertit, narrante *Tacito* II. Ann. 32. — In v. 3. Epigr. nostri Ed. pr. Fl. et Ald. ἔντος. — V. 4. Cod. Vat. ποῦ pro ποῖ.

XLIII. Vat. Cod. p. 530. Plan. p. 132. St. 190. W. Historia de astrologo et pugili. — V. 326.] V. 3. κατὰ λόγους. Vide ad Ep. X. — ὠφελεῖ. Saturnus tibi fatalis erit. Recte monuit *Scholias*, poetam Onesimum tantquam malum et imbellem traducere pugilem.

XLIV. Cod. Vat. p. 531. Planud. ibid. Hoc Epigramma, vel simile, ante oculos habuit *Ausonius* Ep. XCI.:

Pulchrum dei responsum.

*Doctus Hylas coëstu, Phegeus casus arte palaestrae,
Clarus Olympiacis et Lycus in stadiis,
An possens omnes venturo vincere agone,
Hammonem Libyae consulere deum.*

*Sed deus, ut sapiens, Dabitur victoria vobis
Indubitata quidem, si caveatis, ais,
Ne quis Hylam caestu, ne quis certamine laetas
Phoea, ne cursu te, Lyce, praetereas.*

— V. 4. τοῖς ἱερῶς. Astrologiae commentarios. Vide ad Ep. XLVI, 5. — V. 6. καταστέψῃ. Vat. Cod.

XLV. Cod. Vat. p. 530. Plan. p. 131. St. 189. W. Ex multis astrologis, de vita fratris Lucillii consultis, unus repertus est, qui illum vivacem fore negaret, idque cum jam vita defunctus esset. — V. 4. ἐκοντόμεθα. cum defunctum planctu prosequeremur. μήτηρ κέφατο παρενικήν. *Eustolm.* Ep. IV. Noster LXXVIII. ἀλλὰ με κέπτου. Exemplum hujus significationis collegit *Westen.* ad N. T. I. p. 384. Adde *Interpp. Herodoti* II. p. 132. 19.

XLVI. Vat. Cod. p. 531. Plan. p. 131. St. 190. W. In Aulum astrologum, qui, cum sibi mortem imminere dixisset, ne mendax videretur, se ipse strangulavit. — V. 2. τὴν γένεσιν διαθεῖς. *genituram digerens*, ut Latini loquuntur, i. e. sub qua quis constellatione natus sit, exquirens. Hinc διάθεμα γένεσιν, ut διάθεμα ἡστέρων, *stellatum in nasalibus dispositio*; ut docuit, nostro loco non neglecto, *Salmasius* de Annis Climaet. p. 87. sqq. — V. 3. εἰς πέμπτην. Vat. Cod. quod fortasse reponendum. — εἰδότες μηδέν. cum sibi videret vivendum esse cum confessione ignorantiae suae. — V. 5. Πιτῶσιμν. Vat. Cod. — *Suid.* Πιτῶσιμν. Αἰγύπτιας φιλόσοφος. Inter ejus opera fuit: ἐν τῶν ἱερῶν βιβλίων ἡστρολογούμενα καὶ περὶ τῶν παρ' Αἰγυπτίοις μυστηρίων. Habemus igitur h. l. sacros libros, τὰ ἱερὰ qui commemorantur Ep. XLIV. 4. Ad eosdem respicit *Juvenalis*, de mulierum superstitione agens Sat. VI. 577. *Ad primum lapidem vētari cum placet, hora Sumitur ex libro: si pruris frictus ocelli Angulus, inspecta genesi collyria poscis. Aegra licet jaceas, capiendū nulla videtur Aprior hora cibo, nisi quam dederis Petrosiris.* In

eiusdem cum Petosiri laudis societatem venit Necepsus, ita ut *Plinius* L. VII. 50. p. 404. et *Firmicus* in praef. L. IV. Mathem. p. 45. utrumque inter praestantissimos vanissimae artis auctores ponant. Hic quidem scribit: *Quare illi divini viri atque omni admiratione digni, Petosiris Necepsosque, quorum prudentia ad ipsa secreta divinitatis accessit, etiam mundi genituram divinae nobis scientiae magisterio tradiderunt.* Vide *Harduinum* in Indice Auctor. Plin. p. 64. — *μετέωρος*. Respicitur ad τὸ τῶν μετεώρων studium, quod astrologi sibi vindicabant. Haud scio, an noster respexerit nobilissimum locum de Socrate in *Aristoph.* Nuh. 227. qui sublimis in calathō, οὐ γὰρ ἂν ποτε, ait, 'Εξεῦρον ὁρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα, Εἰ μὴ κρέμασας τὸ νόημα καὶ τὴν φροντίδα Λεπτὴν καταμίξας εἰς τὸν ὁμοῖον κέρας. ubi vide *Spanh.* de μετεωρολόγησι, et *T. H.* ad *Lucian.* T. I. p. 221. ed. Bip.

XLVII. Cod. Vat. p. 529. Plan. p. 187. St. 273. W. De Cynicae sapientiae professione, omnium et mendicorum et imperitorum perflugio. — Plane cum nostro conspirat *Lucian.* in *Fugitiv.* §. 12. ubi *Philosophia* inter alia, τὰ ἡμέτερα, inquit, πάντο ῥᾶστα καὶ ἐς μίμησιν πρόχειρα, (τὰ προφανῆ λέγω) καὶ οὐ πολλῆς τῆς πραγματείας δεῖ, τριβῶνιν περιβαλλέσθαι, καὶ πήραν ἐξεργάσεσθαι, καὶ ξύλον ἐν τῇ χεὶρ ἔχειν, καὶ βοῶν, μᾶλλον δὲ ὀγκᾶσθαι ἢ ὑλκντεῖν, καὶ λοιδορεῖσθαι ἄπαντι. Idem in *Bis Accus.* §. 6. Jovem facit miseram philosophiae conditionem plorantem: τὸ δὲ νῦν εἶναι, οὐχ ὁρᾶς, ὅσοι τριβῶνες, καὶ βυκτηρίαι, καὶ πήραι, καὶ ἀπανταχῇ πύγων βαθὺς, καὶ βιβλίον ἐν τῇ ἀριστερᾷ — πολλοὶ γοῶν τὰς τέχνας ἀφάντες, ὥς εἶχον τέως, ἐπὶ τὴν πήραν ἵξαντες, καὶ τὸ τριβῶνιον, καὶ τὸ σῶμα πρὸς ἥλιον εἰς τὸ ληθιόπειον ἐπιχράννυντες, αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτάμων ἢ τικτόνων περιέρχονται. — **V. I.** ἀλῆθει. non se, ut antea, in pistrinum dat. Male *Opfopoulos*: non ultra veritati studeat. Aliud est ἀληθεύειν, aliud ἀλῆθειν. *Alexis* ap. *Asben.* XIII. p. 590. B. ἀλῆθην ὄνεις. Obscoeno sensu accipiendum videtur idem

vocabulum in loco *Pherocratis* ap. *Suidam* v. ἀνέδοντας. Ἄνδρ γάρων Ἀνέδοντας ἀλάθει. quae comparari possunt cum *Theocriteis* Eid. IV. 58. τὸ γαρύτιον ἢ β' ἔτι μύλλαι τήναν τὰν κυνέφρον ἐρωτῖδα. ubi *Schol.* μύλλαι ἀπὸ τῶν κλαύτων. — In Ed. Flor. ἂν εἴ πτ. καὶ ἀγάρματος. — V. 3. ἐν τριόδῳ legendum censebat *Casaubonus* in not. msc. quod non spernendum. — V. 4. τῆς κρετῆς δ' ἀπὸ πρῶτον. ut Ep. VI. Cynicus δ' τῆς κρετῆς ἀλάθας βαρύνε. Ludere *Lucillum* in voce πρῶτον, quae canis fidus significat, *Brodacus* notavit. Apud *Ansirban.* Ep. VI. Grammatici vocantur καλλιμέχων πρέκυνες. — V. 327.] V. 5. *Hermodoti* alibi nulla fit mentio. *Fabricius* in Catal. Cynicor. Bibl. Gr. T. III. p. 519. eum ex hoc tantum Epigrammate novit, quod memoriae lapsu ad *Ammianum* retulit. — V. 6. θῆς τὸ χιτῶνάριον. Male *Brodacus*: *philosophi pallium assumens, περιθείς.* Verum sensum vidit *Salmas.* ad *Tersull.* de Pall. p. 411. Laudat *Brunckius* *Apollon.* Rhod. II. 30. ἴνδ' αὖ Τυνδαρίδης μὲν εὐστειπτον θῆτο φῆρος. exuit, deposuit. Magis huc facit *Arrian.* in *Epiet.* c. XXIV. λέγει σοι, θῆς τὴν πλατύνωμον, ἰδοὺ στενύωμες, θῆς καὶ ταύτην, ἰδοὺ ἱμάτιον μένου, ἰδοὺ γυμνός. Cynici tunicam non gerebant, in qua una re *Juvenalis* eos a Stoicis distare ait Sat. XIII. 121, et qui nec Cynicos nec Stoica dogmata legis A Cynicis tunica distantia. Hanc ob causam ἐχίτωνες saepe appellabantur, Conf. *Gatacker.* ad *M. Anson.* IV. p. 117. C. D. *Kuster* ad *Aristoph.* Nub. 103. *Boettiger* über den Raub der *Cassandra* p. 58. not. 56. — Sensus est igitur: Si quis penuria laboret, ne esuriant, ut antea, sed tunicam depōnat et Cynicorum amplectatur vitam et dogmata.

XLVIII. Cod. Vat. p. 527. Plan. p. 136. St. 198. W. In *Heliodorum* grammaticum soloecissantem. — V. 1. μνηστῆ. Flor. ed. — V. 2. » Vat. Cod. σολοικίζων, Planudeorum unus δέχεται. Scribi posset: εὐθὺς σολοικισμὸν τὸ πτόμα μου δέχεται. at obicit Epigr. LXXXVI. quod »vide.« *Br.* Nihil prorsus mutandum, Participium soloi-

αἶζον est pro infinitivo, στήμα μου δέδεται, ὥστε σολοικίζειν, quasi defixus et devotus soloecismo. Haec est vis verbi δέδεται, Harpocratiōe: καταδέδεται, ἐντὶ τοῦ πεφραμένουθαι καὶ δέδεται φερμένους, quae etiam ap. *Suidam* leguntur. Vide *Salmas.* ad *Solin.* p. 766. E. Hinc defixiones magicas καταδεσμούς et καταδέσεις appellavit *Plato*, cujus loca indicavit *Valckenar.* in *Decem Eid. Theocr.* p. 41. — Plures fuerunt *Heliodori*, ad quos hoc distichon referri possit, Vide *Salmas.* ad *Scr. Hist. Aug. T. I.* p. 147. et *Reimar.* ad *Dion. Cass.* p. 1152. 34.

XLIX. Cod. Vat. p. 544. Plan. p. 137. St. 198. W. Lemma εἰς γραμματικὸν κεραιφόρον pertinet ad Ep. IX. Abest ab Ed. pr. Fl. et Ald. — V. 1. δύναται ποτε εἶναι. Vat. Cod. Vulgo δύναται ποτε ἄριστος εἶναι. Unde *Brunckiana* lectio fluxerit, ignoramus. — V. 2. ἐργήν. Respicitur ad *Iliadis* initium, quod Grammatici pueris inter prima elementa praelegebant et interpretabantur. — Ceterum hoc distichon in quibusdam Codd. παλλαδῇ inscribi, neque quidquam *Lucilliani* habere ingenii *H. Stephanus* monuit. Sed quae tam certae sunt notae ingenii poetici, ut, singuli versus a quo profecti sint, sine errore judicare possis?

L. Vat. Cod. p. 533. Plan. p. 153. St. 223. W. Meniscus cum furtum fecisset, furto Herculis simile, eundem ac Hercules vitae exitum habuit. — V. 1. τῶν τοῦ Διὸς. Jovis templum interpretatur *Brodaeus*, quod vix verum. Caesarem intellige, quem Romanorum adulatione Jovem appellare solebat. Cf. Ep. LXXX. 5. et *Rittersb.* ad *Oppian.* κ. l. 3. Ejus hortos Hesperidum nomine designat poeta. Intelliguntur fortasse nobilissimi illi horti Sallustiani, quos inde ab Augusti temporibus delicias imperatorum fuisse constat. Vide *Donat.* de *Urbe Rom.* III. 23. χρύσεια μήλα de pomis simpliciter acceperim, quae poeta aurea appellavit, ut in allegoria

persistat. Pulchra autem poma cum *pomis Hesperidum* comparare solent poëtae. Anthol. Lat. V. 184. p. 461. *Talia poma nemus protulit Hesperidum.* et in Lusibus nr. 16. *qualibus (pomis) Hesperidum nobilis hortus erat.* ubi vide *Burmann.* et ad *Lotichium* L. V. El. 9. p. 338. — V. 3. καὶ τί γάρ. Haec suspecta fuerunt *Casaubono*, qui in not. msc. εἶτα δ' ἄρ' ὡς ἰάλα corrigendum proposuit; at nihil mutandum esse apparet ex Ep. LV. 3.

LI. Vat. Cod. p. 533. Plan. p. 153. St. 222. W. Historia de Heliodoro, qui Saturni statuam furto abstulerat. — V. 1. τὴν γένεσιν λυποῦντα. Triste nascentibus Saturni sidus. Vide ad Ep. XLI. 3. — V. 3. Quis nostrum sit malevolentior, experire, et intelliges, uter utro sit perniciosior. κέρνος pro perniciē simpliciter. — V. 5. ὅς δ' ἄλλω. Proverbialis locutio, qua usus est *Aelian.* An. VII. 11. p. 397. τεύχων ὡς ἰτέρη τις ἐῷ κακὸν ἥπαρ τεύχει. — V. 6. εὐράν μοι τιμήν. Ambigue dictum. Significare potest: post gloriam victoriae, quam a te reportavi; et, a me venditus, pretium mihi afferens. — πᾶν ἐνάτελλε. ortu tuo, quodcunque volueris, portendas.

LH. Vat. Cod. p. 548. Planud. p. 153. St. 223. W. — V. 1. πόλιν. στρομνὴν. *Suid.* *culcitram.* Multa de hoc vocabulo dedit *Pollux* X. 39. 40. ubi inter alia laudatur locus *Sophoclis* ἐν τῷ Ἰοκλεῖ. ἡλλὰ καὶ λιννοῖαφῃ τυλαῖα. Nemini interpretum suspectus fuit titulus fabulae, nisi *Kubnio*. Fortasse fuit: ἐν τῷ Ἡρακλεῖ. ex qua fabula satyrica *Pollux* quaedam laudat L. X. 110. et alii, quos vide ap. *Brunckium*. — V. 2. εὐαῖτε. Antiochus culcitram furto abstulerat.

V. 328.] LIII. Vat. Cod. p. 521. Plan. p. 156. St. 228. W. In pusillam puellam, hyperbolicum. — V. 1. κώνωψ. ut aquila *Ganymedem*. — V. 2. Vulgo et Vat. Cod. φησιν δὲ. *Scholias.* in Wechel. junxit: ἡ δὲ φησιν, ἡ δὲ. Sinceritas lectionis suspecta fuit *Opfopora*, qui δ

fuspiciabatur. Melius *Jos. Scaliger* in not. msc. ἴδ' ὃ Ζεῦ πάτερ. At nec haec, nec Brunckiana lectio mihi vera videtur. Velim aliquis ex vulgata lectione exsculpat aliquid his Grotianis respondens:

*Quid facies Superum mihi rector? Erotion inquit,
Cum raperet parvam parvus in astra culex.*

Sed fortasse non longe quaerenda est hujus loci emendatio. Lego minima mutatione, sensu optimo:

ὃ δὲ, τί, φησί, πᾶθω, Ζεῦ πάτερ, εἴ μ' ἐθέλεις;

Quid, ait, faciam, si me habere cupis? Vanum fuerit, tibi, deorum maximo, resistere velle. Cedam igitur tuae potentiae, meque amari patiar. — Hic sensus verborum, in quibus jam inest acumen huic loco unice conveniens, et multa simul ridicula. Primum, quod Erotion culicem pro Jove habet; deinde, quod se ad amoris furta abripi existimat; tandem, quod in raptoris potentia excusationem facilitatis suae quaerit. — τί πᾶθω; hoc ipso sensu, quo nos dedimus, apud elegantissimos scriptores occurrit. Hyllus ap. *Sophocl.* in *Trach.* v. 972. τί πᾶθω, τί δὲ μήσομαι; *Euripid.* *Phoen.* v. 906. τὲ μέλλον ἢ χρὴ πείσομαι, τί γὰρ πᾶθω; Ad *Charitonem* III. 3. p. 46. τί πᾶθω; τί γένωμαι ὃ δυστυχής; quaedam hujus generis notavit *Dorville* p. 266. ad *Aristophanis* *Plutum* v. 603. *Kusterus*.

LIV. Cod. Vat. p. 521. Plan. p. 156. St. 228. W: — V. 2. πυρῆνας vulgo. *Simplici* & *Pollux* VI. 45. ἃς δὲ οἱ νῦν θλαστὰς, ταύτας πυρῆνας οἱ πυρικοί· καὶ θλαστὰς δὲ θλαστας ἐν Νήεσι ἀν' αὐτοῖς Ἀριστοφάνους. Hoc sensu vocem accepit *Brodaeus*, qui interpretatur: *nucem, acinum, tanquam crucem et patibulum*. Sed hoc quomodo fieri possit, ut se quisquam a nucleo suspendat, equidem non video. Alio igitur sensu vox πυρῆν accipienda videtur. Quum veterum quidam ἀπορρήτους ἐχθρὸς appellent eos, qui officiis carent, hinc intelligitur, πυρῆνας etiam de spinis

piscium translata significatione usurpatum esse. *Eustath.* ad II, φ. p. 1329. 33. ἀπόρρητος μόνος ἰχθύς· ἴνθα ὅρα, ὅτε πυρῆμα ἐκείνος ἔφη κατέλας τὴν ὀστῶδη ἰχθυὲν ἀναθάν. quibus usus est *Casaubon.* ad Athen. L. II. 16. p. 117. Hoc sensum haberet satis bonum; sed vix credibile, *Lucillum* usum esse hac voce eo sensu, quem fortasse nonnisi in uno Comici loco habuit. — Restat igitur tertium, ut πυρῆν h. l. specillum sit, in cujus superiore parte est quasi nucleus sive globulus. Hoc fortasse huic historiae accommodatissimum.

LV. Vat. Cod. p. 521. Plan. p. 156. St. 228. W. — V. 2. τριχὺς ἐκδήσας. Sensu proprio haec verba accipere vult *Lucillius*, ut incredibilis hominis macilentia significetur, cum alibi paroemiace dicatur ἐν τριχὺς καμάσθαι, ἐπὶ τῶν σφόδρα κινδυνεύοντων. de quo vide *Bergler.* ad *Alciphron.* p. 156. sq. — V. 3. ὅπως αὐτῶν. supra illo patibulo, de quo pendebat.

LVI. Cod. Vat. p. 521. Plan. p. 156. St. 228. W. In Cajum macilentum, qui, post animam redditam, nihil reliquerat sui. — V. 1. ἐκπνέσας. *Sophocl.* Aj. 1045. ἂν τέλος, ἂν εὐφραδὲς ἄρ' ἐκπνεύσας; — V. 2. Quod in fabulis divino fato nonnullis contigisse dicitur, ut eorum cadaver nusquam appareret, idem propter macilentiam evenit Cajo. *Anon.* Liber. *Metam.* I. p. 6. τὸ μὲν σῶμα κομίσαντες, ἔφερον ὅπως κηδεύουσιν· ἐν δὲ τῆς στρωμνῆς πελεῖας ἐξέτην, καὶ τὸ σῶμα τῆς κτησύλλης ἐφανὲς ἐγένετο. ubi *Μυρkerus* verbum κομίζειν de funeris curatione illustrat. — V. 3. καταβὰς, εἶος ὅτ' ἴδῃ. Vat. Cod. εἰςπρὸς ἴτ' ἴδῃ. Plan. ὅλος *Brunckius* ex conjectura videtur inseruisse sive sua sive alius cujusdam, quem ignoro. Probabile est, hoc vocabulum ante εἶος excidisse. — πρῆς adverbialiter sumendum, ut τέλος, tandem, ne cum *Brodaeo* πρῆς legendum suspiceris. — V. 4. λεπτότατος est in Cod. Vat. Vulgo λεπτότερος. Quamvis totus et integer in Orcum

descenderit, ibi tamen omnium umbrarum tenuissima et macilentissima volitat. τῶν σκελετῶν, Larvas sibi interdum *offeas* fingeant veteres. Ovid. in Il. v. 146. — *factorum veniam memor umbra tuorum, Insequar ex vulnus offea forma tuos.* ubi vide Intpp.

LVII Cod. Vat. p. 521. Plan. p. 157. St. 228. W. — V. 1. τῶν Ἐπικούρου ἀτόμων. Vat. Cod. ἀτόμων etiam Plan. ἀτομον emendavit *Jos. Scaliger* in not. msc. Marcus macilentus unam ex atomis, quae ejus iter impediebat, capite terebravit, et sibi per eam iter fecit. — εἰς τὸ μέσον. in eum locum, qui erat ultra illam atomum. Sic enim τὸ μέσον, ut *media* apud Latinos, ea sunt, quae intra quosdam fines continentur, licet eos proxime attingant. Si tamen codex praeberet

εἰς τὸ πέραν διέβην,

id non repudiaverim.

LVIII. Cod. Vat. p. 547. »Non exstat hoc distichon in Planudea, nec in cod. Buheriano. E Vat. membr. descripsit Salmasius ad oram exemplaris editionis Wecheliana. Cf. infra Ammiani Ep. XVII. *a Br.* Ad Ammiani carmen hoc distichon emendavit *Salmasius* in apogr. Guyeti. Nam in Cod. legitur: αὐτὸς ἐτρώπησε τὸν πόδα τῷ βελόῳ. quod depravatum esse, sponte apparet. βελόη h. l. non est acus, sed spina, ἀκανθα, ut ex Ammiani imitatione intelligitur. Caeterum hoc distichon plane ineptam hyperbolen continet.

¶ 329.] *LIX.* Vat. Cod. p. 521. Plan. p. 157. St. 228. W. — Prima hujus distichi verba immutavit *Planudes*: εἰς σάλπιγγ' ὑψανύουσα —, quod interpretamenti speciem habet. — Marcus cum tubam minimo spirita inflasset, aëris tamen tractum secutus, praeceps in tubam delatus est. — V. 2. εὐθὺς ἔπ. Plan. εὐθὺς ἔπελθεν. Vat. Cod.

LX. Vat. Cod. p. 522. Plan. p. 157. St. 229. W. —
V. 1. ἦν δ' καπνός. Fumo in altum sublatus est; ut Empedocles, Aetnae flammis consumtus, ap. *Lucian.* T. VII. p. 20. ed. Bip. ἐπεὶ γὰρ εἰς τοὺς κρατῆρας ἱμαυτὸν φέρον ἐνέβαλον, δ' καπνός με ἅπ' ἀπὸ τῆς Αἴτνης ἀναρχάσας, δεῦρε ἀνήγαγα καὶ νῦν ἐν τῇ σελήνῃ κατεῖκα. — **V. 2.** ἀπῆλθεν ἔχων participium aut abundat, aut celeritatis notionem habet. —
V. 3. Cum nube in terram descendit, vulneribus, quae ab atomis in vacuo natantibus acceperat, opertus.

LXI. Vat. Cod. p. 522. Plan. p. 157. St. 229. W. —
V. 1. πέλεν γ. ὥστε κελυμβῶν Vat. Cod. quam elegantissimam lectionem temere mutavit monachus. — Cajus cum natare volebat, faxum sibi aut massam plumbi alligabat ad pedes. — Obversabatur *Lucillio* historia de Phileta, quam *Aelianus* narrat V. H. IX. 14. ἐπεὶ ἀνατραπήναι ἑξῆς ἦν ἐκ πάσης προφάσεως, μολιβδον, φασί, πεποιμένα ἔχεν ἐν τοῖς ὑποδήμασι πέσματα, ἵνα μὴ ἀνατρέπηται ὑπὸ τῶν ἀνέμων. Eundem *Athenaeus* narrat XII. p. 552. B. adeo macilentum fuisse, ὥστε διὰ τὴν τοῦ σώματος ἰσχυρότητα σφαίρας ἐκ μολιβδον πεποιμένας ἔχειν περὶ τὴν πόδα, ὥς μὴ ὑπ' ἀνέμου ἀνατραπήῃ. ubi σφαίρας vix verum est. — **V. 2.** μολιβδον, Vat. Cod.

LXII. Cod. Vat. p. 522. Plan. p. 157. St. 229. W. —
 In Diophantum ipsis Epicuri atomis minorem. —
V. 1. Post ἰγρῶναι comma ponendum puto: Epicurus omnem mundum ex atomis descripsit et quasi composuit; deinde causa hujus opinionis additur: εἶνα τοῦτο δοκῶν λεπτέτατον. Haec verborum jungendorum ratio mihi quidem videtur elegantior. — **V. 4.** πολὺ τι, Vat. Cod.

LXIII. Vat. Cod. p. 522. Plan. p. 157. St. 229. W. Vertit *Auson.* Ep. CXXII.:

*Faustulus insidens formicae, ut magno elephantō,
 Decidit, et terrae terga supina dedit.*

*Mox idem ad mortem est multatus calcibus ejus,
Perditus ut posset vix retinere animam.
Vix tamen est fatus: quid vides, improbe Livor,
Quod cecidi? cecidis non aliter Phaëthon.*

Postremam Epigrammatis partem minus recte interpretatus est. Menestratus invidiam fati et deorum accusat, quae ipsi, ut olim Phaëthonti, gloriam tam sublimis equitationis ereptam voluerit. — Respicitur in hac historia paroemiaca locutio, *Prae formicis exilem esse*, quam illustravit *Hadr. Junius* in *Adag.* 196. Lusus in *Priap.* XXXIII. *Collatas sibi — suisque membris Formicas facit atiles videri.* — V. 3. τὸ καίριον, τραῦμα scil. quod plene dixit *Lucian.* *Imagg.* §. 1. et multi alii.

V. 330.] LXIV. Cod. Vat. p. 522. Plan. p. 158. St. 229. W. Latebat Eumecius quaerentem, dum manibus expansis sub exiguo acetabulo dormiebat. — V. 1. » Quod in Stephani editione legitur ἐξήτουν, id procul » dubio typosetae aut correctoris errori debetur. Hoc » repraesentavit Wecheliana edit. curator, licet edd. » ceterae omnes, ut et Mss. recte ἐξήτουν habeant. ^a *Br.* Vir doct. ap. *Huetium* p. 16. τὸν μὲν ἀνεξήτουν suspicabatur, improbante *Huetio*, qui recte monuit, sic perire allusionem ad nomen Εὐμήκιον, quo hominis brevis per antiphrasin significetur. — V. 2. ὀξυιαφῶ. Vat. Cod. *Athen.* XI. p. 494. C. ὅτι δὲ ἐστὶ τὸ ὀξύβαφον εἶδος κύλικος μικρᾶς κεραμεῦς, σαφῶς παρίστησιν Ἀντιφάνης. Locus *Antiphanis* iterum laudatur L. X. p. 446. C. D. Quae ibi depravatissima sunt, in altero loco emendate legi non meminerat *Casaubonus*, qui hic quaedam parum feliciter tentavit.

LXV. Vat. Cod. p. 522. sq. Plan. p. 158. St. 230. W. Historia de Chaeremone, qui aura in altum sublatus et araneae telae implicatus, tandem post aliquot dies per araneae filum in terram descendit. Hoc et alia hujus

generis Epigrammata poëtae nostri ante oculos habuisse videtur *Nicarchus* in Ep. inedito :

Τὸν λεπτὸν θανάοντα Μελίστρατον εἶπες ἄγρ
 μόρμηξ ἔξελθὼν εἰλκυσεν εἰς βαγάδα.
 μῦα δ' ἐπιπῦσ' αὐτὸν ἀνέρπασεν, ὥς Γανυμήδην
 αἰετὸς εἰς θαλάμους οὐρανίους Κρονίδαο.
 πίπτε δ' ἐκ χειρῶν (Cod. δδχ.) μύης, καὶ δ' ὥς θύο γαίης,
 ἐκ δ' ἀράχνης ἰστοῦ τῶν βλεφάρων κρέμαται.

— V. 1. *ἔξ αὔρης*. Praeivit quodammodo Comicus in *Ranis* v. 1485. *Εἴ τις πτερόσας κλαύκρειον Κινησίῃ, Αἴροιεν αὖρεσι πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα*. Erat enim *Cinesias* macilentissimus. *Atben.* XII. p. 551. — V. 3. *ἐρριζοῖτο* In Vat.

Cod. *ἔρριζοῖτο*. Quaedam editt. vett. *ἐρριζοῖτο*. Nostrum ex Ald. 2. 3. ed. Nic. Sabienf. in Stephanianam receptum est. Est in verbo *ῥιζοῖν* et *ῥιζοῖσθαι* magnae celeritatis significatio. Hinc *ῥιζος ἀκόντων*, *ῥιζος νηὸς* et similia apud poëtas. — Metus igitur erat, ne per aërem ferretur *Chaeremon*, nisi pedem implicuisset araneae telae. — Male *Brod.* *ἔρριζοῖτο*. *radices egisset in aëre*.

LXVI. Cod. Vat. p. 562. Plan. p. 159. St. 231. W. Vide ad Ep. LXIII. — V. 2. *ἄδρηστος* vulgo. Hac nominis forma usus est *Antimachus* ap. *Strabon.* XIII. p. 880. Vide *Schellenb.* *Antim.* Reliqu. p. 71. sq. — V. 3. Ridetur non solum brevitatis hominis, sed etiam tumor rhetoricus, quo se ipsum cum *Bellerophonte*, formicam cum *Pegaso* comparat. — Verba, *ἡμιθῆνη ἀνελτὸν*, non *Adrasti*, sed poëtae videntur esse.

LXVII. Vat. Cod. p. 522. In Plan. p. 159. St. 231. W. ἄδηνον est. — V. 1. *ῥιπίζαν*. Vat. Cod. *ῥιπίζαν* *Opfopoeus* stertendo et sufflando vertit; male. Cogitandum de puero, qui herae dormienti adstans, tabellis motis ventulum faciebat. Conf. *Terens.* in *Eunuch.* III. 5. 47. *Hercules* *serviēra* suam ap. *Omphalen* conditionem descri-

describens: *Mollis et birsutum cepis mihi fascia pectus;
Et manibus duris apta sabella fuit.* ap. *Propert.* IV. 9. 19.
secundum palmariam emendationem *N. Heinsii*. Hoc
officium amantes etiam crebro praestabant puellis, quas
deperibant; ut *Ovidius* III. *Amor.* II. 37. et *Arte Am.* I.
168. — V. 2. ἔξβαλεν. Vulgo et Vat. Cod.

LXVIII. Cod. Vat. p. 523. Plan. p. 158. St. 230. W.
Chaeremon arboris folio prostratus cum Tityo compa-
ratur. — V. 1. πεφορμένος. Vat. Cod. Notavit *Salmasius*
in not. ined. *Ita ferri potest et explicari: Cum Chaere-
mon vento ferretur, percussus iliae folio. Sed vulgatam
lectionem non mutamus.* — V. 3. Τιτυῶ. *Homer.* Od. λ.
575. Τιτυὸν — καίμενον ἐν δαπιδῇ δ' δ' ἐπ' ἐνεία καίτο πέλε-
θα. *Virgil.* Aen. VI. 595. *Tityon terrae omniparentis
alumnum Cernere eras; per tota novem cui jugera corpus
Porrigitur.* ubi vide *Intrpp.* — ἢ παλικάμῃ. Vulgo.
πιτυκάμπτῃ et *Πιτυκάμπτῃ* idem est, quo cognomine
insignitus *Sinnis Corinthius*, de quo *Plutarchus* in
Thefei Vita. *Apollodor.* L. III. extremo et alii multi. *Br.* II. *Stephanus* invenit, nescio in quo libro, ἢ πάλε
καμπῇ. idemque notaverat *Anonym.* *Bibl. Bodlej.* Nihil
hic juvat Vat. Cod. qui etiam *παλικάμῃ* legit. In
Brunch. lectionem inciderat *Salmasius* in not. ined. et
Huetius p. 16. qui tamen nimis acutus *Lucillium* allu-
dere putat ad *πιτυκάμπην*, exiguum animalculum in pi-
nibus succrescens. Fabulam de Scirone, qui, postquam
multos arborea cruce (*Propert.* III. 21. 37.) obtrunca-
verat, ipse tandem eadem ratione per Theseum periit,
docte nuper illustravit cl. *Boettiger* in *den Vasengemäbl-*
den I. Fasc. II. p. 138. sqq. qui *Πιτυκάμπου* nomen de
gloriosius et summa quaeque de se promittentibus usur-
parum esse docet. *Huetii* in hoc versu emendationem
probavit ad sensu suo *Toupius* in *Emend.* in *Suid.* P. III.
p. 361. ubi quam profert loci *Luciani* ex *Prometheo*
§. 7. emendationem, ea composita est ex conjecturis

J. J. Westenii et *T. Hemsterbusii*, quorum uterque partem veri viderat. — V. 4. κανάβινον. simplici v dedit Ed. pr. Flor. Ald. pr. Ascens. κανάβινον. Vat. Cod. Huc facit *Hesychius*: κανάβοι. τὰ ξύλα, περὶ ἃ τὸ πρῶτον οἱ πλάτται τὸν κηρὸν τιθέντες· ἔστιν καὶ οἱ λεπτοὶ καὶ ἄσπεργοι Κανάβοι λέγονται. *Homirus* igitur significantur nucleo puparum similes, tenues, macilenti, et quorum ossa nihil carnis ambit. Auctorem Scholii in ed. Wechel. in errorem induxit vitiosa lectio ap. *Polluc.* X. 189. τὸ ξύλον, εἰς ὃ πλάττουσι τὸ πῖλον οἱ κηροπλάτται, κανάβος καλεῖται. Lege τὸν πηλὸν et πλάττουσι, ut etiam ap. *Pollucem* emendavit *P. Leopoldus* XI. 8. Cf. *Luciani* *Prometh.* §. 2. T. I. p. 19. Bip. Haec quamvis recte se habeant, fieri tamen possit, ut σῶμα κανάβινον non solum tenue et macilentum corpus in univ. significet, sed tale corpus, in quo omnes et venae et nervi exstant et eminent. Nam κανάβος non solum id, quod *Hesychius* et *Pollux* dicunt, sed etiam exemplar significat, quod intuentes pictores sculptoresque similitudinem in majori opere efficiebant. Hoc docet *Suidas* in κίναβος (ubi κανάβος legendum esse vidit *T. H.*) τὸ εἰδῶλον, περὶ ὃ οἱ πλάτται καὶ οἱ ζωγράφοι βλέποντες διατίθενται πλάττοντες καὶ γράφοντες. Ἀριστοφάνης καὶ ἄλλοι πολλοί. In his εἰδώλοις nihil praeter venas et musculos expressos sive adumbratos fuisse, ut in pictura lineari fieri solet, apparet ex loco *Aristotelis* *Hist. Anim.* L. III. 5. quem *D. Heinsius* ad *Hesychium* T. II. p. 134. melius quam *Scaliger*, sed minime tamen accurate interpretatus est: αἱ μὲν γὰρ φλέβες, ὥσπερ ἐν τοῖς γραφομένοις κανάβοις, τὸ τοῦ σώματος ἔχουσι σχῆμα παντὸς οὗτως, ὥστ' ἐν τοῖς σφῶδρα λελεπτυσμένοις πάντα τὸν ὄγκον φαίνεσθαι πλήρη φλεβίων. ubi κανάβοι non sunt homines macilenti et exhausti, sed figura humana pictura lineari adumbrata ad sculptoris pictorisve usum.

[V. 331.] LXIX. Cod. Vat. p. 542. *Lucillio* hoc carmen vindicat, quod in *Plan.* p. 159. St. 231. W.

ἀνηλον est. Nihil timendum esse Cajo, et pusillo et meticulofo, ne militibus adscribatur; pygmaeos enim Romanis ad bellum inutiles esse. — V. 1. ἀττελάβονα. minima locustarum species sine pennis, secundum *Plinium* XXIX. 5. Sunt qui significari putent locustam, cui alae jam nasci et extuberare incipiant; de qua re vide *Sisamertdam* Bibl. Nat. p. 213. Attelabis ad solem exticcatis vescabantur Nasamones, teste *Herodoto* IV. 172. p. 357. — ἡ κυνομούα. Majus muscae genus ἡ κυνόμυια, de qua *Aelian.* H. A. IV. 51. τὸν κύνοπα ὅμοιον φῦλον τῇ καλουμένῃ κυνομούῃ, βομβεῖν δὲ τοῦ ὀστρου μᾶλλον, ἔχειν δὲ ἑλαττον τὸ κέντρον. Vide quae collegit *Bochartus* in Hieroz. T. II. p. 551. — V. 2. μύας. Vat. Cod. Flor. pr. Ald. 1. 2. 3. Nicol. Sab. — μύας Stephan. cum Ascens. Verius hoc, cum muscarum jam facta sit mentio, et mox ranarum commemorantur. — ψαλλὼν ἰππικόν. contra pulicum equestres copias. — V. 3. εἰ τις καταλέξῃ. Vat. Cod. — V. 5. „Vulgo legitur ἀτρέμας ἦσο. Haec verba in nullo „Planudeorum codd. nec in Florent. edit. nec in Aldina „pr. leguntur. Ad oram codicis Jani Lascaris suppleta „lacuna ἀτρεμος ἦσο, quod recepi. Minus bene in exem- „plari quod habeo Aldinae pr. vir doctus, quem Bea- „tum Rhenanum fuisse conjicio, scripsit ἀτρέμας ἦσο. α Br. In membr. Vat. legitur ἄλλο τι παίζει, quae verba sic interpretatur *Salmasius* in not. inedit. Omnino ita legendum. Si ducitur exercitus virorum et lectae virtutis hominum, tu quidem debes ludere et securus esse; non enim quisquam dux te cum illis militem scribendum curaverit. — V. 6. ἡμῶντος δ' οὐδὲς. Vat. Cod.

LXX. Vat. Cod. p. 540. sq. Plan. p. 133. St. 193. W. De agro Menophanis tam exiguo, ut Menophanes, cum fame periret, locum in agro non inveniret, ubi se suspenderet, nec ubi sepeliri posset. Confer in Anthol. Lat. L. III. 56. p. 493. et *Martial.* XI. Ep. 18. ex quae haec pauca transcribimus:

*Fines mus populatur et colono
 Tanquam sus Calydonius timeatur;
 Et sublata volantis ungue Procnēs
 In nido seges est hirundinino;
 Et cum ster sine falce mensulaque,
 Non est dimidio locus Priapo.*

— V. 6. οὐκ ἀτόμων. Menippus in *Luciani Icarom*, §. 18. T. VII. p. 18. in terram de luna despiciens, et, quantillum de tam exiguo globulo vel ditissimo cuique relinquatur, cogitans, σκαδὸν γὰρ, αἶτ, ὁ πολυπλαθρότατος αὐτῶν μίαν τῶν Ἐπικουρείων ἀτόμων ἰδοῦμαι μοι γινώσκῃ.

LXXI. Cod. Vat. p. 521. Plan. p. 159. St. 232. W. In Timomachum longissimae staturae hominem. Nihil hoc Epigramma habere, quod lectorem moretur, pronuntiavit *Opsopoeus*, quem tamen postremum versum non intellexisse, ex ejus interpretatione apparet. Verba, πέντ' ἐπὶ πέντε πόδας, neque decem pedes, ut *Brodaeus* interpretatur, nec viginti quinque pedes, ut *Opsopoeus*, significant; quis enim inde sensus emergat? sed hoc ait *Lucillius*: si quando surgere et erectus stare vellet Timomachus, servi regulas detegebant, ita ut foramen fieret, quinque in quovis latere pedes patens. Non solum longitudinem hominis, sed etiam amplitudinem et obesitatem corporis significat. — V. 1. πεντήγυιος. domus triginta aut quinquaginta pedes alta. Alii enim τὰν ὀργυιὰν sex, alii decem pedes longam faciunt. — V. 2. οἶκος. Vat. Cod.

LXXII. Cod. Vat. p. 562. Plan. p. 164. St. 238. W. Poëtas laudat, qui auditores coena excipiant; contra eos, qui tantum recitent, imprecationibus insectatur. — V. 1. ποιητὴς πανάριστος. *Theocrit.* XVI. 21. οὗτος κοιδῶν λήστος, ὃς ἐξ ἐμοῦ οἴεται οὐδέν. Color, ut in versibus *Zenonis*, qui ipsi ex Hesiodis expressi sunt, ap. *Diogen.* Laert. VII. 25. κείνος μὲν πανάριστος, ὃς ἐν εἰρήνῃ πίνῃται.

Ceterum hunc morem coena sibi auditores conducendi
lepide perstrinxit *Carullus* Carm. XLIV. et *Martialis*
L. III. 50.:

*Haec tibi, non alia est ad coenam causa vocandi,
Versiculos recites us, Ligurine, tuos.
Deposui soleas, offertur protinus ingens
Inter lactucas oxycarumque liber.
Alter perlegitur, dum fercula prima morantur.
Tertius est, nec adhuc mensa secunda venit.
Et quartum recitas et quintum denique librum.
Putidus est, toties si mihi ponis aprum.
Quod si non scombris scelerata poemata dones:
Coenabis solus jam, Ligurine, domi.*

Conf. L. III. Ep. 45. in eundem Ligurinum, et *Persius*
Sat. I. 30. sqq. — V. 3. πῦμπει. Vat. Cod. — V. 4.
ἰδίαν. Vat. Cod. In se ipsum convertat hanc recitandi
et auditores enecandi rabiem. Formula imprecandi, ut
eis ἐχθρῶν κεφαλὰς ὁ ἀλεξικακὸς τρέψει ap. *Lucian*. Qu.
Hist. scrib. §. 19. T. IV. p. 181. Bip. et eis κεφαλὰν ἑμὴν,
et similia ap. *Comicum*. Vide *Kuster*. ad *Plutum* v. 526.

¶ 332.] LXXIII. Cod. Vat. p. 527. *Lucillii* no-
men adscriptum habet. In *Planud*. p. 165. St. 239. W.
est ἄδελον. In *Heliodorum*, pessimum versificatorem, qui
in mala coena malos versus recitaverat. — V. 2. τρία.
i. e. κύπελλα. tria pocula pessimi vini, quod etiam ὀμ-
ροσιώτερον (quasi crudum dicas vinum, nec dum satis
coctum et mitigatum) fuisse ait, quam carnes illas ho-
villas, quas *Lucillio* apposuerat. — Ceterum fuisse, qui
θρία legerent, monuit *Scholias* in *Wechel*. eamque
lectionem probavit *Opsopæus*, nec repudiavit *Brodaeus*.
Quid sit θρία, docet *Scholias*. *Aristoph.* Eqq. v. 951.
Verbum κερύσις melius ad vulgatam lectionem quadrat,
— V. 3. Epigrammatum, quae recitas, tanquam flucti-
bus me submergis, nihil ejusmodi meritum. κατακλίζειν

sensu *obvendi*, praesertim ubi de affectibus agitur, passim occurrit. Vide *Markland.* ad *Max. Tyr.* XXXIII. 5. p. 143. ed. R. ἐπιλύσεις ἐμὲ τοσοῦτοις κακῶς. *Lucian.* Pseudo 25. T. VIII. p. 80. δέδοικα, μὴ ἡ γυνὴ — τὴν γλῶτταν ὅμῳ ἐκείνῃ ἐπιστήσῃ καὶ καταλάβῃ καὶ ἐμὲ καὶ ὅμῳ. *Liban.* T. IV. p. 134. 14. ed. R. *Lucillius* in Ep. inedit. Ἑλλήνων ἐπέλυσεν (Cod. ἐπέλυ) πάλιν ποτε, δεσποτα Καίσαρ, εἰσελθὼν ῥῆσαι Ναύπλιον Ἠγέλοχος. — Si fortasse bovinas carnes edens idem peccavi, quod olim Ulyssis socii, quibus *potior patria fuit interdicta voluptas*, (*Horat.* I. Epist. VI. 64.) semel perire malo, quam lenta hac morte confici. Verba, βοῶλον' ἀπαξ πρὸς κῆμα χανῶν, ducta sunt ex *Odyss.* μ. 348. ubi Eurylochus socios exhortans, ut Solis boves mactent, εἰ δέ, inquit, χολωσόμενός τι βοῶν ὀρθοκρεῖσθων Νῆ' ἐθέλῃ ὀλέσσαι — βοῶλον' ἀπαξ πρὸς κῆμα χανῶν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι, ἢ δὲ δὴ στρέψασθαι. ad quem locum veteres passim respexerunt. Iis, quae notavimus in *Exercitt.* *Crit.* T. I. p. 55., adde *Liban.* T. IV. p. 143. 15. πρότερον ἤττον εἰς συμφερόν εἰς ἀπαξ ἀποθανεῖν, ἢ πολλὰς ἐγγυθῆ ἵναί τοῦ θανάτου. *Plutarch.* in *Vit. Caes.* p. 734. E. εἰπὼν, ὡς βελτίον ἐστὶν ἀπαξ ἀποθανεῖν ἢ καὶ προσδοκᾶν. et *Vellejunt* II. 57. p. 264. ubi vide *Rubnkenium*. — V. 6. ἰσομακρῶν. *Vat. Cod.*

LXXIV. *Vat. Cod.* p. 527. *Plan.* p. 163. *St.* 237. *W.* *Lucillius* Heliodorum ad poeticum certamen provocat, ut appareat, uter alterum nugis proferendis antecellat. Similis est provocatio ap. *Horatium* I. *Serm.* IV. 14. *Crispinus* minimo me provocat: accipe, si vis, Accipe jam tabulas; detur nobis locus, hora, Custodes: videamus, uter plus scribere possit. — V. 2. ταῦτα πρὸς. *Vat. Cod.* — V. 3. ἄσπον ἦδ'. Respicitur versus Homericus ex II. 2. 143. ἄσπον ἦδ', ὃς κεν θᾶσσον ἐλθέειν περὶαθ' ἴκηαι. quem lepidissime ad urbem Affon transtulit *Nicostratus* ap. *Sirabon.* XIII. p. 610. Versus notissimi dimidiam tantummodo partem pronuntiat noster, ut in talibus fieri solet.

Nōn igitur opus est conjectura *Casauboni*, ἃς κεν θᾶσσον ἔλαιο σό. — V. 4. μακροφ. ipso me Heliodoro longe nūgaciorem reperies. Ἡλιοδόρου τετραπεν, καὶ ἐτι μᾶλλον φλυαροῦντα.

LXXV. Vat. Cod. p. 548. Plan. p. 164. St. 238. W. Historia de Marco poëta, qui propter epigramma, quod composuerat, monostichum, cenotaphium extruxerat. — V. 2. ἐκδοόμενος. Vulgo. — V. 5. εἶδον. Cippus loquitur, qui ullum se unquam Maximum novisse negat. — εἰς δὲ ἐκτελεῖν. Ostentandi ingenii causa Marcus me extruxit, ut viatores lugere juberem. In ficto argumento versabatur Marci ingenium, cum illum versum componeret, id quod in ἐκτελεῖν solemne est. — V. 6. λέγει. Vulgo; male. λέγω habent membranae.

LXXVI. Cod. Vat. p. 526. Plan. p. 163. St. 237. W.

Potamonem poëtam, qui auditores versibus enecabat, et Hermogenem chirurgum gravissimis humani generis pestibus annumerat *Lucilius*. — V. 1. Vulgo hic versus sic legitur et distinguitur: Οὐτ' ἐπὶ Δευκαλίωνος, ὅδε γὰρ ἐπὶ πάντ' ἐγενήθη. quo admisso, nullus hujus versus nexus est cūm verbo ἐκτείνον, nec justa antithesis efficitur. Nul- lum tamen interpretum ad hunc locum offendisse video. Cum *Bruncii* lectione, cujus auctorem et auctoritatem pariter ignoramus, egregie conspirat versio summi *Grotii*:

Non Phaëthon, ussit qui flammis omnia, non quae

Omnia merferunt Deucalionis aquae.

πάντ' ἐγενήθη est etiam in Vat. membr. — Ceterum mihi in verbis prioris hemistichii articulus, desiderari videtur. An igitur scriptum fuit:

οὕτε τὸ Δευκαλίωνος ὅδε γὰρ — —

— V. 3. ἐκτείνον. *Horat.* Epist. ad Pison. v. 474. *In-*
doctum doctumque fugas recitator acerbus; Quem vero

arripuis, senes occiditque legendo. — V. 5. κατὰ προ
κατά. Vat. Cod.

V. 333.] LXXVII. Cod. Vat. p. 526. Plan. ibid. Umbras et manes *Lucillius* monet, ut sibi ab Eutychide poëta, jam ad inferos descensuro, caveant. — V. 2. Εὐ-
τυχίδας. Vat. Cod. ἔχων ψάλας. cum magno carminum ap-
paratu. — V. 4. νόμῳ. Cantus notationem, quæ fit no-
tis musicis, intellige. De Cassio versificatore foecundissi-
mo *Horat.* I. Sermon. X. 62. — *Errusci Quale fuit Cassi*
rapido ferventius amni Ingenium: capsis quem fama est
esse librisque Ambustum propriis. — V. 5. ὁ χάρον. nunc
demum mortui esse videmini, nunc demum pestis et
perniciis ad vos accessit. Sic nomine Charontis trans-
lata ratione usus est *Cercides* jambographus ap. *Athen.*
L. VIII. p. 347. Ε. λιβετοχάρων, de homine guloso, ni
fallor, qui lebetibus perniciem affert, ut ille ap. *Hora-*
sium I. Epist. XV. 31. — *perniciis et tempestas barabrum-*
que macelli, qui *Quicquid quaesierat, ventri donabat*
avaro. — V. 5. κατέλαθ. Sic in Planudea. male. Cod.
Vat. κατέλαθ. Scribendum κατέλαθοι. Subauditur ἄν. α Br.
In sequ. versu haereo. Quamvis enim bene dicatur κατὰ
γῆς et κατὰ χθονὸς εἶναι de iis, qui sub terra abditi ja-
cent, (vide *Valckenar.* ad *Herodot.* p. 312.) dubito tamen,
an γῆν κατέχειν significet *infernas sedes tenere*, ut *Bro-*
daeus interpretatur. *Euripides* quidem *Electr.* v. 203.
longe diverso sensu dixit: ὃς περ γᾶν ἅλλαν κατέχει μέλας
ἁλάνων. et in *Helen.* v. 1222. ποταπὸς δ' ὅδ' ἄνδρ, καὶ
πῶθεν κατέχευε γῆν. et in multis aliis locis apud quosvis
scriptores. Quare minima mutatione legerim:

— ἐπεὶ Χ' ΛΙΔΗΝ Εὐτυχίδης κατέχευε.

postquam Eutychides etiam in Orco versatur. Color est,
ut in *Ep. Juliani Aegypt.* LX. de Archilochi ad inferos
descensu: πῶς οὐκ ἂν πρὸς αὐτῶν πύλαινας ἐνέβαλε
Νευρὸς ἄπας, φεύγων τέρας ἀποβλάτης;

LXXVIII. Cod. Vat. p. 527. Plan. p. 163. St. 238. W. In Marcum versificatorem, qui elegos in filij obitum recitans auditorem fere enecaverat. — V. 1. κέπτου. Vide ad Ep. XLV. 4. Alio sensu recitantes et loquaces κέπτειν dicuntur auditores, ut *Anaxipp.* ap. *Atben.* IX. p. 403. B. ἐμὰ κατακέψεις, ὅθ' ὁ θύειν μέλλομεν. cui similia dedit *Pierſon.* ad *Moer.* p. 74. Loquacis mulieris vir ap. *Liban.* T. IV. p. 141. 20. μεθ' ἡμέραν κέπτομαι, νυντὸς διαφθείρομαι. — V. 2. παρὰ σοι. Vat. Cod. et margo ed. Wechel. Vulgo παρὰ σοῦ. — V. 3. πάλιν deest in membr. Vat. — V. 4. ἐτίχινος θάνατος. *versibus occisum* quippe, *cruente*, *tuis* vertit *Grozius.* Pro σφαζόμενον membranae ἐταζόμενον offerunt; quod quis fortasse in ἐτιζόμενον mutari velit. Sed vulgatum reliquis verbis videtur accommodatius. — V. 6. »Verisimilis est Scaligeri emendatio ad *Sueton.* T. I. p. 638. ed. *Burm.* »reponentis καταλείζαντες. sed alterius, quod ibi protulit, distichi sensum non affecutus est. »*Br.* Eandem conjecturam *Jos. Scaligeri* reperio in ejus not. msc. et de *Em. Tempor.* p. 479. Nititur narratione *Suetonii* in *C. Caes. Caligul.* c. XXI. Edidit — in *Gallia Lugduni miscellos.* Sed et certamen quoque graecae latinaeque facundiae, quo certamine ferunt victoribus praemia victos consulisse, eorundem et laudes componere coactos. Eos autem, qui maxime displicuissent, scripta sua spongia linguave delere iussos, nisi ferulis objurgari, aut flumine proximo mergi maluissent. Eodem respexisse videtur *Juvenal.* Sat. I. 44. *Palleat, ut nudis preffit qui calcibus anguem, Aut Lugdunensem rbetor dicturus ad aram.* — *Huetius*, qui hanc *Scaligeri* conjecturam profert p. 17., acutam censet, veram esse negat. Nam πείθειν esse optantis seu imprecantis; nec calamos lambere fuisse receptum in morem. Vulgatam sic interpretatur: Quae utinam, si paterentur, qui usum librorum et calamorum hominibus ostenderunt. — Sed sic jejune hoc carmen

terminatur, cum imprecatio expectationi minime respondeat. At, Scaligerana lectione admissa, etiam πᾶσιν legendum foret; quo facto, illa facilitas, qua illa se tantopere commendabat, perit. *Grosius* vertit:

Namque tuo patior pro funere talia, ferrent

Qualia, qui calamos scriptaque tota vorant.

LXXIX. Cod. Vat. p. 527. Plan. p. 163. St. 238. W. Callistratum versificatorem rogat, ut inducias secum faciat, neque assidue recitando quovis hoste sit infestior. — V. 1. οὐχ οὕτω κακοεργὲν. Parodiam versus Aratei nemo non observavit, in Phaenom. v. 131. aeneae aetatis homines πρῶται κακοεργὸν ἐχλακίσαντο εἰδμεν. Ferrum κακὸν φερόν appellat *Callimachus* ap. *Schol. Apoll. Rhod.* II. 375. — V. 6. εἰς ἐνοχὰς γὰρ. Haec diligenti lectori vereor ut sincere scripta videri possint. ἡμερίων mortalium interpretantur, nullo sensu. Rectius ab ἡμέρα, ἡμέρα deduxeris; sed nec de hac forma quidquam constat. Quamvis vel sic dierum ad inducias concessorum desideratur numerus. Mihi in mentem venit:

εἰς ἐνοχὰς γὰρ

καὶ Πρίαμος κλαύσας εὐμερίης ἔτυχε.

εὐμερίην *Hesychius* interpretatur ἡσυχίαν, quae significatio huic loco accommodata est. Potest etiam vulgari sensu sic accipi: Etiam Priamus facilem sibi invenit hostem (Achillem) ad inducias ipsi concedendas.

LXXX. Cod. Vat. p. 526. *Lucillio* tribuit, quod ἄηλον est in Plan. p. 164. St. 239. W. Ridei poeta eos, qui iuvenes poetas senioribus propter unam aetatis rationem posthabent. — V. 2. ἥρως. omnes vett. edd. ante *Stephanum*. — καὶ εἴπῃ. quamvis Homerum ingenio referat. — Vulgo εἶπας legitur. — V. 3. Πριάμου. Pro quovis grandaevo Priami nomen passim occurrit. *Martial.* II. 64. *Peleos et Priami transis, vel Nestoris aevum.*

V. 59. *Jam cras istud habet Priami vel Nestoris annos.*
De vetula in Lufib. nr. LVIII. *Quae forsitan potuisset esse*
nutrix Titboni, Priamique Nestorisque. Idem junguntur
nr. LXXVIII. — ἔχει habet Flor. pr. — V. 4. εὐ δὲ δῶναι
ἀλφα γράφειν. Similis est paroemiaca locutio ap. Franco-
gallos de imperito: *il ne sait pas faire la panse d'un A.*
— Π. 334.] V. 5. οὐτω. Vulgo. — ἔχων. Vat. Cod.
Quod si verum est, laus poëseos ad senes herniosos
transit, quos communis opinio tanquam stolidos ridet.
Cf. *Martial.* XII. 85. et quae notavimus ad *Luciani*
Ep. XVIII.

LXXXI. Cod. Vat. p. 534. Plan. p. 151. St. 220. W.
In Apollophanem histrionem, qui egestate coactus appa-
ratum scenicum vendidit. — V. 2. ῥέπαλον. Pollux IV.
117. ῥέπαλα καὶ λεοντῇ καὶ παντευχία τραγικῆς ἐνδρασι-
αμαίης. — V. 3. τὰ φέβητρα. serpentes puta, quos Furiae
manibus gestabant. Idem vocabulum, sicut μορμουκκίον,
de quovis *terriculamento* usurpabatur; ut in *Aeschin.*
Axiocho c. VIII. καὶ νηπίων ὡς ἀληθῶς φέβητρα. Philopatri-
inter *Lucianea* §. 9. T. IX. p. 247. καὶ εἴτις παρθέτων
κατατομήσει, ταῦτ' ἔλθοιτο φέβητρον τοῖς πολλοῖς. Schol. in
Euripid. Phoeniss. 1266. μίσητρον τὸ ἐμποιοῦν μῖσος, τὸ
φέβητρον τὸ φόβου πεινητικόν. *Theophrastus* Ep. LXXXIII.
τὰ δὲ φέβητρα, ἃ ἡμῖν ἐπανατίνεσθαι, μορμουκκίᾳ παίδων εἰσίν.
— Ποσειδῶνος τριόδοντα. Vat. Cod. quod reponendum. —
V. 4. ὄπλον. Non *hasta*, ut *Brodaeus* interpretatur, sed
scutum Minervae, quo nihil illustrius, secundum *Homer.*
II. β. 446. Vide inprimis *Superi* Obsf. I. 7. p. 43. —
V. 5. Est parodia versus Homerici II. β. I. εἰ δὲ θεοὶ πάρε-
χον καὶ θεοὶ οὐκ ἔχον. — Dii apparatu suo privantur,
ut Apollophanes paullum cibi et vini comparare possit.

LXXXII. Cod. Vat. p. 541. Plan. p. 162. St. Le-
pidum hoc Epigr. pantomimum ridet, qui Nioben, Ca-
paneum et Canacen saltaverat. Expressit hoc carmen
Ausonius LXXXIII.:

Deceptae felix casus se miscuit arti.

Histrion saltavit qui Capanea, ruit.

Idem. qui Nioben saltavit, saxeus, ut tum

Speclator veram crediderit Nioben.

In Canace visus multo felicior ipsa,

Quod non hic gladio viscera dissecuit.

Graecum exemplar elegantius longe et lepidius. —

V. 3. ὡς λιθός. Haec fortasse expressit *Palladas* Ep. LVII.

Δάφνην καὶ Νιόβην ἀρχίστα Δάφνης δ' αὖτις ὦς ξύλινος
Δάφνην, ὡς λιθίνος Νιόβην. — V. 4. ἐξαπλῆς ἔπεσε. Ca-

paneus enim, in moenia Thebana ascensurus, fulmine
percussus est et — εἰς γῆν ἔμπεδος πίπτει νεκρός. *Euripid.*

Phoen. 1193. Pantomimus autem non eo quo debe-

bat tempore, sed ἐξαπλῆς collapsus est; nisi forte hoc

vocabulum ineptos hominis motus significat, qui cum

decore cadere nesciebat. Ceterum in ἔπεσε ambiguita-

tem frustra quaerebat *Brodaeus*, quia histriones dicantur

πίπτειν, cum explodantur et ejiciuntur. — V. 5. Quod

Canacem saltans vivus excessisti, id fecisti contra fabulae

fidem, et omnibus spectatoribus displicuit, qui tam in-

eptum hominem morte quam vita digniorem existima-

bant scilicet *Canacem Aeolus propter incestum cum fratre Ma-*

careo commissum ense transverberavit, secundum *Hygi-*

num Fab. CCXXXVIII. Cum tamen h. l. Canace ipsa

ensem habuisse dicatur, apparet, pantomimorum poetas

secutos esse aliam narrationem, secundum quam Aeolus

filiae ensen miserat, quo se confoderet. *Ovid.* *Heroid.*

XI. 3. *Dextra tenes calamum, strictum tenet altera fer-*

rum, Et jacet in gremio charta soluta meo. et v. 94. *Aeo-*

lus hunc ensen mittit tibi: tradidis ensen: Et jubet ex

merito scire, quid iste velit.

LXXXIII. Vat. Cod. p. 54. I. Plan. p. 162. St. 235. W.

Etiam hoc in ineptum pantomimum, Aristonem, scri-

ptum est. — V. I. ἐκ πόλεως. Similiter infra CXL de na-

vigio: 'Εκ ποίων ἴταμε, Διενύσει, τὰ ξόλα ταῦτα Λατομῶν;
ποίων τὸ σκάφος ἐστὶ μύλων; — Respicitur ad proverbial-
lem locutionem, — cujus auctor *Homer.* *Od.* τ. 163. σθ
γὰρ ἀπὸ δρυὸς ἴσαι παλαιφάτου οὐδ' ἀπὸ πέτρης. ubi vide
Clarkium. *Diodor.* *Zon.* *Ep.* V. κοκύναι γὰρ ἔλεξαν Ἀμῖν ὡς
πρότερον ματῆρις ἐντὶ δρυὸς. — Poëtam lignei ingenii sic
alloquitur nescio quis in *Anthol. Lat.* T. I. p. 610.
CLXVII. *Præscissas silicis causibus edite, Silvestri juvenis
durior arbuto.* Etiam *Callimacho* ξόλον νεῦν tribuit *Apo-
lonius Gramm.* infra p. 358. — V. 5. καὶ σὺ τι Λητοῦ.
Niobe enim Latonæ se præferens in saxum mutata est.
Ejusmodi jactantiae culpam Aristonem contraxisse, lepide
suspicitur *Lucilius*, quia aliter intelligi non possit, quo-
modo ille tam plane lapideus factus sit.

LXXXIV. Cod. Vat. p. 528. Plan. p. 169. St. 246. W.
Exposuit hoc Epigramma *Erasmus* in *Adagiis* III. Cent. E
15. qui comparat *Martial.* VI. 19.:

*Non de vi, neque caede, nec veneno,
Sed lis est mihi de tribus capellis.
Vicini quoror has abesse furso.
Hoc judex sibi postulat probari.
Tu Cannas, Misbridaticumque bellum,
Et perjuria Punici furoris,
Et Sullas, Mariosque, Muciosque
Magna voce sonas manaque rosa.
Jam dic, Postume, de tribus capellis.*

Conf. *Desider. Heraldum* *Anim.* ad *Martial.* p. 121. sq. —
V. 1. ἀπολάλεκα. furto perdidi. — ὦν χάριν. hanc causam
ut ageres, mercedem tibi pepigi. — V. 3.
Scholias in ed. *Wechel.* et post eum *Heraldus* compa-
ravit *Lucianum* in *Rhetor. Praec.* §. 18. T. VII. p. 238.
καὶν περὶ ὕβριστοῦ τινὸς ἢ μοιχοῦ λόγου Ἀθήνησι, τὰ ἐν Ἰνδοῖς, καὶ τὰ
ἐν Ἑκβατάνοις λεγέσθω· ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μακράδων καὶ ὁ Κυναλγαιεὺς, ὡς
οὐκ ἂν-τι ἂνεν γένετο. καὶ ἀπὸ ὁ Ἀθῶς πλεῖστον, καὶ ἡ Ἑλλάς

ποντας πεζυφισθω, καὶ ὁ ἥλιος ὑπὸ τῶν Περσικῶν βελῶν σκο-
πεσθω, καὶ Ξέρξης φευγέτω, καὶ ὁ Λεωνίδας θανταζέσθω, καὶ
τὰ Ὀδρυσίου γράμματα ἀπαγιγνυσκέσθω, καὶ ἡ Σαλαμίς καὶ τὸ
Ἀρτεμίσιον καὶ αἱ Πλαταιαὶ, πολλὰ ταῦτα καὶ πικρὰ. In hoc
enim locorum communium gyro eloquentia sophistarum
et minorum oratorum agitabatur. — V. 4. ἀπάγειν
sensu forensi est *deferre, accusare*. Vide Budaeum in
Comm. Gr. L. p. 290. *οἱ ἐκὸς Θερμοπ.* sunt trecenti illi
Spartani, qui ad Thermopylas fortiter pugnantes occu-
buerunt. κλέπτας pro appositione habendum est, *κλέ-
πτας*; ne cum *Heraldo Πέρσας* corrigendum suspiceris.
— V. 7. Dicis saltem causa mei memineris. νόμον χάριν.
ut ap. *Lucian.* Ep. XIV. — V. 8. ἀλλὰ λόγι. De origine
hujus paroemiae non constat.

LXXXV. Cod. Vat. p. 528. Plan. p. 169. St. 246. W.

In Marcum rhetorem, quem Pluto hac lege in Orcum
recipit, ut declamando poenam addat Ixioni, Tityo aliis-
que, qui apud inferos puniuntur. — V. 2. κέρβερος.
Maledicum tibi finge et latrantem rhetorem. Hoc sensu
procul dubio is, quem in Pseudologista perstringit *Lu-
ciani* §. 29. T. VIII. p. 85., adversarium κέρβερον ἐν
τοῖς λόγοις εἶπαι dixerat. Mox nihil facetius, quam Meli-
tonis, poetæ, cum Tityo et Ixione conjunctio. Gravissi-
mis igitur cruciatibus dignum censebat *Lucillius* Meli-
tonem, quem tragoediarum scriptorem fuisse apparet ex
Ep. CXI. — V. 4. » Inepte in Planudea legitur μελέτω.
» Vat. Cod. μελέτω. Verum est μελέτω. » Br. Eadem emen-
datio est in not. *Brodae*, et ap. Anonym. Bodlej. nec
aliud quicquam voluit *Huetius* p. 18. ubi μελέτω vitiose
excusum est, qualia multa in illis notis pessime depra-
vata sunt. Sic autem haec verba interpretatur doctissi-
mus Praeful: Declama apud Ixionem, Melitonem et
Tityum, ut hoc supplicio torqueantur, quo pejus non
habeo. — V. 6. ῥεῦφος. Oblique et quasi aliud agens
Rufum grammaticum notat. — *σολοιμίζω*. Flor. pr. Ald. I.

et Asc. In ἑλθὼν σολοικίζῃ est enallage satis ap. poëtas frequens pro ἑλθῇ σολοικίζων. Hunc Rufum aliunde cognitum non habemus.

LXXXVI. Vat. Cod. p. 529. Planud. p. 170. St. 247. W. In Flaccum rhetorem soloecisfantem. Cf. Ep. Ammiani VII. — V. I. μὴδὲ λαλῶν. Ex Brodaeī nota huc transferamus, quæ ad rem faciant: Quintil. Inst. Orat. I. 5. 36. de soloecismo agens: *In gestu quoque nonnulli putant idem vitium inesse, cum aliud voce, aliud nutu, vel manu demonstratur.* Histrionem τῷ χειρὶ σολοικίζοντα de concertatione abegit Philostratus Vit. Soph. I. 25. p. 542. De vitiis pantomimorum agens Lucianus de Saltat. §. 80. πολλοὶ γὰρ αὐτῶν ὅτ' ἀμαθίας καὶ σολοικίας δευῶς ἐν τῇ ἐρχήσει ἐπιδείκνυνται, οἱ μὲν ἄλογα κινούμενα κ. τ. λ. Verbum σολοικίζειν, et soloecismi notionem sophistæ et poëtae fequioris ævi ad omnem incongruentiam transtulerunt; ut Plutarch. T. II. p. 45. E. non debet auditor quidem in declamante quodvis vel minimum peccatum notare, αὐτὸς δὲ ἀνεύθυνος ἐσχημενεῖν καὶ πολλὰ σολοικίζειν περὶ τῆς ἀκρόασιν. Id. T. II. p. 520. B. οἱ ταῖνον πολυπράγμονες, εὐ στίχων, εὐδὲ ποιημάτων, ἀλλὰ βίῳ ἀστοχήματα καὶ σολοικισμοὺς ἀναλγυόμενοι καὶ συνέγοντες, ἀμουεῖσθαι καὶ κτερίεσθαι κακῶν γραμματοφυλακίῳ τὴν ἑαυτῶν μνήμην περιφέρουσιν. Quaedam voluptatum genera σολοικισμὸν ἐκάλει Nigrinus ap. Lucian. §. 31. T. I. p. 53. Bip. Hieronym. adv. Helvid. c. VIII. *Apud Christianos soloecismus est magnus et vitium, turpe quid narrare vel facere. Ridicule Marcial. XI. 20. Quæris, cur nolim te ducere, Galla? diserta es. Sæpe soloecismum mentula nostra facis.* — V. 4. Ego eum videns, non possum eloqui, quæ velim, sed barbara et soloeca loquor. τὸ στόμα μου δέδεται. ut Ep. XLVIII. εὐδὲ σολοικίζον τὸ στόμα μου δέδεται. — Ceterum notandum, anacoluthon hujus versiculi, quod H. Stepha- nas Lucillium de industria hoc loco commississe censebat,

ut ostenderet, se, quoties Flacci meminerit, soloecismos vitare non posse.

LXXXVII. Cod. Vat. p. 528. *Lucillio* inscribitur; in Plan. p. 170. St. 248. W. *Ammiano* tribuitur. Critonem rhetorem poeta ridet, qui, quod vculas quasdam Atticis et Demostheni inprimis usurpatas ubique inferebat, rhetorem se putaret et Atticum. Conf. *Cereal.* Ep. II. *Ammiani* Ep. XXII. Insanam Atticistarum cacozeliam perstringit *Lucian.* in Lexiph. §. 21. T. V. p. 198. sqq. et in *Rhetor.* Praecept. §. 16. T. VII. p. 235. ἔπειτα πεντεκαίδεκά πού, ἢ οὐ πλείω γε τῶν εἰσογν Ἀττικὰ ὀνόματα ἐκλέξας ποθὲν, καὶ ταῦτα ἀκριβῶς ἐκμελετήσας, πρόχειρα ἐπ' ἀκρῆς τῆς γλώττης ἔχει, τὸ ἅττα, καὶ ἡῖτα, καὶ μὲν, καὶ ἀμνηστῆ, καὶ λῆστε, καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν ᾧ παντὶ λόγῳ, καθάπερ τι ἥδυσμα, ἐπὶκτατε αὐτῶν. Similia de iis, qui philosophiam profitebantur, conqueritur *Theophrastus* Orat. XXI. p. 252. sq. — V. 1. τρεῖς παρ' ἑκάστα. tertio quoque verbo iudices appellandi. Male haec verba *Opsopoeus* accepit. — V. 3. ταύτη. Vat. Cod. — V. 4. σκεψάμενος. Vulgo et in Vat. Cod. Nec aliter voluisse *Brunckium* existimo. Criton bonae ejusmodi vularum copiae providerat, προεσκέψατο; verbum simplex pro composito. *Casaubonus* tamen in not. msc. λειψάμενος emendabat. — V. 6. Majora etiam illis prioribus in posterum pollicetur, nempe formas quasdam poeticas, ut φάος et μιν, et comicum vocabulum γεῦ.

¶ 336.] LXXXVIII. Vat. Cod. p. 539. Planud. p. 143. St. 207. W. *Luciano* tribuit carmen, quod membranae *Lucillio* vindicant. — In *Telefillam*, oris foetore, quicquid unquam fuit foetidum, superantem. Ejusdem argumenti est Ep. *Martialis* VI. 93.:

Tam male *Thais* olet, quam non fullonis avari
Testa vetus, media sed modo fracta via.

Non

*Non ab amore recens hircus, non ora leonis,
Non detracta cani Transtiberina cutis.
Pullus abortivo nec cum putrescit in ovo,
Amphora corrupto nec vitata garo.
Virus ut hoc alio fallax permutes odore,
Deposita quories balnea veste petis:
Psilobro viret, aut acida later oblita creta,
Aut tegitur pingui terque quaterque faba.
Cum bene se tutam per fraudes mille putavit,
Omnia cum fecit, Tbaida Thais olet.*

— V. 1. χίμαιρα. quae ignem spirasse dicitur in II. VI. 180. — V. 2. ταύρων. tauros intellige, quos Iason subjugavit, — Θοῶν φλόγα φυνδύωντας ἔκ στομάτων, ap. Apollon. Rhod. III. 1303. — V. 3. σύμψας' οὐχ ἄρ. Vulgo. Notum est in membr. Vat. — Lemnium illud malum, τὸ Λήμνιον κακὸν, est malus odor, quem Venus irata mulieribus illius insulae inspiraverat, secundum Apollodor. I. 9. 17. Aliam causam affert ex Myrtilo Schol. Apollonii Rhod. L. I. v. 614. et Antigon. Caryst. c. CXXX. p. 179. sq. ubi vide Bekmann. et Meziriac. ad Ovid. Epist. T. II. p. 41. — V. 3. τὰ περισσά. τὰ λείψανα. ciborum, quos Harpyiae attigerant, reliquiae, quibus nemo, quamvis famelicus, vesci audebat: τοῖόν οἱ ἀπέπνευ λείψανα δαιτὸς. Apollon. Rhod. L. II. 193. — V. 4. πῶς. Ex Philoctetis vulnere taeter afflabat odor, quem cum Achivi ferre non possent, jussu Agamemnonis regis in Lemno expositus est. Hygin. Fab. CII. Ad hunc viperæ morsum referendi sunt versus Aeschylei ap. Plutarchum T. II. p. 1087. F. qui, demtis iis, quae Plutarchus interposuit, sic scribendi videntur:

ὁ γὰρ δράκων ἐνέκτισε
δεινὴν ὀδόντων ἔκφυσιν, ποδὸς λαβῶν.

Aliter haec tractavit Valckenarius in Diatr. p. 128. A. — ἀποσηπόμενος. Tragico ornatu Sophocl. Phil. v. 7. ὁδὸν
Vol. II, P. 2.

καταστάνοντα διαβέβηκε πόδα. *Euripides* in tragoedia ejusdem nominis ap. *Aristot.* Poët. 12. φαγέδαινά γ', ἣ μου σάρεκα θοινᾶται ποδός.

LXXXIX. Var. Cod. p. 539. *Lucillio* vindicat lep-
dum hoc distichon, quod in Plan. p. 143. St. 207. W.
ἀόηλον est. — ἀλλὰ δι' αὐτῆς. Vulgo et in Vat. Anony-
mus Bibl. Bodlej. jungebat: διοσμησαμένους αὐτῆς. *Casau-*
bonus autem in not. msc. καὶ αὐτῆς emendabat. Simili
hyperbole in male olentem *Martial.* VII. 94. *Unguen-*
tum fuerat, quod onyx modo parva gerebat, Olfecit post-
quam Papilus, ecce garum est.

XC. Cod. Vat. p. 541. Plan. p. 135. St. 195. W.
In *Heliodoram* vetulam diu layantem. — V. 2. μὴ κα-
ταλυομένην. adhuc meretriciae arti vacantem, vertit *Bro-*
daeus; quod vix verum, quamvis καταλύεσθαι hoc sensu
usurpetur. (vide ad Ep. X. 1.) Hoc loco vetulam cen-
tum annorum miratur poëta, quod vitā nondum defun-
gatur, καταλύετο. Conf. notata ad *Serapionis* Ep. IV.
p. 291. — V. 3. ὡς δὲ παλαιός. Paulo argutius hoc car-
men convertit *Grotius*:

Jam quid agas video: calidis juvenescere lymphis
Speras. Eveniet, credo, sed ut Peliae.

ἐφομένη νεάσει. *Diodor.* Sic. IV. 52. p. 295. Medeam nar-
rat λέγειν, ὡς ἀναγκαῖον ἐν λιβητὶ καθαψῆσαι τὸ σῶμα τοῦ
Πελοῦ. προσηνῶς δὲ τῶν παρθένων δεξαμένων τὸν λόγον etc.
quae verba nuper acute tentavit, ubi totam de *Pelia*
fabulam docte explicuit, *Boetziger in den Vasengem.* I. 2.
p. 171. Mihi vocula fugitiva, quam praecedens syllaba
absorpsit, revocata scribendum videtur: οὐ προσηνῶς δὲ —.
De *Jasone* narrat *Scholias.* *Euripid.* Medae in init. ex
Simonide, ὡς ἡ Μήδεια ἐνεψύχασα αὐτὸν νέον ἐποίησε.

XCI. Cod. Vat. p. 534. Plan. p. 153. St. 223. W.
— Ἑρμογένη vulgo legitur.

XCII. Cod. Vat. p. 534. Plan. p. 153. St. 224. W.
In tonsorem carnificem. Ejusdem argumenti est Ep.
Martialis XI. 84.:

*Qui nondum Stygias descendere quaerit ad undas,
Tonsorem fugiat, si sapit, Antiochum.
Alba minus saevis lacerantur brachia cultris,
Cum furit ad Phrygios enthea turba modos.
Mittior implicitas Alcon fecat enterocelas,
Fractaque fabrili dedolat ossa manu.
Tondeat hic inopes Cynicos, et Stoica menta,
Collaque pulverca nudet equina juba.
Hic miserum Scythica sub rupe Prometheus radat:
Carnificem nudo pectore poscet avem.
Ad matrem fugiet Pensbeus, ad Maenadas Orpheus:
Antiochi tantum barbara tela sonent.
Haec quascunque meo numeratis stigmata mento,
In vetuli pythae qualia fronte sedent,
Non iracundis fecit gravis unguibus uxor:
Antiochi ferrum est et scelerata manus.
Unus de cunctis animalibus bircus habet cor:
Barbarus vivit, ne ferat Antiochum.*

— V. 1. Ἀγῆ. Versus Homericus ex Il. ε. 455. — παῖς
τέλειαν. deline tandem, non tondere, sed secare. Male
Opfopoens ulcerosum putabat loqui; quo admissio omnis
hujus carminis venustas perit. — V. 2. τεμνῆ. ex membr.
Vat. pro vulg. τέμνῃ. — V. 3. In capite, quod tibi ton-
dendum tradideram, nullus locus est, quem vulnerare
possis. Transi saltem ad carnosiores corporis partes; has
tibi secandas permitto. — τὰ κάρτερον τῶν γυνάτων. furas
puta. — V. 5. Nunc quidem hic locus, taberna scilicet
tonforia, muscis et culicibus abundat, qui ad sangui-
nem, quem fundis, gustandum conveniunt; mox au-
tem, ubi me totum dilaniaveris, vultures et corvos ad
cadaver advolantes videbis.

[¶ 337.] XCIII. Cod. Vat. p. 537. Plan. p. 146. St. 211. W. *Leonidae* tribuit, cujus praecedens est distichon in Plan. et in Vat. Cod. In caput de pictoribus relatum est a monacho; fortasse recte; nec minus tamen apte de poeta explicaveris. In poetam certe similiter lusit *Martial.* V. 53.:

Colchida quid scribis? quid scribis, amice, Thyestem?

Quid tibi vel Nioben, Basse, vel Andromachen?

Materia est, mihi crede, tuis aptissima chartis

Dencalion, vel, si non placet hic, Phaëthon.

— V. 2. τίς. ἕκαστος αὐτῶν τίνος τιμῆς ἀξίως ἔστιν.

XCIV. Vat. Cod. p. 537. Plan. p. 146. St. 212. W. De Eurycho, malo pictore, qui ne filios quidem sibi similes potuit gignere. — V. 2. οὐδ' ἀπὸ. Vat. Cod. quod verum videtur. Ne *per liberos* quidem ipsi contigit, ut similitudo inesset in ejus operibus. Hunc usum praepositionis ἀπὸ illustravit *Zeninus* ad *Viger.* de Idiotism. p. 564.

XCV. Cod. Vat. p. 542. Plan. p. 151. St. 219. W. De equo nullis machinis movendo. — V. 1. Θεσσαλόν. Equi Thessali reliquis omnibus praestantiores; secundum proverbium, Ἴπποι Θεσσαλικοὶ, Λακεδαιμόνιοι δὲ γυναῖκες, ap. *Athen.* VII. p. 278. E. *Theocrit.* Eid. XVIII. 30. κάπρ κυάρισιος, ἣ ἄρματι Θεσσαλὸς ἵππος — κέμος. — V. 2. φάρμακα Θεσσαλίας. ne efficacissima quidem venena. Respicitur autem, quod *Dorvillius* praeclare monuit in *Miscell. Obs.* Tom. I. p. 7., ad superstitionem illorum temporum, quibus homines sibi persuadebant, aurigas in curuli certamine equos veneficiis et incitare et retardare posse. *Arnobius* c. Gentes I. p. 30. *Quis enim hoc nesciat, (magos) aut imminensia studere praenoscere, aut in curriculum equos debilitare, incizare, tardare.* — V. 6. Si me audis, hordeum, quo hunc equum alis, ptisanæ, liberis tuis porrigendæ, impendes, et ligneum illum

nihilque a statua diversum caballum deorum alicui dedicabis.

XCVI. Cod. Vat. p. 546. Παλλὰδᾶ, cujus ingenio dignius, quam *Lucillii*, cui tribuitur in Plan. p. 151. St. 219. W. — V. I. οὐραν. Vat. Cod. Non equum, sed caudam equinam, unde equus macie confectus pendebat.

XCVII. Cod. Vat. p. 562. Plan. p. 186. St. 271. W. Ap. Stob. Tit. X. p. 125. Gesn. 71. Grot. Stultos esse, qui in congerendis divitiis laborent, post breve tempus haeredibus tradendis. *Horat.* l. Epist. V. 13. *Parcus ob haeredis curam, nimiumque severus Affides infano.* Vide ad *Lucian.* Ep. XXVIII. 2. — V. I. ἐλάφου. Secundum *Hesiodum* ap. *Plutarchum* T. II. p. 415. C. quem multi imitati sunt, quos laudat *Davissus* ad *Ciceron.* Tusc. Qu. III. 28. et *Rubnk.* in Epist. Crit. p. 112. sq. — V. 5. μὴ σὺ μὲν — ἐλίσσῃς. Plan. Stob. et Vat. Cod. Hoc cur mutatum sit, non video. Seq. versu χρήσονται membr. vitiose; vulgo χρήσονται, quod verum. — In fine ἀπένως ex membranis receptum est pro ἀνέδην.

¶. 338.] XCVIII. Cod. Vat. p. 531. Plan. p. 183. St. 267. W. Stob. Tit. X. p. 127. 23. Gesn. 75. Grot. — V. I. γλήχμη. Vat. Cod. Pulegium, γλήχμη, *Dioscorides* commendat L. III. 31. ad stomachi vitia tollenda. Hoc remedio non opus habebat Crito, sordide avarus, qui dichalci olfactu haud aliter afficiebatur, quam alii pulegio. Simul indicatur, stomachi infirmitatem in Critone fami potissimum tribuendam fuisse. *Galenus* enim, τοδὲ βουλιμιῶντας, ait, ἐν ταῖς ὁδοῖς ἀνακτησόμεθα ὄζει ἢ γλήχμη. Omnino autem haec herba languidorum aut gravi somno oppressorum adhibebatur naribus. Vide *Bernard.* ad *Theoph.* Non. CXLVI. p. 456. — Ceterum a sensu hujus distichi aberravit *Brodaens*; verum vidit *Salmasius* in *Homon.* H. I. p. 40. C.

XCIX. Cod. Vat. p. 532. Plan. p. 184. St. 268. W. Ap. Stob. Tit. X. p. 127. Gesn. 75. Grot. — V. 2. ἔγραψε. Vat. Cod. Avarus ap. Liban. T. IV. p. 638. R. τίς οὖν ἔστι κύριος τῶν ἡμῶν, ἀποθανόντος; ἔγωγ καὶ τότε κελύσω γὰρ συγκατεφύττειν. — V. 3. δ' om. Vat. Cod. — Mox μεθού est in editis quos vidi omnibus. μεθδν emendavit Jof. Scaliger in not. msc. — V. 6. λυσιτελή. Vat. Cod. — ἐξετάθη. animam reddidit. Hoc sensu M. Ansonin. XI. 18. p. 331. ἀκαριαῖος ὁ ἀνθρώπινος βίος, καὶ μετ' ὀλίγον πάντες ἐξετάθμεν. quem verbi usum, nostro quoque loco laudato, illustravit J. Toup. ad Longin. p. 367. — Simile quid Horatius narrat II. Serm. III. 142. sqq. — V. 7. καίτο δέ γ' οὐδέν. Vulgo. καίτο δὲ αὐδέν. Vat. Cod. Deleto inutili fulcro, corrigo:

καίται δ' οὐδέν ἔχων — —

Ad sensum plurimum facit Anstiphan. Ep. IV. τεθνήξῃ πλουτεῦσαν ἔχων μεγάλην διαθήκην, Ἐκ πολλῶν ὀβολῶν μούνην ἀνεγκάμενος. — V. 8. » Deest hic versus in omnibus codd. » et in duabus primis edd. additus ab Aldo in secunda, » ubi legitur ἀσπασίου. » Br. ἀσπασίως emendavit Bradaeus. — ἤρπασαν. avidus hanc auferet beres. Horat. III. Serm. III. 151. Cuncta manus avidas fugiens heredis, amico Quae dederis animo. Id. IV. Carm. VII. 19.

C. Vat. Cod. p. 532. Plan. p. 184. St. 268. W. Ap. Stob. Tit. X. p. 127. Gesn. 75. Grot. — V. 1. τὰ omittit Vat. Cod. et abesse potest articulus. — ὁ κυπῶς. Suidas: κνήψ. ζωόφιον. ἡ γενικὴ τοῦ κυπῶς, μεταπίπτει εἰς αὐθιάν, καὶ σημαίνει τὸν ὀλίγον δαπανῶντα. Attici praefigebant literam sibilantem σκυπῶς. μικρολόγος. Hesych. τοῦς κίμβικας καὶ σκυφοὺς conjunxit Schoi. Aristoph. Plut. 591. ubi vide Hemsterb. p. 190. sq. et qui recensum dedit vocabulorum, quibus parcum notabant Graeci, Casaub. ad Theophr. Char. X. p. 124. ed. Fische.

CI. Bis exstat in membr. Vat. p. 546. et p. 568. Utroque loco Lucillii nomen adscriptum. In Plan. p. 184.

St. 269. W. et inde in *Stob.* Flor. X. p. 125. Gesn. 71. Grot. *Palladae* tribuitur. — V. 2. κληρονόμοις πλούσιαι. Anthol. Lat. T. II. p. 3. VIII. *Qui dum vita data est, semper vivebas avarus, Heredi parcus, invidus ipse sibi. Juvenal.* XIV. 136. cum sit manifesta pbrenesis, Ut lo- cuples moriaris, egentis vivere faso.

CII. Cod. Vat. p. 547. sq. Planud. ubi superius. *Stob.* X. p. 126. Gesn. 73. Grot. Avarum poëta confo- latur, cui divitiae furto creptae erant. — V. 1. θρασύ- μαχη Plurimae edd. Edit. Ald. pr. θασε. — V. 3. λανίστας. Vat. Cod. — τοκίσας τόκον. usuram ex usuris captans. In characterismo parci *Theophr.* c. X. 3. δεινός δὲ καὶ ὑπερμερὴς πρᾶξι καὶ τόκον τόκου. Conf. *Spanhem.* ad *Ari- stoph.* Nub. 1155. p. 293. — *Euclio* ap. *Plautum* in *Aulul.* IV. 9. 14. cum auri ollam sibi furto ablatam vi- deret, *Ego me defraudavi*, ait, *Animumque geniumque meum; nunc eo alii laetificantur.* *Plutarch.* de Avaro T. II. p. 525. E. εὖ δὲ τοσαῦτα πράγματα συνέχεις (fort. ἔχεις) καὶ ταράττεας καὶ στεροβεῖς σεαυτὸν, κοχλίου βίον ζῶν διὰ τὴν μικρολογίαν, καὶ τὰ δυσχερῆ πάντα ὑπομένεις οὐδὲν εὖ πάσχων. — V. 4. πλὴν. Vat. Cod. — V. 5. τὸ πίνειν. Omnes edd. et codd. in hac lectione conspirant, quae nē *Grosio* quidem suspecta fuit. Vertit enim:

Sed si pocula, bibis quae nunc, quaeque ante bibisti,

Confers, invenies nil periisse tibi.

Jos. tamen *Scaliger* in not. msc. recte emendavit πινῶν. *Brunkius* ubi hanc lectionem invenerit, non indicavit.

¶ 339.] CIII. Vat. Cod. p. 542. Plan. p. 185. St. 270. W. Ap. *Stob.* T. X. p. 126. Gesn. 73. Grot.

CIV. Vat. Cod. p. 562. Plan. p. 186. St. 271. W. Ap. *Stob.* l. c. Avari cum musculo colloquium.

CV. Cod. Vat. p. 538. Plan. p. 161. St. 233. W. — V. 1. πραγματικῶς. Pragmatici Ciceroni sunt, qui ora- toribus leges et jura suggerunt. Orat. I. 5. Illis tempo-

tibus, quibus *Lucillius* scribebat, pragmatici vocabantur, qui rerum gerendarum formulas tenerent, quamvis alioqui imperiti juris. Vide *Defid. Herald.* ad *Martial.* XII. 73. p. 233. quem exscriplit *Grangaeus* ad *Juvenal.* VII. 123. *Bacchii* *Histor. Jur. Rom.* II. 2. 10. p. 226. Ejusmodi homo formularius cum *Ruso* pictore certamen inibat, uter eorum celerius similitudinem expressurus esset. Hic *Phaedrum* *imaginem* picturum esse judicans, minime dubitabat, quin ipse artis pictoriae imperitum facili negotio superaturus esset. Sed pragmaticus callide elusit pictorem. Dum hic colores parabat, ille scripsit *εικονικὴν ἀποχὴν*. Jam de his verbis audiamus *Brodaeum*: „*Apo-*
 „*cha* chirographum significat, quod confessionem vulgo
 „dicimus. Cum enim debitor suam fidem liberat, et de
 „receptis chirographum a creditore accipit, id *apocha*
 „dicitur, ἀπὸ τοῦ ἀποχέιν. Inde ἀποχὴ receptionem quo-
 „que significat, qua ratione vice versa antapocham quo-
 „que dicimus. Sunt autem pictoribus *iconicae* imagines,
 „*Ictis* *imaginary* venditio, dominium atque alia, ad ima-
 „ginem vel similitudinem introducta, quae simul *Lucil-*
 „lius intuens, *εικονικὴν* dixit. *Harmenopulus*: *εικονικὴ λέγει*
 „*πρᾶσις ἢ ἀρχημπτισμένη καὶ οὐ καλῶς γενομένη*. Latet et-
 „iam in ancipiti voce *ἔγραψα* sal, quae et pingere et scri-
 „bere notat.“ Haec ille. *Rufus* itaque se supera-
 tum vidit, cum ille non *imaginem* quidem, at *imagina-*
riam *apocham* fecisset. Fraudulentum fuisse hominem,
 poeta significare videtur. Nam *apocha* locum non habet,
 nisi pecunia soluta et numerata. *Ulpian.* ad *l.eg. Si ac-*
cepto latum. 19. D. de acceptil. *Inter acceptilationem et*
apocham hoc interest, quod acceptilatione omnimoda libe-
rario contingit, licet pecunia soluta non sit: apocha non
alias, quam si pecunia soluta sit.

CVI. Cod. Vat. p. 539. *Lucillio* tribuitur. In ed. pr. Planud. nullum lemma adscriptum. In Ald. I. ἀδελον. In Lectt. Aldinis autem τοῦ αὐτοῦ, i. e. *Lucillii*, cujus

carmen praecessit, corrigitur. *Planudes* (p. 161. St. 234. W.) retulit hoc distichon in caput εἰς νομικοῦς, quod lemma in Vat. Cod. appingitur praecedenti epigrammati. Hinc monachi error. Craterum lectum fuisse nihil indicat; scriptor fuit, absurdus et obscurus, qui talia scriberet, qualia homines integrae mentis chartae non committunt. — V. 1. εὐχ' ὀλοκα. vitiose Var. Cod. — Satis lepida carminis conversio.

CVII. Cod. Vat. p. 534. Plan. p. 187. St. 272. W. Ap. *Stob.* T. XXXVIII. p. 221. 16. Gesn. 153. Grot. — ἐτάκη. τήκεσθαι de invidis solemne. Ep. in Stat. Athl. XXVII. p. 23. τὴν φθονερὴν τήκων δυσμενέων κρατὶν. Ep. ἐτίεπ. CCCCXXIX. Ὁ φθόνος ἐστὶ κακίστος· ἔχει δὲ τε καλὸν ἐν αὐτῷ. Τήκει γὰρ φθονερῶν ὄμματα καὶ κρατὶν. *Horat.* I. Serm. I. 108. *Quodque aliena capella gerat dissensus uber, Tabescit. Maceras invidia. Lucret.* III. 74.

CVIII. Cod. Vat. p. 543. Plan. p. 161. St. 234. W. Marcus in vincula coniectus, propter pigritiam carcerem relinquere noluit, sed caedem, quam non fecerat, se patrasse dixit.

¶. 340.] *CIX.* Cod. Vat. p. 543. Planud. l. c. — V. 2. πάλιν. Var. Cod.

CX. Cod. Vat. p. 548. Plan. l. c. Pantaenetus, pigerrimus hominum, cum febris correptus cubaret, deos precatus est, ne ipsum resuscitarent. Quod votum cum exitum non haberet, deorum surditatem graviter inculavit. — V. 3. ἐν δ' ἐνιαιυτῷ. Vett. edd. ante *Steph.* Omissio ἐν Vat. Cod. δ' ἐνιαιυτῷ. *Opfopocus* conjecit ἐν δὲ λαῷ. quod ne graecum quidem est. Nostra lectio, veteti procul dubio praeferenda, est in not. *Brodae*i et ap. *Stephan.* ἐν δὲ οἱ αὐτῷ. tacite, submissa voce; non tam propter deorum metum, sed ob pigritiam.

CXI. Vat. Cod. p. 540. Plan. p. 166. St. 241. W. Navis loquitur et se ex faxis potius quam ligno constructam queritur; simul *Lucill.* Melitonem poetam

oblique perstringit. — V. 1. ἴταρος. Vat. Cod. Cf. Ep. LXXXIII. — V. 2. σκάφος. H. l. non totam navem significat; tum enim σκάφος εἰμὼ dedisset *Lucillius*; sed *navis alveum, carinam*; quo sensu hoc vocabulum etiam accipiendum est in periphrasi, σκάφη νεῦν, passim ap. tragicos obvia. Vide *Abresch.* ad Aeschyl. T. I. p. 203. *Scholiast.* *Tbucyd.* l. 50. σκάφη καλεῖ τὰ κοιλάματα τῶν νεῦν, ἃ ἡμεῖς γάστρας καλοῦμεν. — V. 4. ῥιζοβολαῖ. Respicit poeta navem Phaeacum a Neptuno in lapidem mutatam. Od. XIII. 163. ἤλθ' Ἐνοσίχθων, ὅς μιν λαὸν ἔθηκε καὶ ἔρριζωσεν ἔνερθε. — V. 5. Vulgo ἴσται. Quare *Brod.* sequ. versu vulgatam γράψι μ' in σ' mutatam voluit. ἴσται ex membr. Vat. receptum est. — V. 6. Meliton erat igitur poeta tragicus, qui Nioben docuerat. Eundem perstrinxit Ep. LXXXV. Hunc eundem esse putat *Fabricius* Bibl. Gr. T. II. p. 311. ed. *Harl.* cum Melito, Socratis accusatore, quem et tragicum et poetam ἐπέφυχεον fuisse constat ex *Schol. Aristoph.* ad Ran. 1337. et *Suida* v. Μέλιτος. At primum diversa sunt nomina, deinde vix credibile, *Lucillum* tam remotae aetatis poetam perstrinxisse. — σαρδὸν δρεῖμα. rancidum, ineptum. Propriam vim hujus vocabuli illustravit *Casaubon.* ad *Theophr.* Char. XI. p. 141. De quavis re mala et turpi usurpari docuit *Alberti* in *Obss. philol.* p. 371. et *Westen.* ad N. T. I. p. 344.

CXII. Cod. Vat. p. 540. Planud. l. c. In navem Dionysii cujusdam valde rimosam. Similis argumenti est Epigramma *Nicarchi* ineditum, quod hic cum lectoribus communicabo:

Οὐ πλεῖν ἀλλ' ἀντλεῖν ἡμᾶς Εἰκάνθορος ὁ Πλακροῦς
εἰς τὴν εἰκόσσορον φαίνεται ἐμβιβάσας.
οὐκ ὀλίγον γὰρ ἵναστιν ὕδωρ ἴσον, ἀλλὰ Πισσιδῶν
ἐν ταύτῃ διαπλεῖν φαίνεται εἰς τὸ πέραν.
ναῦν πρῶτον ναῦς ὥπται ὑδροπικῇ, ἀλλ' ἄγε
μὴ σαρδὸν εὖσαν ἴδης τὴν πάλας εἰκόσσορον.

Sic hoc carmen in membranis scribitur. V. 1. δ πλα-
γὴς depravatum est. Postremum distichon sic scriben-
dum videtur:

νῦν πρῶτον ναῦς ἄπται ὕδατινῃ, ἀλλὰ δάδοικα,
μὴ σαρὼν οὖσαν ἴσῃς τὴν πάλαι εὐκόστον.

— In *Lucillii* Ep. v. 3. τυρρηνικὴς, ἰστρικὴς, αἴγων, vulgo legi-
tur. «Τυρρηνικὴν, ἰστρικὴν. Sic codd. plerique. Subauditur
«πέλαγος, quod est in praecedenti versu. αἴγων πέλαγος
«dici posset Aegaeum mare, quod sic nominatum fuisse
«tradiderunt grammatici quidam a crebris insulis, quae
«procul adspicientibus videantur species αἴγων. At scri-
«bendum Αἴγων, quod Aegaeum mare notat; haec fuit
«Salmasii de hoc loco sententia. Br. *Jos. Scaliger* in
not. msc. et ap. *Huet.* p. 16. ἐγκών conjecit, improbante
Huesio. Forma *Aegon* satis obvia ap. Latinos poetas, ubi
tamen *Salmasius* *Aegan* scribendum censebat ad *Solin.*
p. 580. E. sibi non constans, ut apparebit conferenti
p. 125. F. Recte ei obloquitur *Barthius* ad Stat. Theb.
V. 88. et *Burmamn*, ad *Valer. Flacc.* l. 629. *Aegon* cum
mari Tyrrheno junxit *Valerius Flaccus* IV. 714. in loco
depravato:

Non alibi effusis cesserunt longius undis
Litora; nec tantas quamvis Tyrrhenus et Aegon
Volvas aquas.

Lege, minima mutatione:

nec junctas quamvis Tyrrhenus et Aegon
Volvas aquas.

— V. 4. Non navis est, sed fons oceani. Inepte *Lucil-
lius* ἐνλίην addidit. — V. 5. ἔρχεται. Vulgo. Sed jam *Aldus*
in Leât. ἄρχεται notavit. — θαλασσοκρατεῖν, maris impo-
rium exercet, qui tot maria navigio suo inclusa teneat.

CXIII. Cod. Vat. p. 540. Plan. p. 165. St. 240. W.
— Argumentum idem, quod in praecedente. — V. 1.
Διόφαντις. Vat. Cod. — V. 341.] V. 3. δελφ. ἐγελ. Del-
phini Nereidibus saepe junguntur; ut ap. *Mosch.* Eid.

de Europ. v. 114. *Plin.* H. N. XXXVI. 4. 7. — V. 5. τέχνη πλεῖρει καὶ τις. Vulgo. Nostrium est in Vat. membr. ut etiam sq. ubi Planud. habet οὐδὲ γὰρ ἔστιν ὅ. — Si paululum expectaverimus, alii in hac ipsa navi, tanquam in pelago, navigationem instituent.

CXIV. Cod. Vat. p. 536. Plan. p. 139. St. 202. W. In Aulū, militem ita meticulosum, ut et armorum aspectum fugiat, nec minimam belli mentionem ferat. — V. I. παραβύσται. παρακρύπτεται. Hinc apud *Hesychium* παραβύστων. λάτρη γινόμενον. ἀπεκρυφόν. Si forte carbones et laurum videris Aulus, abscondit se prae timore. παραβύσθαι, παρακρύπτεσθαι τι aut τινὰ est quod gallice dicimus: se cacher de quelque chose ou de quelqu'un. At illud παραβύσθαι, vim verbi penitus inspicienti, ipsissimum est gallicum se fourrer. Il se fourre dans un trou. Il en a si grande peur qu'il ne sait où se fourrer. Male interpretatus est Brodaeus, et haec significatio a Lexicographis omissa. Br. Schol. in ed. Wech. haec habent: Εἰς ἀνδρακὴν ἐμπίπτει καὶ εἰς δάφνυν ἢ παραβαίνεται, ἢ παραμύθεται. ἀναγνιστέον δὲ καὶ διαβλήσεται φοφοδὲς στρατιώτης, μὴδὲ φόβον τῆς δάφνης φέρειν δυνάμενος, ὅταν τῇ ἀνδρακίᾳ τὰ αὐτῆς φύλλα ἐπιταῖ. φόβον γὰρ ἀποτελεῖ. παραβαίνεται. οὐκ αὐτὰ ὁ Αὐλός, ἵνα μὴ ἀκούσῃ τὸν φόβον. Haec, fateor, mihi minime satisfaciunt, quamvis etiam *Grotius* eodem sensu accepit verba:

*Ferre nequit sonitum laurus crepitantis in igne
Aulus et adstricta melina veste fugit.*

Brodaeus putabat, eum foliorum murmure perterrefactum esse; cui interpretationi aliquid probabilitatis concilies loco *Isidori Pelusiotae* L. V. Epist. DLXI. ὥστε οἱ φοφοδεῖς καὶ πρὸς μόνην τὴν ἀκοὴν τῶν δεινῶν καταπλήττονται, καὶ οὐδὲ φύλλον φέρουσι κίνησιν; similes hinnuleo ap. *Horat.* L. Carm. XXIII. 5. qui, ubi mobilibus veris inborruit *Adventus foliis, Et corde et genubus tremit.* Sed hoc admisso, quid voci ἀνδρακὴν facias? Haerebat *Casaubonus*,

qui in not. misc. δάφνης παραδύεται suspicatur, quod nec ipsum expeditum sensum habet: *Fursim vel carbones lauri praeteris*. Vitium esse videtur in ἄνδρακα, ubi aliquid, quod ad rem militarem faciat, latere videtur. δάφνην timet imbellis homo tanquam praemium victoriae, et quia belli memoriam excitat. In ἄνδρακα similem causam non exputo. Videant sagaciores, an ex depravata lectione ejusmodi quid elici queat. Pronum esset θάρακα καὶ δάφνην corrigere; sed huic conjecturae nihil tribuo. — V. 2. Nihil hic vidit *Brodaeus*, qui μήλινα λευμάτια ad Auli molliem refert. Docuit *Salmasius* ad Scr. Hist. Aug. T. II. p. 563., τὸ μῆλινον λῶμα vestem esse militarem, ex colore militibus usurpato, quem rufum, aut croceum, vel luteum interpretari licet. Reliqua idem non explicuit. — ἀποσφίγξας. Militarem vestem cum dicitur ἀποσφίγξαι Aulus, non tam putem eum paventem et tremantem collegisse vestem, ut *Brodaeus* accepit, sed potius eam condidisse et constrinxisse in arca sepositam, ne ejus adspectu terreretur. In verbo ἀποσφίγγειν praepositio vim intendendi habet, quam in significatione translata potissimum exferit. Derivatum ἀποσφίγγεις de constrictione per fascias usurpavit *Hippocrates*. Vide *Foesium* p. 54. — V. 3. τὸ μάτην ἴδιον. ensen, quo ipse nunquam utitur. — V. 5. Ipsa nomina vitat, quae ad bellum spectant, quique iis appellantur, tanquam male ominatos fugit. — Λυσιμάχη. Ludit in hoc nomine *Aristoph.* *Lys.* 554. et *Rufin.* Ep. IX.

CXV. Cod. Vat. p. 536. Planud. l. c. Historia de milite, qui pugnam in pariete pictam videns, se victum et vulneratum putavit. Comparanda declamatio *Libanii* de timido, in cujus aedibus quidam pugnam pinxerat, T. IV. p. 1021. ed. R. — V. 2. τὴν ἐπὶ ναυεῖ. Graecorum et Trojanorum pugnam ad naves pugnatam. Hoc argumentum crebro obvium fuisse in ejusmodi picturis, ex hoc loco intelligitur — ὡς εἶδες ἐπὶ τῇ — nam alibi idem

commemorari non videtur. — V. 3. ἀσφύκτες. ita ut nullus arteriarum motus sentiretur: Vide *Foef.* Oecon. Hipp. p. 66. — V. 5. καί. Vulgo et in Vat. Cod. Vitium non ibi quaerens, ubi erat, *Huetius* p. 15. τερψάσαι legit. Rectius *Brunck.* καί. quam lectionem divinando occupavit *Grosius*, vertens: *Vulnera nonne gero?* — V. 6. ἄς Vat. Cod. — τοῖς τοίχοις. illis in pariete pictis hostibus,

CXVI. Cod. Vat. p. 562. Plan. p. 147. St. 213. W. Hernioso cuidam *Lucillius* filiam suam, quo onere nullum gravius, pro ejus hernia offert.

V. 342.] CXVII. Cod. Vat. p. 546. *Lucillio* hoc distichon tribuit, quod in Plan. p. 144. St. 210. W. *Palladae* est; et certe hoc versificatore dignius est acumen de Baccho non hœdera, sed lactuca ornando in ea domo, ubi ipsi vappa erat apposita, aceto quam vino similior. Cf. Ep. *Palladae* XXII. quod in Vat. Cod. *Luciano* adscribitur. — Multa hic congerit *Brodaeus*, quae nihil ad rem faciunt.

CXVIII. Non solum in Vat. Cod. p. 494., sed etiam in Plan. p. 17. St. 28. W. *Luciano* inscribitur. Sic etiam ap. *Stob.* T. XCVI. p. 530. 44. Gesn. 411. Grot. In alio Cod. est *Palladae*. — V. 2. ἀλλ' omittit Vat. Cod.

CXIX. In Vat. Cod. p. 506. Λουκιλλίου. In Anth. Plan. p. 114. St. 165. W. Λουκιανού. In Ed. pr. nullam lemma appositum; in Ald. 1. ἀδελαν. Sed error in Lectr. corrigitur. Ad superbum quendam et opulentum de Fortunae vi et potentia. — V. 2. τοὺς μικροὺς. Comparat *Brod.* *Hesiodum* "Ε. κ. "Η. 5. βεῖα μὲν γὰρ βεῖαι, βεῖα δὲ βεῖαντα χαλῖπται. De Fortuna *Horatius* I. Carn. XXXV. 2. praesens (δεῖα) vel imo tollere de gradu Mortale corpus, vel superbos Vertere funeribus triumphos. — V. 3. κατὰ παύει et mox παύεται Vat. Cod. — χροσὺ νάμματα, ψήγμματα. De Pactolo cogitandum. — V. 5. In eandem sententiam *Claudianus* XXXIX. 38. Incubuit nunquam coelestis flamma salictis, Nec parvi frutices iram meruere

Tonantis. Ingentes quercus, annosas fulminat ornos. cui loco nostrum admovit *Barstius* p. 955. Conf. *Misfcherlich* ad *Horas.* II. Carm. X. 9. p. 446. qui poetam in similitudine vocum *δερας* et *δερον* lusisse putat.

CXX. In Vat. Cod. p. 365. adscriptum: *Λουκιλλου, et δε Μενεκρατους Σαμου.* Praecedit distichon *Menecrasis* in membr. et in Plan. p. 21. St. 33. W. — V. 2. *πυλῶν.* Plan. et Vat. Cod. — *ἐτῶν δεκάδας.* *Philodem.* Ep. XVIII. *δεῦρ' ἴτε τῆς ἐτῶν ληθόμενοι δεκάδος.* *Agath.* Ep. XX. *τῶν ἐτῶν ἡ δεκάς οὐκ ἐλίγη.* In talibus enim *δεκάς* simpliciter pro numero ponitur, quod monuit *Markland.* ad Suppl. 219.

CXXI. Cod. Vat. p. 561. Plan. p. 20. St. 32. W. ubi *ἀδελον.* Matrimonii incommoda quaedam recensentur. — V. 1. *ἄχρε.* Ille ap. *Horatium* I. Epist. I. 87. *Leſtus genialis in aula eſt? Nil ait eſſe prius, melius nil coelibe vita. Si non eſt, jurat bene ſolis eſſe maritis.* — V. 2. *τῶν ἀγαθῶν ἀγαθά.* Vat. Cod. quod non ſpernendum. — V. 4. *κακά.* De malis et incommodis matrimonii grave eſt dictum *Metelli Numidici* in orat. ap. *Gellium* N. A. I. 6. *Si ſine uxore, Quiriſes, poſſemus eſſe, omnes ea moleſtia careremus: ſed quoniam ita natura tradidit, ut nec cum illis ſatis commode, nec ſine illis ullo modo vivi poſſis, ſaluti perpetuae potius, quam brevi voluptati conſulendum.* Cum quibus confer, quae ex *Hippolyti* perſona in mulieres declamavit *Euripides* Hipp. 616. ſqq. — V. 5. *ἴξε.* Ex hac me ſententia non expedio. Nihil lucis affert *Grosii* verſio:

At ſobolis cauſa: Fueris nummatus, habebis

Et ſobolem, ſi non, eſt gravis et ſoboles.

Obscuritas eſt in verbis *ἴξε τέκνα*, quae ſequentibus, *πρωχός οὐδὲ τὰ τέκνα φιλεῖ*, oppoſita, ſenſum idoneum non habent. Nam ſi explicueris vocem *τέκνα* ſenſu emphatico de liberis, qui patrem, ut liberos par eſt, et ament et colant, antithefeos lex jubet legi:

πρωχόν οὐδὲ τὰ τέκνα φιλεῖ.

quod tamen minus aptum contextui. Non male Anonym. Bibl. Bodl. emendavit:

στέρξεις, Νουμήνιε, τέκνα.

quae et facilis est emendatio, et sensui accommodatissima. — V. 6. τὰ om. Vat. Cod.

¶ 343.] CXXII. Vat. Cod. p. 562. Plan. p. 144. St. 209. W. In eos, qui amicitiam simulant, inimicis longe peiores. Conf. *Lucian*. Ep. XXXIV. — V. 1. μή μ' ἄδικαί σο. Vulgo. Nostrum ex membranis receptum est.

CXXIII. In Vat. Cod. p. 544. hoc distichon sequenti annexum est, nullo spatio relicto. In Plan. p. 60. St. 86. W. proximum habet locum a sequ. sed separatim cum lemmate: τοῦ αὐτοῦ εἰς τοὺς ἀπὸ νοσοῦντας. falsa videtur inscriptio. Mortalium sortem conqueritur *Lucillius*, quod mortem nunquam non timentes vivant. Non igitur eos lugendos esse, qui vita defuncti sint, sed eos, qui, dum vivant, mortem metuant.

CXXIV. Cod. Vat. p. 544. Εἰς Μάγνον ἰατροσοφιστήν. Plan. l. c. In Magnum medicum, quem *Fabricius* eundem putat cum eo, qui sub IV. seculi exitum vixit. *Lessingius* autem de Epigr. T. I. p. 301. Magnum Antonini medicum intelligit. Vid. in Notitia Poët. *Lucillius*. — V. 1. Μάγνος. Vat. Cod. quod restituendum.

Finis Partis secundae Voluminis secundi.

E r r a t a.

- P. 29. 10. L. *vitrici* pro *avi*.
 P. 41. 16. L. *veluti* pro *vetuli*.
 P. 42. 21. L. *ea* pro *ea*.
 P. 56. 4. ante *In* inferre: Plan. p. 79. St. 115. W.
 P. 117. 9. L. *parasitus* pro *parasita*.
 P. 125. 1. a fin. adde ante *Haec*. Sive: Ἡἷρα καλοῖς μεγάλῃ.
 P. 154. 6. L. *ignavum* pro *ignarum*.
 P. 389. 5. L. *quanto* pro *quantu*.
-

V A I
1554047

4

5

1

7

11

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48



111
5
39



